

Muốn Phi Thăng Thì Yêu Đi

Contents

Muốn Phi Thăng Thì Yêu Đi	2
1. Chương 1: Liên Hoa Tôn Chủ —— Thẩm Thanh Huyền	2
2. Chương 2: Người Đứng Đầu Thiên Hạ	11
3. Chương 3: Mây Thưa Che Trăng, Gió Cuồn Tuyết Hoa	18
4. Chương 4: Thần Tiên Đánh Nhau (khiêu khích)	25
5. Chương 5: Vũ Nhục (trêu Ghẹo) Để Tôn Hết Lần Này Tới Lần Khác!	33
6. Chương 6: Người Đứng Đầu Thiên Đạo, Là Người Đẹp Nhất	40
7. Chương 7: Bí Cảnh Nguyệt Lạc	46
8. Chương 8: Cổ Lân, Tiểu Hoa Đào	55
9. Chương 9: Thế Gian Này Cũng Chỉ Thẩm Thanh Huyền Nhận Nổi Hấn	66
10. Chương 10: Thiệt Thiệt Thiệt Là Đáng Yêu!	76
11. Chương 11: Người Của Người	81
12. Chương 12: Người Lạnh Không? Ta Thấy Hơi Lạnh	89
13. Chương 13: Sư Thúc, Người Thích Ta Phải Không?	96
14. Chương 14: Đại Lão Tận Sức Dời Gạch	105
15. Chương 15: Cổ Kiến Thâm Ngứa Ngáy Trong Lòng, Sao Có Thể Buông Y Ra, Hận Không Thể Ôm Người Về Duyệt Tâm Cung Khóa Lại	110
16. Chương 16: Ghen Rối?	118
17. Chương 17: Không Muốn Rời Xa Người	127
18. Chương 18: Trời Đất Tạo Thành	134
19. Chương 19: Duyệt Tâm Cung Và Ta, Đều Đang Chờ Người	143
20. Chương 20: Tình Kiếp ... Không Phải Chuyện Một Người	152
21. Chương 21	159
22. Chương 22: Chạm Chút Thôi Mà	167
23. Chương 23: Lên Giá Ngay Tại Chỗ	176
24. Chương 24	184
25. Chương 25: Nếu Không Phải Người Khi Sư Diệt Tổ, Trời Cũng Chưởng Phạt Tới Trên Đầu Người	191
26. Chương 26: Một Mảnh Tâm Ý ~~~	216
27. Chương 27: Giấy Viết Thư Nho Nhỏ Không Chứa Nỗi Tình Ý Ta Dành Cho Người	231
28. Chương 28	245
29. Chương 29	262
30. Chương 30	268
31. Chương 31: Nhen Lửa Hương Nhân Duyên	283
32. Chương 32	297
33. Chương 33: Còn Cầu Hôn Nữa Hay Không?	301
34. Chương 34	309
35. Chương 35: Bệ Hạ Không Vui, Bệ Hạ Hơi Giận Xiu Rối!	314
36. Chương 36: Không Phải Quân Không Lấy Chồng	327
37. Chương 37: “ta?” Cổ Kiến Thâm Nói, “một Cổ Tử Thi Ngoài Bãi Tha Ma Mà Thôi, Bỏ Về Nhân Gian Cũng Không Có Chỗ Để Đi.”	332
38. Chương 38: Bỏ Trốn	346
39. Chương 39: Thay Đổi Triều Đại	351

40. Chương 40: Đế Hậu Tình Thâm	364
41. Chương 41: Hải Sao Trời	370
42. Chương 42: Lại Châm Hương Nhân Duyên	384
43. Chương 43: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau	389
44. Chương 44: Đây Là Cố Kiến Thâm Làm??	403
45. Chương 45: Một Bọn Tâm Vực	408
46. Chương 46	421
47. Chương 47: Người Hầy Thử Thích Ta	427
48. Chương 48: Ngay Cả Tần Ca Ca Cũng Không Bằng Lòng Gắn Gũ Với Thâm Nhi Sao?	439
49. Chương 49: Đỏ Tươi Như Thế Bất Mắt Như Thế Chẳng Lành Như Thế!	444
50. Chương 50	457
51. Chương 51: Tai Thính Mắt Tinh, Bách Độc Bất Xâm	462
52. Chương 52: Không Có Ai Là Ngoại Lệ	469
53. Chương 53: Gió Lạnh Trút Vào Y Sam, Huyết Dịch Lại Sôi Sùng Sục	476
54. Chương 54: Không Xa Không Rời	490
55. Chương 55: Y Luôn Cảm Thấy Hương Đi Này Của Họ Không Đúng Lắm	495
56. Chương 56: Cố Kiến Thâm Lại Có Thể Dùng Một Tay Kéo Y Qua	508
57. Chương 57: Bởi Vì Rất Muốn, Cho Nên Năm Lần Bảy Lướt Trầm Luân	514
58. Chương 58: Chẳng Lẽ Không Có Thần, Bệ Hạ Lại Trắng Đêm Khó Ngủ?	526

Muốn Phi Thăng Thi Yêu Đi

Giới thiệu

Nguyên tác: Tưởng phi thăng tặc đàm luyện ái Chuyển ngữ: Thiên Minh, Nhạ (C34,38,75) Tình trạng bản gốc: Hoàn 214

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-phi-thang-thi-yeu-di>

1. Chương 1: Liên Hoa Tôn Chủ —— Thẩm Thanh Huyền

Ở giới tu chân, Liên Hoa Tôn Chủ cơ bản đồng nghĩa với Thần.

Không đề cập tới đệ tử thân truyền của y được tôn xưng là Tam Thánh, cũng không nhắc tới đám đồ tôn, đồ đồ tôn khổng chế sáu môn phái lớn giới tu chân, chỉ cần là một người hầu nho nhỏ vẩy nước quét nhà ở tiền viện, bấy giờ cũng đã khai tông lập phái, trở thành kẻ đứng đầu một phương.

Phàm là người có liên quan tới Liên Hoa Tôn Chủ, dù có là hoa nhỏ cỏ non, cuối cùng cũng tạo hóa phi phàm, có khả năng nhập đạo.

Đủ thấy vị tôn chủ này là một tồn tại chí cao vô thượng cỡ nào.

Mà bấy giờ, vị Liên Hoa Tôn Chủ động tay một cái liền chấn động tam giới này đang buồn rầu hết sức.

Y bế quan trăm năm, cuối cùng cũng thấy được thiên đạo, vốn tưởng rằng phi thăng ở ngay trước mắt, không ngờ đập vào mí mắt lại là cảnh tượng này ...

Trong mây mù hào quang đầy trời, thang trời sụp đổ hóa thành vụn sao rải rác tứ phương, ánh sáng nhạt lấp lánh như đom đóm trong rừng, suy yếu làm lòng người kinh hoảng.

Nhìn kỹ lại, thật ra vẫn có thể trông thấy hình dạng thang trời, tiếc rằng đánh mất căn cơ, không cách nào tiến thêm một bước về trước.

Gần trăm ngàn năm qua, giới tu chân không một người phi thăng.

Thẩm Thanh Huyền tưởng rằng đạo tâm chư tử không thành, chướng ngại tầng tầng, lại không ngờ đường thông thiên sụp đổ, chặt đứt con đường phi thăng.

Chỉ có thể tới đây thôi sao?

Từ sư phụ trở về sau, thế hệ bọn họ chỉ có thể dừng bước nơi này ư?

Không chỉ là y, một khi thang trời sụp đổ, người đời sau cũng chỉ có thể đi đến đây.

Khổ tâm tu luyện, dày công dò hỏi, cuối cùng lại rơi vào cảnh không đường thông thiên.

Sao có thể cam tâm?

Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt, hai tay tạo kết, đột nhiên một trận hào quang lóa mắt trời lên từ mặt đất, ánh sáng cực thịnh cực sáng cực rõ, dù ở bên trong thế giới tĩnh lặng không gió, không có vật gì cũng dâng lên khí thế hào hùng như biển ngập trời.

Hào quang lần thứ hai bành trướng, lực lượng phô thiên cái địa dũng mãnh kéo tới, tựa như mặt trời ban trưa phủ xuống đêm đen, rọi sáng vạn vật trong chớp mắt.

Thuật này, sáu trăm năm trước Thẩm Thanh Huyền từng dùng một lần.

Khi đó hai đệ tử của y xảy ra tranh chấp, một trận ác chiến khiến cho trăm họ lâm than, làm cho mấy tòa thành trì hóa thành tro tàn.

Thẩm Thanh Huyền thi triển thuật pháp, cứu hơn mười vạn tính mạng sinh linh, khôi phục mọi thứ lại trạng thái ban đầu.

Một thuật pháp chữa trị mạnh mẽ như thế, dùng vào thang trời lại không gây được chút gợn sóng nào.

Muốn phục hồi thang trời ... quả nhiên là mơ mộng hão huyền sao?

Thắm Thanh Huyền nghĩ thế, một thứ đỏ sẫm đột ngột phóng lên trời, sau đó là một màu xanh ngọc trôi nổi trên thang trời sụp đổ.

Đây là ...

Thắm Thanh Huyền nhìn chăm chú, giữa ánh sáng màu đỏ, y nhận ra vật thể kia.

Một miếng ngọc giản.

Thắm Thanh Huyền tới gần, vươn tay chạm vào một chút, linh lực xa lạ cực kỳ dũng mãnh tràn vào lòng bàn tay y.

Ánh sáng tản đi, ngọc giản mở ra, một hàng chữ mạnh mẽ hữu lực xuất hiện bên trên:

“Thiên đạo sa sút, không cửa phi thăng, nếu muốn phục hồi, hành sự theo ngọc giản.”

“Phục hồi?” Thắm Thanh Huyền nhẹ giọng thì thầm, “Có thể phục hồi ư?”

Như đáp lại lời y, trên ngọc giản lại hiện ra một hàng chữ nhỏ:

“Đầu tiên, gặp mặt Cố Kiến Thâm.”

Cố Kiến Thâm?

Thắm Thanh Huyền ngẫm lại, trong đầu bỗng xuất hiện hình dáng nam nhân kiệt ngạo bất tuân vận trường bào đỏ thẫm kia.

Cố Cửu Uyên của Tâm Vực ư?

Gió lạnh rì rào, sương tuyết đầy trời, Vạn Tú Sơn dài liên tục trăm dặm xuyên qua tầng mây, dường như có thể chạm tới trời.

Mây mù trôi lượn lơ, một tòa đại điện tọa lạc trong đó, ngói xanh tường cao, vắng lặng tĩnh mịch như tiên đảo trên biển.

Đại điện mấy trăm năm qua không người đặt chân, hôm nay lại vô cùng náo nhiệt: bên ngoài có vô số đệ

tử khom người mà đứng, trong điện phẳng phất mùi lư hương, hướng vào trà linh, giữa hương thơm mật mờ là vài vị tu sĩ mặc hoa phục chia ra ngồi.

Chỉ thấy nam tử áo xanh bên trái võ bàn đứng dậy:

“Luận đạo với ma tu? Lão Tứ người điên rồi à!”

Nam tử thanh tú phía sau hắn nói:

“Sư huynh đừng vội, hãy nghe Tử Lương nói hết lời.”

Tăng Tử Lương tuy là sư đệ hai người này, nhưng trông tuổi tác lớn hơn rất nhiều, thần thái càng thêm bình thản ổn trọng:

“Duy Tâm Cung đưa thiệp mời, các người tự xem đi.”

Nam tử áo xanh giận dữ:

“Thư mời của Ma cung thì trực tiếp quăng đi đốt!”

Tăng Tử Lương nhìn hắn, nói lời hàm súc:

“Là màu đỏ.”

Nam tử áo xanh bỗng nhiên khựng lại.

Nam tử thanh tú tóc đen như mực nhận thiệp mời, nhìn xong đồng tử mãnh liệt co rút:

“Ma Tôn Cửu Uyên tự tay viết?”

Tăng Tử Lương thở dài thật sâu.

Ngay cả nam tử áo xanh giận dữ kia cũng tỉnh táo lại.

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả kim rơi cũng có thể nghe tiếng.

Sáu người xuất sư thành công có ba, mặc dù đều tự khai tông lập phái, nhưng cùng tu thiên đạo, và cũng

đều là môn sinh của Liên Hoa Tôn Chủ, cho nên quan hệ chặt chẽ, nếu xảy ra chuyện lớn sẽ tề tụ tại Vạn Tú Sơn, cùng nhau thương nghị ra quyết định.

Tăng Tử Lương mở miệng trước:

“Sư tôn đạo chơi tứ phương, trăm năm không thấy bóng, chúng ta cũng không thể nào xin chỉ thị, đây còn là thiệp mời màu đỏ của Ma Tôn Cửu Uyên, không nhận cũng phải nhận.”

Thiệp mời trước mặt giống như củ khoai lang phồng tay, rơi trên bàn làm bằng ngọc âm, dường như có thể đốt lên ngọn lửa nóng rực.

Thiên đạo có Liên Hoa Tôn Chủ, Ma tu có Đế Tôn Cửu Uyên.

Đừng nói sáu người họ, dù lúc này có Tam Thánh, thấy thiệp mời này cũng phải mặt co mày cau.

Đi ư? Đường đường theo thiên đạo chính thống, sao có thể luận đạo cùng phường ma tu nghịch trời đảo điên đạo lý luân thường!

Còn không đi? Sợ rằng Ma Tôn Cửu Uyên kia sẽ nương theo đó gây sự, dấy lên tinh phong huyết vũ!

Nam tử áo xanh – Diệp Trạ cất lời:

“Các ngươi nhất gan sợ chết, muốn đi thì đi, dù sao Diệp Trạ ta tuyệt đối không dự tiệc!”

Tăng Tử Lương nói:

“Sư huynh đừng hành động theo cảm tính, tính tình ma tôn kia xảo trá quỷ quyệt, lần này hấn đích thân mời, chúng ta không đi ...”

Diệp Trạ đoạt lời:

“Muốn giết muốn lăng trì, Diệp mỗ ta tuyệt đối không lui bước, bảo ta đón ý nói hòa với ma đầu kia? Không có khả năng!”

“Vả lại ...” Nam tử thanh tú – Trình Tịnh trầm ngâm một lúc, nói: “... Vì sao Cổ Cửu Uyên lại đưa thiệp mời cho chúng ta?”

“Đi thôi ...” Một giọng nói lười biếng vang lên, nam tử mắt khác màu ngồi trong góc nói, “Mấy năm gần đây Tâm Vực thực lực mạnh mẽ, chúng ta đi một chuyến cũng tiện biết người biết ta.”

Diệp Trạm cười nhạo:

“Đi một chuyến? Sợ là người muốn nương nhờ ma đầu kia!”

Nam tử mắt khác màu lưỡi nhác cười, từ chối cho ý kiến.

Tăng Tử Lương nói:

“Cứ mãi theo quy cũ, ít thể nào phục chúng.”

Nói xong, Tăng Tử Lương dẫn đầu:

“Ta đi.”

Nam tử mắt khác màu giơ cánh tay trắng nõn:

“Ta cũng đi.”

Một nữ tử xinh đẹp dịu dàng phía tay phải bên dưới cũng đồng ý.

Diệp Trạm liền nhìn Trình Tịnh bên cạnh.

Trình Tịnh cup mi mắt, dừng một lúc rồi cũng nói:

“Ta đi.”

Bốn người này đều đồng ý dự tiệc, Diệp Trạm nhất quyết không đi không nói hai lời, phất tay áo rời khỏi.

Ngay lúc hần ra cửa, một luồng sáng phóng lên tận trời, Vạn Tú Sơn nháy mắt như rồng ngâm phượng hót.

Năm người còn lại trong điện giật mình đứng dậy, bước nhanh ra cửa điện.

Cảnh tượng bên ngoài vô cùng xinh đẹp rung động!

Vốn là trời băng đất tuyết lại phút chốc hóa thành vạn vật hồi xuân, hào quang bao phủ làm tan cái lạnh, ẩm áp rơi xuống, cỏ cây đón gió lay động, vạn hoa dần nở rộ, trông cả ngọn núi như được sống lại, dùng tư thái uyển chuyển nhất của bản thân nghênh đón chủ nhân về.

Diệp Tràm, Tăng Tử Lương, Trình Tịnh ... sáu vị đại năng đương thời đồng loạt cúi người, thực hiện đại lễ của sư môn.

Đệ tử đứng bên ngoài còn chưa hoàn hồn từ trận rung động này, bọn họ ngơ ngác nhìn về phía trước, cả tầm mắt đều bị một màn trắng kia hấp dẫn.

Giữa ánh sáng lộng lẫy, màu trắng nhạt ấy là sự tồn tại chói mắt nhất.

Y mặc áo trắng tầm thường nhất, vắn búi tóc thường thấy nhất, một trang sức dư thừa đều không có, thế nhưng khí chất trong sạch kia trấn áp được vạn vật.

Trái tim đập mạnh một tiếng.

Mãi khi phục hồi tinh thần, tất cả mọi người đều quỳ trên đất.

—— Thân thể không bị khống chế, hoàn toàn phát ra từ tâm.

Nhất thời ngập tràn trong lòng chỉ có thành kính và quần quýt, lan rộng cả lồng ngực, cảm động tới mức không ngôn từ nào có thể diễn tả.

Người đứng đầu thiên đạo, Liên Hoa Tôn Chủ, là “Thần” tối cao trong lòng tất cả tu sĩ.

“Đứng lên hết đi.” Một luồng gió nhu hòa kèm theo giọng nói sáng trong như mặt trăng, tất cả mọi người đang quỳ đều đứng dậy, đồng thời cảm nhận bên trong cơ thể là một khoảng trống vắng, chỗ tích tụ xưa kia giờ đây thông suốt toàn bộ, tu vi cũng tăng tiến rất nhiều!

Cả chúng đệ tử đều vui mừng ra mặt, cúi người nói lời cảm tạ.

Diệp Tràm tiến lên một bước, vị chủ tọa môn nghiêm túc cứng nhắc trong lòng chúng đệ tử giờ phút này sắc mặt kích động, môi mỏng khẽ run, giọng nói rất khẽ rất nhẹ nhàng:

“Tôn chủ!”

Thẩm Thanh Huyền khoát tay với họ:

“Vào nhà.”

Y đi phía trước, sáu người còn lại theo sau, một đám vâng lời, ngoan như là đệ tử ký danh mới nhập môn.

Đám tiểu bối bên ngoài không dám thở mạnh, ngay cả tôn nhan của chương môn cũng không dám nhìn nhiều, không dám mạo phạm vị đại nhân này!

Đi vào Càn Thính Điện, Tăng Tử Lương sức nhớ chuyện ma tôn cho mời, trong lòng giật mình, trán nhảy mắt tuôn mồ hôi hột.

Không chỉ hần, ngay cả Trình Tịnh, nam tử mắt khác màu cà lơ phất phơ cùng nữ tử trẻ tuổi trước đó giờ phút này cũng khẩn trương siết chặt tay.

Thiên Đạo và Tâm Vực ngàn năm đều không đội trời chung, chinh chiến với nhau rất nhiều lần, ngàn năm trước Liên Hoa Tôn Chủ diệt bộ tộc Giáng Thi làm ác khắp chốn, khiến Tâm Vực đại thương nguyên khí.

Duy Tâm Cung phái Vong Độ Tứ Tướng, tu vi bốn người này có thể so với Tam Thánh, kết quả lại bị Liên Hoa Tôn Chủ dễ dàng hàng phục, trận chiến ấy tới giờ vẫn là truyền thuyết giới tu chân.

Liên Hoa Tôn Chủ đại diện cho Thiên Đạo, y nhất định cực kỳ ghét Tâm Vực, điều này không thể nghi ngờ.

Thế mà thiếp mời luận đạo màu đỏ kia vẫn còn nằm trên bàn ...

Tăng Tử Lương hồi hận xanh ruột, nếu biết hôm nay tôn chủ xuất quan, có đánh chết hần cũng sẽ không nhận thiếp mời này!

Thẩm Thanh Huyền ngồi trong điện, xếp tay nói:

“Sao đều tụ họp ở đây, có chuyện gì cần thương thảo sao?”

Đã mấy trăm năm y không hiện thế, nhưng vẫn rất rõ quy củ hiện giờ.

Mấy đồ tôn lập môn phái mỗi nơi, nếu không có chuyện lớn thì sẽ không tụ nơi đây.

Mặc dù y không che giấu động tĩnh xuất quan, nhưng cũng không báo trước, vậy nên trong khoảng thời gian ngắn, sáu người đều ở trong này, nhất định đã sớm hẹn trước.

Sáu người đều không lên tiếng, Thẩm Thanh Huyền khẽ dời mắt, thấy thiếp mời màu đỏ trên bàn.

Mũi nhọn màu đen lấp lóe trên thiếp, một chữ “Tâm” như rồng bay phượng múa lọt vào tầm mắt.

Tăng Tử Lương sợ Diệp Trạh hăm hại mình, trực tiếp quỳ xuống, mở miệng liền:

“Tôn chủ, đệ tử có tội!”

Hắn vừa quỳ, bốn người Trình Tịnh trước đó giơ tay đồng ý dự tiệc cũng cùng nhau quỳ xuống.

Thẩm Thanh Huyền cầm thiệp mời, mở ra nhìn lướt qua:

“Cùng Duy Tâm Tông luận đạo ở Tinh Hải?”

Tăng Tử Lương căng thẳng tới mức mồ hôi ướt đầm lưng, nhưng vẫn đành thành thực thừa nhận:

“Vâng.”

Xong rồi xong rồi ... Tôn chủ căm thù ma tu tới tận xương tủy, biết bọn họ muốn dự tiệc nhất định sẽ giận dữ!

Lời thỉnh tội hắn còn chưa thoát, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên lại hỏi:

“Cố Kiến Thâm có đến không?”

Tiểu kịch trường:

Tăng Tử Lương: Thẩm rồi thẩm rồi, sắp bị lão đại giết chết!

Diệp Trâm: Đám nhát gan các người, chịu chết đi!

Thẩm Thanh Huyền: Ừm ... vừa xuất hiện đã có thể gặp Cố Kiến Thâm, bớt việc.

Editor: Thường thì là chúc vị trước rồi tới tên sau, nhưng nếu gọi Tôn Chủ Liên Hoa thì cứ nghe ngược ngược nên mình cứ để vậy ;v;

2. Chương 2: Người Đứng Đầu Thiên Hạ

Nghe câu đó của Thẩm Thanh Huyền, sáu vị chưởng môn cấp đồ tôn đều ôm suy nghĩ khác nhau.

Tăng Tử Lương: *Hồngбет rồi, tôn chủ biết ta dự định đi luận đạo với Ma Đế kia, nhất định tức giận gấp bội!*

Tổ bốn người từng giờ tay: *Nhất trí, nhất trí.*

Chỉ có Diệp Trạm một mực phản đối dự tiệc từ đầu lúc này muốn đắc ý bao nhiêu liền đắc ý bấy nhiêu: *Đám phế vật các ngươi, chờ bị phạt đi!*

Tôn chủ hỏi, dù bọn họ sợ tới cỡ nào thì cũng phải lên tiếng, Tăng Tử Lương đành kiên trì đáp:

“Chính là thiệp mời của ... ma tu kia.”

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi:

“Ở nơi nào?”

Tăng Tử Lương run sợ trong lòng:

“Vọng Tẫn Tinh Hải.”

Đây cũng chính là ranh giới giữa chính đạo với ma tu, đi qua Tinh Hải là Thiên Đạo, vượt qua Vọng Tẫn là Tâm Vực.

Thẩm Thanh Huyền lập tức lườm bọn họ:

“Các ngươi nhận thiệp mời này là muốn đi dự tiệc?”

Rốt cục cũng hỏi ra miệng rồi!

Giống như lưỡi đao treo trên đỉnh đầu chợt rơi xuống, chém vào cổ mình, đau tới mức máu chảy đầm đìa!

Nhưng việc đã đến nước này, Tăng Tử Lương chỉ có thể bấm báo chí tiết.

Song hắn còn chưa kịp mở miệng, Diệp Trạm đã đoạt trước một bước:

“Bọn họ đều định đi.”

Cuối cùng cũng có thể cáo trạng, chương môn đại nhân đã gần nghìn tuổi, nói năng thận trọng, ngay thẳng nghiêm nghị trong mắt đồ tôn, đồ đồ tôn giờ đây hết như đứa trẻ bảy tuổi.

Mặc dù trong mắt Thảm Thanh Huyền, đám đại năng đương thời này không khác gì so với trẻ con.

Diệp Trạh hớn hử muốn tiếp tục “tổ cáo mách lẻo”, đáng tiếc Thảm Thanh Huyền đột nhiên mở miệng:

“Đều đi cả?”

“Ta ...” Diệp Trạh đang muốn thể hiện lòng son dạ sắt, tỏ rõ bản thân đánh chết cũng không đi, Thảm Thanh Huyền đã chậm chậm nói ra câu tiếp theo, “Nếu tất cả đều đi, ta đây cũng đi vậy.”

Tăng Tử Lương ngẩng phát đầu: “!”

Diệp Trạh thiếu chút nữa tắt thở!

Sao lại là tình huống này?

Sáu người bồn chồn trong lòng, không nghiền ngẫm nỗi lời thâm sâu này của tôn chủ đại nhân.

Thảm Thanh Huyền lại hỏi:

“Thời gian định khi nào?”

Tăng Tử Lương kính cẩn trả lời:

“Bảy ngày sau ạ.”

Thảm Thanh Huyền hài lòng nói:

“Được, vậy tất cả về chuẩn bị trước đi.”

Bảy ngày đối với người giới tu chân quá gấp rút, gần bằng mấy canh giờ so với phàm nhân. Đám đồ tôn này đều là nhân vật cấp đại lão, nhất định phải định ra nên dẫn ai đi, làm sao đi cùng, rồi tới vấn đề nội bộ cho đi cửa sau, nên giao thác cho ai ... Cho nên phải chuẩn bị thật tốt.

Đám người Tăng Tử Lương rời Vạn Tú Sơn còn chưa kịp lấy lại sức.

“Chuẩn bị?” Trịnh Tình thì thầm một câu, “Chuẩn bị như thế nào?”

Hắn nhẹ giọng một câu lại thức tỉnh năm người kia.

Màu mắt Tăng Tử Lương tối đi, mồ hôi lạnh giữa trán lại rơi lộp bộp; Diệp Trạ lại sáng mắt lên, nắm tay siết chặt, nghiễm nhiên đã hết sức kích động.

Giờ khắc này, sáu người đều tự cho là hiểu rõ suy nghĩ của tôn chủ đại nhân!

Diệp Trạ kích động nói:

“Khiến tên ma tu kia có đi không về!”

Từ trước tới nay Tăng Tử Lương đều rất thận trọng, hắn nhắm mắt nói:

“Đã là ý tôn chủ, chúng ta cũng chỉ biết chuẩn bị cho tốt.”

Khó trách nghe họ đi dự tiệc mà tôn chủ đại nhân không tức giận, cũng khó trách tôn chủ đại nhân lại hỏi Cố Kiến Thâm có đến không.

Bảy ngày sau, Vọng Tẫn Tinh Hải nhất định sẽ diễn ra một cuộc ác chiến.

Chẳng qua có Liên Hoa Tôn Chủ ở đây, phe Thiên Đạo chẳng có gì phải sợ, Cố Cửu Uyên kia có cuồng vọng cỡ nào cũng đừng mong giành được nửa phần tốt dưới tay tôn chủ.

Người đứng đầu Thiên Đạo.

Người đứng đầu Tâm Vực.

Một lần luận đạo ở Vọng Tẫn Tinh Hải, e rằng sẽ quyết định được ai là kẻ đứng đầu thiên hạ!

“Cáo từ.” Tăng Tử Lương ôm quyền, nói lời từ biệt với năm người kia, năm người kia cũng thần sắc vội vàng, nóng lòng chạy về môn phái mình.

Bảy ngày ... thật sự trôi qua rất nhanh.

Tuy hai vị này khai chiến, bọn họ đều chỉ có thể vây xem, nhưng chỉ cần đứng ở hiện trường cũng gặp phải nguy cơ trùng trùng! Chưa nhắc tới chuyện không thực tế như cần họ ra tay tương trợ, việc họ cần làm chính là dùng hết toàn lực bảo vệ bản thân và đám đệ tử của mình, đừng để họ bị ảnh hưởng quét đi đời nhà ma!

Thời gian thật sự quá ít!

Vô Phương Tông, Tăng Tử Lương triệu tập bốn đại trưởng lão, mở mật khổ trong tông, lấy thần khí thiên cổ —— Vô Phương Kiếm!

Thiên Hạc môn, Trịnh Tình đi vào bằng cốc vạn năm, đánh thức thần thú trấn phái đang ngủ say!

Tầm Nguyệt Tông, Mộc Dung ăn vô số đan dược, bế quan xông thẳng vào tầng bí pháp cuối cùng, thề trong khoảng thời gian cực ngắn phải đột phá bình cảnh!

Tượng Tinh Môn ...

Phàn Hải Các ...

Tử Ngộ Quan ...

Trong nhất thời, sáu môn phái lớn giới tu chân đồng loạt biến động, sôi nổi lấy ra pháp bảo giữ nhà, chính vì muốn sống sót trong trận chiến ác liệt nhất từ xưa tới nay.

Chớ trách đám cường môn nghĩ nhiều, dù sao so với chân tướng, thứ họ phỏng đoán thật sự không thể bình thường hơn, bình thường gần như còn hơn cả chữ “bình thường”!

Trên Vạn Tú Sơn, trong sương mù lượn lờ, một đóa đào nhỏ nhờ hút đầy linh khí mà mở linh trí, nó bung xòe cánh hoa, thân thể non mềm thoát khỏi nhành cây, bay vào giữa không trung.

Cần Thỉnh Điện là nơi tập hợp những thành tựu thanh nhã, dù là bậc thang bằng ngọc lạnh, hay lầu các ngói xanh đều có thể toát ra sự tao nhã thoát tục. Nó không tráng lệ, không hoa mỹ, nhưng lại làm lòng người bình thần đến lạ, làm việc theo quy củ.

Tiểu Linh Hoa này tính tình vốn nghịch ngợm, nhưng lúc này trở nên cầu nệ hơn nhiều, nó đi theo linh khí, giữa mảng lớn Dạ U Lan nhìn thấy thân ảnh khiến người nhớ thương.

Chỉ là một góc mặt cũng đủ làm Tiểu Linh Hoa giác ngộ đại đạo.

Một trận gió mát thổi qua, Linh Hoa hóa thành tiểu đồng, quỳ gối giữa bụi hoa, giọng nói ngọt ngào ngập

trần thành kính và kính ngưỡng:

“Đại nhân.”

Thẩm Thanh Huyền hơi hột nhìn sang, nhân tiện nói:

“Sau này lấy tên là Túc Vũ đi.”

Tiểu đồng lộ sắc mặt vui mừng, dập đầu nói:

“Tạ đại nhân ban tên!”

Vạn Tú Sơn là nơi duy nhất có linh khí thuần chất, Thẩm Thanh Huyền còn là thân thể vạn linh, cho nên thường xuyên có linh vật vừa khai trí tìm tới giác ngộ đại đạo.

Thẩm Thanh Huyền thấy nó là Đào hoa tinh, liền đặt cho nó tên này, lấy từ câu “Đào hồng còn ngậm mưa đêm”(*).

() Trích từ bài thơ Diên viên lạc kỳ 6 của Vương Duy, câu Hán Việt là: Đào hồng phục ngậm túc vũ.*

Túc Vũ muốn tiến lên hầu hạ, Thẩm Thanh Huyền lại khoát tay bảo:

“Đi nghỉ ngơi đi.”

Túc Vũ lộ vẻ mặt tiếc nuối, nhưng chỉ có thể lui ra ngoài.

Nó vừa mới ngộ đạo, Thẩm Thanh Huyền thương hại nó, sợ nó bỏ lỡ thời gian chuyên tâm mài giũa.

Đương nhiên ... Thẩm Thanh Huyền cũng đang có việc.

Tiểu hoa đào rời đi, Thẩm Thanh Huyền lần thứ hai chú ý tới ngọc giản bỏ trong tay.

Lúc nhìn thấy câu “Đầu tiên, gặp mặt Cố Kiến Thâm”, suy nghĩ Thẩm Thanh Huyền không khác lắm so với đám đồ tôn mình, y cho rằng muốn phục hồi thang trời cần phải trừ ma vệ đạo.

Hắn và Cố Cửu Uyên xem như quen biết đã lâu, khi còn nhỏ từng làm đồng môn qua một đoạn thời gian ngắn ngủi.

Chẳng qua khi đó Thắm Thanh Huyền đã có chút thành tựu, tu hành bên ngoài, Cố Cửu Uyên ở Vạn Tú Sơn hai năm liền bất vô âm tín.

Thắm Thanh Huyền vẫn còn nhớ rất rõ, vì sư phụ y từng cảm khái rằng:

“Trời giáng người ấy, tiếc rằng tính cách phản nghịch.”

Khi ấy Thắm Thanh Huyền không để tâm, mãi đến khi sư phụ phi thăng, Tâm Vực một đêm lớn mạnh khôn cùng, y mới nhận ra thâm ý của lời này.

Cố Cửu Uyên có thiên tư đáng tự hào, nhưng lại mang một thân bất trung.

Vạn Tú Sơn thuận theo lẽ trời, hấn hết lần này tới lần khác đầy bụng chất vắn, tùy tâm sở dục.

Đạo tâm khác nhau, khó mà thành công, vốn tưởng rằng hấn sẽ cứ thế ngã xuống, không ngờ lại mở ra con đường khác, hào quang rực rỡ sâu trong Tâm Vực.

Về sau Thắm Thanh Huyền không còn gặp hấn nữa, chẳng qua cái tên này luôn khắc mãi trong lòng.

Chẳng lẽ ... Thiên Đạo muốn y tự tay đâm nghịch tử?

Nghĩ thế, trên ngọc giản lại hiện một hàng chữ:

“Thứ hai, cùng uống rượu say với Cố Kiến Thâm.”

Thắm Thanh Huyền trầm ngâm một lúc: *Thừa dịp hấn say đoạt mạng hấn ư?*

Chỉ chốc lát sau, trên ngọc giản lại bắn thêm hàng chữ:

“Thứ ba, cùng Cố Kiến Thâm du ngoạn Vọng Tần Tinh Hải.”

Thắm Thanh Huyền: *Dìm hấn vào Tinh Hải? Cũng là một kết quả tốt đấy chứ.*

Ngọc giản hết nhện nổi, lại xổ ra thêm một hàng:

“Thứ tư, không được nổi sát tâm với Cố Kiến Thâm.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ngọc giản đột nhiên quăng nhiều chữ như thế, dường như mệt lắm rồi, ánh sáng vẫn luôn lấp lánh trước đó đã biến mất.

Thẩm Thanh Huyền lại nghĩ: *Không phải sát tâm, là quy y.*

Lần này ngọc giản không xoắn chữ nữa, xem ra “mệt” thật sự.

Vậy là đủ rồi, Thẩm Thanh Huyền đã chiếm được thứ mình muốn.

Xem ra chỉ cần ánh sáng không hiện, nó sẽ không có cách dòm ngó suy nghĩ của mình.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng vuốt ve ngọc giản, khoe miệng mỉm cười.

Cũng là một vật thú vị đấy chứ, có bản lĩnh đi vào biển ý thức của y.

Phục hồi thang trời?

Cứ thử trước xem đã.

Bảy ngày trôi nhanh trong chớp mắt, nhóm đồ tôn, đồ đồ tôn chờ đợi xuất phát, rành rành là sức chiến đấu mạnh nhất Thiên Đạo!

Đi vào Tinh Hải, trong nắng sớm lấp lánh, tất cả mọi người đều khom mình hành lễ.

Thẩm Thanh Huyền vẫn ăn mặc đơn giản, thanh tịnh, mộc mạc, lại phủ lên Tinh Hải ánh sáng tối cao.

Không ai dám quan sát dung mạo Liên Hoa Tôn Chủ, cũng không cần dò xét, trước mặt lực lượng chí cao vô thượng, mọi thứ đều là vô căn cứ.

Tinh Hải là màu xanh thẫm, Vọng Tấn là màu đen đặc.

Xanh thẫm bên đây là một vòng trắng nhạt tỏa ra hào quang rực rỡ nhất.

Mà đen đậm bên kia là một vòng đỏ sẫm trở thành sự tồn tại bá đạo nhất.

3. Chương 3: Mây Thừa Che Trăng, Gió Cuốn Tuyết Hoa

Đen xanh và chậm, hai người trông nhau từ phía xa.

Thẩm Thanh Huyền thấy Cố Cửu Uyên, chỉ một cái liếc nhìn đã lấp đầy bóng dáng mơ hồ trong ký ức.

Trên đường vào Vọng Tấn sâu thẳm, nam tử với làn da trắng tuyết, thân cao vai rộng, vận trường bào đỏ thẫm tựa như hoa bỉ ngạn nở rộ giữa đêm khuya, yêu dị đường hoàng, tùy tâm sở dục.

Tuy cách nhau rất xa, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại trông thấy ánh mắt hắn: đôi mắt mỹ lệ như viên hồng ngọc.

Y nhìn hắn, và hắn cũng đang nhìn lại y, một người vân đạm phong khinh(1), một người bình tĩnh cổ chấp.

(1) vân đạm phong khinh = điềm nhiên như mây gió = ung dung bình thản.

Thẩm Thanh Huyền nhú mày cực nhẹ ... Thiên Đạo bên này lập tức giương cung bạt kiếm!

Nhóm người Tăng Tử Lương Diệp Trạ đều ngưng thần bế khí, cùng chờ đợi cuộc đại chiến hết sức căng thẳng này!

Bỗng nhiên, hơi nóng bốc lên từ lòng bàn chân, sau đó là hương khí khó thể diễn tả lan tỏa bốn phía, mùi vị mê người, tựa như mùi hương mong chờ nhất, cảnh mộng đẹp nhất nằm sâu trong khát vọng.

Nó gợi lên sự ngây ngô hồn nhiên nhất của tuổi trẻ, chậm chậm dẫn dắt đời người vào con đường dục vọng thâm trầm, và cũng lôi kéo ý niệm rục rịch trong lòng, nổi khát vọng sâu đậm.

Trong phút chốc, mấy nghìn tinh anh bên Thiên Đạo đồng thời trầm luân, ngay cả sáu đại chương môn cũng ngỡ ngàng, phân không rõ đâu là thực đâu là ảo.

Hiện thực ... hư ảo ...

Là thứ gì?

Một giọng nói trầm thấp mê người vang lên:

“Sao lại tự tìm phiền toái?”

Lời nói ngạo mạn biếng nhác vang vọng đáy lòng, vọt vào ý thức, bắt lấy tất cả tinh thần và lý trí, làm người ta nhện không được sa vào đó.

Vui, giận, sầu, nhớ, buồn, sợ, hoảng, thất tình quấy nhiễu lòng người giờ đây hóa thành một thể, hợp lại thành một đường thẳng, cuốn sạch lấy ấm áp cùng nóng bỏng đang phun trào trong linh mạch huyết dịch ...

Một làn gió lạnh xé nát những bại hoại còn lưu luyến.

Đất trời chợt biến đổi trong thời gian ngắn, vẻ ngoài dịu dàng mỹ lệ kia sụp đổ, nỗi lo lắng vô căn cứ kia biến mất, ngập tràn đáy lòng là cảm giác lạnh đến thấu xương.

Diệp Trạ có tu vi cao nhất, hấn hoàn hồn trước tiên, nam nhân bình tĩnh kiêu ngạo xưa kia giờ đây đổ mồ hôi lạnh đầy lòng bàn tay và lưng!

Là ảo thuật!

Mê tâm thuật của Cố Cửu Uyên!

Trăm triệu không ngờ có Liên Hoa Tôn Chủ ở đây, Ma đế kia còn kiêu ngạo như thế!

Sớm nghe nói Ma Tôn Cửu Uyên giỏi khổng chế lòng người, một chiêu mê tâm thuật có thể khiến con người không phân được chân thật và giả dối suốt mấy nghìn năm, sao có thể không ngờ tới hấn dám ở nơi đây, ngay lúc này mà phóng thích với quy mô rộng đến thế.

Càng đáng sợ là, ngoài Liên Hoa Tôn Chủ, mọi người đều trúng thuật này.

Phải biết rằng, người theo Thiên Đạo ở đây đều ngưng thần đề phòng, tinh thần tập trung cao độ, hơn nữa ít nhiều đều có mang theo pháp khí ngăn chặn ảo thuật.

Chưa kể những tu sĩ giữ biển này, họ có cách riêng của họ, không sợ bất kỳ ảo thuật gì.

Nhưng chỉ trong chớp mắt vừa rồi đã phá vỡ tất cả.

Nếu không có Liên Hoa Tôn Chủ ra tay, sợ rằng họ đã toàn quân bị diệt.

Từng cơn hàn ý dâng trào trong lòng, không còn ai dám xem nhẹ vị Đế Tôn ở Tâm Vực kia nữa.

Có thể xứng danh với người đứng đầu Thiên Đạo, hấn ... hấn quả thực đáng sợ!

Phá bỏ ảo thuật, mọi người mới phát hiện hai bên đã cách nhau rất gần.

Từ xa nhìn lại, Ma Tôn Cửu Uyên kia đang đứng trước mặt Tôn chủ nhà mình, vóc người hần cao hơn một ít, đôi mắt đỏ tuyệt đẹp tràn đầy trêu tức:

“Sư thúc, đã lâu không gặp.”

Dựa theo bối phận, Cố Kiến Thâm quả thật phải gọi Thẩm Thanh Huyền một tiếng sư thúc.

Năm đó Thẩm Thanh Huyền là đệ tử cuối cùng của sư phụ, còn Cố Kiến Thâm là đệ tử sau cùng của sư huynh Thẩm Thanh Huyền, tuy hai người hầu như chưa từng gặp mặt, cũng không có giao tình sâu đậm, nhưng thực sự có quan hệ đồng môn.

Đương nhiên, hai bên đứng ở vị trí này, nói lời này chẳng khác gì khiêu khích.

Thẩm Thanh Huyền sắc mặt bất động:

“Đế Tôn khách khí rồi, đạo đã khác nhau, cần gì bàn về bối phận.”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng nhưng vẫn rũ mắt nhìn y, từ mái tóc lạnh lạnh đến vầng trán trắng nõn, cuối cùng dừng ở vết giữa mi tâm —— hoa sen màu máu nở trên da thịt tuyết trắng, bỗng dưng tôn thêm một tầng xinh đẹp.

Cố Cửu Uyên khê nhếch môi mỏng, nhẹ nhàng thở dài:

“Mây thưa che trăng, gió cuốn tuyết hoa(2).”

(2) Đây là hai cụm từ miêu tả vẻ đẹp thanh thoát của mỹ nhân.

Tám chữ thốt ra, đám người Thiên Đạo lập tức nổ tung tại chỗ!

Ma Đế này, vậy mà ... dám ...

Màn cuồng vọng hơn còn ở phía sau, Cố Kiến Thâm lại ngậm cười hỏi:

“Tôn chủ à, có ai từng tán thưởng dung nhan khuynh thế này của người chưa?”

“Làm càn!” Diệp Trạh nhin hết nổi, muốn cùng ma tu này đồng vu quy tận!

Thẩm Thanh Huyền đưa tay cản hẳn, Diệp Trạh tức tới mức sắp bùng nổ, nhìn khắp giới tu chân, có ai dám nói lời vọng ngôn như thế với Tôn chủ!

Ma tu trước mặt này thật sự đáng ghét quá sức!

So với đệ tử đang tức giận, Thẩm Thanh Huyền lại thần thái bình tĩnh, y nhìn về phía Cố Kiến Thâm, nhẹ giọng nói:

“Hồng thắm mọc đọng sương, Vu Sơn uống sầu thương(3).”

(3) Hồng diễm lộ ngưng hương; Vu Sơn uống đoạn trường (Trích từ bài Thanh Bình Diệu Kỳ của Lý Bạch, miêu tả vẻ đẹp của Dương Quý Phi thời Đường).

Cố Kiến Thâm ngẩn ra.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẳn chăm chú:

“Dung mạo Đế Tôn, đẹp át hoa thơm.”

Lần này tới lượt bốn hộ pháp, tám đại tướng, mười sáu tử vệ của Tâm Vực bùng nổ!

Tên Thẩm Liên Hoa này dám so sánh Đế Tôn của họ với một nữ nhân lấy sắc hầu vua!

Chỉ mới dăm ba câu, Thiên Đạo và Tâm Vực đã sắp giương cung bạt kiếm, hiện giờ lập tức muốn nhào vô đánh luôn.

Đúng lúc hai người ở trung tâm sau một thoáng tạm ngừng, đột nhiên nhìn nhau cười.

Đúng vậy ... nhìn nhau cười!

Sáu phái Thiên Đạo cho rằng mắt mình mù.

Đám người Tâm Vực cho rằng mình nào tàn.

Cái gọi là lời chưa kinh động lòng người chết chẳng yên, vốn tưởng rằng Ma tôn sẽ giận dữ, xác nằm trăm vạn, máu chảy ngàn dặm ... kết quả Cố Kiến Thâm tốt tính nói:

“Có thể được Tôn Chủ khen ngợi, đời này quả là may mắn.”

Tả hộ pháp Tâm Vực – Kiếm Liên tức thời trừng lớn mắt: *Không không không, bệ hạ, không phải như thế, đây không phải khen ngợi đâu!*

Thảm Thanh Huyền mỉm cười:

“Bệ hạ, mời.”

Cố Kiến Thâm khách khí nói:

“Tôn chủ, mời.”

Hai người sóng vai đi, một người đạp trên Tinh Hải mệnh môn, một người giẫm trên Vọng Tẫn sâu không thấy đáy, cùng là bóng lưng thon dài, lại tạo thành cảnh đẹp nghìn đời khó sánh.

Không không không, không phải sự thật!

Người người thấy cảnh này đều gắng sức thôi miên mình, làm gì có cảnh đẹp, đây quả thực là cảnh tượng đáng sợ nhất đời này!

Một ngày này, lần đầu tiên trong triệu năm qua môn đồ Thiên Đạo cùng Tâm Vực có suy nghĩ giống nhau.

Đám người Diệp Trạ đuổi theo, trong lòng buồn phiền hối hận: cũng tại chúng ta thua kém, khiến Tôn chủ phải ấm ức!

Mạch não sáu phái Thiên Đạo đều thế này: đôi bên vừa gặp mặt, Cố Kiến Thâm ra oai phủ đầu với Thiên Đạo, dùng mê tâm thuật làm mọi người mất trí, dù Tôn chủ không trúng chiêu nhưng vẫn kiêng dè.

Hai bên khai chiến, nếu Cố Kiến Thâm mượn cơ hội thao túng người Thiên Đạo, sợ rằng Tôn chủ không có sức bận tâm, sẽ tạo thành thương tổn, cho nên Tôn chủ nhịn, dự định bàn bạc kỹ hơn.

Nghĩ thế, đám Diệp Trạ lập tức hận vô cùng, hận Ma đế kia kiêu ngạo cuồng vọng, cũng hận bản thân vô năng, gây trở ngại cho Tôn chủ!

Lại nói Tâm Vực bên kia cũng có mạch não của riêng mình.

Tuy Cố Kiến Thâm đánh đòn phủ đầu, dùng mê tâm thuật thăm dò lính tằm tướng của bên Thiên Đạo, nhưng vào lúc bọn Diệp Trạ còn chưa phát hiện, toàn bộ đám người Tâm Vực đều sợ ngây người.

Gần như cùng lúc mê tâm thuật bị cởi bỏ, thần thức khổng lồ của Thảm Thanh Huyền lập tức kéo tới ùn

ùn, bao phủ tất cả đệ tử Tâm Vực trong nháy mắt.

Tâm Vực dùng “duy tâm” là yếu tố hàng đầu để tu hành, nhưng thần thức Thảm Thanh Huyền quá mạnh mẽ, khí thế áp chế như trời sập núi lở, làm lòng người sinh kính ngưỡng.

Mà kính ngưỡng và duy tâm bài xích nhau, nếu Thảm Thanh Huyền tiếp tục tạo áp lực, sợ rằng toàn bộ môn đồ Tâm Vực đều thuận theo Thiên Đạo!

Đương nhiên, Cố Kiến Thâm đứng lúc dựng lá chắn, ngăn cản Thảm Thanh Huyền, nhưng lực áp chế to lớn trong chớp mắt đó khiến người Tâm Vực không thể xóa nhòa tâm linh bị thương tổn.

Cho nên người Tâm Vực cũng cho rằng Đế tôn nhà mình chịu ủy khuất lắm luôn! Nhất định vì bảo vệ trăm năm tu hành của họ mà cùng người Thiên Đạo xài lá mặt lá trái.

Đám đệ tử đều nghĩ nhiều, có điều kết quả không tệ lắm, mọi người không chỉ không đánh nhau, mà còn bình tĩnh hòa nhã ngồi cùng một chỗ, bắt đầu hỏi đạo!

Thật ra cũng không có đạo gì để hỏi.

Thiên Đạo Tôn chính là thuận theo lẽ trời, làm cho đạo trời dung nhập máu thịt, thể xác và tinh thần.

Còn Tâm Vực Tín thì xem tâm là thiên lý, chỉ hướng về tâm mà đi.

Nếu hai phe thực sự luận đạo, sợ rằng qua vài phút đã đánh nhau.

Tư tưởng khác nhau quá lớn, nói thô lỗ một chút thì luận về cái rắm cũng còn ngại nhiều.

Thảm Thanh Huyền không muốn luận đạo với Cố Kiến Thâm, y kiểm tra ngọc giản, dòng chữ “Đầu tiên, gặp mặt Cố Kiến Thâm” đã biến thành màu xám nhạt, nghĩa là hoàn thành, cùng lúc đó, hư ảnh thang trời trong biển ý thức của y hiện một bậc thang.

Tuy mộng lung như một trò đùa, nhưng hành sự theo ngọc giản, dường như thực sự có thể phục hồi thang trời.

Có thành quả rõ ràng, Thảm Thanh Huyền càng thêm nhiệt tình.

“Thứ hai, cùng uống rượu say với Cố Kiến Thâm.”

Uống rượu? Tuy mấy nghìn năm qua Thảm Thanh Huyền không chạm vào thứ này, chẳng qua cũng chỉ là

vật phạm, sao có thể làm khó được Liên Hoa Đế Tôn.

Nhưng mà ... nên mở miệng yêu cầu thế nào đây?

Có chuyện bọn Diệp Trạh đoán không sai, Thẩm Thanh Huyền thực sự lo cho bọn hắn, chẳng qua không phải lo họ bị mê tâm thuật mê hoặc, mà sợ dọa họ hoài nghi về cuộc đời.

Chẳng hạn như tổ sư gia không uống rượu bắt đầu muốn uống rượu ...

Trong lúc Liên Hoa Tôn Chủ đang buồn rầu hết sức, Đế Tôn Cửu Uyên đã “kê gối đầu” giúp y.

Cố Kiến Thâm nói:

“Vì luân đạo này, Tâm Vực chuẩn bị chút lễ mọn, không biết có thể mời Tôn chủ nể mặt thử một lần?”

Hắn vừa dứt tiếng, sứ đồ Tâm Vực nối đuôi nhau vào, dáng người uyển chuyển, voan mỏng ung dung, tay ngọc thon dài cầm bình rượu ngon lưu chuyển theo ánh sáng.

Nắp bình mở ra, mùi rượu nồng đậm ngập tràn đại điện trong nháy mắt.

Không biết vị rượu thế nào, nhưng vừa ngửi thấy mùi đã khiến cho lòng người say mê.

Sứ đồ đang định rót rượu cho Thẩm Thanh Huyền, Cố Kiến Thâm chợt nhận lấy bình ngọc rồi nói:

“Để ta.”

Sứ đồ kinh hoàng, nhưng không dám vi phạm, đành hành lễ lui xuống.

Dưới đại điện, người Thiên Đạo lại bắt đầu đau thấu tim gan.

Rượu ... rượu ... rượu!

Ai cũng biết Tôn chủ xa rời hậu thế, từ lâu đã không động vào tục vật này, hiện giờ bọn họ lại ... lại ...

Diệp Trạh siết chặt nắm tay, hận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

4. Chương 4: Thần Tiên Đánh Nhau (khiêu Khích)

Bình ngọc trong vắt, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng cầm lấy thân bình.

Cổ Kiến Thâm hơi nghiêng người, ống tay áo đỏ thẫm đong đưa, hoa văn chìm lấp lóe, rượu ngon trút xuống như rơi xuống khắp ngân hà, quả nhiên tuyệt mỹ vô cùng.

Thẩm Thanh Huyền khẽ vuốt cằm, lễ độ nói:

“Đa tạ.”

Cổ Kiến Thâm cong môi, ý cười khê khàng làm cả đại diện ngập trong hơi nóng mật mờ:

“Mời.”

Thẩm Thanh Huyền nâng ly rượu, tư thái thanh nhã, dáng vẻ uống rượu cũng không giống người khác, tựa như đây không phải vật phóng túng làm người ta mê say, mà là nghi thức đạo pháp mang phong thái của tiên nhân, đoan chính, cẩn trọng và thần thánh.

Song vừa nghĩ tới đây là rượu, như thể một lớp lụa mỏng mây mù phủ lên dáng vẻ thần thánh ấy, khiến người ta có mong muốn xé nát chúng.

Ý cười trong mắt Cổ Kiến Thâm càng sâu, khi y đặt ly rượu xuống, hần lại rót đầy:

“Tôn chủ cảm thấy thế nào? Vừa miệng không?”

Thẩm Thanh Huyền đáp:

“Cam lộ trong bình ngọc, hương rượu thơm nồng.”

Cổ Kiến Thâm lại rót đầy cho y:

“Quá khen.”

Bên trên đại diện, hai người nâng cốc nói lời vui, mọi người dưới điện lại bắt đầu đau thấu tim gan!

Mắt đám người Diệp Trạm muốn xanh luôn rồi! Tên ác đồ ma tu này lại vọng tưởng chuốc say Tôn chủ!

Đám người Kiếm Liên mắt đều đỏ luôn rồi! Thấm Bạch Liên dối trá ra vẻ này lại để Bệ hạ tự mình rót rượu! Hết ly này tới ly khác!

Sau đó cả bọn đều siết chặt tay, hồ thẹn tới mức tim nhỏ máu.

—— Điều tại bọn họ vô năng, phải để cho Tôn chủ (Bệ hạ) chịu đựng nhục nhã khôn cùng!

Sau khi uống liền hai ly, Thấm Thanh Huyền hơi sầu muộn, rượu rất ngon, mùi vị cũng thơm, linh khí tràn đầy, hương vị có thể nói là tuyệt thế.

Nhưng ngọc giản thượng thư lại muốn y uống rượu say với Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm không uống, hiển nhiên không có cách nào hoàn thành, hơn nữa chỉ uống cũng không được, còn phải say, mà phải là cùng say.

Tới cảnh giới này như họ, tửu lượng không phải thứ đáng để nhắc tới.

Tửu lượng tốt cũng thế, tửu lượng kém cũng thế, tu vi cao thì làm gì cũng chỉ còn lại chữ “cao”.

Dù Thấm Thanh Huyền nghìn năm không uống một ly, bây giờ vẫn có thể ngàn chén không say.

Suy bụng ta ra bụng người, lại nhìn tư thái kia của Cố Kiến Thâm, Thấm Thanh Huyền bèn cân nhắc, đoán chừng có uống vạn chén cũng đừng mong say.

Vậy phải làm thế nào mới được đây?

Thấm Thanh Huyền nhú mào, dám đệ tử Thiên Đạo dưới đài lại sốt ruột rỉ máu.

Sao có thể vô năng như vậy! Sao có thể phế vật đến thế! Sao có thể để Tôn chủ của họ chịu loại ủy khuất này!

Đừng nói là Diệp Trạ lòng son dạ sắt, ngay cả người có tính tình như Tăng Tử Lương cũng đau lòng suýt thổ không ra hơi.

Nhưng bọn họ vẫn không dám làm bừa, không dám hủy một trái tim nhân ái mà Tôn chủ dành cho họ!

Thấm Thanh Huyền ngẫm nghĩ rồi quyết định thử thăm dò trước, xem thử “cùng uống” có đạt tiêu chuẩn không.

Cố Kiến Thâm vừa định rót rượu cho y, Thảm Thanh Huyền chợt nói:

“Bệ hạ không uống ư?”

Cố Kiến Thâm ngừng lại.

Thảm Thanh Huyền cung ly rượu của mình vào ly hấn:

“Rượu ngon thế này, không bằng cùng nhau uống.”

Cố Kiến Thâm liền rót cho mình một ly, nâng lên rồi nói:

“Đã là ý Tôn chủ, Cố mỗ cung kính không bằng tuân mệnh.”

Dứt lời, hấn ngửa đầu uống, dáng vẻ một hơi cạn sạch phong lưu tùy ý, ống tay áo vô ý trượt xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn mà rắn chắc.

Thảm Thanh Huyền mỉm cười rót đầy cho hấn:

“Bệ hạ thẳng thắn.”

Cố Kiến Thâm cũng khẽ cười, uống liền hai chén.

Lần này tới lượt đám chư tử Tâm Vực tim nhỏ máu.

Thảm Bạch Liên thật khinh người quá đáng! Không chỉ để Bệ hạ rót rượu cho y, còn dám để Bệ hạ bồi rượu!

Một kẻ Thiên Đạo ba phải như y, sao dám đắc ý kiêu ngạo như thế!

Thảm Thanh Huyền một ly, Cố Kiến Thâm một ly, trong yến tiệc linh đình, hai người đã uống hết mấy bình.

Hai bang phái bên dưới ngoài đau lòng cũng chỉ biết đau lòng, dần dần có “người thông minh” ngộ ra.

Ví dụ như Tăng thông minh bên Thiên Đạo lén lút truyền âm mở cuộc họp nhỏ ...

Lại giải thích một chút, pháp thuật lén lút truyền âm này không đủ sức qua mắt các nhà đại lão.

Nếu Thắm Thanh Huyền muốn nghe, đám người Tăng Tử Lương và Diệp Trạ có nói gì y cũng đều nghe thấy rõ ràng.

Chẳng qua dưới tình huống bình thường y sẽ không nghe, đó là năng lực chủ động, không phải bị động, dù sao tu sĩ trên đời này nhiều như thế, nếu ai lén lút truyền âm với ai đại lão đều nghe, sợ rằng cũng phải mệt chết.

Cho nên nếu không phải tình huống đặc biệt, Thắm Thanh Huyền sẽ không can thiệp bọn họ mở tiểu hội.

Về phần Cố Kiến Thâm, hẳn cũng không có cách nghe đám người Tăng Tử Lương nói cái gì, vì có Thắm Thanh Huyền ở đây, Thắm Thanh Huyền sẽ dựng lá chắn cho người trong nhà, ngăn cản ngoại vật xâm nhập.

Đồng thời, Thắm Thanh Huyền cũng không nghe được tiểu hội của người bên Tâm Vực, bởi vì Cố Kiến Thâm sẽ chắn trước giúp bọn họ.

Cho nên nhà nhà mở hội nhỏ thuận lợi vô cùng.

Tăng Tử Lương bảo:

“Tôn chủ đang độ sức với Ma đế kia đó!”

Diệp Trạ cả giận nói:

“Độ sức cái gì? Rõ ràng là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục!”

Tăng Tử Lương lại nói:

“Ngươi sai rồi! Tôn chủ là người thế nào? Tuy lo cho an nguy chúng ta nên không xung đột chính diện với Ma đế kia, nhưng so đầu tửu lượng không phải là một loại thăm dò tu vi sao?”

Trịnh Tình thâm trầm đáp:

“Có lý.”

Tu sĩ uống rượu đương nhiên khác với người phạm uống rượu.

Rượu tu sĩ ủ tràn đầy linh khí, lực lượng nhiều hơn so với rượu thể gian không biết bao nhiêu lần.

Đạo lý tu vi càng cao, tửu lượng càng tốt bọn hắn đều hiểu, cho nên trên đài chính là chiến tranh không thấy khói súng, Liên Hoa Tôn Chủ và Ma Tôn Cửu Uyên đã nổ súng khai chiến.

Ai say trước, người đó liền thua kém!

Dù không chảy máu, nhưng chỉ cần thắng bại đã định, đồng nghĩa cảnh giới của ai cao hơn!

Tăng Tử Lương vừa nói xong, tất cả người Thiên Đạo đều tin!

Đúng vậy, không có gì phải sốc, chính là như thế!

Bên này có người thông minh, bên Tâm Vực hiển nhiên cũng có người “thông minh”, phương hướng suy nghĩ còn nhất trí một cách thần kỳ, nhận định Bệ hạ nhà mình đang mượn rượu gây chuyện, vì tôn nghiêm Tâm Vực mà dùng toàn lực đánh một trận.

Nghĩ thế, hai bên đều đẩy lên nhiệt huyết sôi trào.

Không biết ai mở đầu, tóm lại có người khiêu khích một chén, đối diện lập tức có người ứng chiến.

Không thể để Tôn chủ (Bệ hạ) nhà mình chiến đấu đơn độc, bọn họ cũng muốn gia nhập cuộc chiến!

Tuy hai người họ còn chưa tới mức “Thần tiên đánh nhau”, nhưng lính tôm tướng cua có thể dọn dẹp một chút.

Diệp Trảm đã sớm giận sôi cả bụng, có người đến khiêu khích, hắn lập tức lo việc nghĩa không thềm nhường nhịn, dẫn đầu xuất kích, tư thế uống rượu hăng hái vô cùng, không hổ với danh xưng kẻ cầm đầu!

Kiểm Liên lập tức ứng chiến, thân làm hộ pháp đứng đầu Duy Tâm Cung, hắn còn chưa biết chữ thua viết thế nào đâu!

Trên điện, hai lão đại đang “làm chính sự”, trong điện, thế lực hai bên cũng bắt đầu cuộc so đấu.

Trong nhất thời, quả thực có đáng đáp luận đạo đầy kịch tính ...

Lượn ba ngày ba đêm, Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm không có vẻ gì là say rượu, nhưng tất cả người bên dưới đều đã ngã xuống.

Dựa theo chiến tích khó mà phân thắng bại, dù sao toàn quân đều gục, nửa cân thì đừng có cười tám lạng(*).

() ý chỉ thực lực tương đương nhau, câu phổ biến nhất là “kẻ tám lạng người nửa cân”.*

Thẩm Thanh Huyền thở dài nhìn ngọc giản, biết ngay không say không được mà.

Nhưng làm sao say ...

Sao có thể say?

Cố Kiến Thâm lên tiếng:

“Tửu lượng Tôn chủ tốt thật.”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Tửu lượng tốt cũng không phải chuyện gì hay.” Chẳng hạn như giờ phút này, muốn say cũng say không được.

Cố Kiến Thâm ý vị sâu xa hỏi han:

“Tôn chủ muốn say ư?”

Thẩm Thanh Huyền hỏi ngược lại hắn:

“Bệ hạ muốn không?”

Cố Kiến Thâm đáp:

“Gặp được tri kỷ, có thể cầu một lần say cũng là chuyện đáng giá.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nhìn hắn:

“Tri kỷ?”

Cố Kiến Thâm hỏi:

“Vậy sư thúc?”

“Thôi.” Thắm Thanh Huyền nhẹ giọng đáp, “Vẫn là tri kỷ đi.”

Trong lời hai người đều có hàm ý.

Quả thật, lấy cảnh giới bọn họ, muốn say quả thật không dễ, nhưng cũng không phải không thực hiện được.

Tu vi cao hiển nhiên có sức chắn rượu, nhưng nếu áp chế tu vi, lực lượng của linh tửu này có thể làm người lâng lâng dục tiên.

Chẳng qua áp chế tu vi có một vấn đề mấu chốt.

Ai áp trước? Làm sao áp? Tại sao phải áp? Áp xong rồi sao nữa?

Thắm Thanh Huyền là vì ngọc giản, vậy Cố Kiến Thâm thì vì cái gì?

Nếu Thắm Thanh Huyền thực sự say, Cố Kiến Thâm sẽ làm gì?

Lòng lang dạ thú, rõ ràng như ban ngày.

Cho nên Thắm Thanh Huyền không thể uống say, nếu say thật, đừng nói xây thang trời, tên ác lang Tâm Vực này sẽ ăn y ngay.

Hai người lại tiếp tục nói lời khách sáo.

Nhưng hết lần này tới lần khác ... hai người đều thật muốn say một lần.

Đáng tiếc, không có sự tín nhiệm giữa tri kỷ thì vẫn chưa tới mức có thể cùng say.

Nếu cứ uống tiếp cũng không phải là cách hay, đệ tử bên dưới luận đạo tới nổi luận ngủ cả rồi, có tiếp tục cũng quá không hợp tình người.

Cứ thế mà tan? Đương nhiên không được.

Ngọc giản đề bốn gợi ý cho Thắm Thanh Huyền, mà y chỉ mới hoàn thành cái đầu tiên.

Cái cuối “không được nổi sát tâm” có thể xem nhẹ, thứ hai trong lúc nhất thời không cách nào hoàn thành, vậy cái thứ ba ... cùng Cố Kiến Thâm du ngoạn Vọng Tẫn Tinh Hải hình như có thể thử một lần?

Như thể tâm ý tương thông, Thẩm Thanh Huyền đặt ly rượu xuống, Cố Kiến Thâm cũng buông xuống.

Thẩm Thanh Huyền đề nghị:

“Đi ra ngoài chút không?”

Cố Kiến Thâm đồng ý:

“Được.”

Tuy rất không thích nghịch đồ Duy Tâm Đạo này, nhưng lần luận đạo này hẳn biết điều thức thời như thế, không thích trong lòng Thẩm Thanh Huyền cũng nhạt đi một phần.

Cùng uống rượu say đã khó, cùng dạo chơi Vọng Tẫn Tinh Hải cũng không phải chuyện đơn giản.

Đầu tiên ... cùng đi không thành vấn đề, nhưng Vọng Tẫn Tinh Hải rất lớn, rốt cuộc muốn dạo tới mức nào?

Hơn nữa phải dạo chơi chỗ nào trước?

Tinh Hải hướng về Thiên Đạo, Vọng Tẫn lại lệ thuộc Tâm Vực, Thẩm Thanh Huyền không bố trí bấy rập ở Tinh Hải, nhưng Cố Kiến Thâm thì sao?

Thẩm Thanh Huyền không thể không phòng.

Hai người đứng ở đường ranh giới, Cố Kiến Thâm lại thoải mái đến kỳ lạ:

“Đi Tinh Hải trước đi.”

Thẩm Thanh Huyền liếc nhìn hắn:

“Bệ hạ ...”

Cố Kiến Thâm cũng nhìn y:

“Hửm?”

Sắc nhạt trong mắt Thảm Thanh Huyền đều là thâm ý:

“Người không lo lắng dưới vùng xanh thảm này cất giấu ám tiễn sao?”

Cố Kiến Thâm lại hỏi thẳng ra:

“Tôn chủ muốn đưa ta vào chỗ chết ư?”

5. Chương 5: Vũ Nhục (trêu Ghẹo) Để Tôn Hết Lần Này Tới Lần Khác!

Trước kia Thảm Thanh Huyền muốn, hiện tại thì ...

Y vẫn muốn, dù sao điều thứ tư trên ngọc giản vẫn chưa nhạt đi kia, dòng chữ “Thứ tư, không được nổi sát ý với Cố Kiến Thâm” còn bày rành rành ở kia.

Có điều nghĩ thì nghĩ thế, Thảm Thanh Huyền tạm thời sẽ không tổn thương Cố Kiến Thâm.

Y cong môi, nụ cười như trăng hừng gió mát:

“Chỉ nguyện Bệ hạ sống lâu muôn tuổi.”

Thật ra câu này của y mang chút ý xấu, tuy sống lâu muôn tuổi là một cụm từ tốt đẹp trên thế gian, nhưng ở giới tu chân thì ... giống như nói với phàm nhân *chúc người sống tới sáu mươi tuổi* vậy —— Không cần người chúc, cũng sống tốt tới sáu mươi thôi!

Chẳng qua Cố Kiến Thâm không so đo làm gì, hắn còn vui vẻ bảo:

“Ta tin người.”

Dễ dàng thỏa mãn như thế, ý là chỉ cần giờ phút này Thảm Thanh Huyền không nổi sát tâm thì hắn đã rất vui mừng.

Thảm Thanh Huyền không khỏi nhìn hắn nhiều thêm.

Nghe đồn vị Đế tôn Tâm Vực này làm việc tàn nhẫn, tác phong buông thả, để đạt được mục đích mà không

từ thủ đoạn, là một người độc ác lạnh tình ... Vậy mà lúc này đây hắc giả vờ rất tốt, tựa như ngàn cánh đào đỏ xinh đẹp, cánh hoa chợt hóa thành mưa khi người mỉm cười, rơi xuống tạo thành cảnh đẹp.

Thẩm Thanh Huyền cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui, y đưa tay nói:

“Mời.”

Nếu Cố Kiến Thâm “tin” y, vậy đi Tinh Hải trước.

Cũng không rõ vị Đế tôn này có chuẩn bị trước hay thực sự tin y, mà không chút do dự bước vào Tinh Hải.

Khoảnh khắc hắc đặt chân, mặt biển màu xanh thẫm hết như được nhuộm một tia đỏ tươi, ánh sáng rực rỡ và chạm sắc xanh trong sạch vắng lặng, ngược lại tạo ra một vẻ xinh đẹp khác.

Cố Kiến Thâm nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền:

“Tôn chủ?”

Thẩm Thanh Huyền hoàn hồn, y thả giọng chậm lời:

“Hoa phù dung không bì, thủy điện đẹp tuyệt trần(1).”

(1) Raw: 芙蓉不及美人面, 水国何如苧萝村 = Phù dung bất cập, thủy điện yên dật

Cố Kiến Thâm tạm ngừng.

May là người Tâm Vực không ở đây, nếu không họ lại muốn nổ thành khói lửa chân trời.

Thẩm Bạch Liên này vậy mà dám vũ nhục (trêu ghẹo) Đế tôn hết lần này tới lần khác!

Cố Kiến Thâm là một nam nhân, còn là sự thống trị thành tựu tối cao, là nam nhân phá vỡ vận mệnh Tâm Vực, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại nhiều lần so hắc với nữ nhân, sao có thể nhịn? Dùng tay xé y cũng không đủ!

Nói xong, Thẩm Thanh Huyền cũng hơi hối hận, y lại nói:

“Thật có lỗi, là ta mạo phạm.”

Cố Kiến Thâm khẽ cong môi mỏng, không tỏ ra giận dữ:

“Sao lại mạo phạm? Có thể được Tôn chủ yêu thích là may mắn của Cố mỗ.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, mở lời:

“Đi thôi, ta đưa Bộ hạ dạo quanh một lượt.”

Tĩnh Hải là một nơi vô cùng kỳ diệu, gọi là biển (“Hải”) song thực chất không phải, mà gọi là sao (“Tĩnh”) cũng không phải sao.

Toàn bộ mặt ngoài xanh nhạt là một mảng khoáng vật quý báu, hơn nữa còn trong thể lỏng, nếu tu vi thấp giẫm lên đó sẽ bị thôn phệ, từ đó về sau dung làm một thể với khoáng vật.

Đương nhiên thứ này không là gì với Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm.

Tĩnh Hải không thích hợp để sinh sống, trống trải một mảnh không có linh vật nào khác, xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng lại vắng lặng lạnh lẽo quá mức.

Hai người đi phía trên không nói với nhau nhiều lời.

Có lẽ trong lòng đều có chuyện nhớ thương, về phần nghĩ gì thì không biết được rồi.

Thẩm Thanh Huyền ngẫm hàng chữ trên ngọc giản trong đầu, cảm thấy chắc không tới nỗi đi khắp Tĩnh Hải.

Cái gọi là đồng du, trọng điểm là phải cùng đi dạo.

Chữ dạo này khác với dạo khắp nhiều lắm.

Chỉ cần đi một chút, nhìn vài lần là được.

Sau khi dạo một vòng ngắn, Thẩm Thanh Huyền nhân tiện nói:

“Tĩnh Hải vắng lặng, không bằng đến Vọng Tấn xem thử?”

Cố Kiến Thâm đáp:

“Tuy vắng lặng, nhưng có thể cùng dạo với Tôn chủ quả thực lạc thú vô cùng, rất muốn đi khắp Tinh Hải.”

Lời khách sáo này nói thật dễ nghe, nhưng Thẩm Thanh Huyền không để tâm lắm.

Ra khỏi Tinh Hải chính là Vọng Tần.

Không khác với Tinh Hải, màu đen sẫm ở Vọng Tần cũng là một loại khoáng vật.

Hai bên đối lập, tranh nhau ở trung tâm, trăm triệu năm qua không ai nhường ai, cẩn thận ngẫm lại cũng thấy khá là thú vị.

Tinh Hải trông sạch sẽ, Vọng Tần có vẻ sâu xa.

Thật ra chúng đều giống nhau, nếu giẫm lên chúng đều sẽ cắn nuốt bọn họ.

Thẩm Thanh Huyền không tin Cố Kiến Thâm, chẳng qua y không có gì phải kiêng dè, nếu có mai phục ở Vọng Tần cũng không hề gì, có thể gông cùm xiềng xích được y mới thật kỳ lạ.

Y giẫm một bước lên Vọng Tần, cổ tay bỗng bị cầm lấy.

Thẩm Thanh Huyền giật mình, quay đầu nhìn về phía Cố Kiến Thâm.

Ngón trỏ Cố Kiến Thâm đặt ở bên môi, nói:

“Tôn chủ hãy chờ một lát.”

Hắn vừa nói xong, một tia sáng đỏ ánh bình minh phóng ra, hết như mặt trời đỏ lóa mắt treo giữa trời đêm đen sẫm, ánh sáng rực rỡ óng ánh, hình thành cảnh đẹp cực quang long trọng.

Thẩm Thanh Huyền vẫn chưa bị hào quang này mê hoặc, y nhận thấy thứ màu vàng bên trong màu đỏ thẫm kia.

Tiếng rống ngâm vang lên rung trời, một con kim long có đôi mắt như biển sâu đang bay giữa không trung, long triều hung hãn đường hoàng, tư thái vô cùng mạnh mẽ.

Thần thú như thế, quả thực dọa người khiếp sợ.

Chẳng qua Thẩm Thanh Huyền vẫn mặt không đổi sắc, nhưng đôi mắt đậm sắc bỗng sáng lên.

Y thích màu sắc này.

Thật sáng ... màu vàng và đỏ tươi, đều là hai màu y rất thích.

Cố Kiến Thâm nói:

“Dù chưa thể dạo hết Tinh Hải, nhưng có thể đi khắp Vọng Tẫn.”

Y thoáng dùng sức, mang Thẩm Thanh Huyền nhảy lên kim long.

Kim long kiêu ngạo ương ngạnh này rất điệu ngan với Cố Kiến Thâm, còn phát ra tiếng ục ục lấy lòng.

Cố Kiến Thâm không để ý nó mà chỉ nhìn chăm chăm vào Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền chạm vào vẩy rồng màu vàng của kim long.

Cố Kiến Thâm hỏi y:

“Thích không?”

Thẩm Thanh Huyền đáp:

“Rất xinh đẹp.”

Cố Kiến Thâm lại nói:

“Tiếc rằng rồng không vào được Tinh Hải.”

Thẩm Thanh Huyền lại đáp:

“Thật đáng tiếc.”

Cố Kiến Thâm nói lời sâu xa:

“Tôn chủ có thể thường xuyên tới Vọng Tẫn.”

Thẩm Thanh Huyền thu tay về, mỉm cười từ chối cho ý kiến.

Cố Kiến Thâm cũng không nói thêm nữa, hất giơ tay, một cái bàn ngọc hai cái bồ đoàn rơi trên lưng rồng.

“Tôn chủ, mời.”

Thẩm Thanh Huyền ngồi xuống:

“Phiền Bệ hạ lo lắng.”

Cố Kiến Thâm nói:

“Không có gì.”

Trên bàn ngọc có rượu ngon đỏ tươi và trái cây màu da cam, đáng để chú ý.

Thẩm Thanh Huyền cũng không khách sáo, y cầm một quả nhìn thật kỹ ánh sáng lưu chuyển trên bề mặt.

Cố Kiến Thâm nói:

“Đặc sản của Tâm Vực, quả tranh hoa(2).”

(2) *tranh*: cam; *hoa*: ánh sáng, dịch thuần việt ra nghe kỳ nên mình để hán việt luôn.

Thật ra loại quả này ăn không ngon, nhưng nó đẹp, lại còn rất sáng, trông như một mặt trời bé con.

Hiển nhiên quả này chọt trúng chỗ thích của Thẩm Thanh Huyền, y nhìn nó mà không sao dời mắt nổi.

Khóe miệng Cố Kiến Thâm mang ý cười, vẫn không nhiều lời.

Tốc độ kim long vừa nhanh vừa ổn, ngồi trên lưng rồng giống như trên đất phẳng, không chút xóc nảy nhấp nhô.

Cố Kiến Thâm giỏi nói chuyện, giới thiệu dăm câu về điểm đặc sắc của Vọng Tẫn, Thẩm Thanh Huyền không quá để ý, y vẫn còn nhìn chăm chăm “mặt trời nhỏ” đây này.

Lần này đúng thật là đi khắp, kim long bay một vòng quanh Vọng Tẫn.

Lần thứ hai trở về điểm ban đầu, Thảm Thanh Huyền mới nhận ra mình hiểu sai hai chữ “cùng đạo” trên ngọc giản.

Xem ra đạo là viết tắt của đạo khắp.

Hai bên đều đã đi, kết quả nhiệm vụ không thành.

Lại mời Cố Kiến Thâm tới Tinh Hải nữa à? Còn phải đạo khắp?

Thảm Thanh Huyền có hơi không mở miệng được.

Chẳng qua không mở cũng phải mở, không thể hẹn lần sau, như thế quá kỳ quặc rồi.

Thảm Thanh Huyền sắp xếp ngôn từ rồi nói:

“Thành ý Bệ hạ làm tại hạ xấu hổ, không bằng chúng ta đi đạo Tinh Hải lần nữa? Lần này ta ...”

Y còn chưa dứt lời đã bỗng nhiên ngừng lại.

Hai người đồng loạt quay đầu, nhìn về nơi luận đạo.

Cố Kiến Thâm nói:

“Xem ra chúng ta phải đi về trước một chuyến.”

Thảm Thanh Huyền vô cùng bất đắc dĩ.

Trên đại điện luận đạo, người Thiên Đạo và đệ tử Tâm Vực đang đánh nhau!

Nguyên nhân hả?

Hai phe vừa tỉnh rượu đã không thấy lão đại nhà mình đâu!

Suy nghĩ của tác giả:

Thiên Đạo & Tâm Vực: Vừa tỉnh dậy, lão đại bị bắt đi rồi! Trợn mắt há mồm!!

6. Chương 6: Người Đứng Đầu Thiên Đạo, Là Người Đẹp Nhất

Cảnh tượng luận đạo trên đại điện vô cùng hoành tráng!

Nếu là trong mắt tu sĩ bình thường, e rằng đã sợ tới mức chân mềm trợn mắt há mồm.

Dù sao cũng là cuộc chiến giữa sáu phái Thiên Đạo và đại tướng Tâm Vực, quy mô có thể so với chiến tranh thế giới.

Nhất là chương môn sáu phái đã nai nịt gọn gàng chờ chiến: thần binh lợi khí, linh thú dị bảo ... từng món móc ra trông hết sức kinh người.

Tâm Vực vừa thấy: Giỏi, quả nhiên các người tới để đánh nhau, vốn liếng gì cũng mang theo!

Thiên Đạo lại nghĩ: Tôn chủ nhà ta chịu ủy khuất, hiện tại phải đòi lại gấp trăm ngàn lần trên người bọn mi!

Phút chốc, hai bên đã đánh nhau túi bụi, đều là tư thái lửa giận hừng hực, liều mạng muốn chém chết đối phương.

Trông cứ như đang đùa, chứ nói thật loại chiến tranh kiểu này, nguyên nhân gây ra đều hết sức vớ vẩn.

Đang lúc náo nhiệt thì ...

Ầm một tiếng!

Đại điện bỗng nhiên tan thành mây khói!

Mọi người đều ngừng lại, cứ như bị đứng hình, mặc kệ một khắc trước đó như thế nào, dù sao lúc này đây chẳng một ai động đậy.

Bọn họ đồng loạt quay đầu, thấy hai người đang đứng ngoài đại điện.

Áo trắng như tuyết, đỏ thắm chiếu trời, hai người đứng ở kia, chứng minh cho sự lớn mạnh cực hạn.

“Ầm ỉ cái gì?” Giọng Thảm Thanh Huyền rất nhẹ nhưng vang vọng trong tim tất cả người Thiên Đạo.

“Không tưởng tượng nổi.” Giọng nói trầm thấp của Cố Kiến Thâm bao phủ trong đầu mọi người Tâm Vực.

Giáo huấn môn đồ xong, hai vị lão đại nhìn nhau, trăm miệng một lời:

“Chê cười rồi.”

Thiên Đạo cùng Tâm Vực: “!!!”

Thảm Thanh Huyền vung tay, đại diện vừa bị Cố Kiến Thâm hủy diệt lập tức khôi phục nguyên trạng, ngay cả người bị đánh cho rách rưới thụ thương cũng đều phục hồi như lúc ban đầu, hoàn mỹ như trước đó chưa xảy ra chuyện gì.

Mắt đỏ Cố Kiến Thâm dần tối đi:

“Pháp thuật của Tôn chủ thật tuyệt diệu.”

Thảm Thanh Huyền khiêm tốn đáp:

“Chút tài mọn thôi.”

Chỉ là “chút” mà có thể khôi phục hơn mười tòa thành trì như lúc ban đầu, hiện giờ chẳng qua chỉ phục hồi một cái đại diện, thật đúng là “chút tài mọn”.

Cố Kiến Thâm búng tay một cái, người người bị cố định có thể hoạt động trở lại.

Hai người họ vừa đến, đám đệ tử (thuộc hạ) đều trở nên thành thật.

Bọn họ cũng không phải thực sự thành thật, mà là bị dọa sợ, từng người sợ tới mức trái tim run rẩy.

Tuy cả ngày mắng Thảm Bạch Liên, nhưng phải thừa nhận Thảm Bạch Liên này ... rất con mẹ nó mạnh, thuật hồi phục này nhìn vào liền biết, hoàn toàn không giống thuật pháp bình thường nên có.

Đám người Thiên Đạo cũng âm thầm âu sầu, Tôn chủ nhà mình mạnh cỡ nào họ đều rõ trong lòng, nhưng thuật định thân của Ma đế này Tôn chủ lại không thể cởi bỏ ...

Thế gian này vậy mà có thuật Tôn chủ không giải được! Vì sùng bái mù quáng Thảm Thanh Huyền cũng

khiến họ cảm nhận được sự mạnh mẽ và đáng sợ của Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền vẫn còn băn khoăn chuyện cùng đi dạo, thu phụ đám đồ tôn, đồ đồ tôn xong liền nhìn về phía Cố Kiến Thâm:

“Vừa nhớ ra Tinh Hải còn một chỗ rất đẹp, có thể lại mời Bệ hạ cùng đi không?”

Cố Kiến Thâm tương đối phối hợp.

Hai người cùng nhau rời đi, quần chúng ăn dưa trong quán nghếch mặt ra.

Tình huống gì kia? Sao lại thế này? Có ai giải thích chút được không!

Tăng Tử Lương thâm trầm truyền âm:

“Đuổi theo! Tôn chủ đang muốn mượn cơ hội tự tay đâm cuồng đồ!”

Mượn cùng dạo để lừa người tới Tinh Hải, lập tức có cả tá cơ hội phân thắng bại!

Kẻ thông minh của Tâm Vực – Loạn Ứng cũng truyền âm:

“Không hay rồi! Thẩm Bạch Liên nhất định có âm mưu, chúng ta mau đuổi theo!”

Thế là một đám nát rượu u ám thích náo bỗ đuổi sát theo sau.

Thật ra không bằng để họ say cho rồi, vì sau khi ra ngoài, ngoài bị chói mù mắt ra thì không có chuyện gì để làm.

Lần này cùng dạo Tinh Hải, Thẩm Thanh Huyền vô cùng có thành ý, y thì triển một quyết, tiếng chim hót truyền đến từ chân trời, một con hạc trắng to lớn che khuất mặt trời chậm rãi đáp xuống đất.

Cánh chim trắng bùng tỉnh vào đông tuyết đầu mùa, nắng gắt rơi xuống, đẩy lên sắc tuyết gọn sóng.

Các đệ tử một đường chạy như điên đều tròn tròn mắt.

Đây là tiên giá(*) của Tôn chủ!

() tiên giá: thú kéo tiên*

Tên ma tu ti tiện kia sao có thể cười thú kéo của Tôn chủ!

Đám Diệp Trạh lại đau lòng suýt hít thở không thông.

Mà màn khiến người càng thêm ngạt thở còn ở phía sau ...

Thảm Thanh Huyền vậy mà vươn tay về phía Cố Kiến Thâm:

“Bệ hạ, nào.”

Ổng tay áo trắng tuyết, ngón tay thon dài, mỗi ngón tay đều như ôn nhuận mỹ ngọc.

Cố Kiến Thâm ngẩng một lúc mới cầm tay y, còn mảnh và nhẵn hơn so với tưởng tượng, nhiệt độ thăm lạnh không hiểu sao khiến lòng ngực nóng lên.

Thảm Thanh Huyền ...

Người đứng đầu Thiên Đạo, là người đẹp nhất.

Mắt Cố Kiến Thâm co lại, che giấu ánh đỏ chợt lóe nơi đáy mắt.

Thảm Thanh Huyền mang Cố Kiến Thâm lên hạc tiên.

Thật ra y cố tình nắm tay Cố Kiến Thâm, chủ yếu nghiệm chứng một việc.

Cẩn thận ngẫm lại, đạo Tinh Hải và đạo Vọng Tẫn khác nhau không chỉ là đạo biển.

Khi đạo Vọng Tẫn Cố Kiến Thâm từng nắm cổ tay y, vì mang y lên kim long.

Vì phòng ngừa sơ suất, Thảm Thanh Huyền cũng cầm tay Cố Kiến Thâm ...

Thật sự bị y đoán trúng, còn chưa đạo khắp Tinh Hải, dòng chữ “Thứ ba, cùng Cố Kiến Thâm du ngoạn Vọng Tẫn Tinh Hải.” đã biến thành màu xám nhạt.

Hoàn thành rồi!

Xem ra điều kiện không phải là đi dạo toàn bộ, mà là nắm tay.

Hừ, ngọc giản rác rưởi.

Ngọc giản tũn thân quá chừng, nhưng nói không nên lời.

Tuy đã hoàn thành nhiệm vụ, nhưng Thẩm Thanh Huyền đã mời người lên thú cưỡi, không dạo Tinh Hải thì không được tốt lắm ...

Vì thế Thẩm Thanh Huyền đơn giản tiếp đãi Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm giỏi nói chuyện, hai người không rơi vào tình cảnh tẻ nhạt, vừa nói vừa cười đi hết một vòng, sau khi về có thể thu được một đồng cảm rất đắt.

Chư nhân Thiên Đạo: Không, không đánh nhau hả?

Chư nhân Tâm Vực: Không, không gài bẫy ư?

Thiên Đạo & Tâm Vực: Thật sự cùng dạo Tinh Hải sao? Còn ... còn nắm tay nữa?

Không ... không phải sự thật ... nhất định là bọn họ vẫn còn say trong giấc mộng hoàng lương!

Lần luận đạo này cứ thế chấm dứt viên mãn, mọi người đều bình tĩnh ra về.

Thẩm Thanh Huyền vô cùng hài lòng, bốn nhiệm vụ đã hoàn thành hai, thang trời có thêm hai viên gạch, tuy cách lúc hoàn thành vẫn còn một đoạn đường rất dài, nhưng chỉ cần có hi vọng thì không phải gấp.

Thứ như tính nhẫn nại, người sống lâu đều phải có.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hàng chữ thứ tư.

Cái này thật ra làm rất dễ, chỉ cần y thu lại sát tâm với Cố Kiến Thâm, thế là hoàn thành, thang trời lại thêm được một viên gạch.

Chẳng qua y thu không được, mà còn rất nghiêm túc muốn giết hắn.

Hiện giờ nhiệm vụ đều có liên quan tới Cố Kiến Thâm nên không thể động vào hắn, nhưng chờ nhiệm vụ thay đổi hướng đi là có thể thuận lý thành chương diệt trừ hắn.

Những việc Ma để Tâm Vực này đã làm, chết mấy trăm lần cũng còn ngại ít.

Có điều thật đáng tiếc ... ánh mắt màu đỏ ấy nếu mất đi sức sống sẽ không còn đẹp như thế nữa.

Nghĩ xong Thẩm Thanh Huyền cũng bình thường trở lại, Cố Kiến Thâm chết rồi, vậy con kim long kia có thể đổi chủ.

Loài rồng có ánh vàng rực rỡ như thế, y lên nuôi cũng được.

Y vừa quyết định xong, lại phát hiện ngọc giản đang “run lấy bầy”.

Nói run lấy bầy cũng chỉ là ví von, chẳng qua ánh sáng dao động trông như một con trùng nhỏ đáng thương nhìn thấy mãnh thú.

Thẩm Thanh Huyền ngoài mặt thì thuần khiết thánh thiện, trong lòng lại là một cảnh tượng khác: quả nhiên vẫn phải tốn chút công phu vào vụ cùng uống rượu say rồi.

Chẳng hạn như chuốc say hấn, thừa dịp hấn chưa chuẩn bị ...

Ngọc giản lại chớp tắt nhanh hơn, chốc sau bắn một loạt mấy dòng chữ.

“Thứ năm, tán thưởng đôi mắt Cố Kiến Thâm.”

“Bổ sung: không được ít hơn ba câu.”

“Thứ sáu, hỏi xin kim long từ Cố Kiến Thâm.”

“Bổ sung: có thể làm tài sản chung.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ánh sáng ngọc giản càng lúc càng nhạt, trước khi sắp tắt lại nhảy ra một hàng chữ:

“Thứ bảy, trong vòng năm ngày tiến vào bí cảnh Nguyệt Lạc.”

7. Chương 7: Bí Cảnh Nguyệt Lạc

Khen ngợi đôi mắt Cổ Kiến Thâm? Hỏi xin kim long?

Người chết rồi cũng có thể khen ngợi nhỉ ...

Y vừa nghĩ thế, ngọc giản phải dùng hết ngậm máu cuối cùng để phun chữ.

“Bổ sung: Phải còn sống!”

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy tiếc nuối.

Hai nhiệm vụ này tạm thời Thẩm Thanh Huyền không muốn làm, vừa tách ra lại tiếp cận khen mắt người ta còn đòi kim long của người ta, có bệnh thần kinh cũng vừa thôi, y làm không được.

Nhiệm vụ cuối cùng thì ... trong vòng năm ngày tiến vào bí cảnh Nguyệt Lạc? Có thể làm trước.

Chẳng qua bí cảnh Nguyệt Lạc là bí cảnh nào?

Cũng đừng trách Thẩm Thanh Huyền không biết, dù sao ở thế giới tu chân, phóng mắt nhìn khắp đại lục, bí cảnh nhiều như chó, thế giới nhỏ đâu đâu cũng có, không quá nổi danh thì làm sao đại lão như Thẩm Thanh Huyền nhớ được.

Thẩm Thanh Huyền có thể dùng thần thức quét một vòng xác định phương hướng, nhưng có hơi hưng sư động chúng(1), hơn nữa người có tu vi quá thấp nếu bị quét trúng sẽ tạo thương tổn đối với tinh thần.

(1) hưng sư động chúng = huy động nhân lực

Liên Hoa Tôn Chủ chính là người nhân từ.

Thẩm Thanh Huyền liền gọi Tăng Tử Lương tới.

Lão Tăng đột nhiên bị gọi, căng thẳng tới mức cùng tay cùng chân, suýt nữa phải để đệ tử mình dìu đi!

Càng đến gần Vạn Tú Sơn, Tăng Tử Lương càng khẩn trương.

Hắn không phải kẻ cứng nhắc cố chấp như Diệp Trạ, cũng không phải không màng thế sự như Trịnh Tình, trong sáu người hắn trải đời sâu nhất, cũng có dã tâm lớn nhất.

Trong lòng có quý, đương nhiên sợ hãi hơn nhiều.

Vạn Tú Sơn cũng giống như tên nó, khói núi đầy trúc, hoa tươi rực rỡ, đẹp không giống nơi ở trần gian.

Đáng thương Tăng Tử Lương không có tâm trạng thưởng thức.

Đi tới bậc thềm cuối cùng, phía sau Lão Tăng đã ướt đầm mồ hôi.

Ngoài điện, một tiểu đồng môi hồng răng trắng hành lễ với hấn:

“Tăng chưởng môn, mời.”

Lấy tu vi Tăng Tử Lương, đương nhiên liếc mắt một cái liền nhìn thấu chân thân của đứa trẻ này, là một tiểu hoa đào biến gốc chưa lâu.

Nếu là bên ngoài, đối với hoa đào yêu nho nhỏ này, Tăng Tử Lương không cần phải nhìn nhiều, nhưng đang ở Vạn Tú Sơn, lại còn trên Càn Thánh Điện, là người theo hầu Tôn chủ!

Tăng Tử Lương hết mực quy củ hành lễ với tiểu đồng:

“Làm phiền.”

Túc Vũ đang trong độ tuổi đơn thuần nhất, cảm thấy chưởng môn này độ lượng hữu lễ, hoàn toàn không nghĩ nhiều.

“Mau mau đi đi, đại nhân đang chờ ngài đó.” Giọng Túc Vũ vô cùng lạnh lợi êm tai.

Tăng Tử Lương muốn nói lời khách sáo thăm dò, nhưng đã vào Càn Thánh Điện, ngay cả một chữ hấn cũng không dám nhiều lời, sợ nói nhiều sai nhiều ...

Những tâm tư ngoằn ngoèo này của hấn, Thẩm Thanh Huyền đương nhiên biết, có điều chỉ cần không vi phạm, y luôn luôn mở một mắt nhắm một mắt, không hỏi nhiều lời.

Thiên Đạo tự xưng là chính đạo, thật ra lại kém chữ này khá xa.

Trăm triệu năm qua đều là sinh tồn theo kiểu cá lớn nuốt cá bé, muốn “chính” thì có thể chính tới mức nào?

Tăng Tử Lương rút cục gặp được Thắm Thanh Huyền.

Giữa hương trà mật mù, thân ảnh xanh nhạt kia là đại diện của Thiên Đạo.

Tăng Tử Lương cúi người hành lễ, ngay cả một ánh mắt cũng không dám nhìn nhiều.

Thắm Thanh Huyền nói:

“Lại đây.”

Tăng Tử Lương cúi đầu đi qua, trong lòng bất an, thật sự không biết lần này Tôn chủ truyền hắc là vì chuyện gì.

Thắm Thanh Huyền gõ phần đất trống bên cạnh, một chiếc ghế tinh xảo xuất hiện.

Thắm Thanh Huyền: “Ngồi đi.”

Ghế dựa tôn quý như thế, Tăng Tử Lương nào dám ngồi, hắc run giọng:

“Đệ tử không dám.”

Thắm Thanh Huyền nhìn hắc, chân Tăng Tử Lương lập tức mềm nhũn, lạch cạch ngồi xuống.

Thắm Thanh Huyền mặt không đổi sắc, giọng nói cũng rất ôn hòa:

“Ta tìm ngươi tới là có việc muốn hỏi ngươi.”

Tới rồi tới rồi ... Tim Tăng Tử Lương đập thình thịch, có phải chuyện mình hắc bí bảo Thiên Hạc Môn, đoạt tài nguyên Tẩm Nguyệt Tông bị Tôn chủ biết hết rồi không!

Thắm Thanh Huyền lười dòm ngó tâm tư nhỏ của hắc, đi thẳng vào vấn đề:

“Bí cảnh Nguyệt Lạc, ngươi biết không?”

Bí cảnh Nguyệt Lạc!!

Tăng Tử Lương lập tức quỳ xuống:

“Tôn chủ, đệ tử biết sai!”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Tăng Tử Lương sợ tới mức muốn chết muốn sống, trăm triệu không ngờ hắn chỉ mới tiếp xúc với người Tâm Vực một lần đã bị Tôn chủ biết!

Bí cảnh Nguyệt Lạc quả thực không phải bí cảnh lớn, đừng nói Thẩm Thanh Huyền, ngay cả cấp bậc đại lão như Tăng Tử Lương cũng không quá để ý.

Nói nó là bí cảnh chi bằng bảo nó là rừng cây.

Khoảng chừng trăm năm trước đã sinh ra, là bí cảnh va chạm với phạm thế, gần đây rất nhiều người phạm đều tới đó hướng đường thành tiên, đương nhiên cũng có không ít tu sĩ cấp thấp tới đó tu hành.

Vì quy mô bí cảnh Nguyệt Lạc này quá nhỏ, cho nên thế lực khắp nơi không tranh đoạt, thuộc khu vực công cộng.

Thiên Đạo cũng được, Tâm Vực cũng thế, tu sĩ tầng dưới chót đều có thể vào mạo hiểm.

Việc dọa Tăng Tử Lương sợ mất mật thật sự không đáng nhắc tới, hắn tuổi cao vẫn không quên khai chi tán diệp, sinh con một đồng, đứa nhỏ nhất năm nay mới mười tám tuổi, là một tiểu thiếu gia.

Tiểu thiếu gia sinh ra ở tu chân thế gia, đương nhiên phải tu hành, nhưng cha hắn là tông chủ Vô Phương Tông, hắn đi đâu cũng toàn đi ngang ...

Trước kia phách lối đã quen không ai bì nổi, đến bí cảnh Nguyệt Lạc cũng rất cuồng vọng.

Tu sĩ Thiên Đạo kiêng dè cha hắn nên tránh hắn, nhưng tu sĩ Tâm Vực thì mặc kệ, bọn họ dùng kế trói tiểu thiếu gia này lại, còn gửi thư cho Vô Phương Tông.

Tăng Tử Lương rất yêu thích đứa con trai này, vừa nghe xảy ra chuyện liền gọi đệ tử đi giải cứu.

Vì lo lắng an nguy thành bé, nên Tăng Tử Lương cho những tu sĩ Tâm Vực kia không ít ưu đãi ...

Không ngờ việc này bị Tôn chủ đại nhân phát hiện! Có khi nào Tôn chủ nghĩ hắn đạo tâm bất chính, thông đồng giặc ngoài không!!

Chưa bàn tới có thông đồng giặc ngoài hay không, đạo tâm Tăng Tử Lương quả thật bất chính. Chẳng

trách đều là cùng lứa, Diệp Trạ̣m vẫn là diện mạo thanh niên, còn Tăng Tử Lương đã bước qua tuổi trung niên.

Thậ̉m Thanh Huyền cầm chung trà nói:

“Nhân giống dòng dõi là chuyện tốt, nhưng sao không giáo dục cẩn thận.”

Tăng Tử Lương luôn miệng đáp:

“Cẩn tuân(2) thánh ý.”

(2) Cẩn tuân: cẩn thận tuân theo

Thậ̉m Thanh Huyền nhìn hặ́n:

“Uống trà.”

Tăng Tử Lương run rẩy nâng chung trà lên, sau khi uống một ngụm ...

Linh khí trong lành tràn vào nội tâm, những buồn bực tích tụ đều tan thành mây khói, thay vào đó là đạo ý tối cao trong suốt linh hoạt kỳ ảo.

Dung mạo Tăng Tử Lương lấy tốc độ mắt thường có thể thấy khôi phục tuổi trẻ, đau nhức trên thân thể tiêu trừ, tâm linh cũng theo đó mà trầm tĩnh ...

Lão Tăng lệ rơi đầy mặt, quỳ trên đất dập đầu:

“Đa tạ Tôn chủ!”

Thậ̉m Thanh Huyền khoát tay áo.

Tăng Tử Lương trải qua lễ rửa tội này, có thể vì Thiên Đạo cúc cung tận tụy mấy trăm năm.

Trong lúc Lão Tăng cảm động nước mắt chảy ròng ròng, Thậ̉m Thanh Huyền lại nói:

“Ở chỗ ta có hai tiểu đồng đắc đạo, ngươi hãy an bài, để chúng nó tới bí cảnh Nguyệt Lạc hành tẩu một chuyến.”

Tăng Tử Lương nhớ tới đào hoa yêu nhìn thấy ngoài điện, lập tức trả lời:

“Xin Tôn chủ yên tâm, việc nhỏ như thế, đệ tử chắc chắn an bài thỏa đáng.”

Thẩm Thanh Huyền bằng lòng.

Tăng Tử Lương rời đi, Thẩm Thanh Huyền lại cho gọi Túc Vũ.

Túc Vũ đang trong thời điểm khờ dại hồn nhiên nhất, thấy Thẩm Thanh Huyền cũng không sợ.

Thẩm Thanh Huyền dịu giọng nói:

“Đã nhập đạo rồi thì nên tu hành, ngày mai ngươi và một đồng bạn khác cùng tới bí cảnh Nguyệt Lạc đi.”

Túc Vũ kinh ngạc nói:

“Đại nhân, con có thể rời Vạn Tú Sơn ư?”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Đây là nhà ngươi, đi hay về tùy ngươi.”

Túc Vũ vui tới mức mắt lấp lánh sao nhỏ.

Thẩm Thanh Huyền xoa mái tóc mềm mại của nó, nhẹ giọng:

“Về chuẩn bị đi.”

Ngày hôm sau, Túc Vũ tỉnh lại thật sớm, một đường chạy chậm lưng đeo bọc đi vào tiền điện.

Lại nói Tôn chủ bảo có người đồng hành với nó, không biết là ai nữa?

Đang nghĩ, Túc Vũ lập tức nhìn thấy tiểu đồng đứng ở trước điện.

“Tiểu đồng” quay đầu, một đôi mắt to đen trắng rõ ràng nhìn về phía nó.

Túc Vũ hoàn toàn ngây dại!

Thật ... thật ... thật đáng yêu!

Mái tóc đen nhánh, da thịt tuyết trắng, mắt to ngậm nước, một nốt chu sa ở mi tâm đỏ tới mức làm lòng người run rẩy ...

Qua thật lâu, Túc Vũ mới mở miệng:

“Người ... người ...”

“Tiểu đồng” mềm giọng nhẹ nhàng nói:

“Ta là Triều Yên.”

—— Đào hồng ngậm mưa rơi, liễu xanh dầm sương mai(3).

(3) Câu thơ Hán: Đào hồng phục hàm túc vũ, liễu lục canh đối triều yên.

Đây là câu thơ Tôn chủ từng nói với nó!

Túc Vũ vui mừng hỏi han:

“Người là biến thân của cây liễu ư?”

Triều Yên gật đầu:

“Ừ.”

Xem ra đây là bạn đồng hành của nó! Túc Vũ vui sướng quá chùng!

“Hành lý của người chuẩn bị xong hết chưa? Chúng ta đi từ biệt Tôn chủ đi.”

“Triều Yên” nói:

“Tôn chủ ra ngoài rồi, bảo chúng ta trực tiếp xuống núi là được.”

Túc Vũ không nghi ngờ y, liên tục gật đầu:

“Cũng được.”

Nó kéo tay Triều Yên:

“Nào, dập đầu với Tôn chủ đi.”

Tuy Tôn chủ không ở đây, nhưng quy củ nên có không thể thiếu, Túc Vũ tuy còn nhỏ nhưng sống trên Vạn Tú Sơn, đạo tâm vững vô cùng.

“Triều Yên” do dự một chút ...

Thẩm Thanh Huyền sợ y vừa quỳ, đại diện sẽ sập, Vạn Tú Sơn lở ngay.

Thôi, vẫn nên dùng ảo thuật đi.

Túc Vũ vui vẻ lôi kéo tiểu đồng bọn xuống núi, hồn nhiên không biết tiểu đồng bọn này không chỉ không nhỏ mà còn rất lớn ...

So với tuổi của Túc Vũ, có thể nói Thẩm Thanh Huyền tương đối lớn.

Biến thành Triều Yên xuống núi cũng là phỏng đoán của Thẩm Thanh Huyền.

Nhiệm vụ trên ngọc giản là trong vòng năm ngày tiến vào bí cảnh Nguyệt Lạc. Nhiệm vụ này trông thì đơn giản, lấy một mình Thẩm Thanh Huyền ra nói, đừng nói năm ngày, đi đi về về chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nhưng cái này cần phải trả giá, không phải Thẩm Thanh Huyền trả giá, mà là bí cảnh Nguyệt Lạc.

Một bí cảnh nhỏ như thế, nếu tự thân Thẩm Thanh Huyền tới, phỏng chừng trực tiếp nổ tung, nát không còn một mảnh vụn.

Phần lớn bí cảnh hình thành đều có căn cứ, thường là tự hình thành lá chắn, bảo vệ một phương mới có thể sinh sôi ngàn vạn linh vật.

Mà lá chắn này nhất định có hạn chế, đừng nói Thẩm Thanh Huyền, dù là Tăng Tử Lương, lá chắn này biết đâu chừng cũng chịu không nổi.

Linh khí hấp dẫn lẫn nhau là điều không tránh khỏi, linh khí trong cơ thể Tăng Tử Lương lớn hơn lá chắn này, sẽ không ngừng hấp thu nó, cuối cùng làm bí cảnh này không còn tồn tại nữa.

Mặc dù là bí cảnh cấp thấp, nhưng đối với sự trưởng thành của đời sau có giá trị tồn tại rất lớn, cho nên tu vi tới một cảnh giới nhất định, tu sĩ sẽ không tiến vào loại bí cảnh này.

Thẩm Thanh Huyền lại không thể không đi, y còn phải lo nghĩ thật nhiều.

Bí cảnh này không thể hủy, không nói tới người đời sau (dù sao chỉ cần lão đại nhắc tay là có thể tạo vài bí cảnh cho bọn họ), chỉ cần là nhiệm tiếp theo trên ngọc giản này, bí cảnh Nguyệt Lạc nhất định phải tồn tại.

Y không tin ngọc giản chỉ bảo y đi chuyến này, nhất định còn có thứ tám, thứ chín, thứ mười ...

Cho nên Thẩm Thanh Huyền áp chế tu vi, hóa thành một tiểu đồng, dùng cách bình thường nhất tiến vào bí cảnh.

Dọc đường Túc Vũ ríu ra ríu rít, chẳng giống hoa đào yêu mà giống chim hoàng oanh hơn.

Hai người họ rất gây chú ý, hai tiểu đồng để tóc chỏm, trông trắng trắng mềm mềm, mặc cho ai thấy đều sẽ nhìn thêm vài lần.

Túc Vũ tuổi nhỏ ngây thơ, đi tới ngoài bí cảnh, thấy cả đồng quầy bán hàng, mắt lập tức sáng lên.

Tăng Tử Lương làm việc thỏa đáng, cho mỗi người một cái túi Càn Khôn, đồ vật trong túi Càn Khôn ... chà chà ... còn nhiều hơn cả bảo bối sản sinh trong bí cảnh Nguyệt Lạc ...

Khi Túc Vũ nhìn thấy đồ chơi làm bằng đường, nó liền hí hửng nói:

“Triều Yên ngươi muốn ăn không?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Túc Vũ lại cho rằng y thẹn thùng:

“Ném thử xỉu thôi, không sao đâu.” Nói xong nó lại chạy đi mua hai xâu.

Túc Vũ cắn một cái, nháy mắt mặt mày hớn hớn:

“Ngọt ghê.”

Thẩm Thanh Huyền cũng cắn một cái, mi tâm hơi nhú.

Thật khó ăn ...

Túc Vũ vừa ăn vừa tán thưởng:

“Ăn thật ngon, ăn ngon quá đi!”

Thẩm Thanh Huyền thật sự ăn không trôi, dùng pháp thuật làm cho nó biến mất.

Dù sao y vẫn chưa tiến vào bí cảnh, có dùng pháp thuật cũng không gây trở ngại.

Y nghĩ thế, lại không ngờ dao động nhỏ này làm cho người nào đó ở rất xa định vị được y.

Túc Vũ mua một loạt thứ thượng vàng hạ cám(4) xong mới cùng Thẩm Thanh Huyền đi vào bí cảnh, sau khi vào, Thẩm Thanh Huyền liền kiểm tra ngọc giản.

(4) Thượng vàng hạ cám: linh tinh

Điều “Thứ bảy” đáng lẽ nên biến thành màu xám vẫn còn sáng.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ đây không phải là bí cảnh Nguyệt Lạc?

Tại sao nhiệm vụ không hoàn thành?

8. Chương 8: Cố Lân, Tiểu Hoa Đào

Chẳng lẽ hóa thành tiểu đồng Triều Yên thì ngọc giản không nhận ra y nữa?

Thẩm Thanh Huyền vốn cảm thấy đầu óc ngọc giản này không dùng được, hiện giờ lại càng thêm ghét bỏ.

Nhưng y không muốn biến về diện mạo vốn có, dưới tình huống không áp chế tu vi, có rất ít người dám nhìn thẳng y; nhưng đã áp chế tu vi, còn lộ ra hình dáng ban đầu, dù bí cảnh Nguyệt Lạc không sập, y cũng không tiện hành động.

Trước kia lúc y chưa thành thánh, vì chuyện này mà sát giới không ít lần.

Y đứng bất động, Túc Vũ gọi y:

“Triều Yên, mau đến xem!”

Thẩm Thanh Huyền thu lại tâm trạng đi theo, chờ chút nào, có lẽ có điều kiện gì đó chưa thành, chẳng hạn phải ở bao lâu trong bí cảnh mới được tính là “tiến vào”.

Túc Vũ phát hiện một bụi hoa xinh đẹp, hoa này dáng dấp thấp bé, không có cành lá, trông như mảng lớn tuyết trắng trải trên mặt đất, hút lấy ánh nắng sáng ngời, chiết xạ ra tia sáng trong vắt.

Túc Vũ nhìn chăm chăm chúng, nói:

“Tôn chủ đại nhân nhất định sẽ thích!”

“Tiểu tuyết hoa” thần thánh tinh khiết như thế, nhất định có thể khiến Tôn chủ yêu thích.

Thẩm Thanh Huyền cười, trong lòng lại nói: Tôn chủ người không thích màu sắc đốt giấy để tang này đâu.

Túc Vũ tiếc nuối bảo:

“Thật muốn hái một ít về cho Tôn chủ.”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Chúng ta vẫn nên chuyên tâm tu hành mới không phụ kỳ vọng của Tôn chủ.”

Túc Vũ lập tức giữ vững tinh thần:

“Đúng! Triều Yên hiểu chuyện hơn ta nhiều!”

Đại lão không muốn nhận lời khen ngợi này.

Bọn họ đang định đi, tiểu tuyết hoa “thuần khiết” kia đột nhiên nổi điên, móng vuốt sắc bén nắm chặt mắt cá chân Túc Vũ.

Túc Vũ hoảng sợ, quay đầu nhìn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy.

Làm gì có tiểu tuyết hoa? Rõ ràng là một cự thú hung mãnh đang nhe răng nhếch miệng chờ bọn họ.

“Chạy mau!” Túc Vũ gấp giọng quát Thẩm Thanh Huyền, “Triêu Yên, người chạy mau!”

Đại gia hỏa này sao có thể đánh thắng được! Nó đã bị bắt, không thể liên lụy thêm Triêu Yên.

Thẩm Thanh Huyền sao có thể chạy? Y nếu muốn xử lý thứ nhỏ bé này ... ngay cả tay cũng chẳng cần động.

Nhưng đối với hai tiểu đồng như Túc Vũ và Triêu Yên, nó quả thật rất đáng sợ.

Nói tới cũng kỳ ...

Thẩm Thanh Huyền rất buồn bực, mãnh thú này trông cũng phải cấp hai, sao lại xuất hiện ở lối vào bí cảnh?

Y áp chế tu vi, cảm giác cũng giảm theo, hơn nữa một con bọ nhỏ bé thế này với y mà nói chẳng khác gì so với tiểu tuyết hoa chân chính, cho nên không cảm nhận được từ sớm.

Chẳng qua nếu biết cũng không tiện biểu hiện ra ngoài, vì dù sao Triêu Yên sẽ không cảm nhận được.

Túc Vũ còn tưởng Triêu Yên bị dọa không động đậy nổi!

Tuy nó bị bắt, mặc dù trong lòng sợ muốn chết, nhưng vẫn cố lấy dũng khí thật lớn, móc pháp khí trong túi Càn Khôn, muốn tranh thủ thời gian cho Triêu Yên chạy trốn!

Những thứ Tăng Tử Lương đưa đều vô cùng tốt, nhưng dầu có là thần binh lợi khí vẫn cần chủ nhân khống chế.

Dù Túc Vũ có linh lực thuần khiết, song kinh nghiệm thực chiến bằng không, đột nhiên đối mặt địch nhân cỡ này, phần thắng có thể bỏ qua không tính.

Có điều tiểu gia hỏa này cũng thông minh lắm, sau khi mãnh thú kéo nó tới gần, nó đột nhiên rút kiếm, không chút do dự đâm vào mắt mãnh thú!

Có đúng có mưu, tư chất tốt vô cùng, chỉ tiếc vẫn còn khá ngây thơ.

Tuy mắt là điểm yếu, nhưng loại mãnh thú này phần lớn chưa mở trí, sau khi bị thương sẽ càng thêm nổi điên, phát huy năng lực lớn mạnh hơn.

Lấy bản lĩnh Túc Vũ và Triều Yên hiện tại, dù giãy được gồng cùm xiềng xích cũng chạy không được xa.

Túc Vũ ngã xuống từ giữa không trung, khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bùn, trong mắt đều là dự vọng cầu sinh:

“Chạy!”

Nó kéo tay Thẩm Thanh Huyền chạy như điên.

Phía sau là mãnh thú gào thét, đằng trước là tiểu đồng chật vật chạy trốn ...

Cảnh này ai nhìn thấy đều sẽ đoán nhất định dữ nhiều lành ít ...

Có điều chưa phải lúc Thẩm Thanh Huyền ra tay, đã đến bí cảnh này thì Túc Vũ quả thật nên rèn luyện một trận.

Tuy không ra tay, nhưng y có thể giúp nó, để Triều Yên giúp nó.

“Bên này.” Thẩm Thanh Huyền nói với Túc Vũ.

Túc Vũ làm gì còn thời gian suy nghĩ, lập tức theo chỉ thị Thẩm Thanh Huyền chạy về rừng cây bên trái.

Rừng cây rất sâu và lớn, chạy rất phí sức, không bao lâu Túc Vũ đã đầy mồ hôi thở hồng hộc, mệt tới mức sắp không nhắc chân nổi.

Thế nhưng mãnh thú phía sau càng chạy càng nhanh, vì muốn mau chóng đuổi kịp con mồi mà phát ra tiếng thở dốc “khừ khừ” đầy hưng phấn.

Túc Vũ căn bản không dám quay đầu, nhưng nó biết mãnh thú cách bọn họ ngày càng gần.

Tiếng khừ khừ, hơi thở tanh nồng và cả âm thanh chấn động khi cự chưởng vỡ xuống ngày càng rõ rệt ...

Chạy không nổi nữa ... cuộc chiến trước đó đã làm Túc Vũ cạn kiệt thể lực, hiện tại đã tới cực hạn!

Sắc mặt nó trắng bệch, trán đầy mồ hôi, mái tóc mềm mại ướt đẫm dính hai bên gò má, cả người trông cực

kỳ chặt vật.

“Triêu, Triêu Yên ...” Túc Vũ thở hồn hển nói với tiểu đồng bên cạnh, “Người chạy tiếp đi, đừng quay đầu!”

Triêu Yên nắm chặt tay nó:

“Không được, chúng ta phải cùng chạy.”

Túc Vũ nói:

“Ta ... ta có thể đấu với nó, ta ... biết nhược điểm của nó, người chạy trước đi, tìm người tới giúp, ta có thể!”

Nói chuyện còn thở tới mức này, phỏng chừng dừng lại chỉ có một chữ “chết”.

Thẩm Thanh Huyền nhìn ánh mắt sáng ngời của nó, trong lòng mềm nhũn: Thật là một đóa hoa đào đáng yêu.

Ngay thời điểm mấu chốt, đằng trước sáng lên ánh rạng đông.

Thẩm Thanh Huyền giả vờ kinh hãi nói:

“Có người! Túc Vũ, phía trước có người!”

Túc Vũ nhìn theo, quả thực thấy được bóng người đông đúc.

“Cứu mạng!” Tiểu hoa đào gấp giọng kêu cứu, kéo lực chú ý của mấy tu sĩ phía trước.

Đằng trước có năm, sáu người, đủ để đánh bại mãnh thú ba trảo này!

Túc Vũ vốn đã mệt cực kỳ, nhưng hiện tại lại bộc phát lực lượng kinh người, kéo Thẩm Thanh Huyền chạy như điên.

Động tĩnh bên này không nhỏ, mấy tu sĩ kia cũng đã nhận ra, vừa thấy tình cảnh này, bọn họ đồng loạt dùng pháp bảo, cùng nhau công kích mãnh thú!

Mãnh thú cấp hai đối với Túc Vũ tuy trí mạng, nhưng trước mặt mấy tu sĩ này cũng chỉ là vật tốt để rèn luyện.

Đằng trước đánh nhau từng trận sáng xanh, phía sau Thẩm Thanh Huyền lại thu xếp Túc Vũ ở sau cây đại thụ.

Tiểu hoa đào mặt thở không ra hơi, vừa sợ vừa bị dọa, cả người đều hự thoát.

Thẩm Thanh Huyền đưa ấm nước cho nó.

Túc Vũ há to miệng uống, hơn nửa ngày mới lấy lại sức.

Thẩm Thanh Huyền nói với nó:

“Đỡ hơn chút nào không?”

Túc Vũ lộ ra nụ cười sáng ngời sống sót sau tai nạn:

“Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền liếc mắt ra sau, cúi đầu che giấu tâm trạng nơi đáy mắt.

Sống sót sau tai nạn? Chỉ sợ lại là một vực sâu khác.

Khi Túc Vũ đứng dậy, cuộc chiến đằng trước đã kết thúc.

Mãnh thú tuyệt vọng gào thét một tiếng rồi ầm ầm ngã xuống, mấy tu sĩ thở phì phò, trông khá nhẹ nhõm.

Túc Vũ khâm phục nói:

“Ta cũng muốn trở nên lợi hại như vậy!”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười.

Túc Vũ nghênh đón:

“Đa tạ các vị tiên bối!”

Nó cúi đầu hành lễ, thật tâm cảm kích ơn cứu mạng này.

Tu sĩ cao gầy trong đó nói:

“Tiện tay mà thôi, chẳng đáng nhắc tới.”

Lời này càng khiến Túc Vũ cảm động quá chừng!

Người cao gầy lại hỏi Túc Vũ:

“Hai người các người từ môn phái nào?”

Vạn Tú Sơn không phải môn phái, Túc Vũ cũng không phải đệ tử Thẩm Thanh Huyền, cho nên nó lắc đầu nói:

“Chưa từng bái nhập sư môn.”

Kẻ cao gầy kia khẽ nhướn lông mày, tha thiết hỏi:

“Hai người có bằng lòng đồng hành cùng bọn ta không?”

Túc Vũ hết sức kinh ngạc:

“Chúng ta có thể ư?”

Người cao gầy nói:

“Đương nhiên! Đều là người Thiên Đạo, về lý phải nên hỗ trợ.”

Túc Vũ quay đầu nhìn Thẩm Thanh Huyền, kinh hỉ nói:

“Triều Yên, chúng ta ...”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười:

“Ta nghe theo người.”

Túc Vũ vui vẻ nắm chặt tay Thẩm Thanh Huyền.

Mấy tu sĩ kia nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền xong đều run lên, sau đó tham lam trong mắt càng sâu hơn.

Thẩm Thanh Huyền vờ như không phát hiện.

Túc Vũ rất đơn thuần, đáng tiếc thế giới này ... đơn thuần sống không lâu.

Lúc thu thập thi thể mãnh hủ, đôi bên giới thiệu lẫn nhau.

Mấy tu sĩ này đến từ môn phái khác nhau, sau khi tới bí cảnh Nguyệt Lạc mới quen biết, thế là cùng nhau hành tẩu.

Kẻ cao gầy kia tên Vương Vũ, rất dẻo miệng.

Gã biết rất nhiều, dễ cho tiểu hài tử không rành thế sự như Túc Vũ trong mắt toàn là khâm phục.

Còn có một tu sĩ hơi mập tên Lý Chuẩn, người này vẫn luôn muốn tiếp cận Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền vờ như thể sợ người lạ, luôn theo sau Túc Vũ.

Túc Vũ còn nói với Thẩm Thanh Huyền rằng:

“Triều Yên người đừng sợ nha, Vương đại ca và Lý đại ca đều là người tốt.”

Thẩm Thanh Huyền vẫn chỉ nhìn nó.

Túc Vũ rất có phong phạm đại ca ca mà bảo:

“Triều Yên sợ người lạ, Vương đại ca, Lý đại ca, các người đừng để bụng.”

Lý Chuẩn nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Huyền, nói:

“Không ngại không ngại, từ từ rồi sẽ quen.”

Bỏ công một ngày, Túc Vũ liền xem mấy ân nhân cứu mạng này là đại ca tốt.

Sau khi trời tối, sắc mặt đại ca tốt chính thức lộ ra.

Bọn hắn hạ được vào bữa tối, cho nên không sợ, nhưng thật ra Thẩm Thanh Huyền đã sớm giải được trong

cơ của Túc Vũ.

Cho nên khi Vương Vũ trối Túc Vũ, Túc Vũ mở mắt ra.

Vương Vũ ngừng lại.

Túc Vũ vẫn còn đang mơ hồ:

“Vương đại ca?”

Vương Vũ không giả vờ nữa, hần cười xùy một tiếng:

“Không ngờ có thể kháng được, tiếc là chậm rồi.”

“Thả ta ra!” Thẩm Thanh Huyền cố ý hô lớn nhắc nhở Túc Vũ.

Túc Vũ nháy mắt thanh tỉnh, thấy dây thừng cột trên người mình, nó ngẩn người rồi nói:

“Người ... các người ... đang làm gì?”

“Làm gì hả?” Vương Vũ cười nói, “Hoa đào yêu, thanh liễu yêu ... Các người đáng giá lắm đó.”

Túc Vũ trợn to mắt:

“Vương ... Vương đại ca người đang nói gì đó?”

Vương Vũ véo gương mặt trắng nõn của Túc Vũ một cái:

“Chỉ có tiểu yêu như các người mới đơn thuần thế này.”

Túc Vũ không ngốc, tới hoàn cảnh này rồi mà còn không hiểu sao?

Thế nhưng nó không thể tin nổi, đây mà đều là không dám tin!

Vương Vũ thay đổi hình người đáng người ban ngày, cười đến là hèn hạ:

“Ngoại hình các người trông không tệ, dùng được thức nhất định càng thêm mê người.”

Lý Chuẩn âm trầm nhìn Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền bày ra dáng vẻ sợ hãi khiếp đảm.

“Hắc, lão Vương.” Lý Chuẩn hỏi đồng bạn mình, “Ta bán một giữ một đi.”

Vương Vũ nện một đấm lên đầu gã:

“Thành thật chút đi, đều là tiền không đó!”

Lúc này Túc Vũ triệt để hoàn hồn, nó nhìn Triều Yên đang sợ tới mức run lên, nhất thời lòng như đao cắt.

“Các người ... các người ...”

Túc Vũ hiểu ra, hai tròng mắt đỏ bừng, quay cuồng trong lồng ngực đều là lửa giận ngút trời!

Ngày hôm nay nó thật sự trải qua rất nhiều biến cố.

Đầu tiên là bị tiểu tuyết hoa trông vô hại dụ dỗ, rồi đụng phải mãnh thú, sau đó là sinh tử giao tranh, chạy trốn tới suýt tắt thở mới tìm được đường sống, vốn tưởng gặp được cứu tinh, gặp được người tốt, kết quả trong một đêm ân nhân biến thành cầm thú!

Tầng tầng đả kích rơi xuống, Túc Vũ rốt cục bạo phát.

Dù sao cũng đắc đạo trên Vạn Tú Sơn, tiềm lực vô tận.

Linh lực cuộn cuộn trong cơ thể nó, phá vỡ sự trói buộc của dây thừng.

Vương Vũ nhướn mày:

“Tiểu tử ngươi cũng có chút bản lĩnh đó!”

Túc Vũ tức giận nói:

“Thả cậu ấy ra.”

Vương Vũ căn bản không sợ nó:

“Ha ha, tiểu hoa đào, ta thấy ngươi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Vừa nói xong, gã quất một roi về phía Túc Vũ.

Dù linh lực tinh thuần hùng hậu, nhưng đến cùng vẫn không có kinh nghiệm thực chiến, hoàn toàn nhờ vào sự ngoan cường liều lĩnh chiếm thượng phong.

Vương Vũ không muốn làm nó bị thương, sợ bán không được giá tốt, cho nên liên tiếp bại lui, dường như bị áp chế.

Lúc này Lý Chuẩn bóp cổ Thẩm Thanh Huyền, cao giọng nói:

“Có phải ngươi muốn nhìn nó chết không?”

Túc Vũ lập tức ngừng lại, trong mắt đều là lo lắng:

“Đừng làm cậu ấy bị thương!”

Vương Vũ nhân cơ hội tiến lên, một roi trói nó lại:

“Vậy ngươi thành thật chút cho ta!”

Túc Vũ trợn to mắt, con ngươi biến thành màu đỏ diễm lệ, bên trong đều là không cam lòng và hối hận.

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy đã đến lúc.

Y đang định ra tay ...

Bỗng nhiên một trận cuồng phong nổi lên, vốn là đêm đen như mực lại nhuộm chút đỏ thẫm, trong không khí vắng lặng phiêu tán mùi hương ngọt ngào khó thể diễn tả bằng lời.

Bọn người Vương Vũ và Lý Chuẩn ngưng thần đề phòng, nhìn khắp nơi:

“Ai ... là ...”

Chữ thứ ba còn chưa nói ra, yết hầu bọn hắn đều bị xé toát, máu tươi phun ra, tầm mắt bọn hắn nhìn nhau đều là không thể tin nổi.

Một mảnh lá đỏ dính máu rơi xuống, thân ảnh trong gió lạnh âm u đáp xuống.

Tóc hắc đen như mực, da lại trắng như mây, khóe môi cong lên trông đa tình mà nguy hiểm.

Hắn xoay người, cẩn thận ôm lấy Thẩm Thanh Huyền, thấp giọng hỏi:

“Sao lại làm mình chật vật thành thế này?”

Giọng nói này sao mà lưu luyến uyển chuyển, tựa như tình nhân thì thầm bên tai.

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hắn.

Sao mắt biến thành màu xanh rồi?

Xấu quá chừng.

Suy nghĩ của tác giả:

Cố Kiến Thâm: Thay đổi màu mắt thôi mà vợ đã không yêu ta nữa, rốt cuộc người yêu ta hay yêu mắt ta?

Tôn chủ mặt lạnh lùng: Đôi mắt, màu đỏ cơ

9. Chương 9: Thế Gian Này Cũng Chỉ Thẩm Thanh Huyền Nhận Nổi Hắn

Người tới đương nhiên là Cố Kiến Thâm.

Dù hắn áp chế tu vi, nhưng ngoại hình không thay đổi ... À, đổi rồi, đôi mắt xinh đẹp đổi màu rồi.

Thẩm Thanh Huyền hết sức bất mãn, nghĩ tới mình còn nhiệm vụ khen ngợi đôi mắt hắn, nhất thời càng thêm bất mãn.

Tán thưởng đôi mắt hắn, không ít hơn ba câu? Ha ha, một chữ cũng không muốn nói.

Trải qua chuyện này Túc Vũ đã cẩn thận hơn, đôi mắt diễm sắc nhìn chằm chằm Cố Kiến Thâm, vô cùng

đề phòng:

“Người là ai?”

Ân nhân cứu mạng không nhất định là ân nhân cứu mạng, cứ nhìn đám người Vương Vũ Lý Chuẩn trước đó thì biết!

Cố Kiến Thâm mỉm cười, trắng trợn nói dối:

“Chào công tử, ta tới đón thiếu gia.” Nói xong liền nhìn tiểu đồng trắng mềm trong ngực mình.

Túc Vũ sững sờ:

“Là tới đón Triều Yên ư?”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Ngay câu đầu tiên đã lộ tên.

Cố Kiến Thâm thuận đường nói tiếp:

“Đúng thế.”

Túc Vũ nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền, trong mắt hoa đào ngập nước là một mảnh mờ mịt.

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng, chờ xem cái tên phía sau nói mò kiểu gì.

Cố Kiến Thâm từ tốn giải thích mạch lạc:

“Triều Yên là thánh tử gia tộc ta, do thể yếu nhiều bệnh nên đưa tới Vạn Tú Sơn an dưỡng.”

Túc Vũ bị lừa tới sững sốt, nó nhìn sang Thẩm Thanh Huyền hỏi:

“Phải không?”

Thẩm Thanh Huyền muốn xem rốt cục trong hồ lô Cố Kiến Thâm bán thuốc gì, cho nên gật đầu đồng ý:

“Đúng vậy.”

Lần này Túc Vũ không chút mảy may nghi ngờ.

Hiện giờ nó không tin được người ngoài, nhưng vẫn tin tưởng Triều Yên trăm phần trăm.

Cố Kiến Thâm bịa chuyện vô cùng hăng hái, tiếp tục nói:

“Hôm qua Tôn chủ báo cho tộc ta biết, thánh tử đã xuống núi rèn luyện, trưởng lão liền an bài ta đến chăm sóc thiếu gia dọc đường.”

Túc Vũ đã triệt để tin tưởng:

“Ra là thế ...”

Thẩm Thanh Huyền suy xét, thấy thế này cũng được, vì thế ngầm đồng ý.

Cố Kiến Thâm cúi đầu nhìn tiểu đồng trong ngực:

“Thiếu gia, ta là Thanh Thâm, người hầu của ngài.”

Đế Tôn Cửu Uyên của Tâm Vực là người hầu y?

Có thể, thế gian này cũng chỉ có Thẩm Thanh Huyền nhận nổi hấn.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, thả giọng nói:

“Thả ta xuống.”

Tôn chủ đại nhân cũng nhập diễn rất nhanh, rất có phong phạm “Thánh tử”.

Cố Kiến Thâm rũ mắt:

“Vâng.”

Nói rồi hấn buông tay, đặt Thẩm Thanh Huyền lên một nơi sạch sẽ.

Rốt cục Túc Vũ kịp phản ứng, nó đến gần Thẩm Thanh Huyền nói:

“Ta còn tưởng ngươi cũng biến hóa từ trên Vạn Tú Sơn giống ta!”

Nó sống ở Vạn Tú Sơn, vốn là tiểu hoa đào vô tri vô giác, nhờ Liên Hoa Tôn Chủ xuất quan, linh khí Vạn Tú Sơn ngập tràn bốn phía mà ngoài ý muốn đắc đạo, có thể nói may mắn tới cực điểm.

Thẩm Thanh Huyền ôn hòa nói với nó:

“Thật xin lỗi, trước đó không nói rõ với ngươi.”

Túc Vũ khoát tay bảo:

“Không sao mà, ta cũng đâu có hỏi.”

Thẩm Thanh Huyền trầm nghĩ: Ngươi có hỏi ta cũng không bịa ra được trò này.

Túc Vũ vẫn rất tò mò:

“Tộc các ngươi đều hóa thân từ thanh liễu ư?” Bộ tộc thanh liễu, sợ không phải chỉ là một cây liễu to.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm nói tránh đi:

“Hai vị thiếu gia, mời dời bước chậm rãi trò chuyện.”

Túc Vũ ngượng ngừng nói:

“Ta tên Túc Vũ, ngươi gọi tên ta là được!”

Cố Kiến Thâm nói:

“Túc Vũ thiếu gia, mời.”

Thẩm Thanh Huyền cười khẽ một tiếng.

Cố Kiến Thâm nhìn sang y.

Môi mỏng Thẩm Thanh Huyền khẽ mở, im lặng nói: Bệ hạ còn có sở thích này ư?

Cố Kiến Thâm không nói gì, chỉ cười đến là lưu luyến đa tình.

Thắm Thanh Huyền lạnh lùng mở mắt.

Lúc đôi mắt Cố Kiến Thâm vẫn là màu đỏ, nụ cười này hoa phù dung không sao sánh bằng, hiện tại thì ... xờ ầu xấu(1).

(2) Raw là (Chī ớu) đọc ghép thành từ chấu () nghĩa là ‘xấu’.

Cố Kiến Thâm dẫn bọn họ rời khỏi nơi huyết tinh này, năm người bị một mảnh lá đỏ của Cố Kiến Thâm diệt sạch, giờ phút này máu tươi thấm đất, mùi tanh gay mũi.

Túc Vũ không sợ, nó không phải người, đối với một số chuyện đáng sợ không có cảm xúc lớn gì.

Nhưng nói chuyện giữa một đồng thi thể và máu hiển nhiên không thỏa đáng, cho nên đổi sang nơi khác.

Đi được một lúc, Cố Kiến Thâm hỏi Thắm Thanh Huyền:

“Thiếu gia mệt không?”

Đã hơn mấy ngàn năm Thắm Thanh Huyền không cảm nhận được mùi vị mệt mỏi là như thế nào.

Chẳng qua Túc Vũ đã hơi mệt, một ngày này đối với nó mà nói vô cùng giày vò, vừa chiến đấu vừa liều mạng chạy trốn lại còn phá vỡ tam quan, đi chưa được bao lâu đã bắt đầu thở dốc.

Thắm Thanh Huyền phồng theo dáng vẻ của nó, cũng làm cho bản thân sắc mặt ửng đỏ, nhẹ nhàng thở gấp.

Nào ngờ vừa bày ra bộ dạng này, Cố Kiến Thâm đã đưa tay ôm y:

“Còn một đoạn đường, để ta ôm ngài đi vậy.”

Thắm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm thân cao tay dài, ôm Thắm Thanh Huyền như đang bế búp bê vải không trọng lượng.

Túc Vũ thấy hai gò má ửng đỏ của Thắm Thanh Huyền, cũng bảo:

“Triêu Yên dùng miễn cưỡng, hôm nay người vất vả rồi.”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Ta tự đi được.”

Cố Kiến Thâm hạ giọng:

“Thân thể ngài không thể so với Túc Vũ thiếu gia, đừng nên cố gắng chống đỡ.”

Túc Vũ lập tức nhớ ra trước đó Cố Kiến Thâm đã nói Triêu Yên “thể yếu nhiều bệnh”, thế là vội vàng khuyên:

“Là ta sơ ý! Quên mất thân thể người không tốt!”

Sau đó Túc Vũ lại nói lời thăm thía:

“Bí cảnh Nguyệt Lạc này nguy cơ tứ phía, người phải dự trữ thể lực, phòng ngừa chúng ta lại gặp kiếp nạn.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Đáy mắt Cố Kiến Thâm đều là ý cười:

“Thiếu gia nghỉ ngơi cho tốt đi nào.”

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hắn, cười thật ngọt ngào:

“Vất vả rồi.”

Cố Kiến Thâm ngẩn ra.

Chớp mắt sau, Thẩm Thanh Huyền sử dụng thiên cân trụ(2).

(2) Nằm trong 72 tuyệt kĩ Thiếu Lâm, dùng vật nặng để luyện đòn chân.

Cố Kiến Thâm biến sắc, suýt nữa là rút “Thánh tử tôn quý” trong ngực đi.

Thẩm Thanh Huyền cố ý nắm chặt áo ngực hần, cả người Cố Kiến Thâm suýt bị y kéo ngã.

Túc Vũ nhận ra, kinh ngạc hỏi han:

“Triều Yên nặng lắm sao?”

Tiểu thanh liễu trắng nõn mảnh mai, nhìn sao cũng không thấy nặng bao nhiêu, sao lúc này cứ cảm thấy Cố Kiến Thâm ôm mệt lắm vậy?

Cố Kiến Thâm cười nói: “Rất nhẹ.” nhẹ y như một ngọn núi nhỏ.

Nếu ở ngoài bí cảnh Nguyệt Lạc, đừng nói là núi nhỏ, dù Tôn chủ đại nhân nặng như núi biển, Đế tôn đại nhân đều ôm nổi, dấu sao tu vi cũng bày ra kia.

Nhưng vấn đề ở chỗ, vì không muốn làm bí cảnh này sụp đổ, hần phải áp chế tu vi, tuy bảo lưu hạn mức cao nhất mà bí cảnh có thể thừa nhận, nhưng hiển nhiên Thẩm Thanh Huyền hóa thành tiểu thanh liễu cũng giữ lại hạn mức cao nhất của tu vi.

Vậy nên y dùng thiên cân trụ, Cố Kiến Thâm thực sự phải kiên trì chịu đựng.

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hần:

“Bằng không ta tự mình đi vậy.”

Giọng nói mềm mại, hết như một tiểu ác ma.

Cố Kiến Thâm càng thêm dùng sức ôm y:

“Không việc gì, vì thiếu gia phân ưu là chức trách của thuộc hạ.”

Thẩm Thanh Huyền chôn trong ngực hần nói:

“Khổ cực người rồi.”

Cố Kiến Thâm ngoài cười nhưng trong không cười:

“Không khổ cực.”

Vừa nói ba chữ kia xong, tiểu thanh liễu trong ngực lại nặng thêm ba phần.

Đi được nửa khắc, Túc Vũ tâm địa lương thiện nhìn thấy một phần đất trống liền nhân tiện nói:

“Chỗ này được nè, chúng ta ở đây nghỉ ngơi chút đi!”

Cố Kiến Thâm đã ôm tới nỗi sắp đứt tay.

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn, nhỏ giọng:

“Chỗ này được không?”

Túc Vũ nói:

“Rất tốt mà! Trống trải bằng phẳng, cũng không thiếu cây khô, chúng ta có thể nhóm lửa, còn có thể ...”

Nó còn chưa dứt lời, Thẩm Thanh Huyền cố ý nhíu mày nói:

“Có phải cách hơi gần rồi không?”

Túc Vũ nhìn về phía y:

“Sao cơ?”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Bọn Vương Vũ nhất định có đồng lõa ... Lỡ bọn hắn có thủ đoạn truyền tin gì thì sao? Ngộ nhớ ...”

Lo lắng này rất có đạo lý, mấy người họ đi không tính nhanh, giá trị của hoa đào yêu và thanh liễu yêu cũng đủ để bọn hắn thấy hơi tiền nổi máu tham.

Túc Vũ nặng nề nói:

“Chúng ta vẫn nên đi tiếp thôi!”

Nói xong nó lo âu nhìn Cố Kiến Thâm:

“Thanh Thâm đại ca, người ỏn không?”

Thẩm Thanh Huyền nín cười, cũng bắn khoản lo lắng nhìn hắn:

“Người còn được chứ? Nếu không ta tự mình đi.”

Nam nhân sao có thể bị nghi ngờ “Được hay không”!

Cố Kiến Thâm mập mờ cười, chậm rãi nói:

“Ôm một đêm cũng không sao.”

Thẩm Thanh Huyền mặt cười ngọt ngào nhưng trong lòng cười lạnh, thuận tiện làm thiên cân trụ nặng thêm chút nữa.

Cố Kiến Thâm: “.....”

Đi gần một canh giờ, rốt cục họ cũng tìm được chỗ đặt chân.

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Thả ta xuống đây đi.”

Toàn bộ hành trình Cố Kiến Thâm đều bảo trì phong độ hoàn mỹ, cẩn thận đặt y trên một tảng đá sạch sẽ.

Túc Vũ cũng ngồi xuống, thở sâu nói:

“Cuối cùng có thể nghỉ ngơi chút rồi.”

Người nên nói lời này nhất phải là Cố Kiến Thâm ... Nhưng Đế tôn đại nhân đánh chết cũng không nói!

Thẩm Thanh Huyền muốn coi Cố Kiến Thâm có thể giả vờ tới khi nào ...

Túc Vũ thật sự mệt muốn chết, sau khi thu xếp ổn thỏa không lâu nó liền rúc vào trong túi ngủ thiếp đi.

Dưới ánh trăng sáng, hai vị đại lão đỉnh cấp đương thời ngấm nhìn nhau.

Thẩm Thanh Huyền mở miệng trước:

“Bệ hạ quả là lịch sự tao nhã, lại có thời gian rảnh tới bí cảnh nho nhỏ này du ngoạn.”

Cố Kiến Thâm ý vị thâm trường nhìn y:

“Tôn chủ thật sự không hiểu vì sao ta đến ư?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười:

“Chẳng lẽ thật sự tới tìm một vị thánh tử?”

Cố Kiến Thâm lặng yên nhìn y, qua một lúc mới đáp:

“Có thể.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hẩn:

“Có thể?”

Cố Kiến Thâm nói:

“Ta nghĩ, thánh tử ở nơi đó, rồi ở nơi kia, ta tìm một lúc là có.”

Thẩm Thanh Huyền nở nụ cười, không nói gì nữa.

Đối mặt lối suy nghĩ điển hình của Tâm Vực này, y nửa chữ cũng không muốn nhiều lời, dù sao tình huống trước mắt y không hợp nổi xung đột với Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Chắc hôm nay Bệ hạ cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi.”

Cố Kiến Thâm khẽ cười:

“Đã mệt như thế, có mệt mỗi thêm cũng không hề gì.”

Thẩm Thanh Huyền chỉ cho rằng hấn chết cũng sẽ diện nên không bận tâm.

Một đêm không nói chuyện, đương nhiên hai người cũng một đêm không ngủ.

Thẩm Thanh Huyền tranh thủ nhìn ngọc giản, phát hiện nhiệm vụ tiến vào bí cảnh kia đã biến thành màu xám nhạt.

Hoàn thành.

Là thời gian ở lại đây hay vì nguyên nhân nào khác?

Thẩm Thanh Huyền dùng khoeo mắt lườm Cố Kiến Thâm, luôn cảm thấy có gì đó kỳ quặc.

Y đang suy tư, ngọc giản tích tụ được chút lực lượng lại bắt đầu gây chuyện.

“Thứ tám, để Cố Kiến Thâm ôm người một cái.”

“Bổ sung: Phải thực hiện ở trong bí cảnh Nguyệt Lạc.”

Liên Hoa Tôn Chủ dù núi lở cũng bình tĩnh: “.....”

Hiện dòng chữ này xong, ngọc giản cảm thấy mình sống không được lâu nữa, dứt khoát tắt ánh sáng, trực tiếp nằm ngay đơ giả chết. =))))))))))))))

Suy nghĩ của tác giả:

Cố Kiến Thâm: Vợ thật ngạo kiều, không sao ta vẫn thích. (' ')

Tôn chủ: Mặt lạnh lòng.JPG (‘^’)

10. Chương 10: Thiệt Thiệt Thiệt Là Đáng Yêu!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Rõ là quá đáng.

Bể cả ngày cũng không thấy tuyên bố nhiệm vụ, ôm xong rồi mới báo, ngọc giản này muốn chết thật à.

Có điều ngọc giản cũng oan ức lắm ... trước đó nó bị dọa nên tiêu hao quá độ, không còn chút lực lượng nào, sao có thể tuyên bố nhiệm vụ? Đúng lúc nhiệm vụ tiến vào bí cảnh Nguyệt Lạc hoàn thành, nó mới có khả năng tuyên bố nhiệm vụ tiếp theo.

Xét đến cùng vẫn tại Thảm Thanh Huyền không nên dọa nó ... (- -)

Đương nhiên lời này ai dám nói? Dù sao ngọc giản không dám nói rồi đó, nó ngoan ngoãn nằm ngay đơ, cố gắng kéo cảm giác tồn tại của mình xuống thấp nhất.

Trời hửng sáng, mọi người đều tỉnh dậy.

Túc Vũ bắt chuyện với Thảm Thanh Huyền:

“Triều Yên, chúng ta ăn chút gì đi!”

Thảm Thanh Huyền vừa nghe đến ăn, mi tâm xinh đẹp hơi nhú lại.

Túc Vũ dỗ y:

“Ăn chút thôi mà, không ăn sao có sức?” Nói xong nó lấy ra một đồng thứ trong túi Càn Khôn.

Tăng Tử Lương chuẩn bị cho bọn họ rất nhiều đồ ngon, so với tu sĩ xuất hành bên ngoài thì xem như thượng đẳng.

Có điều dù thượng đẳng cỡ nào, trong mắt Thảm Thanh Huyền vẫn là canh thừa cơm nguội.

Không đề cập tới chuyện y không ăn tục vật đã lâu, thời còn ăn cũng chưa từng hưởng qua những thứ như thế này.

Tiếc là đã vào bí cảnh, y không cách nào tùy ý làm mấy thứ này biến mất. Vô luận là chuyển dời không gian hay ảo thuật đều không phải tu vi giai đoạn hiện tại có thể thi triển.

Thật sự phải ăn ư? Thảm Thanh Huyền im lặng không lên tiếng.

Túc Vũ cảm thấy tiểu đồng bọn của mình đáng yêu quá chừng, mỏng manh yếu ớt lại còn kén ăn, quả nhiên là tiểu thiếu gia.

May mà Thảm Thanh Huyền không mở thần thức, nếu không sợ rằng Túc Vũ đã xong đời.

Đúng lúc này, Cố Kiến Thâm giải vây cho Thảm Thanh Huyền:

“Sức khỏe thiếu gia không tốt, không dám ăn loạn.”

Hóa ra thiết lập thân thể gầy yếu còn có thể dùng như vậy, Thảm Thanh Huyền hơi hài lòng.

Túc Vũ lập tức nói:

“Ra thế ư? Vậy ... vậy Triều Yên nên ăn những gì?”

Cố Kiến Thâm nói:

“Chỗ thuộc hạ đã chuẩn bị từ trước.”

Nói xong, hắn lấy một túi Càn Khôn rực rỡ ánh vàng, trông như vàng, vàng chói mù mắt.

Túc Vũ yên lặng phun tào: thẩm mỹ này, chắc chắn ...

Thảm Thanh Huyền không nói gì, thế nhưng đôi mắt to tròn mắt tự nhiên lườm ba liếc bốn.

Cố Kiến Thâm dùng ảo thuật lấy đồ vật trong túi Càn Khôn.

Một món, hai món, ba món, bốn món ...

Túc Vũ mở to mắt, trợn mắt há mồm.

Tầm thẩm đồ thẩm lấp lánh sợi bạc, bàn ngọc màu cam nạm bảo thạch đỏ rực ... Ngay cả bộ đồ ăn đều là mâm vàng đĩa bạc chói mù mắt người ta.

Bức tranh này, toàn bộ đều blingbling!

Thẩm Thanh Huyền thấy thế đôi người hơi mở, nửa ngày không lên tiếng.

Túc Vũ cho rằng y cũng bị choáng như mình, hòa giải nói:

“Ha ha, rất ... rất sáng ...”

Ngoài từ này ra nó không biết nên dùng gì để hình dung, nhưng Thanh Thâm đại ca là người tốt, mình không nên ghét bỏ thẩm mỹ của người ta, chỉ có thể cố gắng khen vài câu ...

Cổ Kiến Thâm rất mực tao nhã vươn tay:

“Thiếu gia, mời.”

Thẩm Thanh Huyền không động dậy.

Túc Vũ tưởng y ghét bỏ, dẫu sao bọn họ đều ở Vạn Tú Sơn, nơi đất thiêng sinh hiền tài kia có thể so với tiên cảnh nhân gian, phàm phu tục vật này sao có thể sánh bằng? Đáng thương tầm mắt Thanh Thâm đại ca cạn hẹp, cho rằng những thứ này là tốt nhất, muốn dùng đồ tốt hầu hạ thánh tử.

Nghĩ thế, Túc Vũ không đành lòng làm Thanh Thâm trung thành hộ chủ khổ sở, vì thế nói với Thẩm Thanh Huyền:

“Triều Yên, ngồi ... ngồi đi.” A, nói chuyện thôi mà mắt cũng đau.

Thẩm Thanh Huyền cứng ngắc gật đầu.

Túc Vũ thấy y như thế, trong lòng ấm áp trào dâng, thật đúng là đôi chủ tớ biết thông cảm, thấu hiểu, trân trọng lẫn nhau.

Ngọc giản: Thiếu niên, người sợ mình không mù đó à!

Trên thực tế Thẩm Thanh Huyền làm gì ghét bỏ? Sao có thể cự tuyệt? Sao không mừng cho được? Y đang trải qua thử thách vô cùng lớn, đang cố gắng để bản thân đừng “giết người đoạt bảo”.

Sau khi nhập tọa, Túc Vũ cảm thấy mắt mình càng đau.

Đối diện cái bàn ánh vàng rực rỡ sáng đỏ lấp lánh là một thiếu niên thanh liểu như gió mát quần sương, thừa thớt như mây.

Tương phản như thế khiến Túc Vũ không mở mắt nổi!

Chống đỡ! Túc Vũ tự nói với mình, Triều Yên còn chống đỡ được, nó cũng phải ráng chống đỡ! Không thể tổn thương trái tim Thanh Thâm đại ca, không thể khiến cố gắng của Triều Yên kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Khoan đề cập tới tiểu hoa đào đang điên cuồng nào bỏ, ta đến ngắm nhìn Tôn chủ đại nhân cái nào.

Thẩm Thanh Huyền mặt không đổi sắc, nhưng cẩn thận chút có thể nhìn ra, đôi mắt đen láy kia cất giấu ánh sáng, lấp la lấp lánh, trông rất đẹp mắt.

Cổ Kiến Thâm khẽ nhếch môi mỏng, tiếp tục lấy đồ trong túi Càn Khôn.

Sau bộ đồ ăn chính là bữa chính.

Cổ Kiến Thâm chuẩn bị phong phú, thức ăn lấy ra tinh xảo ngon miệng đồng thời mang theo độ ấm mới nấu, hiển nhiên trong túi Càn Khôn vẫn còn càn khôn.

Từng món ngon lên bàn, Túc Vũ bị chói tới đau mắt cũng nhịn không được nuốt nước bọt.

Trông ngon quá! Nghe mùi đã thấy ăn ngon cực kỳ!

Ăn ngon ... đương nhiên ăn ngon rồi, dù sao cũng do đại trù Duy Tâm Cung tự mình nấu, đi khắp Thiên Đạo và Tâm Vực cũng chỉ có một phần này.

Cổ Kiến Thâm rót hồng trà cho Thẩm Thanh Huyền:

“Thiếu gia, mời chậm dùng.”

Vô cùng cẩn thận chu đáo, dù là Thẩm Thanh Huyền thì giờ phút này cũng cảm thấy rất hưởng thụ.

Y không quen ăn vật thể tục, nhưng bày trên bàn đều là món ăn thượng hạng, qua tay đại sư nấu nướng, bất kể màu sắc hay hương vị đều là đồ tốt nhất, thực sự không thể bắt bẻ.

Túc Vũ thử một miếng liền sợ ngây người ...

“Ăn ngon quá đi!” Túc Vũ nhìn về phía Cố Kiến Thâm, khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn kinh ngạc, “Sao lại có món ăn ngon đến vậy!”

Chẳng trách Thẩm Thanh Huyền kén ăn, ném qua mỹ vị cỡ này sao y còn nuốt trôi được thứ trong túi Càn Khôn của nó!

Thẩm Thanh Huyền ăn một miếng cơm viên màu vàng tròn trịa, Túc Vũ nhìn về phía y, đầy mắt đều là: Ăn ngon không ăn ngon không, có phải ngon lắm đúng không!

Thẩm Thanh Huyền thản nhiên nói:

“Tạm được.”

Túc Vũ: “!”

Nó cũng gắp một viên cơm chiên giòn, sau khi cho vào miệng liền cảm thấy mình sắp thăng thiên!

Vào miệng tan ngay, để lại vị tinh khiết thơm lừng, giữa môi răng như nở rộ vô số loài hoa, tư thái linh động, uyển chuyển có một không hai!

“Ăn quá ngon!” Túc Vũ ngoài tán thưởng ra đã không còn cách nào có thể hình dung.

Nó ăn một hồi mới chợt nhớ ra, quay đầu nhìn về phía Cố Kiến Thâm:

“Thanh Thâm đại ca, những món này đều do người làm ư?”

Cố Kiến Thâm gật đầu:

“Đúng vậy.”

Túc Vũ sắp sùng bái chết hẳn luôn.

Thẩm Thanh Huyền liếc nhìn hắn, hàm ý khoe mắt có thể dịch thành bốn chữ: mặt dày vô sỉ.

Cố Kiến Thâm vờ như không phát hiện, dù sao hắn nói đây là mình làm, ngự trù trong cung cũng không dám nói không phải.

Sau khi ăn no, Cố Kiến Thâm lại bảo:

“Thiếu gia, mời lui về sau một chút, để ta thu dọn.”

Túc Vũ vội vàng nói:

“Ta tới giúp người.”

Cố Kiến Thâm nói:

“Chút việc nhỏ này, không nhọc Túc Vũ thiếu gia lo lắng.”

Túc Vũ định nói thêm đôi lời, Thẩm Thanh Huyền đã tiếp lời nó:

“Không sao đâu, để hắn dọn đi, hắn quen rồi.”

May mà người Tâm Vực không ở đây, nếu không họ nhất định sẽ liều mạng với Thẩm Thanh Huyền.

Bệ hạ tôn quý của họ, Đế tôn tối cao của họ, thần tượng cả đời của họ, giờ phút này vậy mà quen làm người hầu tạp vật??

Túc Vũ đi tới cạnh Thẩm Thanh Huyền nói:

“Thanh Thâm đại ca đúng là một người tốt.”

Thẩm Thanh Huyền từ chối cho ý kiến.

Ma tôn Tâm Vực giết người như ngóe, lấy máu vấn đao mà là người tốt à?

Mắt tiểu hoa đào này nhất định phải trị cho tốt.

Túc Vũ không hiểu sao phát run, trong chớp nhoáng, nó cảm thấy như mình nhìn thấy Tôn chủ đại nhân ...

Cố Kiến Thâm thu dọn xong, mọi người liền lên đường tiếp tục “mạo hiểm”.

Túc Vũ hưng phấn nói:

“Luôn cảm thấy sau khi ăn cơm khí lực tràn đầy.” Nó gồng cánh tay nhỏ, cảm thấy bên trong toàn là lực lượng.

Không phải cảm thấy, mà là nhất định tràn đầy.

Ăn vào đều là vật linh hiếm có, uống đều là quỳnh chi ngọc nương, phàm nhân uống một ngụm đã có thể ngộ đạo. Cũng may tiểu hoa đào sống ở Vạn Tú Sơn, đắc đạo với thân thể vạn linh, nếu không nó thật sự không tiêu nổi linh thực trên quý này.

Thẩm Thanh Huyền vẫn còn cân nhắc nhiệm vụ trên ngọc giản.

Cố Kiến Thâm thấy y không nhúc nhích, giả vờ cung kính hỏi han nhưng thật ra đang trêu tức:

“Thiếu gia, cần thuộc hạ giúp gì không?”

Hôm qua hắn gài bẫy mới ôm được vị “tiểu thiếu gia” tôn quý này, hôm nay chắc không có khả năng đụng tới y rồi.

Đang nghĩ thế, tiểu đồng môi hồng răng trắng lại hất cằm bảo:

“Ta mệt rồi.”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Thẩm Thanh Huyền mặt mày bình tĩnh duỗi tay ra.

Túc Vũ đứng bên cạnh nhìn thấy bị manh (moe) đầy mặt: thiệt thiệt thiệt là đáng yêu! QAQ

Đôi mắt Cố Kiến Thâm thâm trầm, trong màu mắt xanh như bầu trời lại có đốm lửa màu đỏ, hấn hỏi y:

“Thiếu gia muốn thuộc hạ ôm ngài ư?”

Thẩm Thanh Huyền vô cùng thẳng thắn thừa nhận:

“Ừ.”

Ai ngờ nam nhân hôm qua mệt tới suýt chặt tay cũng không chịu buông hôm nay lại bắt đầu muốn gây chuyện.

Cố Kiến Thâm dịu dàng nói:

“Ngài vừa cơm nước xong, vẫn nên đi bộ chút đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Không cần.”

Bên môi Cố Kiến Thâm tràn đầy ý cười:

“Thiếu gia đừng tùy hứng, thuộc hạ đang nghĩ cho thân thể của ngài.”

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt lại:

“Người còn biết thân phận mình à.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Tuy Thẩm Thanh Huyền thấp hơn hẳn một đoạn cực lớn, nhưng khí thế đủ đầy, y ngửa đầu, trách mắng:

“Người hầu nên nghe theo lệnh chủ nhân, còn cần ta dạy người sao?”

Túc Vũ hoảng sợ, muốn tiến lên giảng hòa, Cố Kiến Thâm đã hơi cúi người, ôm người lên, giọng hấn hạ thấp, ngập tràn cưng chiều và dung túng:

“Cẩn tuân lời thánh tử.”

Thẩm Thanh Huyền hừ lạnh một tiếng, cánh tay nho nhỏ vòng qua cổ hấn.

Cố Kiến Thâm tạm ngừng, Thẩm Thanh Huyền đã nhu thuận tựa vào ngực hấn, hai mắt nhắm nghiền:

“Ta ngủ một lát.”

Cố Kiến Thâm cúi đầu, nhìn khuôn mặt trắng mịn cùng lông mi mảnh dài, trong đầu hiện ra nam nhân tao nhã vô song cao cao tại thượng kia.

Hấn dựa sát vào, gần như dán vào lỗ tai y, dùng giọng nói làm lòng người rung động thì thầm:

“Sư thúc, ngài đang câu dẫn ta ư?”

11. Chương 11: Người Của Người

Cố Kiến Thâm hăng hái nhìn tiểu đồng trong ngực.

Y không mở mắt, lông mi thật dài hơi run run như cánh ve, sau đó đôi môi mềm khẽ mở, nói ra hai chữ tựa gió thu cuốn hết lá vàng:

“Câm miệng.”

Ý cười đầy mắt Cố Kiến Thâm càng sâu, giọng nói ngày càng dịu dàng đa tình:

“Nếu là sư thúc, ta có thể.”

Thẩm Thanh Huyền mở choàng mắt, con ngươi hắc bạch phân minh phản chiếu cả bóng hình Cố Kiến Thâm.

Hai người đối mặt, không ai nhường ai.

Túc Vũ quay đầu nhìn bọn họ:

“Sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền cất giọng:

“Thả ta xuống.”

Cố Kiến Thâm trêu tức hỏi:

“Thiếu gia không mệt?”

Thẩm Thanh Huyền hơi dùng sức tránh khỏi ôm ấp của Cố Kiến Thâm, y đi nhanh về trước, đầu không quay lại, đương nhiên cũng không đáp lại câu nói kia.

Túc Vũ đi phía sau, tiến tới cạnh Cố Kiến Thâm nhỏ giọng hỏi:

“Triều Yên bị sao thế?”

Cố Kiến Thâm cong môi:

“Là thuộc hạ chọc y mất vui.”

Túc Vũ tò mò:

“Thanh Thâm đại ca đã làm gì?”

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm thân ảnh nho nhỏ đằng trước, cười đầy hàm súc khó hiểu: “Không làm gì cả.” chỉ nói nhiều mấy câu thôi.

Túc Vũ hết sức buồn bực, chẳng qua nó cũng thấy rõ, Triệu Yên thực sự không giận, chắc là đang làm nũng với Thanh Thâm đại ca ...

Ai nha Nghĩ vậy, tiểu đào hoa lại bị manh đầy mặt!

Trên thực tế, cả hai đều suy nghĩ quá nhiều, Tôn chủ đại nhân chỉ là hoàn thành nhiệm vụ, nên mượn cơ hội rời đi.

Về phần dăm ba câu của Cố Kiến Thâm, y nào có để trong lòng?

Câu dẫn ư? Ha ha, nếu đổi thành mắt đỏ y sẽ suy nghĩ lại đôi chút.

Có thể? Xấu như vậy, hắn có thể nhưng y không thể đâu.

“Mất tự nhiên” kéo thẳng tới giữa trưa, Thẩm Thanh Huyền vẫn không nói chuyện với Cố Kiến Thâm, Túc Vũ ngược lại chạy qua hai bên thì thầm, chẳng qua càng nói thì nó càng phát hiện, chuyện hai chủ tớ người ta người ngoài như nó không xen tay vào được nha!

Bí cảnh Nguyệt Lạc cũng không phải nơi thái bình, cả buổi trưa đều không xảy ra chuyện gì đều do linh lực Cố Kiến Thâm phóng ra ngoài, dã thú bình thường không dám tới gần.

Nhưng càng đi vào trong, nguy cơ càng nhiều.

Khi mặt trời treo cao giữa bầu trời, một tiếng la bén nhọn phá không mà tới!

Túc Vũ lập tức cầm đoản kiếm, ngưng thần đề phòng.

Thẩm Thanh Huyền đi qua nhìn, Cố Kiến Thâm liền bế y lên.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía nam nhân.

Cố Kiến Thâm nhìn thẳng về trước nói:

“Thân thể thiếu gia yếu đuối, xin cẩn thận một chút.”

Thiết lập này dùng thật tốt.

Túc Vũ cũng khuyên: “Triều Yên người đừng tiến lên!” Có kinh nghiệm lần trước, nó cẩn thận hơn nhiều.

Trong chớp mắt, nương theo mùi máu tanh gay mũi, vài thân ảnh chật vật xuất hiện trước mặt bọn họ.

Có ba nam hai nữ, đều là tu sĩ trang diện đẳng hoàng, nhìn quần áo tinh xảo, hẳn không phải tán tu không nơi nương tựa.

Trước mặt là nam nhân đầu tóc tán loạn, giữa trán cuộn cuộn máu tươi, toàn bộ sắc mặt vì mất máu quá nhiều mà tiêu tụy bất kham, dù hắn là một nữ tử mảnh mai, nữ tử cũng không tốt tới đâu, khắp người đều là máu, có lẽ là của nam nhân bên cạnh hoặc của chính cô ta, tóm lại cô cũng là vẻ mặt hoảng hốt ngập tràn sợ hãi.

Hai nam một nữ khác cũng chật vật đến cực điểm, cánh tay nữ nhân bị thương, quần áo trước ngực nam nhân bị xé bỏ, người cuối cùng gần như bị kéo lê, thì ra đã gãy chân!

Dáng vẻ năm người này thật sự thê thảm, mặc cho ai nhìn cũng sẽ sinh lòng thương hại.

Túc Vũ bản tính thuần thiện, giờ phút này đã sốt ruột như lửa cháy:

“Các người làm sao thế?”

“Chạy!” Nam nhân đằng trước khàn giọng hô, “Chạy mau đi!”

Gần như cùng lúc hắn hô xong, Túc Vũ nghe thấy thanh âm chấn động khắp nơi, sau đó là một mãnh thú cao như ngọn núi xuất hiện trước mặt nó.

Cự thú này cực lớn cực uy vũ, mắt như một cái mâm bạc to lớn, răng nanh hệt như trường kiếm sắc bén, tứ chi đập trên đất mang theo tiếng nổ rung trời ầm ầm vang dội!

Túc Vũ tròn tròn mắt, so với mãnh thú này, tiểu tuyết hoa nó gặp trước đó quả là một bé con đáng yêu!

Túc Vũ phản ứng rất nhanh, nó xoay người chạy:

“Triều Yên, Thanh Thâm đại ca! Chạy mau!”

Thứ này tuyệt đối đánh không lại, trăm phần trăm đánh không lại, không có khả năng đánh thắng nổi!

“A!” Một tiếng hét thảm vang lên, nam nhân gãy chân trước đó còn sống sờ sờ đã bị cự thú ăn!

Nam nữ bên cạnh hấn sợ ngây người, mặt mũi ngập tràn sợ hãi, bọn hấn la lên:

“Không muốn ... Không muốn ...”

Hung thú kia vỗ một chưởng xuống, hai người đều thành thịt nát.

Cảnh tượng vô cùng huyết tinh, thịt nát xen lẫn máu tươi, kèm theo đó là tiếng nhả nuốt làm người ta buồn nôn, tất cả đều thành vật co quắp vô tri ...

Túc Vũ nhìn toàn bộ quá trình, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trắng bệch, cánh môi có xu hướng trở nên tái nhợt.

Cố Kiến Thâm rũ mắt nhìn tiểu đồng trong ngực, nhẹ giọng thì thầm:

“Tôn chủ thật tàn nhẫn.” Người khác không nhìn thấy, nhưng Cố Kiến Thâm trông nhất thanh nhị sở, mấy người kia mặc dù nhất định chạy không thoát, nhưng cũng không trở thành bất động như hiện tại, là bị Thảm Thanh Huyền ngáng chân.

Thảm Thanh Huyền sắc mặt bình tĩnh:

“Trừng phạt đúng tội.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười:

“Như vậy được không? Tiểu hoa đào kia là một yêu thể đơn thuần.”

Thảm Thanh Huyền liếc mắt nhìn hấn:

“Vậy bệ hạ cảm thấy nên làm thế nào cho phải?”

Cố Kiến Thâm nói:

“Cẩn thận bảo vệ, hết mực cưng chiều.”

Thảm Thanh Huyền nhìn chằm chằm hấn:

“Sống trong nhà ảm?”

“Không tốt sao?”

Con người đen sẫm của Thẩm Thanh Huyền vẫn bình tĩnh như đầm nước cổ:

“Không tốt.”

Môi mỏng Cổ Kiến Thâm khẽ nhếch:

“Thiên Đạo vô tình, sư thúc không hổ là người đứng đầu Thiên Đạo.”

Giữa lúc hai người trò chuyện, hai người trước đó đã bị hung thú đuổi kịp, mắt thấy họ sắp bỏ mạng nơi đây, Túc Vũ cắn răng quay đầu, kéo nữ nhân kia lại, túm lấy cô từ bên trong miệng thú!

Nữ tử chưa kịp hoảng hồn, bị dọa mặt mũi tràn đầy nước mắt, cô run rẩy nói:

“Cứu ta ... Mau cứu ta ...”

Vị trí của Túc Vũ đã lọt vào phạm vi công kích của mãnh thú! Tiểu hoa đào không chạy, nó đứng vững, rút trường kiếm, muốn cùng hung thú liều chết đánh cược một lần.

Mãnh thú dường như không có hứng thú với nó, chấp nhất muốn giết chết nữ nhân kia.

Túc Vũ căng thẳng tới mức trán đầm mồ hôi, song vẫn không lùi bước, nó cậy mạnh dùng kỹ xảo công kích vụng về bảo vệ nữ nhân cả người toàn máu kia.

Hung thú rốt cục bị nó chọc giận, quay đầu bắt đầu công kích nó.

Chỉ là lần giằng co thứ nhất, Túc Vũ đã cảm thấy chênh lệch hai bên cực lớn.

Áp lực phô thiên cái địa mà đến, khoảng cách không thể vượt qua đánh tan lòng tin chiến đấu.

Nó sững sốt một lúc, lợi trào của mãnh thú đã gần ngay trước mắt

Trong điện quang hỏa thạch, một thanh trường kiếm xanh đậm chặn ngang trước mặt nó, Túc Vũ mở to mắt, nhìn nam nhân dùng kiếm mỏng chống lại mãnh thú vạn tấn.

Thanh ... Thanh Thâm đại ca ...

Cố Kiến Thâm thấp giọng nói:

“Lui ra phía sau.”

Túc Vũ lão đảo đứng dậy, hướng về sau chạy một đoạn thật lớn, lúc nó quay đầu lại, nhìn thấy chính là cảnh tượng suốt đời khó quên.

Mãnh thú rất mạnh, nam nhân càng mạnh hơn.

Trường kiếm bay múa, ánh sáng xanh thẳm như rồng bơi trong nước.

Thì ra chiến đấu cũng có thể xinh đẹp đến thế ...

Không tốn thời gian quá dài, mặc dù thời gian này đối với Đế tôn Cửu Uyên mà nói chẳng khác nào trở thành chuyện cười.

Nhưng dấu sao đều do hạn chế tu vi, dùng hơi nhiều thời gian chút tính ra cũng tương đối phù hợp với tình hình thực tế.

Cự thú ầm ầm ngã xuống, Túc Vũ rốt cục lấy lại tinh thần.

Cố Kiến Thâm đến gần nó hỏi:

“Túc Vũ thiếu gia, vẫn ổn chứ?”

Túc Vũ chậm rãi hoàn hồn:

“Đa ... Đa tạ Thanh Thâm đại ca.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười nói:

“Là mệnh lệnh của thiếu gia, ngài vẫn nên cảm tạ thiếu gia đi.”

Túc Vũ quay đầu, nhìn về Triều Yên ở phía sau.

Thẩm Thanh Huyền hí mắt cực nhẹ, tròng Cổ Kiến Thâm một cái.

Cổ Kiến Thâm vờ như không nhìn thấy.

Túc Vũ nhẹ giọng thở, đang định mở miệng, nữ nhân máu me đầy người kia lại run rẩy đứng dậy, chạy về một hướng.

“Người muốn đi đâu đó!” Túc Vũ vội vàng đứng lên, muốn giữ chặt cô.

Nữ nhân kia bị thương rất nặng, đáng lẽ khẽ động thôi cũng không động nổi, nhưng cô lại giống như bị thứ gì dẫn dụ, tinh thần điều khiển thân thể, tuy tập tễnh nhưng lại hưng phấn chạy về phía sau.

Túc Vũ đuổi theo:

“Đừng chạy nữa, thân thể người sẽ chịu không nổi!”

Nữ nhân không nghe lọt bất cứ một lời, cô hưng phấn lắm lắm:

“Là của ta, đều là của ta, tất cả đều là của ta!”

Cô chạy rất nhanh, Túc Vũ lo cho cô nên đuổi theo.

Cổ Kiến Thâm hỏi Thẩm Thanh Huyền:

“Không ngăn cản?”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hắn:

“Đế tôn sao lại lòng dạ đàn bà như thế?”

Đế tôn đại nhân vẫn luôn vô cùng có giáo dưỡng giật khóe miệng một cái.

Thẩm Thanh Huyền nhắc chân bước về trước, sau đó nói:

“Thu hồi tư tưởng đồng tình nhằm chán kia lại, cái gì nên đối mặt cũng chỉ có thể đối mặt.”

Cổ Kiến Thâm cong khóe môi, đi sau y hỏi:

“Tôn chủ đối với người của mình đều nhẫn tâm thế ư?”

Thẩm Thanh Huyền không nhìn hắn:

“Nghe nói Đế tôn Cửu Uyên dùng máu nhập ma, tàn sát nghìn vạn sinh linh, xác phơi đầy biển.”

Cố Kiến Thâm mặt không đổi sắc nói:

“Nhưng ta đối với người của mình tốt vô cùng.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắn:

“Túc Vũ là người của người?”

Cố Kiến Thâm nhìn chằm chằm y, đột nhiên, con ngươi xanh thẳm phai màu, lốm đốm đỏ tươi hiện ra, chiếm hết cả đồng tử, hắn thấp giọng nói:

“... Là của người.”

12. Chương 12: Người Lạnh Không? Ta Thấy Hơi Lạnh

Thẩm Thanh Huyền nhìn ngẩn ngơ.

Nhìn vào đôi mắt này ở khoảng cách gần đến vậy, như thể đang đứng dưới vạn sơn: nắng chiều mang sắc đỏ nhuộm rực chân trời, lá phong như lửa rơi sáng hồ nước, mà người ở trong đấy có thể nhìn hết mọi sự lộng lẫy trắng lệt.

Dừng lại một lúc, Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn:

“Có ai từng khen đôi mắt ngươi bao giờ chưa?”

Đuôi lông mày Cố Kiến Thâm hơi nhướn, môi mỏng chột cong lên, trêu tức hỏi lại:

“Có người có thể đối mặt với ta như thế này ư?”

Chính xác ... cũng giống như khắp Thiên Đạo không ai dám nhìn thẳng Thẩm Thanh Huyền, thậm chí cả Tâm Vực lẫn Thiên Đạo cũng không có mấy ai dám liếc nhìn Cố Kiến Thâm một lần.

Tiếng xấu hắn còn vang, dầu cho ngày thường rực rỡ xinh đẹp thì vẫn chất chồng bởi máu tươi.

Đôi mắt màu đỏ, ở Thiên Đạo không mấy ai có, cho nên hắn mới đổi màu mắt khác tới bí cảnh Nguyệt Lạc.

Thẩm Thanh Huyền vươn tay, chạm vào đuôi mắt hắn, nhẹ giọng bảo:

“Trông đẹp lắm.”

Cố Kiến Thâm sửng sốt.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng chạm vào làn da hơi lạnh của hắn, nhìn chăm chú mắt hắn rồi nói:

“Đây là đôi mắt đẹp nhất ta từng gặp.”

Y nói thật chậm, giọng nói trẻ con không mang theo lãnh đạm xa cách như mọi lần, ngược lại có thêm sự ngọt ngào mềm mại, vang vọng nơi vành tai, chấn động tận trong tim.

Màu mắt Cố Kiến Thâm đột nhiên trở đậm, như ráng đỏ cuộn cuộn, tầng tầng lớp lớp tụ lại một chỗ, tạo nên ngọn lửa thể gian lộng lẫy xa hoa.

Thẩm Thanh Huyền cong môi, giọng nói ngày càng mềm mại:

“Thật muốn ...” đôi mắt này.

Y chưa kịp nói xong, tiếng hét kinh hãi của thiếu niên phía sau chột truyền tới:

“Sao ... sao có thể như vậy?!”

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đồng thời hoàn hồn.

Cố Kiến Thâm thay đổi màu mắt, Thẩm Thanh Huyền cũng dứt khỏi quyền luyện sắc đẹp trong nháy mắt kia.

Thái độ biến đổi cực nhanh, đối lập to lớn, dù là Đế tôn Cửu Uyên cũng cảm thấy kinh ngạc sâu sắc.

Chẳng qua tâm trạng hắn rất tốt, nhìn gương mặt lãnh đạm của Thẩm Thanh Huyền, đầy đầu hắn đều là dáng vẻ vừa rồi: đôi mắt long lánh, hai gò má ửng đỏ, đôi môi run rẩy.

Nghĩ tới người này là Liên Hoa Tôn chủ duy nhất của Thiên Đạo, là vị sư thúc thiên kiêu chỉ nghe kỳ danh mà chưa từng gặp kia ...

Cố Kiến Thâm chỉ thấy một luồng hơi nóng quanh quẩn trong lồng ngực.

Hắn ngày càng hưởng thụ chuyện đang làm.

Thẩm Thanh Huyền lại gần Túc Vũ, thấy một màn nằm trong dự kiến.

Trước mắt là một sào huyết khô ráo ấm áp, mặc dù vụng về, nhưng ngập tràn tình thương người mẹ dành cho con, tỉ mỉ tạo hình, cẩn thận bảo hộ, dưỡng dục đám con thơ gào khóc đòi ăn.

Nhưng hiện giờ sào huyết này lại thành địa ngục tu la.

Bên trong có năm con thú nhỏ non nớt, cao chừng hai thước, lông tơ mềm mại, móng vuốt be bé, đôi mắt dường như chưa mở được. Dù mẹ chúng là mãnh thú hung hãn, nhưng đám thú nhỏ này đáng yêu cực kỳ, bộ lông thuần trắng, vừa mềm vừa vô hại.

Đáng sợ rằng, giờ phút này đám thú con ấy đều bị người ta mổ ngực phá bụng, dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất hành hạ đến chết.

Sào huyết đầm máu, thú con chết thảm, không kể tới vị mẫu thân kia khi bắt gặp cảnh tượng này đã tức giận và đau lòng cỡ nào, dù là người hơi có lòng nhân từ tồn tại trong tâm, nhìn thấy cũng sẽ không sao đành lòng cho đặt.

Túc Vũ nhìn mê man, nữ nhân máu me khắp người kia lại cười lớn nhào qua, lục lọi trong thân thể thú con đã chết.

Túc Vũ bỗng nhiên hoàn hồn:

“Người đang làm gì đó!”

Nữ nhân hưng phấn không thể nói trôi chảy:

“Thú đan, năm viên thú đan Ngân Tiên! Là của ta, tất cả là của ta!”

Trong mắt cô, đám thú nhỏ này không còn là máu thịt, mà là đồng rác rưởi không chút giá trị, cô tìm kiếm không chút thương hại, sờ trúng một hạt châu màu xám bạc liền thất thố cất tiếng cười to.

Túc Vũ xem trọn một màn này, dần dần, chậm chậm hiểu rằng đã xảy ra chuyện gì.

Năm người kia vì những viên thú đan này mà tàn nhẫn ngược sát bảy thú non đáng thương, song vào thời khắc sau cùng bị thú mẹ phát hiện. Thấy con mình chết thảm, người mẹ nào có thể chịu được, thế là mãnh thú hóa cuồng, điên cuồng đuổi giết bọn giết người hung tàn này.

Năm người này đương nhiên không phải đối thủ của hung thú cấp ba, bọn họ bị truy đuổi chạy trốn chung quanh, sau đó gặp đám người Thẩm Thanh Huyền.

Túc Vũ ra tay, vì cứu bọn hắc mà giết hung thú kia

Nhưng trên thực tế, nó lại đi cứu tội phạm giết người, giết nhầm một người mẹ bị thương thống khổ vì mất con thơ.

Chấn động này thực sự quá lớn với Túc Vũ, nó đứng tại chỗ, hai mắt vô thần.

Thẩm Thanh Huyền không cần làm gì, nữ nhân kia đã là nỗ lực hết đà, chạy được tới đây đã đốt hết ngọn lửa sinh mệnh sau cùng của mình.

Cô tham lam những viên thú đan này, nhưng thực tế lại không còn hơi sức để có được chúng nó.

Nắm chặt những viên thú đan kia rồi, thân thể cô cũng triệt để mềm oặt, sau một hồi thở dốc gian nan, cô ngửa mặt nằm xuống, ngã lên địa ngục huyết tinh do chính cô tạo ra.

Tới chết, cô vẫn nắm chặt viên thú đan kia.

Túc Vũ ngây người thật lâu mới lên tiếng:

“Cô ta chết rồi ...”

Thẩm Thanh Huyền lặng thinh nhìn nó.

Tiểu hoa đào sống trên Vạn Tú Sơn, chưa rành thế sự, chuyển này vào bí cảnh Nguyệt Lạc, đủ để nó thấy được mọi góc cạnh của thế gian này.

“Lộc cốc” một tiếng, thi thể nữ nhân kia cứng ngắc, thú đan nắm chặt trong tay lăn xuống, tiến vào giữa đồng thịt nát đỏ tươi, phát ra tiếng động làm da đầu người ta tê dại.

Nghe thanh âm này, thần kinh Túc Vũ triệt để căng đứt, nó che đầu, đầy mắt toàn là tuyệt vọng:

“Là lỗi của ta, đều là lỗi của ta!”

Là nó xông ra không biết tốt xấu, là nó không nên cứu những kẻ tội ác tày trời kia, là nó ... hại chết thú mẹ đáng thương chỉ muốn bảo vệ thú con!

Tờ giấy trắng sạch sẽ bị dính màu máu làm lòng người cảm thấy tiếc nuối, nhưng cũng xinh đẹp một cách dị dạng, dù sao sinh tồn không bao giờ là một màu.

Thẩm Thanh Huyền đến gần, cầm tay nó: “Nó tên là thú Ngân Tiền.” Giọng y rất nhẹ, dường như truyền đến từ chân trời xa xôi, như một cơn gió nhẹ, mềm mại nhưng không dao động cảm xúc.

“Thú Ngân Tiền là mãnh thú tam giai (*cấp ba*), thích ăn thịt người. Sở dĩ gọi nó tên này là vì khi ăn thịt người, chúng sẽ nuốt vào toàn bộ, ngay cả đồng tiền các bạc trên người cũng không bỏ qua, vì ăn nhiều kim ngân bảo bối, thú đàn chúng nó được tôi hóa thành thứ cực kỳ quý báu, là trân bảo mà nhóm tu sĩ xưa như xua vệt.”

“Nghe bảo giống thú Ngân Tiền này mỗi ngày ăn ít nhất một người, thời gian mang thai dài mười tháng, nó có thể sinh những hài tử này, chỉ ít đã ăn hơn ba trăm người.”

Nghe Thẩm Thanh Huyền nói, thần thái Túc Vũ vẫn chưa phục hồi, ngược lại càng thêm bối rối.

Cố Kiến Thâm bảo: “Rời khỏi đây trước đi.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừ.”

Nghe được câu này, Túc Vũ hoàn hồn, tuy sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng con người mất đi tiêu cự đã từ từ tụ lại.

“Chờ ... chờ ta một chút.” Túc Vũ khàn khàn giọng mở miệng.

Thẩm Thanh Huyền gật đầu nói: “Được.”

Túc Vũ tìm được một cây đao dài chuôi rộng trong túi Càn Khôn, vung về đào đất.

Nó chôn những con thú nhỏ này, sau đó gom những viên thú đan hiếm có kia chôn cùng một chỗ vào đất.

Cuối cùng, nó tiến hành mai táng nữ nhân kia cùng những tu sĩ khác.

Cố Kiến Thâm nhẹ giọng nói với Thẩm Thanh Huyền:

“Không nhắc nhở nó sao?”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cố Kiến Thâm bật cười.

Thẩm Thanh Huyền liếc xéo hắn:

“Tu hành ở Tâm Vực không phải tùy tâm sở dục sao?”

Túc Vũ có hành động này cũng là lựa chọn theo tim mình, dù vẫn còn tai hoạ to lớn về sau, nhưng cũng là tùy tâm, Cố Kiến Thâm vì sao phải can thiệp?

Cố Kiến Thâm không màng nói:

“Tùy tâm, theo chính là lòng ta.”

Nếu hắn muốn nhắc nhở Túc Vũ thì sẽ nhắc, cái này không liên quan tới tâm tình Túc Vũ, cái gọi là tùy tâm chính là nghe theo lòng mình, nếu nghe theo ý người khác, vậy sao còn gọi là tùy tâm nữa?

Thẩm Thanh Huyền cười khế:

“Đạo Tâm Vực quả nhiên rất khác biệt.”

Cách hình dung này tràn đầy mùi trào phúng, chẳng qua Cố Kiến Thâm không giận, ngược lại còn cảm thấy rất thú vị.

Dàn xếp mọi thứ xong, tuy Túc Vũ mệt chết đi được, song trạng thái tinh thần đã tốt hơn nhiều.

“Chúng ta đi thôi.” Nó nói.

Một đường không nói chuyện, đi cho tới khi trời tối đen.

Dùng bữa tối xong, ai nấy đều tự đi nghỉ ngơi, Thẩm Thanh Huyền dành thời gian kiểm tra ngọc giản, phát hiện nhiệm vụ khen ngợi đôi mắt đã hoàn thành.

Thẩm Thanh Huyền buồn bực thiệt nhiều, không phải đã nói tán thưởng ít nhất ba câu sao?

Trước đó bị Túc Vũ cắt ngang, còn tưởng nhiệm vụ này không hoàn thành được, thì ra nửa câu “Thật muốn ...” kia cũng được coi là khen tặng à?

Quả nhiên là ngọc giả ngu xuẩn.

(Ngọc giả run lấy bầy ...)

Nói mới nhớ ... lúc Cố Kiến Thâm đổi màu mắt hình như có nói gì đó?

Nói câu gì ý nhờ?

Thẩm Thanh Huyền chỉ lo ngấm mắt người ta, thật sự không để ý, có điều chắc cũng chẳng phải lời đứng đắn gì, không nghe thấy thì thôi.

Hiện giờ ngọc giả là cái hàng hay sợ, vừa sáng lên đã sợ, mà sợ thì vẫn sẽ hiện chữ, mặc kệ Thẩm Thanh Huyền nghĩ gì, thấy y đang nhìn chăm chăm nó, nó liền tách tách nổi một hàng.

“Thứ chín, trời lạnh lắm, đất cũng cứng, xin hãy ngủ cùng Cố Kiến Thâm!”

Thẩm Thanh Huyền im lặng.

Ngọc giả lưu loát đi “chết”.

Tôn chủ đại nhân nhìn thang trời, quyết định nhịn xuống, tiếp tục xây gạch.

Cùng nhau ngủ?

Thẩm Thanh Huyền quay đầu nhìn Cố Kiến Thâm:

“Người đã ngủ chưa?”

Cố Kiến Thâm tựa vào gốc cây, lúc y quay đầu đã nhìn về phía hắn.

Thẩm Thanh Huyền rúc mình trong túi ngủ, chỉ lộ ra đôi mắt tròn xoe:

“Người lạnh không?”

Cố Kiến Thâm không nghe ra thâm ý trong lời này.

Thẩm Thanh Huyền mềm giọng bảo:

“Ta thấy hơi lạnh.”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Tác giả nói:

Không sai, Tôn chủ chính là người ngay thẳng như thế đó!

Phải rồi, có em gái bảo không phân được Bệ hạ và Tôn chủ, thật ra phân biệt dễ lắm, Cố Kiến Thâm xưng đế ở Tâm Vực, nên được gọi là Bệ hạ; còn Thẩm Thanh Huyền không màng thế tục, nên tôn xưng của y là Tôn chủ.

Bệ hạ là Cố Kiến Thâm.

Tôn chủ là Thẩm Thanh Huyền.

13. Chương 13: Sư Thúc, Người Thích Ta Phải Không?

Cố Kiến Thâm sợ mình hiểu sai ý, liền hỏi:

“Cần ta giúp người nhóm lửa ư?”

Dưới tình huống trước mắt, củi lửa làm đường ranh giới, Thẩm Thanh Huyền ở bên phải, cách Cố Kiến Thâm rất gần, cho nên hai người nói chuyện thì thậm không cần lo Túc Vũ sẽ nghe thấy.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chằm chằm hắn, đi thẳng vào vấn đề:

“Lại đây.”

Nếu không phải là dáng vẻ tiểu đồng non nớt, lực uy hiếp của hai chữ này sẽ tăng gấp mười, gấp trăm lần.

Nhưng hiện tại thì

Cố Kiến Thâm cong môi cười một tiếng, đứng dậy đi tới:

“Thiếu gia có gì phân phó?”

Giọng hần cung kính, nhưng tư thái lại từ trên cao nhìn xuống, đầy mắt toàn là trêu tức.

Thẩm Thanh Huyền lườm nhìn hần ra vẻ, trực tiếp kéo túi ngủ ra, nói:

“Ngủ với ta.”

Ngọc giản đang “giả chết” run lên, má ơi ... vị tiên sinh ngay thẳng này!

Ý cười đầy mắt Cố Kiến Thâm càng sâu, hần nói:

“Thiếu gia lớn chừng này còn sợ ngủ một mình ư?”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng, chỉ an tĩnh mà nhìn chằm chằm hần.

Cố Kiến Thâm không tiếp tục trêu y nữa, thuận theo nói:

“Thuộc hạ hiểu rồi.”

Nói xong, hần ngủ cạnh Thẩm Thanh Huyền, ôm thiếu gia non mềm vào trong ngực.

Dường như Thẩm Thanh Huyền chưa bao giờ ngủ cùng người khác, trước khi đắc đạo y là cô nhi, được sư phụ nhặt về từ trong bụi cỏ.

Vào tông môn, nhờ tư chất nổi bật, y được chọn vào nội môn, ăn ở đều là hạng nhất.

Về sau càng không cần thiết phải nói, tài nguyên tốt, thể chất tốt, ngộ tính cũng thuộc loại ngàn dặm mới tìm được một, quan trọng nhất là tâm tính mạnh, mặc dù gặp phải vô số ngăn trở, nhưng đi một bước lại cao hơn một bước, cho đến tận hôm nay.

Đến hiện tại, đừng nói là giường của y, ngay cả Vạn Tú Sơn cũng chưa có ai dám tùy tiện tới quấy rầy.

Thì ra ngủ cùng người khác là cảm giác thế này ư, thật sự không tệ, nóng hôi hổi.

Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt lại.

Cố Kiến Thâm lại không muốn bỏ qua như thế, hắn dựa sát vào y, hơi nóng phảng phất bên vành tai thanh tú của y:

“Sư thúc, có phải người thích ta không?”

Thẩm Thanh Huyền mở mắt ra, lông mi thật dài bung xòe như quạt, trông rất xinh đẹp.

Cố Kiến Thâm mỉm cười nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền nhìn đôi mắt màu xanh của hắn, không chút lưu tình phun ra ba chữ:

“Không thèm thích.”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Nói xong, Thẩm Thanh Huyền làm mặt ghét bỏ nhắm mắt, nhưng không buông bàn tay đang nắm chặt áo hắn.

Miệng nói không nhưng thân thể rất thành thật?

Cố Kiến Thâm bật cười một tiếng, trong lòng ngứa ngáy.

Hắn đổi màu mặt, tiếp tục nói:

“Nếu đã không thích, ta đây không quấy rầy sư thúc nghỉ ngơi nữa.”

Thẩm Thanh Huyền từ từ nhắm hai mắt, nói:

“Nằm ở đây.”

Cố Kiến Thâm nói: “Không hay lắm?”

Thẩm Thanh Huyền mở mắt, lập tức rơi vào đôi mắt đỏ lưu chuyển ánh sáng.

Lời vừa đến miệng trôi đi, Thẩm Thanh Huyền ngẩng nhìn không chớp đôi mắt hấn.

Cố Kiến Thâm dõi theo y, giọng nói mê người như làm ảo thuật:

“Thích không?”

Lần này ngọc giản còn lưu hơi tàn giúp chủ nhân trả lời: Có thể nói là thích vô cùng, thích tới mức đang suy xét xem móc ra rồi có còn bảo tồn được vẻ đẹp của đôi mắt này không!

Thật đáng sợ QAQ!

Lúc này, giọng Túc Vũ truyền từ một nơi hơi xa:

“Triều Yên, người ngủ chưa?”

Thẩm Thanh Huyền bỗng nhiên hoàn hồn, y ngừng tạm một lúc mới cất giọng:

“Chưa ngủ.”

Túc Vũ do dự một hồi, rồi vẫn chậm rãi, dùng giọng nói khàn khàn:

“Ta đến cùng nên làm gì đây.”

Tiểu hoa đào mê mang.

Cũng khó trách, trưởng thành luôn mang theo đau đớn mà, đều sẽ trải qua những lúc thế này.

Mặc dù đời này Thẩm Thanh Huyền chỉ từng dạy ba đồ đệ, nhưng y rất quan tâm sinh linh sống trên Vạn Tú Sơn.

Túc Vũ không có ký ức khi làm hoa đào, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn nhớ rõ: Tiểu gia hỏa này là đóa hoa đỏ nhất, xinh đẹp nhất.

Hướng về điểm này, Thẩm Thanh Huyền bằng lòng chỉ điểm nó một ít.

Y hỏi nó:

“Người cảm thấy nên làm gì?”

Túc Vũ nhỏ giọng đáp:

“Không rõ nữa.”

Chuyện xảy ra hôm nay, rất khó phán xét thị phi đúng sai.

Tu sĩ ngược sát những thú con không có sức đánh trả, chỉ vì muốn cướp thú đàn.

Mãnh thú tức giận ăn mấy tu sĩ đó, báo thù vì hại tử.

Túc Vũ can thiệp, Cố Kiến Thâm vì cứu Túc Vũ mà giết mãnh thú.

Túc Vũ cho rằng mình làm sai, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại nói nó biết, thú dữ này ăn không biết bao nhiêu nhân loại vô tội.

Vừa mới nhập đạo, vấn đề khó khăn nhất là không phân được đúng và sai.

Ai đúng ai sai? Ai thiện ai ác? Làm sao để phân biệt? Phân biệt không được thì nên lựa chọn thế nào?

Túc Vũ mờ mịt.

Thẩm Thanh Huyền định mở miệng, Cố Kiến Thâm vậy mà lên tiếng:

“Người cảm thấy đúng thì là đúng, người cảm thấy sai thì nó sai.”

Thẩm Thanh Huyền nguýt hắt một cái.

Cố Kiến Thâm hạ giọng nói:

“Yêu tộc vốn thích hợp sống ở Tâm Vực, cứ gì gò bó tính nết nó.”

Túc Vũ vô cùng sùng bái Cố Kiến Thâm, nghe hắn nói, nó lại hỏi:

“Thế nhưng ban đầu ta cảm thấy mình đúng, sau lại cảm thấy mình sai, tiếp theo lại ...”

Cố Kiến Thâm trả lời nó:

“Cái này cũng không sai, tâm vốn không phải thứ đã hình thành thì sẽ không đổi, giờ khắc này đúng chính là đúng, một khắc sau sai chính là sai, đừng ràng buộc nó, nó chính là người.”

Lời này rất có lực trùng kích đối với Túc Vũ, nó mất nửa ngày vẫn không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền nhỏ giọng nói với Cố Kiến Thâm:

“Cho nên Tâm Vực mới có nhiều đồ đệ tùy ý làm bậy trác táng vô kể.”

Cố Kiến Thâm liền ôm eo y:

“Giống như vậy?”

Thẩm Thanh Huyền nguy hiểm nheo mắt lại.

Cố Kiến Thâm không thềm lo ngại.

Ngọc giản nhìn hết toàn bộ cảm thấy không bằng mình ngất luôn đi cho sáng khoái!

Tiểu hoa đào người ta đang phiền não bối rối vì chân lý nhân sinh, hai người lại rúc trong một ổ chăn anh anh em em, như vậy được không, có được không!

Túc Vũ không phát giác gì, nó nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi mới quyết định chủ ý:

“Thanh Thâm đại ca, ngày mai người dạy ta phương pháp tu hành được không?”

Cố Kiến Thâm đang định mở miệng, Thẩm Thanh Huyền đã cất giọng nói:

“Công pháp tộc ra không hợp với người.”

Không thể để Cố Kiến Thâm dạy tiểu hoa đào, linh vật trên Vạn Tú Sơn nào có thể thành con rối của Tâm Vực.

Cố Kiến Thâm không tiện miễn cưỡng, dù sao cũng là kịch bản do mình viết, hần thuận theo diễn tiếp:

“Dù không thể dạy người tâm pháp, nhưng có thể chỉ cho người một ít kỹ xảo chiến đấu.”

Túc Vũ tức thì giữ vững tinh thần:

“Làm phiền Thanh Thâm đại ca!”

Nó phải mạnh lên, nó muốn mạnh hơn, mạnh lên mới có thể nhìn thấy càng nhiều, mới có thể xua tan sương mù thấy được trắng sáng!

Túc Vũ cởi bỏ khúc mắc mới nhận ra nơi này không đúng lắm, nó quay đầu lại, ngóong xuyên qua củi lửa:

“Thanh Thâm đại ca người ngủ ở đâu vậy?”

Cố Kiến Thâm & Thắm Thanh Huyền: “.....”

Tiểu hoa đào cố gắng mở to mắt nhìn sang, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Cố Kiến Thâm đâu.

Mất nửa ngày, nó lại hiểu kỳ hỏi:

“Triều Yên, túi ngủ của người lớn ghê nha ...”

Thật ra túi ngủ Tăng Tử Lương chuẩn bị cho họ đều rất lớn, ngoài ra còn có chức năng tự động co rút, vóc người Túc Vũ và Triều Yên không khác nhau mấy, nhưng giờ phút này túi ngủ Triều Yên lớn hơn của nó không chỉ gấp đôi.

Túc Vũ lo lắng nói:

“Túi ngủ của người có phải hỏng rồi không? Có lạnh không? Muốn đổi cái khác không?”

Lời này đúng là có đạo lý, túi ngủ bó chặt mới ấm, trống nhiều tới vậy, nhất định lạnh lắm!

Thắm Thanh Huyền không muốn Túc Vũ nhìn thấy tình huống bên này của y, bèn cao giọng nói:

“Không sao, ta cố ý chỉnh rộng vậy đó.”

Túc Vũ kinh ngạc hỏi:

“Không lạnh sao?”

Đáy mắt Cố Kiến Thâm đầy ý cười nhìn người trong ngực mình, Thẩm Thanh Huyền bất chấp đến cùng nói:

“Ta nóng, cho nên muốn rộng một tý cho mát.”

Túc Vũ cực kỳ khiếp sợ:

“Thì ra thanh liễu các ngươi có thể chất nhiệt à ...”

Nó lạnh tới mức cuộn chặt chần chỉ lộ con mắt, vậy mà Triều Yên lại cảm thấy nóng!

“Vậy được rồi ...” Túc Vũ nói, “Ngươi nghỉ ngơi sớm đi.”

Thẩm Thanh Huyền ừ một tiếng.

Không lâu sau, hô hấp Túc Vũ kéo dài, hiển nhiên đã ngủ thiếp đi.

Ngược lại hai vị đại lão ngủ không được.

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng hỏi y:

“Thiếu gia nóng ư?”

Thẩm Thanh Huyền bảo:

“Lạnh.”

Cố Kiến Thâm: “Vậy ta ôm ngài chặt chút.” Nói rồi lại dán sát vào y hơn.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm chờ y đầu hàng, nhưng Liên Hoa Tôn chủ xưa nay không biết đầu hàng là gì.

Y làm thuật, biến thân thể mình thành khối băng.

Còn lạnh hơn trời, còn cứng hơn cả đất, tại địa phương nhỏ gió lạnh từng cơn này, muốn biết ôm một khối băng lớn mang cảm giác tiêu hồn cỡ nào, chỉ có thể đi hỏi Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười:

“Có thể ôm chặt chút nữa không?”

Lại chặt nữa ... chắc Cố Kiến Thâm phải bị cọng do giá rét.

Chẳng qua Thẩm Thanh Huyền có thể thi thuật, Cố Kiến Thâm cũng có thể vậy, hắn làm mình trở nên nóng hổi, nóng như một cái bàn ủi đang nung đỏ.

Hai người một băng một nóng, ôm siết nhau cùng một chỗ, cọng chết người lại bỏng chết người, muốn đã ghiền bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Thẩm Thanh Huyền sao có thể nhận thua, y lại hạ nhiệt độ cơ thể mình xuống, thế phải đông cứng Cố Kiến Thâm cho bằng được.

Cố Kiến Thâm lại làm nóng nhiệt độ cơ thể mình, quyết tâm hòa tan khối băng nhỏ trong ngực này.

Một tối hai đi, hai người mồ hôi đầm đìa.

Nóng hả? Không không không, là mệt.

Thiệt sự rất mệt, dù sao cũng ôm nhau siết sao đại chiến cả một đêm, có thể không mệt ư?

Sau khi trời sáng, Túc Vũ ngáp ngáp dài bước ra khỏi ổ chăn.

“Ày ... Triều Yên người ngủ không ngon sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Túc Vũ lại đảo mắt sang nhìn Cố Kiến Thâm:

“A, Thanh Thâm đại ca, vì bảo vệ chúng ta mà cả đêm người không ngủ hả?”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Ngọc giản biết được chân tướng nước mắt rơi xuống: Hai người họ ở bên cạnh người làm một đêm đó!

14. Chương 14: Đại Lão Tận Sức Dời Gạch

Chuyện tối qua thực sự làm hổ thẹn phong phạm đại lão, hai người không hẹn mà cùng lựa chọn đổi chủ đề.

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Tối dùng cơm đi.”

Túc Vũ không xoắn xuýt nữa, trong lòng vẫn nhớ thương chuyện tu hành, chỉ muốn ăn uống no đủ rồi nhanh làm chút chính sự.

Cố Kiến Thâm đã chuẩn bị xong bữa sáng, vẫn là mỹ vị phong phú hoa lệ như trước.

Túc Vũ tâm phục khẩu phục, vừa ăn vừa khen, chỉ hận mình văn hóa không cao, từ biết được quá ít ...

Thẩm Thanh Huyền thì bình tĩnh hơn nhiều, chẳng thèm liếc mắt nhìn Cố Kiến Thâm một lần.

Vì sao hả? Một mỗi cả một đêm mà chưa làm nhiệm vụ, Tôn chủ đại nhân mất hứng.

Chẳng qua y vẫn luôn là bộ dạng thế này, nên Túc Vũ vẫn chưa phát hiện khác thường, mà Cố Kiến Thâm nhập diễn vô cùng nghiêm túc, vui lòng đồ dành “Thiếu gia” nhà hắn chơi đùa.

Ăn điểm tâm xong, Túc Vũ trông mong nhìn Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền nhân tiện nói:

“Nếu đã nói rồi, vậy người dạy Túc Vũ đi.”

Cố Kiến Thâm đáp:

“Vâng.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn ra vẻ cung kính, khóe miệng hơi cong lên, lại tặng thêm một câu:

“Tu tập vũ kỹ là chuyện rất vất vả, Túc Vũ ngươi đừng có mà lười biếng.”

Túc Vũ vội vàng nói:

“Ta không sợ khổ cực! Nhất định sẽ cố gắng học tập!”

Thẩm Thanh Huyền lại dặn dò:

“Thể lực Thanh Thâm vô cùng tốt, ngươi không cần phải khách khí.”

Lần đầu tiên y gọi cái tên “Thanh Thâm” này, Cố Kiến Thâm kim lòng không được nhìn sang y.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh đạm, dáng vẻ cao cao tại thượng, đuôi mắt có chút giảo hoạt, giống hệt như một bé cáo trắng.

Cố Kiến Thâm cúi đầu, khoe miệng lại nâng cao hơn: Người Tâm Vực hay nói Liên Hoa Tôn chủ là gốc Bạch Liên Hoa độc nhất vô nhị, hẳn lại cảm thấy y giống một con chồn bạc cao ngạo, dung mạo khuynh thành, nhìn mọi thứ bằng nửa con mắt, khiến người ta nhìn không được muốn chinh phục.

Túc Vũ nào nghĩ tới tối qua Cố Kiến Thâm mỗi một một đêm? Chỉ cho rằng Thẩm Thanh Huyền đang nhắc nhở nó bèn vội vàng nói:

“Yên tâm, thể lực của ta cũng tốt cực kỳ!”

Nhất định phải chịu đựng, tiểu hoa đào nghĩ, Thanh Thâm đại ca không mệt thì nó cũng sẽ không mệt, phải bắt được cơ hội ngàn năm một thuở này.

Đào hồ ai kia xong, Thẩm Thanh Huyền hài lòng ngồi một bên uống trà.

Hiện giờ linh lực Cố Kiến Thâm tiêu hao hơn phân nửa, căn bản là rỗng tuếch.

Dù sao đều là áp chế tu vi, bất luận là linh lực dự trữ ở hạn mức tối đa hay tốc độ hấp thu đều giảm bớt đi nhiều, không khác gì so với mấy “cao thủ” bình thường có thể tiến vào bí cảnh Nguyệt Lạc.

Tối qua hai người độ sức một đêm, Thẩm Thanh Huyền mệt tới mức chỉ muốn ngồi uống trà, chắc hẳn Cố Kiến Thâm cũng giống thế.

Tiếc thay thiếu gia có thể uống trà, nhưng người hầu lại phải ra luyện tập cho người ta.

Nhất là tiểu hoa đào này còn là một “quái vật nhỏ”.

Dầu gì cũng là linh vật trên Vạn Tú Sơn, thể chất vô cùng tốt, cộng thêm hôm qua chịu kích thích cùng dầm ba câu hôm nay của Thẩm Thanh Huyền, Túc Vũ dâng cao tinh thần, nhiệt tình phải nói là tràn đầy!

Thẩm Thanh Huyền bưng chén trà, thờ ơ nói:

“Thanh Thâm, Túc Vũ là bạn tốt của ta, ngươi phải dạy thật có tâm đấy.”

Cố Kiến Thâm rũ mắt, trong mắt đều là xâm lược, nhưng giọng nói lại hết mực kính cẩn tuân theo:

“Thuộc hạ đã rõ.”

Thẩm Thanh Huyền khẽ cười một tiếng, uống một hớp trà linh trong chén, chỉ cảm thấy hương vị sao mà tuyệt vời.

Cả ngày, Túc Vũ đều chăm chỉ khổ luyện các nguyên tắc căn bản, liều mạng nghiên cứu học hỏi.

Một tiểu hoa đào như nó không biết mệt mỏi, Đế tôn Tâm Vực sao có thể than mệt? Nếu không sẽ không lấy được vợ.

Hai người không ngừng nghỉ một khắc, lặn qua lặn lại làm tâm trạng Tôn chủ đại nhân sung sướng quá chừng.

Thấy họ đều mệt thế rồi, Thẩm Thanh Huyền vẫn không quên sai sử Cố Kiến Thâm, tiểu hoa đào dù giỏi giang cỡ nào cũng phải có lúc nghỉ ngơi giữa hiệp, thế là khoảng thời gian rảnh này, Cố Kiến Thâm phải đi “hầu hạ” thiếu gia.”

Bưng trà, rót nước, chuẩn bị cơm trưa ...

Cả ngày bận bịu lên xuống, Thẩm Thanh Huyền chợt kéo ống tay áo Cố Kiến Thâm.

Từ đầu đến cuối nét mặt Cố Kiến Thâm vẫn không thay đổi, luôn giữ nguyên dáng vẻ bình tĩnh tao nhã:

“Thiếu gia còn gì muốn phân phó?”

Thẩm Thanh Huyền hạ giọng nói:

“Bệ hạ biết cách hầu hạ như thế, không bằng sau này về Vạn Tú Sơn với ta đi.”

Cố Kiến Thâm bỗng đứng dựa sát vào y, dán vào lỗ tai y nói:

“Duy Tâm Cung được xây toàn bộ bằng kim hồng ngọc, Tôn chủ có muốn tới xem không?”

Mắt Thẩm Thanh Huyền lập tức sáng lên ... kim hồng ngọc nha.

Cố Kiến Thâm lại bảo:

“Đến Duy Tâm Cung, ta cam đoan có thể hầu hạ Tôn chủ tới mức thoải mái dễ chịu.”

Lời này ngả ngón lại mập mờ, Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới Tâm Vực luôn tùy tâm sở “dục”, nhất thời hết hứng, y đẩy hẳn ra nói:

“Hưởng thụ không nổi.”

Tu hành cả ngày, đêm đến Túc Vũ đi ngủ sớm, không bao lâu đã chìm vào mộng đẹp.

Đầy đầu tiểu gia hỏa này đều là kiếm thuật mới học, trong mơ còn học thuộc lòng khẩu quyết ... từng câu lại từng câu, khiến Thẩm Thanh Huyền chuẩn bị làm chính sự cho rằng nó chưa ngủ.

Sau khi nhiều lần xác nhận tiểu hoa đào đã ngủ thật rồi, Thẩm Thanh Huyền lại bắt đầu công cuộc “dời gạch”.

Lại có nhiệm vụ mới?

Không ... nhiệm vụ ngủ cùng nhau còn chưa hoàn thành.

Tối qua y nằm cùng Cố Kiến Thâm, đáng tiếc vẫn không ngủ, hai người làm tới mờ hôi đầm đìa, sao mà ngủ cho được?

Tiếc thay nhiệm vụ rất là thuần khiết, nhất định phải cùng nhau ngủ, là cái loại ngủ nhắm mắt lại đại não trống rỗng nghĩ ngợi thật tốt, chứ không có bảo họ quây một đêm.

Ban ngày Thẩm Thanh Huyền hung hăng đào hố Cố Kiến Thâm cũng vì sự nghiệp ban đêm dời gạch.

Giày vò gia hỏa này mệt mỏi rồi, tiến vào ổ chần chẫn lẽ còn không nhắm mắt ngủ liền?

Hắn vừa ngủ, y cũng có thể ngủ theo, nhiệm vụ thế là hoàn thành.

Từ một trình độ nào đó, người Tâm Vực đánh giá Thắm Thanh Huyền rất đúng trọng tâm, Liên Hoa Tôn chủ vô cùng phù hợp với cách hình dung “Hắc Tâm Liên”. (Hoa sen lòng dạ đen tối ())

Nhất là khi đối đãi với “địch nhân”, có thể nói là vô cùng đen.

Thắm Thanh Huyền kéo ổ chăn ra bảo:

“Lại đây ngủ.”

Mỹ nhân mời, trông thì vui sướng rạo rức, nhưng thật ra mỹ nhân không chỉ không vui mà còn có gai, thiệt sự một lời khó nói hết.

Cổ Kiến Thâm không lên tiếng, cứ thế mà nhìn y.

“Sao thế?” Thắm Thanh Huyền lại dùng phép khích tướng: “Bệ hạ sợ à?”

Cổ Kiến Thâm đưa tay ôm y vào lòng, cúi đầu nhìn y:

“Sợ gì cơ?”

Thắm Thanh Huyền bị hắn ôm hơi mất tự nhiên, Cổ Kiến Thâm lại cố ý tới gần y hỏi:

“Sợ sư thúc quá mê người?”

Thắm Thanh Huyền: “.....”

Đáy mắt Cổ Kiến Thâm toàn là ý cười, vốn là màu đỏ diêm dúa giờ phút này giống như hồng ngọc chứa đầy ánh nắng, xinh đẹp đến kinh người.

Bởi vì đôi mắt này, Thắm Thanh Huyền không để ý lời hắn khiêu khích, trở nên “ngoan ngoan” khác thường.

“Ngủ thôi.” Thắm Thanh Huyền rụt rụt vào trong ngực hắn.

Cổ Kiến Thâm ôm lấy y, cho y một vị trí thoải mái.

Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt lại, hô hấp đều đặn, dường như đã thật sự ngủ thiếp đi.

Nhưng trên thực tế ...

Cố Kiến Thâm hỏi y:

“Vì sao sư thúc lại tới bí cảnh Nguyệt Lạc này?”

Thẩm Thanh Huyền từ từ nhắm hai mắt, hỏi ngược lại hắn:

“Vậy vì sao ngươi muốn tới đây?”

Hai người bọn họ đều là kẻ thoát khỏi thế giới bên ngoài, bí cảnh Nguyệt Lạc nho nhỏ này như một con kiến vậy, thật sự không phải nơi đáng để hai người chú ý.

Nhưng hiện giờ họ không chỉ tới đây, mà còn tận lực áp chế tu vi, sợ phá hủy nơi này.

Bí cảnh Nguyệt Lạc này có chỗ nào kỳ quặc sao?

Bọn họ đều rất rõ ràng: Không có.

Cho nên, vì có gì?

15. Chương 15: Cố Kiến Thâm Ngửa Ngáy Trong Lòng, Sao Có Thể Buông Y Ra, Hận Không Thể Ôm Người Về Duy Tâm Cung Khóa Lại

Thẩm Thanh Huyền đương nhiên vì nhiệm vụ trên ngọc giản.

Tuy nghe có vẻ rất hoang đường, nhưng thang trời thực sự có thêm năm viên gạch, chuyện này là không thể nghi ngờ.

Đại đạo là thể, dốc lòng tu luyện là việc nên làm.

Đó cũng là quan niệm tu hành của Thiên Đạo từ trước tới nay.

Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền sẽ không nói những việc này cho Cố Kiến Thâm hay.

Hiện giờ Cố Kiến Thâm ra vẻ ngàn tốt vạn tốt, đó là vì không làm gì được y, nếu để hắn biết khôi phục thang trời có liên quan tới hắn, biết đâu chừng Cố Kiến Thâm lại làm ra chuyện thiêu thân gì nữa.

Thẩm Thanh Huyền sẽ không để nhược điểm của mình lọt vào tay Cố Kiến Thâm.

Suy nghĩ trong lòng Cố Kiến Thâm cũng phải giống y tám chín phần mười, đương nhiên ngoài miệng thì tràn đầy thâm tình: “Luận đạo gặp gỡ lần đầu, hồn bay mộng còn vương vấn, luôn ngóng trông có thể gặp lại sư thúc, trùng hợp nhận ra ngài đã tới bí cảnh Nguyệt Lạc, cho nên mới theo tới đây.”

Theo lý luận ... Cố Kiến Thâm thực sự muộn hơn Thẩm Thanh Huyền một bước, nói vậy dường như cũng không có gì sai.

Thẩm Thanh Huyền gặp chiêu phá chiêu:

“Túc Vũ muốn xuống núi rèn luyện, nhân lúc ta rảnh rỗi nên dứt khoát dạo quanh một vòng, thuận tiện nhìn xem đạo tu hành của tu sĩ hiện giờ ra sao.”

Cố Kiến Thâm lại nói:

“Ra là thế.”

Thẩm Thanh Huyền khách sáo đáp:

“Thế nhưng không ngờ hành động lần này lại làm phiền Bệ hạ.”

Cố Kiến Thâm: “Sao có thể nói thế? Có thể gặp mặt sư thúc là vận may của Cố Kiến Thâm.”

Thẩm Thanh Huyền ngoài mặt khẽ cười, trong lòng lại ha ha ha.

Nhìn thì có vẻ đều đang trả lời câu hỏi của nhau, trông như thể đều có đủ lý do có lý có cứ, nhưng thực chất ... hai người tâm ý tương thông cùng nghĩ: Thẩm Thanh Huyền (Cố Kiến Thâm) rốt cuộc muốn làm gì.

Ngọc giản vung tay hô to: Làm người đó! (0´)

... Được rồi, người ta chỉ dám nói trong lòng thôi mà QAA!

Tiếp tục trò chuyện cũng chỉ toàn lời nói nhảm thiếu muối đông dài, Thẩm Thanh Huyền không muốn lại lãng phí một đêm, y nhắm mắt lại nói:

“Ngủ đi.”

Cố Kiến Thâm nhìn hàng mi như cánh bướm của y, chậm rãi nói:

“Được.”

Lần này hai người không tích cực nữa, không cần tranh ai ngủ trước ai ngủ sau ...

Dù sao việc đi ngủ với họ mà nói không giống với những người khác.

Dù có ngủ thiếp đi, thần thức họ vẫn tỉnh, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay sẽ lập tức thanh tỉnh, hoàn toàn không cần lo lắng đối phương thừa dịp ngủ đánh lén.

Ước chừng là Thắm Thanh Huyền ngủ trước, Cố Kiến Thâm cũng không muộn hơn y bao nhiêu, suy cho cùng cũng bị lấn qua lộn lại cả ngày, mệt tới mức buồn ngủ đột kích, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Ánh trăng sáng trong, hình ảnh hai người ôm nhau ngủ đẹp như một bức họa, đủ để đám trùng nhỏ ngừng tiếng kêu, gió đêm ngừng thét gào, lá cây ngừng tuôn rơi ... bởi vì không nỡ đánh thức họ.

Hôm sau, Cố Kiến Thâm vừa động, Thắm Thanh Huyền liền mở mắt.

Cố Kiến Thâm dịu dàng nói:

“Đánh thức ngươi sao? Ngủ thêm lát nữa đi, ta đi chuẩn bị bữa sáng.”

Thắm Thanh Huyền vốn định nói “Được”, hai người cũng nên tách ra, lỡ như Túc Vũ tỉnh lại thấy hai người đang ôm chặt nhau, không biết sẽ nghĩ cái gì ...

Y nhìn ngọc giản trước, bàn tay đang định buông lại lập tức siết chặt.

Cố Kiến Thâm: “Sao thế?”

Nhiệm vụ không hoàn thành ...

Không đúng chỗ nào? Cùng nhau ngủ, chẳng lẽ Cố Kiến Thâm lại một đêm không ngủ?

Không có khả năng ... Hắn tuyệt đối có ngủ.

Thời gian chưa đủ?

Đầu óc Thẩm Thanh Huyền xoay chuyển cực nhanh, lập tức nghĩ ra mấy khả năng, đồng thời chọn lọc ra cái có khả năng nhất.

—— Trời vẫn chưa sáng.

Thẩm Thanh Huyền liền chui vào ngực Cố Kiến Thâm, rầu rĩ nói:

“Ta còn muốn ngủ thêm chút nữa.”

Cố Kiến Thâm ngẩn ra.

Thẩm Thanh Huyền hết sức nghiêm túc dõng dạc:

“Nhắm mắt, người không ngủ ta ngủ không được.”

“!”

Đây ... là đang làm nũng sao? Cố Kiến Thâm bị đáng yêu đầy mặt.

Hắn mỉm cười ôm Thẩm Thanh Huyền, dán bên tai y khẽ khàng bảo:

“Ừm, đều theo người.”

Giọng nói này ... dùng cách nói ở thời hiện đại chính là ... quyến rũ tới mức có thể làm người ta mang thai!

Lỗ tai xinh xắn của Thẩm Thanh Huyền rung rinh, thấp giọng nói:

“Ngủ!”

Nghe có chút thẹn thùng trong đó.

Cố Kiến Thâm ngứa ngáy trong lòng, sao có thể buông y ra, hận không thể ôm người về Duy Tâm Cung khóa lại

Sau khi trời sáng, ngọc giản rốt cục không tìm đường chết nữa, chữ ngủ cùng nhau biến thành xám nhạt.

Thẩm Thanh Huyền thấy thang trời lại có thêm một viên gạch, bỗngưng cảm thấy nhiệt tình tràn đầy, con đường phi thăng ở ngay tầm tay!

Lại nói vẫn còn nhiệm vụ đòi hỏi kim long chưa hoàn thành, Thẩm Thanh Huyền ngẫm nghĩ nên làm thế nào để hướng đề tài về phương diện này.

Lúc này bên cạnh truyền tới giọng Túc Vũ:

“Tốt qua ngủ ngon ời là ngon.”

Túc Vũ tỉnh rồi!

Thẩm Thanh Huyền vẫn đang cùng Cố Kiến Thâm ôm nhau!

Đáng tiếc tu vi hiện giờ của họ không cách nào dùng được loại pháp thuật tương tự như thuận di.

Túc Vũ duỗi lưng một cái, nói:

“Triều Yên, người vẫn còn ngủ ư?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Túc Vũ nhìn xung quanh một vòng:

“Thanh Thâm đại ca đâu nhỉ?”

Thẩm Thanh Huyền lập tức lấy tay che miệng Cố Kiến Thâm.

Trong mắt Cố Kiến Thâm toàn là ý cười, Thẩm Thanh Huyền bèn dùng ánh mắt uy hiếp hắn.

Cố Kiến Thâm lại hôn vào lòng bàn tay y một cái.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ý cười trong mắt Cố Kiến Thâm càng sâu, Thẩm Thanh Huyền nhin hết nổi, đập hấn một cước ...

Túc Vũ đã đi sang đây, nó vừa đi vừa nhỏ giọng nói:

“Sao ngươi lại làm túi ngủ biến lớn thành thế này? Thật sự không bị cảm lạnh sao?”

Cố Kiến Thâm cao giọng đáp: “Thật đúng là cảm lạnh rồi.” Nói xong liền chớp chớp mắt với Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền vậy mà lập tức lĩnh hội được ...

Không dám nhận tâm ý tương thông, nhưng dù sao cũng có thông một chút rồi.

Thẩm Thanh Huyền vận chuyển linh khí, làm cho mặt mình đỏ hồng, sau đó lại ho khan một tiếng.

Túc Vũ bước nhanh tới:

“Cảm lạnh rồi?”

Nó vừa tới gần, lập tức ngây dại nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong túi ngủ, Thẩm Thanh Huyền ngủ trong lòng ngực Cố Kiến Thâm, sắc mặt ửng hồng, đôi mắt ươn ướt, hơi hơi thở dốc ...

Tiểu hoa đào: “!!!” (((()))

Cố Kiến Thâm nói:

“Hôm qua y vẫn luôn kêu lạnh, ta không thể làm gì ngoài ôm y giúp y sưởi ấm.”

Sưởi ... sưởi ấm nha ...

Túc Vũ mất cả buổi mới tìm được giọng:

“Ta ... ta ... đi nấu nước.” Cảm lạnh uống chút nước ấm vẫn có tác dụng lắm.

Túc Vũ vừa đi, Thẩm Thanh Huyền lại đập Cố Kiến Thâm thêm cái nữa:

“Ra ngoài.”

Cố Kiến Thâm nhéo eo y một cái:

“Sư thúc bạc tình quá đi.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Kể phong lưu này rốt cục cũng bại lộ bản tính!

Khi Túc Vũ quay lại, Cố Kiến Thâm đang chuẩn bị bữa sáng, Thẩm Thanh Huyền choàng áo khoác lông dài ngồi đằng kia, muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Túc Vũ bưng nước ấm cho y, Thẩm Thanh Huyền đành phải tiếp tục giả bệnh, nhẹ giọng nói:

“Cảm ơn.”

Túc Vũ bảo:

“Hôm qua ta đã bảo ngươi đừng chỉnh túi ngủ lớn vậy rồi, ngươi lại không nghe, thấy tốt ghê chưa!”

“.....”

Ngọc giản lén la lén lút: Mất sĩ diện rồi nha! Liên Hoa Tôn chủ của chúng ta mất sĩ diện rồi nha! Thế mà bị tiểu hoa đào dạy dỗ!

Thẩm Thanh Huyền còn có thể nói gì? Chỉ có thể xem nước ấm thành Cố Kiến Thâm, uống hẩn không còn một miếng.

Cả ngày sau đó, Túc Vũ nghiêm túc tu hành, Thẩm Thanh Huyền chăm lo dưỡng bệnh, Cố Kiến Thâm kiêm vô số chức, vừa làm lão sư vừa làm người hầu còn vừa muốn làm “đăng đồ tử”. (*ýêu râu xanh:v*)

Dùng lời Thẩm Thanh Huyền nói chính là ... không biết tên này động kinh cái gì.

Tối ngủ, Cố Kiến Thâm hỏi Thẩm Thanh Huyền:

“Thiếu gia, cần ta giúp ngài sưởi ấm không?”

Thẩm Thanh Huyền giả bệnh rất là mệt mỏi, y hạ giọng:

“Cút.”

Cố Kiến Thâm đặt tay lên trán y nói:

“Vẫn ổn, bình thường rồi.”

Thẩm Thanh Huyền trừng hấn, lúc tay Cố Kiến Thâm rút ra, vậy mà véo mặt y một cái.

Không sai ... là véo ... thật sự véo ... véo khuôn mặt của người đứng đầu Thiên Đạo ...

Trong thoáng chốc, cả bí cảnh Nguyệt Lạc đều rung lên!

Túc Vũ sợ tới mức vội vàng bò dậy:

“Sao đó? Xảy ra chuyện gì?”

Sát khí này thật đáng sợ, chẳng lẽ có mãnh thú cấp cao ẩn hiện?

Không chỉ Túc Vũ, tất cả tu sĩ trong bí cảnh Nguyệt Lạc đều hoảng sợ, một đám móc pháp khí, ngưng thần đề phòng.

May mà sát khí này thu lại trong chớp mắt, bí cảnh Nguyệt Lạc lại khôi phục dáng vẻ yên bình.

Thẩm Thanh Huyền quay lưng lại, quần bên trong túi ngủ buồn bực không lên tiếng.

Đáy mắt lẫn khóe miệng Cố Kiến Thâm đều là ý cười, tâm trạng tốt không tưởng nổi.

Sao Thẩm Thanh Huyền có thể nhẫn nhịn hả? Phải nói ngọc giản huynh càng vất vả công lao càng lớn đó mà.

Ngay khi sát tâm Thẩm Thanh Huyền đại thắng, dòng chữ trên ngọc giản “Thứ tư, không được nổi sát tâm với Cố Kiến Thâm” càng chuyển đậm màu, sắp trở thành đen thui.

Đồng thời, ngọc giản lại xổ ra hàng chữ: “Bổ sung: biến thành thâm đen liền kiếm củi ba năm thiêu một giờ!”

Thế rồi sáu viên gạch đáng thương nằm trên thang trời cực kỳ hợp tình hình mà lắc lư, rất có tư thế người dám giết Cố Kiến Thâm ta liền rơi xuống chết cho người xem ...

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Chỉ có thể nhịn!

Vì lần Thẩm Thanh Huyền giận dữ này, bí cảnh Nguyệt Lạc dẫn tới vô số đại năng ... xem trọng.

Linh khí dồi dào cao ngất trời này! Sát ý kinh người giống như núi như biển vậy!

Chẳng lẽ có thánh vật xuất thế? Chẳng lẽ có mãnh thú thành thánh?

Trong lúc nhất thời bên Thiên đạo là thế này, mà phía Tâm Vực cũng thế, một đám nguyên lão các cấp tổ chức hội nghị, trao đổi dị tượng ở Nguyệt Lạc.

Đương nhiên vẫn chưa đủ để sáu phái Thiên Đạo và Duy Tâm Cung đều xem trọng.

Dẫu sao thì Diệp Trạ, Tăng Tử Lương ... còn có các hộ pháp Duy Tâm Cung đều là đại năng áp trận quan trọng, chút việc nhỏ này không đáng để bọn họ để bụng.

May mà họ không để bụng, không thì bí cảnh Nguyệt Lạc trăm phần trăm bùng nổ tại chỗ.

Chưa đề cập tới đám người Tăng Tử Lương, kẻ sùng bái Tôn chủ như Diệp Trạ nhất định sẽ phát hiện linh khí kia đến từ chính Tôn chủ nhà mình, vậy còn không ngay lập tức chạy tới bí cảnh Nguyệt Lạc? Lấy tu vi của hắn, bí cảnh Nguyệt Lạc từ nay về sau có thể đổi tên thành phế tích Nguyệt Lạc.

Ba ngày sau, Túc Vũ rời khỏi bí cảnh Nguyệt Lạc, Cố Kiến Thâm và Thảm Thanh Huyền đương nhiên cũng đi theo.

Năng lực học tập của tiểu hoa đào rất mạnh, những gì có thể dạy Cố Kiến Thâm đều dạy, về sau thì cần tu hành một tâm pháp thích hợp.

Thảm Thanh Huyền đang định hỏi dự định sau này của tiểu hoa đào, ngọc giản của y lại lấp lóe.

“Thứ mười, cùng Cố Kiến Thâm bái nhập một tông môn.”

“Thứ mười một, cùng Cố Kiến Thâm ở chung một phòng.”

16. Chương 16: Ghen Rối?

Bái nhập cùng tông môn?

Thảm Thanh Huyền càng sâu sắc cảm thấy ngọc giản là đứa thiếu năng trí tuệ.

Y và Cố Kiến Thâm là đồng môn, luận bối phận Cố Kiến Thâm còn phải gọi y một tiếng sư thúc, vốn đã cùng một môn phái, còn cần gì bái nhập cùng tông môn nữa?

Ngọc giản vẫn chưa tắt thở, nó vội vàng hiện một hàng chữ:

“Bổ sung: Quá khứ không tính, chỉ xem hiện tại!”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ngọc giản sợ đại lão không rõ, mau chóng hiện thêm hàng nữa:

“Bái nhập cùng tông môn, ở cùng một phòng ký túc, làm ...”

Còn chưa dứt câu, ngọc giản đã hết thở.

Ngu xuẩn ...

Thẩm Thanh Huyền thiết sự không hiểu, vì có gì đại đạo chỉ phái thứ ngu ngốc này đến trợ giúp y phục hồi thang trời.

Quên đi, nể mặt thang trời, không thềm so đo với người.

Bái nhập tông môn không khó, khắp thiên hạ nhiều môn phái như thế, y muốn đi nơi nào ai cũng không ngăn được, vấn đề là làm thế nào có thể cùng Cố Kiến Thâm bái nhập cùng tông môn.

Gia hỏa này là Đế tôn Tâm Vực, liệu sẽ bằng lòng bái nhập tông môn của Thiên Đạo ư?

Ra khỏi bí cảnh Nguyệt Lạc, bên ngoài có không ít tông môn đang chiêu mộ đệ tử.

Đó cũng là chỗ tốt của việc dừng cảm xông vào bí cảnh Nguyệt Lạc, bí cảnh này chỉ có một cửa ra, chỉ cần có thể bước ra từ nơi này chứng tỏ đã vượt qua toàn bộ bí cảnh, chứng minh bản thân nhất định có thực lực và cơ duyên.

Một vài tông môn nhỏ vì muốn thu nhận đệ tử ưu tú, hàng năm đều đóng quân nơi đây, hy vọng có thể gặt hái được nhân tài xuất chúng.

Trước khi ra ngoài, Thẩm Thanh Huyền hỏi Túc Vũ:

“Sau này ngươi có dự định gì không?”

Túc Vũ đáp:

“Ta muốn tiếp tục tu hành.”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Người quay về Vạn Tú sơn một chuyến, Tôn chủ sẽ an bài giúp người.”

Túc Vũ lại lắc đầu bảo:

“Tôn chủ đại nhân đã để ta xuống núi chính là hy vọng ta tự mình rèn luyện, không chút thành tích sao ta có thể không biết xấu hổ quay về gặp lão nhân gia ư.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói:

“Vậy người có thể đi gặp Tăng Tử Lương một lần.”

Túc Vũ vội vàng nói:

“Không thỏa đáng, Tăng đại nhân nhất định sẽ cho ta hoàn cảnh tu hành cùng tài nguyên tốt nhất, nhưng như thế không được ...”

Ở bí cảnh Nguyệt Lạc mấy ngày qua, Túc Vũ chân thực cảm nhận được chênh lệch giữa mình với những người khác.

Không phải tư chất, không phải tài nguyên mà là kinh nghiệm trải đời.

Con đường tu chân dài đằng đẵng, không phải chỉ dựa vào một trái tim nhiệt huyết là có thể tiến tới đại đạo.

Thẩm Thanh Huyền khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Túc Vũ lại hỏi y:

“Triều Yên, người định cùng Thanh Thẩm đại ca trở về tộc mình ư?”

Phải rồi ... Cố Kiến Thẩm thiết lập cho hai người họ đều là tộc thanh liêu, hẳn tới để đón thánh tử về.

Không đợi Cố Kiến Thẩm mở miệng, Thẩm Thanh Huyền đã giành nói trước một bước:

“Ta không về.”

Túc Vũ chớp chớp mắt:

“Sao thế?”

Thẩm Thanh Huyền nghiêm trang nói hừ nói vượn:

“Về tộc rồi ta chỉ có thể bị xem như thánh tử, các trưởng lão nhất định sẽ đem những thứ tốt nhất cho ta, như người nói đây, con đường tu hành không phải đơn giản, sống trong hoàn cảnh an nhàn dù tu vi có cao, ngày sau cũng khó mà đạt thành tựu lớn.”

Túc Vũ nhìn sang Cố Kiến Thâm, rất lo lắng:

“Nhưng mà ...”

Thẩm Thanh Huyền cũng nhìn về phía Cố Kiến Thâm, y ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, nhưng sắc nước trong con ngươi mang theo cầu xin ít thấy:

“Thanh Thâm, chúng ta không về được không?”

Chưa bàn tới Cố Kiến Thâm, trái tim Túc Vũ cũng đã chấn động mãnh liệt rồi: Trời ạ, thiệt ... thiệt đáng yêu!

Cố Kiến Thâm giật mình rõ rệt, ngay sau đó trong mắt hắn như có gợn sóng tản ra, thần thái dịu dàng cung kính, hắn cúi người, hành lễ nói:

“Cẩn tuân thánh ý.”

Thẩm Thanh Huyền ha ha trong lòng, trên mặt lại tràn đầy tín nhiệm:

“Cảm ơn người, Thanh Thâm đại ca.”

Vừa gọi cái tên này, đôi mắt xanh thẳm của Cố Kiến Thâm lập tức lóe lên một tia đỏ sẫm.

Chẳng qua hắn đang cúi đầu, cho nên vẫn chưa bại lộ.

Thẩm Thanh Huyền bị bản thân hổ tới mức ngoài giong trong mềm(*), nửa câu cũng không muốn nói thêm.

() dùng để diễn tả sự kinh ngạc*

Túc Vũ là người vui mừng nhất, thật tốt quá, bọn họ vẫn có thể ở cùng nhau!

Vừa ra khỏi bí cảnh Nguyệt Lạc, bọn họ lập tức nhìn thấy một tu sĩ vẻ ngoài tiên phong đạo cốt, nhưng thực chất chưa tới trúc cơ tiến lên nói:

“Thiên Võ Phong chiêu nạp môn đồ, không biết ba vị có hứng thú đến đây xem xét không?”

Túc Vũ được dịp tò mò, bên kia lại có một nữ tử uyển chuyển nghênh đón, mở miệng:

“Tư chất tiểu đạo hữu trác tuyệt, Sâm La Uyển của chúng ta mới là lựa chọn tốt nhất cho người.”

Đạo sĩ tiên phong đạo cốt kia lập tức trở mặt:

“Tiểu đạo hữu chớ bị tà nhân mê hoặc, Sâm La Uyển kia là ma tu Tâm Vực!”

Nữ tử cũng không chểnh mảng việc mình phải làm:

“Tâm Vực ta theo đuổi tu hành không thẹn với lương tâm, không phải thứ đạo học giả tạo như các người có thể hiểu được!”

Đạo sĩ lập tức bùng nổ:

“Không thẹn với lương tâm? Giết người như ngóe, tùy ý túng dục, hoang đường quá quắt cũng dám xưng không hổ thẹn?”

Nữ tử cây ngay không sợ chết đứng:

“Giết người đáng chết, hướng về lòng mình, cần gì phải thẹn?”

Đừng nói chiêu mộ đệ tử, hai người này đã lo tranh cãi ngất trời rồi.

Túc Vũ hắc tuyến đầy đầu vòng qua, còn chế nhạo một câu:

“Thật ấu trĩ.”

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đồng thời cảm nhận được thế nào là một kích trúng tim.

Khụ khụ cũng không phải, môn đồ khắc khẩu là chuyện của môn đồ, hai người họ rất là hòa hợp, còn ôm nhau ngủ hai đêm nữa kia.

Về phần băng hỏa lưỡng trọng thiên trong đêm đầu của tổ sư gia nào đó có thể xưng là ấu trĩ, hai vị đại lão đều chọn cách quên đi.

Túc Vũ vẫn rất có chính kiến, thường ra sức gào to toàn là tiểu môn tiểu phái không thu được người, môn phái có hệ thống chính quy đều chờ người tới bái phỏng.

Ví dụ như Tử Ngộ Quan trước mắt, đại khí đoan chính, nghiêm túc nội liễm, quan trọng hơn là người xếp hàng báo danh phía sau dài ơ là dài, nhìn không thấy điểm cuối đâu luôn.

Mắt Túc Vũ sáng lên bảo:

“Chúng ta qua kia xem đi.”

Lông mày Thẩm Thanh Huyền giật một cái.

Nếu y nhớ không lầm, Tử Ngộ Quan là môn phái do Diệp Trạm 창조 quản.

Y vẫn rất ấn tượng với đồ tôn này.

Chủ yếu vì Diệp Trạm thực sự là fan nảo tàn của Tôn chủ, mỗi lần thấy Thẩm Thanh Huyền đều kích động bất thường. Hiện giờ quen rồi còn đỡ, còn nhớ lúc mới nhậm chức 창조 môn, Thẩm Thanh Huyền vừa gặp mặt hắn, người này sau khi về lập tức trốn trong phòng bảy ngày bảy đêm không ra.

Sư tôn của Diệp Trạm là Xích Dương Tử lo cho hắn, tới đập cửa phòng, kết quả nhìn thấy người này khóc tới mức sưng mắt.

Xích Dương Tử hỏi:

“Ngươi làm gì đó?”

Diệp Trạm nức nở đáp:

“Nhìn thấy Tôn chủ, cảm động tới rơi nước mắt!”

Sư tôn hấn muốn trực xuất tên ngu xuẩn này khỏi sư môn ngay và luôn.

Xích Dương Tử đem chuyện cười này nói cho sư tôn mình là Thắm Thanh Huyền nghe, Thắm Thanh Huyền lập tức nhớ kĩ đứa nhỏ này.

Tốt xấu gì cũng khóc bảy ngày bảy đêm, cứ thế mà quên thì không được tốt lắm.

Dựa theo cách nghĩ của Thắm Thanh Huyền, y chỉ muốn tiến vào một môn phái mà không có đồ tôn, đồ đồ tôn, đồ đồ đồ tôn, như thế thì không cần lo bị ai đó nhận ra, bớt việc không ít.

Nhưng nhìn hai quỷ ngây thơ cãi lộn thành một đồng kia, Thắm Thanh Huyền cảm thấy vẫn dừng nên ngược đãi bản thân, tốt xấu gì Tử Ngộ Quan cũng ra dáng chút.

Tuy hàng ngũ rất dài, nhưng vì chỉ đăng ký tên, cho nên tiến độ rất nhanh, không lâu sau đã đến phiên bọn họ.

Túc Vũ đứng phía trước, nó căng thẳng lắm kìa, đứng thẳng tắp luôn, mắt to sáng lấp lánh.

Vị tu sĩ ngồi kia hỏi nó mấy vấn đề, thống kê một chút rồi dặn:

“Ngày mai mời đến chân núi Tử Ngộ chờ sát hạch.”

Túc Vũ lập tức thưa vâng.

Thắm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm cũng như thế, chẳng qua người nọ nhìn Cố Kiến Thâm thêm vài lần.

Cũng không phải Cố Kiến Thâm bại lộ, mà là ngoại hình hấn rất đáng chú ý, không chỉ vị tu sĩ này mà một đồng người đứng xếp hàng cũng không ngừng liếc trộm.

Nữ nhìn còn hiểu, vậy mà có một bầy nam nhân cũng nhìn không dời mắt ...

Lúc rời đi, Thắm Thanh Huyền nhỏ giọng nói bên cạnh hấn:

“Dung mạo Bệ hạ tuyệt lệ, khiến người người thương yêu.”

Cố Kiến Thâm trả ngược y một quân:

“Ghen hả?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm từ tốn thì thầm:

“Yên tâm, trong mắt Cố Kiến Thâm chỉ có mỗi mình sư thúc.”

Thẩm Thanh Huyền tê dại cả người, hiển nhiên bị hố mìn!

Màn đêm buông xuống, bọn họ ngủ dưới chân núi Tử Ngộ.

Tuy bảo ngày mai khảo hạch, song không có gì phải căng thẳng, loại khảo hạch nhập môn này đơn giản để nhìn tư chất.

Với tư chất của Túc Vũ, nhất định không thành vấn đề.

Còn Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm thì nào lo lắng gì chuyện này? Hai người họ còn đang thì thầm với nhau kia kìa.

Cố Kiến Thâm hỏi Thẩm Thanh Huyền:

“Tôn chủ không sợ ta hủy Tử Ngộ Quan sao?”

Tử Ngộ Quan là một trong sáu phái Thiên Đạo, có thể nói là xương cánh tay, Đế tôn Tâm Vực Cố Kiến Thâm lên vào loại địa phương này có thể nói rất có uy hiếp.

Thẩm Thanh Huyền liếc nhìn hắn: “Người hủy được?” Ngụ ý là, người cho rằng ta không tồn tại à?

Cố Kiến Thâm thích dáng vẻ này của y lắm, nhin không được lại chọc ghẹo:

“Nơi có sư thúc, ta đương nhiên không nỡ hủy.”

Thẩm Thanh Huyền: Ha ha ...

Nhìn nào, mọi thứ đều vì đời gách.

Một đêm trôi qua rất nhanh, hôm sau họ cùng nhau đi tới chân núi Tử Ngộ.

Khảo hạch thực sự không khó, trước tiên trèo lên thang núi, sau đó chịu linh áp, rồi lại đến xem linh điền.

Leo thang núi như đang đi chơi xuân, ba người vừa nói vừa cười liên xong việc, tuy đồng hành đã có hai phần ba ngã xuống.

Chịu linh áp thì giống như gãi ngứa, còn chưa cảm nhận được gì đã xong rồi, mặc dù lần này sắc mặt Túc Vũ tái nhợt cộng thêm mồ hôi đầm đìa, song những người khác lại càng run chân suýt chút nữa quỵ xuống.

Cuối cùng chính là xem linh điền.

Thật ra mục đích thực sự của toàn bộ khảo hạch chỉ nằm ở hạng mục sau cùng.

Linh điền là tư chất trời sinh, quy mô càng lớn chứng tỏ lượng chứa linh lực càng sung túc, cứ thế mà tu hành liền làm ít công to.

Làm thế nào để phán đoán linh điền lớn hay nhỏ? Phương pháp đơn giản nhất chính là tiêu hao nó.

Leo thang trời cũng vậy mà chịu linh áp cũng thế, thật ra đều đang tiêu hao, nếu xong hai hạng mục này vẫn còn thừa linh lực, vậy có thể nói tư chất khá tốt, có thể nhập môn.

Nhưng nhập môn còn phân ra nội môn, ngoại môn và đệ tử ký danh.

Sự khác biệt này sẽ được đánh giá tại cửa ải cuối cùng.

Nhằm khích lệ mọi người, nhóm tu sĩ còn liệt kê những phúc lợi có thể hưởng thụ ở từng cấp bậc ra.

Chẳng hạn như đệ tử nội môn có động phủ riêng, tài nguyên rất nhiều, còn có thể được trưởng lão tự mình chỉ dạy, tiền đồ có thể nói là vô lượng, đương nhiên danh sách cực ít, mấy chục năm khó có được một người.

Đệ tử ngoại môn kém hơn một ít, nhưng cũng là đệ tử chính thức của Tử Ngộ Quan, nếu hăng hái cố gắng, về sau cũng sẽ có tiền đồ. Về phần đệ tử ký danh thì không khác gì người hầu.

Thẩm Thanh Huyền không để ý những điều này, y chỉ nhìn thứ có liên quan đến điểm dừng chân kia.

Đệ tử nội môn —— sống một mình.

Đệ tử ngoại môn —— phòng nhỏ hai người.

Đệ tử ký danh —— giường chung.

Túc Vũ nhìn thật cẩn thận, nó nói:

“Phòng chừng linh lực còn lại của ta có thể vào ngoại môn ...”

Nói xong, nó nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền:

“Triều Yên, nếu chúng ta đều vào ngoại môn, vừa lúc có thể ở cùng nhau!”

Thẩm Thanh Huyền: “!”

Không được ... Thiếu niên, ngươi phải vào nội môn!

Suy nghĩ của tác giả:

Thẩm Thanh Huyền: Ta muốn ở cùng với Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm: Ta muốn ngủ chung với Thẩm Thanh Huyền.

Túc Vũ: Được được, ta đi ta đi, ta biết ta chỉ là bóng đèn mà QAQ!

17. Chương 17: Không Muốn Rời Xa Người

Ngoại môn là hai người một phòng nhỏ, đúng lúc phù hợp yêu cầu nhiệm vụ của Thẩm Thanh Huyền, chỉ cần y và Cố Kiến Thâm cùng vào ngoại môn là có thể ở chung, nhiệm vụ hoàn thành, mọi người đều vui vẻ.

Điều kiện tiên quyết là không có tiểu hoa đào quấy rối.

Nếu tiểu hoa đào cũng vào ngoại môn, nó nhất định sẽ muốn ở cùng Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền cũng khó lòng mà nói: Ta muốn ngủ với người hầu của ta cơ.

—— Dù sao cũng là người hầu, ngủ ngoại môn làm gì, đi ngủ ngoài cửa.

Vì tránh tình huống này xuất hiện, Thẩm Thanh Huyền nhất định phải đưa Túc Vũ vào nội môn.

Về phần đệ tử ký danh? Tiểu hoa đào sinh ra từ Vạn Tú Sơn, sao có thể đi làm người hầu? Vạn Tú Sơn bọn họ không có ham mê làm tôi tớ cho người ta đâu.

Muốn đưa tiểu hoa đào vào nội môn là chuyện hết sức đơn giản với Thẩm Thanh Huyền.

Chưa kể việc nhỏ như trực tiếp rút linh lực, mở rộng linh điền này, tu sĩ bình thường nghe vào còn thấy khó tin, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại có thể dễ dàng thực hiện.

Có vào nội môn được hay không, đơn giản chỉ cần xem linh điền lớn hay nhỏ.

Y giúp nó mở rộng một phát, chuyện nhỏ thôi ấy mà.

Trong lòng nghĩ thế, ngoài miệng Thẩm Thanh Huyền vẫn dỗ dành Túc Vũ:

“Ừm, nếu chúng ta cùng vào ngoại môn thì ở chung phòng.”

Túc Vũ vui sướng cười tít mắt.

Cố Kiến Thâm nhìn bọn họ, lông mày nhướn lên.

Chẳng lẽ Túc Vũ thực sự cho rằng Cố Kiến Thâm hẳn sẽ ngủ ngoài cửa? Không không không, tiểu hoa đào là đứa trẻ ngoan, nó hiểu rất rõ thực lực của Thanh Thâm đại ca, cho rằng tư chất linh điền Cố Kiến Thâm nhất định có tư cách vào nội môn!

Túc Vũ thầm quyết định trong lòng: Chờ Thanh Thâm đại ca vào nội môn rồi, nó nhất định sẽ thay hẳn chăm sóc Tiểu Triều Yên thật tốt!

Đứa trẻ này tốt biết bao, đáng tiếc ba người ắt sẽ có một đứa làm bóng đèn, kỳ vọng của nó chỉ có thể thất bại.

Đến phiên Túc Vũ lên khảo hạch linh điền, nó vẫn thấy hơi căng thẳng, dấu sao linh lực trong cơ thể còn dư lại chẳng có mấy, lỡ như phạm sai lầm, không cẩn thận trở thành đệ tử ký danh, thế sẽ mất mặt cực kỳ!

Tu sĩ kiểm tra đánh giá dặn nó:

“Thả linh điền ra, nhất định phải dùng hết toàn lực!”

Tiểu hoa đào trình trọng gặt đầu:

“Vâng!”

Giờ vẫn chưa vội giúp nó mở rộng linh điền, Thẩm Thanh Huyền muốn trực tiếp rút linh lực cho nó, để nó thông qua sát hạch trước đã.

Hơi lúng túng ở chỗ, vì đã xa rời thể tục đã lâu, Thẩm Thanh Huyền không rõ thành tích như nào mới được tiến vào nơi tu luyện cao cấp như nội môn.

Lúc đó y có thể dùng thần thức quét tu sĩ phụ trách kiểm tra trước mặt, nhưng đây là Tử Ngộ Quan, sợ rằng y chỉ cần hơi thả thần thức ra, giây tiếp theo Diệp Trạ đã quỳ trước mặt y.

Vậy còn tiến vào ngoại môn chi nữa? Trực tiếp nhảy dù lên Bắc điện, trở thành khách mời ngồi trên cao.

Nha, sau đó biết đâu sẽ có thêm mấy lời đồn càng truyền càng không tưởng tượng nổi, ví dụ như: Liên Hoa Tôn chủ mất hết tu vi biến thành tiểu đồng để tóc chỏm, định vào Tử Ngộ Quan tu luyện lại từ đầu ...

Vừa nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền dập tắt ý niệm kinh động Diệp Trạ ngay lập tức.

Thử xem đã, tóm lại chỉ cần ít thôi, cho Túc Vũ linh lực cỡ một sợi tóc là đủ rồi.

Khi tay Túc Vũ đặt lên thủy kính kiểm tra linh lực, Thẩm Thanh Huyền cũng chuẩn xác không lầm cho nó một “sợi tóc”.

Giây tiếp theo, dị tượng ngất trời, linh lực dồi dào như núi chiếu sáng trời cao!

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cổ Kiến Thâm: “.....” =))))))))))))))

Túc Vũ: “!!!”

Người người còn thừa tại hiện trường trực tiếp nghếch mặt ra, qua thật lâu mà vẫn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì.

Rốt cục, vị tu sĩ phụ trách sát hạch lấy lại tinh thần trước tiên, tiểu lão đầu phúi đất đứng dậy, râu sắp vểnh lên trời:

“Tiểu ... tiểu đạo hữu! Người ... người ...”

Bởi vì hưng phấn quá chừng mà nói không được lưu loát!

Tu sĩ cạnh lão tương đối trấn định hơn, nhưng cũng mặt mày đỏ bừng, kích động không thôi:

“Kỳ tài trăm năm ... không ... ngàn năm khó gặp nha! Mau mau thông báo cho Phúc Khánh trưởng lão! Nhanh lên ... nhanh lên nào ...”

Túc Vũ đã lấy tay ra, nó ngơ ngác nhìn lòng bàn tay mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mê mang ...

Tình huống gì vậy kia? Linh khí của nó nhiều vậy đó hả? Không phải chứ!

Thẩm Thanh Huyền quay đầu, lờ mờ nhìn Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm háng giọng, nhìn đằng trước không chớp mắt.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ linh lực bằng cọng tóc của Thẩm Thanh Huyền có uy lực đến vậy?

Đương nhiên, “sợi tóc” của Tôn chủ chúng ta rất là lợi hại, nhưng đúng thật chưa tới mức đó.

Chủ yếu do khi Thẩm Thanh Huyền rút linh lực cho Túc Vũ, Cố Kiến Thâm cũng góp thêm một “sợi tóc”.

Để tôn Tâm Vực không muốn để Thẩm Thanh Huyền và Túc Vũ ngủ cùng nhau, lại càng không muốn ngủ ngoài cửa vô tình có mạch nào y đức sư thúc nhà mình.

Không thể để tiểu hoa đào ở ngoại môn, vậy cứ vào nội môn.

Lại thêm không muốn bại lộ thân phận Tâm Vực của mình, Cố Kiến Thâm không dùng thần thức, cũng cho rằng linh lực cỡ “sợi tóc” đã đủ dùng rồi.

Vì vậy hai sợi tóc thêm vào làm Túc Vũ bạo phát!

Dù chỉ là cọng tóc mỏng, Túc Vũ cũng đã trở thành người nổi bật trong đám đệ tử nội môn, đột nhiên tăng gấp đôi, có thể thấy đáng sợ cỡ nào!

Trưởng lão phụ trách chiêu nạp người mới tới rất nhanh, mặt mũi lão ngập tràn vui mừng nhìn linh lực dồi dào tới sắp nổ tung trên thủy kính.

Thẩm Thanh Huyền bắt đắ dĩ, chỉ có thể dựa theo tiêu chuẩn này mở rộng linh điền Túc Vũ, trưởng lão cầm cổ tay nhỏ bé của Túc Vũ, hưng phấn thiếu chút nữa đã nhảy cẫ lên!

“Kỳ tài kỳ tài! Nghe nói mấy ngàn năm trước, linh điền của Xích Dương thánh nhân cũng rộng thế này!”

Xích Dương Tử là nhị đồ đệ của Thẩm Thanh Huyền, hiện giờ là một trong Tam Thánh, cũng là truyền thuyết trong truyền thuyết.

Thẩm Thanh Huyền nhớ lại một chút ...

Hình như lúc mới nhập môn linh lực Xích Dương Tử cũng bình thường, kém xa Mộc Huân và Hạ Đình.

Thì ra linh lực cỡ hần đã được xem là rộng lớn ... sớm biết vậy đã rút ít hơn rồi ...

Thật ra cũng không khoa trương tới mức đó, vì Diệp Trạ kế nghiệp Xích Dương thánh nhân, cho nên cả Tử Ngộ Quan đều mù quáng sùng bái sư tôn của chủng môn, các loại truyền thuyết thần kỳ đều đổ trên đầu “lão nhân gia”, hết như Diệp Trạ sùng bái sư phụ của sư tôn là Thẩm Thanh Huyền, đại khái chính là “thân tình theo các đời” ...

Bởi vì chút sùng bái mù quáng này, sự thật ra sao đã sớm không còn ai biết.

Toàn bộ quá trình Túc Vũ đều ngịch mặt ra, vị trưởng lão này muốn dẫn nó đi, nó mới phục hồi tinh thần:

“Xin chờ một lát, ta đi nói với bằng hữu mình một tiếng.”

Trưởng lão sợ nó chạy sang môn phái khác, đương nhiên đồng ý rậm rập.

Túc Vũ gọi:

“Triêu Yên ...”

Thẩm Thanh Huyền cười từ tận đáy lòng:

“Đi đi, dù sao chúng ta cũng ở cùng tông môn mà.”

Túc Vũ há mồm, rất nhiều lời vọt tới bên miệng đều nói không ra.

Thẩm Thanh Huyền vẫn thích tiểu hoa đào này lắm, y dịu giọng nói:

“Cố gắng cho tốt, đừng phụ kỳ vọng của ...”

Y không nói hai chữ Tôn chủ, nhưng Túc Vũ nghe hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sáng bừng, cả người đầy tinh thần:

“Ừm! Nhất định! Chúng ta cùng cố lên nào!”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, đôi mắt mềm mại.

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm y thật lâu.

Túc Vũ vừa đi, Thẩm Thanh Huyền liền lạnh mặt, y trừng mắt nhìn Cố Kiến Thâm, tràn đầy hàm súc cảnh cáo.

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng nói:

“Ta không muốn rời xa sư thúc.”

Thẩm Thanh Huyền: “Ha ha.”

Cố Kiến Thâm lại vô cùng thích ánh mắt này của y, hắn dựa sát vào hỏi:

“Còn sư thúc thì vì cái gì?”

Hắn cho Túc Vũ sợi tóc là vì muốn đưa nó vào nội môn, mình mới có thể ở chung với Thẩm Thanh Huyền, vậy Thẩm Thanh Huyền thì sao?

Vì có gì y không tiếc “làm bừa” cũng phải đưa tiểu hoa đào vào nội môn?

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Còn không phải vì sự nghiệp đời gạch!

Đương nhiên không thể nói, Thẩm Thanh Huyền nhìn Cố Kiến Thâm, hỏi ngược lại:

“Người cảm thấy thế nào?”

Khóe mắt khóe môi Cố Kiến Thâm đều là ý cười:

“Ta cảm thấy sự thúc cũng không bằng lòng xa ta.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Nghĩ quá nhiều.”

Ném ba chữ kia xong, Thẩm Thanh Huyền tiến hành khảo hạch.

Tiêu chuẩn vào ngoại môn có rất nhiều, Thẩm Thanh Huyền có thể dễ dàng bắt chẹt, y không lo Cố Kiến Thâm sẽ vào đâu, vì người này đến Tử Ngộ Quan là vì y, chắc hẳn sẽ không đi chỗ khác.

Đương nhiên là Cố Kiến Thâm cố ý ...

Duyên phận gì đó, đối với Tâm Vực chính là người đã định trước.

Vào ngoại môn cũng được xem là báỉ nhập cùng tông môn, điều thứ chín hẳn đã hoàn thành.

Chẳng qua ở chung một chỗ vẫn chưa đạt, Thẩm Thanh Huyền không đi kiểm tra ngọc giản làm gì.

Vốn cho rằng chỉ cần đồng thời vào ngoại môn, còn quen biết nhau, nhất định có thể ở cùng phòng, kết quả Tử Ngộ Quan lại còn có quy định rút thăm.

Quản sự nói thế này:

“Đã báỉ nhập Tử Ngộ Quan, sau này mọi người đều là sư huynh đồng môn! Đừng gò bó phải ở cùng ai, cứ tùy duyên mà định.”

Tùy duyên cái bíp, thực chất ... sở dĩ rút thăm là vì điều kiện cư trú ngoại môn Tử Ngộ Quan cao thấp không đồng đều.

Có nơi linh khí tràn đầy, có nơi thì khô kiệt, còn có nơi là nhà đá cứng rắn, lại có nơi là nhà tranh dột nước ...

Nếu để đệ tử tự mình chọn, sợ rằng sẽ đánh nhau, nên dứt khoát cho rút thăm, lỡ vì vận may không tốt thì chẳng trách được ai.

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền trầm xuống, muốn đi tìm Diệp Trạm tâm sự.

Nghèo tới vậy đó hả? Không thể theo quy củ mà xây dãy phòng nhỏ hai người thoải mái ầm ập sao?

Diệp Trạm đang luận đạo (cãi lộn) với Tăng Tử Lương hất xì một cái ...

Rút thăm cũng có thể gian lận, cái này không làm khó được Tôn chủ đại nhân, nhưng vấn đề là y ở phía sau Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm rút trước, chờ hấn rút xong mới tới lượt y rút.

Vấn đề ở chỗ này đây nè.

Cố Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền, nhẹ giọng bảo:

“Xem ra khó mà ở cùng sư thúc rồi.”

Ngụ ý là, nếu Thẩm Thanh Huyền không muốn chung phòng với hấn, vậy nhất định sẽ không ở cùng.

Mà nếu Thẩm Thanh Huyền muốn ngủ cùng hấn, vậy ...

Thẩm Thanh Huyền: Diệp Trạm, người ra đây, ta cam đoan không đánh vào mặt người.

Suy nghĩ của tác giả:

Diệp Trạm: Không! Xin ngài đánh đi! Tôn chủ đại nhân muốn đánh chỗ nào thì đánh chỗ đó!

Cố Kiến Thâm nheo mắt lại.

18. Chương 18: Trời Đất Tạo Thành

Dày vò cả buổi, sao Thẩm Thanh Huyền có thể để bao công sức đổ sông đổ biển?

Nhưng nhìn dáng vẻ phách lối kia của Cố Kiến Thâm, y lại bất mãn quá chừng.

Cố Kiến Thâm vẫn tiếp tục giả vờ:

“Thiếu gia, nếu không có ta ở đây, người có thể chăm sóc tốt cho bản thân không?”

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh.

Cố Kiến Thâm làm như ăn chắc y rồi, ra vẻ đáng thương, đáy mắt lại toàn là trêu tức, chờ Thẩm Thanh Huyền “ôm ấp yêu thương”.

Đến lượt Cố Kiến Thâm rút thăm, người phụ trách là một nữ tu sĩ, hẳn là đệ tử ngoại môn, ban đầu nàng còn ra vẻ vênh vao tự đắc, rất chướng mắt mấy kẻ mới nhập môn này.

Nhưng khi Cố Kiến Thâm đứng trước mặt nàng, nữ tu sĩ này lập tức ngây dại.

Cố Kiến Thâm mỉm cười với nàng:

“Chào sư tỷ.”

Ba chữ này lập tức câu hồn nàng đi luôn!

Mặt Thẩm Thanh Huyền càng lạnh hơn.

Cố Kiến Thâm rút thăm xong, nhìn con số rồi quay lại nói với Thẩm Thanh Huyền:

“Sáu chín.” =))))))))))

Thẩm Thanh Huyền tặng cho hắn nửa con mắt.

Ý cười nơi khóe môi Cố Kiến Thâm càng sâu, yên lặng nói với y: Ta chờ ngươi.

Chờ xem!

Tiếp theo là Thẩm Thanh Huyền, y đi tới trước ống thử, mặt nữ tu sĩ kia vẫn còn đỏ bừng, dáng vẻ tư xuân như nai con chạy loạn.

Định lực chỉ thế này mà muốn tu hành đại đạo? Nằm mơ.

Nữ tu sĩ thấy trước khi đi Cố Kiến Thâm để ý tới Thẩm Thanh Huyền, biết họ kết bạn mà đến, nên đối với Thẩm Thanh Huyền vô cùng ân cần:

“Tiểu đệ đệ cố lên, rút được chỗ ở tốt.”

Cái gọi “tiểu đệ đệ” này làm đuôi mày Thẩm Thanh Huyền nhướn lên.

Nữ tu sĩ vẫn đang ra sức quét thiện cảm, mưu toan tặng đại lễ cho Cố Kiến Thâm.

Bình thường đồng hành đều muốn ở cùng nhau, số sáu chín còn là một tiểu viện rất tốt, có thể đưa hai người họ đến chung phòng, Cố Kiến Thâm nhất định sẽ cảm kích nàng!

Ngĩ đến đây, trái tim nữ tu sĩ đập thành thịch, càng chân thành tha thiết:

“Yên tâm rút đi!”

Loại rút thăm này đối với đệ tử mới nhập môn rất khó gian lận, nhưng nữ tu sĩ này tốt xấu gì cũng là trúc cơ, hơi nghịch chút mánh khéo chẳng có gì phải khó.

Thẩm Thanh Huyền vừa với tay vào, lập tức nhận ra có một cái thẻ dí vào tay y.

Nữ tu sĩ trừng mắt nhìn y.

Khó chịu tích lũy của Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn lên đỉnh điểm!

Tên khốn Cố Cửu Uyên trên hoa gheo nguyệt này!

Sáu chín hử?

Y không thèm rút số đó.

Ngọc giản thoi thóp hơi tàn trơ mắt nhìn chủ nhân nhà mình rút số “chín sáu”!=)))))))))))))) +2

Lúc y rút thẻ ra, nữ tu sĩ ngu người luôn ...

Sao lại thế này? Nàng đã nhét thẻ vào tay y rồi, sao y không rút?

Đáng tiếc trên thẻ là chữ Hán theo quy củ, nếu là chữ số Ả rập, nữ tu sĩ vẫn có thể miễn cưỡng lật ngược lại, đọc chín sáu thành sáu chín.

Thẩm Thanh Huyền giơ cái thẻ trong tay nói:

“Chín sáu.”

Nữ tu sĩ lên nhìn Cố Kiến Thâm, mặt đầy tiếc nuối ghi lại: Không quét được thiện cảm rồi ... muốn khóc quá cơ.

Thẩm Thanh Huyền cầm bảng số phòng rồi xoay người rời đi.

Cố Kiến Thâm ở cách đó không xa chờ y, thấy y đến gần liền hỏi:

“Sư thúc làm vậy là sao?”

Thẩm Thanh Huyền không rên một tiếng.

Rút thăm xong sẽ có quản sự dẫn họ tới tiểu viện của mình.

Sáu chín và chín sáu nhìn vào đã biết cách nhau cực xa, hướng hai người họ đi đương nhiên cũng không giống nhau.

Toàn bộ hành trình Thẩm Thanh Huyền chẳng thềm liếc Cố Kiến Thâm một cái, chỉ nghe phân phó của quản sự, lập tức đi về tiểu viện của mình.

Cố Kiến Thâm lắc đầu, không nói gì thêm.

Ngọc giản sốt ruột vô cùng! Chời má, đại lão, người không làm nhiệm vụ sao? Không muốn xây thang trời sao? Không muốn dời gạch ư? Sao có thể tùy hứng vậy hả! Trái tim thiệt mệt mỏi, chỉ muốn nằm ngay đơ!

Thẩm Thanh Huyền sẽ từ bỏ ư?

Ngây thơ.

Tiểu viện chín sáu nằm ở vị trí tương đối hẻo lánh, nhưng cũng đơn sơ cực kỳ.

Vị trí xa xôi, linh khí loãng, càng hổng bét hơn là tiểu viện rất nhỏ, lung lay như nhà tranh sắp đổ.

Tổng kết lại là ... vận may của Tôn chủ kém phát hờn, rút ngay phòng nhỏ hai người cấp bậc thấp nhất!

Thẩm Thanh Huyền nhấc chân bước vào, vừa vào phòng mi tâm liền nhú chặt.

So với trong tưởng tượng còn dơ dáy bản thủ hơn.

Nhà chỉ có một gian, buồng ngủ, phòng khách, phòng bếp, nhà ăn, phòng tắm xem như một.

Quan trọng nhất là hai người chia nhau ở.

Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền có thể thi thuật làm gian phòng này thay đổi toàn bộ, nhưng vấn đề ở chỗ y vẫn còn bạn cùng phòng.

Vừa nghĩ tới đây, bên ngoài đã có người đến.

Một nhóc mập mập lắc lư tiến vào:

“Trời ạ, vận may của mình sao kém quá vậy!”

Thẩm Thanh Huyền quay đầu.

Nhóc beo béo lập tức ngậy người:

“Thiệt ... thiệt ...”

Thẩm Thanh Huyền nhướn mày.

Nhóc mập mập cứng rắn nuốt hai chữ “xinh đẹp” xuống.

Thẩm Thanh Huyền chào hỏi nó:

“Xin chào, ta tên là Triều Yên.”

Nhóc mập mập nhìn Thẩm Thanh Huyền không dời mắt, nuốt miệng nói:

“Ta là Chu Tử Lâm, năm nay 12 tuổi, xu hướng tình dục nam ...”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Nhận ra mình lỡ miệng, nhóc mập mập vội vàng sửa mồm:

“Ta tính nói ... khó ... khó như lên trời ...”

Ánh mắt Tôn chủ lúc này đại khái chính là ... thương cho mấy đứa thiếu năng trí tuệ.

Gương mặt nức nắc của Chu Tử Lâm ửng đỏ, không dám nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền vô cùng nhớ nhung tiểu hoa đào Túc Vũ.

Mà giờ khắc này, Chu Tử Lâm không còn chê mái nhà tranh này nửa lời, nó cảm thấy mình đã đến đỉnh cao của nhân sinh, nếu còn đi tiếp sẽ rớt xuống núi bỏ mình!

Quý trọng ... quý trọng trước mắt ... có thể ở cùng người đẹp như thế, còn cầu mong gì nữa!

Nhóc mặt mặt nào bỏ tới mức suýt chảy nước miếng.

Thẩm Thanh Huyền vô cùng âu lo, cùng là tiểu đồng, sao béo béo này lại thua xa hoa đào quá vậy?

Chu Tử Lâm nỗ lực lấy lòng Thẩm Thanh Huyền:

“Triều Yên, người chọn giường trước đi, dù sao ... dù sao ta cũng ngủ cạnh người.”

Khóe miệng Thẩm Thanh Huyền giật một cái.

Chu Tử Lâm lại bảo:

“Người đói không? Chỗ ta có rất nhiều đồ ngon, cho người hết, ai kêu ... ai kêu người đẹp như vậy.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Nhóc mặt mặt lại không cần thận nói ra lời trong lòng, tức thời vò méo chẳng sợ nứt:

“Người đừng nóng giận, ta không biết nói dối, trong lòng có gì thì nói đó ... Nhất là ... nhất là gặp được người mình thích, đúng, ta thích người.” Nói xong, nhóc mặt mặt nhăn nhó làm mặt thẹn thùng.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Còn có thể làm gì? Y từng tuổi này còn phải đi so đo với nhóc béo 12 tuổi này à?

Đau dạ dày.

Cũng may động tác người nào đó rất nhanh, vào lúc Thẩm Thanh Huyền hết nhịn nổi đã chạy sang đây.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng thở ra, nhẹ nhàng thở ra thật sâu.

Chu Tử Lâm đang đắc ý trải giường chiếu, vừa trải vừa nói:

“Giường nhỏ ghê ý, nếu ...chúng ta ghép lại một chỗ là rộng ngay.”

Nói xong nó lại vội bảo:

“Không phải ta muốn ngủ cùng người đâu, ta chẳng qua ... chỉ là ... muốn ngủ người.”

Rầm một tiếng, cửa gỗ theo tiếng ngã xuống đất.

Nhóc mặt mập mập hoảng sợ, vội vã ngẩng đầu nhìn:

“Ai đó!”

Cổ Kiến Thâm đứng ngược sáng ngoài cửa, nhóc mặt mập mập không thấy rõ dung mạo hẳn, chỉ cảm thấy không khí quanh thân lạnh khiếp người, dường như có vô số đao nhỏ chém trên da thịt, cử động chút thôi mà đã máu tươi đầm đìa.

Chu Tử Lâm chẳng dám khê động một cái.

Bị sát khí mạnh mẽ kia trói chặt, Thẩm Thanh Huyền lại bình thần ung dung vô cùng, trông như đang dạo trong hoa viên tao nhã trầm tĩnh.

Cổ Kiến Thâm nhìn y, sau một hồi mới khê nhếch môi mỏng:

“Thiếu gia sao có thể ngồi ở nơi dơ bẩn như nhóp này.”

Nói đoạn, hắn đến gần, một tay ôm Thẩm Thanh Huyền lên.

Thẩm Thanh Huyền không từ chối, tự nhiên mà choàng tay qua cổ hắn.

Động tác này sâu sắc lấy lòng Cố Kiến Thâm, khí thể quanh thân hẳn thu lại, không khí trong nhà tranh khôi phục như thường.

Rốt cục nhóc mập mập cũng động đậy được, nó thở phì phì, trán toát mồ hôi lạnh:

“Hù chết bảo bảo, hù chết hù chết rồi ...”

Nói xong, nó cũng nhìn rõ được Cố Kiến Thâm, sau đó ... ngây dại!

So với lúc trước còn ngốc còn nhị(*) hơn.

(*) *Nhị = ngốc.*

Thẩm Thanh Huyền mở mắt, nhóc mập mập rất có sức đi tìm đường chết:

“Đẹp ... nhìn đẹp quá đi!”

Cố Kiến Thâm nguy hiểm nheo mắt lại.

Nhóc mập mập cận kề cái chết hồn nhiên không hề hay biết, nó lắc đầu, đầy mặt đều là tán thưởng cùng thưởng thức:

“Trời đất tạo thành, các người ... các người thật đúng là đôi bích nhân được trời đất tạo thành mà!”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Chu Tử Lâm cúi đầu nhìn bản thân, lại ngẩng đầu ngắm bọn họ, mặt đầy thương tâm và bất đắc dĩ:

“Ta đi đây, ta không xứng với các người, các người thuộc về nhau, ta ... ta ... sẽ không chúc phúc cho các người đâu, hu hu hu!”

Nói xong, nhóc mập mập “thất tình” che mắt chạy ra ngoài ...

Diễn nhiều như vậy, thiếu niên à người còn tu tiên cái rắm ấy, đi viết thoại bản còn có tiền đồ hơn!

Nhóc mập mập chạy đi rồi, còn lại Cố Kiến Thâm cùng Thẩm Thanh Huyền trừng mắt nhau.

Cố Kiến Thâm câm nín:

“Tu sĩ Thiên Đạo quả nhiên bất phạm.” Não tàn cỡ đó Tâm Vực chưa từng gặp đâu.

Nhóc mập mập vừa chạy đi bỗng quay trở lại, nói với Cố Kiến Thâm rằng:

“Chúng ta đổi phòng đi, ta không thể chia rẽ các người.”

Cố Kiến Thâm tới đây vì muốn đổi phòng với nó, vì thế hắn còn chuẩn bị cả đồng thứ tốt, đồng thời thu dọn phòng sáu chín vô cùng gọn, sợ bạn cùng phòng của Thẩm Thanh Huyền không chịu đổi với mình.

Kết quả vừa tới đã nghe kẻ này muốn ngủ với Thẩm Thanh Huyền.

Hắn tức giận muốn dùng sức mạnh, kết quả ... nhóc mập mập này chủ động rút lui, còn nói mấy lời thật lòng để nghe tới thế.

Để tôn quyết định giữ cho nó một mạng.

Nhóc mập mập chạy mất, hai người còn lại trong phòng thật lâu không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền phục hồi tinh thần trước: “Thả ta xuống.” Cố Kiến Thâm vẫn còn ôm y kia.

Cố Kiến Thâm nói: “Chờ đã.”

Nói xong hắn giơ tay, nhà tranh dơ bắn nháy mắt biến thành cung điện hoa lệ vàng son lộng lẫy.

Đồng tử Thẩm Thanh Huyền bỗng nhiên co rút.

Cố Kiến Thâm cẩn thận đặt y lên tháp quý phi mềm mại đỏ thắm viên hoa văn màu vàng:

“Thật có lỗi, là thuộc hạ tới chậm.”

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hắn:

“Đôi mắt.”

Cố Kiến Thâm: “Hửm?”

Thẩm Thanh Huyền đưa tay, một tay kéo hắt lại:

“... Màu mắt của người.”

Cố Kiến Thâm cười đầy nuông chiều, con ngươi màu xanh da trời lập tức biến thành đỏ tươi quang hoa lưu chuyển.

Thẩm Thanh Huyền yên lặng ngắm nhìn, sau đó y đứng lên, cơ thể từ từ dài ra, trút đi nét non nớt, thay vào đó là vẻ phong hoa tuyết đại khuynh đảo thế nhân.

Y nhìn thẳng Cố Kiến Thâm, môi mỏng khẽ mở:

“Thật muốn nhìn Duy Tâm Cung và người một cách chân chính.”

Tác giả nói: Tôn chủ à, ngài mê người như thế ... là sẽ bị chịch đó!

*Người ta chỉ mới được ngủ cùng Tôn chủ thôi mà bạn mập nào đó đã đòi ngủ luôn vợ người ta rồi
=)))))))))))))))))))))) no zuo no die pls don't try*

19. Chương 19: Duy Tâm Cung Và Ta, Đều Đang Chờ Người

Bóng hoa rơi, ánh trăng sáng, kim châu hồng ngọc phủ kín bậc thềm ... Chẳng khác nào nơi đẹp nhất mà Thẩm Thanh Huyền vẫn hằng mong ước.

Chưa kể đến trong những cảnh đẹp kia có thứ càng đẹp hơn, đôi mắt màu đỏ này của Cố Kiến Thâm quả nhiên chột trùng tim Liên Hoa Tôn chủ.

Cố Kiến Thâm nhìn thanh niên trước mắt như hoa vân anh hóa nước, thanh lệ không vương bụi trần, cong môi khẽ cười:

“Không bằng hiện giờ đi ngay.”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cổ Kiến Thâm lại đến gần y, hai người đối diện, gần trong gang tấc:

“Duy Tâm Cung và ta, đều đang chờ người.”

Lời này hàm súc sâu xa, phẳng phất như có vô vàn tình ý đi vòng quanh núi, sâu sắc lại kéo dài.

Thẩm Thanh Huyền lại nghe ra được lưỡi dao sắc bén trong ngọt ngào:

“Chờ ta chui đầu vào lưới?”

Cổ Kiến Thâm hơi ngừng, tiếp tục nói:

“Nếu có thể dùng lưới bắt người, là hạnh phúc tu từ ba kiếp của ta(1).”

(1) Nguyên gốc: tam sinh hữu hạnh

Thẩm Thanh Huyền khẽ cười, xoay người ngồi lại giường quý phi, y chống cằm, màu sắc trong con người trông vắng không gọn sóng:

“Ta muốn uống trà.”

Cổ Kiến Thâm thích dáng vẻ này của y lắm, hẩn phát tay, trà cụ rơi trên bàn, nước ấm rót vào bình, hương trà nồng đậm phủ kín gian phòng.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo:

“Ta muốn uống hồng trà Tâm Vực do chính tay Bệ hạ pha.”

Cổ Kiến Thâm nhìn y:

“Như thế nào gọi là chính tay?”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Bên ngoài có một cái ấm rộng, củi lửa chất đống, nhóm lửa nấu nước, đun trà pha trà, Bệ hạ không biết ư?”

Cố Kiến Thâm vẫn mỉm cười đồng ý:

“Được.”

Hắn rời khỏi phòng, màu mắt Thảm Thanh Huyền lập tức trầm xuống, y không cần ra ngoài cũng biết Cố Kiến Thâm nhất định dùng cách nguyên thủy nhất tự mình nhóm nước nấu lửa cho y.

Đừng nói đường đường là Đế tôn Tâm Vực, dù là một quân sự ở Tử Ngọ Quan này cũng sẽ không làm mấy việc vặt vãnh đó.

Rốt cuộc tại sao Cố Kiến Thâm lại đến đây?

Thảm Thanh Huyền nhìn không thấu.

Mấy ngàn năm trước, y và Cố Kiến Thâm nước giếng không phạm nước sông, chưa từng gặp mặt nhau bao giờ.

Vì có gì từ lần luận đạo ở Vọng Tấn Tinh Hải, y và hắn liền “như hình với bóng”?

Y vì phục hồi thang trời mà không thể không tiếp cận Cố Kiến Thâm.

Vậy Cố Kiến Thâm thì sao?

Người này khẩu Phật tâm xà, nửa câu hắn nói đều không thể nghe.

Tình tình ái ái, với tu vi ở cảnh giới như họ, sao còn có thể để ý chuyện tầm thường này?

Huống chi từ trước tới nay Tâm Vực chẳng hề kiêng dè, Cố Kiến Thâm gây chú ý như thế, không chừng lại phóng túng tùy tâm!

Nghĩ vậy, trong đầu Thảm Thanh Huyền toát ra một suy nghĩ ...

Chẳng lẽ Cố Kiến Thâm muốn cùng y trải qua một đoạn nhân duyên như sương sớm?

Dường như chuyện này rất phù hợp với tác phong làm việc của Tâm Vực.

Có điều ... Thảm Thanh Huyền rũ mắt, y lại không có hứng cùng hắn chơi đùa.

Cố Kiến Thâm nghiêm nghiêm túc túc nhóm lửa nấu nước, tự mình ra tay, vất vả bận rộn như một người bình thường.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm hấn không chớp mắt.

Tuy làm việc tầm thường như thế, song vẻ ngoài Cố Kiến Thâm quá bắt mắt, nhất cử nhất động phong lưu phóng khoáng, nếu để nữ tu nhìn thấy, sợ rằng tim sẽ như nổi trống, ngẩn ngơ si dại.

Giữa lúc bộn bề, bỗng nhiên cửa viện mở ra, nhóc mập mập đại mặt ra đứng ngoài cửa.

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu nhìn nó.

Nhóc mập mập chậm chậm nói:

“Ta quên lấy hành lý, trời ạ ... trời ạ ... nhóm lửa mà cũng đẹp trai quá vậy!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Được rồi, không chỉ nữ tu, ngay cả tiểu béo cũng bị hấn mê hoặc thất điên bát đảo.

Cố Kiến Thâm bảo:

“Người chờ chút, ta đi lấy cho người.”

Nhà tranh đã sớm biến dạng, tuy Thẩm Thanh Huyền chỉ cần phát tay một cái là có thể làm nó khôi phục nguyên trạng, nhưng Cố Kiến Thâm không muốn ủy khuất Thẩm Thanh Huyền ở gian phòng dơ bẩn kia nhiều thêm bất kỳ giây phút nào.

Nhóc mập vội vàng nói:

“Người đang bận, ta tự đi là được rồi! Ấy ya ... ấy ya ... Người ta còn muốn nhìn Tiểu Triều Yên nữa mà.” Ý thức được mình lại nhanh mồm, nhóc mập gấp gấp che miệng lại.

Lần này Cố Kiến Thâm càng không muốn để cho nó vào nhà.

Chu Tử Lâm tủi thân hết sức, đáng tiếc chẳng dám nói ...

Cố Kiến Thâm vào nhà, Thẩm Thanh Huyền chỉ cái bọc nhỏ nằm trong góc.

Cố Kiến Thâm ngoắc ngón tay một cái liền lấy được bọc đồ, trước khi ra ngoài, hắn nói:

“Tên mập kia còn muốn gặp người kia.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ta sợ dọa nó.” Ăn ngay nói thật mà thôi, chưa kể nhóc mập kia, ai nhìn thấy cũng sẽ bị dọa quỳ.

Cố Kiến Thâm lại bảo:

“Chưa chắc, không chừng nó còn đứng ca ngạo một trận, từ nay về sau hăng hái cố gắng, tiến hành truy tìm con đường tu tiên của người.”

Thẩm Thanh Huyền tạm ngừng, ma xui quỷ khiến bật thốt:

“Người đang ghen hả?”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền tốt một cách khó hiểu, đáng tiếc ngay sau đó Cố Kiến Thâm lại chọc y mất vui.

“Phải.” Cố Kiến Thâm nhìn y chòng chọc, “Lòng ta hướng về người, đương nhiên không muốn thấy người khác ôm ý nghĩ đó với người.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm dừng lại, ra khỏi phòng đi đuổi nhóc mập mập.

Sau một lúc lâu, Thẩm Thanh Huyền mới phun hai chữ:

“Nhàm chán.”

Cố Kiến Thâm ở bên ngoài cong môi cười, cẩn thận nấu nước cho y.

Hồng trà Tâm Vực không phải loại trà tốt nhất, kém xa trà linh vân trên Vạn Tú Sơn, nhưng không thể nghi ngờ trà này rất hợp khẩu vị Thẩm Thanh Huyền.

Màu sắc xinh đẹp, hương khí mặn nồng, lắng trong ấm trà bằng ngọc rực rỡ rồi khuynh đảo, tựa như mây

hồng chân trời rơi vào thế gian.

Thẩm Thanh Huyền nhìn trà không chuyển mắt, Cố Kiến Thâm cũng ngấm y không dời.

Hai người không nói với nhau một câu, trong không khí yên tĩnh lại mang theo sự hòa hợp khó diễn tả bằng lời.

Sau khi bày xếp xong, Thẩm Thanh Huyền yên lặng chờ nhiệm vụ “ở chung” hoàn thành, đáng tiếc ba ngày đã qua, ngọc giản này chẳng nhúc nhích tí nào.

Ở cùng ba ngày rồi mà còn chưa phải ở chung à?

Thẩm Thanh Huyền nhíu mi nghĩ sâu xa, chẳng lẽ trong đó có yêu cầu chi tiết gì sao?

Ví dụ như ... buổi tối ngủ cùng nhau?

Tình huống hiện giờ là, trong nhà gỗ có hai giường, Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm mỗi người một cái ...

Chẳng lẽ phải ngủ cùng một giường mới tính là ở chung?

Đúng là có bệnh mà!

Ba ngày sau, trong môn có trưởng lão tới giảng bài, đệ tử ngoại môn đều đến nghe giảng.

Thẩm Thanh Huyền vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ nên không muốn bị đuổi, mới sáng sớm đã thức dậy chuẩn bị đến Trung Phong.

Mấy ngày nay Cố Kiến Thâm vô cùng an phận, chuyên tâm cẩn thận hầu hạ y.

Chẳng hạn như giờ phút này, Thẩm Thanh Huyền duỗi tay ra, hắn liền mặc áo ngoài vào cho y.

Thẩm Thanh Huyền liếc mắt dò xét hắn:

“Người Tâm Vực mà thấy được cảnh này, sợ rằng sẽ kéo người xuống để tọa.”

Đường đường Đế tôn lại lưu lạc tới nỗi hầu hạ y thay quần áo, còn làm chí tôn gì nữa?

Cổ Kiến Thâm hỏi:

“Tôn chủ cảm thấy Tâm Vực là đế chế thế nào?”

Môn phái Thiên Đạo mọc lên như rừng, dù Thảm Thanh Huyền được công nhận là người đứng đầu, nhưng y không can thiệp thế lực phân tranh, lại càng không có lòng dạ thống nhất Thiên Đạo.

Nhưng Tâm Vực có đế chế quy củ một cách máy móc, Cổ Kiến Thâm là Đế tôn Cửu Uyên, nắm toàn bộ Tâm Vực trong tay, khiến tất cả tu sĩ Tâm Vực phải cúi đầu xưng thần.

Phải biết đạo nghĩa Tâm Vực và Thiên Đạo khác nhau, một bên là tùy tâm mà đi, một bên thuận theo lẽ trời.

Theo lý thuyết, chư tử Tâm Vực tùy tâm mà đi là đám người không có khả năng thừa nhận đế chế nhất.

Nhưng Cổ Kiến Thâm làm được điều đó.

Thảm Thanh Huyền hết sức tò mò, y hỏi hẩn:

“Vì sao?”

Cổ Kiến Thâm mỉm cười: “... Đánh cho tới khi họ tâm phục khẩu phục mới thôi.”

Thảm Thanh Huyền: “.....”

Tâm Vực tùy tâm, tâm luôn thay đổi, đổi mặt đấm gia hỏa tùy tiện ngang ngành kia, sức mạnh tuyệt đối chính là quyền lên tiếng lớn nhất.

Cổ Kiến Thâm tổng kết lại:

“Vậy nên sư thúc không cần lo, làm mất đế vị thì đánh lại là được.”

Thảm Thanh Huyền nhìn chằm chằm hẩn thật lâu.

Cổ Kiến Thâm hỏi y:

“Làm sao?”

Thẩm Thanh Huyền dời mắt, không nói gì.

Đây mới là Cố Kiến Thâm nhỉ, bỏ đi xác ngoài tao nhả giả mù sa mưa, bên trong là một tu sĩ Tâm Vực thuần túy.

Cuồng vọng hơn người khác, ngạo mạn hơn người khác và cũng khinh thường lẽ trời hơn người khác.

Thật thú vị.

Y càng ngày càng muốn nhìn thấy Cố Kiến Thâm “chân chính”.

Trưởng lão giảng bài đơn giản chỉ là thổi phồng Thiên Đạo một trận, rồi ca ngợi Tử Ngộ Quan một phen, sau đó giảng một vài quy củ trong môn cùng phương pháp tu hành.

Khiến Thẩm Thanh Huyền cực kỳ xấu hổ ở chỗ, tất cả đệ tử nhập môn đều phải dập đầu về phía Vạn Tú Sơn.

Dù sao chương môn Tử Ngộ Quan cũng là fan thâm niên của Tôn chủ, đệ tử môn hạ đương nhiên cũng phải tôn sùng Tôn chủ là thần tượng cả đời, phải quỳ lạy cho tốt ...

Có đệ tử xì xào bàn tán:

“Nghe nói biểu ý thức Tôn chủ có khả năng thông thiên, sẽ che chở cho đệ tử nào trong môn chịu thành tâm quỳ lạy.”

“Ta từng nghe đại ca kể chuyện này! Lần trước có một đệ tử không quỳ lạy Tôn chủ, về sau mất mạng trong nhiệm vụ thí luyện đó!”

“Nhiệm vụ thí luyện không phải an toàn nhất ư? Sao mất mạng luôn rồi?”

“Vì đạo tâm không thành đó mà!”

Một đám thiếu niên nhất thời lộ vẻ mặt sợ hãi, quỳ lạy run run rẩy rẩy ...

Còn có đứa nói càng bậy hơn:

“Ta còn nghe bảo lần nọ có một đệ tử quỳ ba ngày, dập đầu liên tiếp 999 cái, sau khi đứng dậy trực tiếp từ luyện khí lên thăng trúc cơ!”

“Thật sao!”

“Thật đó thật đó!”

“Nhưng ta làm không được đâu, quý liên tục ba ngày, dập đầu 999 cái, muốn dập chết người à!”

Cổ Kiến Thâm mỉm cười nhìn Thẩm Thanh Huyền, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thẩm Thanh Huyền cứng ngắc, rất muốn xách Diệp Trạ tới đây, để hắn nghe hết mấy lời vô liêm sỉ này!

Lạy Liên Hoa Tôn chủ xong, nghi thức nhập môn xem như triệt để hoàn thành.

Đệ tử ngoại môn không có sư tôn chỉ dạy, lối tu hành của họ là rèn luyện trong quá trình nhận nhiệm vụ, đương nhiên mấy nhiệm vụ đó đều rất đơn giản.

Chẳng hạn như chạy chân cho quân sự, lại ví dụ như đến Linh Thực Viên, phòng bếp làm việc vặt, nhiệm vụ nguy hiểm nhất cũng chỉ phải đi săn bắt mấy con dã thú bình thường, cắt chút da lông xương thú, vân vân.

Thẩm Thanh Huyền cũng làm đáng nhận một nhiệm vụ, nội dung là: Thu thập hai mươi miếng da trâu.

Da trâu ...

Trâu?

Thẩm Thanh Huyền không biết thứ này trông ra sao.

Dù sao ngay cả mãnh thú cấp chín Tôn chủ đại nhân còn lười nhìn một cái, rất xấu, không muốn nhìn.

Thẩm Thanh Huyền không xem nhiệm vụ này ra gì, y còn đang băn khoăn nhiệm vụ trên ngọc giản.

Ồ chung ...

Chẳng lẽ đêm nay thật sự phải ngủ chung giường với Cổ Kiến Thâm?

Như muốn kiểm chứng suy nghĩ của y, ngọc giản vẫn luôn giả chết rồi cục thò đầu ra.

“Bổ sung điều thứ mười một: Xin cùng ăn cùng ngủ cùng đồng hành không được gián đoạn liên tục bảy ngày.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Giận rồi hả? Ngọc giản run lấy bảy tiếp tục phun chữ:

“Thứ mười hai: Châm hương nhân duyên.”

“Thứ mười ba: Xin vì Cố Kiến Thâm cởi áo tháo đai.”

“Thứ mười bốn: Cùng Cố Kiến Thâm trải nghiệm cuộc sống nam canh nam dệt(2).”

(2) Thường là nam canh nữ dệt, nam ở bên ngoài trông trọt nuôi gia đình, nữ ở nhà làm nội trợ, chỉ cuộc sống vợ chồng thời xưa, ở đây thì thành cuộc sống chồng chồng =))))))))))

Chết rồi chết rồi chết chắc luôn ... Ngọc giản thức thời tắt ngóm!

Ngọc giản hèn nhất sợ muốn chết, nhưng thực tế Thẩm Thanh Huyền vẫn chưa kịp giận, y nhìn mấy nhiệm vụ này, suy nghĩ mơ hồ trong đầu kia ngày càng rõ ràng.

Chẳng lẽ ... đại đạo muốn ý trải qua một lần tình kiếp?

Tác giả nói:

Đúng vậy ... Tôn chủ thật là ngay thẳng!

Xin Bệ hạ cố gắng chống đỡ, vợ nhà người sắp bắt đầu hành động rồi [mặt cờ hó]

20. Chương 20: Tình Kiếp ... Không Phải Chuyện Một Người

Nhiệm vụ ban đầu còn chưa đoán được gì, nhưng mấy cái gần đây ý đồ hết sức rõ ràng.

Nào là ôm nào là ngủ nào là ở chung ...

Hiện giờ lại thêm hương nhân duyên và cởi áo tháo đai.

Cái nam canh nam dệt cuối cùng quá cay mắt, Tôn chủ đại nhân không muốn nhìn.

Hương nhân duyên là một món đồ giải trí, mấy nữ tu sĩ thích nhất là mua thứ này về chơi.

Chỉ cần châm nó trong phòng, mời nam nhân mình ngưỡng mộ tới chơi, màu hương khói lượn lờ sẽ thay đổi.

Cụ thể có màu gì, đại biểu cho cái gì, Thẩm Thanh Huyền không rõ lắm.

Vì tính đặc thù của loại hương này, dưới tình huống bình thường, đốt hương này chẳng khác nào gián tiếp tỏ bày tâm ý.

Bảo y thổ lộ với Cố Kiến Thâm sao?

Ừm ... Trong đầu Thẩm Thanh Huyền hiện lên đôi mắt bảo thạch màu đỏ của người kia ...

Có thể, nếu nhất định phải trải qua tình kiếp, Cố Kiến Thâm là người tốt nhất để chọn.

Nói ra có thể không mấy ai tin, Thẩm Thanh Huyền sống vạn năm có thừa, thế nhưng chưa trải qua một mối tình nào.

Thiên tư y rất cao, tuổi trẻ thành danh, về sau đạt được truyền thừa chân chính của sư phụ.

Đại đạo tôn chính là vô dục vô cầu, tự kiềm chế tự giữ mình.

Điều đầu tiên trong tâm pháp của Thẩm Thanh Huyền chính là không được sinh tình niệm.

Thứ này đã vây chết vô số tu sĩ Thiên Đạo, nhưng không làm khó được Thẩm Thanh Huyền.

Y không tình không niệm, thân ở phạm thể lại lẻ loi một mình, bất vi sở động.

So với tình niệm, chân chính làm khó Thẩm Thanh Huyền chính là sở thích của y.

Thích những thứ sáng lấp lánh xinh đẹp, bắt gặp liền muốn mang về nhà.

Trước khi chưa thành thánh, Thẩm Thanh Huyền thích đến hội đấu giá nhất, tu vi y cao, pháp bảo nhiều, dù sao cũng không dùng tới, chi bằng dứt khoát cầm tới hội đấu giá đổi “bảo bối”.

Đương nhiên bảo bối này là bảo bối của chính y, người khác cảm thấy chẳng dùng được rắc gì.

Ví dụ như vô số quần áo dệt từ hồng ngọc, lại ví dụ như gạch đại kim sáng lấp lánh của thế tục, lại chẳng hạn như vương miện lớn nằm đầy bảo thạch đặt trong phòng có thể dùng để chiếu sáng ...

... Những thứ này đối với tu sĩ chẳng khác nào rác rưởi, cộng thêm hình dạng quá tục, nhìn mà xót cả mắt.

Cổ tình Thẩm Thanh Huyền lại yêu thích vô cùng, trong khi mọi người ở hội đấu giá tranh nhau cướp pháp bảo bị y vứt như giày rách, y lại nhìn chòng chọc vào mấy thứ này ...

Y tài đại khí thô, ai có thể tranh với y? Vì vậy lần nào y cũng thắng lợi trở về, hết sức vui vẻ.

Những năm đó tu vi y cứ ngừng mãi không tiến, chậm chạp không thành thánh.

Sư tôn y cực kỳ buồn bực, tư chất tiểu đồ đệ lão trăm triệu năm khó gặp, theo lý thuyết sớm nên thành thánh, sao còn chưa có động tĩnh gì?

Lão xuất quan xem xét, khá lắm, tiểu đồ đệ thanh lãnh như trích tiên nhà mình lại trầm mê trong đồ chót tiên diễm không cách nào kiềm chế.

Trong cơn giận, sư tôn đại nhân ném Thẩm Thanh Huyền tới Vạn Tú Sơn.

Vạn Tú Sơn là đất tiên linh khí tràn đầy, tu sĩ bình thường ở chỗ này còn đỡ, thân thể vạn linh như Thẩm Thanh Huyền vừa tới đây, linh lực cả ngọn núi tức thời vượt mức, tục vật phạm thể căn bản không cách nào chịu được.

Những thứ Thẩm Thanh Huyền yêu thích đều là vật phạm tục, tục đến nỗi không có chút linh khí, nếu y mang chúng tới chẳng khác nào hủy chúng đi.

Có thể sẽ có người hỏi, vì sao Tôn chủ đại nhân không thu thập bảo bối xinh đẹp có linh khí?

Thật sự không phải Thẩm Thanh Huyền không nghĩ tới, mà là không có ...

Thẩm mỹ Thiên Đạo trăm triệu năm qua đều mộc mạc như thế, xanh lơ, xanh da trời, xanh đậm ... Tóm lại không có linh vật đồ thẩm xinh đẹp.

Sư tôn Thẩm Thanh Huyền nói cho y biết:

“Dốc lòng tu luyện, sau Đại Thừa tất cả dục niệm không còn đáng kể.”

Điều này khích lệ Thắm Thanh Huyền rất lớn, y bắt đầu vứt bỏ tạp niệm, dốc lòng tu hành.

Thời gian trôi qua chớp nhoáng, sư tôn phi thăng, y cũng vẫn đỉnh Thiên Đạo, nhưng lại không có tâm tình thưởng thức cảnh xuân tươi đẹp.

Không phải không thích, mà là hiểu được cách tự kìm nén.

Hiện giờ y dừng bước trước thang trời, nhận được nhiệm vụ phục hồi nó.

Xem kỹ những nhiệm vụ này không khó phát hiện nguyên nhân.

Tình kiếp ư?

Thắm Thanh Huyền không ngại thử.

Nhiệm vụ thí luyện Cố Kiến Thâm và Thắm Thanh Huyền nhận được giống nhau, đều là thu thập hai mươi miếng da trâu.

Hắn nhìn chữ trên thẻ trúc, hỏi y:

“Sư thúc thấy trâu bao giờ chưa?”

Thắm Thanh Huyền nhìn về phía hắn:

“Ngươi gặp rồi?”

Cố Kiến Thâm nói:

“Nghe nói trâu là loài động vật nhìn thấy màu đỏ sẽ hưng phấn.”

Thắm Thanh Huyền ngừng lại một lúc:

“Xem ra, nó thực sự là một sinh vật tinh mắt.”

Mắt Cố Kiến Thâm đầy ý cười.

Thắm Thanh Huyền chợt nhớ tới một sinh vật khác có đôi mắt vô cùng đẹp, bộ dạng cũng rất bắt mắt, y

hỏi Cố Kiến Thâm:

“Con kim long kia của người tên gì?”

Cố Kiến Thâm vừa nhìn đã thấu tâm tư y:

“Muốn nó ư?”

“Ừ.” Lúc này Thẩm Thanh Huyền vẫn là dáng vẻ thiếu niên, y ngửa đầu nhìn hắc, trong đôi mắt sáng ngời ngập tràn chờ mong, muốn đẹp bao nhiêu liền đẹp bấy nhiêu.

Trái tim Cố Kiến Thâm khẽ run, giọng nói đầy cương chiều:

“Chờ sư thúc theo ta về Duy Tâm Cung, ta liền tặng nó cho người.”

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt:

“Thật sao?”

Cố Kiến Thâm cố ý chọc người ngược lại bị trêu cho trái tim đập thành thịch, hắc tạm ngừng rồi nói:

“Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền cong cong mắt, cười vô cùng xinh đẹp:

“Ta sẽ đi.”

Cố Kiến Thâm: “!”

Thẩm Thanh Huyền đã đi thẳng về trước:

“Hôm nay không làm nhiệm vụ, để mai lại thu thập da trâu đi.”

Y lập tức đi về trước, Cố Kiến Thâm ở phía sau dõi theo bóng lưng y.

Thẩm Thanh Huyền ở đằng trước khẽ nhếch cánh môi, trên mặt nào còn bóng dáng ngây thơ hồn nhiên kia nữa.

Tình kiếp mà ... không phải chuyện của một người, phải tác động vào tình cảm của đối thủ trước đã.

Trở lại tiểu viện, lúc đi vào phòng, Thắm Thanh Huyền chậm rãi khôi phục dáng dấp người trưởng thành.

Hình ảnh này vô cùng đẹp, tiểu đồng non nớt đáng yêu tiến về trước một bước, tóc đen mực như sương, bóng dáng mỏng như mây, trong chớp mắt trăm luân trăm năm, dường như nhìn hết cả đời.

Cố Kiến Thâm yên lặng ngắm thật lâu, đến khi Thắm Thanh Huyền xoay người nhìn hắn:

“Đứng ở kia làm gì?”

Cố Kiến Thâm mỉm cười, không nói gì.

Thắm Thanh Huyền thấy hắn vào liền nói:

“Bệ hạ, ta có một yêu cầu quá đáng.”

Cố Kiến Thâm: “Mời Tôn chủ nói.”

Thắm Thanh Huyền nói:

“Ta ở lại Tử Ngộ Quan này, không phải muốn nhìn con đường tu hành của hậu bối đồ tôn, mà là có ý định khác.”

Cố Kiến Thâm tập trung lắng nghe:

“Làm sao?”

Thắm Thanh Huyền chỉ gỡ nút(*) tới đây:

“Hiện giờ không thể nói, hy vọng tới lúc đó Bệ hạ đừng giận.”

() Miêu tả hành động gợi chuyện cho người ta hiểu kỳ xong bỏ dờ.*

Cố Kiến Thâm bảo: “Bất kể sư thúc làm gì, ta cũng sẽ không giận.”

Thắm Thanh Huyền mỉm cười: “Giết người cũng không giận ư?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Chết dưới kiếm sư thúc, thành quỷ cũng phong lưu.”

Lời nói tuy cợt nhả, nhưng Thắm Thanh Huyền không giận, ngược lại còn cười:

“Hoa mẫu đơn rất đẹp.”

Cố Kiến Thâm: “Nhưng không bằng một phần vạn của sư thúc.”

Thắm Thanh Huyền cong môi cười, giọng nói mát rượi:

“Bệ hạ ... ta muốn uống trà.” Vì âm cuối hơi cao, nét lạnh lùng kia lại dẫn theo ngọt ý mê người.

Cố Kiến Thâm rũ mắt, thấp giọng đáp:

“Được.”

Trước khi ngủ, Thắm Thanh Huyền ngồi bên giường nhìn Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Có chuyện gì ư?”

Thắm Thanh Huyền hỏi hần: “Giường ngươi rộng không?”

Cố Kiến Thâm ngừng một lúc rồi nói: “Cũng được.”

Thắm Thanh Huyền bảo: “Giường của ta hẹp.”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Vậy ta đổi cho ngươi cái khác.”

Thắm Thanh Huyền nói: “Không muốn huyễn thuật.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Gian phòng này nhỏ hẹp, không muốn huyễn thuật sợ rằng không lấy được giường rộng.”

Thắm Thanh Huyền lại bảo: “Nhìn thấu chân tướng huyễn thuật ngủ không thoải mái.”

Cố Kiến Thâm nói: “Vậy chúng ta chuyển sang nơi ...”

Hắn còn chưa nói xong, Thẩm Thanh Huyền đã cắt ngang:

“Ghép lại mà ngủ.”

Mi tâm Cố Kiến Thâm đập một cái.

“Không cần mất công vậy đâu.” Thẩm Thanh Huyền nhìn chăm chăm hắn, nhẹ giọng bảo: “Hai giường ghép lại là rộng ngay mà.”

Màu mắt Cố Kiến Thâm đột nhiên trở đậm:

“Sư thúc muốn ngủ cùng ta ư?”

Thẩm Thanh Huyền hỏi ngược lại hắn:

“Có thể chứ?”

21. Chương 21

Ai có khả năng trả lời không thể?

Dù sao thì Cố Kiến Thâm không từ chối được rồi đó.

Mắt hắn biến thành màu đỏ, cười đầy tình ý sâu xa:

“Vinh hạnh cực điểm.”

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy nói: “Làm phiền.”

Cố Kiến Thâm phát tay ghép hai giường lại làm một.

Tuy phòng ở có hạn, ghép lại với nhau cũng không tính là quá lớn, nhưng Cố Kiến Thâm rất có tâm kế, bài trí giường khá xinh đẹp.

Đương nhiên đẹp theo thẩm mỹ của Tôn chủ đại nhân.

Màn hoa rũ xuống đất, chăn tơ đỏ thẫm, kim tuyến được khảm trong đó tỏa sáng lấp lánh.

Thẩm Thanh Huyền nhìn say sưa thật lâu.

Cố Kiến Thâm nói: “Sư thúc có từng sống ở thế tục chưa?”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu bảo: “Chưa từng.” Năm xưa khi còn bé y từng ở thế tục, nhưng thời gian ngắn ngủi, thời gian mấy năm nhanh như chớp mắt, không nhớ được gì dù chỉ là nửa phần ký ức.

Cố Kiến Thâm hạ giọng nói:

“Ở trần gian, khi màn đêm tân hôn buông xuống, hai người sẽ ngủ trên đệm chăn đỏ thẫm.”

Cố Kiến Thâm nói lời này vốn chỉ muốn trêu Thẩm Thanh Huyền, ám chỉ bọn họ giống như một đôi bích nhân mới cưới.

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền không chỉ ăn ám chỉ của hắn, còn nói thẳng:

“Thì ra là thế, vậy chúng ta nằm ngủ chẳng phải là động phòng hoa chúc, điên đảo gấm đỏ sao?”

Tim Cố Kiến Thâm tức thời đập mạnh.

Không đợi hắn mở miệng, Thẩm Thanh Huyền lại cong môi cười:

“Có điều giường này hơi nhỏ, không làm giường cưới được.”

Nói gần nói xa, có điều ám chỉ.

Cố Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền không chớp mắt, muốn từ thần thái nhìn thấu tâm tư y.

Nhưng rất tiếc, Thẩm Thanh Huyền sống hơn vạn năm, thật sự làm người ta nhìn không rõ.

Trong chớp mắt, Thẩm Thanh Huyền lại biến về dáng vẻ thiếu niên, y kéo ống tay áo Cố Kiến Thâm nói:

“Chúng ta nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Y ngược đầu nhìn hắn, thiếu niên có sắc mặt trong vắt, ngây thơ khờ dại, sạch sẽ và xinh đẹp.

Cố Kiến Thâm rũ mắt nhìn y, sau một lúc lâu mới mở miệng:

“Ừ.”

Nói đoạn, hắn ôm người lên, cẩn thận đặt trên giường.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Cởi đồ giúp ta.”

Đồng tử Cố Kiến Thâm co lại, nhưng rất nhanh đã giấu đi cảm xúc: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền quy củ ngồi trên giường, không động đậy để Cố Kiến Thâm hầu hạ y.

Cố Kiến Thâm cởi áo ngoài cho y, lại thả mái tóc dài xuống giúp Thẩm Thanh Huyền.

Sợi tóc rơi lả tả, làm bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn tinh xảo của y.

Y nhìn chăm chăm Cố Kiến Thâm, bờ môi non nớt khẽ mở:

“... Giày.”

Nói đoạn, y hơi nâng chân trái lên, ra hiệu Cố Kiến Thâm cởi giày cho y.

Vẫn là câu nói kia, may mà người Tâm Vực không ở đây, bằng không có liều mạng cũng phải làm Thẩm Thanh Huyền một trận! Hắc tâm liên chết tiệt! Vậy mà dám vũ nhục Bệ hạ của bọn ta!

Nhưng thực tế ... một người nguyện đánh một người nguyện chịu, Bệ hạ bọn họ bị chọc cho lòng ngứa ngáy khó nhịn, phải nói tới mức hài lòng thỏa dạ.

Cởi giày vớ, Cố Kiến Thâm nhìn ngón chân mềm mướt như ngọc châu, hỏi:

“Sư thúc lạnh không?”

Tới tu vi này của họ, có lạnh cỡ nào cũng không cảm nhận được, mà có nóng cũng như thế, hỏi câu này thật sự buồn cười.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền lại trả lời hắn rằng: “Lạnh.”

Cố Kiến Thâm ngẩng phất đầu.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Có thể tới sưởi ấm giúp ta không?”

Cố Kiến Thâm cầm mắt cá chân y, ôm cả người vào trong ngực mình.

Thẩm Thanh Huyền không chút chối từ, ngược lại còn ngoan ngoãn rúc vào lòng hắn.

Cố Kiến Thâm dựa sát vào y, dán bên tai y khẽ thủ thủ:

“Sao sư thúc không đổi về bản thể.”

Thân thể thiếu niên trước mắt rất non nớt, Cố Kiến Thâm không có khả năng làm ra chuyện gì.

Thẩm Thanh Huyền biết rõ còn hỏi: “Vì sao phải đổi về?”

Cố Kiến Thâm thấp giọng bảo: “Để sưởi ấm cho ngươi hơn.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Giường này quá nhỏ, nếu đổi về hai ta ngủ chung sẽ rất chật.”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Thẩm Thanh Huyền vui mình trước ngực hắn, cố nén cười nói:

“Thân thể nhỏ, ngươi ôm cũng chắc hơn.”

Tay Cố Kiến Thâm đặt trên lưng y bỗng nhiên dùng sức.

Thẩm Thanh Huyền mềm giọng nói:

“Được rồi, ngủ đi.”

Sao Cố Kiến Thâm có thể ngủ được?

Chọc người ta phát hỏa, còn người chọc lại đi ngủ ...

Hết lần này lần khác Cố Kiến Thâm lại không làm gì được y, nếu là thuật biến thân của người khác hẳn còn có thể cởi bỏ, nhưng nếu hẳn khẳng khẳng muốn giải thuật của Thắm Thanh Huyền, phỏng chừng Tử Ngộ Quan sẽ hóa thành tro.

Mà không cởi bỏ được, cơ thể nhỏ như vậy ...

Hắn xuống tay không đành.

Tâm trạng Thắm Thanh Huyền tốt vô cùng, khoe miệng gương cao không sao kìm được.

Tuy Tôn chủ đại nhân chưa từng yêu ai, nhưng chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, đạo lý lạt mềm buộc chặt y vẫn hiểu.

Tình kiếp chứ không phải dục kiếp, làm tình không tính là gì, quan trọng là ... động tình.

Ma tu Tâm Vực như Cố Kiến Thâm, dục lớn hơn tình, nếu để hẳn dễ dàng đắc thủ, sẽ tạo ra phản ứng trái ngược.

Từ từ mà đến, vừa mới bắt đầu thôi mà.

Trước khi ngủ y nhìn ngọc giản, quả nhiên nhiệm vụ vì Cố Kiến Thâm cởi áo tháo đai không dễ dàng hoàn thành, xem ra y phải tự mình ra tay, mà còn phải cởi sạch mới được.

Một đêm mộng đẹp, ừm ... là Thắm Thanh Huyền một đêm mộng đẹp.

Hôm sau, Thắm Thanh Huyền thần thanh khí sảng, ăn cơm xong y nói:

“Chúng ta đi thu thập da trâu đi.”

Cố Kiến Thâm đương nhiên nghe theo y.

Tử Ngộ Quan cũng có rừng cây sau núi giống với các môn phái truyền thống khác.

Đệ tử mới nhập môn nếu nhận được nhiệm vụ săn bắn, có thể tìm con mồi ở bên ngoài, đánh chết rồi sau đó xử lý.

Loại động vật thuộc cấp bậc gia súc như trâu này, đơn giản vòng ra sau núi là có thể tìm được.

Vốn tướng loài trâu có đôi mắt tinh tường là sinh vật dạng dài như kim long, kết quả ...

Thẩm Thanh Huyền ghét bỏ ra mặt: “Đây là trâu?”

Cố Kiến Thâm mỉm cười: “Đúng rồi.”

Thẩm Thanh Huyền câm nín, cuối cùng vẫn nhin được không nói ra chữ xấu.

Thật ra trâu ở Tử Ngọ Quan rất đáng yêu, dấu sao cũng dính chút linh khí, lại còn được thả rông, một đám mắt to tròn như giọt nước, bán manh tới mức làm người ta không sao xuống tay được.

Chẳng qua Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm không phải người sẽ nhân từ nương tay.

Vì là thời gian mới vào, nên đệ tử tới làm nhiệm vụ không ít, chắc hẳn người nhận nhiệm vụ thu thập da trâu cũng có rất nhiều.

Nhiệm vụ này đối với hai vị đại lão thật sự nhỏ bé không đáng nhắc tới, nhưng với đệ tử mới nhập môn lại không phải chuyện dễ.

Đầu tiên, trâu cường tráng có lực, chạy cực kỳ nhanh, giết không dễ.

Lại thêm trâu chạy chậm còn biết bán manh, mắt to ngập nước chớp chớp, lại kêu ngao ô ô mấy tiếng, đoán chừng sẽ có tiểu đệ tử muốn phóng sinh.

So với những kẻ tay tê chân loạn, động tác Cố Kiến Thâm bên này vô cùng nhanh gọn.

Thẩm Thanh Huyền căn bản không cần động thủ, Cố Kiến Thâm có mắt tóc gáy cũng đối phó được chuyện này.

Có tiểu đệ tử nhìn mắt hứng, bọn họ bên này cả người máu chảy đầm đìa, mệt thở hồng hộc, kết quả người ta ngay cả chút tro bụi không dính mà đã làm xong một miếng da trâu, đáng giận quá sức!

Thấy Thẩm Thanh Huyền bình chân như vại ngồi uống trà đằng kia, bọn họ bắt đầu châm chọc khiêu khích.

“Thiếu gia có tiền còn tu gì nữa? Thành thật ở nhà hưởng thụ là được rồi.”

“Tu hành là phải rèn luyện thân thể, mài luyện ý chí, dẫn người hầu theo làm nhiệm vụ, thật đúng là đùa!”

Lỗi tai Tôn chủ đại nhân dùng vô cùng tốt đương nhiên nghe rõ ... mà dĩ nhiên nghe thấy cũng phải làm như không nghe, y không muốn so đo với đám tiểu tiểu tiểu tiểu tiểu tiểu ... bối này.

Có điều Thẩm Thanh Huyền cũng không định ức hiếp tiểu bối, nơi này trâu ít người nhiều, cứ tiếp tục thế này, hai người họ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mấy tiểu đệ tử này không khỏi quá thảm rồi.

Vì quan tâm hậu bối, Thẩm Thanh Huyền gọi Cố Kiến Thâm:

“Chúng ta vào bên trong xem thử đi.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười: “Được.”

Đáng tiếc Thẩm Thanh Huyền đồng tình giúp mấy tiểu đệ tử này, nhưng chúng lại không cảm kích, còn xỉ xàm bàn tán:

“Thật sự không biết trời cao đất rộng, còn vô trong đó nhìn, tốt nhất có đi không về luôn cho rồi!”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm dụ giọng nói: “Đi thôi, tìm một chỗ không người.” Nói xong, hắn bế Thẩm Thanh Huyền lên.

Giờ thì hay rồi, tiếng thì thảo phía sau lại có chuyện để bàn:

“Trời ạ, lớn vậy còn để người ta ôm đi, rốt cục là thiếu gia ngàn kim nhà ai vậy trời!”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm bật cười thành tiếng.

Thẩm Thanh Huyền trừng hắn.

Cố Kiến Thâm nói: “Không phải ta cố ý, do thói quen thôi.”

Thẩm Thanh Huyền không nói chuyện, nhưng hai tay lại vòng lên cổ hắn.

Cố Kiến Thâm nhìn chằm chằm cái trán trắng mịn của y, nhìn thật lâu mới không hôn xuống.

Hai người càng chạy càng lệch, xem vị trí hắc đã ra khỏi khu an toàn, tiến vào nơi tương đối nguy hiểm.

Đáng tiếc hai người nguy hiểm nhất thiên hạ đang ở ngay đây, cho nên nơi này có nguy hiểm cỡ nào cũng không ảnh hưởng gì tới họ.

Đi rồi lại đi, Thẩm Thanh Huyền bỗng nhiên nói:

“Chỗ này đi.”

Cố Kiến Thâm đáp: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền lại bảo:

“Thả ta xuống.”

Cố Kiến Thâm cẩn thận đặt y lên một nơi sạch sẽ.

Chân vừa chạm đất, Thẩm Thanh Huyền liền khôi phục cơ thể trưởng thành.

Đồng tử Cố Kiến Thâm co lại.

Thẩm Thanh Huyền quay đầu nhìn bên hông, chậm chậm nói:

“Linh tuyến này trông không tồi.”

Theo đường nhìn đuôi mắt y, quả nhiên có một linh tuyến thiên nhiên, nước suối cuộn cuộn, linh khí dày đặc, là nơi tuyệt diệu.

Cố Kiến Thâm cũng nhìn thấy.

Thẩm Thanh Huyền đã trực tiếp sang đó.

Xuyên qua mảng lớn lá trầu bà vàng, linh tuyến được bao phủ giữa đám sương khoan thai thông thả.

Cố Kiến Thâm theo sau, vừa nhìn thoáng qua đã sửng sốt, hắc như bị cố định tại chỗ, không nhấc được nửa tấc.

Nam tử đưa lưng về phía hấn duỗi tay, tay áo trượt xuống, cánh tay trắng nõn như mỹ ngọc thượng hạng mềm mại nhất, ngón tay y khẽ nhúc nhích, cởi ruy băng buộc tóc, tóc đen mực chảy xuống như thác, rũ thẳng xuống hông.

Càng khiến người huyết mạch bành trướng ở chỗ, y lại cởi vạt áo, quần áo trắng trong như bị sớm mai chiếu rọi hóa thành sương mù dày đặc, từ tốn rơi rớt, thả ra sương sớm trong suốt cùng đóa hoa mềm mại.

Nhưng mà ... cơ thể càng mềm mại hơn nước, người còn đẹp hơn hoa.

Cố Kiến Thâm nhìn không chớp mắt, nghe được cả tiếng chấn động như nổi trống.

Truyền tới từ lồng ngực hấn, là tiếng tim đập.

22. Chương 22: Chạm Chút Thôi Mà

Thẩm Thanh Huyền hướng vào linh tuyến, khi mũi chân bóng loáng duyên dáng kia chạm vào mặt nước, gợn sóng dấy lên như chấn động cả cây cối.

Y vào trong nước, thân thể và nước suối linh hòa vào nhau, mái tóc màu mực tản ra, rơi xuống như màn sao, làm trời đất đảo ngược.

Cố Kiến Thâm bỗng nhiên nổi xúc động, hấn muốn ôm lấy y, vì nước linh tuyến này không rửa sạch được thân thể y mà còn vậy bản.

Có tư cách gì chạm vào y? Có tư cách gì vờn quanh y? Dòng linh tuyến trong vắt lúc ẩn lúc hiện không chốn nương tựa kia có tư cách gì thân mật như thế với y?

“Bệ hạ ...” Thẩm Thanh Huyền tựa vào bên ao, cười nhạt nhìn hấn, “Cùng nhau đi.”

Cố Kiến Thâm bỗng chốc hoàn hồn, đôi mắt xanh thẳm biến đỏ hoàn toàn: xinh đẹp, sáng ngời, mang theo dục vọng xâm lược không hề che giấu.

Thẩm Thanh Huyền khẽ nhếch môi mỏng, rất thích hình dáng này của hấn.

—— Quả nhiên đôi mắt màu đỏ này vẫn hợp với kiêu ngạo càn rỡ hơn.

Cố Kiến Thâm lập tức đi về phía y, tuy hấn vào trong nước, nhưng nhờ linh khí phụ thể, dòng nước này căn bản không thể gần được hấn, vậy nên quần áo không bị thấm ướt.

Thẩm Thanh Huyền dõi theo hắn.

Giây tiếp theo, Cố Kiến Thâm dùng linh khí che chở y bên trong, thổi dạt toàn bộ nước suối xuống bên kia.

Da thịt trong suốt như tuyết, thân thể tựa như ảo mộng, giải nghĩa cho hai chữ hoàn mỹ đến tận cùng.

Cố Kiến Thâm ngẩng nhìn y không chớp mắt, Thẩm Thanh Huyền lại không chút mất tự nhiên, ngược lại còn cong môi cười nói:

“Bệ hạ làm gì thế?”

Cố Kiến Thâm nói:

“Chúng nó không có tư cách tới gần người.”

Đáy mắt Thẩm Thanh Huyền toàn là ý cười:

“Bọn chúng chỉ là nước thôi mà.”

Sao người này cả dấm chua của nước cũng ăn vậy.

Cố Kiến Thâm bảo:

“Sự thúc thật sự quá mê người.”

Nói đoạn, hắn có xúc động muốn hôn lên cánh môi nhạt màu động lòng người này.

Ngón tay trắng nõn ngăn cách hai người, Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nhìn hắn.

Cố Kiến Thâm nhướn mày:

“Sự thúc có ý gì?”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Ta còn muốn hỏi Bệ hạ có ý gì đây.”

Cố Kiến Thâm nhìn y chăm chú:

“Sư thúc quyến rũ ta bằng mọi cách, chẳng phải muốn ...”

Thẩm Thanh Huyền cắt ngang lời hắn:

“Ta quyến rũ ngươi khi nào?”

Cố Kiến Thâm giật mình.

Thân thể Thẩm Thanh Huyền không động đậy, nhưng thả ra chút linh khí, nước linh tuyến vốn bị đuổi đi lập tức vây quanh, hoàn toàn bao lấy hai người, làm ướt cơ thể Thẩm Thanh Huyền và cũng làm ướt xiêm y Cố Kiến Thâm.

Y chậm rãi nói:

“Ta chẳng qua thấy thích nước suối này, muốn tới nghỉ ngơi một chút, sao lại thành quyến rũ ngươi?”

Theo mặt chữ mà nói, Thẩm Thanh Huyền quả thật nói không sai chữ nào.

Người ta chẳng qua cũng chỉ a, tình cờ thấy linh tuyến, muốn tới ngâm, mà ngâm linh tuyến thì đương nhiên không mặc đồ rồi? Cho nên liền cởi áo, cởi quần xuống nước, cũng tốt bụng mời ngươi cùng tới ngâm ... Thật sự giữa từng câu chữ không hề có hai chữ quyến rũ!

Thế nhưng ... tất cả hành vi cử chỉ đều là mê hoặc.

Ngay cả dáng vẻ cong môi khê cười này của Thẩm Thanh Huyền cũng chọc trái tim Cố Kiến Thâm ngứa ngáy.

Thẩm Thanh Huyền cố tình dùng đầu ngón tay thon dài chọc hắn một cái:

“Bệ hạ, sao thân thể ngươi nóng thế?”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm khê nhếch, lẳng lặng mà nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền trêu cợt hắn:

“Nếu còn nóng nữa, linh tuyến này sợ rằng sẽ bị hong khô mất.”

Cố Kiến Thâm hết sức muốn chặn miệng người này lại, làm y chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Nhưng mà không được ...

Thẩm Thanh Huyền.

Người đứng đầu Thiên Đạo.

Nếu thực sự dùng sức mạnh, khó mà nói ai mạnh hơn ai.

Cố Kiến Thâm dời mắt, bình ổn lại cảm xúc.

—— Bị người nắm mũi dắt đi như thế, thật đúng là lần đầu từ trước tới nay, rất mới mẻ, và cũng hết sức thú vị.

Cố Kiến Thâm xoay người, bước vài bước lên bờ.

Y phục hắn ướt đầm, dính sát lên thân thể, không lộ vẻ chật vật mà còn phác họa toàn bộ đường cong gợi cảm.

Thẩm Thanh Huyền ngẩng nhìn đầy hăng hái:

“Không tới thử xem ư? Linh tuyến này thực sự rất thoải mái.”

Vốn tưởng rằng Cố Kiến Thâm bỏ cuộc nửa chừng, ai ngờ hắn cong môi, thấp giọng nói:

“Sư thúc mời, sao ta dám không tuân theo?”

Nói xong, hắn nắm vạt áo, cởi áo ngoài ướt sũng ra.

Thẩm Thanh Huyền dù bận vẫn ung dung dõi theo hắn.

Cố Kiến Thâm lại không nhìn y, hắn chậm rãi cởi dây buộc tóc, khoảnh khắc sợi tóc tản ra, ánh đỏ khê hiện, trong phút chốc đỏ sẫm rơi lả tả, như ngọn lửa rực đỏ bốc cháy nơi chân trời.

Ánh mắt Thẩm Thanh Huyền đột nhiên sáng ngời.

Tóc đỏ ... tóc đỏ thật xinh đẹp!

Da trắng mắt đỏ vốn đã đẹp cực kỳ, lại phối hợp với tóc đỏ đã lệ này ...

Thẩm Thanh Huyền quên cả chớp mắt.

Cố Kiến Thâm liếc nhìn y, tiếp tục cởi áo lót.

Da hắc trắng, nhưng dáng người rắn rỏi, không thanh lãnh mỏng manh như Thẩm Thanh Huyền, hắc càng thêm mạnh mẽ gợi cảm, mỗi tác bắp thịt xuất hiện vừa vặn, không nhiều thêm một phân và cũng không thiếu một phân, lực lượng tích tụ lộ rõ gợi cảm cực hạn.

Những thứ đó thật ra không tới mức làm Thẩm Thanh Huyền không dời nổi mắt.

Chân chính khiến đồng tử y co lại chính là hoa văn màu đỏ chạy từ bả vai tới bên hông kia.

Lấy máu nhập đạo, chịu đủ vây khốn.

Đây là ký hiệu cấm kỵ, là dấu hiệu bỏ ra cái giá thật lớn, đại biểu cho hung hãn tàn bạo.

Thế nhưng lại xinh đẹp quá đỗi.

Thẩm Thanh Huyền muốn nhìn một Cố Kiến Thâm chân chính, lúc này đã thật sự thấy được bảy tám phần.

Còn mê người hơn so với trong tưởng tượng của y.

Cố Kiến Thâm bước xuống, nước linh tuyến không qua chân hắc, vòng eo hắc, đựng phải cấm chế xinh đẹp kia.

Đột nhiên, Thẩm Thanh Huyền hiểu được tâm trạng ấy.

Muốn đuổi hết linh tuyến đi, không muốn để chúng chạm vào lòng hắc.

Quá đẹp, thân thể hoàn mỹ, hoa văn hoàn mỹ, và cả màu đỏ hoàn mỹ.

Cố Kiến Thâm ngửa tựa vào bên ao, giọng nói biếng nhác:

“Linh tuyền này quả nhiên không tồi.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm cách y rất xa, mỗi người chiếm một bên, rất có thái độ nước sông không phạm nước giếng.

Thẩm Thanh Huyền ngứa tim, bắt đầu dịch sang chỗ hần.

Cố Kiến Thâm vờ như không phát hiện.

Thẩm Thanh Huyền đi tới cạnh hần, vươn tay muốn chạm bờ vai hần.

Chỗ ấy là mở đầu của huyết ấn, sáng nhất xinh đẹp nhất, lã chã mà ướt át.

Khoảnh khắc ngón tay sắp hạ xuống, Cố Kiến Thâm đột nhiên cầm tay y.

“Sư thúc muốn làm gì?”

Thẩm Thanh Huyền nhắm chằm thân thể hần nói:

“Chạm chút thôi mà.”

Cố Kiến Thâm thấy y như thế vừa buồn cười vừa tức giận.

Gia hỏa không cho người ta đốt đèn còn mình lại chạy đi phóng hỏa này, mình chạm y thì không chịu, phải y chạm mới được, không cho thì bắt đầu làm nũng.

Nghĩ thế, khoe miệng Cố Kiến Thâm không sao kìm lại được.

Hết lần này lần khác hần còn phải ra vẻ đứng đắn:

“Ngươi như thế sẽ khiến ta hiểu lầm.”

Thẩm Thanh Huyền không ngáng đầu:

“Hiểu lầm gì?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Hiểu lầm sư thúc đang câu dẫn ta.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cổ Kiến Thâm vân vê ngón tay thon dài của y, nói:

“Sư thúc ... để ta hôn một cái, ta liền cho người chạm.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng phắt đầu, chuẩn xác bắt được tia trêu tức trong mắt Cổ Kiến Thâm.

Tên khốn này, lại muốn ụ hiếp y.

Không cho chạm thì thôi, ai mà thèm!

Thẩm Thanh Huyền lập tức đứng dậy, rời khỏi ao linh tuyến.

Nhiệm vụ y đã thành, cũng lười dùng tay mặc quần áo, trực tiếp thi thuật biến thành thiếu niên.

Thẩm Thanh Huyền nhỏ nhắn gọn gàng đứng bên bờ, hất cằm nói:

“Đi thôi.”

Thái độ trước và sau có thể nói khác nhau như trời đất.

Cổ Kiến Thâm nhìn y:

“Không ngâm nữa?”

Thẩm Thanh Huyền cố gắng dời mắt khỏi cơ thể hắn:

“Mặc quần áo tử tế vào, đi giết trâu.” Mấy chữ này phải nói là nghiêng răng nghiêng lợi.

Cổ Kiến Thâm trêu y:

“Nếu sư thúc thích thì nhìn thêm mấy lần nữa đi.” Đáng tiếc chỉ cho nhìn không cho chạm.

Thẩm Thanh Huyền quay đầu: “Không thích.”

Nếu bộ dạng không tỏ ra luyến tiếc thế kia, lời này còn đáng tin hai phần.

Cố Kiến Thâm bảo: “Không thích thì thôi vậy.” Nói xong hắn cũng bước ra khỏi nước.

Đáng lẽ thi thuật một cái là có thể mặc quần áo tử tế, nhưng Cố Kiến Thâm không làm, hắn cầm xiêm y ướt sũng, chậm chậm vắt nước:

“Quần áo ướt thế này sao mà mặc?”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, lại nhìn hắn thêm cái nữa, lại lại liếc nhìn hắn ...

Cố Kiến Thâm nháy nháy mắt với y.

Lúc ấy Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngay tới câu này: Hôn hôn hôn, nhanh nhanh hôn, hôn xong rồi cho ta nhìn kỹ thân thể người ...

Không được!

Vấn đề không phải ở chỗ có hôn hay không, mà là thỏa hiệp liền thua.

Sao y có thể thua ma tu Tâm Vực cho được?

Thẩm Thanh Huyền thở nhẹ một hơi, trong lòng nhỏ máu mà thi thuật làm khô quần áo Cố Kiến Thâm, hơn nữa còn giúp hắn ăn vận chỉnh tề.

Cố Kiến Thâm lại hỏi: “Thật sự không cân nhắc chút ư?”

Giọng tiểu thiếu niên mềm mại nhưng lạnh lùng:

“Giết trâu cho ta đi!”

Tâm trạng Cố Kiến Thâm rất tốt, hắn hành lễ, cung kính nói:

“Tuân mệnh.”

Thẩm Thanh Huyền lại bị từng sợi tóc trượt xuống từ bả vai hần hấp dẫn cho mắt tròn tròn.

May mà Cố Kiến Thâm đã giấu đi màu tóc, mắt thấy đỏ bị đen cắn nuốt, Thẩm Thanh Huyền như được trở lại mấy ngàn năm trước, cảm nhận được tâm trạng buồn bực khi bị sư tôn xách ra khỏi ổ vàng ổ bạc của mình.

Hai người tổng cộng góp nhặt được bốn mươi miếng da trâu, vì chất lượng da trâu tốt, bọn họ được đánh giá xuất sắc, có tư cách chọn một trong ba nhiệm vụ.

Sở dĩ Thẩm Thanh Huyền muốn làm nhiệm vụ này vì muốn quét cái nhiệm vụ “canh dệt” kia.

Tiếc thay vận may không tốt, không quét được, y tiện tay nhận nhiệm vụ truyền tin vào thành, Cố Kiến Thâm đương nhiên cũng giống y.

Lúc quay về phòng nhỏ, Thẩm Thanh Huyền kiểm tra ngọc giản.

Thứ mười ba xin hãy cởi áo tháo đai đã hoàn thành, nhiệm vụ mới nhảy ra.

“Thứ mười lăm, hôn môi Cố Kiến Thâm một lần.”

Ngọc giản đã là lợn chết không sợ nước sôi, tuyên bố nhiệm vụ “đáng sợ” như thế, vậy mà còn chưa tắt máy.

Thẩm Thanh Huyền ngừng một lúc, ánh mắt bỗng dưng sáng ngời.

Vừa vào phòng, y lập tức hỏi Cố Kiến Thâm:

“Lời nói trước đó còn hiệu lực không?”

Cố Kiến Thâm chưa kịp phản ứng y muốn nói gì.

Thẩm Thanh Huyền lại biến về dáng vẻ trưởng thành, tới gần sau hần nói khẽ:

“Hôn một chút rồi cho ta chạm nhé?”

Xin Bệ hạ cố chống đỡ =))))))))))))))))))

23. Chương 23: Lên Giá Ngay Tại Chỗ

Suy nghĩ của Thẩm Thanh Huyền rất không tệ, dù sao vì đời gặt sớm muộn gì cũng phải hôn, không bằng hiện giờ hôn luôn, còn có thể dựa vào đó nhận được chút phúc lợi.

Về phần lý luận thỏa hiệp liền thua kia à ... Đều là mây bay (), Tôn chủ đại chân chỉ cảm thấy mình được lời!

Thương thay Cố Kiến Thâm bị y dụ dỗ không kịp đề phòng làm cho tâm thần run rẩy kịch liệt.

Lần này Thẩm Thanh Huyền thật sự câu dẫn hắn, rõ ràng trong từng câu chữ.

Theo lý thuyết hắn nên ấn gáy y, thô bạo hôn lên, nhưng Đế tôn đại nhân không phải người thường.

Hắn nhìn Thẩm Thanh Huyền chăm chú, cong khóe môi hỏi y rằng:

“Vì sao giờ lại đồng ý?”

Trước đó hắn đề xuất, Thẩm Thanh Huyền bày ra dáng vẻ không muốn bị xâm phạm, biến về hình dáng tiểu đồng ngay lập tức, còn làm mặt sa sầm với hắn, bây giờ sao tự nhiên muốn?

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Ngẫm lại kỹ càng, ta cảm thấy mình rất có lời.”

Hôn một cái không đau không ngứa đã có thể chạm vào cấm ấn ngàn xưa khó gặp, thiệt sự tiện nghi lắm luôn.

Cố Kiến Thâm ý vị thâm trường nhả một câu:

“Như vậy à ...”

Thẩm Thanh Huyền đã sẵn sàng hôn rồi, y còn nghiêm túc nhìn hắn:

“Được không?”

Trái mắt khắp đại lục, người có thể giữ bình tĩnh vào giờ khắc này đều là thần!

Có thể nói Lão Cổ tương đương thần, hắn không chỉ kiên cường chống đỡ, mà còn cố ý lên giá ngay tại chỗ:

“Ta cảm thấy không ổn.”

Thẩm Thanh Huyền vạn vạn không ngờ tới:

“Cái gì?”

Cổ Kiến Thâm trả lại cho y nguyên văn:

“Cẩn thận ngẫm lại, ta cho rằng ta rất không có lời.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cổ Kiến Thâm trình trọng già mồm át lỗ phải:

“Hôn là lẫn nhau, ta hôn người, người cũng hôn ta, nhưng người chạm ta chỉ mới là một phía.”

Thẩm Thanh Huyền tròn tròn mắt, trong đôi mắt xinh đẹp viết đầy một câu: “Sao lại có kẻ mặt dày vô sỉ thế này!”

Cổ Kiến Thâm làm như không nhìn thấy.

Thẩm Thanh Huyền cả giận: “Ta lại chẳng muốn hôn người.”

Cổ Kiến Thâm bạo dạn nói luôn: “Vậy đừng hôn.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Không hôn sao dời gạch được?

Nhưng tên khốn nạn này không phân phải trái như thế, Thẩm Thanh Huyền đã không còn muốn nói chuyện với hắn!

Cổ Kiến Thâm thấy thời khắc mấu chốt đã tới, thả cho y bậc thang:

“Sư thúc, không phải ta không hiểu tình lý, nhưng luận theo bối phận, ta là tiểu bối, người lớn tuổi hơn ta, lẽ ra không được ức hiếp ta mới phải?”

Thẩm Thanh Huyền trầm nghĩ: Nếu thực sự ỨC HIẾP NGƯỜI, hiện tại ta liền đánh cho người không động đậy được.

“Người xem như vậy được không?” Cố Kiến Thâm tiếp tục nói: “Hôn ... chúng ta vẫn phải hôn.” Không hôn hẳn sẽ lỗ đậm, hối hận suốt trăm triệu năm luôn.

“Để cho công bằng ..., chúng ta lại thêm một điều kiện được chứ? Người xem người chạm ta, ta cũng chạm lại người được không?”

Thẩm Thanh Huyền không hề nghĩ ngợi liền đáp:

“Trên người ta không có cấm ấn xinh đẹp như thế.”

Nghe y nói, tâm trạng Cố Kiến Thâm hết sức phức tạp, hẳn nên vui hay mất hứng đây? Luôn cảm thấy kiểu gì cũng không thích hợp.

Cố Kiến Thâm giận y cứ vô tâm, cố ý tới gần y, dán sát bên tai thấp giọng:

“... Nhưng thân thể người đã hoàn mỹ lắm rồi.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra.

Cuối cùng, Cố Kiến Thâm kim lòng không đành ngắm lấy vành tai trắng nõn đáng yêu kia.

Qua thật lâu, Thẩm Thanh Huyền nói:

“Để ta cân nhắc chút đã.”

Cố Kiến Thâm cười đáp: “Được.”

Cố Kiến Thâm muốn thả dây dài câu cá lớn, chỉ hôn một chút sao có thể đã ghiền? Làm sao cũng phải nhân cơ hội vớt thêm nhiều phúc lợi.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngọc giản chưa tắt máy, không chừng sẽ tuyên bố nhiệm vụ tiếp theo, biết đâu có yêu cầu để cho Cố Kiến Thâm chạm vào y thì sao, nếu thật thế, chẳng phải một mũi tên trúng hai con nhạn ư? Cho nên suy xét là vì muốn kéo dài thời gian.

Tim ngọc giản mệt mỏi quá sức, thật muốn nhanh nhanh tắt ngóm!

Lúc ăn cơm tối, có một vị khách nhỏ ghé thăm phòng họ.

Không phải ai xa lạ, chính là tiểu hoa đào đã vào nội môn.

Túc Vũ rất nhớ Triều Yên và Thanh Thâm đại ca, dàn xếp trong môn xong liền vội chạy sang đây, muốn thăm hai người họ một chút.

Vì tiếp đãi nó, Cố Kiến Thâm đành thu hồi đồ trang trí hoa lệ, trở về bộ dáng vốn có của nhà gỗ.

Túc Vũ đau lòng quá chừng, nhìn một cái đã phát hiện điểm mấu chốt:

“Các người chỉ có một cái giường thôi hả?”

Thật ra là hai giường, hợp lại thành một ...

Túc Vũ nhìn Cố Kiến Thâm nói:

“Thanh Thâm đại ca ngủ ở đâu thế? Chẳng lẽ người vẫn canh ngoài cửa sao?”

Tiểu hoa đào nghĩ thế cũng không có gì lạ, dù sao Thẩm Thanh Huyền là thiếu gia, không có khả năng để thiếu gia ngủ dưới đất, trước tình huống chỉ có một giường, Cố Kiến Thâm nhất định không ngủ rồi.

Nhưng thật ra Thanh Thâm đại ca của nó không chỉ ngủ trên giường, mà còn ôm thiếu gia nhà hắn nữa kìa.

Suy cho cùng thiếu gia rất mảnh mai yếu đuối, không ôm ngủ không được ...

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không sao, tộc thanh liễu thích ngủ đứng, Thanh Thâm cũng thích nhất là ngủ đứng.”

Túc Vũ kinh ngạc bật thốt: “Ra vậy.”

Cố Kiến Thâm chỉ có thể mỉm cười: “Đúng thế.”

Túc Vũ vẫn lòng đầy căm phẫn:

“Không được, phải đi tìm quản sự nói chuyện, rõ ràng là tiểu viện hai người, sao chỉ cho một cái giường, không công bằng tí nào!”

Thẩm Thanh Huyền không muốn để người ngoài tới nhìn cái “giường đôi” này, y nói tránh đi:

“Người ở nội môn tốt không?”

Túc Vũ vội vàng nói:

“Tốt lắm! Mọi người rất quan tâm ta, chương môn sư tôn còn nói muốn thu ta làm đệ tử thân truyền!”

Đuôi mày Thẩm Thanh Huyền giật một cái, mơ hồ có dự cảm không tốt.

Túc Vũ tiếp tục nói:

“Nói đến phải cảm tạ Tăng tiền bối, hần cố ý tới Tử Ngọ Quan, chăm sóc ta mọi bề.”

Tuy trước đó không muốn kinh động Tăng Tử Lương, nhưng tên Tăng Tử Lương lời đời khéo đưa đẩy này nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để nịnh nọt, đương nhiên chủ động sáp tới lấy lòng.

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Người có từng nhắc ta với Tăng ... tiền bối không?”

Túc Vũ nói: “Đương nhiên rồi, Tăng tiền bối nghe nói người ở ngoại môn mà phát rầu, bảo sẽ tới thăm người ngay!”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Chốc lát sau, một trận gió tiên phong đạo cốt quét vào mặt mà tới, Tăng Tử Lương rất có điệu bộ đại lão xuất hiện ngay ngoài cửa.

Nhưng giây tiếp theo, chân “đại lão” mềm nhũn, thiếu chút nữa quỵ xuống!

Thẩm Thanh Huyền nhìn hần.

Tăng Tử Lương sợ hãi quá sức:

“Tôn tôn tôn ...”

Túc Vũ tràn đầy nghi hoặc.

Thẩm Thanh Huyền không mẫn không nhạt ngắt lời hắn:

“Chào tiền bối.”

Tăng Tử Lương hít sâu một hơi, bất cẩn đứng không vững ngã ngược ra sau.

Đồ đệ của hắn vội vàng đỡ hắn, giữa hai đầu lông mày toàn là sốt ruột:

“Chưởng môn sư tôn! Ngài làm sao thế!”

Thoáng chốc Tăng Tử Lương như thấy thọ mệnh của mình giảm bớt, một tiếng tiền bối này, làm cho hắn giảm thọ á!!

Thẩm Thanh Huyền quăng cho hắn một ánh mắt sắc bén, Tăng Tử Lương giật mình, cuối cùng bình tĩnh lại!

“Ha ... ha ha ...” Tăng Tử Lương thiết tình không kiềm được cái hình tượng cao thâm “ra vẻ đạo mạo” này, “Triều ... Triều Yên đúng không ... Người ... người có hứng thú tới Vô Phương Tông không? Ta ... ta ...” Ta tặng chức chưởng môn này cho người luôn được không Tôn chủ đại nhân QAQ!

Thẩm Thanh Huyền hành lễ với hắn:

“Triều Yên ngu dốt, chỉ muốn ở đây dốc lòng tu hành.”

Ngu dốt! Ngu dốt! Ngu dốt!

Tăng Tử Lương đã sắp hôn mê!

Túc Vũ vô cùng nghi hoặc, không biết Tăng tiền bối mặt mũi hiền lành sao lại thành ra thế này.

Thẩm Thanh Huyền trực tiếp hạ lệnh đuổi khách:

“Tăng tiền bối còn chuyện gì không?” Ngụ ý là không có việc thì lăn được rồi.

Tăng Tử Lương vội vàng nói:

“Không có gì! Chuyện gì cũng không có ... Ta ... ta ...” lăn ngay đây!

Tiểu đồ đệ lo lắng cho hấn hết sức, thuận tiện bắt mắt với Thảm Thanh Huyền.

Chỉ là một thanh liễu yêu nho nhỏ, sao dám lớn lối quá vậy!

Không phải đến từ Vạn Tú Sơn thôi sao? Chương môn sư tôn chúng ta chính là đồ tôn của Tôn chủ đại nhân! Tiểu người hầu như y, đặc ý gì chứ? Thấy chương môn sư tôn mà còn không mau quỳ xuống dập đầu!

May mà Tăng Tử Lương không nghe thấy, bằng không nhất định trực xuất tên nghịch đồ này khỏi sư môn!

Tăng Tử Lương đi rồi, Thảm Thanh Huyền đoán chắc tám phần sẽ có thêm một vị tới nữa, nên dứt khoát tiễn tiểu hoa đào đi luôn.

Y nói: “Người ở nội môn phải cố gắng tu hành, đừng mãi nhớ tới ta, ta bên này rất tốt.”

Túc Vũ vẫn luyến tiếc y: “Người cần gì nhất định phải nói ta biết đó.”

Thảm Thanh Huyền nói: “Được, người cũng đừng nghĩ nhiều, đứng vững gót chân, mai sau mới có tiền đồ.”

Trong lòng Túc Vũ vẫn hiểu, mặc dù xuất thân từ Vạn Tú Sơn, nhưng Tôn chủ đại nhân ở ẩn đã lâu, nó mà tu hành không tốt, không chừng lại có tai họa nào đó đột kích.

Nó nghiêm túc nói:

“Ta sẽ cố gắng thật tốt!” Nó phải mạnh mẽ hơn, sau này mới có thể làm chỗ dựa cho Triều Yên.

Tiểu hoa đào đi, không lâu sau, một vị “đại thần” khác cũng đã tới ...

Người tới chính là đương gia chương môn của Tử Ngộ Quan, đồ tôn của Thảm Thanh Huyền —— Diệp Trạ.

Tăng Tử Lương quen vượt môn ngựa, cho nên đối với Túc Vũ hay “Triều Yên” hấn đều hết mực quan tâm săn sóc.

Nhưng Diệp Trạ thì khác, hấn chính là fan cuồng thâm niên, yêu ai yêu cả đường đi, nghe Túc Vũ có một tiểu đồng bọn nên lập tức muốn tới xem thử.

Nói đùa đó hả? Đây chính là thanh liễu của Vạn Tú Sơn, từng diện kiến thánh nhan Tôn chủ, sao có thể tu hành ở nơi đơn sơ này?

Diệp Trạh hấp tấp chạy tới, tập trung nhìn kỹ, sau đó trực tiếp rạp đầu xuống đất!

May mà chỉ mình hấh tới, bằng không ... cả Tử Ngộ Quan đều phải quỳ theo!

Thẩh Thanh Huyền khoát tay:

“Đứng lên đi.”

Diệp Trạh định đứng dậy, thế nhưng hấh không đứng!

“Tôn ... Tôn chủ đại nhân, đệ tử không biết ngài ... ngài ...” Lão Diệp bắt đầu lắp bắp nói năng lộn xộn.

Thẩh Thanh Huyền nói: “Được rồi, chuyện này ta có việc riêng, vốn không muốn quấy nhiễu người.”

Diệp Trạh tạm ngừng, nhưng vẫn còn ghen ngào.

Thẩh Thanh Huyền: “.....” Bỗng nhiên nhớ tới chuyện Xích Dương Tử kể, khóc bảy ngày bảy đêm gì đó, Diệp Trạh có phải người lên cơn nữa không!

Diệp chướng môn vừa rơi nước mắt vừa thấp giọng:

“Tôn chủ đại nhân vậy mà tới Tử Ngộ Quan, đệ tử phải may mắn cỡ nào! May mắn cỡ nào! May mắn cỡ nào!”

Thẩh Thanh Huyền: “.....”

Y quay đầu nói với Cố Kiến Thâm:

“Chúng ta vào nhà đi.”

Trước hết để hấh khóc cho đủ.

Trong mắt Cố Kiến Thâm toàn là ý cười, dùng truyền âm trộm nói:

“Sự thúc đúng là mị lực vô biên.”

Thẩh Thanh Huyền không muốn nói chuyện.

Diệp Trạm kích động khóc liên hồi đột nhiên ngừng lại, hấn nhìn về phía Cố Kiến Thâm, đồng tử đột nhiên co rút, lập tức rút kiếm!

Tác giả nói: Tình địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt!

Cố Kiến Thâm mỉm cười: Tình địch?

Diệp Trạm muốn nhào đầu đi chết ...

24. Chương 24

Gan Diệp Trạm cũng lớn lắm, dám chỉ kiếm vào Đế tôn Cửu Uyên của Tâm Vực ... Một ngàn năm qua, hấn là người duy nhất.

Thẩm Thanh Huyền sợ Cố Kiến Thâm vừa nhắc ngón tay đã nhấn chết đồ tôn mình, thế là thấp giọng trách:

“Làm cái gì đó!”

Diệp Trạm thấy thái độ Thẩm Thanh Huyền quay ngoắt một trăm tám mươi độ, vội vàng cung kính nói:

“Tôn chủ, ma tu ẩn núp tại nơi đây, nhất định lòng mang ác ý, xin ngài minh xét!”

Lại nói Thẩm Thanh Huyền rất đổi vui mừng, đồ tôn này của y mặc dù buồn vui thất thường, nhưng nào vẫn còn dùng được, giác quan cũng nhanh nhạy.

Thật ra lúc Tăng Tử Lương tới đây, Cố Kiến Thâm đã làm huyền thuật cho bản thân, hơn nữa còn là huyền thuật đơn thể tuyệt diệu vô song.

Cơ bản là Túc Vũ nhìn thấy hấn như nào, thì Tăng Tử Lương cũng thấy hấn như thế.

Túc Vũ biết hấn là Thanh Thâm đại ca, Tăng Tử Lương còn tưởng hấn là cây cột cửa.

Tới lượt Diệp Trạ, hấn cũng dùng huyền thuật, cho nên ban đầu Diệp Trạ căn bản không phát hiện ra hấn, chỉ lo khóc hức hức.

—— Nếu hắc biết có ma tu ở đây, nhất định đã sớm rút kiếm, thề sống thề chết bảo vệ Tôn chủ!

Vậy vì sao lúc này hắc lại phát hiện? Là do Cố Kiến Thâm dùng truyền âm nhập mật.

Hắc lặng lẽ nói chuyện với Thảm Thanh Huyền, dao động linh lực rất nhỏ kia kích động Diệp Trạ.

Tâm pháp Tâm Vực của Cố Kiến Thâm che dấu được tu sĩ bình thường, nhưng Diệp Trạ không hổ là cường môn thủ tọa một trong sáu phái, tu vi không có vấn đề, động tĩnh nhỏ như thế cũng bị hắc bắt được, tuy hắc vẫn chưa nhận ra ma tu này là ai.

Đương nhiên ... nhận ra hay không cũng chẳng sao, Lão Diệp không sợ, vẫn rút kiếm như thường! Muốn tiến đầu người trong giây!

Thảm Thanh Huyền đứng ra hòa giải:

“Được rồi, chẳng lẽ ta còn không nhìn ra thân phận hắc?”

Diệp Trạ căng thẳng hết sức, sợ khí đen của ma tu này vậy bản Tôn chủ đại nhân cao quý thuần khiết nhà mình!

Thảm Thanh Huyền trấn an hắc:

“Chuyến này ta có chuyện bí mật, ngươi đừng hỏi tới.”

Diệp Trạ đương nhiên không dám hỏi, hắc khom mình hành lễ:

“Đệ tử đã rõ.”

Thảm Thanh Huyền lại bảo:

“Ngươi trở về làm chuyện của ngươi, chỗ ta không cần các ngươi quan tâm, làm xong chuyện ta sẽ đi ngay.”

Toàn bộ vẻ đả đống trước Diệp Trạ không nghe thấy, chợt nghe tới hai chữ cuối cùng “rời đi” kia, hắc lại nước mắt đầm đìa!

Thảm Thanh Huyền hoàn toàn đoán không ra điểm khúc của hắc.

Diệp Trạ nức nở gọi: “Tôn chủ ...”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Nước mắt Diệp Trạ̣m chảy ròng ròng: “Lần tới phải đến khi nào đệ tử mới có thể nhìn thấy ngài!”

Thẩm Thanh Huyền đã muốn dùng chân đạp người.

Đỗ dành hết lời tiễn Diệp Trạ̣m đi, trước khi đi, vị đại lão Tử Ngọ Quan này còn dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp liếc Cố Kiến Thâm.

Phiên dịch ra có lẽ là: Ma tu như ngươi có tài đức gì mà được ở cạnh Tôn chủ! Thật hâm mộ thật ghen tị thật hận, rất muốn rút kiếm!

Cố Kiến Thâm: Ha ha.

Thẩm Thanh Huyền sợ đồ tôn gốc ghẹ́ch nhà mình tìm đường chết, vì thế chắn giữa hai người, ngăn cách tâm mắt muốn đi chết này.

Cố Kiến Thâm tự nhiên chuyển đường nhìn lên người y.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vào nhà.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Tâm trạng Diệp chượng môn, ta có thể lĩnh hội phần nào.”

Thẩm Thanh Huyền nguyền hấn một cái: “Ồ?”

Cố Kiến Thâm nhìn bóng lưng thanh lãnh thon dài của y, thấp giọng bảo:

“Nhất kiến khuynh tâm tái kiến chung tình(*), về sau không quên được không sao buông bỏ được, từ dạo ấy lòng tương tư khó hiểu.”

() Vừa gặp đã thương, gặp lại đã yêu*

Thẩm Thanh Huyền chỉ nghe và xem như chuyện cười, Diệp Trạ̣m không có tâm tình này với y, tình cảm Cố Kiến Thâm dành cho y cũng không phải thế, chẳng qua ...

Y xoay người, mỉm cười nhìn Cố Kiến Thâm:

“Ta thấy Bệ hạ chưa hẳn đã thế.”

Cố Kiến Thâm dõi theo y:

“Sao lại nói vậy?”

Tầm mắt Thẩm Thanh Huyền chậm rãi dời đi, mấp mờ dừng trên môi hắn:

“Nếu Bệ hạ khuynh tâm lại chung tình, sao lại không làm chuyện thân mật với ta?”

Y muốn hôn hắn, hắn còn đòi một đồng điều kiện.

Con người Cố Kiến Thâm đột nhiên sâu thêm:

“Người đã nghĩ kỹ rồi?”

Ngón tay Thẩm Thanh Huyền đặt trên vai hắn cách một lớp quần áo:

“Đã là tâm nguyện Bệ hạ, ta đương nhiên tận sức thỏa mãn.”

Cố Kiến Thâm dùng sức cầm tay y, Thẩm Thanh Huyền không trốn, ngược lại còn mang ý cười nhìn hắn.

Cái gọi là *nét mặt như hoa phù dung, một nụ cười trăm vẻ đẹp*, y rất xứng với câu thơ khuynh quốc khuynh thành này.

Cố Kiến Thâm nhìn y chăm chăm không chớp mắt, mắt thấy ... hai người chỉ còn cách nhau một khoảng.

Hắn lại đột nhiên bất động, Cố Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền hỏi:

“Người có biết chúng ta đang làm gì không?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừm.”

Cố Kiến Thâm: “Người có biết điều này mang ý nghĩa gì không?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Ý nghĩa gì?”

Cố Kiến Thâm tạm ngừng rồi từ tốn nói: “Sư thúc, người thích ta không?”

“Còn người?” Thắm Thanh Huyền hỏi lại hắn: “Thích ta không?”

Cố Kiến Thâm trả lời không chút do dự: “Thích.”

Ý cười Thắm Thanh Huyền lan đầy đáy mắt, con ngươi nhạt màu vắng vẻ kia trở nên mềm mại động lòng người:

“Ta cũng vậy.”

Cố Kiến Thâm hôn y, khi cánh môi hai người chạm vào nhau, đồng tử đều hơi co lại.

Cảm giác này không cách nào hình dung, tựa như thứ vẫn luôn ngóng trông tiến vào trước mắt, đồng thời nở rộ ánh sáng lạ thường.

Bầu không khí thích hợp, Cố Kiến Thâm đang muốn tiếp tục, Thắm Thanh Huyền bỗng dưng đẩy hắn ra.

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Sư thúc, đây vẫn chưa được xem là hôn môi.”

Thắm Thanh Huyền cũng nhìn lại hắn: “Đôi mắt.”

Cố Kiến Thâm nhướn mày.

Thắm Thanh Huyền bình tĩnh nói: “Ta muốn nhìn người chân chính.”

Tuy biết y đang dụ dỗ hắn, nhưng dấu sao cũng rất ngọt ngào, Cố Kiến Thâm mỉm cười, ngay sau đó đen tối bị đỏ sẫm ăn mòn, xanh thắm bị đỏ tươi phá vỡ.

Khi ma tôn chân chính đứng trước mặt y, Thắm Thanh Huyền tiến lên, chủ động hôn hắn.

Đôi môi lạnh lạnh kề sát, trái tim Cố Kiến Thâm bỗng dưng nhảy lên. Ngay sau đó, tay hắn siết chặt vòng eo y, cảm xúc tha thiết mơ ước làm lòng bàn tay rung động.

Đây không phải cái hôn lướt qua liền thôi, mà là một nụ hôn giao triền bức thiết ai cũng không chịu dừng.

Cố Kiến Thâm nhìn Thắm Thanh Huyền say đắm.

Thắm Thanh Huyền cũng nhìn chăm chăm Cố Kiến Thâm.

Hai người không liên quan cùng nhau ngọt ngào ám muội, làm người ta lưu luyến mật mờ khó thể dùng ngôn từ bày tỏ.

Hôn rồi lại hôn, quần áo trút hơn phân nửa, Cố Kiến Thâm chẳng muốn ngừng lại, vậy nên hắn thả cảm ần, hoa văn màu đỏ như hồng ngọc lưu chuyển dưới ánh mặt trời, đoạt mắt người xem.

Hắn không muốn Thẩm Thanh Huyền phân tâm, lại càng không muốn để y rời đi, cho nên hắn cầm tay Thẩm Thanh Huyền, đặt nó lên bờ vai mình.

Đó là nơi Thẩm Thanh Huyền mê say, và cũng là nơi y muốn chạm vào nhất.

Thẩm Thanh Huyền bỗng dừng dùng sức, lạnh lẽo cùng nóng bỏng giao hòa, trái ngược với nhau càng làm người ta cảm thấy kích thích.

Cố Kiến Thâm ôm chặt eo y, hai người trao nhau nụ hôn triền miên, hơi nóng bốc lên, làm cả gian phòng ngập tràn trong tình sắc và nồng nhiệt.

Buông cánh môi ra, Cố Kiến Thâm biết mùi liên nghiệm, sao có khả năng chấm dứt như thế? Hắn không hề nghĩ ngợi liền muốn hôn lên lồng ngực trắng nõn của y ...

Thẩm Thanh Huyền khẽ đẩy hắn một cái, động tác cực nhẹ nhưng không làm người có thể ngó lơ.

Ngay sau đó là sương giá điêu hui.

Nhìn lại, xuân sắc mê người hoàn toàn trút bỏ, chỉ còn lại lạnh lẽo lãnh đạm.

Quần áo vốn đã cởi một nửa của Thẩm Thanh Huyền giờ đây trở nên chỉnh tề, giữa mắt y không chút nào là động tình, chỉ nhẹ giọng nỉ non nói lời vẫn còn quyến luyến:

“Quả nhiên tuyệt vời.”

Không phải nụ hôn, mà là cảm ần khiến y mê muội kia.

Cố Kiến Thâm nhất thời buồn phiền.

Lại hôn lại trêu, kết quả người này cảm thấy mỹ mãn liền dứt ra ngay, còn hắn thì dục hỏa đốt người.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn:

“Còn muốn nữa không?”

Cố Kiến Thâm dựa sát vào, dùng sức hôn lên môi Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền sững sốt, nhưng không đẩy hắn ra, ngược lại còn phối hợp hôn lại hắn.

Lần này hai người hôn nhau còn tha thiết, còn nóng bỏng, còn không ai nhường ai hơn vừa nãy.

Cố Kiến Thâm không nỡ buông y ra, vì thế dùng truyền âm mà nói:

“Sư thúc ... chúng ta làm đi!”

Thẩm Thanh Huyền biết rõ còn hỏi: “Làm gì?”

Cố Kiến Thâm gần từng chữ: “Làm tình.”

Thời gian dường như dừng lại trong phút chốc, trong trời đất trống vắng chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người ...

Cuối cùng, Thẩm Thanh Huyền đẩy hắn ra, lần này y không dùng pháp thuật, trái lại chậm rãi kéo y phục, che khuất bờ vai mình nhưng không cách nào ngăn trở những ngón ngang và ám muội.

Y nhìn Cố Kiến Thâm, sắc sáng trong đôi mắt đều lộ vẻ tình sắc mật mờ.

Tim Cố Kiến Thâm đập thật nhanh, gần như muốn tiếp tục đến gần y, kết quả ... môi mỏng Thẩm Thanh Huyền khẽ mở, phun ra hai chữ:

“Không muốn.”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Editor: *đỏ mặt đỏ mặt* *lăn lộn-ing* #sống_không_còn_gì_để_luyện_tiếc (. .)

25. Chương 25: Nếu Không Phải Người Khi Sư Diệt Tổ, Trời Cũng Chẳng Phạt Tới Trên Đầu Người

Nói không liên không, thích sao làm vậy.

Nghĩ tới cũng rồi?

Thẩm Thanh Huyền cũng chỉ cười.

Tâm trạng Cố Kiến Thâm ấy mà ... phải hình dung thế nào nhỉ? Bị y trêu cho nóng hừng hực, rồi lại bị cái đáng nhẽ này của y chọc cho ngứa ngáy, muốn lột sạch y, lại muốn nghe theo y ...

Cuối cùng hần vẫn nhịn, trái ngon tươi tốt như thế đáng để chờ đợi.

Cố Kiến Thâm nói: “Tôn chủ quả nhiên biết kiềm chế.”

Thiên đạo tuân theo kiềm chế giữ mình, vừa rồi hai người đã tới mức đó, Thẩm Thanh Huyền vẫn có thể nói dứt liền dứt, trình độ khống chế bản thân tương đối cao.

Thẩm Thanh Huyền nói như có điều ám chỉ:

“Bệ hạ dường như không tùy tâm như đã nói.”

Tâm Vực theo tùy tâm sở dục, theo lý thuyết Cố Kiến Thâm nên nghe theo lòng mình, nói làm liền làm.

Đánh giá từ điểm ấy, dường như lập tức phân rõ cao thấp, có thể tuân theo nguyện vọng của Tôn chủ đại nhân càng tốt hơn.

Cố Kiến Thâm chỉ cười không nói gì.

Thẩm Thanh Huyền hoàn thành nhiệm vụ lại còn được chạm vào thứ mình yêu thích, phải nói tâm trạng tốt cực kỳ.

Y nhấc tay, biến nhà gỗ trở lại dáng vẻ hoa lệ.

—— Có kiểu mẫu của Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền có thể tự mình ra tay “trang trí” lại.

Y ngồi lên giường quý phi mềm mại, nhìn Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ, ta muốn uống trà.”

Cố Kiến Thâm khẽ lắc đầu, cười nhẹ nói: “Được.”

Còn có thể làm gì? Biết làm nũng như thế, không phải nên cưng chiều thật nhiều sao.

Sau uống trà là bữa tối, rồi đến điểm tâm, khi màn đêm chìm sâu, Thẩm Thanh Huyền nói:

“Ngủ đi.”

Vừa mới châm lửa người ta, giờ lại muốn ai kia ôm ngủ ...

Cố Kiến Thâm: “.....”

Thẩm Thanh Huyền khéo hiểu lòng người biến thành hình dáng tiểu đồng, trốn vào trong ổ chăn vậy gọi:

“Bệ hạ, sắc trời không còn sớm nữa.”

Cố Kiến Thâm không nhúc nhích.

Thẩm Thanh Huyền cong mắt, giọng nói càng mềm mại:

“Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm đi qua, lần đầu tháo gỡ thuật biến thân của y, hôn lên môi y sau khi y biến lớn.

Đáng tiếc chỉ được trong thoáng chốc, một giây sau người trong ngực rút lại, Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hắn:

“Làm gì đó?”

Đôi mắt y trong veo, không có nửa chút dục niệm, so sánh giữa hai người, Cố Kiến Thâm động tình đương nhiên thua một đoạn.

Thế này làm sao mà mãn?

Cố Kiến Thâm nhẹ giọng nói:

“... Hôn chúc ngủ ngon.”

Thẩm Thanh Huyền không vạch trần hắn:

“Ra vậy.”

Cố Kiến Thâm nói:

“Mỗi đêm sư thúc đều gối lên cánh tay ta, dù sao ta cũng phải đòi chút phúc lợi chứ.”

Thẩm Thanh Huyền bảo:

“Người nói là được, bất thành linh thể làm gì, chẳng lẽ ta không chiều người sao?”

Nói xong y biến về dáng vẻ trưởng thành ngay lập tức, tầm mắt dừng trên môi hắn.

Cố Kiến Thâm biết rõ y lại đang cố ý câu dẫn hắn, song khó mà nhịn, muốn đè nén những suy nghĩ bị y làm cho đảo điên nhưng lại không thành.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chằm chằm hắn, nhìn mãi một lúc mới bảo:

“Hôn ta cũng được, nhưng nhớ kỹ mắt phải ... đẹp.”

Nói xong y lại biến về hình dáng tiểu đồng, làm ổ trong chăn.

Cho nên ... người chỉ quan tâm điểm này thôi sao?

Có thể nói Đế tôn đại nhân tức giận cực kỳ.

May mà Thẩm Thanh Huyền không nghe được tiếng lòng Cố Kiến Thâm, bằng không nghe được hai chữ “thiếu chịch” kia, y nhất định làm với hắn luôn.

Thẩm Thanh Huyền ngày càng quen ngủ cùng Cố Kiến Thâm.

Luôn có thể tìm được vị trí thoải mái nhất trong ngực hắn, vừa nhắm mắt đã ngủ ngay.

May mà Cố Kiến Thâm không phải kẻ biến thái, bằng không nhìn dáng vẻ không hề phòng bị này của y, sợ rằng đã xảy ra chuyện.

Hôm sau là một ngày tốt đẹp, Thảm Thanh Huyền vẫn nhớ cái nam canh nam dệt trên ngọc giản, rồi còn phải thực hiện nhiệm vụ thí luyện của Tử Ngộ Quan.

Cách tự nhiên nhất là nhận nhiệm vụ tương tự, sau đó thuận tiện xử lý.

Bằng không thì ... dù ngay thẳng như Thảm Thanh Huyền cũng không sao nói nên lời: “Hay là hai đứa mình, ta cày ruộng còn người dệt vải đi ...”

Muốn kết thành đạo lữ với Cố Kiến Thâm cỡ nào mới nói ra được câu này hả? Không được không được.

Đáng tiếc quy định Tử Ngộ Quan chỉ cho phép mỗi lần nhận một nhiệm vụ, làm xong mới có thể nhận cái kế tiếp.

Trước mắt Thảm Thanh Huyền nhận được nhiệm vụ truyền tin vào thành.

Sáng tinh mơ y đã thu dọn gọn gàng rồi nói với Cố Kiến Thâm:

“Chúng ta đi truyền tin đi.”

Cũng không biết ai phúc lớn được hai người chí tôn vô thượng trên đời này đưa tin.

Sợ rằng hưởng thụ không nổi đâu á!

Cố Kiến Thâm đương nhiên theo y.

Hai người cùng xuống núi, trên đường không có gì để nói, đệ tử xuống núi không ít, có người đi làm nhiệm vụ, cũng có người vào thành du ngoạn.

Thảm Thanh Huyền không có tâm trạng đi dạo, y muốn tranh thủ thời gian truyền thư xong liền quay về Tử Ngộ Quan chờ nhiệm vụ mới.

Mục tiêu cần truyền tin là Ngô Trạch ở thành Bắc, chẳng bao lâu hai người đã đến nơi.

Ngô Trạch này trông khá giàu có, nghe bảo gia chủ xuất thân từ đệ tử ký danh ở Tử Ngộ Quan, tuy tư chất hơi kém, nhưng rất có óc buôn bán, sau khi nhập thế thì kinh doanh điền trang linh thực, đạt được chút thành tựu.

Vốn cho rằng đặt thư ở cửa là xong, nào ngờ người trông cửa kia thấy Thảm Thanh Huyền xong liền sáng mắt:

“Tiểu tu sĩ chờ chút đã ... Thư này lão nô không thu được, người phải tự mình giao tận tay lão gia.”

Thẩm Thanh Huyền không xem trọng lắm, thế là đồng ý.

Người trông cửa kia dẫn họ vào nhà.

Nhằm tránh phiền toái, Cố Kiến Thâm dùng ảo thuật cho mình, thành ra lão đầu này không chú ý tới hắn.

Tòa nhà khá tinh xảo, cỏ ít hoa thưa, cầu nhỏ khe suối, ở đó có một mái đình xinh đẹp, tương đối lịch sự tao nhã.

Đương nhiên những thứ này không vào được mắt Thẩm Thanh Huyền.

Gia chủ Ngô trạch tên là Ngô Tu Vĩ, là một nam nhân trung niên.

Thấy Thẩm Thanh Huyền tiến vào, gã còn chạy ra đón.

Thẩm Thanh Huyền quy củ hành lễ với gã, dù sao cũng là tiền bối mà.

Ngô Tu Vĩ vội vàng nâng y dậy:

“Tiểu đạo hữu đừng đa lễ, người là đệ tử ngoại môn chính thức, sao có thể làm lễ với loại không hợp cách như ta.”

Thẩm Thanh Huyền lười khách sáo với gã, lúc này nói rõ mục đích mình tới đây,

Ai ngờ Ngô Tu Vĩ này nhiệt tình quá sức, khăng khăng muốn giữ y lại dùng cơm, thái độ hết mực ân cần.

Thẩm Thanh Huyền nào có thời gian rảnh làm những việc này? Y uyển chuyển từ chối:

“Không nhọc tiền bối hao tâm tổn trí, ta còn có việc phải làm, đi trước một bước.”

Ngô Tu Vĩ tiếc nuối đầy mặt:

“Vậy chỉ có thể có duyên gặp lại.”

Rời khỏi Ngô trạch, Cố Kiến Thâm trêu chọc y:

“Quả nhiên Tôn chủ tới đâu cũng có người yêu thích.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hấn:

“Chẳng lẽ Bệ hạ thì không?”

Bàn về dung mạo, y chưa từng thấy ai đẹp hơn Cố Kiến Thâm, chắc hẳn khi còn trẻ hấn đi đến đâu cũng bị người nhìn chòng chọc đến đó.

Cố Kiến Thâm lại bảo:

“Ta lúc tuổi còn trẻ tướng mạo đáng sợ, người ngoài đều rất sợ ta.”

Thẩm Thanh Huyền nhướn mày:

“Đáng sợ?”

Cái xác này của hấn không phải dùng ảo thuật, là hàng thật giá thật mà.

Cố Kiến Thâm mỉm cười nói:

“Khi đó ta bị trời phạt, dung mạo hủy toàn bộ.”

Thẩm Thanh Huyền khựng lại.

Cố Kiến Thâm nói: “Cũng may còn lưu lại một hơi, tiếp tục sống ở Tâm Vực.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hấn:

“Nếu không phải ngươi khi sư diệt tổ, trời cũng chẳng phạt tới trên đầu ngươi.”

Tuy năm đó Thẩm Thanh Huyền không chứng kiến, nhưng y cũng biết.

Khi ấy Thiên Đạo lấy Vạn Pháp Tông đứng đầu, Vạn Pháp Tông lại có chín phong, Cố Kiến Thâm gia nhập Thượng Đức Phong.

Phong chủ Thượng Đức thu hấn làm đệ tử thân truyền, hết mực yêu thích.

Nhưng nào ngờ đồ đệ yêu quý đáng tự hào có tư chất trác tuyệt này lại một đêm tàn sát Thượng Đức Phong của hắn.

Nghe đồn ngay lúc đó Thượng Đức Phong như biển máu, Cố Kiến Thâm giết mười hai sư huynh đệ chính thống, trăm đệ tử đồng môn, cuối cùng phong chủ Thượng Đức xuất quan, phần nộ muốn tự tay đâm nghịch đồ.

Vậy mà Cố Kiến Thâm tuổi trẻ khi ấy lại đánh ngang tay với sư tôn mình.

Về sau hắn rời khỏi Thượng Đức Phong, vượt qua Tinh Hải, đi vào Vọng Tẫn, trở thành Ma tôn Cửu Uyên của Tâm Vực.

Chuyện đã qua mấy ngàn năm, đương sự đã ngủ yên hoặc là phi thăng, người biết rõ sự tình đã không còn mấy ai.

Đến đời Diệp Trạ, Tăng Tử Lương thậm chí còn không biết Cố Kiến Thâm xuất thân từ Vạn Pháp Tông, nói chi đến chuyện năm ấy.

Đương nhiên với ma tôn Tâm Vực mà nói, chút huyết tinh năm ấy chẳng đáng là bao, lần hắn chân chính lấy máu nhập đạo cũng tàn sát cả một quốc gia.

Thẩm Thanh Huyền xem như nửa người biết chuyện, khi ấy y còn dạo chơi bên ngoài, nghe Thượng Đức Phong gặp chuyện không may, sau khi về lại thấy Vạn Pháp Tông đã đi tới đường cùng.

Giữa chín phong vốn đã không yên ổn, Vạn Pháp chân nhân phi thăng, Thượng Đức Phong vừa ngã, cả tông môn mất đi cân bằng, trở nên rối loạn hoàn toàn.

Về sau chính là những năm tháng hắc ám của Thiên Đạo, mà người mở ra hắc ám lại là Cố Kiến Thâm.

Nghe nói đạo ấy Tâm Vực cũng hỗn loạn, mà Cố Kiến Thâm cũng mới gia nhập Tâm Vực.

Có người nói Cố Kiến Thâm là chuyển thể của Huyết Sát, sinh ra liền có gió tanh mưa máu.

Chẳng qua lời này hiện giờ không ai dám nói.

Thiên Đạo ổn định, Tâm Vực yên bình, tuy Cố Kiến Thâm bị người Thiên Đạo chửi rửa mỗi ngày, nhưng dường như rất có uy vọng ở Tâm Vực, dù sao cũng không còn nghe mấy lời như chuyển thể của Huyết Sát nữa.

Hiện giờ nhắc lại chuyện này, Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đều tâm bình khí hòa.

Cố Kiến Thâm nói:

“Người như ta từ trước đến giờ vận may rất kém, không sao so được muôn vàn sủng ái mà Tôn chủ đã nhận.”

Thẩm Thanh Huyền bảo:

“Chưa dám nhận vận may tốt, nhưng ta chưa bao giờ có suy nghĩ rời bỏ Thiên Đạo.”

Cố Kiến Thâm đột nhiên hỏi:

“Sư thúc cảm thấy Thiên Đạo ở nơi nào?”

Thẩm Thanh Huyền nói ra giáo nghĩa cơ bản của Thiên Đạo:

“Vạn vật vốn không có thật, chỉ có đạo là trên hết.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười.

Chính lúc này, một giọng nói quen thuộc từ xa truyền tới.

“Tiểu muội muội em đừng khóc mà! Ca ca ... ca ca ... thích nhất là giúp đỡ tiểu cô nương xinh đẹp!”

Vừa nghe nửa câu sau cũng biết người nói là ai.

Thẩm Thanh Huyền nhìn sang, quả nhiên thấy Chu tiểu béo.

Thế nhưng không phải nhóc béo này thích nam ư? Sao còn bị cô nàng này mê hoặc?

Chẳng qua thấy nó không có tiết tháo như thế, biết đâu chừng xu hướng tình dục mà nó bảo là mặt.

Ngoại hình đẹp, quan tâm hẳn là nam hay nữ làm gì.

Rất ngay thẳng đó Chu tiểu béo.

Cố Kiến Thâm nói: “Mập mập bị người ta lừa kìa.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừm.”

Tiểu cô nương kia bảo bị lạc mẹ mình, không cẩn thận trật chân, muốn về nhà lại đi không nổi.

Chu tiểu béo thấy ngoại hình người ta đáng yêu, tất nhiên là nhiệt tình hết sức, nào là đưa thuốc nào là muốn đưa người về nhà ...

Nhưng thật ra cô nàng kia tu vi còn cao hơn nó, dù chân đau cũng không thành vấn đề, cho nên mấy lý do thoái thác kia đều có ý lừa Chu Tử Lâm.

“Theo sau nhìn xem.” Thẩm Thanh Huyền nói thế.

Đáng nhẽ việc này chỉ cần y ra mặt vạch trần là được, nhưng mùi máu trên người nữ tu này hơi nồng, Thẩm Thanh Huyền cảm thấy không chỉ đơn giản là lừa tiền.

Thẩm Thanh Huyền nhìn ra, đương nhiên Cố Kiến Thâm cũng nhìn ra được, dấu sao mấy thứ như máu hắc còn miễn cảm hơn bất kỳ ai.

Hai người che dấu tung tích không chút tổn sức đi theo.

Bé gái kia nói: “Cảm ơn ca ca!”

Chu tiểu béo cười ngây ngô bảo: “Không việc gì không việc gì ...” Nửa câu còn lại trong lòng bất giác nhả ra, “Vui quá đi, có thể đỡ tiểu muội muội đáng yêu thế này ...”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Quả thực chẳng muốn quan tâm nó làm gì!

Cố Kiến Thâm cười nói:

“Gặp người rồi mà còn có thể động tâm với nữ nhân này, mắt mập mập này không được tốt lắm.”

Thẩm Thanh Huyền mơ hồ đoán được sau đó hẳn muốn nói gì.

Quả nhiên, Cố Kiến Thâm lại bảo:

“Từ lúc nhìn thấy sư thúc, ta không còn muốn nhìn những người khác nữa.”

Lời này có hàm ý bên ngoài, sao nghe giống như đạp tình địch nâng mình lên quá vậy?

Thẩm Thanh Huyền không hiểu.

Theo suốt một đường, hai người họ càng đi càng lệch, gần như ra khỏi thành.

Nhóc mập mập bắt đầu cảnh giác:

“Nhà người ở ngoài thành hả?”

“Tiểu cô nương” ra vẻ đáng thương:

“Ca ca khinh thường nhà chúng em là nông dân sao?”

Nhóc mập mập vội vàng nói:

“Sao có thể? Ta cũng là nông dân mà!”

Tiểu cô nương cười ngọt với nó, nó lại phân không rõ đông tây nam bắc.

Đi rồi đi, đường ngày càng xa một cách kỳ quái, thậm chí trời không ngớt sắc cũng dần dần tối sầm.

Vốn là tiết trời tốt vào ban trưa, ấy vậy mà bây giờ mây đen dày đặc, nhìn như là trời sắp mưa.

Chu Tử Lâm hỏi: “Còn chưa tới nữa hả?”

Tiểu cô nương đáp: “Sắp rồi.”

Vừa dứt lời, một tòa nhà cực lớn đột ngột xuất hiện ở phía xa.

Trên bình nguyên trống trải, bầu trời khói mù âm u, phòng ốc ngói xanh tràn ngập tử khí giống như phần mộ to lớn từng từng nằm ở đó.

Biến hóa kỳ lạ tới thế, nhóc mập mập lập tức thấy sợ:

“Đó ... đó là nhà người à?”

Tiểu cô nương vui vẻ ra mặt:

“Đúng vậy, rốt cục cũng về đến nhà.”

Nhóc mặt mặt sợ hãi quá chừng:

“Nếu đến nhà rồi, vậy người mau về đi, ta ... ta cũng đi đây.”

Tiểu cô nương nhìn nó:

“Đã đến cửa nhà rồi, ca ca vào ngồi tí đi mà.”

Nhóc mặt mặt lắc đầu liên tục:

“Không cần!”

Tiểu cô nương lại nói:

“Vào đi mà, không phải người khen ta đáng yêu sao? Ta đáng yêu thế này sao người có thể cam lòng rời khỏi ta chứ?”

Trong hoàn cảnh âm trầm, cô ả cười quỷ dị như thế, Chu tiểu béo rốt cục nhận ra mình gặp nguy hiểm!

“Ta ... ta đi đây ...” Nó cuống quýt muốn đi, ai ngờ mắt tiểu cô nương kia bắn ra một tia sáng đen, ngay sau đó Chu tiểu béo trở nên ngây dại.

“Mê tâm thuật.” Thẩm Thanh Huyền lườm Cố Kiến Thâm một cái.

Nghe bảo Cố Kiến Thâm rất thạo thuật này, có thể khiến người ta trầm mê suốt mấy trăm năm trong đó.

Chẳng qua mê tâm thuật của nữ tu sĩ này không tới nơi chốn, chắc cũng chỉ có thể làm cho Chu tiểu béo theo mình vào tòa nhà kia.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Không ra tay sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vào xem.”

Mùi máu tươi trong tòa nhà này quá nặng, cộng thêm sát khí nồng nặc, chỉ có khả năng do rất nhiều người chết thảm hồn phách không nơi chốn về mới có ác sát mãnh liệt cỡ này.

Thật ra bên ngoài tòa nhà vẫn là trời trong ngàn dặm, chỉ có chỗ này mới âm u tối đen như thế.

Dĩ nhiên có người cố tình làm vậy, nhưng cũng không thoát khỏi liên quan với sát khí hung hãn ngập tràn không tiêu tan này.

Cố Kiến Thâm bảo: “Ta cho rằng người sẽ không để tâm chuyện này.”

Tuy nói nhìn vào thì chuyện này khá kỳ quặc, cộng thêm tám phần mười cất giấu càng nhiều dơ bẩn ghê tởm, song với Thẩm Thanh Huyền thì đây vẫn chỉ là việc nhỏ, không đáng để nhắc tới.

Nếu thật sự muốn lo hết những chuyện thế này, sợ rằng Liên Hoa Tôn chủ phải bận tới chân không chạm đất.

Thẩm Thanh Huyền cũng hiểu ý hẩn, y nói:

“Không quản hết chuyện thiên hạ, nhưng lo được chuyện trước mắt.”

Ý cười lan trong mắt Cố Kiến Thâm, thế rồi hẩn xoay người ôm Tôn chủ đại nhân nho nhỏ lên:

“Nếu đã vậy, thuộc hạ đương nhiên trợ giúp thiếu gia một tay.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn:

“Ta tự đi được.”

Cố Kiến Thâm nói:

“Phía trước ô uế, vẫn để ta ôm người đi.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn, không kiên trì nữa, tùy ý mặc hẩn ôm.

Vô thanh vô tức lên vào tòa nhà, bên trong còn âm trầm hơn cả bên ngoài.

Rõ ràng là ban ngày, nhưng trong tòa nhà lại đưa tay không thấy được năm ngón, tối như đêm không trăng.

Cố Kiến Thâm vừa nhìn đã biết:

“Là mê trận.”

Dường như Thẩm Thanh Huyền phát hiện ra thứ gì:

“Thả ta xuống.”

Cố Kiến Thâm nhẹ nhàng đặt y lên mặt đất, Thẩm Thanh Huyền đi về trước từng bước, bàn tay trắng trẻo nâng lên, hình như đụng phải gì đó.

Mi tâm y nhú lại.

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y:

“Làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền cau mày đáp:

“Không có gì.”

Y không nói, Cố Kiến Thâm không truy hỏi, chỉ bảo:

“Cần ta phá mê trận này không?”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu nói:

“Đừng đánh rần động cỏ, trực tiếp xuyên qua đi.”

Cố Kiến Thâm đương nhiên không có ý kiến.

Bên trong loại mê trận này có một chút huyền thuật, có điều đối với Thẩm Thanh Huyền và Cố Kiến Thâm, huyền thuật thấp kém này chẳng khác gì đứa bé vẽ lão hổ trên tường, giả tới không thể giả hơn.

Thẩm Thanh Huyền ở phía trước, đang định nhắc chân bước vào ...

Ngọc giản vô cùng có cảm giác tồn tại lấp lóe.

Thẩm Thanh Huyền đoán được gia hỏa này lại muốn gây chuyện nữa rồi.

Có điều xem thử cũng được, có thể thuận tiện dời gạch càng không thể tốt hơn.

Ngọc giản giành được chú ý của chủ nhân nhanh nhẹn bắt đầu nhả chữ:

“Xin cho Cố Kiến Thâm biết ngài sợ tối.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” =))))))))))))))

Phía dưới còn một hàng chữ nữa: “Bổ sung: Phải nói và hành động, làm cho người ta tin phục.”

Khóe miệng Thẩm Thanh Huyền giật một cái.

Ngọc giản sợ quá chừng, vội vàng tắt ngóm, ngoan ngoãn tỏ vẻ tui chết rồi nha, không nhọc đại lão đốt giấy vàng cho đâu!

Sợ tối? Thẩm Thanh Huyền sao có thể sợ tối?

Có lẽ thật lâu trước kia y từng sợ, nhưng hiện tại ... thế gian không thứ gì có thể khiến y sợ.

Y đứng bất động trước mê trận, Cố Kiến Thâm hỏi y:

“Sao thế?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Hửm?”

Thẩm Thanh Huyền khựng lại ... bất chấp nhỏ giọng nói: “Ta sợ tối.”

Nói ba chữ kia ra rồi ...

Hai vị đại lão đương thời cùng nhau ngậy người.

Thẩm Thanh Huyền thì xấu hổ quá sức, còn Cố Kiến Thâm lại ngoài ý muốn.

Sau một hồi lâu, Cố Kiến Thâm mở miệng, giọng nói dẫn theo ý cười:

“À ... ta thật sự không nghĩ tới ...”

Thẩm Thanh Huyền không hổ là người đứng đầu Thiên Đạo, vì đời gặt mà không sợ hãi, giọng nói vì buồn bực mà khẽ run thật sức có chút sợ sệt trong đó:

“Đã là người, ta cũng biết sợ.”

Mặc dù nơi này tối đen một mảnh, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn có thể nhìn rõ Thẩm Thanh Huyền.

Trên mặt thiếu niên tinh xảo có xoắn xuyết và khổ sở, dường như thực sự khác với thường ngày.

Không biết y lại đùa gì nữa đây ...

Cố Kiến Thâm nắm tay y, dịu giọng bảo:

“Đừng sợ, có ta ở đây.”

Lời này vừa dịu dàng lại du dương, giống như đang dỗ dành người tình nhỏ làm nũng.

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Cảm tạ ngọc giản cảm tạ Đế tôn, khiến y cảm nhận được thế nào gọi là cảm giác chua tới nổi da gà.

Cơ hội tốt như vậy, Cố Kiến Thâm đương nhiên muốn được một tác tiến một thước:

“Trong mê trận càng tối, không bằng để ta ôm ngươi đi.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu, duỗi tay nói:

“Được.”

Cố Kiến Thâm khom lưng ôm người lên, vì làm sâu thêm độ tin cậy, Thẩm Thanh Huyền nhu thuận vòng tay lên cổ hắn.

Khóe môi Cố Kiến Thâm khẽ nhếch, lại dỗ y:

“Không sao đâu.”

Thẩm Thanh Huyền không muốn nói một chữ nào hết!

Tiến vào mê trận, quả nhiên càng thêm âm trầm đáng sợ.

Không chỉ tối đen mà còn cực lạnh, gió âm gào thét như muốn thẩm thấu tận xương cốt, cóng tới mức làm người run lấy bầy.

Thứ này dọa Tôn chủ đại nhân ư?

Dọa cái rắm! Ngược lại còn giúp Thẩm Thanh Huyền nữa kìa.

Nếu đã sợ ... thì cơ thể cần phải lạnh, rồi thuận tiện run rẩy?

Vì để Cố Kiến Thâm tin y thực sự sợ tối, Thẩm Thanh Huyền cố ý giảm nhiệt độ cơ thể, tiện thể run bần bật.

Cố Kiến Thâm cúi đầu mỉm cười.

Thẩm Thanh Huyền hơi giận: “Cười cái gì?” Y đã “sợ” tới run run thế này, vậy mà người này còn cười cho được!

Cố Kiến Thâm hắng giọng nói:

“Sư thúc, nhiệt độ cơ thể người lạnh như hàn băng vạn năm vậy đó.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Ấy, dùng sức quá nhiều, nhiệt độ giảm quá trớn.

Cũng may là Cố Kiến Thâm ôm y, đổi thành người khác chắc đã sớm bị thương do giá rét!

Thẩm Thanh Huyền gắng gượng giải thích:

“Lúc ta sợ thân thể sẽ trở nên lạnh, càng sợ càng lạnh.”

Ngụ ý là thấy ta sợ tối ghê chưa, mau mau tin ta đi nào!

Cố Kiến Thâm lập tức đau lòng hôn trán y:

“Đừng sợ, ta ở đây.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Luôn cảm thấy mình bị lừa!

Y lật xem ngọc giản, nhiệm vụ vẫn còn sáng, không chuyển thành xám chứng tỏ chưa hoàn thành, chưa hoàn thành nói rõ Cố Kiến Thâm căn bản không tin.

Tức giận, tên ma để Tâm Vực đối trá này!

Dù sao Thẩm Thanh Huyền cũng bị ôm, nên dứt khoát tập trung tinh thần nghĩ cách làm sao để Cố Kiến Thâm tin mình.

Một lát sau, Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng nói:

“Thật ra vận may ta không tốt như người nói đâu.”

Cố Kiến Thâm hỏi:

“Làm sao?”

Ai chẳng biết Thẩm Thanh Huyền là thiên chi kiêu tử (*con cưng của trời*)? Từ giây phút thành danh liền lên như điều gặp gió, trong những năm tháng hắc ám của Thiên Đạo, y lập nhiều công lao, dùng thân thể thánh nhân điều khiển bí pháp chư thần, cứu mấy trăm vạn sinh linh, tới này đều là công đức không ai sánh bằng.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo rằng:

“Ta nhập môn sớm, vì cơ thể mình mà khi còn để tóc chỏm, ta nhỏ gầy yếu ớt, bị biết bao đồng môn ức hiếp.”

Cố Kiến Thâm ngẫm nghĩ rồi nói:

“Là thân thể vạn linh cần trả sao?”

Thẩm Thanh Huyền là thân thể vạn linh trăm triệu năm khó gặp, nhưng loại thể chất này vô cùng nghịch thiên, đừng nói đám tu sĩ, ngay cả trời cao cũng phải ghen ghét.

Tiểu Thanh Huyền chưa bước vào tu hành đã vào Vạn Pháp Tông từ sớm, hấp thụ nhiều linh khí rồi kích phát thân thể vạn linh, thế nhưng khi ấy y tuổi nhỏ non nớt, không thể chịu nổi nên bị phản phệ.

Bình thường y đã nhỏ gầy hơn những kẻ khác, vì trận đó mà ngay cả nói cũng không được rõ.

Lúc ấy y được chưởng môn cưng chiều, vốn đã dẫn tới không ít đệ tử bất mãn, lúc này thấy y ngu dốt gầy yếu như thế liền nổi lên ý đồ bốn cột.

Ác ý của trẻ con đôi khi còn đáng sợ hơn cả người lớn.

Bọn họ để Tiểu Thanh Huyền trong một cái giếng sâu hoang phế, ước chừng mấy chục thước, bên dưới ẩm ướt hôi thối, nắp giếng phía trên bị người ta đập lại.

Không gian hoàn toàn bịt kín, đen kịt một màu.

Thẩm Thanh Huyền ở trong đó rong rã suốt hai ngày, sau đó được sư phụ cứu ra. Khi ấy trời đã nhá nhem tối, lúc ra khỏi giếng sâu, y nhìn thấy đầu tiên chính là trời chiều, đỏ tới chói mắt, ngập tràn lực lượng.

Kể xong chuyện này, Thẩm Thanh Huyền ngạc nhiên nhận ra ...

Thì ra y vẫn còn nhớ rõ, cũng đã qua ... hơn ... vạn năm rồi nhỉ?

Y cho rằng mình đã quên từ lâu, hóa ra vẫn còn có thể nhớ.

Có điều hoàn toàn không nhớ được cảm giác của y khi đó ra sao, có sợ không? Đen nhánh, sâu thẳm, giam cầm, hẳn phải sợ đi?

Tuy hai ngày đó đối với tu sĩ chẳng qua chỉ là thời gian nhắm mắt, song đạo ấy y chưa nhập đạo, sẽ cảm thấy dài đằng đẳng nhỉ?

Nhưng vẫn không nhớ nổi cảm giác lúc ấy.

Cổ Kiến Thâm ngắt ra, giọng nói khác trước kia, lần này là dịu dàng chân chính:

“Cho nên mới thích màu đỏ sao?”

“Ừ?” Thẩm Thanh Huyền mang theo nghi hoặc, y vẫn chưa nhận ra liên hệ trong đó.

Cổ Kiến Thâm mỉm cười:

“Nhưng màu đỏ không đại biểu cho ... ánh sáng.”

Thẩm Thanh Huyền nói:

“Không phải ánh sáng, là sinh mệnh.”

Cố Kiến Thâm giật mình.

Thẩm Thanh Huyền phát hiện “Thứ mười sáu, xin cho Cố Kiến Thâm biết ngài sợ tối” trên ngọc giản đã biến thành xám, đại biểu cho hoàn thành.

Tốt, Cố Kiến Thâm bị lừa rồi.

Trong lúc nói chuyện, họ đã đi tới cuối mê trận.

Đi qua bước cuối, cảnh tượng lọt vào tầm mắt làm mi tâm Thẩm Thanh Huyền nhú chặt.

Đó là một đạo quan rách nát, dưới tượng thần tản ra mùi vật tể hôi thối, nằm co rút dưới đài là bảy tám đứa bé.

Sắc mặt bọn chúng tái nhợt, hai mắt vô thần, hiển nhiên đều trúng mê tâm thuật, Chu tiểu béo cũng ở trong đó.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Hủy nơi này không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chờ đã.”

Tiền của mấy đứa bé này vẫn còn ở trên người, không bị thương, thế bọn họ bắt chúng tới để làm gì?

Thẩm Thanh Huyền liếc mắt một cái đã thấy rõ tình trạng đám trẻ này.

Chúng đều có linh điền rất lớn, nhóc mập mập là một trong những nhân tài kiệt xuất, dù sao vào được ngoại môn Tử Ngọ Quan đã rất có tư chất tu đạo.

Chính vào lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền tới cùng với tiếng trò chuyện.

“Lão Tứ giỏi ghê, vậy mà tóm được Chu Tử Lâm.”

Chu Tử Lâm là tên nhóc mập, thế mà bọn họ lại biết.

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt, lửa giận trong lòng bùng lên.

Một nữ tử khẽ cười nói:

“Chu Tử Lâm kia là một đứa ngốc, thấy em gái xinh đẹp liền không nhắc chân nổi.”

“Nhưng đáng tiếc, hạt giống tốt thế mà chúng ta phải đưa ra ngoài.”

“Được rồi, cho người cũng lãng phí, tiễn đi chúng ta còn được chút lợi ích.”

Nam tử thô kệch kia âm trầm cười bảo:

“Cũng phải, lần này bắt được nhiều, biết đâu chừng có thể để lại vài đứa cho ta.”

Thẩm Thanh Huyền nghe đối thoại bọn hắn, mơ hồ đoán được bảy tám phần, cơn giận không khỏi trào dâng, sắc mặt lạnh lẽo.

Cố Kiến Thâm cầm tay y bảo: “Đi theo xem thử.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừ.”

Nếu đã có sào huyệt, vậy dứt khoát diệt gọn.

Bọn người đó xách mấy đứa bé như hàng hóa, cười nói ha hả rời khỏi tòa nhà.

Thật ra chỗ này của họ rất bí mật, tòa nhà nằm vị trí hẻo lánh, người bình thường tìm không thấy, bên trong lại có mê trận, dù có người tiến vào cũng không sợ bại lộ tung tích.

Chưa kể tới tu vi mấy người kia không phải dạng vừa, hơn hẳn quản sự Tử Ngộ Quan.

Chỉ tiếc họ gặp trúng Cố Kiến Thâm và Thẩm Thanh Huyền.

Thế gian này nơi có thể cầm chân hai người họ ... Ừ, một là Vạn Tú Sơn một là Duy Tâm Cung, những chỗ khác đều là trò đùa.

Cứ thế Cố Kiến Thâm cùng Thẩm Thanh Huyền theo sau họ, cả bọn không hề phát hiện, một đường đi thẳng vào rừng cây, lại xuyên qua trận pháp tinh diệu hơn tí, tới một dinh thự càng rộng lớn.

Đứng ở chỗ này, hai tròng mắt Thẩm Thanh Huyền lạnh như băng, khí thế quanh thân căng cứng, nếu phóng xuất, sợ rằng phạm vi vài dặm đều biến thành hầm băng.

Cố Kiến Thâm nói: “Sự thúc bót giận.”

Thẩm Thanh Huyền không nói gì.

Họ còn chưa vào, nhưng mùi máu và hôi thối nồng nặc đã nhuộm không khí thành màu xám đậm.

Trước dinh thự thì cốt chất đông, càng khiến da đầu tê dại là tất cả chỗ này đều là xương trắng non nớt của trẻ con.

Đầu lâu nhỏ, cánh tay mảnh khảnh và hai chân, nhìn vào làm lòng người thương hại.

Nhưng lúc này chúng đều bị ném ngoài cửa đập thành núi.

Chỗ này phải chết biết bao đứa trẻ rồi!

Thẩm Thanh Huyền lập tức vào tòa nhà, càng chạy càng tức, càng nhìn càng giận!

Đúng là hang ổ ăn thịt người mà! Còn ăn mấy đứa bé tư chất tốt, chưa trải đời, không rành thế sự.

Đám người kia dâng bọn Chu Tử Lâm lên, sắc mặt nam tử trung niên cầm đầu tràn đầy vui mừng:

“Không tệ, vậy mà bắt được đệ tử ngoại môn, tốt lắm tốt lắm!”

Nói đoạn, gã lại bảo:

“Mấy đứa khác các ngươi mang về hưởng dụng đi, để lại tên mập này cho ta.”

Ả đàn bà kia cùng nam nhân rất vui vẻ:

“Đa tạ Tôn trưởng lão!”

Nam tử trung niên gọi là Tôn trưởng lão kia lại gọi họ:

“Ta nghe lão Ngô nói lần này ngoại môn có một thiếu niên trông rất ngon miệng, da mịn thịt mềm, tư chất

hoàn hảo, hình như hôm nay làm nhiệm vụ đưa tin, cho nên tới Ngô Trạch, các người lưu ý nó nhiều chút rồi tranh thủ bắt tới cho ta.”

Nghe tới đây ... Thẩm Thanh Huyền triệt để nổi giận.

Ban đầu tuy nhìn thấy mê trận kia, y đã nghi ngờ những kẻ này là người Tử Ngọ Quan, nhưng không hoàn toàn tin tưởng.

Hiện giờ nói ra lời kia, chẳng thường chứng thực chuyện này!

Y hết sức buồn bực, người chết toàn là tiểu đồng có chút tư chất? Sao Chu Tử Lâm lại trùng hợp bị theo dõi?

Thì ra do trong ngoài cấu kết!

Diệp Trạ ngu ngốc này, lại để môn nhân làm chuyện ác ngay dưới mắt!

Thẩm Thanh Huyền đột ngột xuất hiện, làm hơn mười kẻ ở đây đều ngây người.

Thủ lĩnh họ Tôn kia hoàn hồn trước tiên:

“Người ... người là người phương nào?”

Mặc dù người trước mắt mang dáng vẻ tiểu đồng non nớt, nhưng y có thể im hơi lặng tiếng tới được đây chứng tỏ tu vi không tầm thường, thật sự không thể khiến người xem nhẹ.

Chớp mắt hơn mười người đều móc pháp khí ra, như thể gặp phải địch lớn.

Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy ghê tởm, y nhấc tay muốn lấy mạng họ, nào ngờ bị Cố Kiến Thâm ngăn cản.

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt, nguy hiểm nhìn Cố Kiến Thâm:

“Bệ hạ có ý gì?”

“Để ta,” Cố Kiến Thâm nói: “Đừng làm ô uế tay người.”

Mi tâm Thẩm Thanh Huyền nhú chặt, hỏi lại hắn:

“Người cảm thấy tay ta không bản?”

Cố Kiến Thâm từ tốn nói:

“Thuần khiết như ngọc.”

Vừa dứt lời, đầu ngón tay Thẩm Thanh Huyền lóe ánh sáng trắng, ngực cô ả trước đó gạt Chu Tử Lâm lập tức tuôn một lỗ máu lớn.

Đứt hơi, nữ nhân này không biết mình chết ra sao.

Máu tươi chảy ra ồ ạt, nữ tu ngửa mặt từ đầu tới cuối, cực kỳ thê thảm.

Đám ác ma ăn thịt người kia thấy máu người nhà mình lại mặt mày trắng bệch, từng người sợ tới mức tè ra quần.

Thẩm Thanh Huyền giẫm lên máu tươi, đi từng bước về phía họ, y bước không nhanh, nhưng mang theo lực lượng lớn mạnh che ngợp bầu trời, làm những kẻ kia sợ đến nỗi tâm thần run rẩy cùng cực.

“Người là ai ... Người rốt cuộc là ai ...”

Chắc hẳn tên Tôn Cảnh Nguyên kia giữ chức vị quan trọng ở Tử Ngọ Quan, gã ngẩn người, rồi kinh hô thành tiếng:

“Tôn ... Tôn chủ!”

Linh lực Thẩm Thanh Huyền phóng ra bên ngoài, sức mạnh dồi dào như thể đủ để chứng minh thân phận y.

Trải mắt khắp Thiên Đạo, ngoại trừ Liên Hoa Tôn chủ, còn ai có được sức mạnh đáng sợ như thế?

Nhưng tại sao Tôn chủ đại nhân lại ở đây? Tôn Cảnh Nguyên sợ hãi hết sức!

Mặt Thẩm Thanh Huyền không hề có cảm xúc, giọng nói lạnh băng:

“Sinh làm người, lại ăn thịt người, đúng là táng tận lương tâm!”

Gần từng tiếng, chấn động đến mức mọi người ở đây đều quỳ rạp dưới đất, run run rẩy rẩy.

Vậy mà Tôn Cảnh Nguyên kia không quỳ, có lẽ gã biết mình khó thoát chết, nghe lời Thẩm Thanh Huyền nói, gã càng cao giọng chất vấn:

“Lương tâm? Bọn họ có thể ăn thịt heo bò dê, vì sao bọn ta không thể ăn thịt người?”

Thẩm Thanh Huyền gắt gao nhìn chăm chăm hắn.

Tôn Cảnh Nguyên lộ vẻ mặt điên cuồng, giọng nói gần như điên dại:

“Cùng là máu thịt thân thể, cùng là sinh linh thiên hạ, vì sao có thể ăn thịt khác mà ăn thịt người lại không được!”

“Người có thể ăn thịt người...” Không chờ Thẩm Thanh Huyền mở miệng, Cố Kiến Thâm xuất hiện, cặp mắt nhìn chăm chăm nhân loại chết vật này, “... Ta cũng có thể giết người.”

Nói đoạn, hắn đập vỡ đầu Tôn Cảnh Nguyên.

Cùng lúc đó, mấy người còn lại đều nổ tung thành một vũng máu bùn.

Cố Kiến Thâm có thể thao túng huyết dịch, hắn chỉ cần khẽ động ý nghĩ, máu những người này điên cuồng tuôn ra, tự nhiên thành bùn nhão.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn thật sâu.

Cố Kiến Thâm nói: “Xin lỗi, vượt quá chức phận ta rồi.”

Thẩm Thanh Huyền thu tầm mắt về, giây tiếp theo cõi bỏ biến hóa, trở về hình dạng vốn có.

Trong biển máu đỏ tươi, y mặc trường bào màu sương, tinh tế thanh khiết, phong thái ưu tú.

Tao nhả đến thế, thật làm người xem lòng say thần mê.

Cố Kiến Thâm nhìn y chăm chăm không chớp mắt, môi mỏng khẽ nhếch, nhẹ giọng hỏi:

“Sư thúc, Thiên Đạo chỉ che chở loài người thôi ư? Hay nói Thiên Đạo vốn vô đạo.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắn:

“Lòng của người luôn đúng sao?”

Cố Kiến Thâm hỏi ngược lại y:

“Thế chẳng lẽ Thiên Đạo lại đúng?”

Thẩm Thanh Huyền trầm giọng không đáp.

Cố Kiến Thâm nói:

“Ta không tìm được đáp án, cho nên chỉ tin chính mình.”

Thẩm Thanh Huyền không trả lời hẳn, y nhắm mắt lại, phút chốc phóng thần thức ra bên ngoài, thần thức rộng lớn phong phú thổi quét sáu phái Thiên Đạo.

Đám người Diệp Trạ, Tăng Tử Lương, Trình Tịnh đều cúi đầu quỳ xuống.

Giọng nói lãnh đạm hờ hững của Thẩm Thanh Huyền vang vọng bên tai họ:

“Mau tới gặp ta.”

Nói xong bốn chữ này, y lại nhìn về phía Cố Kiến Thâm:

“Khiến Bệ hạ chê cười, ta có chút việc riêng cần xử lý, xin từ biệt.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười:

“Sự thúc đi thông thả.”

Giữa mấy nhịp thở, Thẩm Thanh Huyền đã về tới Vạn Tú Sơn.

Ngoài sơn môn, chuông môn sáu phái Thiên Đạo đã quỳ gối ở đằng kia.

Thẩm Thanh Huyền không hề nhìn họ một cái, trực tiếp vào trong điện.

Càn Thỉnh Điện ngủ say đột nhiên thức tỉnh, linh khí bắt đầu phun trào, nhìn như chốn bồng lai tiên cảnh.

Cảnh đẹp đến thế lại chẳng mấy ai có lòng thưởng thức, sáu vị chuông môn quỳ bên ngoài đều cảm như hén.

Chep, nhìn sơ sơ thì có vẻ từ chương này trở đi tác giả viết dài thiet dài gở mãi không thấy hết chương tui rất tuyệt vọng QAQ

26. Chương 26: Một Mảnh Tâm Ý ~~~

Thẩm Thanh Huyền phất tay áo ném một hạt châu phản chiếu, từng màn ở tòa nhà ăn thịt người kia xuất hiện trước mặt đám người Diệp Trạ.

Lần lượt xem xong ... huyết sắc trên mặt Diệp Trạ trút bỏ toàn bộ.

Giọng Thẩm Thanh Huyền truyền từ đại điện, xa xôi lại rõ ràng: “Tôn Cảnh Nguyên kia là người Tử Ngộ Quan?”

Diệp Trạ quỳ rạp dưới đất, giọng nói tràn đầy xấu hổ: “Vâng!”

Trình Tịnh không khỏi sốt ruột ...

Thật ra Tôn Cảnh Nguyên không được xem là môn nhân chân chính của Tử Ngộ Quan, lúc tu hành gã là đệ tử ký danh, sau này vì theo đường bất chính mà bị khai trừ khỏi sổ ghi chép ...

Chỉ có điều việc này thực sự không thoát khỏi liên quan với Tử Ngộ Quan, nhưng cũng phải thanh minh đôi lời, như nào và ra sao ...

Ngược lại Thẩm Thanh Huyền vô cùng hài lòng với thái độ này của Diệp Trạ.

Tính cách đồ tôn này, y cũng biết được một hai phần.

Nghiêm túc chấp nhất.

Vì tôn sư trọng đạo nên rất kính ngưỡng y, cũng bởi có phẩm cách này mà tính tình không tệ, làm việc quang minh lỗi lạc, thẳng thắn vô tư, cứng cỏi hơn Tăng Tử Lương gấp mấy lần.

Nhưng vẫn có khuyết điểm trí mạng.

Quá mức công chính thậm chí trở nên cứng nhắc, yêu cầu nghiêm khắc với bản thân, cũng đòi hỏi nghiêm ngặt với môn nhân, nhưng lại không am hiểu cách quản lý kẻ dưới.

Thẩm Thanh Huyền thấp giọng nói: “Tất cả vào đi.”

Sáu người cùng thưa vâng, tất cả đều cúi đầu cẩn thận đi từng bước vào đại điện.

Khiến Tôn chủ tức giận như vậy, bọn họ đều sợ tái mét mặt mày.

Vừa vào Càn Thính Điện, Diệp Trạh lập tức quỳ xuống.

Thẩm Thanh Huyền đi về phía hắc: “Đứng lên.”

Giọng Diệp Trạh run rẩy: “Kẻ có tội không dám!”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắc: “Tội gì?”

Diệp Trạh nói: “Thân là chưởng môn Tử Ngộ Quan lại dung túng chuyện ác bôi nhọ Thiên Đạo!”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắc từ trên cao xuống: “Dung túng?”

Trán Diệp Trạh chảy đầy mồ hôi lạnh: “Bị lá cây che mắt, đã là dung túng.”

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh một tiếng.

Diệp Trạh trước mắt như tro tàn: “Tôn chủ, đệ tử bất tài, nguyện xin tự rơi xuống tiên nhai!”

Rớt xuống tiên nhai là rãnh trời, nhảy xuống từ đó, dù có là thần tiên cũng khó thoát khỏi cái chết.

Thẩm Thanh Huyền nở nụ cười: “Người nhảy xuống thì thoải mái rồi, còn Tử Ngộ Quan thì sao? Mặc nó thành ăn thịt người quan?”

Diệp Trạh yên lặng, không mặt mũi nào ngẩng đầu.

Thẩm Thanh Huyền thấp giọng trách: “Đứng lên.”

Diệp Trạh nhất thời cảm nhận được lực lượng hùng hậu đỡ hắc đứng dậy.

Thẩm Thanh Huyền ở ngay trước mặt hắn ... Gió mát cuốn tuyết, bụi trần tuyết thế, so ra, Diệp Trạm càng xấu hổ ngượng ngùng, hối hận không thể tả.

Giọng Thẩm Thanh Huyền trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Thu hồi suy nghĩ bất lực kia của ngươi lại, trở về chỉnh đốn toàn bộ Tử Ngộ Quan.”

Nói xong, y nhìn về phía năm người kia, tiếp tục nói, “Thân làm chưởng môn, trách nhiệm gánh trên vai các ngươi rất nặng, tu vi cao thì thế nào? Ngộ tính mạnh thì có làm sao? Ngay cả trật tự trong môn cũng lo không hết, sao có thể tới đại đạo!”

Sáu người cúi đầu, không ai dám thở mạnh tiếng nào.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Diệp Trạm, hạn ngươi trong vòng bảy ngày điều tra rõ việc này, khai báo hoàn chỉnh cho ta, về phần trừng phạt, sau bảy ngày quay lại nhận đi.”

Diệp Trạm trầm giọng đáp lại.

Thẩm Thanh Huyền liền quét nhìn những người khác, trầm giọng nói: “Chuyện Tử Ngộ Quan không phải là ví dụ, chư vị lấy đó làm gương, quay về tự tra!”

Nói xong, y phất tay áo, tiễn sáu người này ra ngoài.

Dưới chân núi.

Thân thể Diệp Trạm lung lay, Trình Tịnh vội đỡ hắn.

Diệp Trạm lắc đầu, trong giọng nói tràn đầy tiêu tụy: “... Ta khiến Tôn chủ thất vọng rồi.”

Tiếng thở dài của hắn khiến năm người còn lại không sao đành lòng.

Nhưng trên thực tế Diệp Trạm thực sự sai.

Dù có vô vàn lý do có thể đưa hắn thoát khỏi chuyện này, thế nhưng sai chính là sai.

Nếu không phải hắn quản cấp dưới không nghiêm, nếu không phải hắn sơ xuất trong việc giám sát, sao có thể phát sinh chuyện ác táng tận thiên lương cỡ này.

Những tiểu đồng uống mạng kia, những đứa trẻ ái mộ cái tên Tử Ngộ Quan, thành tâm đến đây cầu đạo vì có gì phải gặp chuyện đáng sợ đến thế.

Nghĩ tới đây, Diệp Trạh hận không thể lấy cái chết tạ tội.

Trinh Tịnh động viên hấn nói: “Người đừng để rơi vào tâm ma, Tôn chủ chỉ hy vọng sau khi trải qua việc này, người có thể giúp đỡ môn nhân toàn diện hơn!”

Tăng Tử Lương cũng nói: “Sư huynh, đừng tiếp tục phụ kỳ vọng của Tôn chủ.”

Nghe những lời này, cuối cùng Diệp Trạh cũng phấn chấn hơn, trong mắt mới xem như có sức sống.

Đột nhiên, một tia sáng từ Vạn Tú Sơn bay lên trời, sáu người đồng loạt quay đầu, cả bọn đều trợn mắt há mồm.

Diệp Trạh lẩm bẩm nói: “Đây là ...”

Trinh Tịnh nói tiếp: “... Đại Thừa phổ thế.”

Trên thế gian, sinh linh không thể thành thánh sẽ đi vào luân hồi, người ôm hận chết thảm thường có linh hồn không sạch sẽ, oán niệm không tiêu tan, khao khát báo thù. Nhưng hồn phách mất thần trí nào biết ai là kẻ thù ai là vô tội? Kết cục của tùy ý làm ác chính là hồn phi phách tán.

Những tiểu đồng này vốn vô tội, nhưng chết quá thảm, hồn phách mang oán niệm vẫn quanh quẩn không tan. Nếu làm chuyện ác, cuối cùng sẽ rơi vào tình cảnh tan thành mây khói, thực sự làm người xót xa.

Ở Thiên Đạo chỉ có bốn người mới dùng được Đại Thừa phổ thế, đó là Tam Thánh và Liên Hoa Tôn chủ.

Mà Thẩm Thanh Huyền dùng hiệu quả nhất, thậm chí có thể khiến cho tâm tình người còn sống trở nên bình tĩnh, rời xa ma chướng.

Nhìn thấy thuật này, Diệp Trạh rốt cục lệ nóng doanh tròng.

Thẩm Thanh Huyền xử lý cục diện rối rắm giúp hấn, tích đức trừ nghiệp cho hấn!

Thậm chí Tôn chủ sợ hấn bị tâm ma quần người, để Đại Thừa phổ thế cũng rơi vào lòng hấn.

“Đệ tử bất tài ...” Diệp Trạh nước mắt ngang dọc, “Đệ tử quả là bất tài mà!”

Năm người kia cũng thốn thức không thôi.

Sau ba canh giờ, hào quang tan hết, Vạn Tú Sơn lại khôi phục tư thái tiên phong như ẩn như hiện.

Dùng thần thuật cỡ đó mà mặt Thảm Thanh Huyền vẫn không biến sắc, không hề có thái độ mệt mỏi.

Y có thể giải quyết lần này, lại không thể giải quyết trăm ngàn lần, chỉ mong bọn Diệp Trạ có thể gánh trọng trách, cẩn thận bảo vệ môn nhân, Thiên Đạo yên vui.

Tội nghiệt không cách nào tiêu hết, phải bóp chết từ ngọn nguồn mới là lẽ phải.

Thảm Thanh Huyền quen uống trà vào buổi trưa, không phải thân thể cần, chỉ đơn thuần là sở thích cá nhân.

Trên Vạn Tú Sơn có trà linh tuyệt hảo, thuần mỹ đủ đầy, vào miệng mềm trượt như tơ, thơm mát thấm tận đầu mũi.

Mấy ngày trước Thảm Thanh Huyền rất hưởng thụ thời gian nhàn hạ sau giờ Ngọ này.

Mà bây giờ ... thiếu đi người pha trà, đúng là nhàm chán hơn nhiều.

Trà linh tuy tinh khiết hơn hồng trà, nhưng không đẹp bằng.

Vạn Tú Sơn đẹp hơn Tử Ngộ Quan, nhưng không thoải mái bằng.

Trong đầu Thảm Thanh Huyền tràn ngập hình bóng nam tử có đôi mắt đỏ kia ...

Thật xinh đẹp, tóc dài đỏ sẫm, hai mắt đỏ tươi, vết máu cấm kỵ, và cả thân thể hoàn mỹ.

Ừm ... Thảm Thanh Huyền khá vui mừng, cảm thấy bản thân lại tiến thêm một bước tới tình kiếp rồi!

Tình cảm mà, phải thích đối phương, nhớ nhung đối phương ...

Y đã làm được hai chuyện, xem ra con đường phục hồi thang trời ngay trong tầm tay.

Ngọc giản: “...” Đại lão à! Không phải như vậy đâu! Người chỉ thích mái tóc đôi mắt với cấm ấn của đối phương thôi, nhớ cũng là nhớ mái tóc đôi mắt cấm ấn của người ta, thế này ... thế này không đúng đâu nha!

Đáng thương ngọc giản không dám nói ... Nó vẫn rất sợ chết.

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền tốt hơn rất nhiều, nỗ lực để mình nghĩ nhiều thêm về Cố Kiến Thâm.

Nghĩ đi nghĩ lại, y lại nhớ trang hoàng trong phòng nhỏ Tử Ngộ Quan, nhớ giường quý phi nệm hồng ngọc, giường thơm lấp lánh kim tuyến và cả chăn cưới đỏ thắm ...

Ngọc giản: Xem đi xem đi! Người đã bắt đầu hết nhớ Cố Kiến Thâm rồi chủ nhân à! QAA

Càng nhớ Thẩm Thanh Huyền càng ghét bỏ Vạn Tú Sơn ...

May mà Vạn Tú Sơn không biết, bằng không nhất định khóc ngất đi.

Nó đường đường là đệ nhất tiên sơn, có bao giờ bị ai ghét bỏ đâu!

Quả nhiên vẫn nên liên lạc nhiều với Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền cho ra kết luận cuối cùng.

Dù sao y vẫn còn thiết nhiều nhiệm vụ chưa hoàn thành đây này, gõ xong đám người Diệp Trạ, y cũng nên đi làm chuyện của mình.

Đi thôi!

Vừa nảy ra ý định, y lại thấy ngọc giản lóe lên.

Có nhiệm vụ? Thẩm Thanh Huyền khẽ nhếch môi mỏng, cảm thấy ngọc giản này rất thích thời.

Bây giờ mà tuyên bố nhiệm vụ bảo y đi gặp Cố Kiến Thâm thì thực sự không gì tốt hơn.

Đang nghĩ thế, y lập tức thấy chữ trên ngọc giản.

Nụ cười từ từ biến mất, Thẩm Thanh Huyền muốn hủy ngọc diệt giản.

Ngọc giản sợ quá chừng, nhưng vẫn muốn thực hiện chức trách của mình!

“Mười bảy, dùng bỏ câu đưa tin cho Cố Kiến Thâm.”

Bồ gì câu gì? Truyền gì tin gì? Ngọc giản mi là đồ ngốc hả?

Ngọc giản: Bye bye hẹn gặp lại, ta có việc gấp phải đi trước đây ... A (tắt máy)

Nhiệm vụ này thực sự náo loạn, không phải bảo giới tu chân không dùng bồ câu đưa tin, thiệt ra cũng có, chỉ có điều mấy tiểu đệ tử mới làm, hơn nữa phần lớn đều là truyền tin cho cha mẹ người phạm.

Tới cấp bậc cỡ này của Thảm Thanh Huyền, còn cần gì dùng bồ câu đưa tin? Chỉ cần y thả thần thức, Cố Kiến Thâm có ở chân trời góc biển cũng phải nghe được rõ lời y nói.

Nhưng trước mắt, để hoàn thành nhiệm vụ này, y phải tìm một con chim bồ câu, còn phải che chở nó suốt đường, cẩn thận nó bị điều hâu ăn, rồi trông chừng kẻ có kẻ chặn đường, lại còn phải lo âu không biết nó có xuyên qua nổi vòng bảo hộ kết giới các nơi được hay không.

Phiền phức quá sức!

Nhưng nó thực sự là nhiệm vụ, không làm chẳng phải lãng phí một viên gạch sao?

... Vì thang trời, phiền phức chút cũng không hề gì.

Thảm Thanh Huyền tìm Tăng Tử Lương.

Tăng Tử Lương đang kinh hồn bạt vía quét sạch nội môn ở đằng kia.

Hắn có thể cam đoan trong Vô Phương Tông của hắn nhất định không có loại chuyện táng tận lương tâm kia, thế nhưng mấy chuyện xấu lặt vặt chỉ sợ còn nhiều hơn nhà người ta.

Ví dụ như trên làm dưới đút lót, lại ví dụ như ỷ mạnh hiếp yếu, lại lại chẳng hạn như âm thầm nuốt bí bảo ...

Nói chung mấy việc này trước kia hắn đều nhắm một mắt mở một mắt, hiện giờ phải thanh lý tất tẩn, không cho phép cái nào xảy ra!

Thần uy của Tôn chủ, hắn sợ lắm!

Thảm Thanh Huyền vừa tìm hắn, hắn lập tức hết hồn, xong rồi ... Chẳng lẽ đứa nghịch đồ nào gây chuyện lớn?

Hắn hết sức lo sợ, bảo đồ đệ của mình mau mau quỳ về phía Vạn Tú Sơn xa xăm.

Thảm Thanh Huyền chỉ nói rằng: “Giúp ta tìm mấy con chim bồ câu.”

Chim bồ câu? Lão Tăng nghếch mặt ra.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ một hồi rồi bảo: “Muốn chim bồ câu có hình thể cường tráng, lông đuôi thon dài, quanh năm phi hành.” Tuy yêu cầu vậy không có tác dụng gì, nhưng dù sao cũng tốt hơn mấy con già yếu tàn tật.

Tăng Tử Lương phải mất một lúc mới phục hồi tinh thần, vậy mà thật là chim bồ câu, chứ không phải xẻo hần!

Hắn nhanh chóng đáp lại: “Đệ tử linh mệnh!”

Tăng Tử Lương vội vàng nói với đệ tử bên cạnh: “Tìm chim bồ câu, nhanh tìm cho ta chim bồ câu lớn vừa béo vừa đẹp!”

Đám đệ tử cũng nghếch mặt ra nốt: Sư tôn tích cốc đã lâu, sao giờ lại muốn ăn bồ câu? Nếu muốn ăn bồ câu, không phải nên chọn bồ câu con sao?

Tiểu đồ đệ hần nhỏ giọng nhắc nhở: “Sư tôn, nếu là chim bồ câu, nướng bồ câu con ăn ngon nhất.” Nói xong chính nó cũng chảy nước miếng.

Tăng Tử Lương: “...”

Lẽ nào Tôn chủ đại nhân muốn ăn bồ câu nướng?

Hắn hơi nảo náo một tí, bỗng cảm thấy long trời lở đất! Không thể nào, không phải sự thật, Tôn chủ đại nhân của họ sao có thể ăn loại phạm phu tục vật này?

Vậy cần chim bồ câu làm gì?

Chẳng lẽ muốn dùng bồ câu đưa tin?

Đùa gì thế! Tôn chủ đại nhân chỉ cần thả thần thức, ai mà không nghe được y truyền âm? Sao có khả năng dùng phương tiện truyền tin thấp kém này?

Không phải nướng bồ câu cũng chẳng phải dùng bồ câu đưa tin, vậy muốn nó để làm gì ...

Cái tính này của Tăng Tử Lương nếu quăng tới thời cổ đại thì chính là đại gian thần, chính sự làm không lưu loát, phỏng đoán ý cấp trên lại vẹn toàn.

Sau khi nghiêm túc cân nhắc cả buổi, hắn cho rằng với phong cách Tôn chủ, nhất định là muốn ngấm bồ câu!

Nghe nói ở hiện thế có người nhìn lầm chim bồ câu thành biểu tượng hòa bình, Tôn chủ lòng mang nghĩa lớn, nhất định muốn dùng ý này để cảnh cáo, nói hẳn biết hòa bình trị thế mới là đường ngay đại đạo!

“Ăn ăn ăn, chỉ biết có ăn thôi!” Nghĩ thông suốt rồi, lão Tăng cho đầu tiểu đồ đệ một cú.

Tiểu đồ đệ này cũng giống hẳn, rất xảo quyệt, nó khà khà hai tiếng, chẳng thấy sợ hẳn.

Tăng Tử Lương vội vàng phân phó:

“Tìm ... tìm chim bồ câu ngoại hình tuần mỹ, phải có lông trắng như phượng, đôi mắt như nước!”

Việc nhỏ cỡ này, môn nhân của hẳn tất nhiên mau chóng giải quyết tốt.

Không lâu sau, một đôi bồ câu có thể nói là trong bồ câu có phượng, xinh đẹp tới mức muốn giấu đi bị đưa tới trước mặt Tăng Tử Lương.

Hắn nghiêm túc quan sát một hồi, mặc dù cảm thấy vật phạm tục này không xứng với nơi tụ hội sinh linh xinh đẹp như Vạn Tú Sơn, nhưng hết đường chọn rồi, dù sao bọn chúng cũng chỉ là chim bồ câu.

“Được rồi, các người lui xuống đi!”

Tăng Tử Lương thành kính hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Tôn chủ, chuyện đã làm thỏa đáng, Tử Lương tiễn ngài đi nhé?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Ừ.”

Tăng Tử Lương nhanh chóng mang hai con bồ câu trắng theo, cẩn thận hộ vệ, thận trọng đưa chúng đến Vạn Tú Sơn.

Vì linh khí trên Vạn Tú Sơn dồi dào, sợ phạm vật này không chịu được, cho nên Tăng Tử Lương hết lòng bỏ chúng vào túi sủng vật.

Đi thẳng tới Càn Thính Điện, trước tiên quỳ lạy hành lễ, rồi dâng túi sủng vật, Tăng Tử Lương hết sức mong đợi.

Đôi chim bồ câu này trong đám bồ câu đúng là không tầm thường, hẳn dám đảm bảo, thế gian này ngoài hẳn ra không ai có thể tìm được chim bồ câu có đáng tiền lúc ẩn lúc hiện hơn bọn này!

Hắn làm việc thỏa đáng như vậy, không biết Tôn chủ có khen ngợi hẳn không?

Lão Tăng chờ mong quá chừng nè!

Nhưng mùa ... *(khúc này tác giả chơi trơi chữ đó không phải do tui teen đâu =3=)*

Thẩm Thanh Huyền nói: “Để ở đây là được.”

Ồ kìa ... Không mở ra nhìn sao?

Tăng Tử Lương rất không cam lòng, nhưng hấn không dám hỏi ... Chỉ có thể oan ức lui tạch tạch về sau, đồng thời mong đợi Tôn chủ mở ra nhìn, không chừng thấy thích lại sẽ khen hấn cho mà xem ...

Trên thực tế, lão Tăng nên vui mừng, may mà Thẩm Thanh Huyền không nhìn thấy đôi bồ câu này ngay trước mặt hấn, bằng không nhất định giáo huấn hấn cho mồ hôi đầm đìa.

Đây là hai thứ đồ gì?

Vừa trắng vừa gầy còn có mắt xanh, còn xấu hơn được nữa không?

Còn cái đuôi này nữa ... Y muốn chúng nó thon dài, là hi vọng thấy chúng nó bay nhanh, nhưng lông đuôi này có thể sánh ngang với chim khổng tước, bay nổi không hả?

Thẩm Thanh Huyền cứ tưởng Tăng Tử Lương là người cơ trí, nào ngờ làm việc lại ngu xuẩn thế này.

Thôi vậy, vốn cũng không trông cậy chim bồ câu có thể bay tới Tâm Vực ... Dù sao cũng phải cải tạo, vậy cải tạo hai cái đuôi to này đi.

Thẩm Thanh Huyền chột chột, trước tiên sửa cho lông đuôi bọn nó rụng hơn một nửa.

Tiếc thay đôi bồ câu trắng xinh như hoa trong chớp mắt thành style đầu xù ...

Giải quyết bồ câu xong, Thẩm Thanh Huyền tìm bút mực, cân nhắc xem nên viết gì.

Dù sao nhiệm vụ bồ câu truyền thư rồi sẽ hoàn thành, không cần thiết viết quá nhiều.

Cầm bút ngẫm nghĩ, Thẩm Thanh Huyền hạ bút.

Vừa dựng thẳng một nét bút, một dòng thần thức dao động quanh quần Vạn Tú Sơn.

Thẩm Thanh Huyền vừa nhìn cũng biết là ai ...

Ngay sau đó, giọng Cố Kiến Thâm vang trong lòng y: “Sư thúc.”

Y còn chưa thả bỏ câu đưa tin, người này đã truyền âm tới rồi.

Thẩm Thanh Huyền không để ý tới hần, tiếp tục viết.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Sự tình xử lý ra sao rồi?”

Thẩm Thanh Huyền làm như không nghe thấy.

Cố Kiến Thâm tự biên tự diễn ngữ điệu ung dung, thanh giọng mê người: “Nếu cần ta giúp đỡ, xin nhất định nói ta biết.”

Thẩm Thanh Huyền thầm nghĩ: Cần người giúp đây, đó là thành thật ngồi chờ đi, đừng đi chỗ nào hết!

Y vẫn không lên tiếng, Cố Kiến Thâm càng nói càng hăng hái: “Một ngày không gặp đã thấy nhớ nhưng, không biết sư thúc có nhớ tới ta không?”

Ngọc giản rất muốn chen vô một câu: Có có, chủ nhân nhớ mắt người nhớ tóc dài của người nhớ cảm ần của người nữa, nhớ nhiều lắm lắm luôn đấy!

May mà nó còn đang giả chết, tuy không giả chết nó cũng chẳng có gan nói ...

Thẩm Thanh Huyền rốt cục mở miệng: “Người ở đâu?”

Giọng Cố Kiến Thâm nhẹ hơn: “Tử Ngộ Quan, trong nhà nhỏ của chúng ta, ta pha trà rồi, nhưng tiếc rằng người không ở đây.”

Thẩm Thanh Huyền ngứa ngáy trong lòng, nhớ gian nhà hoa lệ cùng tách hồng trà xinh đẹp của mình.

Chỉ có điều y phải nhịn xuống, dời gạch là việc quan trọng nhất.

Y nói với Cố Kiến Thâm: “Chờ.”

Nói xong y chặt đứt truyền âm, nghiêm túc viết cho xong phong thư này.

Tuy chỉ có hai chữ, nhưng cũng là thư, không có vấn đề gì.

Thẩm Thanh Huyền gọi bồ câu trắng, cẩn thận quấn thư vào cái đuôi nhỏ gầy của chúng.

Chim bồ câu này nửa đời trước nhận mọi tung hô, nào ngờ rằng hôm nay lại lưu lạc tới mức làm nhân viên chuyển phát nhanh?

Trời sinh nó không chuyên làm việc này, luôn làm người ta có lỗi giác vừa ra khỏi Vạn Tú Sơn đã bị người dắt đi.

Chẳng qua có thần thức Thẩm Thanh Huyền che chở, người không phận sự không đả thương được nó.

Giờ chỉ cần xem nó có sức bay tới Tử Ngọ Quan hay không.

Đáng ăn mừng ở chỗ, Cố Kiến Thâm không về Duy Tâm Cung, bằng không sợ rằng chim bồ câu này đã bị nướng chín mà ăn.

Thả bồ câu ra ngoài, chỉ còn chờ Cố Kiến Thâm nhận thư.

Thẩm Thanh Huyền vừa mới thả lỏng chút thôi, ai ngờ dưới chân núi truyền tới dao động linh khí vừa nguy hiểm lại quen thuộc.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Giọng Cố Kiến Thâm truyền vào tai y: “Sư thúc, có thể để ta vào không?”

Cái tên này sao tới Vạn Tú Sơn luôn rồi!

Trong giọng Thẩm Thanh Huyền dẫn theo tức giận: “Không phải đã bảo ngươi thành thật ngồi chờ rồi à!”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta thấy Diệp chương môn đã về Tử Ngọ Quan, nghĩ sư thúc đã không còn việc gì, cho nên muốn nhìn thấy ngươi sớm.”

Lời tâm tình hết câu này đến câu khác, đáng tiếc Thẩm Thanh Huyền không có tâm trạng nghe.

Hắn chạy tới đây, chim bồ câu lại bay tới Tử Ngọ Quan, còn truyền thư gì nữa hử?

Chờ đã!

Nhiệm vụ là dùng bồ câu đưa tin cho Cố Kiến Thâm, mà Cố Kiến Thâm đã ở dưới chân núi, chỉ cần làm cho chim bồ câu đứt nát kia quay đầu ngay bây giờ, có phải hoàn thành nhiệm vụ rồi không?

Ngọc giản giả chết nhanh chóng vùng vẫy: “Bổ sung: Xin dùng bồ câu đưa tin cho Cố Kiến Thâm ở Duy Tâm Cung.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ngọc giản: QAQ!

Tôn chủ đại nhân kiểm chế vô cùng tốt, dù sao cũng là người vạn vạn tuổi, không dễ nổi giận thế đâu.

Duy Tâm Cung thì Duy Tâm Cung, đường tu đạo trước giờ nhấp nhô, chút thất bại nho nhỏ này chưa tính là gì!

Ngọc giản run lấy bối: Nếu sát khí của chủ nhân không nặng như vậy thì tốt rồi!!

Thẩm Thanh Huyền truyền âm cho Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ, có thể nhờ người một chuyện không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Có thể gặp mặt trao đổi không?”

Thẩm Thanh Huyền cần hẩn phối hợp, đương nhiên biết phải cho hẩn ăn kẹo: “Đến đây đi.”

Lá chắn Vạn Tú Sơn mở ra vì hẩn, Cố Kiến Thâm đi vào nơi quan trọng của Thiên Đạo, tâm trạng lại không dao động quá nhiều.

Đây là ngọn núi tiên mà biết bao người tha thiết mơ ước, nhưng với hẩn mà nói còn kém xa nam nhân đứng sâu trong đây.

Có điều nhìn kỹ lại, Vạn Tú Sơn này quả nhiên cực kỳ xứng với Thẩm Thanh Huyền.

Giai nhân thanh lãnh, tiên sơn vô trần (*núi tiên không vướng bụi trần*).

Dường như Tuyết Liên trên núi tuyết đã nở rộ, nhuộm đậm vẻ đẹp tinh khiết tới cực hạn.

Cố Kiến Thâm đi tới, bước qua bụi tiên lượn lờ, thấy được thân ảnh trắng như sương trong Càn Thỉnh Điện.

Không gió mà bay, một cái xoay người liền xao động tâm hần.

Thẩm Thanh Huyền thấy hần tới cũng rất vui, vì không có người ngoài, Cố Kiến Thâm hoàn toàn là hình dáng Ma tôn, tóc dài đỏ sẫm, đôi mắt diễm sắc, một chữ đẹp sao có thể miêu tả?

Ngữ điệu y cũng dịu dàng hơn: “Bệ hạ.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười: “Đến quá vội nên không kịp chuẩn bị gì, mong sư thúc đừng giận.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không cần khách sáo với ta như thế.”

Cố Kiến Thâm mơ hồ nhận ra y lại có chuyện, dù sao thái độ tự nhiên tốt như thế ...

Thẩm Thanh Huyền châm trà cho hần:

“Mặc dù không bằng hồng trà sang quý của Bệ hạ, nhưng có thể miễn cưỡng nhấp miệng.”

Cố Kiến Thâm đương nhiên khách sáo với y: “Nghe nói vãn trà Vạn Tú ngàn năm mới thành một bó, là báu vật có một không hai.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không khoa trương thế đâu, nếu người thích, cứ mang một ít về.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Nếu đã thế, vậy ta cũng phải chuẩn bị một phần hậu lễ cho sư thúc rồi.”

Hai người tăng bốc mua bán qua lại với nhau một hồi, Thẩm Thanh Huyền nhin không được cắt ngang vào chủ đề chính.

“Không dám giấu giếm gì,” Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng nói, “Ta có một yêu cầu quá đáng, hi vọng bệ hạ có thể hỗ trợ.”

Cố Kiến Thâm nói: “Sư thúc cứ nói thẳng, ta đương nhiên dốc hết toàn lực.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hần, hơi rũ mắt nói: “Không khó khăn thế đâu, chỉ là ... chỉ là muốn người về Duy Tâm Cung một chuyến.”

Cố Kiến Thâm giật mình: “Hồi cung?”

Thẩm Thanh Huyền ra vẻ rụt rè, lông mi dài cong vút khẽ run: “Đúng, trở về càng nhanh càng tốt.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Sư thúc muốn theo ta về xem Duy Tâm Cung ư?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta vẫn chưa đi được, không đi được.”

Cố Kiến Thâm lại hỏi: “Vậy mình ta về có ý nghĩa gì?”

Khóe mắt Thẩm Thanh Huyền hơi liếc sang Cố Kiến Thâm, nhìn hẩn xong liền thu về thật nhanh: “Ta nói ... nhưng người đừng có cười ta đó.”

Cố Kiến Thâm bị dáng dấp này của y chọc cho lòng ngứa ngáy khó nhịn, giọng nói ngày càng dịu dàng: “Xin cứ nói.”

Thẩm Thanh Huyền tạm dừng rồi mới ôn nhu nói: “Ta viết cho Bệ hạ lá thư, tính thời gian có lẽ đã tới Duy Tâm Cung rồi, cho nên muốn người về xem.”

“Thư?” Cố Kiến Thâm lộ rõ nghi hoặc, “Sư thúc có gì muốn nói, nói thẳng ra là được.”

Thẩm Thanh Huyền cup mắt, thấp giọng đáp: “... Nhưng vẫn có mấy lời không nói ra được.”

Trái tim Cố Kiến Thâm đột nhiên đập thành thịch.

Khóe miệng Thẩm Thanh Huyền cong lên rất nhẹ, độ cong rất đổi ngọt ngào động lòng người: “Ta biết ta hơi tùy hứng, nhưng hi vọng Bệ hạ có thể cảm thông cho một mảnh tâm ý của ta.”

Cố Kiến Thâm bỗng dừng nắm chặt tay y, mắt đỏ kè sát nhìn y: “Là tâm ý nào?”

Thẩm Thanh Huyền không giãy ra, ngược lại dời mắt bảo: “Đi xem thì biết thôi.”

Cố Kiến Thâm nhìn chằm chằm y một lúc, môi mỏng khẽ nhếch, giọng nói vô cùng mê người: “Được.”

Cuối cùng cũng lừa được người đi, Thẩm Thanh Huyền thở phào nhẹ nhõm.

Nhiệm vụ lần này không thành vấn đề rồi!

Y đã đưa chim bồ câu đốt nát tới bên ngoài Duy Tâm Cung, Cố Kiến Thâm quay về rất nhanh, chắc hẳn giờ đã thấy thư rồi.

Đáng tiếc Cố Kiến Thâm chạy về Duy Tâm Cung, gỡ thư trên chân bồ câu trắng, mở ra xem ——

“Tiểu Hồng.”

Hai chữ rồng bay phượng múa, đại biểu cho tâm ý “muốn nói nhưng không sao thốt thành lời” của Thẩm Thanh Huyền?

Cố Kiến Thâm lắc đầu cười khẽ, hắn không thấy giận, trái lại tim còn ngứa ngáy hơn.

Chỉ có điều ...

Hắn lấy một cái ngọc giản màu đỏ ra, bên trên có một hàng chữ chậm rãi sáng lên.

“Mười bảy, hồi âm cho Thẩm Thanh Huyền.”

Sao lại trùng hợp quá vậy?

Y viết thư cho hắn, hắn phải hồi âm cho y?

Cố Kiến Thâm nhếch môi, cười đầy hàm ý sâu xa.

Lảm nhảm: Hôm nay đi inb cho Long Thất Đại Đại cầu ôm đùi, Đại Đại thặc đáng eo (/)u()

Độ =))))))))) ngọc giản của Bộ hạ cũng không phải dạng vừa đâu

27. Chương 27: Giấy Viết Thư Nho Nhỏ Không Chứa Nỗi Tình Ý Ta Dành Cho Người

Không hồi âm thì sẽ ra sao? Thẩm Thanh Huyền sẽ cầu xin hắn thế nào?

Nghĩ tới đây, Cố Kiến Thâm bình tĩnh thu hồi ngọc giản cùng lá thư.

Thẩm Thanh Huyền hài lòng nhìn nhiệm vụ hoàn thành, thang trời lại thêm một viên gạch, dường như hình dáng cũng rõ ràng hơn.

Tốt lắm ... Con đường phi thăng ngay trong tầm tay.

Thẩm Thanh Huyền không định bắt Cố Kiến Thâm hỏi âm, y đang muốn gọi người về, tiếp tục giải quyết nhiệm vụ còn lại, kết quả...

Ngọc giản lấp lóe.

Thẩm Thanh Huyền mơ hồ có dự cảm không tốt.

Đúng như dự đoán, gia hỏa chuyên đào hố này nhảy một hàng chữ: “Thứ mười tám, nhận hồi âm của Cố Kiến Thâm.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ngọc giản chớp tắt lấy lòng, cứ như đang nháy mắt với y.

Nhưng mà nó quá xấu, Thẩm Thanh Huyền từ chối, thậm chí muốn lột da tróc thịt nó.

Nghe được tiếng lòng, ngọc giản thẳng thắn lưu loát đi “chết” tiếp ...

Thẩm Thanh Huyền không muốn nhìn ngọc giản nát chết một cách lãng nhách này nữa, y nhận ra rồi, gia hỏa này chính là một cái hố, chuyên môn hãm hại y.

Bảo Cố Kiến Thâm hỏi âm cho y?

Tôn chủ đại nhân không khỏi hồi hận, sớm biết còn phải nhận hồi âm, y đã viết thêm nhiều lời hay.

Cố Kiến Thâm nhìn thấy hai chữ “Tiểu Hồng” sẽ hỏi âm cho y chứ? Sợ còn chưa đánh người là may.

Ngọc giản nát, Thẩm Thanh Huyền ghét bỏ mà trừng nó một cái.

Ngọc giản giả chết nhện không được run lên, sợ hãi quá sức.

Thẩm Thanh Huyền đợi cả buổi, đương nhiên không đợi được hồi âm.

Y cũng không giận, nếu có người gửi thư cho y, bên trong lại gọi người ta bằng cái tên bốn cột ... Y sẽ hỏi âm ư? Không, y sẽ khiến cho đối phương biết vì sao hoa lại đỏ như thế.

Lại viết thêm một bức nữa vậy!

Thẩm Thanh Huyền nhìn bồ câu trắng dốt nát bên cạnh ... Bồ câu trắng kêu ùng ục, hồn nhiên không biết bản thân sắp phải trèo đèo lội suối xông Tinh Hải vượt Vọng Tẫn, còn tưởng rằng chủ nhân bị vẻ đẹp của nó bắt gọn rồi chứ.

Thẩm Thanh Huyền cầm bút lên, nghĩ một hồi, nghiêm túc viết một phong thư.

Đại ý là ... gửi thư rồi nhưng chợt nhận ra gửi nhầm, không biết người nhận được nội dung ra sao, nhưng đó không phải lời từ đáy lòng ta, phong thư này mới là lời ta muốn nói với người.

Bên dưới là mấy lời nói mò ra về đứng đắn: Luận đạo gặp gỡ, quả thật do trời tạo thành, ta theo Thiên Đạo, đáng lẽ phải nên không đội trời chung với người, nhưng qua những ngày hành trình Nguyệt Lạc Tử Ngọ, khiến ta cảm động quá đỗi, thì ra Kiến Thâm huynh sẵn sóc hiền hậu như thế, thực sự làm người sinh lòng yêu thích ...

Lưu loát viết hơn một trăm chữ, xét thấy số lượng chữ có vấn đề, vậy nên chúng ta không cần thuật lại từng cái đầu.

Nói chung Tôn chủ đại nhân vì cầu hồi âm, căn bản nói hết lời ngon tiếng ngọt!

Cuối cùng y vẫn không yên lòng, để lại thêm một câu: “Lặng chờ tin lành.”

Viết xong, Thẩm Thanh Huyền trực tiếp dùng thuật làm khô mực, rồi quấn giấy viết thư vào đuôi bồ câu trắng.

Trước khi đưa thư, Thẩm Thanh Huyền truyền âm cho Cố Kiến Thâm.

“Nhận được thư chưa?” Y cố ý làm giọng nói mang chút mong đợi.

Cố Kiến Thâm đang chờ y đây này: “Nhận được rồi.”

Giọng Thẩm Thanh Huyền hơi căng thẳng: “Người ... trong lòng nghĩ thế nào?”

Cố Kiến Thâm trầm ngâm một chút: “Chẳng lẽ không phải Đại Hồng?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm nói: “Âm thầm dùng chữ ‘tiểu’ này hình dung ta có vẻ không ổn cho lắm.”

Thẩm Thanh Huyền “kinh hãi tới biến sắc”: “Ta ... Ta gửi nhầm thư!”

Cố Kiến Thâm ở Duy Tâm Cung nghiêng người dựa vào giường mềm, bên môi đều là trêu tức: “Ồ? Gửi nhầm à?”

Thẩm Thanh Huyền vội vàng nói: “Người nhận được hai chữ Tiểu Hồng hả?”

Cố Kiến Thâm nói: “Đúng.”

Thẩm Thanh Huyền “ảo não” nói: “Đó là ta viết cho Tiểu Hoa Đào, sao gửi lung tung vậy kia? Bỏ câu trắng này quả nhiên không đáng tin cậy.”

May mà bỏ câu trắng không có linh trí, bằng không khóc chết luôn, cái nồi úp trên lưng này, oan quá chừng!

Cố Kiến Thâm cố nén cười nói: “Thì ra là thế, vậy đến cùng sư thúc muốn nói gì với ta?”

Thẩm Thanh Huyền bảo: “Chờ đó, ta gửi qua cho người ngay.”

Cố Kiến Thâm nói: “Sư thúc cần gì phiền phức như thế, nói ta nghe không tốt hơn sao?”

Thẩm Thanh Huyền vẫn khẳng khẳng giữ giọng điệu này: “Có mấy lời không nói ra được nhưng có thể viết.”

Tuy không nhìn thấy người, nhưng nghe âm thanh, Cố Kiến Thâm có thể tưởng tượng được dáng nhỏ gầy dừ kia của y, trái tim lại cảm thấy ngứa nữa rồi.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Bệ hạ chờ nha, lần này xác định sẽ không gửi nhầm nữa.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Được, ta rất chờ mong.” Gửi nhầm? Sợ là lần này mới gửi nhầm thật đây.

Không lâu sau bỏ câu trắng run run rẩy rẩy bay tới, Cố Kiến Thâm thương chúng là của Thẩm Thanh Huyền, cho nên góp chút linh khí, làm chúng nó nhảy nhót tung bừng.

Mở giấy viết thư ra nhìn, Cố Kiến Thâm nhin không được cong môi ...

Tràn đầy một tờ giấy, giữa những hàng chữ đều là tình thâm ý trọng ... Đáng tiếc chữ viết xinh đẹp thanh tú, tình ý lại giả tạo đến cực điểm.

Chỉ có điều Cố Kiến Thâm vẫn thấy rất vui, hẳn xem hết lần này tới lần khác, càng nhìn càng nhớ Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền cũng nhớ hần nữa, ày ... là nhớ thương hồi âm của hần cơ.

Chờ rồi chờ ... đợi rồi đợi ... Chờ tới mức trà cũng nguội mà vẫn không thấy hồi âm đâu ...

Lần này Thẩm Thanh Huyền giận thật, sao Cố Kiến Thâm kia không cảm kích không thức thời quá vậy!

Lễ nghi cơ bản nhận được thư là phải trả lời chẳng lẽ hần không biết? Quả nhiên là ma tu Tâm Vực không có lễ giáo!

Y giận mất một lúc, rồi lại vì dờn gạch mà phải nhịn xuống.

Sau một lát, không nhận được thư, nhưng lại đợi được truyền âm nhập mật của Cố Kiến Thâm.

“Sư thúc,” Cố Kiến Thâm: “Ta rất nhớ ngươi.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Giọng Cố Kiến Thâm trầm thấp, rất chi là mê người: “Thư ta xem rất nhiều lần, tâm ý của ngươi ta cũng hiểu, chúng ta có thể gặp mặt không?”

Thẩm Thanh Huyền không muốn gặp mặt hần! Gặp mặt làm gì? Gặp mặt rồi sao nhận được hồi âm?

Thẩm Thanh Huyền nhần nại lừa hần rằng: “Tâm ý của ta ngươi đã rõ, vậy tâm ý của ngươi thì sao?”

Cố Kiến Thâm bảo: “Ta muốn nói ngay mặt cho ngươi nghe.”

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Không công bằng.”

“Tại sao?” Giọng Cố Kiến Thâm càng dịu dàng lưu luyến, “Ta muốn thấy ngươi, hy vọng tiến vào trong mắt ngươi, như thế tâm ý ta mới có thể truyền đạt trọn vẹn cho ngươi.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi ngược lại hần: “Nhận được thư của ta, ngươi vui không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Vui chứ.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Vậy ngươi nên hiểu, ta cũng hy vọng có thể nhận được thư của ngươi.”

Cố Kiến Thâm nhanh chóng đáp: “Ta có thể nói người nghe, người muốn nghe bao nhiêu lần ta liền nói bấy nhiêu.”

Thẩm Thanh Huyền: “Không giống nhau, sau này ta cũng có thể nói với người rất nhiều lần, nhưng thư trong tay người ta lại không có.” Lời trong lời ngoài đều là: Người mau hồi âm cho ta coi!

Cố Kiến Thâm dừng một chút.

Thẩm Thanh Huyền dùng phép khích tướng: “Thật ra người không viết được đúng không? Không có tâm ý kia, đương nhiên không sao đáp lại được.”

Cố Kiến Thâm tương kế tựu kế: “Giấy viết thư nho nhỏ không chứa nổi tình ý ta dành cho người.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Ngọc giản vậy xem toàn bộ quá trình bày tỏ: Mẹ ta ơi, còn có việc của ta nữa sao? Ta thấy hai tên này đang nói lời yêu với nhau nè! Nhưng vấn đề là ... hai người đã tình nồng mật ý như vậy rồi, sắp sửa ước định cả đời luôn, sao ‘Thứ tư, không được nổi sát tâm với Cố Kiến Thâm’ vẫn còn sáng quá vậy!

Thế giới của đại lão, ngọc giản nho nhỏ xem không hiểu.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Sư thúc, ta ở Tử Ngọ Quan chờ người.”

Thẩm Thanh Huyền vừa nghe hần không ở Duy Tâm Cung, nhất thời giận dữ, chặt đứt truyền âm, dựng lá chắn lên, không để ý tới hần nữa.

Đồ khốn nạn, viết cho ta lá thư thôi bộ khó vậy à?

Không khó, đừng nói viết một lá, có viết một trăm lá thư Cố Kiến Thâm cũng không thấy khó.

Nhưng nếu viết, Thẩm Thanh Huyền còn có thể nói lời dụ ngọt như thể với hần nữa sao?

Cố Kiến Thâm am hiểu sâu sắc đạo “thả dây dài câu cá lớn”.

Dựng lá chắn suốt mấy ngày, Thẩm Thanh Huyền thần nhiên đắc ý ở Vạn Tú Sơn, rất biết kìm nén cảm xúc.

Ngọc giản cũng im như gà, sợ chọc giận đại lão, đại lão từ bỏ phi thăng, vậy thì hỏng chuyện!

Đương nhiên Thẩm Thanh Huyền không có khả năng từ bỏ phục hồi thang trời, vì thông thiên không phải chuyện của mình y, phía sau y còn có hàng vạn nghìn đệ tử, không thể vứt bỏ không quan tâm họ.

Bọn họ kính ngưỡng y, y phải gánh vác phần tín nhiệm này.

Lại mấy ngày trôi qua, Thẩm Thanh Huyền biến thành hình dáng Triệu Yên tới Tử Ngọ Quan.

Y muốn đi tìm Cố Kiến Thâm? Làm sao có khả năng!

Hắn không hồi âm cho y, y sẽ không đi gặp hắn đâu!

Thẩm Thanh Huyền đến Tử Ngọ Quan vì hai nguyên nhân, một là chuyện tòa nhà ăn thịt người bên Diệp Trạm đã có kết quả, y trực tiếp tới xem; hai là thăm Tiểu Hoa Đào.

Về phần Cố Kiến Thâm? Quên đi ha.

Hóa thành hình dáng Triệu Yên hành tẩu tiện hơn, không bao lâu y gặp được Diệp Trạm.

Mấy ngày không gặp, Diệp Trạm tiêu tụy đi rất nhiều.

Đương nhiên với tu vi của hắn, tiêu tụy này không phải ở thân thể mà là trên tinh thần.

Xem ra đã chịu mọi dằn vặt trong lòng.

Thẩm Thanh Huyền lại cảm thấy đây không phải chuyện xấu, tự xét lại mình cũng là đạo tu hành, nhưng không thể quá cố chấp, cho nên lần này y đến Tử Ngọ Quan cũng vì muốn trấn an Diệp Trạm.

Diệp Trạm thỉnh tội nói: “Tôn chủ, quả thực do đệ tử vô năng, mặc cho đám ác đồ kia làm ác ngay dưới mí mắt!”

Lần thẩm tra này dẫn ra không ít sự cố.

Chế độ Tử Ngọ Quan nghiêm ngặt, phải nói ngoài mặt là nghiêm túc nhất trong sáu phái, nhưng dưới sự áp chế cứng nhắc rất dễ làm nhiều người nảy sinh ý đồ phản nghịch.

Mục đích đám Tôn Cảnh Nguyên ăn thịt người cũng đã tra ra.

Thẩm Thanh Huyền nhíu mày nhìn: “Bồ linh điên?”

Diệp Trạm nói: “Đúng, không biết bọn họ nghe lời mê hoặc này từ đâu, cho rằng ăn những đứa trẻ tư chất tuyệt hảo có thể bồi bổ linh điền.”

Như thế cũng dễ hiểu, bọn Tôn Cảnh Nguyên là đệ tử ký danh Tử Ngộ Quan, tư chất cực kém, khổ tâm tu hành nhưng không tới được đại đạo, nhất định không cam lòng, nghe nói có cách mở rộng linh điền bèn không tiếc đánh đổi muốn thử nghiệm.

Trùng hợp ở chỗ, phần lớn quần sự tăng chót Tử Ngộ Quan đều xuất từ thân đệ tử ký danh, bọn họ nỗ lực mấy chục năm, cuối cùng cũng chỉ miễn cưỡng tới trúc cơ, Diệp Trạm thương hại, cho họ nhận chức trong quan, nào ngờ bọn chúng nảy sinh tà niệm với những đứa bé ngoại môn.

Trong ngực bất bình, lòng lại ảm ức, mắt thấy con đường tu hành của những kẻ “con cưng của trời” đơn giản hơn họ gấp mấy lần, không cam lòng động lại lâu năm rốt cục bạo phát, lại thêm tà thuật bồi bổ linh điền gì kia châm ngòi thổi gió, thế nên phạm vào chuyện ác tày trời này!

Ban đầu còn có thể xoắn xuýt, nhưng chỉ cần ăn người đầu tiên, về sau sẽ càng chết lặng, cho tới hiện tại ... xây nên thôn trang bằng xương trắng kia, chẳng khác nào địa ngục thể gian!

Diệp Trạm nói: “Tu hành vốn là việc muôn vàn khó khăn, hàng năm đều có vô số đệ tử bá nhập Tử Ngộ Quan, ta vẫn luôn nghi ngờ tại sao nhiệm vụ thí luyện lại có nhiều đứa trẻ một đi không trở lại, ta còn tưởng độ khó nhiệm vụ quá cao, cho nên từng người rơi rớt, nào có ngờ ...” Diệp Trạm thở dài một tiếng, trong con ngươi tràn đầy hối hận!

Tôn Cảnh Nguyên cấu kết quần sự chỗ nhiệm vụ thí luyện, bảo họ tuyên bố nhiệm vụ truyền tin vào thành cho những đệ tử mới tư chất tốt không chỗ nương tựa.

Đệ tử nhận nhiệm vụ này sẽ tới Ngộ Trạch một chuyến, môn nhân Ngộ Trạch thấy đứa trẻ nào tư chất tốt sẽ báo ngay cho Ngộ Tu Vi, Ngộ Tu Vi kia sẽ nhiệt tình chiêu đãi, vận hỏi danh tính đồng thời hứng thú quan sát, sau khi thu thập đầy đủ thông tin sẽ báo cho Tôn Cảnh Nguyên, Tôn Cảnh Nguyên liền phái người nghìn phương ngàn kế lừa hài tử vào trong thôn trang ...

Các tầng qua lại với nhau vô cùng kín kẽ, nếu không phải Thẩm Thanh Huyền hóa thành tiểu đồng Triều Yên, sao có thể phát hiện chuyện ác đơ bẩn này!

Tiểu đồng đã chết phần lớn bơ vơ không nơi nương tựa, ở nơi xa xăm bạt vô âm tín không người nhà tìm, Tử Ngộ Quan đợi lâu không thấy người liền ghi chép đã gặp nạn.

Dù sao con đường tu hành gập ghềnh, bí cảnh Nguyệt Lạc trước khi nhập môn cũng nguy hiểm tầng tầng, càng chưa kể tới sau khi nhập môn.

Như thế càng có cơ hội cho đám ác đồ này làm chuyện ác.

Chuyện về sau Diệp Trạm đã xử lý thỏa đáng, phàm là có liên quan tất cả đều bị quét thần thức, chỉ cần tham dự trong đó đều bị giam giữ trừng phạt nghiêm khắc.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hần nói: “Có nghĩ kỹ về sau nên làm gì để ngăn việc này phát sinh không?”

Diệp Trạm thưa: “Ngày sau sẽ nghiêm túc sàng lọc quản sự, cũng định kỳ thẩm tra, tăng cường mệnh bài cho đệ tử nhập môn ...”

Hần nói hết mọi chuyện, Thẩm Thanh Huyền lắng nghe, khá là yên tâm.

Tuy việc này đã kích cực lớn tới Diệp Trạm, song cũng may hần tỉnh táo lại, xử lý rất toàn vẹn.

Rời khỏi chỗ Diệp Trạm, Thẩm Thanh Huyền dự định tới thăm Tiểu Hoa Đào.

Túc Vũ ở nội môn, đáng lẽ đi từ đại điện chuông môn xuống là có thể tới thẳng chỗ Tiểu Hoa Đào.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền lại không làm thế, y đi thẳng đến tiểu viện ngoại môn, mắt thấy cách viện tử ngày càng gần ...

Thật ra y vừa rời chỗ Diệp Trạm đã không còn tiếp tục che lấp hơi thở mình nữa, nếu Cố Kiến Thâm ở Tử Ngộ Quan, nhất định đã sớm nhận ra.

Hơn nữa còn phát giác được y cách hần ngày càng gần.

Muốn gặp mặt ư?

Thư còn chưa nhận, gặp quỷ thì có.

Tiểu viện gần ngay trước mắt, Thẩm Thanh Huyền quẹo thật nhanh, hướng vào sân của Chu tiểu béo.

Ai muốn gặp hần chứ? Y tới ngoại môn vì muốn xem thử nhóc mập ra sao rồi, suy cho cùng cũng bị người bắt trời dọa sợ mà.

Thẩm Thanh Huyền đến xem nhóc mập, nhóc mập được cưng mà sợ hãi quá sức, hăng hái đến độ nói hớ ra mồm, mắt thấy sắp sửa thốt câu thứ ba “Muốn ngủ với người” ...

Cửa phòng mở ra, Cố Kiến Thâm đứng ngay ngoài cửa.

Nhóc mặt sợ hết hồn, run lập cập nói: “Hai bọn ta rất là thuần khiết, Triệu Yên không đội nón xanh cho người đầu, ta ... ta ... tuy ta muốn gì đó với y thật, nhưng chỉ có tà tâm không có gan trộm.” Nói xong nhóc mặt vội vàng che miệng, liều mạng lắc đầu, biểu thị mình không có nói gì hết!

Cố Kiến Thâm & Thẩm Thanh Huyền: “...”

Nhóc mặt bị dọa quá sức, vội vàng nói: “Các người nói chuyện đi! Thỏa thích nói chuyện! Có làm gì đó ta cũng không ngại đâu! Ta phải tới y được đường, lần trước bị người đánh cả người ta đều đau, không chừng giờ đi khám đại phu sẽ chết ...”

Nói xong nó chuồn ngay và luôn ...

Trong nhà gỗ nhỏ hẹp, hai người đối diện nhau.

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cố Kiến Thâm mở miệng trước: “Sư thúc ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta đi đây.”

Y xoay người muốn ra cửa, Cố Kiến Thâm bỗng giữ chặt cổ tay y.

Thẩm Thanh Huyền quay đầu lại nhìn hắn: “Có việc gì?”

So với Thẩm Thanh Huyền, thái độ Cố Kiến Thâm phải nói là dịu dàng đến cực điểm: “Giận ta ư?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta có gì phải giận?”

Cố Kiến Thâm nói: “Giận ta không gặp người?”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Ai cho người tới gặp ta? Hồi âm! Là hồi âm đó đồ ngốc này!

Cố Kiến Thâm giả vờ không biết, hắn dịu giọng nói: “Ta vẫn luôn chờ ở Tử Ngộ Quan, luôn luôn ở gian nhà của chúng ta.”

Cẩn thận nghe sẽ thấy trong giọng nói này có tí đáng thương.

Thẩm Thanh Huyền liếc hắn một cái, đúng lúc nhìn thấy mắt đỏ xinh đẹp của hắn.

Ừm ... Không sao thu được tầm mắt.

Cố Kiến Thâm tràn đầy dịu dàng, đôi mắt vốn xinh đẹp giờ khắc này càng làm người chần động cả hồn phách: “Ta mỗi ngày đều pha hồng trà, bày sẵn giường chần, chờ người trở về.”

Bàn về bản lĩnh dỡ người, Cố Kiến Thâm đứng thứ hai vậy không ai dám nhận thứ nhất.

Dù sao Thẩm Thanh Huyền cũng rất là hưởng thụ.

Y nhìn chòng chọc hấn nói: “Ai bảo người chờ ta?”

Tay Cố Kiến Thâm bao lấy tay y: “Là tự ta muốn chờ.”

Thẩm Thanh Huyền bảo: “Vậy người tiếp tục chờ, ta phải về đây.”

“Sư thúc.” Cố Kiến Thâm gọi y, “Người thật sự không muốn nghe tâm ý của ta sao?”

Thẩm Thanh Huyền nhớ tới chuyện này liền giận.

Y rất muốn mắng một câu: Nghe răm ý, viết thư đi!

Nhưng lại không thể nói.

Thẩm Thanh Huyền bình tĩnh nói: “Người không thể giống ta sao?” Viết thư viết thư, nói chuyện không bằng viết thư!

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Không giống nhau được.”

Thẩm Thanh Huyền nghe không hiểu: “Tại sao?”

Cố Kiến Thâm dõi theo y, trong mắt đổ hàm ý khổ sở: “Bởi vì ta nghiêm túc hơn người.”

Thẩm Thanh Huyền không vui, ai nghiêm túc hơn ai, ai xem ai thật lòng? Vờ vịt tới nghiêm rồi hả?

Không hồi âm thì đừng gặp mặt, ý chí Tôn chủ đại nhân rất là kiên định: “Ta ...”

Y định bảo đi trước đây, ngọc giản lại đúng lúc lóe lên.

Thẩm Thanh Huyền có thể kiểm tra ngọc giản trong biển ý thức, vì vậy y nhìn thử.

“Mười chín, tiểu biệt thắng tân hôn, cùng ngắm sao với Cố Kiến Thâm.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Màu mắt Cố Kiến Thâm sáng lên, khóe miệng dẫn theo ý cười không thể nhìn rõ.

Thẩm Thanh Huyền hít một hơi, vẫn nói cho hết lời: “Ta đi đây.”

Nói đoạn y đi về phía cửa, Cố Kiến Thâm nhìn bóng lưng nhỏ quật cường của y, triệt để nhin hết nỗi, hấn nhanh chân đi tới, một tay ôm lấy người ta.

“Được rồi mà, thiếu gia...” Hấn dán sát vào tai y khẽ khàng, “Chúng ta về nhà thôi.”

Thẩm Thanh Huyền nhin không cho hấn một cái tát, hừ lạnh một tiếng rồi vòng quanh cổ hấn.

Có thể nói là ngạo kiều làm nũng.

Tuy có thể đoán được nguyên do y thay đổi thái độ, song Cố Kiến Thâm vẫn yêu thích cực kỳ dáng vẻ này của y.

Hấn bèn hôn lên gò má y một cái.

Thẩm Thanh Huyền quay đầu trừng hấn.

Cố Kiến Thâm nói: “Biến về đi, ta muốn hôn người.”

Thẩm Thanh Huyền giận ghê gớm: “Nằm mơ.”

Cố Kiến Thâm lại bóp eo y một cái.

Thẩm Thanh Huyền giận dữ dùng Thiên cân trụ cộng thêm hàn băng vạn năm, cho Cố Kiến Thâm cảm nhận được thế nào gọi là sức nặng sinh mệnh không thể thừa nhận.

Cố Kiến Thâm: “.....”

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt: “Thả ta xuống.”

Cố Kiến Thâm ôm chặt y thêm tí nữa: “Không.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Có tin ta đề gãy cánh tay người không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Người không nở đâu.”

Thẩm Thanh Huyền: “.....” Y không phải không nở, y chỉ hoài nghi Cố Kiến Thâm bị gãy tay rồi có còn ngấm sao với y được hay không ...

Quên đi quên đi, không nhin việc nhỏ ắt hồng mưu lớn, Thẩm Thanh Huyền thu phép thuật, thành thật dựa vào lồng ngực Cố Kiến Thâm.

Tim Cố Kiến Thâm giữa chịu không nổi, vừa vào nhà nhỏ, nhân lúc Thẩm Thanh Huyền bị trang hoàng trong phòng mê hoặc liên cường ép tháo gỡ thuật biến thân của y.

Tiểu đồng mềm mại bỗng chốc hóa thành mỹ nhân tuyết y xinh đẹp thanh tú ...

Cố Kiến Thâm nắm cầm y, hôn lên cánh môi mỏng ấy.

Thẩm Thanh Huyền giật mình, Cố Kiến Thâm đã xông vào cổ họng, cuốn lấy đầu lưỡi y.

Một cảm giác tê dại lan tràn toàn bộ xương sống, mi tâm Thẩm Thanh Huyền khẽ nhú, nhưng vẫn mặc Cố Kiến Thâm hôn càng thêm triển miên.

Y muốn đẩy hẳn lỏng tay chút, Cố Kiến Thâm lại cùng y mười ngón đan chặt, hôn tới nhu tình mật ý.

Khi hai người tách ra, Thẩm Thanh Huyền hơi thở dốc: “Bệ hạ làm vậy là ý gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Người có cảm nhận được tâm ý của ta không?”

Thẩm Thanh Huyền sững sốt.

Cố Kiến Thâm nắm tay y, đặt lên vị trí trái tim mình: “Có thể cảm nhận được nó đập nhanh cỡ nào không?”

Thẩm Thanh Huyền dời mắt xuống, nhìn lồng ngực của hắn, dường như thật sự nghe được tiếng chấn động

như nổi trống.

Quả thật đập rất nhanh.

Môi mỏng Cố Kiến Thâm hơi cong, mắt đỏ dịu dàng như biển: “Chỉ bởi vì ta gặp được người.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn không chớp mắt, không biết là vì hấn hay vì đôi mắt hấn.

Dù sao cũng ... thật là đẹp.

Mắt thấy bầu không khí vừa vặn, Cố Kiến Thâm thu lại mắt đỏ, lần nữa khoác lên ngực trang.

Đôi mắt biến đổi, Thẩm Thanh Huyền phục hồi tinh thần.

Cố Kiến Thâm vừa thấy buồn cười lại vừa bất đắc dĩ, hấn nói: “Sắc trời không còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi sớm chút đi.”

Lúc này Thẩm Thanh Huyền mới nhớ tới chính sự: “Ta còn chưa muốn ngủ.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Làm sao thế?”

Thời cơ tốt đẹp như thế, Tôn chủ đại nhân tất nhiên không buông tha, y nói rằng: “Bên ngoài trăng sáng giữa trời, không bằng chúng ta chuẩn bị chút trà bánh, tiểu khiển một hồi.”

Cố Kiến Thâm đương nhiên nghe theo y: “Cũng được.”

Nhiệm vụ này hấn rất dễ hoàn thành, Thẩm Thanh Huyền cân nhắc, không phải cùng nhau ngắm sao thôi à? Đơn giản mà, xem xong y liền đi, lần sau mặc kệ nhiệm vụ gì, Cố Kiến Thâm không hồi âm cho y, y sẽ không gặp hấn!

Tính toán xong, Thẩm Thanh Huyền ra khỏi gian nhà, kết quả ...

Cuồng phong gào thét, mây đen dày đặc, ơ này.. Còn ngắm sao gì nữa hă, sợ vừa ra đã bị xối cho ướt sũng.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm nói: “Ồ, không phải sư thúc mới bảo trăng sáng treo cao sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Phải làm sao đây?”

Thẩm Thanh Huyền không vui: “Ngủ.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười trong mắt: “Không sao đâu, tối mai nhất định trăng sẽ sáng mà.”

Thẩm Thanh Huyền vào nhà lên giường, biến thành hình dáng tiểu đồng.

Cố Kiến Thâm kéo người vào ngực mình một cách tự nhiên, hai người đã lâu không ngủ cùng nhau vẫn có thể ngủ rất say.

Tối hôm sau, Thẩm Thanh Huyền tâm tâm niệm niệm đều là ngắm sao.

Ai mà ngờ, y vừa định mở miệng, bên ngoài lại cuồng phong gào thét, mây đen dày đặc ... Thậm chí trời còn mưa!

Thẩm Thanh Huyền giận cực kỳ!

Ngày thứ ba ...

Mưa tầm tã mưa to như thác nước, nhà gỗ hai người bọn họ lão đà lão đảo.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

28. Chương 28

Ba ngày liên tiếp đều là khí hậu như này, còn ngắm sao cái lông ý!

Thẩm Thanh Huyền xoay người vào nhà, tâm trạng rất kém, muốn đập cái tên bên cạnh không chịu hồi âm cho mình về Duy Tâm cung.

Cố Kiến Thâm vờ như không biết nguyên do: “Sao lại giận rồi?”

Nói xong thì chuẩn bị cho y một đồng hoa quả xinh xắn bắt mắt, cam đỏ, dứa tươi, vàng óng ... làm người ta không nỡ ăn.

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền tốt hơn: “Không có gì.”

Cố Kiến Thâm nói: “Có gì không vui nhất định phải nói ta biết.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn, không nói gì.

Một đêm không chớp mắt, hôm sau lại là một ngày nắng.

Dựa theo thời tiết ban ngày, thế nào tối cũng đầy sao lấp lánh.

Nhưng trời chiều bóng ngả về tây, sau khi khắp nơi chìm vào đêm tối, thời tiết lại bắt đầu thay đổi ...

Mây đen đầy trời, gió lạnh rì rào, Thẩm Thanh Huyền đứng ở ngoài cửa, đứng cả buổi, chân trời chợt bắt đầu có tuyết bay.

Rất tốt ...

Dù thế nào cũng không để y ngấm sao đúng không?

Y nhắm mắt lại, giấu giếm Cố Kiến Thâm, nháy mắt phóng thần thức ra ngoài.

Đúng như dự đoán, ngoại trừ Tử Ngọ Quan, bên ngoài trắng sáng giữa trời, đầy sao lấp lánh!

Tên khốn này đang làm gì? Tại sao muốn thay đổi thời tiết?

Nhận thấy Cố Kiến Thâm đi ra, Thẩm Thanh Huyền nhanh chóng mở mắt, tu vi cũng về lại trạng thái tiểu đồng, không để lộ chút dấu vết.

Cố Kiến Thâm cầm áo choàng khoác lên vai y.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn: “Người cảm thấy ta sẽ sợ lạnh ư?”

Cố Kiến Thâm dịu giọng nói: “Ta nhìn mà đau lòng.”

Thẩm Thanh Huyền giật khóe miệng, cười đầy châm chọc.

Cố Kiến Thâm ở phía sau y, đương nhiên không nhìn thấy, hắn hỏi y: “Muốn ngấm tuyết ư?”

Mặc dù tuyết này do người tạo ra, nhưng lại dành tình cảm trong đó.

Hoa tuyết trông như lông ngỗng, bay lượn giữa trời gió lạnh vắng lặng, tựa như tinh linh màu trắng, hạ xuống tầng tầng lớp lớp, rất nhanh đã lót đầy một tầng tuyết trắng, phát sáng như trân châu trong màn đêm âm u lạnh lẽo.

Thẩm Thanh Huyền nhìn thẳng phía trước, lạnh lùng nói: “Ta ghét tuyết.”

Cố Kiến Thâm hiểu rõ: “Cũng phải, thứ này nhạt nhẽo cực kì.” Cho tới tận giờ hắn đương nhiên biết sở thích của Thẩm Thanh Huyền, đồ thẩm sáng choang mới là màu y thích, sắc lạnh đơn điệu mộc mạc y đều không muốn.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Không phải vì màu sắc.”

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y.

Thẩm Thanh Huyền vươn tay, một bông tuyết rơi vào tay y, nhiệt độ lòng bàn tay y cao, tuyết rất nhanh đã tan, nước không sạch dính vào lòng bàn tay, có chút ô ỉm như mẹ hiền.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chằm chằm rồi nói: “Bởi vì nó ướt lạnh.”

Trong đầu Cố Kiến Thâm bỗng nhiên hiện lên hình ảnh đứa trẻ cô đơn bên trong giếng sâu tối đen nhỏ hẹp, tràn đầy mùi hôi thối và ẩm mốc kia.

Thẩm Thanh Huyền hất vệt ước trong lòng bàn tay, nhìn hắn nói: “Thứ như tuyết, trông thì sạch, nhưng thực chất âm lãnh dễ thay đổi, có gì đáng để thích?”

Chẳng hạn như mấy người, ngoài mặt nho nhã lễ độ, treo bên miệng toàn là tình thâm nghĩa trọng, thực tế lại quỷ quyệt giỏi thay đổi, không ngừng cất giấu âm hiểm giả dối vào trong lòng.

Y có ý riêng, Cố Kiến Thâm đương nhiên nghe ra.

Cố Kiến Thâm cũng vươn tay đón một bông tuyết, mà bông tuyết này vẫn duy trì tư thái xinh đẹp nhất trong lòng bàn tay hắn, tựa như bảo thạch mỹ lệ rơi xuống từ chân trời.

Hắn nói: “Tuyết chính là như vậy, nó thay đổi bởi vì người.” Nhiệt độ lòng bàn tay là nguyên do làm tuyết tan, nóng nó sẽ thay đổi, nhưng nó vẫn là nó.

Thẩm Thanh Huyền cho rằng hắn đang chỉ trích y, vì vậy giễu cợt nói: “Nhưng ta lại là kiểu người này.”

Cố Kiến Thâm lại bảo: “VẬY ta sẽ thích người như người.”

Nghe được câu này, Thắm Thanh Huyền ngẩn ra, ngay sau đó y xì cười một tiếng, xoay người vào nhà.

Thật ra cả hai đều so sánh đối phương với tuyết.

Chỉ có điều Thắm Thanh Huyền ám chỉ Cố Kiến Thâm trong ngoài không đồng nhất.

Lời kia của Cố Kiến Thâm như thể đáp lại Thắm Thanh Huyền, nhưng vì câu phía sau mà mang một ý nghĩa khác.

Tuyết trong tay hắn là Thắm Thanh Huyền, hắn biết Thắm Thanh Huyền là người như thế, cho nên nguyện ý che chở, bằng lòng nhân nhượng, hi vọng có thể tỉ mỉ cẩn thận nâng trong lòng bàn tay, không để y có bất kỳ thay đổi nào.

Ha ha, lời ngon tiếng ngọt, Tôn chủ đại nhân không thềm nể mặt mũi đâu.

Hai người trở về nhà, Thắm Thanh Huyền không nói lời nào, Cố Kiến Thâm cũng không chọc giận y nữa.

Giăng co hơn nửa canh giờ, Thắm Thanh Huyền nằm ở trên giường bỗng nhiên mở mắt ra.

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y: “Ngủ không được?”

Thắm Thanh Huyền biến trở về hình dáng trưởng thành.

Đây là lần đầu tiên trên giường Cố Kiến Thâm nhìn thấy y trong hình thể này.

So với trong tưởng tượng còn mê người hơn, tóc màu mực như thác nước, áo lót mỏng tựa mây, thân thể thanh lãnh xinh đẹp biểng nhác nằm nghiêng.

Như Tuyết Liên nở rộ trên núi cao, nhụy hoa như tơ lười biếng xòe ra, vẻ ngoài thánh khiết nhất lại quyến rũ người nhất.

Sắc mắt Cố Kiến Thâm đột nhiên biến đậm, mắt nhìn y chăm chăm không chớp.

Thắm Thanh Huyền nhìn hắn, giọng nói ung dung mê người: “Bệ hạ còn chưa ngủ sao?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền cũng không mở miệng, cứ thế ngằm nhìn môi hắn, tràn đầy hàm ý ám chỉ.

Nếu còn nhìn được, sợ rằng không chỉ là vấn đề có còn là đàn ông hay không, mà căn bản không phải là người.

Cố Kiến Thâm đứng dậy, đi về phía y như bị yêu tinh dụ dỗ.

Hắn cúi người, Thẩm Thanh Huyền nhắc cánh tay lên, miễn cưỡng vòng lấy cổ hắn.

Cố Kiến Thâm cúi đầu, dùng sức hôn lên đôi môi lạnh nhạt bạc tình lại quá ngọt ngào này.

Thẩm Thanh Huyền không chỉ không chống cự, ngược lại còn thả lỏng khớp hàm, phối hợp với đòi hỏi và xâm lược của hắn.

Được mời gọi như thế, Cố Kiến Thâm triệt để không dè ép được bản tính, khát vọng trải rộng thần kinh, vọt tới đại não, tâm trạng bức thiết khao khát y bốc cháy tới đỉnh điểm.

Thẩm Thanh Huyền hết mực thuận theo, tùy ý để hắn cởi bỏ vạt áo mình, mặc cho thân thể bại lộ trong không khí quạnh quẽ ...

Cố Kiến Thâm cắn lên cần cổ trắng nõn của y, hương vị nhẵn nhụi như tuyết ngọt thực sự khiến người phát cuồng.

Thẩm Thanh Huyền rên một tiếng, nhẹ giọng nói: “Người là chó?”

Ba chữ mang theo tức giận rồi lại ngọt mềm, như dầu vẩy thêm vào lửa, thiêu đến người nhiệt huyết sôi trào.

Cố Kiến Thâm nhìn không được dùng sức, cắn càng nặng hơn.

Thẩm Thanh Huyền vẫn không giận, thậm chí còn cười nói: “Được rồi, để ta xem nào.”

Nói đoạn, y cúi y phục Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm sao có thể cự tuyệt? Đừng nói là nhìn, cúi xuống hết tảng y còn được nữa kia.

Thẩm Thanh Huyền thoải mái gạt áo hắn ra, ngằm nhìn cằm ẩn diễm lệ kia.

Thật sự quá đẹp, sao lại có thứ xinh đẹp như thế.

Thẩm Thanh Huyền đẩy hấn một cái.

Cố Kiến Thâm không chịu buông ra.

Thẩm Thanh Huyền thoáng dùng sức, trở mình đè lên người hấn.

Cố Kiến Thâm nhìn y không chớp mắt.

Thẩm Thanh Huyền lại không nhìn hấn, y nhìn chăm chăm điểm sắc trên vai hấn, nhìn một chốc rồi cúi đầu hôn lên.

Trên gương mặt thanh lãnh là si mê cùng quyến luyến.

Thật sự rất khiến người ta động lòng.

Cố Kiến Thâm dùng sức siết chặt eo y, dục vọng nhảy lên tới cực hạn.

Thẩm Thanh Huyền tử mị mà hôn hấn, không cần tận sức câu dẫn đã như cây thuốc phiện ngọt ngào khiến người hoàn toàn trầm mê.

Tay ngày càng không thành thật, Thẩm Thanh Huyền lại không có ý ngăn cản hấn.

Sắp thấy ...

Trong thoáng chốc.

Như choàng tỉnh khỏi mộng lớn, vào thời khắc Cố Kiến Thâm thất thần, hấn rời khỏi hương thơm mềm mại ngọt ngào, ngã vào nước biển lạnh băng.

Dòng nước chèn ép ủa tới, Cố Kiến Thâm sửng sốt một hồi lâu, thế rồi lắc đầu bất đắc dĩ.

Thật đúng là yêu tinh.

Giây tiếp theo, hấn vọt ra khỏi mặt nước, đứng bên trên Tinh Hải.

Cách đó không xa, nam tử treo giữa không trung nào còn bộ dạng biếng nhác dụ người động lòng như trước?

Y vận bạch y tựa sương, mặt mày như tuyết, tư thái ảm đảm đứng đó chẳng phải là người đứng đầu Thiên Đạo cao cao tại thượng kia sao?

Cố Kiến Thâm hỏi: “Người có ý gì?”

Thẩm Thanh Huyền giơ tay, một chùm sáng trắng tụ lại trong lòng bàn tay ...

Tia sáng này nhìn thật đẹp, nhưng đáng tiếc lại đòi mạng.

Cố Kiến Thâm không nhúc nhích, hần tiếp tục hỏi: “Thế nào? Ta đã làm sai gì sao?”

Thẩm Thanh Huyền không nói tiếng nào, chùm sáng trắng tăng tốc xoay tròn, linh khí dồn dập kéo tới như sóng ngầm nước biển, cực kỳ dọa người.

Cố Kiến Thâm vẫn bất động.

Thẩm Thanh Huyền rốt cục mở miệng: “Nếu không phản kháng, thì chết.”

Cố Kiến Thâm nói: “Hãm sâu vào mỹ nhân kế, chết không hết tội.”

Môi mỏng Thẩm Thanh Huyền khẽ nhếch: “Vậy ta sẽ phá hủy Tâm Vực.”

Nói xong, bàn tay y chuyển động, đầu mâu nhắm thẳng vào sâu trong Vọng Tấn.

Đồng tử Cố Kiến Thâm co lại.

Lấy tu vi của Thẩm Thanh Huyền, thật sự có thể làm được chuyện như miệng y nói.

Tinh Hải lẫn Vọng tấn đều xao động, linh khí bàng bạc này của y nện xuống, sợ rằng toàn bộ Vọng Tấn đều sôi trào, gặp xui xẻo trước tiên chính là hộ vệ Tâm Vực bên kia Vọng Tấn, thậm chí sẽ làm tòa thành trì gần đó như rơi xuống thiên tai.

Cố Kiến Thâm nói: “Sự thúc có ý gì?”

Trong giây lát Thẩm Thanh Huyền đã đi tới bên cạnh hắn, giọng y dường như vẫn còn ầu ầu quyến luyến: “Thử xem tu vi Bộ hạ thế nào.”

Nói đoạn, chùm sáng trắng trong tay thoát ra như mũi tên, nhắm cực nhanh về phía Cố Kiến Thâm.

Trong chớp mắt, một tia sáng đỏ phóng lên trời, hai lực lượng cường đại đụng vào nhau, Tinh Hải cùng Vọng Tẫn đều chấn động theo.

Hai người mạnh nhất thế gian, không hề giữ lại một đòn, nắm giữ uy lực cực lớn có thể diệt thế!

Cố Kiến Thâm vẫn không chịu chủ động nghênh chiến: “Sư thúc muốn giết ta ư?”

Thẩm Thanh Huyền lần thứ hai xuất chiêu, dáng nghiêng độc nhất vô nhị, nhưng chiêu nào chiêu nấy đều muốn đoạt mệnh: “Thử xem mà thôi.”

Trong mấy nhịp thở ngắn ngủi đó, hai người đã so mấy trăm chiêu.

Thẩm Thanh Huyền hùng hổ dọa người, Cố Kiến Thâm lại nhường nhịn hết lần này tới lần khác.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Thật sự cho rằng ta sẽ không giết ngươi?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ngươi không tiếc, nhưng ta lại không nỡ.”

Ý cười nơi khóe miệng Thẩm Thanh Huyền càng sâu, chiến ý trong mắt càng hăng: “Ngươi tiếp cận ta không phải vì thời khắc này sao? Đến đây đi, chơi đùa với ngươi một lúc.”

Cố Kiến Thâm thấy chiêu hủy chiêu: “Sư thúc nghĩ như thế?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chẳng lẽ không phải?”

Cố Kiến Thâm nói: “Không thể là ta thật lòng thích ngươi sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thật lòng? Ngươi có thứ này sao?”

Cố Kiến Thâm buồn bã nói: “Người không có mới là sư thúc.”

Thẩm Thanh Huyền nhếch môi, lời nói đường hoàng tùy hứng: “Không bằng ngươi mở ngực ta ra nhìn cho kỹ?”

Cố Kiến Thâm hiếm khi nhú mào: “Không làm được.”

Thẩm Thanh Huyền: “Vậy thì để ta xem chân tâm của ngươi đi.”

Nói xong, linh lực Thảm Thanh Huyền lần hai tăng thêm một bậc.

Cũng may đây là Vọng Tân Tinh Hải, nếu là nơi khác sợ rằng dư âm đã tạo thành tai nạn.

Nhưng dù có ở đây, nếu tiếp tục kéo dài, người Thiên Đạo và Tâm Vực sẽ phát hiện.

Thảm Thanh Huyền không muốn gây phiền toái lớn quyết định tốc chiến tốc thắng.

Y muốn giết Cố Kiến Thâm? Ý niệm này trong đầu thực sự có, nhưng không phải hiện tại.

Lúc này y chỉ đang thăm dò, thăm dò tu vi Cố Kiến Thâm.

Dù sao Thảm Thanh Huyền cũng không phải ai khác, y liên tiếp áp sát, pháp thuật ngày càng tinh xảo ... Cố Kiến Thâm không thể không xuất toàn lực.

Hắn vì tự vệ mà phóng thích tất cả tu vi.

Sau một loạt công kích điên cuồng nhanh như mưa rào, Thảm Thanh Huyền bỗng dừng thu tay lại.

Bắt đầu đột ngột, kết thúc càng đột ngột hơn.

Cố Kiến Thâm vẫn chưa thu tay về, dư âm làm rách xiêm y Thảm Thanh Huyền.

Thảm Thanh Huyền mỉm cười đứng ở đó: “Tu vi Bệ hạ quả nhiên ghê gớm.”

Cố Kiến Thâm nói: “Sự thúc mới càng tinh xảo tuyệt luân.”

Trong chớp mắt Thảm Thanh Huyền như con nhím tháo gỡ tất cả gai nhọn, lộ ra mặt mềm mại nhất: “Chúng ta trở về đi.”

Cố Kiến Thâm: “.....”

Thảm Thanh Huyền chậm rãi đến gần hắn, cách rất gần, Cố Kiến Thâm mới nhận ra vì trận đánh ban nãy mà hai gò má y ửng đỏ, đáng vẻ nhẹ thở gấp muốn quỵên rũ bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Chỉ tiếc, Cố Kiến Thâm không dám xem thường, thật sự là mỹ nhân có gai, trong gai mang kịch độc.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng nắm tay hắn, giây tiếp theo, y biến về hình dáng tiểu đồng.

Cố Kiến Thâm rũ mắt nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền mềm giọng nói: “Ta mệt.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền duỗi tay như chuyện hiển nhiên.

Cố Kiến Thâm bế người lên, vừa cẩn thận ôm, vừa lắc đầu cười khê.

Đánh người ta đã rồi làm nũng, vì sao lại có gia hỏa như người này chứ.

Vậy mà lần này đến lần khác đáng yêu tới muốn mạng người.

Thẩm Thanh Huyền vui mình trong ngực người ta còn không thành thật, y véo mặt hắn nói: “Cười cái gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Cười ta ngốc.”

Thẩm Thanh Huyền ha ha: “Thế chẳng phải trên đời này không còn ai thông minh nữa sao?”

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y: “Đang khen ta hửm?”

Thẩm Thanh Huyền xoa nắn mặt hắn nói: “Ừa, đang khen vua tâm cơ như ngươi đó.”

Cố Kiến Thâm nói: “Làm sao ta có thể sánh bằng ngươi.”

Thẩm Thanh Huyền cố ý đào hố nói: “Thôi đi, ta vẫn luôn bị ngươi làm cho chẳng hay biết gì, xoay ta mòng mòng bộ vui lắm ư?”

Cố Kiến Thâm làm như nghe không hiểu: “Chẳng hay biết gì?”

Thẩm Thanh Huyền giận lắm, chôn đầu vào cổ hắn dùng sức cắn một cái.

Cánh tay Cố Kiến Thâm ôm y đột nhiên dùng sức: “Không bằng sư thúc biến trở về đi, chúng ta tiếp tục chuyện trước đó.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hắn: “Tiếp tục đánh nhau?”

“Ừm.” Cố Kiến Thâm nói, “Lên giường đánh.”

Thẩm Thanh Huyền nguyệt hấn một cái: “Nghĩ đẹp lắm.”

Nói xong, y liền dựa vào trong ngực hắn không nói.

Đã lâu không vận dụng nhiều linh lực như thế, y đã mệt lắm rồi.

Cố Kiến Thâm mang y về Tử Ngọ Quan, vào cửa mới nhận ra tiểu tử trong ngực đang ngủ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm, lông mi thật dài, bộ dạng mất đi nguy trang trở nên đáng yêu ngây thơ, không còn phong hoa tuyết đại vốn có, nhưng lại nhiều thêm chút quật cường khiến người yêu thương.

Thẩm Thanh Huyền khi còn bé ... bị người nhốt trong giếng cạn ...

Sao có thể nhẫn tâm đến vậy.

Cố Kiến Thâm nhẹ chân nhẹ tay thả người xuống, đắp chăn cho y.

Thẩm Thanh Huyền hơi nghiêng người, tay nhỏ non nớt rúc vào dưới đáy gối.

Cố Kiến Thâm mỉm cười hôn lên trán y.

Thẩm Thanh Huyền ngủ rất say, hôm sau tỉnh dậy y chậm rãi duỗi eo, cả người tinh thần sảng khoái.

Qua buổi thăm dò tối qua, y cơ bản có thể xác định.

Cố Kiến Thâm nhất định cũng nhìn thấy thang trời.

Tu vi cỡ này, chỉ cần phá vỡ quan ải là có thể nhìn thấy thông thiên đại đạo.

Nếu không phải thang trời hư hao, biết đâu chừng y và Cố Kiến Thâm có thể chạm mặt tại thiên ngoại.

Đáng tiếc với đức hạnh kia của thang trời, hai người bọn họ đều bị vây ở hạ giới.

Y lấy được ngọc giản, bên trên chỉ thị chữa trị thang trời, có thể Cố Kiến Thâm cũng nhận được.

E rằng nhiệm vụ bọn họ có liên quan nhau, ví dụ như y hướng về Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm thì lại hướng về y.

Cho nên cái tên này mới luôn quần lấy y.

Hết lần này lần khác lại thích bày ra vẻ tình sâu nghĩa nặng, còn không phải vì đời gạch sao? Thành thật chút không tốt à!

Ngay sau đó Thẩm Thanh Huyền lại nghĩ tới chuyện hồi âm cùng ngấm sao.

Rõ ràng Cố Kiến Thâm ở giữa gây khó dễ, không chịu phối hợp với y để hoàn thành nhiệm vụ.

Lẽ nào nhiệm vụ của bọn họ có mâu thuẫn? Nhưng rõ ràng trước đó hắn rất phối hợp, hoàn toàn là kiểu buồn ngủ liền kê gối, y hơi chủ động một tí, Cố Kiến Thâm liền dán tới phối hợp với y.

Sao tới mấy lần này lại bắt đầu gây chuyện rồi?

À, đúng rồi.

Thẩm Thanh Huyền hiểu rõ, chắc là Cố Kiến Thâm đoán được y có ngọc giản, suy đoán nhiệm vụ y đang làm, cho nên cố ý nhìn trờ cười của y.

Ngấm lại mình vì muốn hắn hồi âm mà nói một đồng lời hay, phát sầu vì mây đen dày đặc liên tiếp mấy ngày.

Thẩm Thanh Huyền: Ha ha, có thể đối đối tượng hợp tác không?

Ngọc giản sợ tới biến sắc: Không thể!!!

Đáng tiếc nó không thể lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là liều mạng chớp tắt “Thứ tư, không được nổi sát tâm với Cố Kiến Thâm.”

Thẩm Thanh Huyền xem như không thấy.

Cố Kiến Thâm thấy y tỉnh, liền tới giúp y mặc quần áo.

Thẩm Thanh Huyền cúi đầu nhìn hấn: “Nghe nói Tâm Vực tu hành, khó khăn nhất là thức tâm.”

Cổ Kiến Thâm không ngẩng đầu: “Sư thúc cảm thấy hứng thú với tâm pháp Tâm Vực à?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Biết người biết ta trăm trận trăm thắng.”

Cổ Kiến Thâm nở nụ cười: “Tùy tâm, vấn tâm, phá tâm, thức tâm ...” Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền nói, “Thực ra khó khăn nhất là thả tâm.”

“Thả tâm?” Thẩm Thanh Huyền hiếu kỳ nói, “Cái này khác tùy tâm chỗ nào?”

Tu hành Tâm Vực đơn giản bắt đầu từ tùy tâm, rồi tới vấn tâm, sau đó loại bỏ tâm ma, cuối cùng nhận thức thâm tâm chân chính.

Vậy thả tâm là gì?

Cổ Kiến Thâm nói: “Sau khi thấy rõ tùy tâm của bản tâm thì mới tới thả tâm.”

Thẩm Thanh Huyền hiểu rõ.

Đây là một chu kỳ, lấy tùy tâm làm cơ sở, sau cùng thả tâm mới chính thức thăng hoa.

Vấn, phá, thức, sau tùy tâm mới thật sự là thả tâm.

Thẩm Thanh Huyền nhắc chân, ngón chân xinh xắn chọt lên ngực hấn: “Vậy Bệ hạ có thả tâm không?”

Cổ Kiến Thâm nắm chặt mắt cá chân trơn bóng như ngọc của y: “Nếu thả được, giờ khắc này đã không cần thiết quần quýt si mê người.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Vậy thì có liên quan gì tới ta?”

Cổ Kiến Thâm hôn lên mu bàn chân xinh đẹp của y: “Không thể cho người biết.”

Thẩm Thanh Huyền bị hấn làm nhột, giãy khỏi hấn nói: “Cố làm ra vẻ bí ẩn.”

Cổ Kiến Thâm đứng dậy chỉnh lý cổ áo cho y: “Ta sợ nói ra, sư thúc lại muốn giết ta.”

Mắt Thảm Thanh Huyền lóe lên, ngửa đầu nhìn hấn: “Không giết người, người nói ta nghe chút đi.”

Cổ Kiến Thâm rất biết cách dừng: “Không muốn.”

Thảm Thanh Huyền giận cực, một cước đá văng hấn: “Tránh ra, không cần người nữa.”

Cổ Kiến Thâm cười mà không nói.

Thảm Thanh Huyền nghĩ tới nhiệm vụ nam canh nam dật, sáng sớm đi một chuyến tới nơi thí luyện, xem thử có nhiệm vụ thích hợp nào không.

Kết quả ...

Thảm Thanh Huyền hé miệng nói: “Ai muốn đi nuôi linh thú?”

Cổ Kiến Thâm nói: “VẬY KHÔNG ĐI.”

Không đi sao đổi mới nhiệm vụ tiếp theo?

Mặc dầu y rất muốn nói thẳng, nhưng Cổ Kiến Thâm vẫn còn giả vờ, y liền theo hấn, xem coi hấn muốn vờ vịt tới khi nào.

Thảm Thanh Huyền nói: “Người không đi thì thôi, ta tự mình đi.”

Lời này vô cùng xuyên tạc: “.....”

Thảm Thanh Huyền nhanh chân đi về phía vườn linh thú.

Gọi là vườn linh thú, thực chất đều là thú non cấp thấp, chẳng hạn như con heo bay còn nhỏ này, ngoại trừ biết bán manh và ăn thì không dùng được chỗ nào, sức chiến đấu cũng bằng không, cơ bản cho nữ tu sĩ thích nuôi để tiêu khiển.

Heo bay con sinh sôi nảy nở nhanh, một tổ có bảy, tám con, nuôi cũng dễ, chỉ cần là thứ có thể ăn, nó không ngại gặm một phát.

Xem như cũng khá đáng yêu, béo mềm mềm, tròn vo vo, dọn dẹp cho nó rồi trông sẽ rất manh.

Thảm Thanh Huyền không ghét chúng, nhưng cũng không thích.

Có lẽ là do ... mắt bọn nó đen thui thui?

Tròn xoe lấp lánh như giọt nước, rõ ràng rất đáng yêu, nhưng mà ...

Tôn chủ: Xấu muốn chết!

Thẩm Thanh Huyền cố ý thăm dò Cố Kiến Thâm, y không muốn tự mình dứt ăn đầu.

Cố Kiến Thâm nói: “Trong vườn lầy lội, người đừng đi.”

Thẩm Thanh Huyền cố ý riêng: “Chỉ cần là nhiệm vụ, ta sẽ làm thật tốt.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta giúp người không được sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chỉ sợ người giúp còn gây trở ngại thêm.”

Vốn tưởng rằng Cố Kiến Thâm sẽ ngáng chân như vạ ngấm sao, kết quả tên này lại tro mắt nhìn Thẩm Thanh Huyền đi cho heo ăn.

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Vậy mà không mắc mưu, xem ra nhiệm vụ của hai người họ cơ bản đồng bộ với nhau.

Tên khốn này làm cái gì? Không phải đều là cùng nhau ngấm sao ư? Sao không phối hợp với y?

Tôn chủ đại nhân giận đùng đùng cho heo ăn, bởi vì sát khí quanh thân quá nặng, đám heo bay con vô cùng im lặng, ngay cả manh cũng không dám bán.

Làm nhiệm vụ xong, quản sự vườn linh thú thở dài nói: “Đứa trẻ à, người rất có thiên phú đó! Có muốn ở lại vườn linh thú nuôi heo không?”

Người anh em người được lắm, dám kêu Tôn chủ đại nhân đi nuôi heo!

Thẩm Thanh Huyền im lặng rồi thẳng thừng cự tuyệt: “Không.”

Quản sự cũng không cưỡng cầu, ngược lại còn bảo: “Người đã hoàn thành nhiệm vụ vượt tiêu chuẩn, ta tặng người một con heo bay được không?”

Thẩm Thanh Huyền: “.....”

Cố Kiến Thâm nén cười một tiếng, giải vây cho y: “Không cần, thiếu gia nhà ta không thích mấy con thú nhỏ này.”

Vừa nghe hai chữ thiếu gia, quần sự đương nhiên không cần phải nhiều lời, đệ tử thế gia sao có thể để ý heo bay nho nhỏ.

Rời vườn vụn thú, không bao lâu trời đã tối đen.

Thẩm Thanh Huyền không vội ra khỏi phòng.

Cố Kiến Thâm lại hỏi y: “Đêm nay không ra ngoài nữa?”

Thẩm Thanh Huyền giương mắt nhìn hắn: “Có ngôi sao nào không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Nhìn thử mới biết.”

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh một tiếng, thi thuật, làm ngân hà bên ngoài như thác nước, sao trời vụn dậm.

Cố Kiến Thâm cũng dùng thuật, lập tức mây đen dày đặc, che kín bầu trời.

Thẩm Thanh Huyền thi thuật làm mây đen tản đi.

Cố Kiến Thâm lại gọi mây đen về.

Các đệ tử ở Tử Ngộ Quan đều sợ ngây người.

Ầy dô má ơi ... Tình huống này là sao? Vì sao chốc lại chuyển mưa chốc lại có sao? Đầu lão thiên gia bị lừa đá rồi à?

Lão thiên gia biểu thị mình rất oan uổng, rõ ràng là Tôn chủ các ngươi đang câu kinh!

Qua lại mấy lần, Thẩm Thanh Huyền vỗ bàn cái rầm: “Cố Kiến Thâm!”

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y, chậm rãi nói: “Ta rất đau lòng.”

Thẩm Thanh Huyền giận quá mà cười, tên này còn có mặt mũi mà đau lòng? Y nghiêm mặt hỏi hấn: “Tại sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta tùy tâm người lại giả ý.”

Thẩm Thanh Huyền sững sốt, y vậy mà nghe hiểu ý trong lời hấn.

Dựa theo tình huống trước mắt, hai người nhất định đều có ngọc giản, và đều có nhiệm vụ.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền tu theo Thiên Đạo, ngọc giản thượng thư này xem như mệnh trời, bất kể yêu cầu gì, y đều nghiêm túc làm và tuân theo đạo ý, chuyên tâm tu hành.

Nhưng Cố Kiến Thâm tu theo Duy Tâm Đạo, ở chỗ hấn, nhiệm vụ trên ngọc giản chính là trở ngại, hấn muốn thả tâm, vậy rốt cục nên nghe theo hay không nên?

Nếu làm theo, chẳng phải sẽ chứng minh hấn vì thích Thẩm Thanh Huyền mà làm những chuyện này? Chẳng phải đồng nghĩa rằng hấn muốn gặp Thẩm Thanh Huyền, muốn ngủ cùng y, muốn làm việc thân mật với y?

Vì sao lại muốn? Bởi vì thích.

Bày ra trước mắt chính là, Cố Kiến Thâm làm theo.

Vậy nên ... Hấn nói hấn tùy tâm, Thẩm Thanh Huyền lại giả ý.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hấn, mắt lộ ra ngờ vực, trong lúc nhất thời, y nhìn không thấu Cố Kiến Thâm.

Nhưng vào lúc này, ngọc giản không chịu cô đơn rốt cục bắt đầu nổi bong bóng(*).

() Cái cụm nổi bong bóng này là ngôn ngữ mạng bên Trung đồng nghĩa với việc góc đầu trời lên, cơ mà mình thích nên cứ giữ nguyên văn đấy.*

“Thứ hai mươi, xin hãy hoàn thành các nhiệm vụ còn lại, trước khi hoàn thành sẽ không tuyên bố nhiệm vụ mới.”

29. Chương 29

Dù Thẩm Thanh Huyền có giáo dưỡng tốt cỡ nào thì lúc này cũng hận không thể bóp nát ngọc giản.

Cái gì gọi là hoàn thành hết toàn bộ nhiệm vụ còn lại? Cái gì gọi là không hoàn thành sẽ không tuyên bố nhiệm vụ mới?

Có phải muốn chết không, ngọc giản gà cay (rác rưởi)(*) này.

() Chữ gà cay tiếng Trung đọc gần giống âm của chữ rác rưởi.*

Ngọc giản: QAQ!

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía người bên cạnh.

Cố Kiến Thâm cũng nhìn y.

Thật ra hai người đều rõ trong lòng.

Tu vi bậc này, đột phá quan ải, thấy thang trời bị tổn hại, đồng thời nhận được nhiệm vụ chữa trị.

Nói trắng ra là hai người họ đều biết rõ đối phương cũng đang dờ dách.

Chẳng qua không chịu nói toạc ra trước mà thôi.

Thẩm Thanh Huyền chờ Cố Kiến Thâm nói.

Cố Kiến Thâm chờ Thẩm Thanh Huyền nói.

Cuối cùng ...

Hai người đồng thời mở miệng: “Lấy ngọc giản của người ra nhìn thử xem?”

Thẩm Thanh Huyền cong môi, nụ cười rất nhạt nhưng vô cùng chân thật.

Cố Kiến Thâm bị y trêu cho lòng ngứa ngáy, quả nhiên trước đây y toàn giả cười.

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền không tệ, chủ động cho ngọc giản hiện hình: “Chính là tên nhóc này.”

Cố Kiến Thâm cũng lấy ngọc giản mình ra.

Thẩm Thanh Huyền vừa nhìn, nhất thời mắt sáng lên: “Thật là đẹp.”

Cố Kiến Thâm trầm nghĩ: Biết ngay sẽ thế mà.

Miếng ngọc giản này của hắn toàn thân đỏ tươi, hơn nữa khi sáng lên có thể phát ra một lớp sáng mỏng màu vàng. “Phú quý” như vậy, ban đầu Cố Kiến Thâm chỉ cảm thấy cay mắt, bây giờ yêu ai yêu cả đường đi, ngược lại giờ nhìn nó trông rất vừa mắt.

Ngọc giản Tiểu Hồng cũng rất cảm động.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Có thể cho ta xem chút không?”

Hai người đã ngã bài tới mức này rồi, không cần thiết giấu giếm giếm làm chi, Cố Kiến Thâm cực kỳ hào phóng: “Xem đi.”

Thực ra ngọc giản này tồn tại trong biểu ý thức của họ, hình dạng chỉ là giả thể, ném đi cũng chẳng sao.

Thẩm Thanh Huyền rất thích nó, cầm trong tay xem đi xem lại, mãi đến khi thấy được nhiệm vụ bên trên.

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Ta có thể xem ngọc giản ngươi không?”

Thẩm Thanh Huyền hơi do dự.

Cố Kiến Thâm: “Sao đây?”

“Ừ thì ...” Thẩm Thanh Huyền uyển chuyển nói: “Ngươi cũng không dễ dàng gì.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Lúc này Cố Kiến Thâm vẫn còn chưa hiểu ý Thẩm Thanh Huyền, mãi tới khi hắn nhìn thấy ngọc giản của Thẩm Thanh Huyền.

Tu đường tốt như Đế tôn Tâm Vực giờ phút này cũng muốn đánh ngọc giản.

Không phải đánh cái đứa của Thảm Thanh Huyền, mà là của mình.

Đều là ngọc giản, sao lại chênh lệch lớn quá vậy?

Nào ngờ Thảm Thanh Huyền còn che chở đứa khốn nạn kia, y nắm chặt ngọc giản Tiểu Hồng bảo: “Nó cũng không phải cố ý.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thảm Thanh Huyền lại nói: “Người có thể dùng nó trút giận.”

Nó là ai? Nó đương nhiên là ngọc giản Tiểu Bạch của Thảm Thanh Huyền!

Tiểu Bạch: QAQ!!!

Cố Kiến Thâm lắc đầu cười nhẹ: “Không nữa.”

Thảm Thanh Huyền nói: “Có gì mà không nữa? Nát rồi còn có thể khôi phục, người cứ việc đập nó.”

Cố Kiến Thâm nhìn ngọc giản màu trắng trong tay nói: “Nó là của người, sao ta có thể cam lòng đập.”

Thảm Thanh Huyền: “...”

Thảm Thanh Huyền im lặng một hồi rồi nói tránh đi: “Chúng ta nhìn xem làm thế nào để giải quyết những nhiệm vụ còn sót lại đi.”

Cố Kiến Thâm nghe theo y: “Được.”

Nhìn nhiệm vụ của Cố Kiến Thâm, Thảm Thanh Huyền quyết định sau này phải tốt với ngọc giản nát của mình hơn một tí ...

Hiện giờ nhiệm vụ còn chưa hoàn thành của hai người họ gồm những việc như sau.

Trên ngọc giản trắng của Thảm Thanh Huyền, ngoại trừ cái cuối cùng thì vẫn còn tám nhiệm vụ đang sáng, theo thứ tự là: cùng uống cùng say, không được nổi sát ý, hỏi xin Kim Long, ở cùng với nhau, đốt hương nhân duyên, nam canh nam dệt, nhận được hồi âm.

Thật ra những nhiệm vụ này không khó, chỉ cần Cố Kiến Thâm phối hợp, hoàn thành chúng là chuyện dễ dàng.

Lại nhìn nhiệm vụ của Cố Kiến Thâm, cái này đúng thật là một lời khó nói hết.

Của hắn cũng còn tám nhiệm vụ đang sáng, đều chưa hoàn thành giống Thẩm Thanh Huyền, nhưng nội dung lại không hoàn toàn giống nhau.

Nói mấy cái đơn giản trước, chẳng hạn như cùng uống cùng say và ở chung một chỗ là giống nhau.

Hiện giờ xem ra hỏi xin Kim Long không khó, chẳng qua đối với Cố Kiến Thâm ngả bài trước thì tương đối khó khăn, bởi vì trên ngọc giản đỏ viết rằng: Đưa cho Thẩm Thanh Huyền vật mà y yêu thích.

Nếu không phải hiện tại hai người so sánh nhiệm vụ, làm sao hắn biết được Thẩm Thanh Huyền thích thứ gì?

Nhận được hồi âm cũng tương đối đơn giản, tương ứng với viết thư cho Thẩm Thanh Huyền, cái này phải là Cố Kiến Thâm làm, cho nên chưa hoàn thành.

Mấy việc còn lại chẳng khác nào đòi mạng, Thẩm Thanh Huyền nhìn từng cái một, tràn đầy cảm xúc đồng tình với Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm chỉ nhiệm vụ thứ tư rồi sâu kín nói: “Thứ tư, tiêu trừ sát ý của Thẩm Thanh Huyền đối với ngươi. Sự thúc, ngươi có biết lúc ta nhìn thấy nhiệm vụ này vẫn sáng có tâm trạng thế nào không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Y còn có thể nói gì, dù sao hai người họ đều ngả bài, nhiệm vụ nát này vậy mà vẫn còn sáng.

Đề tài này không thỏa đáng, Thẩm Thanh Huyền quyết định nghiên cứu mấy nhiệm vụ bên dưới trước.

Vậy mà bên dưới cái sau lại càng sốt ruột hơn cái trước.

Độ khó khá thấp chính là châm hương nhân duyên, bên Cố Kiến Thâm viết là: Châm hương nhân duyên, vì Thẩm Thanh Huyền mà ý loạn tình mê.

Hình như không khó.

Tiếp xuống dưới chính là hình thức địa ngục.

Nam canh nam dật của Thảm Thanh Huyền, đối ứng với Cố Kiến Thâm là: Cho Thảm Thanh Huyền một gia đình.

Cùng ngắm sao trên ngọc giản trắng, bên Cố Kiến Thâm thì là: Cùng nhau ngắm sao, đồng thời hái một ngôi sao nhỏ cho Thảm Thanh Huyền.

Chuyện này ...

Thảm Thanh Huyền rất muốn nói một câu, hay là người từ bỏ phi thăng đi.

Không đợi y mở miệng, như thể thấy rõ suy nghĩ của y, Cố Kiến Thâm lạnh giọng nói: “Nếu sư thúc không giúp ta hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ không phối hợp với người.”

Đừng thấy nhiệm vụ của Thảm Thanh Huyền cái nào cũng siêu đơn giản, toàn bộ đều cần Cố Kiến Thâm phối hợp, nếu hắn không giúp y, vậy một viên gạch y cũng đừng mong dời.

Thảm Thanh Huyền nói: “Ta là loại người như thế ư? Ta đương nhiên sẽ dốc hết toàn lực giúp người hoàn thành nhiệm vụ.”

Ngọc giản: Lúc nói lời này, đại lão à trái tim người không đau sao!

“Có điều nói đi cũng phải nói lại.” Thảm Thanh Huyền chỉ vào “một gia đình” cùng “ngôi sao nhỏ” nói: “Hai cái này có khả năng hoàn thành hả?”

Cố Kiến Thâm lại nhìn chằm chằm điều thứ tư: “Vậy cái này hoàn thành được không?”

Thảm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Người ôm sát tâm với ta, chắc chắn sẽ không cùng say với ta, cho nên cùng uống cùng say cũng không cách nào hoàn thành.”

Thảm Thanh Huyền đuối lý, đành phải nhắm mắt nói: “Xem mấy cái phía sau trước đã.”

Y nhìn đòi hỏi Kim Long, thế là nói: “Chúng ta làm cái này trước đi!”

Cố Kiến Thâm nói: “Được.” Y muốn, hắn đương nhiên sẽ cho y, một con rồng mà thôi.

Thảm Thanh Huyền rất vui sướng: “Vậy giờ chúng ta tới Tâm Vực?”

Cố Kiến Thâm nắm tay y nói: “Đến đi.”

Nghĩ tới sẽ lập tức nhìn thấy Kim Long, tâm trạng Thẩm Thanh Huyền cực kỳ tốt.

Cố Kiến Thâm lại thấy trong lòng nao nao, sao cứ có cảm giác đưa y Kim Long rồi, tối mình sẽ phải ngủ ngoài cửa?

Quên đi ... Con rồng ngủ xuẩn kia tư chất kém, khổ người lớn như thế chỉ có thể quấn quanh Vọng Tẫn, bình thường không cách nào đi theo, không có tính uy hiếp nào.

Nghĩ thế, Đế tôn Tâm Vực sau khi vào Vọng Tẫn bỗng nhiên giật mình.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắn: “Sao vậy?” Kim Long ở đâu? Rất chờ mong, nó lớn như vậy, phải xây cho nó một căn nhà lớn!

Cố Kiến Thâm: “Người chờ ta một chút.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Được.”

Cố Kiến Thâm dịch chuyển tức thời tới sào huyệt Kim Long.

Sơn động to lớn kim quang bốn phía, Cố Kiến Thâm bước vào từng bước, sắc mặt ngày càng khó coi ...

Vốn là chỗ con rồng ngọc kia ngủ, giờ lại có một thiếu niên tóc vàng mắt vàng lóe sáng đứng ở đó.

Cố Kiến Thâm: “...”

Thiếu niên thấy hắn mà vui quá chừng, một chân quỳ xuống, giòn giã nói: “Bệ hạ! Tiểu Kim rất cực có thể hoá hình rồi!”

Cố Kiến Thâm nhìn chòng chọc nó, dường như thấy được tương lai.

Cái vẻ ngoài tóc vàng thuần túy, mắt vàng chói lóa, sáng ngời như ánh mặt trời này ...

Khi nó vẫn còn là một con rồng, Thẩm Thanh Huyền đã nhớ mãi không quên, nếu để y nhìn thấy hình dáng thiếu niên này.

Tiếng chuông cảnh báo trong lòng Cố Kiến Thâm vang lên mãnh liệt.

Không thể cho y.

Không thể tặng con Kim Long này.

Hắn không nói một lời, rời khỏi sơn động trong chớp mắt, để lại Kim Long mặt đầy mờ mịt: Tình huống gì vậy kia?

Thẩm Thanh Huyền vẫn đang trông mong chờ đợi hắn.

Cố Kiến Thâm trở lại bên cạnh y nói: “Có thể đổi con khác không?”

Thẩm Thanh Huyền: “Gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Đổi rồng được không?”

Thẩm Thanh Huyền nhất thời lo lắng: “Nó xảy ra chuyện gì sao?”

Cố Kiến Thâm thấy y như vậy, càng cảm thấy không thể đưa con rồng này ra ngoài.

Thế này còn gì gọi là tặng rồng nữa? Rõ ràng là đan nón xanh cho mình.

30. Chương 30

Cố Kiến Thâm trầm ngâm nói: “Con rồng kia vô cùng ngu dốt, tư chất cực kém, ta sợ nó chọc người không vui.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sẽ không, nó xinh đẹp như thế, ta vẫn sẽ chờ đợi nó.”

Câu này vô cùng xuyên tim!

Cố Kiến Thâm tiếp tục nói: “Hình thể nó quá lớn, rời Vọng Tẫn sợ rằng không tìm được nơi thu xếp cho nó.”

Đây đúng là vấn đề, nhưng Thẩm Thanh Huyền không có gì lo sợ: “Không sao, ta có thể tìm ngọn núi hoang, khoét rỗng cho nó ở.”

Khoét, rỗng, ngọn, núi ...

Cố Kiến Thâm nghĩ bụng, sao không thấy người để tâm như thế với ta!

Không được, tuyệt đối không thể đưa, Cố Kiến Thâm vắt hết óc nghĩ cách ... Thật ra biện pháp tốt nhất là bảo Kim Long bị bệnh, hoặc là chết rồi.

Nhưng chiêu này vô dụng với Thẩm Thanh Huyền, thân là nam nhân có thể “phục sinh” vô số tòa thành trì, y thực sự có khả năng làm Kim Long “khởi tử hồi sinh”.

Nên làm gì bây giờ?

Cố Kiến Thâm nghiêm túc tự hỏi, Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Nhiệm vụ viết rõ là đòi Kim Long, đổi rỗng khác thì không được đâu.”

Cố Kiến Thâm: “...” Không muốn dời gạch, muốn bãi công.

Hiện giờ thái độ Thẩm Thanh Huyền đối với hắn đã tốt hơn nhiều, dù sao cũng là đối tượng hợp tác, vẫn nên nhân nhượng lẫn nhau.

Cố Kiến Thâm tỏ ra do dự, Thẩm Thanh Huyền cũng không giận, trái lại y rất thấu hiểu, dầu gì cũng là một con Kim Long xinh đẹp như thế, không nỡ đưa cũng là chuyện bình thường.

Nhân chi thường tình ấy mà, y vô cùng thấu hiểu.

Nhưng y rất muốn nó ... Không, là nhiệm vụ trên ngọc giản bắt y phải muốn, cho nên ...

Cố Kiến Thâm rốt cục nghĩ ra biện pháp: “Nhiệm vụ yêu cầu Kim Long, chỗ ta vẫn còn Kim Long khác, cho người một con còn ngoan ngoãn biết vâng lời hơn nhiều, sao nào?”

Đôi mắt Thẩm Thanh Huyền bỗng bừng sáng ngời: “Còn nữa hả?”

Có cái rắm, rỗng vốn là động vật hiếm có, Kim Long càng hiếm hơn, trăm triệu năm mới sinh ra được một con đã tốt lắm rồi, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn sống chết nói dối: “Có.”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cố Kiến Thâm cực lực chào hàng nói: “Nó còn vàng rực hơn Tiểu Kim, đồng thời hình thể cũng xinh đẹp hơn, đôi mắt là trong đỏ ngoài vàng.”

Cái này động lòng quá đi!

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười với hắn.

Vừa thấy nụ cười ngọt ngào này của y, Cố Kiến Thâm chợt có dự cảm không tốt.

“Bệ hạ.” Thẩm Thanh Huyền đến gần hắn, giọng nói cực dịu dàng.

Tim Cố Kiến Thâm nhảy một cái.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chằm chằm môi hắn nói: “Tuy nhiệm vụ muốn ta xin Kim Long, nhưng không nói rõ muốn một hay là hai con, cho nên ...”

Cố Kiến Thâm đã hiểu ... Y muốn mang hai con đi luôn.

Vì thế mà không tiếc hy sinh nhan sắc!

Trái tim bị đâm cho chi chít lỗ, may mà Cố Kiến Thâm vô cùng ổn định: “Để lại cho ta một con đi, lỡ như sau này có loại nhiệm vụ tương tự, chẳng phải hết cách hoàn thành sao?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Y cứ thế nhìn chằm chằm hắn, Cố Kiến Thâm sắp chống đỡ không được.

May mà Tôn chủ đại nhân vẫn còn chút tiết tháo, chủ yếu sợ Cố Kiến Thâm then quá hóa giận, lỡ như đổi ý, một con cũng không cho liền hồng.

Cho nên y lùi lại mà cầu việc khác: “Vậy cũng được, Bệ hạ dẫn ta đi gặp con Kim Long kia đi?”

Cố Kiến Thâm nói: “Xin chờ một lát, ta đi tìm nó trước đã.”

Thẩm Thanh Huyền đáp lại: “Được.”

Cố Kiến Thâm vẫn còn Kim Long thứ hai? Đúng là hắn có con rồng thứ hai thật, nhưng nó là Hắc Long, toàn thân thâm đen, vút vào trong sơn động cũng tìm không thấy.

Trên lý thuyết con rồng này không phải của hắn, mà là của nghĩa phụ hắn.

Năm đó hắn lưu lạc đến Tâm Vực, được nghĩa phụ thu nhận và giúp đỡ, vào Duy Tâm đạo, mới giữ lại được một mạng.

Nghĩa phụ đã phi thăng từ lâu, con Hắc Long này để lại cho hắc.

Hắc Long đen thế này, sao có thể đưa cho Thảm Thanh Huyền?

Đương nhiên là dùng huyền thuật biến Hắc Long thành Kim Long.

Nhưng tu vi hắc và Thảm Thanh Huyền ngang nhau, trên cơ bản huyền thuật của hắc Thảm Thanh Huyền đều có thể nhìn thấu.

Cũng may Cổ Kiến Thâm còn có hậu chiêu, huyền thuật của hắc không gạt được Thảm Thanh Huyền, nhưng nghĩa phụ thì có thể.

Nghĩa phụ đã phi thăng, tu vi cao hơn Thảm Thanh Huyền, chỉ cần dùng linh lực còn lại của ông thi pháp, chắc hắc có thể giấu giếm được.

Cổ Kiến Thâm móc bảo châu chứa đựng linh lực của nghĩa phụ ra, làm huyền thuật cho Hắc Long.

Hắc Long vẫn còn đang ngủ đây này!

Cổ Kiến Thâm dặn nó: “Sau này ngươi là màu vàng, ngươi là một con Kim Long, nhớ kỹ chưa?”

Hắc Long: “...” Sợ rằng chủ nhân là một thằng mù.

Sau đó Hắc Long lập tức phát hiện mình thay đổi màu sắc thật rồi!

Mẹ ta ơi, Hắc Long rít gào (rồng gầm), bị bản thân làm sợ hết hồn.

Cổ Kiến Thâm lo nó làm hỏng việc, dứt khoát dùng mê tâm thuật với nó.

Hắc Long tin tưởng rồi!

Cổ Kiến Thâm yên tâm, mặc dù Hắc Long này là của nghĩa phụ, nhưng tuổi vẫn còn nhỏ, muốn biến hóa thì còn sớm lắm, không cần lo sẽ bại lộ.

Giải quyết xong xuôi, Cổ Kiến Thâm trở lại tìm Thảm Thanh Huyền.

Thảm Thanh Huyền vẫn đang trông đợi, thấy hắc về liền vội vã nghênh đón: “Thế nào? Tìm được không?”

“Ừm.” Cố Kiến Thâm giải thích, “Nó vốn là sủng vật của nghĩa phụ ta, chỉ có điều nghĩa phụ đã phi thăng, bây giờ để lại cho ta, tặng cho người cũng được.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu liên tục: “Đa tạ!”

Cố Kiến Thâm thuận tiện quét thiện cảm cho bản thân: “Người không cần khách khí thế với ta.”

Thẩm Thanh Huyền rất chi là hưởng thụ.

Hai người cùng đi xem Hắc Long thật giả Kim Long.

Đến sơn động, Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy một mảnh vàng rực rỡ xa xa, khoe miệng bất giác cong lên, thật sự rất vui vẻ.

Cố Kiến Thâm vừa yêu thích dáng vẻ chân tình thật lòng này của y, vừa thấy nhói tim: Người không bằng rồng, đáng giận hay không?

Đi không bao lâu, “Kim Long” to lớn gần ngay trước mắt.

Thẩm Thanh Huyền trợn mắt há mồm, nhin không được hoảng sợ nói: “Thật lớn!”

Tư chất Hắc Long mạnh hơn Kim Long nhiều, chu kỳ sinh trưởng cũng dài, cho nên tuy số tuổi lớn hơn Kim Long, nhưng vẫn còn trong kỳ ấu niên, có thể nói tiềm lực vô tận.

Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khổ người Hắc Long rất lớn, ày, bây giờ người ta là Kim Long rồi.

Ngược lại Kim Long giả này còn lớn hơn một vòng so với Kim Long thật, căn cứ vào nguyên tắc càng nhiều màu vàng càng tốt, Thẩm Thanh Huyền rất hài lòng.

Y hỏi Cố Kiến Thâm: “Thật sự tặng cho ta?”

Cố Kiến Thâm nói: “Đương nhiên.”

Thẩm Thanh Huyền vui mừng hết sức, muốn quay về đảo núi ngay.

Cố Kiến Thâm nói: “Tạm thời đừng vội, trước hết để nó lại đây đi, người muốn thăm nó thì cứ đến là được.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới nghiệp lớn đời gạch của mình, đành nhẫn nại nói: “Cũng được.”

Vốn tưởng rằng chuyện cứ thế là xong, ai mà ngờ ngọc giản lại kiếm chuyện.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra: “Nhiệm vụ không hoàn thành.”

Cố Kiến Thâm kiểm tra, bên này cũng không, xin Kim Long lần đưa vật yêu thích đều còn sáng.

Xem ra huyền thuật này lừa gạt được Thẩm Thanh Huyền, nhưng không giấu giếm được ngọc giản.

Thẩm Thanh Huyền buồn bực: “Chẳng lẽ thế nào cũng phải là con Kim Long trước đó?”

Hiện giờ y rất thích con lớn cỡ này, không muốn đổi về con nhỏ đâu, đồ vật mà, đương nhiên là càng lớn càng tốt!

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục cân nhắc: “Có lẽ do chưa thu xếp chỗ ở cho Kim Long?”

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có lý do này, tuy Cố Kiến Thâm nói là đưa cho y, y cũng phải hỏi xin, nhưng Kim Long không rời ổ, cho nên không tính là đã tặng thành công?

Cố Kiến Thâm cũng mong là thế, chỉ hi vọng nguyên nhân nằm ở không đời hang ổ, mà không phải ngọc giản nhìn thấu huyền thuật.

Thật ra ngọc giản có thể nhắc nhở, thế nhưng chúng nó không dám ...

Nếu nói thẳng ra ... sợ là bọn nó sẽ thất nghiệp ngay lập tức!

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thử xem, ta đi tìm cho nó một nơi ở tốt.”

Cố Kiến Thâm cũng chỉ có thể đồng ý.

Thẩm Thanh Huyền có được đại bảo bối màu vàng, đương nhiên nuôi bên người, đáng tiếc Vạn Tú Sơn lại không được, tuy Vạn Tú Sơn lớn thật, nhưng là địa bàn của sư phụ Thẩm Thanh Huyền, mặc dầu lão nhân gia đã phi thăng, nhưng lão mà biết Thẩm Thanh Huyền dắt một đồng vàng rực như thế về, sợ là muốn leo từ trên cao xuống thang trời đã xây xong đạp chết y.

Thẩm Thanh Huyền vẫn rất tôn sư trọng đạo, cho nên sẽ không ngỗ nghịch ý nguyện của sư phụ.

Không thể nuôi ở Vạn Tú Sơn, nhưng cũng không thể cách Vạn Tú Sơn quá xa.

Cố Kiến Thâm cùng y tìm một vòng, cuối cùng Thẩm Thanh Huyền cũng chọn được chỗ.

Cách Vạn Tú Sơn không xa, chung quanh là rừng rậm, núi là núi hoang, không có người ở.

Nghĩ một hồi, Thẩm Thanh Huyền nhờ Cố Kiến Thâm: “Có thể dựng một vòng mê trận bên ngoài giúp ta không?”

Có mê trận của Cố Kiến Thâm, phỏng chừng ai cũng đừng mong vào.

Cố Kiến Thâm đáp lại: “Có thể.” Chỉ mong sau khi dời ổ nhiệm vụ có thể hoàn thành.

Hai người bắt đầu bận hì hục, đồng tâm hiệp lực giằng co cả ngày, rốt cục đào rộng núi ... Thẩm Thanh Huyền còn trang hoàng lại sơ sơ, may mà sư tôn y không ở đây, bằng không nhất định phát hiện đây chính là phiên bản nâng cấp ổ vàng ổ bạc năm xưa của y.

Cố Kiến Thâm cũng bố trí xong mê trận, Thẩm Thanh Huyền rất cảm kích hắn, thái độ với hắn mấy ngày này có thể gọi là tốt.

Cố Kiến Thâm vừa được lợi vừa chột dạ, đúng là không dễ dàng gì.

Rốt cục có thể chuyển Kim Long vào được rồi.

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đồng thời ngồi trên lưng Kim Long, Thẩm Thanh Huyền mặt mày hớn hởi, toàn bộ hành trình cứ lắc lư làm Cố Kiến Thâm không dời mắt nổi.

“Kim Long” rất yêu thích nhà mới, vừa vào hang động liền nhảy bần bật, chấn động đến mức núi lung lay.

Cố Kiến Thâm nheo mắt lại, Hắc Long trong nháy mắt thành thật.

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền mặt vui: “Trông nó làm gì?”

Cố Kiến Thâm: “...”

Quay đầu, Thẩm Thanh Huyền lại dịu giọng nói với “Kim Long”: “Không sao đâu, chấn động hồng thì

chúng ta đổi nơi khác.”

Tâm trạng Cố Kiến Thâm ... thực sự là một lời khó nói hết!

Dàn xếp cho “Kim Long” xong, Thẩm Thanh Huyền kiểm tra ngọc giản, mi tâm y nhú chặt: “Vẫn không được.”

Một màn Cố Kiến Thâm không muốn nhìn thấy nhất đã xảy ra ...

Quả nhiên, giả không được.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ngọc giản này có vấn đề à?”

Y tiếp tục nói: “Đã hoàn thành yêu cầu theo nhiệm vụ rồi, nó lại biểu thị chưa hoàn thành, nhất định hỏng rồi.”

Khiến Cố Kiến Thâm không ngờ tới rằng, Thẩm Thanh Huyền lại nói tiếp: “Cho nên ấy, cái điều thứ tư kia ngươi cũng đừng tin, ta căn bản không có sát ý với ngươi đâu, đều tại ngọc giản hỏng.”

Có thể cho Thẩm Thanh Huyền cơ hội mượn cớ, rốt cục không cần chột dạ nữa.

Khóe miệng Cố Kiến Thâm giật một cái, nên nói sao mới phải đây? Ngọc giản không có vấn đề, sát ý cũng không có vấn đề, có vấn đề chính là con “Kim Long” kia.

Cái gọi là tung một lời dối thì phải dùng nghìn vạn lời dối khác nói cho tròn, Cố Kiến Thâm sâu sắc cảm nhận được hàm nghĩa ẩn sâu của những lời này.

Cố Kiến Thâm nghĩ một hồi rồi bảo: “Hay là ta đổi con Kim Long kia sang đây?”

Thẩm Thanh Huyền lại không muốn: “Không cần, con này rất tốt!” Rất lớn!

Cố Kiến Thâm rơi vào im lặng.

Tuy không có cách nào dời gạch, nhưng lực chú ý trước mắt Thẩm Thanh Huyền đều là “Kim Long” kia, y đang chơi đùa với nó rất vui.

Ngọc giản thiết sự nhìn hết nổi, lóe lên.

“Bổ sung: Phải là Kim Long.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy, thế là chế giễu với Cố Kiến Thâm: “Người xem, ngọc giả này thực sự hỏng rồi, thế này còn chưa phải vàng (kim) ư? Tiểu Kim là con rồng vàng nhất trên đời này.”

Kim Long thật trong huyết động xa xôi hắt xì một cái.

Dựa theo tiến triển tình hình, sợ rằng Thẩm Thanh Huyền muốn chơi rồng tới mức nhụt chí rồi, không muốn dời gạch cũng hết muốn gần gũi Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm hiểu cái gì gọi là trời làm bấy thì sống, còn tự mình làm bấy thì không thể sống.

Hắn lặng lẽ nói lỏng huyền thuật.

Nhảy cảm như Thẩm Thanh Huyền lập tức nhận ra: “Không đúng.”

Cố Kiến Thâm biết rõ còn hỏi: “Làm sao vậy?”

Thẩm Thanh Huyền nghiêm nghị đầy mặt: “Tiểu Kim không thích hợp.”

Cố Kiến Thâm đi tới hỏi: “Rất bình thường mà.” Vẫn là cái dạng ngu xuẩn này.

Thẩm Thanh Huyền nhìn chòng chọc một hồi lâu, bỗng nhiên phóng thích tu vi, ngay sau đó huyền thuật đã bùng nổ âm một tiếng vỡ nát.

Ánh vàng rực rỡ biến mất, chân thân màu đen lập tức hiện ra.

Hắc Long còn đang nhảy nhót bán manh.

Nhưng mà ... Thẩm Thanh Huyền đã ghét bỏ đầy mặt.

Cố Kiến Thâm “kinh ngạc” nói: “Chuyện gì thế này?”

Thẩm Thanh Huyền quay đầu nhìn hắn.

Cố Kiến Thâm phát huy kỹ năng diễn xuất kinh người, hoàn mỹ thể hiện các loại cảm xúc nào là nghi hoặc, mờ mịt, nghĩ không ra.

Thẩm Thanh Huyền vậy mà thực sự không hoài nghi Cố Kiến Thâm.

Y sao mà đoán được Cố Kiến Thâm vì sợ bản thân thất sủng, cho nên đem hàng giả tới lừa y?

Hơn nữa huyền thuật này quá tinh diệu, nếu Cố Kiến Thâm làm, y đã nhìn thấu từ sớm.

Cố Kiến Thâm đến gần, dẫn ra một tia linh khí màu đen đậm ...

Thẩm Thanh Huyền nhìn chằm chằm nó một lúc, sau đó vỡ lẽ: “Đây là huyền thuật của nghĩa phụ người?”

Cố Kiến Thâm phụ họa nói: “Đúng vậy.”

Thẩm Thanh Huyền không rõ: “Tại sao phải làm huyền thuật cho nó?”

Cố Kiến Thâm đứng đắn nói hươu nói vượn: “Nhắc mới nhớ, nghĩa phụ ta luôn luôn muốn có một con Kim Long, nhưng khi đó không có Kim Long hiện thế, về sau có một ngày ông nói ta biết đã tìm được một con, ta còn tưởng đã tìm được thật, bây giờ nhìn lại ... sợ là dùng huyền thuật.”

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác.

Cố Kiến Thâm thở dài nói: “Đáng tiếc sau khi nghĩa phụ phi thăng ta mới tìm được Kim Long chân chính, sớm biết vậy, ta nên tận tâm tận trách, thỏa mãn tâm niệm của lão nhân gia.”

May mà nghĩa phụ không nghe thấy, bằng không nhất định đoạn tuyệt quan hệ cha con với hắn!

Thẩm Thanh Huyền khựng lại, chợt nảy sinh cảm xúc đồng tình: “Thì ra là thế, tiền bối rất không dễ dàng.”

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, Kim Long tất nhiên tốt hơn Hắc Long rất nhiều, nhưng tìm khắp nơi không có, cuối cùng bắt đắc dĩ, chỉ có thể dùng huyền thuật lừa mình dối người tự mình thỏa mãn ... Thật sự khiến người đau lòng!

Cố Kiến Thâm áy náy nói với Thẩm Thanh Huyền: “Vốn định tặng người con tốt hơn, nhưng nào ngờ ... Haiz, là ta xem xét không chu toàn.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không trách người được, huyền thuật của tiền bối tinh diệu như thế, ta cũng nhìn không thấu.”

Cố Kiến Thâm liền chấp cho mình miếng vá: “Chắc do nó cách Tâm Vực, linh khí nghĩa phụ suy yếu, vậy

nên huyền thuật mới có kẻ hờ.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu đáp: “... Chắc là thế rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Người ở đây chờ ta một lát, ta mang Kim Long kia tới.”

Đi một vòng thật lớn, Cố Kiến Thâm vẫn phải đan nón xanh cho mình, có thể nói cực kỳ ngược tâm.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta đi cùng với người.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta tự đi được rồi, xảy ra sự nhầm lẫn này ta thấy rất có lỗi, sao có thể lại để người bôn ba theo ta? Người cứ chờ ta, ta sẽ về nhanh thôi.”

Thẩm Thanh Huyền cũng không muốn ngồi trên lưng Hắc Long, vì vậy gật đầu nói: “Được rồi.”

Cố Kiến Thâm ném Hắc Long về hang động, Hắc Long vẫn còn đang mê man: Tình huống gì thế này? Không phải dọn nhà rồi ư? Nhà mới đâu ()? Còn chưa mới mẻ đủ mà!

Cố Kiến Thâm lại đi tìm Tiểu Kim.

Tiểu Kim đang dọn bọc đồ trong hang động.

Cố Kiến Thâm vừa tiến vào, lập tức nhìn thấy thiếu niên vàng rực mặc xiêm y cũng vàng rực ...

Tiểu Kim vừa thấy hấn liền vui mừng quá đỗi: “Bệ hạ! Có phải ta có thể tới Duy Tâm Cung hầu hạ được rồi không?”

Biến hình rồi thì không cần phải ngồi xổm trong sơn động xa xôi này nữa, nó có thể vào cung ở rồi!

Cố Kiến Thâm nói: “Ta có chuyện muốn nói với người.”

Tiểu Kim nói: “Bệ hạ mời nói!”

Cố Kiến Thâm nói: “Người còn nhớ lần trước người từng gặp Liên Hoa Tôn chủ không?”

Mặt Tiểu Kim đỏ lên, lí nhí đáp: “Nhớ, y thật là đẹp.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Tiểu Kim lại nhăn nhó nói: “So với y, toàn thân ta đều màu vàng trông thật xấu xí ...”

Cuối cùng Cố Kiến Thâm cũng hiểu vì sao con rồng này bỗng nhiên có thể biến hình, rõ là mang tình cảm gặp được Liên Hoa làm lỡ cả đời.

Hết nhịn nổi rồi, Cố Kiến Thâm nói: “Với tướng mạo này của ngươi, nhất định y chán ghét vô cùng.”

Mắt vàng Tiểu Kim Long nhất thời rưng rưng ứa nước QAA.

Cố Kiến Thâm tiếp tục nói: “Y sống ở Thiên Đạo, phẩm vị cao quý, thích nhất là những màu mộc mạc thanh nhã, màu của ngươi là thứ y ghét nhất.”

Tiểu Kim Long nhất thời thất vọng đầy mặt.

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Có điều ta đã nói với y, sau khi hóa hình ngươi sẽ có tóc bạc mắt bạc ...”

Tiểu Kim cuống lên: “Nhưng ta là màu vàng mà ...”

Siêu cấp vàng, vàng không gì sánh bằng, so với khi còn là Kim Long càng vàng hơn ... Bỏ nó vào sơn động màu đen còn có thể rọi sáng chung quanh.

Cố Kiến Thâm thở dài nói: “Đúng vậy, ta cũng không ngờ ngươi biến hình nhanh tới thế.”

Tiểu Kim: “...” Thương tâm cực kỳ.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Sau lần luận đạo, Thiên Đạo và Tâm Vực có ý định chung sống hòa thuận, ban đầu ta còn định tặng ngươi thay mặt cho Tâm Vực, bây giờ nhìn lại ...”

Tiểu Kim cả kinh: “Ta có thể sang bên chỗ Liên Hoa Tôn chủ ư?”

Cố Kiến Thâm nói: “Nhưng với diện mạo này của ngươi, qua kia sợ là sẽ bị y ghét bỏ.”

Tiểu Kim sốt ruột vô cùng: “Vậy phải làm sao mới được?”

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Vẫn còn một biện pháp.”

Tiểu Kim giục: “Bệ hạ mau nói!”

Cố Kiến Thâm nói: “Chỉ cần ngươi không hóa thành hình người là được.”

Tiểu Kim nghi ngờ nói: “Nhưng thân rồng của ta cũng rất vàng ...”

Cố Kiến Thâm nói: “Ít nhất còn có thể khiến người ta mong đợi.”

Có đạo lý, tuy rằng thân rồng rất vàng, nhưng chỉ cần không hoá hình thì vẫn còn hi vọng. Nhưng nếu nó hóa hình người, vậy triệt để hết niềm tin.

Cố Kiến Thâm dặn nó: “Nhớ kỹ, không cần thiết thì đừng hóa thành hình người trước mặt y.”

Tiểu Kim siết tay nói: “Ta hiểu rồi!”

Cố Kiến Thâm vỗ vỗ vai nó bảo: “Đi thôi, ta dẫn ngươi đi gặp y.”

Tiểu Kim lập tức hóa thành thân rồng.

Trên đường đi, Cố Kiến Thâm lại dặn Tiểu Kim: “Liên Hoa Tôn chủ tính tình hiền lành, xử sự rất gần gũi. Mặc dù không thích hình thái dung tục bắt mắt này của ngươi, nhưng vì sự hòa thuận của Thiên Đạo và Tâm Vực, y vẫn sẽ đối xử tử tế với ngươi. Nhưng ngươi không thể xem là thật, phải giữ vững tự giác, luôn trốn tránh y, cách xa y một chút, như thế mới không chọc y chán ghét, hiểu chưa?”

Tiểu Kim nói: “Rõ rồi ạ!”

Bộ dễ lắm sao? Vì tránh đỉnh đầu xanh mơn mớn, Cố Kiến Thâm hẳn sống dễ lắm sao!

Tiểu Kim vừa vào chỗ, nhiệm vụ trên ngọc giản đỏ trắng đồng loạt tắt, chứng tỏ đã hoàn thành.

Thẩm Thanh Huyền thấy Kim Long thật mà vui quá chừng, thế là tiến lên nói với nó mấy câu.

Tiểu Kim nhớ rõ phải trốn xa tí, vì vậy nó xoay đầu một phát, ngoe nguẩy cái đuôi trốn vào nơi sâu nhất trong hạng động.

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng nói với y: “Haiz ... Cho nên ta mới không muốn mang nó tới, tính tình đứa nhỏ

này quái gở, rất khó ở chung.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Do ta dọa nó sợ sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Nó vẫn luôn ở Tâm Vực, có lẽ hơi chút bài xích với linh khí Thiên Đạo.”

Thẩm Thanh Huyền sợ Cố Kiến Thâm mang nó đi, vội vàng nói: “Cho nó thêm chút thời gian thích ứng.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ừ, rộng thích sống đơn lẻ, để nó ở một mình cho quen dần đi.”

Tuy Thẩm Thanh Huyền không muốn, nhưng vì lâu dài nên đành phải đồng ý: “Được rồi.”

Rốt cục cũng tách được một người một rồng này ra, có thể nói tâm sức Bộ hạ lao lực quá độ!

May mà cuối cùng đã hoàn thành một nhiệm vụ ...

Nhìn mấy nhiệm vụ còn lại, Thẩm Thanh Huyền kiên trì nói: “Ta vẫn cảm thấy ngọc giản này có vấn đề, cái thứ tư này chúng ta hãy qua trước đi.”

Tuyệt đối hỏng, lại còn hỏng cả đôi.

“Một gia đình” và “hái sao trời” thực sự rất khó.

Vấn đề gia đình này cực kỳ khó xử, chính Thẩm Thanh Huyền cũng không biết thế nào gọi là một gia đình.

Hái sao trời càng nguy hiểm hơn, làm sao hái? Không, phải nói là sao có thể hái xuống được?

Thẩm Thanh Huyền dời mắt vào điều thứ mười hai.

Châm hương nhân duyên, cái này thì đơn giản!

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chúng ta hoàn thành cái này trước đi?”

Tùy tiện mua hương nhân duyên, châm xong liền hết việc.

Cố Kiến Thâm hết sức chờ mong nhiệm vụ này, hần nói: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy chúng ta đi mua hương nào!”

Cố Kiến Thâm đề xuất điều kiện: “Sư thúc, nhiệm vụ này có thể để ta làm trước không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Của ta đơn giản hơn, châm hương là được, làm của người sau đi.”

Cố Kiến Thâm chậm rãi nói: “Không phải ta không tin người, chỉ có điều ...” Tầm mắt của hắn rơi vào điều thứ tư.

Thẩm Thanh Huyền cầm nín, quật cường nói: “Đã bảo là ngọc giản hồng rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Cứ xem như chúng đã hồng, nhưng những nhiệm vụ khác vẫn rất đáng tin.”

Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại, sau này còn phải trông cậy vào Cố Kiến Thâm dẫn y đi dụ Kim Long ra chơi, vì vậy thỏa hiệp nói: “Được rồi, làm của người trước.”

Cố Kiến Thâm đọc nhiệm vụ của mình: “Châm hương nhân duyên, đồng thời vì Thẩm Thanh Huyền mà ý loạn tình mê.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu nói: “Nghe có vẻ không khó.”

Cố Kiến Thâm nói: “Đúng là không khó, chủ yếu cần người phối hợp.” Chủ động mê hoặc hắn, như vậy hắn mới có thể ý loạn tình mê.

Thẩm Thanh Huyền nở nụ cười: “Yên tâm, cũng không phải chưa từng làm.”

Chính xác, Cố Kiến Thâm bị Thẩm Thanh Huyền châm lửa không biết bao nhiêu lần, có thêm lần này cũng không khác gì.

Thẩm Thanh Huyền không lo lắng chút nào, y nói: “Đi thôi, đi mua hương, sau đó ...” Y nháy mắt, “Chúng ta đi ngâm linh tuyến.”

Lòng Cố Kiến Thâm nóng lên, hiện giờ đã thấy hơi rục rịch.

Hừm ...

Phúc lợi hiếm có, hắn phải nhận cho bằng được.

Sư tôn nghĩa phụ mau mà xuống ngó hai tên nghịch đồ này =)))))))))))))

Tiểu Kim số khổ của nương ơi QAA

31. Chương 31: Nhen Lửa Hương Nhân Duyên

Đầu tiên phải mua được hương nhân duyên, thứ như hương nhân duyên hai người họ nhất định không có, hơn nữa cũng không hợp bảo nhóm đồ tôn mang tới ... Dù sao hàm nghĩa hàng này quá rõ ràng, nếu để bọn hắn biết tổ sư gia muốn châm hương nhân duyên cho người khác, sợ là sẽ bất tỉnh.

Thẩm Thanh Huyền lườm Cố Kiến Thâm: “Chắc Bệ hạ từng nhìn thấy không ít hương nhân duyên rồi nhỉ?”

Cố Kiến Thâm nói: “Thấy thì có thấy, chẳng qua chưa từng nhận.”

“Ồ?” Âm cuối Thẩm Thanh Huyền hơi giương cao, trêu chọc hỏi, “Tâm Vực tùy tâm, vậy mà Bệ hạ ...”

Cố Kiến Thâm nhìn y, bình tĩnh nói: “Tùy tâm chứ không phải tưng dục.”

Thẩm Thanh Huyền chớp mắt mấy cái, hết sức tò mò: “Ta nghe nói Duy Tâm cung có một đêm định kỳ, mỗi khi đến lúc đó, Tâm Vực sẽ thỏa sức cuồng hoan, hành vi vô cùng phóng đảng.”

Cố Kiến Thâm nói: “Tâm Vực trước kia không liên quan gì tới ta, nhưng Tâm Vực của hiện giờ ...” Hắn tạm ngừng rồi nói, “Chẳng qua cũng chỉ là một đám tu sĩ chuyên tâm làm việc mà thôi.”

Nghe mấy lời này, Thẩm Thanh Huyền nhin không được quay đầu nhìn hắn một lúc.

Cố Kiến Thâm cũng nhìn về phía y: “Hửm?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cho nên nói ... trăm triệu năm qua, người vẫn còn là ...”

Cố đế tôn lập tức đen mặt: “Chẳng qua do không gặp được ngưỡng mộ trong lòng mà thôi.”

Gương mặt Thẩm Thanh Huyền ngập tràn ý cười, y nhìn hắn chăm chú, mập mờ nói: “Vậy sao trước kia người có thể cùng ta thân mật như thế ...”

Đuôi mày Cố Kiến Thâm khê nhếch: “Người nói xem vì sao?”

Thẩm Thanh Huyền bị hấn hỏi cho chột dạ.

Cố Kiến Thâm bày ra sự thật: “Ta trao lòng mình cho người, đáng tiếc người lại chỉ muốn giết ta.”

Khụ ... Thẩm Thanh Huyền thấy hơi ngại, y dời mắt, nghiêm túc nói: “Tin ta đi, ngọc giả thực sự hỏng rồi.”

Cố Kiến Thâm tin ... mới là lạ!

“Đến rồi!” Thẩm Thanh Huyền kịp thời nói tránh đi, “Nơi này chắc có bán hương nhân duyên.” Đề tài đuổi lý như thế, nhất định phải mau chóng đổi hướng.

Ánh mắt Cố Kiến Thâm nhìn về phía y có thể nói là ... u oán.

Thẩm Thanh Huyền luôn nhìn thẳng, hoàn toàn không phát hiện!

Bọn họ đi thẳng vào cửa tiệm, trực tiếp hỏi: “Chủ quán, chỗ người có hương nhân duyên không?”

Ban đầu chủ quán này còn lấy làm kinh ngạc, sau khi nhìn kỹ, cho rằng tiểu nương tử này tám phần mười là nữ giả nam trang, dù sao nam nhân chưa từng tới mua thứ này ... Vì thế làm mặt hớn hở nói: “Tiểu ... khụ khụ ... tiểu công tử chờ chút.”

Thẩm Thanh Huyền hồn nhiên không hay biết, bình tĩnh mà chờ hương nhân duyên.

Chủ quán làm việc nhanh nhẹn, rất nhanh đã mang một bó ra cho y.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Muốn hai bó.” Y và Cố Kiến Thâm đều phải châm, một bó sao mà đủ.

Chủ quán sững sốt, nhưng vẫn không nói gì, làm ăn mà, tất nhiên bán càng nhiều càng tốt: “Vâng ạ!”

Hấn liền cầm một bó cho Thẩm Thanh Huyền, đang định trả tiền, phía sau đổi thành tiếng khê gọi giòn giã: “Triêu Yên!”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Túc Vũ vèo một phát tới trước mặt y, mặt mày hớn hở nói: “Thật là trùng hợp! Người cũng tới mua đồ

sao?”

Là quá trùng hợp mới đúng ... Bởi vì Thắm Thanh Huyền đang áp chế tu vi, cho nên không nhận ra Tiểu Hoa Đào tới gần.

Chỉ có điều người nào đó nhất định phát hiện, y bèn trừng Cổ Kiến Thâm một cái.

Cổ Kiến Thâm vẫn còn bận hờn dỗi, làm như không nhìn thấy ...

Túc Vũ gặp hai người mà vui vẻ hết sức, Tiểu Hoa Đào lập tức cười như hoa nở: “Triệu Yên người mua gì vậy ...”

Vừa hỏi xong nó liền thấy hương nhân duyên trong tay Thắm Thanh Huyền.

Thắm Thanh Huyền có giấu cũng không kịp, y lại trừng Cổ Kiến Thâm, Đế tôn vô cùng có khí phách, tiếp tục làm như không nhìn thấy.

Thắm Thanh Huyền đành phải kiên trì chịu đựng ánh mắt của Túc Vũ: “Ừm ... Túc Vũ, người cũng tới mua đồ sao?”

Y muốn đổi chủ đề, nhưng trong mắt trong lòng Túc Vũ đều là hương nhân duyên, nó ngăn ngor một hồi rồi dùng gương mặt anh em tốt kẻ sát vào Thắm Thanh Huyền, hì hì hỏi: “Người mua cái này làm chi đó? Có người trong lòng rồi à?”

Thắm Thanh Huyền: “...” Y tiếp tục trừng Cổ Kiến Thâm, đều tại hấn cả, không nói y biết Túc Vũ đến.

Túc Vũ phát hiện, nó trợn mắt há mồm, sau đó ...

Thắm Thanh Huyền nhận ra đứa nhỏ này hiểu lắm, y nhanh chóng cải chính: “Ta mua giúp người khác!”

Túc Vũ chớp mắt mấy cái: “Người khác?”

Thắm Thanh Huyền há mồm, muộn màng phát hiện mình không tìm được kẻ thích hợp để thể mạng ...

Túc Vũ cho rằng y thẹn thùng, vì vậy hắng giọng nói: “Được rồi được rồi, ta không hỏi nhiều, chừng nào người muốn thì nói ta biết.” Nói xong, nó lại chớp chớp mắt ra vẻ ta hiểu ta hiểu mà.

Thắm Thanh Huyền rất muốn tặng nó một câu: Người hiểu cái bíp bíp ấy!

Thôi quên đi quên đi, nó hiểu lắm thì hiểu lắm, dù sao cũng là Triều Yên chứ không phải Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền mua hương xong liền muốn rút lui, vì vậy y bảo:

“Ta cũng sắp về rồi, người muốn mua gì thì mua nhanh đi.”

Y thấy Túc Vũ đi cùng với bạn mình.

Túc Vũ nói: “Ừa! Người rảnh thì tới tìm ta chơi!”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên hoàn toàn đồng ý: “Được.”

Vừa định đi, mắt Tiểu Hoa Đào tự dưng nhảy bén: “Ô kìa ... Sao người mua tới hai bó vậy?”

Thẩm Thanh Huyền im lặng.

Túc Vũ kinh ngạc nói: “Lẽ nào người có hai ...” Người trong lòng?

Vạn vạn không ngờ Tiểu Triều Yên lại là Tiểu Triều Yên như thế ...

Thẩm Thanh Huyền rất là ... Y giận tới mức tiếp tục trừng Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm nhìn thẳng phía trước, nhìn hoài không chớp mắt.

Thẩm Thanh Huyền không muốn làm hư thẳng bé, vì thế y giải thích: “Một bó là của ta, một bó là ta mua giúp Thanh Thâm.”

Túc Vũ tức thời ngây ngẩn cả người: “Các người ... mỗi người một bó hả?”

Thẩm Thanh Huyền đang định chạy tim đập thành thịch, thực sự ngay cả một hơi cũng không muốn dừng, y bất chấp bảo: “Đúng!”

Bởi vì nóng ruột nên chẳng khác nào nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó y lại nói: “Ta đi trước ... Hẹn gặp lại!”

Y nhanh chân về phía trước, tông cửa xông ra, dáng vẻ giận dùm dùm —— nhưng thật ra đang lúng túng.

Túc Vũ xem hình ảnh này thành chạy trốn chết.

Tiểu Hoa Đào nghĩ ngợi, đột nhiên nghĩ thông suốt!

Trời ạ ... Triều Yên cũng quá đáng thương rồi ...

Túc Vũ đang nghĩ gì hả? Nó căn cứ vào tư liệu hoàn mỹ suy đoán ra một đoạn tình cảm đơn phương cầu mà không được.

Rất có thể Triều Yên mua hương nhân duyên để thổ lộ với Thanh Thâm đại ca, nhưng ngay lúc y mua, Thanh Thâm đại ca cũng muốn mua một bó cho mình, Triều Yên vừa mua lòng vừa nhỏ máu, chẳng trách y vẫn luôn nhìn Thanh Thâm đại ca, thảo nào thái độ kỳ lạ như thế, hèn chi vừa bị nó hỏi y liền chạy thật nhanh ...

Túc Vũ bị mình nào bỏ ngược tới mức tâm can rối loạn.

Triều Yên đáng thương ...

Thanh Thâm đại ca tốt với y như thế, y thích hẳn là chuyện rất đổi bình thường, thế nhưng Thanh Thâm đại ca lại chỉ xem y là chủ nhân ...

Haiz! Tiểu Hoa Đào lắc đầu, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt ... Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, nó không thể nào giúp đỡ được.

May mà nó không giúp gì, chứ không sợ là phải về Vạn Tú Sơn tiếp tục làm hoa đào.

Ra khỏi cửa một khoảng thật xa, Thẩm Thanh Huyền mới chậm bước.

Hương nhân duyên đương nhiên đã cất, chỉ có điều lúng túng ban nãy vẫn còn quẩn quanh trong đầu, trĩu trĩu không chịu tản đi.

Cố Kiến Thâm nhắc nhở y: “Không qua xem thử?”

Nghe hẳn hỏi thì có vẻ khó hiểu, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại biết rõ hẳn muốn nói gì.

Túc Vũ vừa đến, bọn họ lập tức nhận ra sát khí, tất nhiên không phải đến từ Tiểu Hoa Đào, mà là kẻ theo dõi Tiểu Hoa Đào.

Hơn nữa hơi thở này khá quen thuộc.

Chắc hẳn là đồng môn của những kẻ bị mãnh thú ăn trong bí cảnh Nguyệt Lạc kia.

Lúc trước khi Túc Vũ chôn cất thi thể họ, Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm đã lường trước được ngày hôm nay.

Nhiều thú đan như thế, tuy Túc Vũ đều chôn vào đất (thú đan dễ hỏng, sau một khoảng thời gian sẽ hòa tan), nhưng những kẻ này không tin, bọn họ tìm thấy thi thể đồng môn, đồng thời cũng thấy thi thể mãnh thú, đương nhiên mặc định thú đan bị phe thứ ba giấu riêng cho mình.

Túc Vũ tiếp xúc những thi thể này, để lại hơi thở của mình, bọn họ tự có biện pháp truy tìm, xem ra bây giờ đã tìm tới.

Túc Vũ ở Tử Ngộ Quan bọn chúng không thể động vào, nhưng vừa ra sơn môn, những kẻ này lập tức muốn “báo thù” cho đồng môn.

“Không cần.” Thẩm Thanh Huyền nói như vậy.

Cố Kiến Thâm lạnh giọng nói: “Sư thúc quả là lạnh tình.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắn: “Cứ luôn nuông chiều mới là hại nó.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Nhưng tuổi nó vẫn còn nhỏ.”

“Tuổi nhỏ?” Thẩm Thanh Huyền nói, “Vậy đến khi nào mới có thể lớn? Ta có thể bảo vệ nó tới lúc nào?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền cũng không nói thêm gì.

Dọc đường đi hai người đều trầm giọng không nói, bầu không khí hơi cứng ngắc.

Cuối cùng, Cố Kiến Thâm vẫn thỏa hiệp trước, hắn khom lưng vươn tay, bế tiểu đồng lên: “Được rồi, nếu lo vậy thì lên theo xem.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta không thêm lo.” Tuy nói thế nhưng tay vẫn vòng quanh cổ Cố Kiến Thâm.

Môi mỏng Cố Kiến Thâm khẽ nhếch, xoa nắn eo nhỏ y bảo: “Biệt nữ(*).”

(*) biệt nữ = không được tự nhiên

Thẩm Thanh Huyền trừng mắt: “Cái gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Không có gì, ta vừa nói sư thúc thật đáng yêu.”

Thẩm Thanh Huyền: “... Câm miệng.”

Nói chuyện qua lại mấy bận, hai người đã đuổi kịp Túc Vũ.

Tiểu Hoa Đào dường như không phát hiện có người theo dõi, càng đi càng lệch, càng đi người càng ít, càng đi càng hợp bị người đánh cướp.

Mi tâm Thẩm Thanh Huyền vặn chặt.

Cố Kiến Thâm nhướn mày nói: “Xem ra vẫn là sư thúc lợi hại.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không biết trời cao đất rộng.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười.

Thấy Túc Vũ triệt để lạc đàn, những kẻ theo dõi kia rốt cục không giữ được bình tĩnh, phát động đột kích, Tiểu Hoa Đào xoay người, trường kiếm màu xanh vung lên, kiếm khí bốn phía, trong nháy mắt vẽ ra một đường kiếm phong sắc bén!

Kẻ đánh lén hơi bất ngờ, nhưng bọn chúng người đông thể mạnh, không cần e ngại: “Giao thú đàn ra, tha cho người một mạng!”

“Thú đàn?” Túc Vũ bình tĩnh, “Các người là đồng môn của họ?”

Lời này của nó làm kẻ đánh lén xác định tội danh, bọn chúng áp sát nói: “Quả nhiên bị tiểu tử người đoạt đi!”

Túc Vũ cau mày, không giải thích, trực tiếp ứng chiến.

Diệp Trạh hết lòng chỉ dạy Túc Vũ, cộng thêm tố chất nhóc này cũng cao, tu hành ngăn ngừa lại không ngờ rất có trình tự quy tắc.

Lấy một địch năm, nhờ vào thân hình linh hoạt cùng với kiếm pháp tinh diệu, thực sự đánh bại được tất cả bọn người này.

Tất nhiên, Tiểu Hoa Đào cũng thở hồng hộc, hiển nhiên cực kỳ mệt mỏi.

Không lâu sau có tiếng bước chân truyền đến, một nam một nữ đỡ Túc Vũ: “Sư đệ, người có ổn không?”

Túc Vũ nói: “Ta không sao.”

Xem đến đây, sắc mặt Thảm Thanh Huyền mới dễ nhìn hơn.

Cổ Kiến Thâm nói: “Xem ra đã gọi người từ trước.”

Thảm Thanh Huyền vòng tay qua cổ hắn nói: “Đi thôi.”

Đã không còn gì hay để xem, Túc Vũ không giết những kẻ đó mà áp giải về, Tử Ngộ Quan đương nhiên có người xử lý việc này, dù sao Túc Vũ cũng là đệ tử nội môn, lại còn là thân truyền của trưởng môn, có người đánh lén thì chính là chuyện lớn.

Hương cũng mua xong, chuyện quan tâm cũng đã giải quyết, hiện tại...

Cổ Kiến Thâm quay đầu nhìn y: “Sư thúc muốn đi đâu?”

Linh tuyền có trăm nghìn cái, thể nào cũng phải tìm nơi tốt nhất.

Hiện giờ tâm trạng Thảm Thanh Huyền tốt vô cùng, y nhìn hắn rồi bảo: “Có muốn tới Vạn Tú Sơn không?”

Màu mắt Cổ Kiến Thâm hơi tối: “Có thể ư?”

Thảm Thanh Huyền cong môi: “Đương nhiên rồi.”

Cổ Kiến Thâm ngày càng mong đợi.

Hai người trở về Vạn Tú sơn, trên đường Thảm Thanh Huyền rẽ sang thăm Tiểu Kim Long.

Tiểu Kim vẫn dùng cái đuôi to đối diện với y.

Sau khi ra ngoài Thẩm Thanh Huyền lo lắng nói: “Có phải nó giận ta bắt nó rời khỏi Tâm Vực không?”

Cố Kiến Thâm trầm ngâm nói: “Hẳn thế, nó lưu luyến gia đình.” Nghĩa bóng chính là, người mau tổng nó đi đi!

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Không sao, thời gian dài nó sẽ hiểu, đây mới là nhà của nó.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Tiểu Kim Long không phối hợp, nên Thẩm Thanh Huyền quay về Vạn Tú Sơn thật sớm.

Cố Kiến Thâm vui mừng với mưu tính sâu xa của mình.

Trên đỉnh Vạn Tú Sơn có một linh tuyến, có thể xưng là hồ đứng đầu Thiên Đạo, không hề có vết chạm trổ do người tạo thành, vẻ ngoài xinh đẹp hoàn toàn tự nhiên làm người lòng say thần mê.

Nơi này linh khí dồi dào, sương tiên trôi nổi, suối ngọc lả lướt, trông tựa như ngân hà nơi chân trời.

Cảnh đẹp như thế vẫn không đủ động Thẩm Thanh Huyền hiện về bản thể.

Khoảnh khắc y đứng bên bờ suối, mọi thứ trở nên đầy sức sống.

Gió thổi sương trào, hơi nước nhẹ bay, chốn tiên nhả tịnh, khi tỏ khi mờ, người như trắng sáng, tuyệt bút khó họa.

Cố Kiến Thâm nhìn không chớp mắt, Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nói: “Bệ hạ, mời.”

Giọng như vực sâu, gõ thẳng vào tim.

Cố Kiến Thâm nào còn nhớ hương nhân duyên nữa, hấn đến gần y, tuân theo lòng mình mà muốn hôn y.

Trong mắt Thẩm Thanh Huyền đều là ý cười, ngón tay trắng nõn của y đặt giữa bờ môi hai người: “Gấp cái gì? Châm hương trước đi nào.”

Cố Kiến Thâm nói: “Trước hết để ta hôn vài cái.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Quy củ là châm hương nhân duyên trước rồi mới ý loạn tình mê.”

Cố Kiến Thâm lại không nghe, hấn cầm tay y ra, dùng sức hôn lên môi y.

Thẩm Thanh Huyền không đẩy hấn ra nữa, ngược lại thả lỏng khớp hàm, mặc cho hấn vội vàng đòi hỏi.

Bên ngọc tuyến vắng lặng, hơi nóng từ từ bốc lên, dường như muốn hòa tan băng tuyết, bốc hơi hồ sâu, đục hỏa cháy lan đồng cỏ không sao kìm nén, cấp tốc tăng vọt.

“Chậm ... Chậm đã ...” Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng đẩy hấn, nhưng không giống đẩy mà như đang gọi mời, Cố Kiến Thâm hôn bả vai trắng mịn của y, động tác trên tay mạo phạm đến cực điểm.

Có lẽ chưa ai từng thấy một Thẩm Thanh Huyền như vậy, hoặc nên nói không ai từng tưởng tượng ra một Thẩm Thanh Huyền thế này.

Suy nghĩ này một khi đâm chồi, Cố Kiến Thâm lập tức cảm thấy bụng dưới hực lửa, nơi nào đó căng cứng dữ dội.

Thẩm Thanh Huyền mặc hấn làm bừa, thấy càng ngày càng quá lửa, y nhẹ giọng cười nói: “Bệ hạ, hương nhân duyên đâu?”

Trong thời khắc nhiệt tình như lửa, giọng y lại lạnh lạnh, như thể vụn băng rơi vào da đầu nóng hổi, làm người thanh tỉnh trong chớp mắt.

Cố Kiến Thâm hoàn hồn, chỉ nhìn thoáng qua, lại suýt chút nữa không nhận được.

Tóc dài Thẩm Thanh Huyền xỏa tung, mặt mày ửng hồng, quần áo miễn cưỡng vất bên hông ...

Tư thái này thực sự mê người quá sức.

Chẳng qua trong mắt y là một mảnh thanh lãnh.

Cố Kiến Thâm dừng lại, kéo quần áo cho y.

Thẩm Thanh Huyền không chỉnh lại, cứ thế mà nhìn hấn: “Muốn châm hương?”

Cố Kiến Thâm đọc thầm Thanh Tâm chú mấy lần, giọng bình thản nói: “Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta chờ người.”

Cố Kiến Thâm lại nhìn không được niệm Thanh Tâm chú thêm lần nữa.

Rất kỳ diệu, giọng Thắm Thanh Huyền không triền miên, không ám muội và cũng không mềm mại, vẫn là âm điệu mang theo cảm giác mát rượi thường ngày, thế nhưng bên bờ suối mật mờ, y dùng tư thái quần áo xốc xếch, hai gò má ửng đỏ để nói, không hiểu sao làm tim người ta đập nhanh hơn.

Giống như hàn băng ngâm bên trong đường mật, biết nó lạnh nhưng vẫn cảm thấy sao mà ngọt ngào.

Cố Kiến Thâm thở nhẹ, tìm hương nhân duyên.

Phía sau hắn có động tĩnh, nhưng hắn không quay đầu lại xem.

Hương nhân duyên được làm tinh xảo khéo léo, có vẻ không hợp với thánh địa sương mù lượn lờ này.

Nghe nói hương này có mấy màu, nhưng toàn là lời hay, nào là màu đỏ đại biểu thiên trường địa cửu, màu vàng đại biểu ân ái vĩnh viễn, màu hồng đại biểu yêu thương đã lâu ...

Dù sao cũng là vật dùng để tỏ tình, cho nên tất cả đều là lời may mắn.

Cố Kiến Thâm nghĩ ngợi, để hương nhân duyên tỏa ra khói sắc đỏ vàng rực rỡ.

Đúng như dự đoán, phía sau hắn truyền giọng Thắm Thanh Huyền: “Màu này đại biểu cho gì?”

Cố Kiến Thâm nói: “Đại biểu ta muốn cùng người thiên trường địa cửu.”

Hắn quay đầu, chỉ nhìn thoáng qua, huyết khí trong lồng ngực lại bắt đầu cuộn cuộn.

Ngày thường Thắm Thanh Huyền cấm dục hết mức, giờ khắc này lại quỵn rũ tới cực điểm.

Chỉ thấy y cởi bỏ vớ giày, chân ngọc trắng nõn thả vào nước, mắt cá chân xinh đẹp, cẳng chân thẳng tắp, xiêm y ngày càng ngổn ngang, mời gọi người muốn làm y hỗn loạn hơn.

Thắm Thanh Huyền nhìn hương nhân duyên nói: “Thật tốt.”

Hai chữ này của y muốn nói thiên trường địa cửu thật tốt, hay sắc khói rất đẹp? Sợ phải là cái sau mới đúng.

Cố Kiến Thâm âm thầm thở dài, hết sức kìm nén cảm xúc: “Sư thúc, kế tiếp phải xem người rồi.”

Nghe lời này của hấn, Thắm Thanh Huyền hơi sửng sốt: “Xem ta?”

Cố Kiến Thâm nói: “Trên ngọc giản viết nhen lửa hương nhân duyên, vì Thắm Thanh Huyền ý loạn tình mê.”

Thắm Thanh Huyền nói: “Đúng.”

Cố Kiến Thâm nói: “Cho nên, xin sư thúc làm ta ý loạn tình mê vì người.”

Thắm Thanh Huyền nghe hiểu, y hỏi: “Giống như vừa rồi không phải được rồi sao?”

Tiếp tục hôn môi ... Cố Kiến Thâm đang rất có tinh thần, lặp lại lần nữa không phải nhiệm vụ hoàn thành rồi ư?

Cố Kiến Thâm nói: “Ta cho rằng, hàm nghĩa ẩn trong nhiệm vụ là cần người chủ động.”

Thắm Thanh Huyền cân nhắc, cảm thấy có tí đạo lý, không sao, muốn y chủ động thì chủ động vậy.

Thắm Thanh Huyền từ trong ao nước đứng lên, vạt áo y rất dài, sau khi dính nước ướt đầm đề, quần quần cuộn cuộn kéo lê trên đất, không giấu được vẻ sáng rõ như ngọc càng thêm mê người.

Cố Kiến Thâm đứng tại chỗ, “bình tĩnh” mà thưởng thức.

Thắm Thanh Huyền chậm rãi đi về phía hấn, tầm mắt dời xuống theo mắt hấn, lướt qua sống mũi cao thẳng, dừng lại trên đôi môi mỏng ...

Không nói một lời, mà vẫn tràn đầy hàm ý khiêu khích.

Còn chưa hề làm gì, Cố Kiến Thâm lại muốn đọc Thanh Tâm chú.

Thắm Thanh Huyền không hôn hấn, ngược lại cởi y sam của hấn, ngón tay man mát đặt trên bờ vai rắn chắc của hấn, tại nơi có vết máu cấm kỵ, như là máu như là tà dương, nhen lửa trên da thịt trắng nõn.

Thắm Thanh Huyền yên lặng nhìn chăm chăm, ngón tay từ tốn dịch xuống phía dưới.

Thật ra da Cố Kiến Thâm rất trắng, nhưng sau khi ngón tay Thắm Thanh Huyền chạm vào, lập tức chuyển sang màu sắc tương phản.

Trắng lạnh lùng, như trăng sáng giữa trời, hào quang tỏa ra rọi sáng đêm đen, mang đến triền miên vô tận.

Cố Kiến Thâm không nhúc nhích.

Thẩm Thanh Huyền không nóng không vội, dường như vô cùng hưởng thụ, y ngắm nhìn hoa văn màu đỏ, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, cẩn thận từng li từng tí mà thưởng thức.

Không phải nóng lên do gợi tình, mà là nỗi niềm yêu thích với một vật xinh đẹp.

Như thể nhìn thấy một khối bảo thạch mỹ lệ hiếm có, muốn có, muốn giữ lấy, rồi sẽ vì thế si mê, nhưng cũng chỉ có vậy.

Mặc dù là thế, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn có sự rung động khó diễn tả bằng lời.

Muốn thấy y thực sự trầm luân, muốn thấy y chân chính bị tình dục bắt giữ, muốn biết liệu trái tim kia có thể chân chính lay động vì tình hay không.

Nếu thật sự có một ngày kia thì mê người tới cỡ nào.

Thẩm Thanh Huyền khẽ thở dài: “Thật sự là quá đẹp.”

Cố Kiến Thâm lại cười nói: “Sư thúc, nếu chỉ nói thế thì nhiệm vụ không hoàn thành đâu.”

Thẩm Thanh Huyền không ngẩng đầu: “Gấp cái gì?”

Cố Kiến Thâm cười nhẹ một tiếng, không nói gì.

Thẩm Thanh Huyền nhìn qua nhìn lại mấy lần, nhưng càng nhìn càng thấy không hài lòng, không đủ.

Có tâm tư này cũng dễ hiểu thôi, đại khái là tới nhà người ta làm khách, phát hiện một thứ mình cực yêu thích, càng nhìn càng thấy thích, càng xem càng ước ao, nhưng nó cũng là của người khác, có ngấm thế nào cũng không thuộc về mình, không khỏi thấy hơi ỉu rĩ, vậy nên mới càng xem lòng càng không đủ.

Thế rồi, Thẩm Thanh Huyền lại thấy hơi giận, y cúi đầu, cắn lên bờ vai hấn.

Cố Kiến Thâm không hề đau, ngược lại tim còn mãnh liệt run lên, muốn đẩy ngã y lên bờ suối.

Thẩm Thanh Huyền không cam lòng nói: “Thiệt sự quá đẹp mà.” Trong lời nói đều là không cam tâm vì

muốn mà không có.

Hơi giống trẻ con, nhưng đáng yêu quá chừng.

Cố Kiến Thâm khẽ cười nói: “Người thử nghĩ vài cách xem, nó có thể trở thành của người.”

Mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên: “Cách gì?”

Cố Kiến Thâm chợt trán y một cái: “Nghĩ đi.”

Đầy đầu Thẩm Thanh Huyền đều là hình ảnh máu me.

Như thể nhận ra y đang nghĩ gì, Cố Kiến Thâm lại chợt y: “Nghĩ chút chuyện tốt nào.”

Thẩm Thanh Huyền nghiêm túc lắc đầu: “Không nghĩ ra.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thôi, Cố Kiến Thâm không hi vọng y có thể hiểu, hắn nhìn chăm chăm y nói: “Có thể làm nhiệm vụ không?”

Thẩm Thanh Huyền rốt cục cũng nghĩ tới chính sự: “Được thôi.”

Nói xong, y chủ động hôn Cố Kiến Thâm, dùng kỹ thuật mới lạ mà cực kỳ mê người dẫn dụ hắn.

Không cần bất kỳ thứ gì, tư thái này của y đã làm Cố Kiến Thâm ý loạn tình mê.

Thế nhưng không được ...

Không thể cứ vậy mà hoàn thành nhiệm vụ, hắn sẽ không cam tâm.

Cố Kiến Thâm mặc y hôn, trong lòng điên cuồng niệm Thanh Tâm chú ...

Thẩm Thanh Huyền hôn đến mức thở hổn hển, còn cầm hắc tay đặt lên trên người mình.

Tim Cố Kiến Thâm đập kịch liệt, Thanh Tâm chú sắp chống cự hết nổi.

Hôn ... rồi chạm ...

Thắm Thanh Huyền hơi tách ra, trong đôi mắt ngập tràn hơi nước, giọng nói cũng động lòng người hết mực: “Có được chưa?”

Cố Kiến Thâm dựa vào Thanh Tâm chú cao cấp nhất mà mạnh mẽ chống đỡ.

Thắm Thanh Huyền bắt đầu sờ xuống phía dưới, sau đó ...

Y mở to mắt, không dám tin nói: “Bệ hạ, chỗ này của người có bệnh không tiện nói ra sao?”

Y cũng cứng luôn rồi sao hắn còn chưa cứng?

Thắm Thanh Huyền sững sốt một lúc, bỗng nhiên lòng sinh thương hại: “Chẳng trách thân ở Tâm Vực lại không túng dục, thì ra là thế.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Tác giả có lời muốn nói:

Câu chuyện này dạy chúng ta biết rằng ...

Chơi Thanh Tâm chú quá nhiều sẽ xảy ra chuyện cam nín! ()

32. Chương 32

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Kiến Thâm vạn vạn không ngờ tới, bản thân sẽ có ngày hôm nay.

Hai mắt Thắm Thanh Huyền trong vắt mà nhìn hắn, vô cùng sốt ruột cho hắn: “Đã thức tâm rồi mà vẫn chưa trị được bệnh không tiện nói này sao?”

Khi Tâm Vực tới cảnh giới “thức tâm”, cơ bản giống với thành thánh bên Thiên Đạo.

Thành thánh sẽ tái tạo thịt thai, chuẩn bị cho phi thăng, chẳng lẽ bệnh không tiện nói này ngoan cố tới mức tái tạo thân xác rồi cũng không thể gột rửa sao?

Ca này có vẻ khó.

Lẽ nào Thắm Thanh Huyền đang lo lắng cho cuộc sống tính phúc sau này của mình?

Làm gì có, y chẳng qua đang lo nghiệp lớn đời gạch mà thôi.

Có bệnh khó nói này sao có khả năng ý loạn tình mê? Càng chưa kể tới về sau nhất định vẫn còn những nhiệm vụ khác.

Dựa theo xu thế phát triển của tình kiếp ... Lỡ như cần làm chuyện thân mật hơn thì biết làm sao?

Thắm Thanh Huyền lo lắng nói: “Có thể để ta xem chút không?”

Tim Cố Kiến Thâm lập tức nảy lên, nơi nào đó đã sắp rục rịch ngẩng đầu.

Thắm Thanh Huyền lại nói: “Ta khá thông y thuật, có lẽ có thể chữa khỏi giúp người.”

Cố Kiến Thâm nghĩ trong lòng: Người trị tốt lắm ấy chứ, không cần y thuật đã trị khỏi rồi.

Chẳng qua hắn đã rơi vào tình cảnh này, đương nhiên không thể tiếp tục khiến cho mình quá thảm.

Cố Kiến Thâm cầm tay y nói: “Ta không sao.”

Thắm Thanh Huyền không tin: “Người không nên vì sĩ diện mà giấu bệnh sợ thầy, mặc dù ta không dám khẳng định có thể chữa khỏi giúp người, nhưng có thể thử ...” Y thuật của y cũng khá lợi hại đó.

Cố Kiến Thâm chỉ đành tiếp tục nói: “Ta không có bệnh khó nói như người nghĩ.”

Thắm Thanh Huyền vẫn cho rằng hắn chết còn sĩ diện: “Vậy sao hồi nãy người ... không phản ứng?”

Cố Kiến Thâm tiếp tục nói bừa: “Có vài nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?” Thắm Thanh Huyền vô cùng xem trọng.

Cố Kiến Thâm nói: “Có liên quan tới tâm pháp trước giờ ta tu hành.”

Thắm Thanh Huyền sửng sốt: “Chẳng lẽ Tâm Vực còn có đạo cấm dục?” Nếu tâm pháp hắn chú trọng chuyện này, đương nhiên sau khi thành thánh sẽ không hề gì, nhưng y chưa bao giờ nghe nói Tâm Vực có loại tâm pháp này.

Cố Kiến Thâm nói: “Không phải cấm dục, là vì thả tâm.”

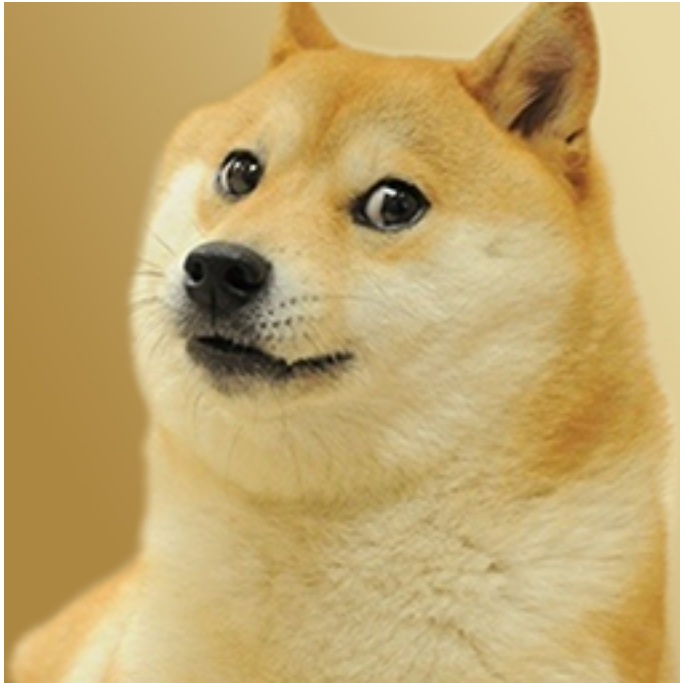
Thắm Thanh Huyền không hiểu: “Lẽ nào người không muốn ... thân mật với ta sao?”

Cố Kiến Thâm vân vê ngón tay nhẫn nhụi của y, nói: “Ta đương nhiên bằng lòng.”

“Nhưng mà nó ...” Thắm Thanh Huyền cúi đầu nhìn.

Gân xanh trên trán Cố Kiến Thâm nhảy nhót, mặt lại bình tĩnh như cờ hó lão luyện(1): “Ta hạ cấm chế lên thân thể mình, chỉ có thể cùng người ta yêu và người yêu ta tiếp xúc da thịt.”

(1) Ồm, bên Trung hay có mấy cụm từ như đông lạnh như chó, mệt như chó, chó độc thân, nên cũng có bình tĩnh như chó, phiên bản nâng cấp là chó già =))))))))))))))

Này thì mặt bình tĩnh =3=

Thẩm Thanh Huyền chớp chớp mắt.

Cố Kiến Thâm rốt cục tìm được tiết tấu, trong mắt đỏ là một mảnh thâm tình: “Ta thích ngươi, nhưng sự thúc vẫn chưa hết sát ý với ta.”

Đây là điểm chốt dạ của Thẩm Thanh Huyền, y cũng ngại vút nôi cho ngọc giản gánh tiếp. Suy cho cùng thân thể nhỏ bé kia của ngọc giản có bao lớn, công không được nhiều nôi vậy đâu.

“Ra vậy à.” Thẩm Thanh Huyền hết sức buồn rầu.

Cố Kiến Thâm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sửa sang lại y phục cho y: “Thật ngại quá.”

Thẩm Thanh Huyền nhú mày nói: “Vậy nhiệm vụ này nên hoàn thành thế nào?”

Cố Kiến Thâm thở dài nói: “Trước đó ta cho rằng làm được, ai ngờ ... vẫn không thể.”

Thẩm Thanh Huyền không tiện giận hờn, dù sao hai ngọc giản còn sống sờ sờ đằng kia, muốn làm như không thấy cũng không được.

Thẩm Thanh Huyền cũng không có tâm trạng thân mật với hắn.

Y hất tay, khôi phục dung mạo của mình.

Dáng dấp dụ người ban nãy lập tức không còn, Cố Kiến Thâm cảm thấy tiếc nuối sâu sắc.

Nhưng vì một tương lai tươi đẹp hơn, hắn chỉ có thể tạm thời nhịn.

Phương thức Thẩm Thanh Huyền tu thành trước khi thành thánh hắn có nghe. Cẩm tình cấm dục, không biết làm khó biết bao tu sĩ Thiên Đạo, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại bộc lộ tài năng, thoải mái nhập thánh.

Có lẽ y trời sinh bạc tình, có lẽ thực sự không ai vào được mắt y, nói chung một người cấm tình cấm dục mấy nghìn năm, muốn động tâm rất khó.

Nói chi động tâm, ngay cả sát tâm y còn chưa buông kia.

Cố Kiến Thâm có thể thân mật với y, nhưng nếu thuận lợi cùng y hoàn thành nhiệm vụ, vậy sau này phải thế nào?

Phi thăng là nguyện vọng ban đầu của y, không phải hắn.

Thẩm Thanh Huyền rất để ý chuyện xây thang trời, nhưng hẳn lại cảm thấy hứng thú với Thẩm Thanh Huyền hơn.

Nếu đã vậy, sao hẳn có thể không cố gắng lợi dụng?

Thẩm Thanh Huyền rất băn khoăn, y ngồi dưới tàng hoa đào, mặc cho hương trà tản đi, không có lòng dạ thưởng thức.

Mấy nhiệm vụ trên ngọc giản, toàn bộ đều thành vương mắc.

Ngay cả châm hương nhân duyên ban đầu tưởng dễ hoàn thành giờ cũng trở nên phức tạp, lại càng không bàn đến “một gia đình” và “hái sao trời” không hiểu ra sao.

Không thể hoàn thành những nhiệm vụ này, thì không thể chuyển sang nhiệm vụ kế tiếp, thang trời mệnh mông kia phải chữa trị thể nào đây?

Thẩm Thanh Huyền nhú mày suy nghĩ sâu xa, thật sự không tìm ra đầu mối.

Cổ Kiến Thâm đi tới nói: “Đều do ta không tốt.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẳn nói: “Không trách người được.”

Nguyên do bắt nguồn từ y. Không nhắc tới mấy nhiệm vụ khác, chỉ mỗi điều thứ tư ngoan cố này đã rất vậy khôn người ta rồi.

Thẩm Thanh Huyền nhìn ngọc giản, không nói gì.

Dáng vẻ này của y vẫn xinh đẹp cực kỳ, hơn nữa còn có thêm hương vị khác lạ so với thường ngày.

Dù sao cũng là người đứng đầu Thiên Đạo, cộng thêm vàng sáng không gì không làm được, hiện giờ hầu như không ai có thể nhìn thấy bộ dạng bối rối suy nghĩ sâu xa này của y.

Cổ Kiến Thâm thấy đau lòng phảng phất, có điều hẳn vẫn sẽ không mềm lòng.

Không phá thì không xây được, chút ngon ngọt ngoài mặt không thể khiến hẳn thỏa mãn.

Cổ Kiến Thâm ngồi bên cạnh y, xuyên qua những cánh đào rơi ngấm nhìn dung mạo tinh xảo hơn hoa của y.

Diện mạo này của y quả thực mỹ lệ cực hạn, bất kể nhìn ra sao cũng không tìm được chút tỳ vết, mà vì không tìm được tỳ vết lại càng muốn ngấm mãi, song có làm cách nào cũng tìm không ra, vậy nên trở thành lý do trầm luân, dường như ngấm nhìn như thế đã là lâu dài như trời đất.

May mà định lực Cổ Kiến Thâm rất vững, hẳn mờ ám thổ dài, tung lời dẫn: “Về nhiệm vụ này, thật ra ta có chút manh mối.”

Thẩm Thanh Huyền: “Cái nào?”

Cổ Kiến Thâm chỉ vào nhiệm vụ mười bốn trên ngọc giản, chính là một trong hình thức địa ngục – “cho Thẩm Thanh Huyền một gia đình”.

Thẩm Thanh Huyền nghi ngờ nói: “Người có thể cho ta một gia đình?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Có thể thử.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người cảm thấy gia đình là gì?”

Vấn đề này thực sự làm hai người khó nghĩ, hai người đều là cô nhi, sau khi được sư phụ thu nhận thì bắt đầu tu hành, Vạn Pháp tông là gia đình của họ ư?

Có lẽ đối với Thẩm Thanh Huyền thì đúng, nhưng với Cổ Kiến Thâm hiển nhiên không phải.

Nhưng chuyện đã đến nước này, Vạn Pháp tông cũng đã biến mất từ sớm, Thẩm Thanh Huyền thực sự không còn gia đình nữa.

Vạn Tú Sơn là nơi y ở, nhưng một nơi không có ai khác vẫn được xem là nhà sao? Sợ rằng không phải.

Cố Kiến Thâm nói: “Ta thấy chúng ta nên theo tư duy của ngọc giản để suy nghĩ.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắn: “Như thế nào?”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm khẽ nhếch lên: “Chẳng hạn như ta cưới người.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Thế mà Cố Kiến Thâm thực sự nói ra lời hoàn chỉnh: “Ồ phàm thế, sau khi thành thân là thành một gia đình rồi.”

Đáng lẽ Thẩm Thanh Huyền sẽ nổi giận, nhưng bây giờ ... Y lại cảm thấy trong lời này có mấy phần đạo lý?

Dựa theo lối suy nghĩ của ngọc giản, biết đâu chừng thực sự như thế.

Chỉ có điều, Thẩm Thanh Huyền bất mãn nói: “Dựa vào cái gì nói người cưới ta?”

Cố Kiến Thâm bình chân như vại đáp: “Vì suy cho cùng nhiệm vụ bảo ta cho người một gia đình.”

Chà chà, cái màn cưới gả này là bạn tâm đắc lắm nè =))))))))))

33. Chương 33: Còn Cầu Hôn Nữa Hay Không?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Thanh Huyền im lặng, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng ngẫm kỹ lại vẫn cho rằng không có vấn đề ...

Lẽ nào thật sự muốn y và Cố Kiến Thâm thành thân?

Cố Kiến Thâm lại nói: “Thử xem, biết đâu thành công?”

Hắn chọn thời cơ vô cùng tốt, trước mắt họ có thể thử từng nhiệm vụ một lần, nếu đã thế mà vẫn không giải quyết được thì mới là lúc “cùng đường bí lối”, hắn đưa ra phương án vô lý như thế, Thẩm Thanh Huyền mới có thể nghiêm túc suy nghĩ tính khả thi.

Cố tình phương án này trông thì có vẻ hoang đường, nhưng thực ra cũng có tí hợp lý.

Thẩm Thanh Huyền động lòng, y nhìn về phía Cố Kiến Thâm: “Nhưng mà ... Hai chúng ta, phải thành thân như thế nào?”

Y hỏi thế cũng bình thường, cái gọi là thành thân, thì phải là lệnh của phụ mẫu, lời người mai mối, rồi lại làm tiệc rượu chiêu cáo thiên hạ.

Tới đó mới được tính là kết thúc buổi lễ, xem như đã thành thân.

Với thân phận y và Cố Kiến Thâm, lệnh của phụ mẫu không có, dù sao hai người cũng không biết cha mẹ mình là ai, làm cô nhi trăm triệu năm, nói ra thấy mà dọa người.

Về phần lời của bà mối, trải mắt khắp Thiên Đạo và Tâm Vực, ai dám mai mối cho hai người họ?

Còn tiệc rượu lớn chiêu cáo thiên hạ, cái này còn đáng sợ hơn.

Tiệc rượu có thể làm, nhưng chiêu cáo thì không.

Nếu để người ta biết Liên Hoa Tôn chủ của Thiên Đạo cùng Đế tôn Cửu Uyên của Tâm Vực hoan hỉ kết thành phu thê, sợ rằng toàn bộ đại lục sẽ chấn động, bùng phát như núi lửa, thiêu đốt làm sinh linh đồ thán.

Thật ra Thẩm Thanh Huyền không lo cho đám đồ tôn lảm, nếu sáu người họ thực sự âm ỉ, y vẫn có thể dàn xếp ổn thỏa, nhưng y sợ động tĩnh quá lớn, dẫn luôn ba đồ đệ của y ra ngoài thì mới đúng là náo nhiệt.

Nếu Tam Thánh Thiên Đạo đồng tâm hiệp lực, dù y có là sư phụ cũng không dám nói sẽ chịu nổi.

Suy cho cùng đều là thân thể nhập thánh, tu vi đã sớm không còn chênh lệch cấp bậc quá nhiều.

Huống chi ba đồ đệ này của y không dễ gạt, lão đại từ nhỏ đã thích quẩn y, lão nhị Xích Dương Tử nghe lời lão đại, lão tam lại là đứa không đáng tin ...

Nếu để bọn hần biết y sắp “gả” cho Cố Kiến Thâm, sợ rằng ba đứa sẽ cho nổ banh hết nửa Tâm Vực.

Nếu là trước kia Thẩm Thanh Huyền đương nhiên sẽ không quan tâm sống chết của Tâm Vực, nhưng bây giờ phải lo lắng cân nhắc cho kỹ. Dù sao quan hệ giữa y và Cố Kiến Thâm đã trở nên khác biệt, không còn đối địch như ngày xưa, mà là quan hệ hợp tác, nhà đối tượng hợp tác mà bị đồ đệ mình đốt hết bảy tám phần, sao y có thể không biết xấu hổ mà hợp tác với người ta?

Nói chuyện chữa trị thang trời cho Tam Thánh cũng không được, việc này không thấy tận mắt rất khó tin, với tiến độ của Tam Thánh, muốn đột phá quan ải sợ còn phải đợi mấy ngàn năm, lẽ nào bắt y phải chờ chừng ấy thời gian?

Thẩm Thanh Huyền không muốn chờ.

Phải làm sao mới ổn đây?

Trước mắt không phải Thẩm Thanh Huyền không muốn “gả”, mà là không dám “gả”.

Y rất có thành ý mà nói suy nghĩ của mình cho Cố Kiến Thâm nghe.

Cố Kiến Thâm đã sớm nghĩ tới điều này, tuy phía hần không nghiêm trọng như Thẩm Thanh Huyền, nhưng nhất định có trở ngại.

Nếu thực sự để đám người kia biết hần muốn cưới Thẩm Thanh Huyền, e rằng sẽ liều mạng tổ chức hành động ám sát, kết quả cuối cùng là 80% ám sát thất bại, bọn họ bị Thẩm Thanh Huyền giết chết.

Hần thực sự ngưỡng mộ Thẩm Thanh Huyền, nhưng không thể vì sắc mất đi lý trí, vứt bỏ thuộc hạ không màng tới.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy đây là tử cục, y thở dài nói: “Không được, quá hung hiểm.”

Nếu Cố Kiến Thâm đã đưa ra phương án này, đương nhiên có biện pháp giải quyết.

Hần nói: “Chúng ta có thể xuống nhân gian thành thân.”

Thẩm Thanh Huyền chưa nghe hiểu: “Khác nhau chỗ nào?” Chuyển sang nơi khác thành thân thôi mà, không phải cùng một chuyện sao?

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, mắt đỏ khóa chặt y nói: “Chúng ta song song bế quan, hóa thành phàm thai, gặp nhau ở nhân gian, tiến tới thành thân, chẳng phải một công đôi chuyện?”

Mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên, hiểu rõ: “Bệ hạ thật thông minh!”

Cố Kiến Thâm nói: “Có thể san sẻ giúp người, ta cũng khuây khoả.”

Trước đây Thẩm Thanh Huyền luôn cảm thấy lời ngon tiếng ngọt của hần giả tạo cực kì, bây giờ lại thấy sao mà dễ nghe quá chừng.

Y nói: “Vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta đi ngay thôi!”

Hóa thành xác phàm vô cùng đơn giản, đổi hình dáng rồi nhập thể là được, hai người họ gặp gỡ, sau đó thành thân, đại công cáo thành!

Chắc chỉ cần thời gian vài ngày là được, thực sự dễ dàng quá sức.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Sư thúc đừng vội, việc này cũng không dễ thế đâu.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Sao đó?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Nhiệm vụ trên ngọc giản này, nếu nhìn kỹ thì gắn liền với một chữ ‘kiếp’.”

Thẩm Thanh Huyền hết sức ngạc nhiên: “Tình kiếp?”

Cổ Kiến Thâm nghe y nói thế, ý cười nơi khóe miệng sâu hơn: “Không sai, nếu đã vậy thì không thể xem như trò đùa, chúng ta chỉ thay đổi tướng mạo, làm cho có lệ, sợ rằng không gạt được nó.”

Thẩm Thanh nhún mày nói: “Chẳng lẽ phải nhập vào xác phàm?”

Sau thành thánh thì có đại thừa, khi đại thừa sẽ gặp phải các loại kiếp nạn, có khi là lôi kiếp thô bạo, có khi cần đi vào luân hồi, lần nữa trải qua đời người. Cho nên việc tu sĩ nhập vào phàm thai chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Thế nhưng Thẩm Thanh Huyền rất không thích, trò này quá mất công, đi vào luân hồi sẽ mất trí nhớ, mấy chục năm không có ký ức ở nhân gian thực sự khó lường, nếu linh hồn được thì có thể lần nữa giác ngộ Thiên Đạo, nhưng cũng có người từ đó lưu lạc, biến mất không tung tích.

Thẩm Thanh Huyền xây thang trời vì muốn phi thăng đắc đạo, cũng không muốn vì vậy mà rơi vào bể khổ.

Cổ Kiến Thâm nói: “Quả thực phải nhập vào xác phàm, nhưng không nhất thiết tuân theo thói cũ.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới, y không đồng ý nói: “Không thể đoạt xác, cả đời người phàm vốn đã đau khổ, sao có thể phá số mệnh của họ!”

Cổ Kiến Thâm nói: “Không phải đoạt xác.”

Thẩm Thanh Huyền tò mò: “Vậy thì làm gì?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Chúng ta có thể tìm vài người chắc chắn phải chết, vào lúc linh hồn họ rời cơ thể, xác thịt chưa dính tử khí thì nhập vào, một công đôi việc.”

Vừa không đoạt xác, lại có chỗ tốt của đoạt xác. Dù sao làm thế họ vẫn có thể giữ lại ký ức, thậm chí dựa theo tư chất xác thịt tu chỉnh lại vài phần, có thể không chế, qua lại tự nhiên, không cần lo bị nhốt ở thế gian.

Hơn nữa tìm kẻ chắc chắn chết không được xem là đoạt xác, đoạt xác sẽ làm linh hồn nguyên bản mất chốn về, dẫn tới tan thành mây khói, nhưng lúc này linh hồn đã rời xác đi vào luân hồi, thế thì không còn trở ngại gì nữa.

“Không đơn giản vậy đâu.” Thẩm Thanh Huyền nói, “Đoạt xác vốn đã không dễ dàng, còn phải tìm người đã chết thịt chưa thấm tử khí ...” Càng thêm không dễ dàng!

Đoạt xác cần xác thịt họ và đối phương có cộng hưởng, bằng không sẽ không cách nào dung hợp, hiện giờ lại thêm hai điều kiện, sao có thể tìm được chứ?

Cổ Kiến Thâm móc ra hai hạt châu nhỏ màu xanh ngọc: “Có chúng nó hỗ trợ thoải mái hơn nhiều.”

Thẩm Thanh Huyền thực sự không biết đây là gì.

Cổ Kiến Thâm giải thích: “Chúng ta mỗi người một viên, khoanh khắc linh hồn rời thân thể chúng sẽ dùng thời gian ngắn nhất dẫn chúng ta nhập vào xác thịt thích hợp nhất.” So với tự mình khổ sở tìm kiếm thì thuận tiện nhanh chóng hơn nhiều lắm.

Thẩm Thanh Huyền sầm soi: “Người lấy vật này đâu ra đây?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Người không phận sự ở Tâm Vực có rất nhiều, không có việc làm liền luyện chơi.” Nói là luyện chơi, nhưng có thể dẫn dắt hồn phách, có thể thấy vật này ít nhất phải là thánh phẩm.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tài ba đệ tử ở Tâm Vực quả nhiên rất nhiều.”

Cổ Kiến Thâm hỏi y: “Thế nào, sư thúc muốn thử không?”

Mọi việc đã chuẩn bị thế rồi, sao y có thể từ chối?

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Được thôi!”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, rất chi là ý vị thâm trường: “Mục đích của chúng ta là thành thân, cho nên cần phải cho thịt thai mà sư thúc nhập vào thêm một điều kiện.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Điều kiện nào?”

Cố Kiến Thâm nói: “Thế gian không có chuyện nam nam thành hôn.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra: “Người muốn chọn cho ta xác nữ?”

Cố Kiến Thâm nói: “Hơn nữa còn phải là nữ tử chờ gả trong khuê phòng.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm sợ y giận, lại khuyên y: “Không sao, thân thể phàm thai, chẳng qua cũng chỉ thoáng qua như mây khói.”

Thẩm Thanh Huyền mất cả buổi mà vẫn không nói một lời.

Cố Kiến Thâm liền trấn an y: “Chúng ta mang theo ký ức nhập phàm, dù tư chất thịt thai không tốt, nhưng vẫn có thủ đoạn phép thuật thay đổi đôi chút, nếu người không quen, chờ sau khi chúng ta gặp mặt, ta sẽ lại giúp người là được.”

Mặc dù Thẩm Thanh Huyền cảm thấy kỳ quái, nhưng lại một lòng muốn dời gạch, vất vả lắm mới có biện pháp diệu kỳ thế này, nếu bỏ lỡ thì thật sự đáng tiếc.

Cố Kiến Thâm tiếp tục dụ dỗ y: “Biết đâu một lần ở nhân gian, những nhiệm vụ khác cũng sẽ có chút manh mối.”

Cái này quả là mê người, Thẩm Thanh Huyền rốt cục quyết định chủ ý: “Được, cứ vậy đi!”

Đường vấn đạo vốn đã gặp ghềnh, Thẩm Thanh Huyền đều xem những thứ này thành tu hành!

Cố Kiến Thâm đưa hạt châu xanh ngọc cho y: “Không cần ăn, để ở bên người là được.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hần: “Người phải về Duy Tâm cung bề quan sao?”

Hồn phách hai người họ phải thoát ra, đồng thời thịt thai cần được chuẩn bị sẵn, nếu xảy ra chuyện sợ là hối hận không kịp.

Thẩm Thanh Huyền ở Vạn Tú sơn, Cố Kiến Thâm về Duy Tâm cung, đây tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Thế nhưng ...

Cố Kiến Thâm nói: “Nếu sư thúc không ngại, ta ở lại Vạn Tú Sơn vậy.”

Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc nói: “Người không sợ ta ...”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Tuy điều thứ tư vẫn sáng, nhưng ta tin tưởng người.”

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác, trong mắt tất cả đều là ngờ vực: “Người ...”

Cố Kiến Thâm cầm tay y nói: “Không có chuyện gì, nếu thật sự chết trong tay người, ta không hối hận.”

Thẩm Thanh Huyền cau mày nhìn hần: “Tại sao?”

“Bởi vì ...” Giọng Cố Kiến Thâm rất đỗi khê khàng, màu mắt mỹ lệ mê người như ánh bình minh, “Ta thích người lắm.”

Không phải lần đầu nghe thấy bốn chữ kia, nhưng lần này Thẩm Thanh Huyền thực sự bị xúc động.

Y dừng lại một hồi, mặt giãn ra cười nói: “Ta cảm thấy ngọc giản hồng thật rồi.”

Cố Kiến Thâm hiểu ý y: “Ừm, chúng nó vốn là vật ngu xuẩn.”

Thẩm Thanh Huyền nhin không được thanh minh cho ngọc giản Tiểu Hồng: “Ngọc giản của người trông vẫn rất thông minh.”

Ngọc giản Tiểu Bạch không ai thương QAQ!

Cố Kiến Thâm bị y chọc cười, không nhin được kéo dài giọng hỏi: “Trước khi đi ... có thể để ta hôn tí không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Được.”

Cố Kiến Thâm đỡ gáy y, rồi đặt một nụ hôn rất dịu dàng.

Trên đỉnh Thiên Đạo, nơi cao nhất ở Vạn Tú Sơn, hai người ôm hôn vẽ nên bức họa cuộn tròn tuyệt mỹ vượt thời gian ... Áo trắng như tuyết, đỏ thắm như lửa, vạt áo quấn quanh cùng hai bàn tay đan chặt bày tỏ cho nỗi lưu luyến thâm tình tươi đẹp.

Thời khắc này Thẩm Thanh Huyền rất vui, nhưng mà ngay sau đó ...

“Tiểu thư, tiểu thư tỉnh rồi!” Tiếng kêu bén nhọn của một người đàn bà làm Thẩm Thanh Huyền chấn động đến mức lỗ tai run lên.

Ngay sau đó truyền đến một loạt tiếng bước chân dồn dập, tiếp đến là một giọng nữ dịu dàng: “Con của ta ơi, sao con có thể ngu dại như thế, con đúng là đâm dao vào ngực nương mà!” Dứt lời, chính là tiếng khóc cực kỳ bi thương.

Thẩm Thanh Huyền biết mình đã nhập vào xác phàm, nhưng thân thể này quá gầy yếu, còn từng chết một lúc, cho nên tim phổi bị hao tổn, càng ngày càng chật vật.

Sau khi nhập thánh Thẩm Thanh Huyền không còn cảm nhận được nỗi khổ xác thịt, thế nhưng giờ y đã thấm thiết nếm trải thế nào là mùi vị tứ chi vô lực, cả người đau xót không chịu nổi.

May mà có một lão giả trầm ổn bảo rằng: “Phu nhân đừng quá đau lòng, tiểu thư có thể tỉnh lại đã là thần tiên thương hại! Quả là tạo hóa của trời cao mà!”

Nữ tử kia vẫn còn khóc nức nở, nghe giọng có vẻ rất thương tâm, muốn thu liễm nhưng không thu được.

Một nam tử trẻ tuổi nói: “Nương, người đừng khóc mãi hại thân, tuy em gái con đã tỉnh, nhưng thân thể còn rất yếu, chúng ta nhanh chóng để Chung đại phu bắt mạch, xem thương thế ra sao, về sau còn phải cẩn thận điều dưỡng!”

Lại thêm một trận rối loạn, Thẩm Thanh Huyền cố gắng làm quen với thể xác, không hơi đâu mà xem xét.

Mê man khoảng chừng một ngày, Thẩm Thanh Huyền rốt cục thích ứng, y mở mắt ra, nhập vào là một cô gái trẻ nằm trên giường thơm màu hồng ngó sen.

Mặc dù biết mình sẽ thành nữ thể, nhưng sau khi xác định, Thẩm Thanh Huyền vẫn hơi không thích ứng được.

Thân thể cô gái này đúng là vừa nhỏ vừa mềm lại còn yếu ... Không đúng, phải nói thân thể người phàm đều nhỏ yếu thế này.

Y ngồi xuống, quan sát chung quanh.

Xem dáng dấp, gia thế thân xác này rất tốt, giường khung chế tác tinh xảo, bình phong thêu hoa mẫu đơn nở, trên bàn trang điểm là một bó hoa tươi, làm căn phòng mang thêm nét xuân.

Gường khung

Y thử xuống giường, lại vì hai chân yếu đuối nhẹ tênh của thân thể này mà nhúu mảy.

Quả nhiên là ... nhỏ yếu tới đáng thương.

Y chậm chậm đi tới trước gương trang điểm, nhìn thấy cô gái trong gương.

Môi điểm son đỏ, da mềm như ngọc, xinh đẹp động lòng người.

Trong thoáng chốc ... Thẩm Thanh Huyền chợt cảm thấy mình và đứa nhỏ này có mấy phần tương tự.

Chắc hẳn do cộng hưởng giữa linh hồn và thân xác.

Hạt châu xanh ngọc kia quả nhiên hữu hiệu, tìm cơ thể này cho y rất phù hợp tiêu chuẩn.

Dung hợp phải chùng, là tiểu thư đợi gả trong khuê phòng, có thể nói rất ổn thỏa.

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền chỉ cần lẳng lặng đợi Cố Kiến Thâm tới cửa cầu hôn. Thực sự quá đơn giản, xem ra hoàn thành nhiệm vụ đã ngay trong tầm tay.

Đang suy tư, cửa phòng mở ra, một bé gái có vẻ là nha hoàn đi tới: “Tiểu thư! Sao người lại xuống giường!”

Dứt lời nàng buông vật trong tay, nhanh chóng đến dìu Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền nào cần một tiểu cô nương tới dìu? Y đang định đứng dậy, lại run chân hoa mắt, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Vạn vạn không ngờ tới, y thật sự cần tiểu cô nương nhỏ gầy đỡ!

Thẩm Thanh Huyền: “...” Nha, quên mất mình bây giờ là tiểu thư mảnh mai còn gầy còn yếu hơn.

Tiểu nha hoàn kia dìu Thẩm Thanh Huyền về giường, cẩn thận nhét chăn cho y, dịu giọng nhỏ nhẹ mà hầu hạ y uống thuốc.

Lúc uống thuốc ...

Thẩm Thanh Huyền thiếu chút nữa ói ra.

Thứ quỷ quái gì vậy! Tạp chất nhiều loại, hiệu lực hỗn loạn kiểu này mà cũng gọi là thuốc à?

Đáng cũng thôi đi, còn không tinh khiết, uống vào chữa bệnh sáu phần, sợ còn phải trúng độc bốn phần.

Thấy dáng vẻ này của y, tiểu nha hoàn cho rằng y sợ đắng, không ngớt lời khuyên giải: “Tiểu thư, thuốc đắng dã tật, vì thân thể, người nhất định phải uống.”

Thẩm Thanh Huyền lại không cho là vậy.

Chính lúc này, một vị phu nhân mỹ mạo đi vào, tiểu nha hoàn vừa thấy bà liền lập tức hành lễ: “Phu nhân.”

Phu nhân mỹ mạo khoát tay bảo: “Đi xuống đi, ta tới dứt Thanh Nhi uống thuốc.”

Cái tên Thanh Nhi này làm linh hồn Liên Hoa Tôn chủ run lên. Nói thật, người trước đó gọi y như thế đã chết rồi.

Phu nhân mỹ mạo hồn nhiên không biết, đáy mắt bà đều là quầng thâm, hiển nhiên đã nhịn ngủ vài đêm, trông thần thái khá là tiêu tụy, vốn là thân thể mỏng manh giờ đây lão đã lão đảo, nhưng dù vậy, bà vẫn vui mừng ra mặt, chỉ vì con mình tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Thanh Nhi ngoan.” Lý thị dễ dàng nữ nhi nói, “Uống thuốc đi con, lát nữa nương làm bánh mật cho con ăn.”

Thẩm Thanh Huyền hết cách, đành phải dùng cái miệng nhỏ này uống thứ thuốc không ra thuốc.

Cũng không phải bên trong thuốc này có độc, nhưng y thuật thế gian chỉ có thể phối được chén thuốc cỡ này, muốn tinh khiết hơn ... Trừ phi y mở lò luyện đan.

Thôi, chỉ là chờ Cố Kiến Thâm tới cầu hôn, không cần đắn vặt quá nhiều.

Khoảng giữa trưa, Thẩm Thanh Huyền cơ bản đã thăm dò xong bối cảnh thân phận của thể xác này.

Quốc gia này là Lương Quốc, cơ thể này tên là Thẩm Thanh Thanh, quả nhiên xuất thân thế gia danh môn.

Phụ thân là Trần Quốc tướng quân, bây giờ canh giữ kinh đô, được phong Trần Quốc Công, có thể nói dưới một người trên vạn người.

Mẫu thân cũng xuất thân từ đại tộc thế gia, hiện giờ ngoại công cũng là trọng thần quyền khuynh nơi triều chính.

Gia thế cỡ này đã là nghìn chọn vạn tuyển, càng may mắn hơn là gia đình nàng hòa thuận, phụ mẫu ân ái.

Đến nay Thẩm phụ vẫn không nạp thiếp, phủ Quốc Công to lớn chỉ có Lý thị làm đương gia chủ mẫu.

Lý thị sinh được hai nam một nữ, hiện giờ hai đứa con trai đều đã làm quan, tiền đồ vô lượng.

Đứa con gái duy nhất xinh đẹp tinh xảo này là tâm can máu thịt của bà, nghìn thương vạn sủng, chỉ mong nàng tìm được nhà chồng tốt nhất.

Bất luận nhìn ra sao, thân thể này của Thẩm Thanh Huyền đã thực sự có một đời hạnh phúc.

Chỉ tiếc đứa bé này bạc mệnh, đầu thai tốt như thế lại không chịu nổi loại phúc này, trượt một bước vào hồ dẫn tới hương tiêu ngọc tổn(1).

(1) Hương tiêu ngọc tổn = Đá rơi hoa tàn, dùng để hình dung vẻ đẹp đã mất đi.

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền thành Thẩm Thanh Thanh, cái tên này ... Tôn chủ đại nhân không muốn nói chuyện.

Sau khi biết được tình huống cơ bản, Thẩm Thanh Huyền an tâm chờ Cố Kiến Thâm tới cầu thân, chỉ tiếc thể xác này quá yếu, thần thức y không thả ra ngoài được, bằng không đã truyền âm gọi Cố Kiến Thâm tới, y có thể nhanh chóng gả đi rồi.

Buổi trưa, phụ thân được hời của y trở về.

Thẩm Quốc Công xuất thân quân đội, ngoại hình rất khô ngô, tính cách nghiêm túc cứng nhắc, đáng vẻ không nói cười tùy tiện trông rất dọa người.

Nhưng vị tướng quân lòng dạ sắt đá này vừa thấy vợ con đã lập tức mềm như quăn được ngón tay(2), ông nhỏ giọng hỏi: “Thân thể Thanh Thanh thể nào rồi?”

(2) Nguyên gốc là nhiều chỉ nhu, ý chỉ sự bất lực, bó tay

Lý thị nói: “Đại phu nói đã không còn gì đáng ngại, chẳng qua phải điều dưỡng thật tốt.”

Thẩm Quốc Công thấy thê tử mệt mỏi, không khỏi lo lắng nói: “Nàng cũng phải bảo trọng thân thể, đừng để ngã bệnh.”

Lý thị nhìn nữ nhi, không nhận được gạt lệ nói: “Con bé thành ra thế này, ta làm mẫu thân sao có thể ngồi yên? Chỉ hận sức khỏe ta không tốt, không thể hàng đêm trông coi nàng.”

Bà vừa khóc, Thẩm Quốc Công liền luống cuống, cẩn thận đỡ dành, đồng thời cảm giận: “Thằng nhóc Cố gia thật là quá đáng! Lẽ ra nên bị nghìn đao băm thây!”

Nghe thấy hai chữ Cố gia, đôi mắt Thẩm Thanh Huyền bỗng dưng sáng ngời.

Ai ngờ Lý thị lại tức giận lườm Thẩm Quốc Công: “Thanh Nhi vừa tỉnh, chàng nhắc tới chuyện này làm gì?”

Thẩm Quốc Công vội vàng nói: “Là ta không tốt, không nên nhắc chuyện mất hứng, Thanh Thanh đừng khổ sở, có vi phụ làm chủ cho con, nhất định phải gả con vào gia đình tốt nhất!”

Thẩm Thanh Huyền lộp bộp trong lòng một tiếng: Nghe có vẻ trong này có ẩn tình gì chăng? Nhưng đừng làm chậm trễ nghiệp lớn lấy chồng của y nha.

Vậy thiếu gia Cố gia kia ... là Cố Kiến Thâm sao?

Thẩm Quốc Công cùng Lý thị không ở quá lâu, dù sao Thẩm Thanh Huyền vừa mới tỉnh, vẫn cần tỉnh dưỡng, y vừa ngủ, hai người cũng đi ra ngoài.

Thẩm Thanh Huyền đương nhiên không ngủ, y nhắm mắt tập trung, tập hợp chút linh khí mỏng manh vào tai, cẩn thận lắng nghe lời đàm tiếu của bọn hạ nhân trong phủ.

Sau khi nghe vài đoạn ngắn, y cơ bản hiểu rõ ngọn nguồn câu chuyện.

Thẩm Thanh Thanh này đúng là tự sát ...

Đường đường là con gái Quốc Công, được nghìn ân vạn sủng, vậy mà lại nhảy hồ tự sát vì nam nhân..

Thẩm Thanh Thanh ngưỡng mộ thiếu gia Cố gia, một lòng muốn gả cho hắn. Thẩm Quốc Công cưng chiều con gái, nàng muốn gì liền theo ý nàng, vốn tưởng rằng hôn sự này Cố gia sẽ vui vẻ tiếp nhận, nào ngờ Cố thiếu gia kia nói sao cũng không đồng ý, không bằng lòng cưới Thẩm Thanh Thanh.

Thẩm Thanh Thanh bị nuông chiều trước giờ, có bao giờ chịu uất ức thế này? Chỉ mới nghĩ không thông đã đâm đầu xuống hồ.

Thẩm Thanh Huyền cũng rất khó hiểu.

Chẳng qua cũng chỉ là một mối hôn sự, đáng để đâm đầu xuống hồ sao? Lẽ nào không có nam nhân kia thì không cần cuộc đời mình nữa?

Thôi ... có nghĩ những thứ này cũng vô dụng.

Hiện giờ việc y tương đối quan tâm là ... vị Cố thiếu gia này có phải Cố Kiến Thâm không?

Không thấy người y không thể nào nhận biết, về phần tranh chân dung ... không xem cũng được.

Có điều Thẩm Thanh Huyền không vội, nếu đó chính là Cố Kiến Thâm, vậy chắc chắn hắn sẽ tới đây cầu thân.

Quả nhiên không bao lâu, hai ngày sau, phủ Quốc Công chấn động.

Bọn hạ nhân vội vàng bẩm báo: “Trời ơi! Cố thiếu gia đến nhà cầu hôn!”

“Thật hay giả? Không phải nói thê sống chết không cưới sao?”

“Ai biết được? Dù sao cũng đã tới rồi! Lão gia thiếu gia đều trở về, ngay cả phu nhân cũng đang ở tiền thính kia!”

“Thế thì tốt quá rồi, tiểu thư của chúng ta rốt cục cũng được thỏa mong ước!”

“Dựa vào cái gì chứ, tiểu thư như hoa như ngọc của chúng ta có chỗ nào không xứng với họ Cố kia? Hắn lại còn ngông cuồng như thế! Bây giờ tới cầu thân để làm gì? Ta thấy không nên gả!”

“Chuyện này không phải do ngươi, tiểu thư thích mới là quan trọng nhất.”

“Hừ, ta thấy họ Cố kia không phải người tốt, tám phần mười là không chịu nổi áp lực, không thể không đến cầu thân!”

Thẩm Thanh Huyền không có hứng thú với mấy lời lung tung rối loạn này, y chỉ muốn xác nhận có phải là Cố Kiến Thâm hay không.

Nếu phải, y tất nhiên vui vẻ gả cho hắn, hoàn thành nhiệm vụ rồi cùng nhau về giới tu chân.

Nếu không phải ...

Chắc không có khả năng đâu ha?

Tuy vô cùng chắc chắn, nhưng trước giờ Thẩm Thanh Huyền luôn rất thận trọng, quyết định lên đi nhìn một cái.

Y lặng lẽ ra tiền thính, cách thật gần nghe được lời cuồng ngôn của một nam tử: “... Có thể được thiên kim quý phủ ưu ái như thế, Cố mỗ quả là có phúc ba đời!” Trong ngữ điệu đều đều là không cam lòng, không tình nguyện.

Thẩm Quốc Công giận tới mức mặt biến thành đen, nhưng nghĩ tới con gái không thể không nhịn, lại nghe nam tử kia nói tiếp: “Sính lễ đã đưa, Cố mỗ cáo từ.” Bộ dạng này nào có giống đưa lễ? Rõ ràng là đang hạ chiến thư.

Thẩm Thanh Huyền trực tiếp đi vào đại sảnh, thấy được nam tử kia.

Sau đó ... y mở miệng, giọng nói lạnh lẽo vang vọng tiền thính: “Lăn.”

Toàn bộ người trong phòng nhìn lại, hiển nhiên cũng bao gồm Cố công tử kia.

Thẩm Thanh Huyền đứng cạnh cửa, tuy ngược sáng nhưng khó giấu được dáng người xinh đẹp, chỉ thấy tóc đen của y như mây, khuôn mặt tinh xảo, phong thái thanh nhã như trăng sáng giữa trời.

Cố Tư Nguyên lúc này ngây người, kinh động như gặp tiên nhân.

Thẩm Thanh Huyền không hề nhìn hắn một lần —— Không phải Cố Kiến Thâm, có gì đẹp mà nhìn?

Nói mới nhớ Cố Kiến Thâm đi đâu rồi, đã bảo sẽ cầu hôn mà? Còn cầu nữa hay không?

Nuôi thụ thụ trong nhà như bát nước đổ đi, Tôn chủ nói Tôn chủ muốn gả lắm rồi ()

Btw, mị rất tuyệt dụng, hôm nay gõ chương mới xấp xỉ 10 trang word, vì sự ngu si của bản thân và lap chan mà mất hết. Mị ảm ức, mị đi nằm _(Q^QZ)_

34. Chương 34

Thẩm Thanh Huyền vừa xuất hiện, mỗi người ở đại sảnh đều mang tâm trạng khác nhau.

Giả như nếu có thần thức, thăm dò đôi chút về cơ bản là như thế này ...

Thẩm Quốc Công: Con gái bảo bối của ta, đừng làm chuyện ngu ngốc nữa!

Lý thị: Tâm can của ta, sao có thể mắt mù nhìn trúng thứ gà cay (*rác rưởi*) này.

Thẩm Thế Tử: Muội muội của ta sao lại đáng yêu như vậy, kêu hấn lẩn thôi mà nghe cũng lả lướt êm tai quá chừng!

Thẩm nhị ca: Ngày mai nhất định tìm cơ hội đánh gãy chân chó Cổ Tư Nguyên.

Cổ Tư Nguyên: Đây ... Đây là thiên tiên hạ phàm sao!

Dùng trình độ của mình, Cổ tra nam cuối cùng cũng thấy rõ chân tướng.

Lại nói đến Cổ Tư Nguyên, quả đúng là đầu óc có bệnh, ngày thường gã chính là cờ hó giả dạng người, gia thế không tồi, từng viết hai bài thơ, tự thấy mình tri thức uyên bác học cao hiểu rộng, vì thế mà mắt cao hơn đầu.

Thẩm Thanh Thanh đang độ tuổi hồn nhiên ngây thơ, trong lúc vô tình đọc thơ của Cổ Tư Nguyên, lại nghe nói gã tài sắc song toàn, nho nhã đoan chính, cuối cùng lấy tâm hồn thiếu nữ âm thầm thề, nhất định phải gả cho gã.

Việc này càng làm Cổ Tư Nguyên đắc ý, được thiên kim tiểu thư của phủ Quốc Công đem lòng cảm mến phải nói vinh quang cỡ nào.

Vốn hôn sự này có thể thành, nhưng Cổ Tư Nguyên có cả đồng hồng nhan tri kỉ, chưa từng nghĩ gã sẽ cưới vợ, sau khi nghe thấy việc này đều nói: “Người xem Thẩm Quốc Công khô ngô như vậy, dung nhan của Thẩm Thanh Thanh, nhất định là xấu xí không nhìn nổi.”

Còn có người bảo: “Người thực sự dám lấy nàng sao? Trong phủ Quốc Công có cộp mẹ, người không biết sao?”

Thẩm Quốc Công quyền lực như vậy, lại chỉ có một mình Lý thị, mặc dù trên thực tế bọn họ là vợ chồng ân ái, không ai có thể chen chân, nhưng ở bên ngoài vẫn không tránh khỏi có nhiều lời đồn đại.

“Lý thị ghen tuông thế kia, con gái bà ấy dạy dỗ không nghĩ cũng biết là kiểu người gì!”

“Cổ công tử, người ngàn vạn lần phải suy nghĩ cho kĩ, tuy phủ Trần Quốc Công vô cùng tốt, nhưng Thẩm Thanh Thanh xấu xí vô cùng, lại vừa kiêu căng, ghen tị, lỗ như còn theo cha học võ, ngày thành thân hôm đó”

Một loạt lời nói như vậy, Cổ Tư Nguyên tất cả đều tin, lần này gã thật sự bị dọa sợ rồi.

Gã tự xưng là hơn người, sao có thể cưới một cạp mẹ xấu xí? Phủ Quốc Công kia tuy rằng quyền thế cao ngất trời, nhưng càng có quyền thế thì Thẩm Thanh Thanh càng kiêu căng, nếu gã thực sự cưới nàng, chẳng lẽ đến thiếp cũng không thể nạp vào cửa hay sao?

Làm sao gã có thể chịu được việc này?

Cố Tư Nguyên đánh chết không chịu cưới, còn ra vẻ không sợ quyền thế, bên ngoài thoỉ phồng gã tính tình cao thượng, lại không biết hành động này của gã biến một cô gái vô tội đáng thương thành bộ dáng gì.

Đáng tiếc gã cao cao tại thượng cũng không qua được vài ngày, Thẩm Quốc Công giận dữ, phụ thân Cố Tư Nguyên sợ phủ Trấn Quốc Công, ngay lập tức bị dọa sợ, chỉ lo sau này bị Thẩm Quốc Công nhằm vào, vội vàng chạy về phủ, suýt chút nữa đánh gãy chân thẳng con bất hiếu này.

Mặc sức đánh một trận, Cố Tư Nguyên ủy khuất, mới đến nhà cầu hôn, thái độ tâm không cam tình không nguyện, thực sự làm người ta ghê tởm đến cực điểm!

Thẩm Thanh Huyền đâu thèm gặp người, y vừa thấy không phải Cố Kiến Thâm, lập tức không có hứng thú, xoay người muốn đi.

Không nghĩ đến, Cố Tư Nguyên đột nhiên mở miệng nói: “Vị tiểu thư này” Gã còn chưa biết người này là ai đâu.

Thẩm Thanh Huyền vẫn không hề để mắt tới gã, hành lễ với Thẩm Quốc Công, Lý thị còn có hai vị huynh trưởng.

Nghe tiếng kêu phụ thân mẫu thân này ...

Cố Tư Nguyên vừa mừng vừa sợ: “Thì ra đây là ... đây là ...” Nói xong gã còn thẹn thùng, trời ạ ... Vợ tương lai xinh đẹp như vậy! Cho dù là cạp mẹ cũng đồng ý!

Người nhà Thẩm gia: “...”

Ngại tâm tình của con gái (muội muội), không ai ở Thẩm gia nói gì, Thẩm Thanh Huyền đành tự mình lên tiếng, gọn gàng dứt khoát nói: “Cố Công Tử, mấy thứ này người vẫn mau mang về đi, phủ Quốc Công chúng ta không cần.”

Cố Tư Nguyên sửng sốt.

Thẩm Quốc Công cùng Thẩm đại ca, Thẩm nhị ca mặt mày kinh hãi mà nhìn con gái (muội muội) mình.

Thẩm Thanh Huyền đã hạ lệnh đuổi khách: “Tôn bá, tiễn khách!”

Cố Tư Nguyên chờ ra nhìn nàng, mãi đến khi bị ném khỏi phủ Quốc Công vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Trong phủ cực kì vui sướng, Thẩm Quốc Công nhỏ giọng hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Thanh Nhi, con đây là ...”

Thẩm Thanh Huyền vẫn không quen được cái tên Thanh Nhi này, y nói tiếp: “Phụ thân, trước đây là con gái bất hiếu, bây giờ ta đã tỉnh mộng, thấy rõ được người kia rồi.”

Thẩm Quốc Công sửng sốt, sau đó ông vui vẻ đắc ý như đang thi triển sư tử rống: “Tốt! Con ngoan! Hôn nhân của con vì phụ chắc chắn sẽ cân nhắc, nhất định tìm cho con một mối lương duyên!”

Nhân cơ hội này Thẩm Thanh Huyền nói: “Phụ thân, con gái có một yêu cầu quá đáng.”

Thẩm Quốc Công nói: “Con nói đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Sau này nếu có người khác tới cầu thân, có thể cho ta ở phía sau nhìn xem không?”

Kỳ thật việc này rất không hợp với lễ nghi, nhưng Thẩm Quốc Công xuất thân là võ tướng không câu nệ tiểu tiết, thứ hai là thật sự yêu thương cưng chiều đứa con gái này, vì thế đáp: “Được, đều theo con!”

Hiện giờ ông vẫn chưa biết tương lai sẽ xảy ra điều gì.

Thẩm Thanh Huyền liền yên tâm, dù sao thì Cố Kiến Thâm nhất định sẽ tới cầu thân, y cứ từ từ chờ là được rồi.

Tu hành trăm triệu năm không thể thiếu nhất là kiên nhẫn, trăm năm chẳng qua cũng chỉ là nháy mắt, mấy tháng ngắn ngủi này có tính là gì?

Nhưng Thẩm Thanh Huyền vạn vạn không ngờ tới là ... Cố Kiến Thâm lại thực sự không đến đây!

Cố Tư Nguyên cầu hôn bị cự tuyệt, lại ngẫu nhiên chạm mặt Thẩm Thanh Huyền, từ đó nhớ thương, còn viết mấy bài thơ gửi tới để thỏa tình cảm ôm ấp, nhất thời làm Thẩm Thanh Huyền vinh quang trở thành đệ nhất mỹ nhân Lương Quốc. Người đến nhà cầu thân đúng là nối liền không dứt!

Thẩm Thanh Huyền nhìn mọi người đến mệt, hết lần này đến lần khác vẫn không thấy Cố Kiến Thâm đâu, không khỏi có chút bực mình.

Tên kia đang làm cái gì?

Thẩm Thanh Huyền cự tuyệt, cự tuyệt, toàn bộ đều cự tuyệt, Thẩm Quốc Công lại lo lắng, ông nói với thê tử: “Nàng nói xem, con gái chúng ta có phải đối với tên họ Cố kia nhớ mãi không quên không?”

Lý thị lo lắng nói: “Ta cũng chỉ sợ là thế!”

Thẩm Quốc Công nói: “Nhưng mà, Cố Tư Nguyên kia thật sự không xứng, Thanh Thanh gả cho hắn nhất định sẽ chịu thiệt.”

Lý thị cả đêm trằn trọc khó ngủ, cuối cùng đành phải nói: “Ta thấy thiếu gia Trần gia cũng không tồi, không bằng chúng ta liền định cửa hôn sự này?”

Thẩm Quốc Công nói: “Ta sợ Thanh nhi mất hứng.”

Lý thị trừng mắt nhìn ông: “Năm đó ta cũng không bằng lòng gả cho chàng, nhưng chẳng phải hiện giờ chúng ta chung sống hạnh phúc lắm sao?”

Lời này Thẩm Quốc Công nghe thật ấm lòng, Lý thị lại bảo: “Hôn nhân đại sự vẫn cần chúng ta bận tâm suy nghĩ, con còn nhỏ, sao phân biệt được người tốt kẻ xấu? Chúng ta giúp con chọn một người tốt, sau này thành thân rồi, nàng mới thật sự hạnh phúc mỹ mãn.”

Thẩm Quốc Công cũng hiểu được lời này rất có đạo lý.

May mà Thẩm Thanh Huyền không biết, bằng không y sẽ giận dùm dùm quay về Vạn Tú Sơn.

Bảo y gả cho người khác? Rõ là đang kiếm chuyện.

Nhưng nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, dường như ... thật sự không ổn.

Cuối cùng, vào một đêm nguyệt hắc phong cao, Cố đế tôn cũng mò được đến đây.

Thong dong tới đến muộn còn chưa tính, còn đi theo con đường không hề bình thường.

Thẩm Thanh Huyền đang suy nghĩ, chợt nghe thấy tiếng mở cửa, y liền mở mắt ra.

Một nam tử mặc áo đen cao lớn lại gần: “Tiểu thư, đừng nhúc nhích.” Còn cố ý đè thấp giọng.

Hai mắt Thẩm Thanh Huyền trong suốt, đừng nói sợ hãi, thậm chí còn có hơi tức giận: “Người còn biết tới tìm ta?”

Nam tử áo đen thấp giọng cười, tháo khăn che mặt xuống, lộ ra ngũ quan anh tuấn, Cố Kiến Thâm một tay ôm lấy mỹ nhân vào trong lòng, nhẹ giọng hỏi: “Đây là nhớ ta sao?”

Nhớ cái quỷ ấy! Thẩm Thanh Huyền trừng mắt: “Người rốt cuộc có cưới ta hay không?”

35. Chương 35: Bệ Hạ Không Vui, Bệ Hạ Hơi Giận Xiu Rồi!

Vừa thốt ra câu này, cả hai đều ngẩn người.

Thẩm Thanh Huyền kịp thời nhận ra mình vừa nói gì ... bỗng dưng cảm thấy quái dị.

Cố Kiến Thâm thì lại bị lời của y trêu cho trái tim tan chảy.

Mặc dù biết rõ y chỉ xem thành thân là nhiệm vụ, nhưng vẫn không nhịn được động lòng.

Cố Kiến Thâm ôm y, khẽ ngửi nơi cổ y: “Không bằng hiện giờ động phòng hoa chúc luôn?”

Thẩm Thanh Huyền đẩy hắn ra: “Nằm mơ!”

Cố Kiến Thâm nhìn y, bỗng nhiên cười nói: “Người nói xem chúng ta hiện giờ có giống nam nữ âm thầm hẹn ước trọn đời không?”

Thẩm Thanh Huyền tặng hắn một cái ha ha.

Cố Kiến Thâm ảo tưởng vô cùng hăng hái: “Yên tâm, ta không phải chỉ muốn chiếm thân thể người, ta sẽ cưới hỏi đàng hoàng, cưới người làm thê tử duy nhất của ta.”

Hắn nói tới tình chân ý thiết, Thẩm Thanh Huyền lại xem toàn bộ thành lời vô nghĩa: “Ngày mai nếu người không đến, ta trở về Vạn Tú Sơn.”

“Không phải ta không muốn đến,” Cố Kiến Thâm cười khổ nói: “Ta sợ đến sẽ bị Quốc Công gia đuổi ra khỏi cửa.”

Thẩm Thanh Huyền đang định nói chuyện, lúc này lại nghe được tiếng bước chân dồn dập bên ngoài.

Cổ Kiến Thâm nhẹ giọng nói: “Là hộ vệ đến.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra: “Người xông vào hả?”

Cổ Kiến Thâm nói: “Ta cũng hết cách rồi, nếu không tới thăm ngươi một lúc, ta sẽ tương tự thành bệnh mất.”

Lúc này rồi mà còn ba hoa! Thẩm Thanh Huyền đẩy hắn vào bên trong giường, vậy mà lúc chạm vào hắn lại thấy cả tay dính dính, Thẩm Thanh Huyền nhú mày hỏi: “Người bị thương?”

Trong phòng đốt huân hương, hiện giờ thân thể Thẩm Thanh Huyền là phàm thai, cho nên thật sự không ngửi thấy mùi máu tanh này.

Cổ Kiến Thâm nói: “Không có chuyện gì, trầy da chút thôi.”

Thẩm Thanh Huyền không bận tâm những thứ này, đành phải giấu hắn đi trước.

Tiếng bước chân bên ngoài ngày càng gần, Thẩm Thanh Huyền cẩn thận thu dọn sạch sẽ căn phòng, không để lại vết tích nào.

Ánh nến tiến gần, bọn thủ vệ dừng ở bên ngoài: “Tiểu thư, người đã ngủ chưa?”

Giọng Thẩm Thanh Huyền lười biếng mang theo tí tức giận: “Đêm hôm khuya khoắt, chạy qua chạy lại làm gì?”

Hộ vệ lúng túng nói: “Cửa trái truyền báo, nói có kẻ trộm đêm khuya xông vào phủ Quốc Công, tiểu nhân sợ có kẻ ác dụng phải người.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chỗ ta không có chuyện gì, đã giờ này rồi, đừng quấy rầy ta ngủ.”

Cổ Kiến Thâm bị giấu trong chăn còn chơi xấu nhéo nhéo eo y.

Thẩm Thanh Huyền rất muốn đạp hắn một cước.

Bọn hộ vệ tất nhiên không dám vào, nghe giọng nàng vẫn ổn, bọn họ cũng yên tâm: “Vậy tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt, thuộc hạ cáo từ.”

Thẩm Thanh Huyền đáp một tiếng.

Vốn tưởng rằng vậy là xong, nào ngờ bên ngoài lại truyền tới tiếng hô đồng loạt: “Bái kiến phu nhân.”

Thẩm Thanh Huyền cau mày ... Lý thị đến?

Lý thị là mẫu thân của thể xác này, muốn vào liền vào, không ai có thể ngăn cản.

Giờ lại tới đây ...

Thời khắc nguy hiểm thế này, vậy mà Cố Kiến Thâm vẫn còn tâm trạng đùa y: “Nhạc mẫu (mẹ vợ) tới à?”

Thẩm Thanh Huyền rốt cục vẫn nhìn không được, cho hấn một cước.

Tiếc rằng chân y nhỏ mềm, chỉ đạp cho Cố Kiến Thâm càng muốn ôm lấy y hôn hôn rồi lại hôn.

Thấy việc thành thân ngay trong tầm tay, Thẩm Thanh Huyền không muốn cứ thế từ bỏ nhiệm vụ, y xuống giường, khoác áo ngoài ra khỏi phòng.

Nắm bắt thời cơ rất vừa vặn, y đứng lúc đối diện Lý thị đang định đi vào.

Lý thị vội vàng nắm chặt tay y, lo lắng nói: “Ta nghe hộ vệ nói có kẻ trộm vào phủ, có làm con sợ không?”

“Không có chuyện gì, hôm nay trời đông giá rét, vẫn chưa bắt được kẻ trộm, sao mẫu thân lại ra ngoài này?” Thẩm Thanh Huyền nói.

Trần đầy phế phổi Lý thị hiện giờ đều là con gái bảo bối, sợ rằng nàng có chuyện, nghe nói có kẻ trộm xông vào nên lo lắng không thôi, căn bản ngủ không được, khăng khăng muốn đến xem mới yên tâm.

“Hay là con sang chỗ ta ngủ đi?” Lý thị thật sự không yên lòng.

Thẩm Thanh Huyền sao mà chịu đi? Chưa nhắc tới “kẻ trộm” còn đang ở trong phòng, chỉ cần để y ngủ cùng một vị phu nhân cũng đã rất mất tự nhiên rồi.

Y nói rằng: “Mẫu thân đừng lo, ta là con gái Quốc Công, sao có thể nhát gan sợ phiền tới vậy? Một kẻ trộm mà thôi, chờ nhóm hộ vệ đại ca bắt được là xong việc, không cần kinh hoảng vậy đâu?”

Lúc này Thẩm Quốc công cũng tới đây, nghe con gái nói, thế là lập tức “rống như sư tử”: “Tốt, quả nhiên là con gái bảo bối của ta, may liêu không nhường may râu!” Ông xuất thân võ tướng, ngày thường đắc tội rất nhiều người, người lên xông vào phủ Quốc Công không phải chỉ một hai lần, chẳng qua trước đó đều bị đánh chết rất nhanh, không để Lý thị biết được mà thôi.

Kẻ trộm hôm nay có khinh công rất tốt, vậy mà xông vào được, chẳng qua đã bị thương, phỏng chừng chạy không xa, bị bắt cũng là chuyện sớm hay muộn.

Lý thị vẫn không yên lòng.

Thẩm Quốc Công khuyên bà: “Nhanh trở về nghỉ ngơi đi, hai nữ nhân các người đứng đây, lỡ đâu bị phong hàn thì phải làm sao?”

Lúc này Lý thị mới lên tiếng: “Thanh Nhi, nếu con sợ thì bảo nha hoàn đến đưa tin cho ta, nường đến ngủ với con.”

Thẩm Thanh Huyền thấy bà quan tâm mình như thế, giọng cũng mềm mại: “Yên tâm đi, ta không sao đâu.”

Thẩm Quốc Công dặn dò hộ vệ vài câu, rồi mang thê tử đi.

Thẩm Thanh Huyền xoay người vào phòng, thở phào nhẹ nhõm.

Cố Kiến Thâm cười khê một tiếng.

Thẩm Thanh Huyền tức giận nói: “Sao không một mũi tên bắn chết người cho rồi?”

Cố Kiến Thâm nói: “Thế thì người phải thủ tiết.”

Thẩm Thanh Huyền hung hăng nguyệt hấn một cái, vô cùng dữ, Cố Kiến Thâm “sợ tới mức” tim gan run rẩy.

Thẩm Thanh Huyền đi tới, vén chăn lên vạch áo hấn ra.

Cố Kiến Thâm lại bắt đầu diễn: “Đừng vội vã thế, còn chưa cưới hỏi đàng hoàng ...”

Thẩm Thanh Huyền dùng sức đè lên vết thương bên hông của hắn, Cố Kiến Thâm lập tức nói không nên lời.

“Đường đường Đế tôn Tâm Vực lại bị người phàm nhỏ bé tổn thương.” Thẩm Thanh Huyền châm chọc khiêu khích hắn.

Cố Kiến Thâm nói: “Hết cách rồi ... Ai bảo người đầu thai vào trong cái nhà này.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Còn không phải tại người đòi quá nhiều điều kiện sao?”

“Chưa chắc.” Cố Kiến Thâm xuyên qua ánh nền mỏng manh nhìn y, “Linh hồn người quá đẹp, thân thể phàm thai bình thường thực sự không xứng với người.”

Thẩm Thanh Huyền mặc kệ hắn nói bậy.

Y nương theo ánh nền xem xét thương thể hắn, nhất thời cả kinh: “Thủ vệ phủ Quốc Công lợi hại vậy sao?”

Tuy Cố Kiến Thâm đi vào nhân gian cùng y, không thể vận dụng linh khí, nhưng tố chất thể xác này của hắn tốt vô cùng, lại mang công phu không tầm thường trong người, sao lại dễ rơi vào tình cảnh chật vật thể này?

Cố Kiến Thâm nói: “Người cho rằng thể nào? Thẩm Quốc Công chính là hào kiệt đương thời.”

Thẩm Thanh Huyền cẩn thận xử lý vết thương cho hắn ... Mặc dù không có thuốc trị thương, nhưng y rất rõ huyết vị kinh mạch, cho nên có thể dựa vào huyết vị cầm máu.

Cố Kiến Thâm bị ngón út trắng nõn của y chọt tới chọt lui làm cho lòng phát nóng.

Thẩm Thanh Huyền băng bó cẩn thận cho hắn xong, cơ thể đã mồ hôi đầm đìa.

Cố Kiến Thâm ngửa tim nói: “Đêm hoa chúc thể này, thực sự không ...”

Thẩm Thanh Huyền: “Câm miệng!”

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng lầm bầm.

Bây giờ không còn tu vi, hắn nói nhỏ như thế, Thẩm Thanh Huyền không sao nghe rõ được, y hỏi hắn: “Nói gì đó?”

Cố Kiến Thâm đề cao âm lượng, rất chi là u oán mà nói: “Nếu đôi mắt ta vẫn là màu đỏ, người nhất định không đối xử với ta như vậy ...”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Nhìn bộ dáng này của y, nghiễm nhiên bị hắn nói trúng tâm sự ...

Bệ hạ không vui, Bệ hạ hơi giận xú rồi!

Thẩm Thanh Huyền háng giọng, cứng rắn đối chủ đề: “Thể xác này của ngươi có thân phận gì?”

Đề tài xoay chuyển miễn cưỡng tới cỡ nào? Quả thực cứng ngắc đúng nghĩa chữ cứng luôn!

Cố Kiến Thâm càng thấy ảm ức.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới chuyện hợp tác đôi bên cùng có lợi này, đành phải mềm giọng dỗ dành hắn: “Chúng ta phải thương lượng thật kỹ, ta mới có thể gả cho ngươi chứ.”

Dùng giọng điệu và lời nói này của y, Cố Kiến Thâm hẳn còn đang ảm ức trực tiếp chuyển sang tim bay cao, mộng vờn xa!

Hiển nhiên Cố Kiến Thâm vẫn còn muốn đòi chút phúc lợi, thế là hắn vỗ vỗ đùi mình.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Lỡ đề lên miệng vết thương ngươi thì phải làm sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Lại đây.”

Thẩm Thanh Huyền đành phải nhích tới, mặc hắn ôm vào trong ngực.

Cố Kiến Thâm chạm nhẹ vào giữa cổ y mới nói: “Ta còn thắm hơn ngươi nữa, mở mắt tỉnh dậy thân thể này đã bị vứt ngoài bãi tha ma.”

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt: “Sao ngọc châu kia lại tìm cho ngươi thể xác này?”

Cố Kiến Thâm nói: “Chắc do linh hồn của ta quá nát.”

Thẩm Thanh Huyền nhú mày nói: “Linh hồn đều giống nhau, nào có chuyện nát hay không nát?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Tóm lại chính là thân xác kiểu thể đó, đến giờ ta vẫn không biết hắn tên chi họ gì, cũng không biết hắn còn người thân không ...”

Thẩm Thanh Huyền vỡ lẽ: “Cho nên không cách nào đến cầu hôn?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ngươi thì nhà cao cửa rộng quyền quý, còn ta là kẻ vô danh ngay cả họ tịch cũng không có, còn dám tới cầu hôn, Thẩm Quốc Công còn không dùng một gậy đuổi ta ra ngoài?”

Thẩm Thanh Huyền cầm nín: “Cũng có thể là loạn côn đánh chết.”

Thời đại này không có hộ tịch chính là lưu dân, thậm chí là nô tịch, một tên đầy tớ lại muốn thành thân với trưởng nữ phủ Quốc Công, quả thực vũ nhục thiên uy ...

Cố Kiến Thâm nắm ngón tay y nói: “Cứ vậy mà thủ tiết ha?”

Thẩm Thanh Huyền đập tay hấn: “Đứng đắn chút đi, sau đó thì sao? Mấy tháng này ngươi đã làm gì?”

Cố Kiến Thâm tiếp tục khai báo: “Ta nghĩ dù thế nào cũng phải tạo một thân phận, như vậy mới có thể xứng với ngươi ... Vì thế liền vào đời xông xáo một phen.”

“Vậy giờ ngươi có thân phận gì?” Thẩm Thanh Huyền hỏi hấn.

Cố Kiến Thâm trầm ngâm một lúc.

Thẩm Thanh Huyền lại cau mày hỏi: “Thương nhân ư? Không được, vẫn còn chênh lệch quá nhiều.”

Cố Kiến Thâm u oán nói: “Ban đầu ta muốn chọn kinh thương kia, dự định quyền góp để được một chức quan, nhưng vụ mua bán đầu tiên đã bị thổ phi cướp bóc, tiếp theo ta chạy đi cướp thổ phi, huynh đệ của thổ phi lập tức báo thù lại, thế là ta tiện thể thanh lý bọn chúng, thường xuyên qua lại ...”

Thẩm Thanh Huyền trầm mặc.

Cố Kiến Thâm hôn nhẹ lỗ tai y rồi nói: “Đại tiểu thư, theo ta đi làm áp trại phu nhân đi.”

Thẩm Thanh Huyền rất muốn đánh chết hấn!

Cố Kiến Thâm cũng tủi thân lắm, hơn nữa còn ăn một bụng dấm chua: “Dù sao ta cũng trèo không nổi vào cửa nhà ngươi, dù có quyền góp để làm quan cũng không sao sánh được danh môn đại tộc.”

Đám người đến nhà cầu hôn đều là thế gia đại tộc, có vị Trần gia kia, nghe đâu xuất thân nhà bảy đời làm tể tướng, các lão(*) đếm không hết, gốc gác dày nặng biết bao, sao Cố Kiến Thâm có thể so được.

() Các lão: cách gọi quan viên, đại học sĩ vào triều Minh*

Thẩm Thanh Huyền tức giận: “Vì thế ngươi đi làm thổ phi?”

Cố Kiến Thâm vô tội nói: “Bọn hắc cướp ta, ta cũng không thể mặc bọn hắc cướp chứ?”

Bây giờ Thắm Thanh Huyền rốt cục hiểu được hắc leo lên làm Đế tôn Tâm Vực như thế nào, quả đúng là đánh ra được thiên hạ mà!

Thắm Thanh Huyền rất buồn rầu, phải làm sao mới ổn đây? Bọn họ đến thế gian, muốn theo lệnh của phụ mẫu, lời người mai mối mà đứng đắn thành thân, hiện giờ ...

Cố Kiến Thâm ôm y không muốn buông tay, dứt khoát nói: “Chúng ta bỏ trốn đi?”

Thắm Thanh Huyền trừng hắc: “Vậy chúng ta đến thế gian này để làm gì?”

Nếu bỏ trốn ... Bọn họ thành thật ở Vạn Tú Sơn chẳng phải tốt hơn sao!

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thắm Thanh Huyền không trông cậy nổi hắc, y nghĩ tới nghĩ lui, thực sự miễn cưỡng nghĩ ra được biện pháp.

“Tuy làm thế này rất có lỗi với Thắm Quốc Công và Lý phu nhân, nhưng hết cách rồi.” Y nhìn Cố Kiến Thâm nói, “Nghe đây, giữa tháng ta sẽ đi hội chùa, đến lúc đó người sắp xếp thế này ...” Y tỉ mỉ nói hắc nghe.

Cố Kiến Thâm đáp: “Thế thì không khó.”

Thắm Thanh Huyền nói: “Vậy cứ quyết định thế đi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Đúng là nữ tử khuê phòng ở nhân gian không người nào có tự do thân thể.”

Thắm Thanh Huyền nói: “Chẳng cần người quan tâm.”

Cố Kiến Thâm quan sát y một lúc, cười nói: “Xem ra người đã điều chỉnh thân thể?” Tránh để chọc Thắm Thanh Huyền giận, hạt châu xanh ngọc kia ẩn dấu chút linh lực, vừa đủ để Thắm Thanh Huyền thay đổi thân thể.

Thắm Thanh Huyền cả giận: “Chẳng lẽ còn chờ người tới sao?”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Đáng tiếc, không thấy được khoảnh khắc mềm mại nhất của người.”

Thẩm Thanh Huyền oán hằn: “Xem ra Bệ hạ thích cơ thể nữ nhân hơn?”

Cố Kiến Thâm vô cùng bình tĩnh: “Vừa nghĩ đó là người, ta cảm thấy sao cũng tốt.”

Thẩm Thanh Huyền lười nói nhiều với hắn: “Có phải người nên đi rồi không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta bị thương nặng như vậy, người nhẫn tâm đuổi ta đi?”

Thẩm Thanh Huyền dè lại cái tay không thành thật của hắn: “Ta thấy người bị thương nhẹ lắm!”

“Được rồi.” Cố Kiến Thâm không nỡ buông y ra, “Ngủ một giấc rồi đi.”

Thẩm Thanh Huyền cả giận: “Người ngại mình chưa đủ làm người khác chú ý à?” Hắn vận toàn thân màu đen, trời hửng sáng mới đi, e rằng muốn bị loạn tiễn bắn chết.

Cố Kiến Thâm buồn bực nói: “Chỉ ngủ có một chút.”

Thẩm Thanh Huyền lo hắn bị bắt rồi bị giết, vì vậy khe khẽ nói: “Hôn một tí rồi người về đi nha?”

Tim Cố Kiến Thâm nảy lên, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục nói: “Chờ thành thân rồi, không phải người muốn ôm thể nào thì ôm sao ...”

Cố Kiến Thâm sao còn nhịn được nữa? Lập tức cúi người hôn y, hai người hôn tới mức cảm xúc dâng trào.

Cứ thể bị lừa ra ngoài phủ Quốc Công, ma tôn Tâm Vực bị gió lạnh thổi rét cục tỉnh táo lại.

Chờ thành thân, y hoàn thành nhiệm vụ rồi về Vạn Tú Sơn, làm sao còn chỗ cho hắn muốn ôm thể nào thì ôm?

Thực sự là ... sắc đẹp hại người mà!

Đáng tiếc hắn đã đi ra, lại đi vào e rằng sẽ chết ngay lập tức rồi về giới tu chân.

Còn chưa thành thân nữa mà, sao có thể chết như vậy rồi về.

Cố Kiến Thâm nhìn đại viện nhà cao cửa rộng, nhớ về “tiểu thê tử” bị nhốt bên trong, bỗng cảm thấy nhiệt

tình tràn đầy!

Cách mà Thắm Thanh Huyền nghĩ cũng không phải biện pháp gì tốt, thế nhưng trong hoàn cảnh đó, đành phải miễn cưỡng thử một lần.

Thời đại này rất xem trọng trinh tiết nữ tử, nếu có tư tình, dù là phủ Quốc Công, sợ rằng cũng phải gả con gái đi.

Mặc dù Thắm Thanh Huyền cảm thấy rất có lỗi với Thắm Quốc Công và Lý thị, nhưng thực sự hết cách rồi, đành vật cả buổi mới vất vả hạ phàm, không thể để tay trắng trở về.

Ngày thứ hai, Thắm Thanh Huyền tìm thấy đại ca nhà mình.

Thắm thế tử cũng là một người tuyệt diệu, mang vẻ khôi ngô như Thắm Quốc Công, lại còn giỏi văn thiện võ, nghiễm nhiên là trụ cột nhân tài tương lai.

Vị thế tử gia này ngàn tốt vạn tốt, thế nhưng lại bị muội khổng giai đoạn cuối, chỉ một câu nói của em gái, dù có lên trời xuống đất cũng không gì không làm được.

Bấy giờ Thắm Thanh Huyền tới tìm hấn, hấn nhanh chóng xuống ngựa, chạy tới nghênh đón: “Có việc thì bảo hạ nhân nói cho huynh là được, hà tất tự mình tới đây?”

Thắm Thanh Huyền trước tiên hành lễ với hấn: “Đại ca.”

Thắm đại ca vội vã đỡ em gái bảo bối, rồi bảo tùy tùng đi pha trà đun nước, còn dặn trà trang nào nào đó mua điểm tâm nào nào đó — tất cả đều là món Thắm Thanh Thanh thích ăn, rất là dụng tâm.

Thắm Thanh Huyền theo hấn vào nhà, hai người ngồi xuống, Thắm Khuynh Lỗi hỏi nàng: “Sao lại đến đây?”

Thắm Thanh Huyền bảo nha hoàn đặt hộp cơm trong tay xuống: “Thanh Nhi nấu canh ngọt, muốn cho đại ca nếm thử.”

Thắm Khuynh Lỗi vui mừng như nở mày, lúc này nói rằng: “Nơi khói lửa sắc người kia muội đừng đi, ca ca muốn ăn gì đều có người làm.”

Thắm Thanh Huyền khách sáo với hấn: “Một phần tâm ý của em gái, mong đại ca thích.”

“Thích chứ!” Thắm Khuynh Lỗi nói, “Thích tới mức không nỡ ăn!”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, Thẩm Khuynh Lỗi ngày càng vui vẻ muốn lên trời: Muội muội tự tay nấu canh ngọt cho hần, hần nhất định là vị ca ca hạnh phúc nhất trên đời, a, quá cảm động, muốn khóc.

Khách sáo đủ rồi, Thẩm Thanh Huyền bắt đầu vào đề tài chính: “Đại ca, ta nghe nói giữa tháng ở Tử Vân Tự có hội chùa?”

Thẩm Khuynh Lỗi nói: “Đúng là có chuyện đó.”

Thẩm Thanh Huyền nhỏ giọng nói: “Mấy tháng này ở nhà dưỡng bệnh, vẫn luôn không ra ngoài, bây giờ ...”

Y nói năng uyển chuyển, thân là muội không giai đoạn cuối, sao mà nghe không hiểu? Thẩm Khuynh Lỗi lập tức vỗ ngực bảo: “Đợi tới giữa tháng ca ca dẫn muội đi chơi!”

Thẩm Thanh Huyền lập tức giãn mặt ra: “Vậy phải cảm ơn đại ca trước rồi!”

Thẩm đại ca lập tức bị khuôn mặt tươi cười đáng yêu của em gái làm cho kích động muốn hét to: Trời ơi, em gái của ta sao mà đáng yêu quá vậy nè!!!

So với trong tưởng tượng còn dễ dàng hơn ... Thẩm Thanh Huyền nhìn đại ca ngốc kia, phảng phất có tí cảm xúc áy náy.

Người nhà này thiệt sự khiến người ta chán ghét không nổi, chẳng trách Thẩm Thanh Thanh bị nuông chiều tới mức mong manh dễ vỡ, có một đám người như thế cưng chiều, dù là ai cũng sẽ trở nên yếu đuối thôi.

Thời gian trôi qua trong thoáng chốc, chớp mắt đã đến ngày đi hội chùa, Thẩm Thanh Huyền thức dậy thật sớm.

Đầu tiên, y đi thỉnh an phụ thân và mẫu thân, sau đó chờ Thẩm đại ca tới đón nàng.

Thẩm Khuynh Lỗi tất nhiên tới rất sớm, vừa ra trước cửa, Lý thị liền dẫn hai huynh muội bọn họ: “Đi đường cẩn thận chút, A Lỗi, con phải chăm sóc thật tốt cho muội muội.”

Thẩm Khuynh Lỗi nói: “Nương yên tâm! Ta nhất định sẽ chăm sóc tốt mà!”

Thẩm Thanh Huyền yên lặng nói trong lòng: Xin lỗi Thế tử, thật sự không phải cố ý muốn bắt nạt người.

Huynh muội hai người ra cửa, Thẩm Thanh Huyền là gái chưa gả, đương nhiên ngồi trong xe ngựa, tuy nói đi hội chùa, nhưng thực tế y không ra ngoài, chỉ ngồi xe ngựa vào miếu dâng nén hương, sau đó tới Thanh

Trai Lâu ăn chút đồ chay, rồi lại xem hí khúc bên dưới, như thế đã tính là du ngoạn.

Thẩm Thanh Huyền ngồi trong xe ngựa lẳng lặng chờ ...

Chờ gì hả? Đương nhiên là Cố Kiến Thâm rồi.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên truyền đến tiếng quát chói tai của Thẩm Khuynh Lỗi: “Các người là ai!”

Đối phương không lên tiếng, bắt đầu ra tay, trong nháy mắt đánh cho vang leng keng.

Nha hoàn của Thẩm Thanh Huyền lập tức sợ trắng mặt: “Xảy ... xảy ra chuyện gì?”

Một hộ vệ lên tiếng: “Là thổ phỉ! Nhanh bảo vệ tiểu thư hồi phủ!”

Đáng tiếc hắn vừa dứt lời đã bị người đá lặn.

Xe ngựa bị kinh sợ, làm ngựa kéo điên cuồng vọt về trước.

Nha hoàn trong xe sợ tới mức hoa dung thất sắc, thét chói tai liên tục, Thẩm Thanh Huyền nhìn bộ dạng của nàng, cũng bất chước làm ra vẻ hoảng sợ ...

Chỉ nghe bên ngoài truyền tới tiếng hô to tan nát cõi lòng của Thẩm Khuynh Lỗi: “Thanh Nhi!!”

Thẩm Thanh Huyền vốn đang giả vờ sợ hãi rất chuyên nghiệp, lại bị một tiếng gọi này của hắn làm cho thoát vai.

Lười giả vờ, cứ vậy đi, ngược lại tiểu nha hoàn này đã sợ choáng váng, không có thời gian đoái hoài tới y.

Bên ngoài huyên náo dữ dội vô cùng, Thẩm Khuynh Lỗi một mực lo Thẩm Thanh Huyền có chuyện, giục ngựa chạy như điên, muốn đuổi theo ngựa điên cứu Thẩm Thanh Huyền ra.

Nhưng trên người hắn bị thương, dù tài cưỡi ngựa có tuyệt diệu ra sao thì giờ phút này vẫn đuổi không kịp.

Đúng vào lúc này, một nam tử cao lớn giục ngựa mà đến, trực tiếp chạy về phía xe ngựa phát cuồng.

Thẩm Khuynh Lỗi gấp gáp nói: “Vị huynh đài này! Trong xe là gia muội, nếu có thể cứu người, Thẩm mỗ nhất định trọng thưởng cảm tạ!!!”

Người kia không nói gì, chỉ kẹp chặt bụng ngựa, vọt đi như tên bắn.

Người này đương nhiên là Cố đế tôn rồi!

Trước tiên tìm cao thủ quấy rối, rồi nhảy ra làm anh hùng cứu mỹ nhân ... Chà chà, kế hoạch của vợ hẳn ổn thỏa như vậy đó.

Làm trò trước mặt “anh vợ”, Cố Kiến Thâm đương nhiên muốn biểu hiện cho thật tốt.

Hắn nhảy một cái, mạnh mẽ phóng lên lưng ngựa đang phát điên.

Thẩm Khuynh Lỗi nhìn thấy cảnh này, nổi lo lắng rơi xuống hơn một nửa.

Cố Kiến Thâm thoải mái ổn định lại ngựa, xe ngựa cũng ngừng lại.

Thẩm Thanh Huyền muốn tăng thêm hiệu quả, vì vậy y ló người ra ... Cố Kiến Thâm đứng lúc quay đầu lại, hai người bốn mắt nhìn nhau, nhất thời cùng nhau ngơ ngẩn.

Trong mắt Cố Kiến Thâm tràn đầy kinh diễm, Thẩm Thanh Huyền tất nhiên làm cho mình ra vẻ e thẹn một tí ...

Đúng lúc này, Thẩm Khuynh Lỗi cũng chạy tới: “Đa tạ! Đa tạ! Ân cứu mạng, thực sự ...”

Hắn còn chưa dứt lời, Thẩm Thanh Huyền đã đập hụt một cước, mắt thấy sắp ngã xuống, Cố Kiến Thâm dùng khinh công, chuẩn xác ôm người vào lòng.

Hai người nhẹ nhàng lặn xuống, hắc sam và bạch y quần lấy nhau, trông xứng đôi vô cùng.

Thẩm Khuynh Lỗi giật mình.

Cố Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền không chớp mắt, kinh động như gặp tiên nhân —— một đoạn này không phải giả vờ, dùng bản sắc của Cố Kiến Thâm để diễn là được.

Thẩm Thanh Huyền phải mất hết sức mới làm cho mình mắc cỡ tới mức mặt đỏ tai hồng, y mở miệng, giọng nói cực nhẹ vô cùng: “Đa tạ công tử cứu giúp ...”

Lúc này Cố Kiến Thâm mới cuống quýt buông tay ra, hơi khấn trương nói: “Là tại hạ đường đột.”

Thẩm Thanh Huyền cúi thấp đầu, trên mặt là một mảnh ửng đỏ, hết sức động lòng người.

Thẩm Khuynh Lỗi tiến về trước, sắc mặt hơi phức tạp: “Ân nhân cứu mạng, thật sự vạn phần cảm tạ.”

Cố Kiến Thâm gian nan dời tầm mắt khỏi gương mặt Thẩm Thanh Huyền: “Việc ... việc cần làm.”

Thẩm Thanh Huyền “mắc cỡ” không dám ngẩng đầu, chuông cảnh báo trong lòng Thẩm Khuynh Lỗi nhất thời vang lên kịch liệt!

“Không biết huynh đài xưng hô như thế nào?” Thẩm Khuynh Lỗi hỏi Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm báo họ tên.

Thẩm Khuynh Lỗi nhìn trang phục của hắn liền thấy hơi bất an, lại hỏi: “Không biết nhà người ở đâu? Ngày sau Thẩm mạo đến nhà cảm tạ!”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Người trong giang hồ, không nơi cố định, không cần nói cảm ơn, chuyện hôm nay ...” Hắn lại nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền, dường như ngấm nhìn tới ngây dại, không biết kể tiếp nên nói gì.

Lại nhìn sang Thẩm Thanh Huyền ... Dáng vẻ tiểu nữ nhi kia muốn e lệ bao nhiêu thì có bấy nhiêu, có thể thấy đã động lòng với đối phương rồi.

Lần này Thẩm Khuynh Lỗi hận chết mình luôn!

Phải làm sao mới ổn đây? Không thể bảo vệ em gái bảo bối, lại để nàng trao tim thầm gã ... với một kẻ giang hồ!

36. Chương 36: Không Phải Quân Không Lấy Chồng

Mặc dù đầy lòng Thẩm Khuynh Lỗi đều là “Em gái bảo bối vất vả lắm mới quên được tra nam giờ lại yêu người trong giang hồ phóng đảng không chịu gò bó, rất muốn chết, rất muốn đánh chết bản thân không bảo vệ được em gái.” Nhưng trên mặt vẫn ra vẻ khách sáo: “Cố công tử nếu không ngại thì tới quý phủ ngồi một lúc? Ta cũng tiện tỏ lòng biết ơn.”

Ngoài miệng thì nói thế chứ trong lòng hắn lại nghĩ: Từ chối đi, xin huynh đài nhất định phải từ chối!

Cố Kiến Thâm như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, mang theo vui vẻ nói: “Có thể sao? Có làm phiền quá mức không?”

Thẩm Khuynh Lỗi đành phải kiên trì nói: “Làm sao có thể? Cố công tử là ân nhân cứu mạng chúng ta, đương nhiên phải vạ phần tạ ơn!”

Vì thế ... Cố Kiến Thâm cứ như vậy tới phủ Quốc Công.

Dọc đường về Cố Kiến Thâm và Thẩm Thanh Huyền đương nhiên không được gặp mặt.

Cố Kiến Thâm cười ngựa bên ngoài, Thẩm Thanh Huyền ở trong xe, nhưng tầm mắt Cố Kiến Thâm luôn không tìm được mà dao động trên xe ngựa.

Lúc đi được một nửa, Thẩm Thanh Huyền hơi xốc màn lên, đúng lúc Cố Kiến Thâm nhìn y, hai người đối diện, thế rồi Thẩm Thanh Huyền lập tức e lệ kéo màn xuống.

Thẩm thế tử thấy trọn màn này chảy máu đầy tim! Đắm máu đến độ muốn đập đầu chết đi cho rồi!

Không nhanh lắm đã đến phủ Quốc Công, Thẩm Khuynh Lỗi ngược lại tỉnh táo hơn: Cũng tốt ... mời Cố Kiến Thâm về nhà, vừa khéo có thể khiến hắn “biết khó mà lui”.

Dựa theo lối suy nghĩ bình thường, một nam nhân phát hiện nữ tử mà mình ngưỡng mộ trong lòng có thân phận chênh lệch, chắc hẳn sẽ chùn bước!

Tuy Thẩm thế tử rất có niềm tin với mị lực của em gái bảo bối mình, nhưng chính cái loại tự tin này đã khiến hắn cho rằng Cố Kiến Thâm sẽ vì hạnh phúc của nữ tử mình thích mà buông tay!

Không thể không nói ... mạch não Thẩm đại ca này vẫn có lý lắm.

Đáng tiếc em gái hắn đã soạn xong kịch bản rồi, định sẵn thiết lập không phải quân thì không lấy chồng, dù Cố Kiến Thâm có lùi bước, y cũng phải nghênh đón!

Trước khi họ hồi phủ, hạ nhân đã truyền tin về.

Đúng lúc Thẩm Quốc Công ở quý phủ, vừa nghe việc này, lập tức phái người đi thăm dò! Chỉ có điều Cố Kiến Thâm làm việc hết sức lưu loát, đương nhiên không tra được gì.

Thư đồng của Thẩm Khuynh Lỗi nói ân nhân cứu mạng tiểu thư sẽ đến nhà, trong phủ đã chuẩn bị mọi thứ từ sớm.

Sau khi hồi phủ, Thẩm Thanh Huyền được mẫu thân đón ra phía sau, trước khi đi y cố ý vụng trộm nhìn Cố Kiến Thâm, có thể nói ẩn ý đưa tình, động lòng người đến cực điểm, chọc cho Cố Kiến Thâm thiếu chút nữa bất chấp kéo y qua.

Thấy cảnh này, Lý thị lộp bộp trong lòng một tiếng.

Thẩm Thanh Huyền cố ý làm cho bà xem, còn sợ bà không hồi hộp nữa kìa.

Lý thị hỏi ngọn nguồn câu chuyện, Thẩm Thanh Huyền nói rất khẽ, lúc nhắc tới “Cổ đại ca” thì then thùng rụt rè, người từng trải nhìn vào cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Lý thị bên này bị đau tim, Thẩm Khuynh Lỗi ngoài tiền thính càng đau tim!

Vốn tưởng rằng thấy bọn họ “nhà cao cửa rộng” cỡ này, thân là “nhân sĩ giang hồ” như Cố Kiến Thâm sẽ cảm thấy bất an, không được tự nhiên.

Nào có ngờ Cố Kiến Thâm nói năng chừng mực, quang minh hữu lễ, thấy Thẩm Quốc Công cũng không kinh sợ, phong thái tự nhiên hào phóng khiến người người yêu thích.

Thẩm Quốc Công còn chưa biết chuyện con gái, cho nên lúc này chỉ cảm thấy người trẻ tuổi trước mắt anh khí tràn trề, khí phách hiên ngang, tương lai không thể lường trước!

Lại nghĩ tới hần vô công cao cường, còn cứu con gái bảo bối một mạng, không khỏi càng thêm yêu thích.

Nhưng Thẩm Khuynh Lỗi sốt ruột vô cùng! Gấp đến độ đảo lòng vòng trên đất, hận không thể tìm cây cột đâm cho một phát!

Bộ dạng này của hần làm Thẩm Quốc Công khó chịu, trừng hần mấy lần.

Thẩm Khuynh Lỗi có nỗi khổ không nói được, chỉ có thể càn nôn nóng ...

Hần đang đứng cạnh Cố Kiến Thâm, đều là người trẻ tuổi, đều anh tuấn suất khí, nhưng nếu so hai bên, Thẩm Quốc Công cảm thấy con lớn ưu tú nhà mình kém người ta cả đoạn ...

Vất vả mãi mới tiến bước được Cố Kiến Thâm, Thẩm thế tử rất cục có thể nói chuyện: “Phụ thân!”

Thẩm Quốc Công còn đang giận hần: “Cố công tử cứu Thanh Nhi, sao ngươi lại có thái độ đó? Lẽ nghi ở đâu hử!”

Thẩm Khuynh Lỗi vội vàng đem chuyện mình thấy nói rõ mười mười.

Thẩm Quốc Công sững sờ: “Ngươi nói ... Thanh Nhi nàng ...”

Thẩm Khuynh Lỗi nói: “Không sai được!” Thái độ tiểu nữ nhi như thế sao mà giấu được!

Thẩm Quốc Công trầm ngâm chốc lát, nói tiếp: “Không sao cả, ta và nương người đã chọn cho nàng một mối hôn sự, ít ngày nữa sẽ có tin!”

Thẩm Khuynh Lỗi lại xót lòng cho em gái: “Lỡ đâu em gái không vui thì phải làm sao?”

Lúc này Thẩm Quốc Công vô cùng có khí thế: “Hôn nhân đại sự phải theo lệnh phụ mẫu, nàng phải nghe ta!”

Thẩm thế tử tỏ thái độ hoài nghi chuyện này vô cùng.

Lý thị ở phía sau chăm con gái uống thuốc an thần, thấy thần thái y không có gì khác thường, bà nhẹ nhàng nói: “Mấy ngày nay kinh thành không yên, con đừng ra ngoài nữa.”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Vâng, nghe nương.”

Lý thị cân nhắc, lại nói: “Về chuyện hôn nhân con, phụ thân chọn trúng một nhà, không xem dòng dõi, chỉ cần nhìn phẩm hạnh cũng là số một số hai ...”

Bà mới nói tới đây, Thẩm Thanh Huyền lập tức đẩy mặt kinh ngạc nhìn bà.

Thấy dáng vẻ này của y, tim Lý thị càng trầm xuống.

Thẩm Thanh Huyền mở miệng, trong giọng nói tràn đầy lo lắng: “Mẫu thân có ý gì? Không phải nói sẽ để ta tự xem sao?”

Lý thị quyết tâm nói: “Tuổi con còn nhỏ, việc này cứ giao cho ta và phụ thân con đi.”

Thẩm Thanh Huyền càng nóng nảy hơn: “Sao bỗng nhiên lại ...”

Lý thị xen lời y: “Con ngoan, nghe nương, nương sẽ không hại con.”

Thẩm Thanh Huyền muốn nói lại thôi, há mồm, lời đến bên miệng nhưng lại không nói ra được.

Lý thị đã biết tâm tư của nàng, hiện giờ cũng đau lòng cực kỳ, nhưng bà không thể mềm lòng, đành phiến diện nói: “Thanh Nhi ngoan, đừng suy nghĩ lung tung, hôn sự này nhất định sẽ làm con nửa đời không lo.”

Thẩm Thanh Huyền không nói tiếng nào, cả người như đang thất thần.

Lý thị ngồi với y một hồi, mãi đến khi y ngủ mới rời khỏi.

Trở lại phòng mình, Thẩm Quốc Công lập tức muốn nói chuyện với bà, Lý thị đã thở dài nói: “Ta biết rồi.”

Thẩm Quốc Công nhất thời cuống lên: “Thanh Nhi thật sự coi trọng Cố Kiến Thâm kia?”

Lý thị than thở nói: “Phải.”

Thẩm Quốc Công nào còn khí thế ban ngày, lúc này lo lắng không thôi: “Phải làm sao mới tốt đây? Cố Kiến Thâm kia là dân thường, sao xứng với Thanh Nhi!”

Lý thị nguyệt ông một cái: “Có gì xứng hay không xứng? Chuyện không có khả năng!”

Thẩm Quốc Công vẫn còn băn khoăn: “Nhưng tính Thanh Nhi vốn thẳng, nàng ...”

Trước kia cũng vì Cố Tư Nguyên mà nhảy xuống hồ ...

Lý thị không khỏi cả giận: “Sao cứ chọc trúng người họ Cố mãi thế!”

Hết một Cố Tư Nguyên giờ lại tới Cố Kiến Thâm, thực sự sâu chết người!

Hai vợ chồng lo lắng, lo tới mức ngủ không được.

Cố Kiến Thâm lợi dụng ban ngày để quen thuộc địa hình, hiện giờ đã có thể thuận lợi vụng trộm chuồn vào.

Thẩm Thanh Huyền mở cửa cho hắn, hắn vừa vào liền ôm người vô ngực trước tiên: “Cười một cái cho gia nhìn nào.”

Thẩm Thanh Huyền cho hắn một quyền.

Cố Kiến Thâm bị đau: “Mưu sát chồng!”

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh: “Còn nói nhảm nữa ta đá ngươi về Dục Tâm Cung.”

Cố Kiến Thâm không dám chọc giận y: “Thế chất người thay đổi cũng quá nhanh rồi.”

Bên ngoài vẫn là tiểu thư mảnh mai yếu đuối, nhưng trên thực tế lại thông kinh mạch, linh khí dồi dào, đã thành cao thủ võ lâm luôn rồi.

Thẩm Thanh Huyền lườm hắn: “Chẳng lẽ còn chờ kẻ đăng đồ tử như người tới cột nhà?”

Cố Kiến Thâm chỉnh lại cho đúng: “Gì mà đăng đồ tử? Là vị hôn phu!” Nói xong lại muốn ôm y.

Thẩm Thanh Huyền lại muốn đánh hắn.

Hai người ở đây liếc mắt đưa tình, bên ngoài bất thành linh truyền tới tiếng gõ cửa.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra, vội vã đẩy người vào bên trong giường.

Cố Kiến Thâm bỗng nhiên bị đụng trúng đầu, đau tới nỗi trợn mắt há mồm, thương thay không dám lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền nhanh chóng sắp xếp lại đôi chút, chưa kịp đứng dậy đã nghe giọng Lý thị: “Thanh Nhi ngủ chưa? Nương vào nhé.”

37. Chương 37: “ta?” Cố Kiến Thâm Nói, “một Cỗ Tử Thi Ngoài Bãi Tha Ma Mà Thôi, Bò Về Nhân Gian Cũng Không Có Chỗ Để Đi.”

Nói xong, Lý thị đã đi vào, dù sao cũng là phòng con gái mình, bà không cần kiêng dè gì cả.

Vì đang lo lắng nên Lý thị chưa phát hiện có gì khác thường, có điều Thẩm Thanh Huyền cũng thu dọn vô cùng cẩn thận, bà có tận lực xem cỡ nào cũng không thấy.

Vừa vào phòng, Lý thị đã thấy con gái ngồi bên giường, cho rằng nàng tâm sự đầy bụng ngủ không được.

Kỹ năng diễn xuất của Tôn chủ đại nhân cũng khá bài bản, rõ ràng phía sau giấu một tên nam nhân lạ, vậy mà giờ mặt không biến sắc, bình tĩnh tự nhiên ... Điều này khiến cho nam nhân lạ của y có tí không cam lòng, rất muốn nhéo eo nhỏ của y.

Chỉ có điều “nam nhân lạ” sợ bị đập về Duy Tâm Cung, cho nên không dám làm bất kỳ cử động nhỏ nào, hô hấp cũng thả nhẹ vô cùng.

Lý thị ngồi cạnh Thắm Thanh Huyền, cầm tay y nói: “Thanh Nhi ... sao con còn chưa ngủ?”

Thắm Thanh Huyền chưa biết chắc bà tới đây làm gì, đành phải thận trọng nói: “Ngủ được một lúc thì tỉnh.”

Mắt Lý thị lóe lên: “Có tâm sự sao?”

Câu này không thể nghi ngờ là đang nhắc nhở Thắm Thanh Huyền, Thắm Thanh Huyền làm ra vẻ mặt buồn bã, không lên tiếng.

Lý thị quyết tâm, dứt khoát nói thẳng ra: “Nương biết tình cảm của con.”

Thắm Thanh Huyền giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía bà.

Lý thị nói: “Nương là người từng trải, sao không hiểu chuyện này? Con vậy mà đối với vị Cố công tử kia ...”

Thắm Thanh Huyền nhẹ giọng nói: “Nương ... Người nói cái gì đó!” Giọng nói căng thẳng do bị chọc thủng tâm tư khiến người nào đó nghe được mà lòng nhảy nhót hân hoan(*).

() Nguyên gốc là tâm viên ý mã, nghĩa là lòng nhảy nhót như khi, ý nghĩ lung lộn như ngựa*

Lý thị thở dài, vỗ vỗ tay nàng nói: “Không được!”

Thắm Thanh Huyền rũ mắt, không nói một câu, thế nhưng nét mặt tràn đầy thương tâm.

Lý thị tiếp tục nói: “Mặc dù phẩm hạnh Cố công tử rất tốt, lại là đại ân nhân nhà chúng ta, nhưng hấn không cha không mẹ, lang bạt khắp chốn, nếu như con ... nếu con theo hấn, cuộc sống sau này sẽ khổ biết nhường nào?”

Thắm Thanh Huyền cuộn tròn ngón tay, dùng sức siết chặt quần áo.

Lý thị nhìn mà đau lòng, nhưng vẫn không nỡ để con gái nhảy vào hố lửa: “Con ngoan, nghe nương, quên người này đi, các con không thích hợp.”

Thắm Thanh Huyền bỗng nhiên không nhin được, y ngẩng đầu nhìn về phía mẫu thân: “Nương, còn chưa bắt đầu sao có thể xác định không hợp? Năm ấy người gả cho phụ thân không phải cũng cảm thấy không ưng sao?”

Một câu hỏi làm Lý thị á khẩu không trả lời được.

Thẩm Thanh Huyền lại rũ mắt, giọng mang theo ghen ngào, khê khàng nói: “Cố đại ca đã cứu ta một mạng, cũng kéo ta thoát khỏi bùn lầy, ta ... ta ...”

Tim Lý thị như bị kim châm chi chút đau nhói, bà ngăn cản mối tình này, thực sự không phải vì thể diện mình, hoàn toàn là vì suy nghĩ cho tương lai con gái, khuê nữ bảo bối được nuông chiều của bà sao có thể trải qua những ngày cơ khổ?

Mặc dù hiện giờ nàng đem lòng yêu mến Cố Kiến Thâm, nhưng hôn nhân không phải chỉ cần một trái tim cháy bỏng, ngày sau chung sống, nếu nhận ra tính tình không hợp nhau, thì nên làm gì mới phải?

Lý thị định khuyên tiếp, Thẩm Thanh Huyền lại không muốn nói thêm. Chủ yếu do phía sau đang giấu ai kia, để lâu y sợ bị phát hiện.

“Nương ... người để ta yên tĩnh một lúc, ta ... sẽ không làm bừa.”

Y nói như vậy, Lý thị càng cảm thấy đau lòng hơn, thế nhưng không còn cách nào, lúc này mà mềm lòng thì ngày sau sẽ hối hận.

“Vậy con nghỉ ngơi cho tốt.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu: “Vâng.”

Lý thị đứng dậy, Thẩm Thanh Huyền tiễn bà ra ngoài.

Sau khi ra cửa, Lý thị đứng đó một lúc, trong đầu bà đầy rẫy những suy nghĩ ngổn ngang, cuối cùng lại nảy ra một ý nghĩ: “Thanh Nhi đã mười sáu, sao còn chưa có dấu hiệu phát dục?”

Vừa nãy vào phòng, Thẩm Thanh Huyền chỉ mặc áo trong, trước ngực là một mảnh băng phẳng, không có chút hình dáng nhấp nhô nào ...

Lý thị nhỏ giọng lầm bầm: “Từ ngày mai trở đi phải nấu nhiều canh bổ cho Thanh Nhi mới được ...”

Đáng tiếc Thẩm phu nhân có nấu kiểu gì cũng vô ích, tại thời điểm bà chưa nhận ra, con gái bà đã biến thành nam nhân rồi ... Cho nên ngực gì đó, có uống thuốc đại bổ cả đời cũng đừng mong bổ cho to!

Lý thị vừa đi xa, Cố Kiến Thâm lập tức ngóc dậy, tóc hăn rối loạn, nhưng phong thái vẫn anh tuấn đẹp trai, đặc biệt là cặp môi mỏng hơi cong lên, nụ cười làm lòng người rung động: “Lại gọi một tiếng nào.”

Thẩm Thanh Huyền mặc kệ hăn.

Cố Kiến Thâm kéo cổ tay y, ôm người vào trong ngực: “Kêu một tiếng đi, ta muốn nghe.”

Thẩm Thanh Huyền ngửa đầu nhìn hắn, vốn định tặng hắn chữ lặn, kết quả lại rơi vào đôi mắt hắn.

Hóa thành phàm thai, Cố Kiến Thâm đương nhiên không còn mắt đỏ kiêu ngạo mặc ý kia, nhưng đôi người đen láy trước mặt lại có thể sáng ngời đến thế.

Ánh nến chiếu vào, màu vàng rực rỡ như vì sao chói mắt xé tan bầu trời đêm.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra.

Cố Kiến Thâm nhân cơ hội hôn y một cái: “Thanh Nhi.”

Một tiếng gọi này ... làm Tôn chủ đại nhân run từ da đầu đến xương đuôi.

Vui mừng ư? Không, muốn giết người cơ!

Thẩm Thanh Huyền cho hắn một quyền, không chút lưu tình quăng một chữ: “Cút!”

Cố Kiến Thâm cũng không để ý, lại xáp tới nói: “Đừng giận mà, chúng ta làm quen trước đã, sau này thành thân, ta cũng phải gọi ngươi như thế.”

Đúng thật là có chuyện như vậy ... Thẩm Thanh Huyền nhất thời không muốn thành thân nữa!

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Ngươi cũng đừng gọi ta là Cố đại ca, phải gọi Thâm ca ca.”

Thẩm Thanh Huyền phát thệ, đời này y chưa từng buồn nôn như lúc này! Đừng nói đuổi người này về Duy Tâm Cung, y còn muốn tiễn hắn xuống địa ngục!

Màn càng khiến Thẩm Thanh Huyền bùng nổ còn ở phía sau, Cố Kiến Thâm lại nói một câu: “Không đúng ... Chờ tới khi ta cưới ngươi rồi, ngươi phải gọi ta là tướng công.”

Tôn chủ đại nhân nhin hết nổi, một đám chứa đầy linh khí không chút điềm báo đánh qua.

Cố Kiến Thâm ngày ngày thành thật chịu đòn bổng dưng dùng chưởng bao lấy quả đấm nhỏ của y.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn chằm chằm.

Cố Kiến Thâm cười đầy cương chiều: “Được rồi, đừng giận, vốn là giả, còn không cho ta vui vẻ chút sao?”

Thẩm Thanh Huyền neho mắt lại: “Nhục nhã ta, người rất vui?”

Cố Kiến Thâm hơi run, trong mắt hiện lên bất đắc dĩ: “Nếu người thích một người, sẽ muốn nghe người ấy nói vài lời ngọt ngào, cho dù đó là giả.”

Thẩm Thanh Huyền không hề tin cái câu thích trong miệng hắn nửa lời.

Chẳng qua y cũng tỉnh táo lại, vốn là hợp tác đôi bên có lợi, mục đích của y là dời gạch, Cố Kiến Thâm dường như không có hứng thú quá lớn với chữa trị thang trời, chắc là hắn thấy chơi vui, nếu đã vậy, y không thể gò bó không cho người ta chơi.

Thẩm Thanh Huyền quay lại đề tài chính: “Trước tiên phía ta sẽ tuyệt thực, người ở bên ngoài hỏi thăm xem bọn họ chọn trứng nhà ai, nếu không được thì dùng chút thủ đoạn để hắn không cưới được đi.”

Cố Kiến Thâm đáp: “Ta hiểu.”

Hai người nghiêm túc trao đổi một hồi, Thẩm Thanh Huyền tức thì muốn đuổi người: “Người còn chưa đi?”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Ta tới ở cùng người.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không cần.”

Cố Kiến Thâm nói: “Tin ta đi, thân thể phạm nhân này của người, một ngày không ngủ nhất định rất tiêu tụy, hiệu quả càng cao hơn.”

Nghĩ một hồi, Thẩm Thanh Huyền cảm thấy có lý, vì vậy nói: “Vậy ta không ngủ, có điều không cần người ở cùng.”

Cố Kiến Thâm nói: “Đừng đánh giá cao thân thể mình, rất dễ mệt rũ rời.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hắn: “Làm sao? Chẳng lẽ có người ở đây ta không mệt rũ rời?”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Người ngủ ta liền phi lễ người.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Trên thực tế, Thắm Thanh Huyền không ngủ, Cố Kiến Thâm cũng không phi lễ được y.

Hai người dính qua dính lại cả đêm, nhưng vẫn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Khi trời vừa sáng, Cố Kiến Thâm nói: “Ta đi?”

Thắm Thanh Huyền nói: “Đi mau!”

Cố Kiến Thâm lại lén hôn một cái, lúc này mới nhảy cửa sổ rời đi.

Thắm Thanh Huyền thầm nghĩ, nếu để Thắm Quốc Công cùng Lý thị biết, sợ rằng sẽ bị chọc giận tới mức nằm trong quan tài ...

Cả đêm không ngủ, Thắm Thanh Huyền quả nhiên vô cùng tiêu tụy.

Y ngồi bên cửa sổ, dáng vẻ im lặng không nói một lời khiến người nhìn mà thương yêu.

Bọn nha hoàn đến mời y dùng cơm, tới nhà ăn, Thắm Thanh Huyền hành lễ vấn an, mọi thứ chu toàn, chỉ có điều mặc ai nhìn thấy cũng nhận ra tinh thần y uể oải suy sụp.

Một nhà năm miệng ăn, bốn người đều lo lắng hết sức.

Từng người vào chỗ, lúc ăn cơm Thắm thế tử liều mạng gấp rau cho em gái, nhưng đồ ăn chất thành một bát lớn, Thắm Thanh Huyền cũng chỉ cầm đũa chọn chọn lựa lựa.

Lý thị hỏi y: “Không hợp khẩu vị sao?”

Thắm Thanh Huyền nói: “Mùi vị rất ngon.”

Thắm Quốc Công lại nhỏ giọng hỏi: “Vậy sao con không ăn?”

Thắm Thanh Huyền miễn cưỡng gấp một miếng cải xanh ăn cho vào miệng ... Sau đó ăn không vô nữa.

Người nhà này lại bắt đầu sốt ruột, nhưng không dám nói gì, sợ chọc cho y càng thêm đau lòng.

Thắm Thanh Huyền làm ra vẻ thực sự ăn không vô, y đứng dậy, hành lễ nói: “Phụ thân mẫu thân, đại ca nhị ca, các người ăn trước, ta thấy hơi không thoải mái, về phòng trước.”

Thẩm Quốc Công nhìn Lý thị, Lý thị đứng lên nói: “Ta cùng con quay về.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Mẫu thân xin đừng bước ... Ta muốn yên tĩnh một mình.”

Lý thị cũng chỉ có thể đứng đó.

Y vừa đi, bốn người trong phòng ăn đều mặt ủ mày chau.

Lý thị nói: “Chờ mấy ngày ... qua mấy ngày nàng sẽ nghĩ thông suốt.”

Thẩm Quốc Công chỉ hy vọng thế tử nói đúng. Thẩm Khuynh Lỗi ảo não hết sức, ảo não đến độ muốn giáng cho mình bạt tai. Thẩm lão nhị nhú mày, không nói gì.

Sáng không ăn, trưa tiếp tục không ăn, buổi tối vẫn không ăn.

Thẩm Thanh Huyền không nói gì, cũng chẳng nhắc gì, thành thành thật thật qua ngày, thế nhưng ăn không vô.

Bộ dạng kia thật khiến người ta đau lòng muốn chết!

Lý thị làm điểm tâm y thích, Thẩm Thanh Huyền không muốn phụ tâm ý mẫu thân, miễn cưỡng ăn một miếng, nhưng nét mặt rất nhanh thống khổ, không sao nuốt xuống được.

Lý thị lo lắng nói: “Thanh Nhi ngoan, con cứ không ăn như thế sao thân thể chịu nổi?”

Thẩm Thanh Huyền tiều tụy nghiêm mặt nói: “Nương ... Ta thực sự ăn không vô.”

Lý thị vừa nhẹ dạ vừa đau lòng, nhưng lại không còn cách nào.

Nếu Thẩm Thanh Huyền khóc lớn ầm ĩ, bà có thể cứng rắn quyết tâm, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại không nói không nhắc, bình tĩnh sống qua ngày, càng qua càng tiều tụy, khiến cho người mẫu thân như bà khó chịu cực kỳ.

Kết thúc một ngày, Thẩm Thanh Huyền chưa bao giờ mong đợi Cố Kiến Thâm tới như lúc này.

Tại sao hả?

Vì Tôn chủ đại nhân sắp chết đuối rồi!

Thể xác này không tích cốc, một ngày không ăn cơm sao có thể không đói bụng?

Y dựa vào nghị lực mạnh mẽ giả vờ không đói, nhưng thực tế bụng đã sớm đói tới mức vầng đầu hoa mắt, nhắc không nổi chân.

Cố Kiến Thâm vừa đến, hai mắt y lập tức sáng ngời.

Cố Kiến Thâm cười nói: “Đói bụng lắm rồi?”

Thẩm Thanh Huyền đầu cúi thừa nhận: “Không đói.”

Cố Kiến Thâm cũng không vạch trần y, chỉ thả hộp cơm xuống rồi nói: “Mang cho người món ngon hơn nè, mau tới nếm thử đi.”

Thẩm Thanh Huyền rụt rè ngồi xuống, Cố Kiến Thâm đã hầu hạ y quen rồi, bát đĩa muối súp, mọi thứ không thiếu, còn tìm đồ mạ vàng, làm người thấy thích vô cùng.

Tuy Thẩm Thanh Huyền đói bụng hết sức, nhưng tư thế ăn cơm vẫn vẫn cứ ung dung thông thả, tao nhã khéo léo.

Cố Kiến Thâm nhìn y nói: “Người đó, đúng là tiểu thư khuê các trời sinh.”

Thẩm Thanh Huyền đang đói mờ mắt, mặc kệ hẳn.

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Không phải nhục nhã người, chẳng qua cảm thấy người trời sinh nên nhận hết muôn vàn sủng ái.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Còn Bệ hạ thì sao?”

“Ta?” Cố Kiến Thâm nói, “Một cổ tử thi ngoài bãi tha ma mà thôi, bỏ về nhân gian cũng không có chỗ để đi.”

Hắn nói như thể bản thân thực sự là xác thịt của thế gian này, nhưng cố gắng nghĩ kỹ thì dường như không chỉ có vậy.

Thẩm Thanh Huyền khựng lại, nói rằng: “Đừng xem nhẹ mình.”

Mắt Cố Kiến Thâm ngậm ý cười: “Người đang lo lắng cho ta?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người cả nghĩ quá rồi.”

Tuy y nói thế, nhưng Cố Kiến Thâm lại cảm thấy rất hưởng thụ. Thời gian dài, hắn cũng hiểu biết thêm về Thẩm Thanh Huyền, người này khi thì hư tình giả ý khi thì thẳng thắn vô tư, lúc quan tâm lại biệt nữ cực kỳ.

Hiện giờ hắn chỉ thích xem dáng vẻ mất tự nhiên của y.

Sau khi ăn cơm xong, Cố Kiến Thâm tất nhiên ở lại.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Đêm nay vẫn không ngủ?” Hắn tình nguyện âm ỉ với y.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ngủ!” Không ngủ không ăn có thể chịu được mấy ngày? Lỡ y quay đầu té xỉu thì làm sao “đấu tranh” tiếp.

Cố Kiến Thâm ôm người vào lòng, khẽ khàng dỗ dành: “Ngủ đi.”

Thẩm Thanh Huyền đã mệt mỏi cực kỳ, không quản lý được cái tay đang lộn xộn trên lưng y.

Một đêm ngủ ngon, hôm sau Thẩm Thanh Huyền tiếp tục giả vờ uể oải suy sụp, y cho rằng mình phải đấu tranh tới một, hai tháng cơ, kết quả người nhà này so với trong tưởng tượng còn thương y hơn.

Mới qua năm, sáu ngày, Thẩm lão nhị đã ngồi không yên: “Các người cần gì phải ép nàng!”

Tính cách lão nhị khác một trời một vực với lão đại, Thẩm thể tử quang minh lỗi lạc, rất có trách nhiệm, muội khổng tới mức thẳng thắn vô tư.

Thẩm lão nhị lại có cái tính biệt nữ, ngoài miệng không nói, nhưng trong tim cũng là đứa bị muội khổng thời kỳ cuối, có khả năng bệnh còn nặng hơn, đã tới giai đoạn hết cứu nổi.

Hắn vừa nói xong, Thẩm Quốc Công, Lý thị, Thẩm lão đại đều ngẩn người.

Thẩm Thanh Huyền cũng không rõ hắn muốn làm gì.

Bởi vì cái gọi là không nói thì thôi, chứ một khi lên tiếng liền kinh người, Thẩm lão nhị vừa mở miệng, nói năng đầy khí phách: “Với gia thể chúng ta còn cần em gái đi thông gia sao? Đã không cần sao không thỏa nguyện vọng cho nàng? Hôn nhân đại sự, tuy nói phải theo lệnh phụ mẫu, nhưng người gả đi là nàng, trong lòng nàng không vui, thì sao có thể sống hạnh phúc?”

Lý thị cau mày nói: “A Tổ! Đừng có hồ đồ!”

Thẩm Khuynh Tổ tiếp tục nói: “Mẫu thân, ta biết người chê Cố Kiến Thâm phiêu bạt không nơi nương tựa, không chỗ ổn định, nhưng nam nhân thành thân mới có nhà, em gái thương mến hẳn, chúng ta sắp xếp cho hẳn một nơi yên ổn để ở là được!”

Một câu này của hẳn thức tỉnh người trong mộng.

Chỉ nghe Thẩm Khuynh Tổ lại nói: “Cố Kiến Thâm giỏi văn thiện võ, chẳng qua thiếu cơ duyên. Mà thứ cơ duyên này, chẳng nhẽ nhà chúng ta còn thiếu sao? Mặc dù bây giờ hẳn không xứng với em gái, nhưng nam nhi trên đời, vốn nên kiến công lập nghiệp, hẳn cũng không phải giá áo túi cơm, sao có thể xem thường hẳn như vậy!”

Mắt hổ Thẩm Quốc Công sáng ngời, hiển nhiên bị con trai đã động đáy lòng.

Thẩm Khuynh Tổ tiếp tục nói: “Cố Kiến Thâm có phẩm hạnh rất tốt, cũng một lòng hướng về em gái mà yêu say đắm, chúng ta cần gì dùng gậy chia rẽ uyên ương!”

Thẩm Quốc Công bỗng nhiên đứng lên nói: “Đúng vậy, chỉ cần là nhân tài, không phải cũng sẽ có ngày tạo ra được tương lai sao!”

Thẩm Thanh Huyền thực sự vạn vạn không ngờ tới ... Nếu đặt ở nhà khác, hôn sự này có đánh chết cũng không thực hiện được, vậy mà người nhà này lại thỏa hiệp như thế!

Y cũng chỉ mới đối bụng có mấy ngày, còn chưa bắt đầu chính thức tuyệt thực đâu!

Vào giờ phút này, Tôn chủ đại nhân mơ hồ cảm nhận được chút ám áp.

Người thân ... là như thế này sao? Hay bởi do người nhà này tương đối kỳ quái?

Thế nhưng thật sự làm người ta không ghét nổi.

Nói làm liên làm, ba nam Thẩm gia hành động cấp tốc, thu xếp cho Cố Kiến Thâm nhập ngũ.

Phủ Quốc Công xuất thân quân nhân, tuy hiện giờ không có chiến sự lớn nào, nhưng hộ vệ kinh đô không thể thiếu, đây cũng là nơi dễ nổi bật hơn người nhất.

Với một thân công phu kia của Cố Kiến Thâm, Thẩm Quốc Công rất yêu thích và ngưỡng mộ, tất nhiên không có vấn đề gì.

Thời gian khoảng chừng một tháng, Cố Kiến Thâm đã thành công giành được toàn bộ sự yêu thích của phủ Quốc Công.

Chỉ có Lý thị vẫn còn lo lắng, bà luôn sợ con gái kích động nhất thời, vừa quay đầu đã hối hận thì phải làm sao?

Thẩm Quốc Công vừa mở miệng đã làm bà vừa tức vừa cười: “Hối hận thì không gả nữa! Dù sao con gái ta nhất định phải lấy người nó cam tâm tình nguyện!”

Bởi vì mấy ngày này bận rộn, buổi tối lúc Cố Kiến Thâm mò tới đều khá trễ.

Thẩm Thanh Huyền lười mở cửa cho hắn: “Muộn vậy rồi thì đừng đến, ta cũng sắp ngủ rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta không ở đây người ngủ được sao?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Không có người ta ngủ mới ngon.”

“Vậy không được,” Cố Kiến Thâm nói, “Không ôm người, ta ngủ không được.”

Thẩm Thanh Huyền châm chọc hắn: “Thì ra trăm triệu năm qua Bệ hạ đều không ngủ?”

Nào ngờ Cố Kiến Thâm ngẩn ra, sau đó nói: “Đúng thật là chưa từng ngủ một giấc yên ổn.”

Thẩm Thanh Huyền không tin, nhưng đầu óc ẩn sâu trong lòng lại hơi tin, y bỗng nhiên hiểu kỳ, năm đó Thượng Đức Phong của Vạn Pháp tông rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Ở chung lâu dài, y quả thật không nhìn thấy tâm tính hung ác tàn nhẫn kia của Cố Kiến Thâm, nhưng chuyện thực sự đã xảy ra, Thượng Đức Phong như biển máu kia y cũng từng chứng kiến.

Cố Kiến Thâm ôm y: “Ngủ đi.”

Thẩm Thanh Huyền phục hồi tinh thần lại, đập rớt tay hắn: “Đừng sờ mó lung tung.”

Cố Kiến Thâm nói: “Có sao đâu, sớm muộn cũng phải gả cho ta.”

Thẩm Thanh Huyền lại không có cách nào phản bác.

Ăn đậu hủ một hồi, Cố Kiến Thâm vẫn còn hăng hái: “Người giữ mức độ vừa phải thôi, thân thể này càng

ngày càng cứng cáp.”

Thẩm Thanh Huyền giận: “Sao hả, muốn thân thể nữ nhân mềm mại?”

Cố Kiến Thâm nói: “Đã bảo chỉ cần là người, kiểu nào ta cũng thích.”

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh: “Thôi đi, ta thấy người muốn thiên kim đại tiểu thư mềm mại xinh đẹp kia hơn.”

Cố Kiến Thâm nén cười, không dám nói câu ‘Người là ‘đại tiểu thư’ xinh đẹp nhất’ ra khỏi lòng.

Thẩm Thanh Huyền không vui: “Cười cái gì?”

Cố Kiến Thâm cũng không muốn ngủ dưới giường, hần đỡ dành y: “Sắc trời không còn sớm, mau ngủ đi.”

Thẩm Thanh Huyền đẩy hần ra nói: “Ngủ bên kia.”

Cố Kiến Thâm lập tức sáp tới, ôm y vào trong ngực nói: “Lại giận gì rồi?”

Thẩm Thanh Huyền nhắm hai mắt không để ý tới hần.

Cố Kiến Thâm thấy y như thế, mềm lòng tới mức ngổ ngang rối loạn, hần cúi đầu hôn chóp mũi thanh tú của y: “Nếu trong tim người có một tí hướng về ta, sao ta lại chọc người giận cho được?”

Thẩm Thanh Huyền không thích nghe lời này, chẳng qua y lười tranh luận với hần

Thân thể phàm thai ngủ say rất nhanh, không bao lâu Thẩm Thanh Huyền đã mơ màng, nhưng trong khoảnh khắc ý thức lẩn lộn, y lại nghe thấy tiếng thở dài của Cố Kiến Thâm.

“... Chọc người giận, ít ra còn có thể nhìn thấy lòng của người.”

Thẩm Thanh Huyền nhú mồm, trong lòng nghĩ: Cái gì mà tâm với chả lòng, ma tu thiệt là đáng ghét!

Dựa theo tiến độ này, dường như thành thân ngay trong tầm tay, căn bản không phải việc khó.

Lại một tháng trôi qua, Thẩm Quốc Công có thể nói yêu thích Cố Kiến Thâm cực kỳ.

Theo cách nói của Lý thị thì chính là: “Cố công tử này ngoại trừ gia thế vô danh, thực sự không có khuyết điểm nào!”

Vóc dáng cao to anh tuấn, ngoại hình đẹp trai ngời ngời, võ công giỏi, có đầu óc, có trình độ, có chủ trương!

Hết lần này lần khác còn biết chịu thương chịu khó, phong độ nhẹ nhàng, tao nhã lễ độ, thực sự là con rể ngàn dặm mới tìm được một!

Một đôi muội khổng Thấm lão đại và Thấm lão nhị lại ôm tâm trạng hết sức phức tạp với Cố Kiến Thâm.

Một mặt cảm thấy cái tên này sắp cướp đi em gái bảo bối của mình, vì vậy âm ức khổ sở.

Mặt khác lại cảm thấy em gái rốt cục được thỏa nguyện rồi, thế nên mừng rỡ khuấy khuấy.

Cho nên thái độ hai người họ với Cố Kiến Thâm rất giống bệnh thần kinh, phút chốc thì là bạn bè tốt huynh đệ tốt, chốc sau lại xem người ta như kẻ thù, hận không thể tìm bao tải chụp lên đầu hắn đập cho một trận!

Trái lại Cố Kiến Thâm hoàn toàn không có vấn đề gì, hắn yêu ai yêu cả đường đi, chỉ cần Thấm Thanh Huyền cảm thấy tốt, hắn cũng cảm thấy tốt.

Cuộc sống ở nhân gian của hai người đi vào quỹ đạo, thuận buồm xuôi gió như thế đã là thành công ngay trong tầm mắt.

Sau đó ... lại xảy ra chuyện.

Hôm nay thời tiết rất tốt, nắng xuân chiếu rọi, gió nhẹ ôn hòa, rất hợp lòng người.

Một đạo thánh chỉ từ trên trời giáng xuống, đập cho toàn bộ phủ Quốc Công đầu óc choáng váng.

Tuyên chỉ xong, vị công công kia còn cười nói: “Chúc mừng Quốc Công gia, lệnh thiên kim có dung mạo như thế, ngày sau ân sủng vô hạn nha!”

Thấm Quốc Công xanh mặt nhận chỉ, ngón tay hận không thể xé nát thánh chỉ vàng rực này.

Lý thị sợ trạng phu thất thố, vội vã sắp xếp người tặng thủ lễ, đưa tiền vị công công đến tuyên chỉ này đi.

Đóng cửa lại, Thấm Quốc Công nổi giận ngay tắp lự: “Bệ hạ muốn làm gì!”

Trên thánh chỉ vàng óng, nét chữ đen vô cùng rõ ràng!

Hiện giờ thánh thượng lại muốn cho Thẩm Thanh Thanh vào cung làm phi!

Có thể vào cung, nhưng vừa vào đã được phong phi, nhìn thì có vẻ vinh quang vô cùng.

Nhưng phủ Quốc Công có dòng dõi gì? Ông chỉ có một đứa con gái bảo bối này, sao có thể cam lòng ném nàng vào nơi hổ sói kia?

Đừng nói chi hiện giờ tuổi thánh thượng đã gần năm mươi, lại còn háo sắc tuyên dâm, hậu cung phi tần ba ngàn, hoàng tử công chúa dư thừa như lông trâu ...

Con gái như hoa như ngọc nhà ông sao có thể tới nơi dơ bẩn như nhuộm kia!

Thẩm Quốc Công thực sự tức nổ phổi!

Nhưng thánh chỉ ở đây, ai dám cãi lời?

Trong lúc nhất thời, tình cảnh phủ Quốc Công hết sức bi thảm.

Thẩm Thanh Huyền hay tin, nhất thời có chút khó chịu.

Sắp sửa thành thân rồi, sao lại nhảy ra chuyện này?

Cố tình đây lại là để vương nhân gian, ngay cả gia thế như phủ Quốc Công cũng không thể phản kháng.

Phải làm sao mới tốt đây?

Ban đêm Cố Kiến Thâm tới tìm y, mở miệng liền là: “Nghe nói người được hoàng đế coi trọng?”

Thẩm Thanh Huyền nguýt hấn một cái.

Cố Kiến Thâm cười nói: “VẬY mà người chọc tới cả hoàng đế yêu thích luôn chứ.”

Lời này có ý riêng, Thẩm Thanh Huyền tức giận đẩy hấn: “Làm sao bây giờ?”

Cố Kiến Thâm không thấy có gì to tát nói: “Nếu người đã là mệnh hoàng hậu, vậy thì đổi triều đại thôi

nào.”

Quá trình Cố Kiến Thâm cưới vợ ở nhân gian:

Nằm ngoài bãi tha ma -> thương nhân -> thổ phỉ -> nhập ngũ -> soán cmn ngôi

Bệ hạ nhảy lẹ quá tiểu nhân đỡ không nổi =))))))))))))))))))))))))))

38. Chương 38: Bỏ Trốn

Lời này của Cố Kiến Thâm, nếu để cho người khác nghe thấy, chỉ sợ sẽ bị dọa đến tè ra quần.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền chỉ trầm ngâm một lúc, đánh nhịp nói: “Được thôi.”

Hai vị đại lão qua loa quyết định như vậy. Trong hoàng cung, lão hôn quân vẫn chờ mỹ nhân tới cửa còn không biết mình trêu chọc cái gì ...

Cố Kiến Thâm vỗ vỗ bên giường nói: “Mau tới ngủ.”

Thẩm Thanh Huyền cởi áo ngoài, đưa tay chạm vào trâm cài tóc ...

Cố Kiến Thâm bỗng đứng hưng phấn: “Đừng nhúc nhích.”

Thẩm Thanh Huyền quay đầu lại nhìn hắn: “Làm sao vậy?”

Cố Kiến Thâm xuống giường, cười híp mắt đi đến trước mặt y: “Ta chải đầu cho ngươi.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Y ngồi ở trước gương, chải mái tóc của nữ tử vẫn chưa xuất giá, vốn đã là mỹ mạo, dưới ánh trăng mỏng manh càng thêm nhu hòa động lòng người.

Cố Kiến Thâm đứng phía sau y, nhìn người trong gương, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Tuy còn chưa thành thân, nhưng hiện tại bọn họ thật giống vô số đôi vợ chồng trên thế gian này ... Bóng đêm mông lung, thê tử dờ búi tóc, trượng phu giúp nàng chải đầu, thân mật lưu luyến tới cỡ nào.

Đáng thương thay Thẩm Thanh Huyền vừa khoát tay, giấc mộng đẹp của Cố Kiến Thâm liền tỉnh.

Cố Kiến Thâm bất mãn nói: “Linh khí không nên lãng phí ở nơi thế này.”

Tóc dài đã xoa trên lưng, Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta thích.”

Cố Kiến Thâm nói: “Người để ta chải đầu cho người không được sao?”

“Xin lỗi,” Thẩm Thanh Huyền mỉm cười: “Không có nhiệm vụ này.”

Cố Kiến Thâm: “...” Ngọc giản ngu xuẩn.

Ngọc giản nằm không cũng trúng đạn run lấy bầy: Thật sợ hãi, thật kinh sợ, muốn ôm một cái mới có thể không khóc QAQ!

Tuy rằng không thể chải đầu cho “tiểu thê tử”, nhưng dù thế nào Cố Kiến Thâm vẫn được hưởng thụ ôm “vợ yêu” ngủ, tuy rằng “vợ yêu” không cho hôn cũng không cho chạm ...

Đối với Cố Kiến Thâm, thay đổi triều đại thực sự không phải việc khó.

Nếu hoàng đế là minh quân, hắn còn có thể do dự một chút, nhưng đây lại là một hôn quân.

Lại nói, nếu là minh quân thì sao có thể làm ra chuyện hoang đường “ép cưới” con gái của trọng thần triều đình.

Bất kể thế nào Thẩm Quốc Công cũng là cánh tay đắc lực, nắm quân quyền trong tay, nếu hơi có đầu óc thì hoàng đế sẽ không tùy tiện vì một bài thơ mà muốn con gái bảo bối của người ta.

Dù sao lấy thân phận của Thẩm Thanh Thanh, hoàn toàn có thể trở thành hoàng hậu của một hoàng đế trẻ tuổi.

Bây giờ thánh thượng tuổi tác đã tầm này ... Thực sự là muốn làm người ta tức chết!

Thế nhưng thế gian này lại thi hành “quân muốn thần chết, thần không thể không chết”, cả nhà Thẩm Quốc Công trung liệt, dù trong lòng phẫn uất với hoàng đế, cũng không dám kháng chỉ không tuân theo.

Huống chi Thắm gia cũng có kẻ địch ở bên ngoài, cái gọi là cây lớn thì đón gió to, hoàng đế ngu muội không lo việc nước, ngược lại sẽ khiến những người khác như hổ rình mồi, chờ chia một chén canh.

Cân nhắc thật kỹ, Thắm Quốc Công chỉ có thể tiếp chỉ, đồng thời cảm tạ ân đức mà đưa con gái vào trong cung.

Đừng nói những người khác, ngay cả Thắm Thanh Huyền cũng nghĩ như vậy, cho nên y mới đồng ý để Cố Kiến Thâm thay đổi triều đại.

Hai người bọn họ vất vả hạ phàm một chuyến, thấy mọi việc đã sắp thành, sao có thể kiểm củi ba năm thiêu một giờ?

Nếu lão hoàng đế đã làm đủ rồi, vậy thì xuống dưới nghỉ ngơi đi.

Tính toán xong xuôi hết rồi, ai ngờ người nhà họ Thắm lại làm Thắm Thanh Huyền trở tay không kịp.

Ban đêm, Thắm Thanh Huyền đang ngủ say, Cố Kiến Thâm đột nhiên nói: “Có người đến.”

Thắm Thanh Huyền đột nhiên mở mắt ra, y cũng cảm nhận được.

Cố Kiến Thâm đã quen cửa quen nẻo, trở mình trốn xuống dưới gầm giường.

Thắm Thanh Huyền nhanh chóng thu dọn giả vờ ngủ.

Nghe tiếng bước chân, hẳn là Lý thị ... Thắm Thanh Huyền không biết vào lúc này mẫu thân tới làm gì.

Lý thị không gõ cửa, trực tiếp đi tiến vào, bà nhỏ giọng gọi: “Thanh Nhi?”

Thắm Thanh Huyền vờ như mới tỉnh lại, mờ mịt nói: “Nương?”

Lý thị khóc đến hai mắt đều đỏ, giọng cũng khàn khàn: “Mau dậy đi ... Mau mau lên ...”

Thắm Thanh Huyền không rõ vì sao: “Nương, làm sao vậy?”

Lý thị vừa nói vừa nghẹn ngào: “Con nói cho nương biết, con thật lòng muốn ở bên Cố Kiến Thâm sao?”

Thắm Thanh Huyền ngẩn ra.

Lý thị nói: “Trả lời ta.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thanh Nhi đời này không phải Cố đại ca thì sẽ không lấy chồng.”

Nước mắt của Lý Thị rơi xuống, bà nắm tay Thẩm Thanh Huyền nói: “Con gái, con đi đi... Ca ca con đã chờ bên ngoài, con đi trong đêm ... Trước tiên ra thôn trang ngoài thành tạm lánh ...”

Bà nói dứt quãng, Thẩm Thanh Huyền cuối cùng cũng nghe rõ.

Thánh chỉ không thể kháng, thế nhưng Thẩm Quốc Công cùng Lý thị đều không muốn đưa nàng vào cung, cho nên bọn họ quyết định đưa con gái đi ...

Lý thị vừa nói vừa khóc: “Trong cung là nơi biết bao hổ báo rình rập? Con không được đi ... Không được đi! Con ngoan, con yên tâm, cha con ở Nam Cương có bằng hữu tốt, chúng ta đã truyền thư cho hân, con cùng Cố Kiến Thâm đi rồi sau này ... phải sống cho thật tốt.”

Nói đến đây, vị phu nhân gầy yếu ấy đã khóc không thành tiếng.

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác, trong lúc nhất thời không nói ra được một lời.

Lý thị đã đẩy nàng ra cửa, bên ngoài hai vị ca ca Thẩm gia tự mình cưỡi ngựa, trên mặt đều là vẻ vô cùng sốt ruột.

Thẩm Thanh Huyền rốt cục hoàn hồn, y không nhịn được nói: “Nếu con đi, thánh thượng ...” Nếu giả chết thì thực sự quá giả rồi, dù cho lão hoàng đế lắm cảm thế nào đi nữa cũng biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Từ nay về sau phủ Quốc Công ... thậm chí là tiền đồ của Thẩm Khuynh Lỗi cùng Thẩm Khuynh Tổ ... Đều kết thúc toàn bộ!

Không chờ y nói hết lời, Lý thị cùng hai huynh đệ Thẩm gia đồng thời nói: “Chuyện này con (muội) không cần lưu ý! Bất kể thế nào, chúng ta cũng sẽ không đưa con (muội) vào trong cung!”

Thẩm Thanh Huyền nhú mồm, lời đã đến bên miệng nhưng không sao thốt được nửa câu.

Lý thị đã đẩy y lên xe ngựa, Thẩm Khuynh Lỗi cùng Thẩm Khuynh Tổ không nói hai lời, đánh xe rời đi.

Trong xe ngựa, Thẩm Thanh Huyền thật lâu mới hoàn hồn ... Vì “con gái”, mà người nhà này làm được tới mức vậy ư?

Lẽ nào chỉ cần y có thể hạnh phúc, bọn họ thế nào cũng không đáng kể sao?

Cố Kiến Thâm núp góc tường nghe xong, cũng nhân cơ hội trở về nơi đặt chân của mình.

Thẩm Khuynh Lỗi nửa đêm đi tìm hắn, kể lại sự việc, Cố Kiến Thâm không nói hai lời, lập tức khởi hành, mang theo Thẩm Thanh Huyền ra kinh thành.

Sau khi đi xa, Cố Kiến Thâm xuống ngựa đến xem y, Thẩm Thanh Huyền ngồi ngay ngắn trong xe, lông mày nhíu chặt.

Cố Kiến Thâm cầm tay y nói: “Yên tâm, bọn họ sẽ không sao đâu.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu nhìn hắn: “Bọn họ có kế hoạch gì?”

Cố Kiến Thâm: “Hả?”

Thẩm Thanh Huyền nhíu mày nói: “Vì ta, người trong nhà đều bị liên lụy, đáng giá sao?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, thấp giọng nói: “Bởi vì ngươi là người nhà của bọn họ.”

Thẩm Thanh Huyền ngây ngẩn cả người.

Ánh mắt Cố Kiến Thâm trở nên mềm mại, ôm y nói: “Được rồi ... Sau này chắc chắn sẽ để họ hưởng một đời vinh hoa phú quý.”

Thẩm Thanh Huyền hoàn hồn, y tặng hắn hai chữ: “Phí lời.”

Thay đổi triều đại cũng cần có sự chuẩn bị, hai người rời kinh thành cũng sẽ dễ dàng hơn.

Vì ở trong thông trang, Thẩm Thanh Huyền chợt nảy ra ý tưởng, y nói: “Giúp ta làm nhiệm vụ cày dệt đi.” Y không thể nào nói ra được bốn chữ nam canh nam dệt kia.

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng nói: “Ta giúp ngươi làm nhiệm vụ trước, ngươi lại đổi ý không giúp ta thì phải làm sao?”

Nhắc mới nhớ, nhiệm vụ của Thẩm Thanh Huyền chỉ là nam canh nam dệt, nhiệm vụ của Cố Kiến Thâm lại là “cho một mái nhà”.

Thẩm Thanh Huyền nguyền hán một cái: “Ta đã bị dày vò cỡ này rồi, còn có thể không gả cho người sao?”

Cố Kiến Thâm nhất thời vui vẻ: “Cũng đúng, người cùng ta bỏ trốn, tất nhiên chỉ có thể gả cho ta!”

39. Chương 39: Thay Đổi Triều Đại

Nghe hán nói, Thẩm Thanh Huyền vốn thật lòng giúp hán làm nhiệm vụ muốn đổi ý.

Cơ mà thực ra Cố Kiến Thâm không lo lắng lắm, nhiệm vụ hai người chưa hoàn thành còn không ít, chỉ cần kệt một cái cuối cùng, Thẩm Thanh Huyền đương nhiên sẽ không mặc kệ hán.

Nam canh nam dật nghe có vẻ không khó, nhưng thực tế lại khiến hai người rất khó xử.

Đầu tiên là vấn đề ai canh ai dật.

Thẩm Thanh Huyền giành nói trước: “Ta canh người dật.”

Cố Kiến Thâm nói: “Cày ruộng vừa bận vừa mệt, người vẫn nên ở trong nhà dật vải đi.”

Thẩm Thanh Huyền: “Người thật sự coi ta là nữ nhân?”

Cố Kiến Thâm nói: “Sao có thể? Chẳng qua không muốn người vất vả thôi.”

Thẩm Thanh Huyền khịt mũi coi thường: “Có vất vả nào mà ta chưa từng trải?” Tu hành Thiên Đạo là kiếm chế giữ mình, nói trắng ra bốn chữ này là không ngừng gây khó dễ cho bản thân, vậy nên Thẩm Thanh Huyền vì tu hành mà trải qua không ít chuyện cực khổ.

Cố Kiến Thâm không khẳng định: “Được, theo người.”

Thẩm Thanh Huyền hơi thoải mái, cảm thấy cái tên này coi như thức thời.

Trong thôn trang có sẵn xe bò và nông cụ, không cần đi tìm nữa.

Cố Kiến Thâm ra ngoài ruộng. Thẩm Thanh Huyền thay một thân xiêm y vải thô, có điều ngoại y hình đẹp, làn da trắng mịn non mềm, dù có mặc thành như vậy trông vẫn rất xinh.

Cố Kiến Thâm nhìn bàn tay non mịn của y bảo: “Hay là để ta đi.” Hán lo tay y bị cái cày gai gỗ kia quệt

bị thương.

Thẩm Thanh Huyền: “Câm miệng!”

Cố Kiến Thâm đành phải thành thật chờ một bên.

Thực tình Thẩm Thanh Huyền chưa từng dùng nông cụ thô sơ này, chẳng qua y học việc rất nhanh, hơi nghiên cứu tí là rõ ngay.

Đừng thấy thân thể này của y mảnh mai yếu ớt, thực ra rất có sức, dù sao cũng được linh khí tẩm bổ mấy tháng, Thẩm Thanh Huyền đương nhiên có biện pháp điều dưỡng, hiện giờ không thua thể xác của Cố Kiến Thâm bao nhiêu.

Y cày ruộng trông rất trôi chảy, chưa đầy một lúc mà đã xong hai đầu bờ ruộng.

Cố Kiến Thâm cười nói: “Nghe nói thế gian có câu chuyện về Tây Thi đậu phụ(1), hiện giờ ở chỗ ta lại có Tây Thi cày ruộng.”

(1) “Tây Thi đậu phụ” nói đến nhân vật người đàn bà bán đậu phụ trong truyện ngắn “Cố hương” của Lỗ Tấn.

Thẩm Thanh Huyền bực mình hắt: “Bệ hạ không quản được miệng mình đúng không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Về sau đều giao cho người quản lý.”

Lắm mồm! Lắm mồm chết người luôn đi! Thẩm Thanh Huyền không thềm để ý tới hắt.

Thẩm Thanh Huyền cày ruộng xong liền bắt đầu dẫn vật Cố Kiến Thâm: “Nhanh đi dệt vải!”

Cố Kiến Thâm dung túng nói: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền cùng hắt vào nhà, Cố Kiến Thâm đã sớm chuẩn bị thỏa đáng —— tâm cơ tên này cũng sâu lắm, không biết lấy đâu ra ít kim tuyến quần trên khung cửi, tức thời mê hoặc ánh mắt Thẩm Thanh Huyền.

Cố Kiến Thâm nói: “Có lòng cho người dệt vải, vậy mà người không chịu.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Y nào có biết kim tuyến này lại lóng lánh cỡ đó!

Cố Kiến Thâm ngồi trước khung cửi, ngón tay gầy tới gầy lui, trông cũng ra dáng lắm.

Thẩm Thanh Huyền cười hắc: “Bệ hạ rất thích hợp với cái nghề của nữ nhân này.”

Cố Kiến Thâm nghịch kim tuyến nói: “Vì ngươi mà làm gì đó đều thích hợp.”

Trêu người không thành còn bị người ghẹo ngược lại, đích thị là bản tôn Tôn chủ đại nhân rồi!

Thẩm Thanh Huyền nói không lại hắc, dứt khoát im lặng, thành thật nhìn hắc dật vải.

Cố Kiến Thâm cũng rất phối hợp, ra vẻ đứng đắn dật vải.

Một lúc lâu sau, Cố Kiến Thâm hỏi y: “Thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền cau mày nói: “Không được.”

Tuy bọn họ nhập vào xác phạm, nhưng ngọc giản này theo chân linh hồn, cho nên y vẫn có thể nhìn thấy, chỉ có điều không cách nào lấy chúng ra.

Cố Kiến Thâm ngừng lại: “Ta đã nói rồi, nhất định là muốn ta cày ruộng ngươi dật vải mới được.”

Thẩm Thanh Huyền không tin, y nói: “Chắc là muốn chúng ta làm cùng lúc.”

Cố Kiến Thâm: “Cùng lúc?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chuyển khung cửi ra ngoài ruộng đi.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền thấy hắc bất động, dứt khoát nói: “Không cần ngươi, ta tự mình làm.”

Cố Kiến Thâm sao cam lòng để y làm việc thô tục này, thế là vội vàng bảo: “Ta làm cho, ngươi đừng làm mình bị thương.”

Thẩm Thanh Huyền ghét nhất là hắc cứ xem mình như thể yếu, nhưng y vẫn không chịu nghĩ thử, vì sao Cố Kiến Thâm lại muốn hết mực cưng chiều y như thế.

Cố Kiến Thâm vừa xách khung cửi cồng kênh vừa nói: “Nếu cùng lúc thì đâu cần chuyển ra ngoài ruộng? Người ở bên ngoài cày ruộng còn ta trong nhà dệt vải là được.”

Thẩm Thanh Huyền ha ha: “Không nhìn người, ai dám cam đoan người đang dệt vải mà không phải phá khung cửi?”

Cố Kiến Thâm: “...” Uy tín của hần đã phá sản đến mức này rồi sao?

Hai người tiếp tục bắt đầu cày ruộng cùng dệt vải, lần này là làm cùng lúc, Cố Kiến Thâm tương đối nghe lời, không kêu ngừng thì không ngừng, cuối cùng hần còn nói với Thẩm Thanh Huyền: “Người thấy ta hiền không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Thiếu chút nữa vút xe cày lên đầu hần.

Thẩm Thanh Huyền kiên định cho rằng cày ruộng là cày cho xong mảnh đất này, dệt vải là phải dệt xong một tấm vải, vì vậy kiên trì bận rộn liên tục.

Tuy nói thể xác này của y đã được điều chỉnh không tệ, nhưng làm việc chân tay với cường độ cao, y vẫn mệt tới mức mồ hôi nhễ nhại.

Mặt trời sắp sửa xuống núi, đất đã cày xong, vải cũng dệt xong ...

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Sao rồi, nhiệm vụ hoàn thành chưa?”

Thẩm Thanh Huyền rất muốn đập ngọc giản.

Vừa thấy vẻ mặt này của y, Cố Kiến Thâm biết chắc là không hoàn thành.

Hần thậm chí buồn cười, nhưng trên mặt đương nhiên không dám biểu lộ, nếu hần mà cười sợ rằng tới phải ngủ ngoài cửa.

Cố Kiến Thâm không nói nhiều, chỉ giơ miếng vải vàng trong tay lên mà nói: “Tay nghề của ta cũng không tệ lắm nhỉ?”

Ngay cả tâm trạng thương thức vàng lấp lánh Thẩm Thanh Huyền cũng không có.

Cố Kiến Thâm “dè dặt” nói: “Không hoàn thành sao?”

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ giận: “Ngày mai tiếp tục!”

Trời cũng đã tối đen rồi, y có thể cày, nhưng trâu lại cày không nổi.

Cố Kiến Thâm cũng không nhắc tới chuyện đổi vai, chỉ bảo: “Được.”

Thẩm Thanh Huyền mệt mỏi cả ngày, mồ hôi đầm đìa rất không thoải mái, y nói: “Ta đi tắm.”

Mắt Cố Kiến Thâm sáng lên: “Ta tắm với ngươi.”

Thẩm Thanh Huyền tặng hắc một chữ: “Lăn!”

Cố Kiến Thâm lập tức lăn tới bên cạnh y.

Thẩm Thanh Huyền đóng cửa phòng tắm cái rầm, ngăn tên biến thái này ở ngoài.

Cố Kiến Thâm cao giọng nói: “Sắp sửa thành thân rồi, cho ta nhìn thì có sao đâu?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Còn lải nhải nữa ta không gả.”

Cố Kiến Thâm vội vã đỡ dành y: “Được rồi, ta không nhìn, ngươi từ từ tắm, ta đi làm cơm tối cho ngươi.”

Cảm nhận được hắc đã đi xa, Thẩm Thanh Huyền mới thở phào nhẹ nhõm.

Y ngâm mình trong thùng tắm, thật sự mệt vô cùng, tay đau mà chân cũng đau, mùi vị này đúng là đã lâu chưa từng trải.

Từ buồng tắm đi ra, Cố Kiến Thâm đã bày sẵn một bàn đồ ăn, trông rất là ngon miệng.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bệ hạ thật hiền huệ.”

Cố Kiến Thâm tự động xem như y đang khích lệ hắc: “Ngươi thích là tốt rồi.”

Thật ra Thẩm Thanh Huyền cũng dễ dụ lắm, vượt lòng một xíu là y đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Ăn cơm tối xong, hai người lên giường nghỉ ngơi.

Cố Kiến Thâm thấy y nhú mày, thế là nói: “Ta xoa bóp cho ngươi nhé.” Hắc biết y lưng mỗi chân đau.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không cần.”

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Người chưa quen với xác phàm, nếu cứ thế mà ngủ, đảm bảo mai người không xuống giường được.”

Thẩm Thanh Huyền nhú chặt lông mày.

Cố Kiến Thâm đứng đắn nói: “Yên tâm, ta không làm bừa, chỉ giúp người thả lỏng thoải mái chút thôi.”

Đúng là Thẩm Thanh Huyền rất khó chịu, y cũng biết rõ với tình trạng này, nếu mình ngủ thẳng tới sớm mai, e rằng cơ thể sẽ nhức mỗi tới mức đi không nổi.

Y không lên tiếng nhưng không cự tuyệt nữa, Cố Kiến Thâm tất nhiên ngầm hiểu trong lòng.

Cơ thể Thẩm Thanh Huyền mềm mại, dù cách quần áo vẫn làm người cảm nhận được thơm ngát thẩm tận mũi, Cố Kiến Thâm vừa đặt hai bàn tay lên, tức thời như bị hút chặt, hoàn toàn dịch không ra.

Thẩm Thanh Huyền nhắc mí mắt nhìn hấn, Cố Kiến Thâm hoàn hồn, lại niệm Thanh Tâm chú, nghiêm trang đứng đắn đầm bóp cho y.

Thẩm Thanh Huyền thấy hấn không giống vẽ gây sự, vì vậy lần thứ hai híp mắt lại.

Cố Kiến Thâm cũng có chút nghề, thủ pháp không nhẹ không nặng, xoa ấn đúng chỗ, thân thể vốn đang nhức mỗi lập tức thoải mái hơn nhiều ... Thẩm Thanh Huyền cứ thế bị hấn xoa cho ngủ.

Tiếc rằng Cố Kiến Thâm lại không ngủ được, sờ tới sờ lui mãi cả buổi, lại thấy đáng vẽ lưỡi biếng thích ý kia của Thẩm Thanh Huyền ...

May mà là Cố Kiến Thâm, đổi thành người khác e rằng đã chết dưới hoa mẫu đơn thành quỷ cũng phong lưu rồi.

Cố Kiến Thâm lại tắm nước lạnh lại niệm Thanh Tâm chú, cuối cùng mới xem như bình ổn lại.

Trở về nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền ngủ say tới vậy, hấn cảm thấy rất không cam lòng. Thực ra làm tình với Thẩm Thanh Huyền không khó, y cũng không để tâm, nhưng Cố Kiến Thâm lại không qua được vách ngăn trong tâm lý mình.

Hấn tâm tâm niệm niệm thích y, thì trái tim y lại tĩnh như dòng nước lặng.

Sau khi hai người thân mật hơn, hân càng lún càng sâu, còn tên này thì sao? Bình tĩnh nói đá hân liền đá văng hân.

Cố Kiến Thâm càng nghĩ càng giận, cúi đầu cắn một cái lên bờ môi non mịn của y.

Thẩm Thanh Huyền mở mắt: “Quậy gì đó?”

Cố Kiến Thâm nói: “Hầu hạ ngươi hơn nửa ngày, ngươi còn không cho ta đòi chút phúc lợi?”

Có lẽ do trước đó Thẩm Thanh Huyền quá thoải mái, nên giờ phút này dễ tính cực kỳ, không chỉ không giận mà còn nhẹ giọng bảo: “... Mau ngủ đi.”

Dáng vẻ mềm mại động lòng người này của y thiếu chút nữa làm Thanh Tâm chú cùng tắm nước lạnh của Cố Kiến Thâm lụi tàn theo lửa!

Một đêm mộng đẹp, hôm sau Thẩm Thanh Huyền thần thanh khí sảng, trên người đúng thật là không còn đau nữa.

Y khá là khuây khoả nói: “Bệ hạ quả nhiên có bản lĩnh.”

Nói xong y nhìn Cố Kiến Thâm, kinh ngạc thốt: “Bệ hạ mệt ư, sao trông tinh thần không được tốt lắm?”

Đế tôn Tâm Vực bị trêu cho cả đêm không ngủ: “...”

Thẩm Thanh Huyền còn thấy hơi áy náy: “Nếu hao tâm tổn sức như thế, về sau không cần xoa bóp cho ta nữa.”

Cố Kiến Thâm nói tới mức nghiêng răng nghiêng lợi: “Có bóp cho ngươi cả đời cũng không mệt, chẳng qua tới qua ngủ không ngon thôi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thế xác này quả nhiên dễ mất ngủ.”

Cố Kiến Thâm không muốn nói chuyện.

Ăn sáng xong, hai người tiếp tục nam canh nam dệt.

Hôm nay Thẩm Thanh Huyền đã hoàn toàn cúi đầu trước thế lực ngọc giản, y nhìn Cố Kiến Thâm: “Ngươi tới cày ruộng đi.”

Tâm trạng Cố Kiến Thâm tốt hơn nhiều: “Người biết dệt vải?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cái này có gì mà không biết?”

Cố Kiến Thâm cho y một bó bạch tuyến.

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra: “Kim tuyến hôm qua đâu?”

Cố Kiến Thâm nói: “Kim tuyến kia quá quý giá, ta mất sức rất lớn cũng chỉ mua được nhiều đó.”

Thẩm Thanh Huyền không vui.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Hôm qua đã bảo người dệt vải, người lại muốn cày ruộng làm chi.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Thấy y như vậy, Cố Kiến Thâm vui vẻ nói: “Tuy không có kim tuyến, nhưng vẫn còn chút hồng tuyến.”

Thẩm Thanh Huyền vội vã nhìn về phía hắn, Cố Kiến Thâm làm như ảo thuật lấy ra một bó hồng tuyến đỏ thắm xinh đẹp.

Thần sắc Thẩm Thanh Huyền lập tức tốt hơn rất nhiều.

Cố Kiến Thâm cố ý hỏi y: “Người thấy hồng tuyến này đẹp hay kim tuyến kia đẹp hơn?”

Thực ra Thẩm Thanh Huyền cho rằng hồng tuyến đẹp hơn kia, nhưng người mà, luôn cảm thấy thứ không có được mới tốt hơn, cho nên rất nhớ nhung mớ kim tuyến kia, vì vậy y bảo: “Kim tuyến đẹp.”

Quả nhiên y thích màu vàng hơn! Chuông cảnh báo trong lòng Cố Kiến Thâm vang lên kịch liệt, ngày càng đề phòng Tiểu Kim Long biết biến thân.

Tiểu Kim Long ngoan ngoãn nhu thuận nằm trong sơn động hắt xì một cái, không hề hay biết mình vừa bị chủ nhân tính kế ...

Cố Kiến Thâm cày ruộng, Thẩm Thanh Huyền dệt vải, chờ hai người cày và dệt xong, nhiệm vụ rất cực hoàn thành.

Cố Kiến Thâm nhìn tấm vải đỏ thắm y dệt rồi bảo: “Không tệ, có thể dùng làm khăn voan đỏ.”

Thẩm Thanh Huyền muốn cướp về ngay lập tức, Cố Kiến Thâm lại lạnh tay lẹ mắt nhét vào trong ngực.

Thẩm Thanh Huyền tức giận nói: “Trả ta!”

“Không.” Cố Kiến Thâm đắc ý nói, “Liên Hoa Tôn chủ tự tay dệt, món độc nhất trên đời này đó.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm áp sát vào y nói: “Còn là khăn đội tân nương y dệt cho mình nữa.”

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn không muốn để ý tới hắn!!!

Hai người ở thôn trang này non nửa tháng, kinh thành cũng đang trong tình trạng gió mây sóng ngầm.

Thẩm Thanh Huyền cũng nghĩ thế, Thẩm Thanh Thanh giả chết, hoàng đế tức giận, tuy không vạch trần thủ đoạn buồn cười này, nhưng lập tức trút giận lên người Thẩm Khuynh Lỗi.

Thẩm Khuynh Lỗi nhậm chức ở ngự tiền, hôm sau vì chút việc nhỏ mà bị phê bình, chịu gậy đánh.

Ngay sau đó Thẩm Khuynh Tổ cũng bị liên lụy, mối hôn sự vốn đã được định sẵn, nhưng người nhà kia cứ đẩy lùi dưới ám chỉ của hoàng đế.

Tình cảnh phủ Quốc Công nhất thời bi thảm, Thẩm Quốc Công ngày nào cũng buồn bực trong lòng, thực sự lạnh lòng tới cực điểm!

Về thay đổi triều đại, bên này Cố Kiến Thâm có mấy phương án, hắn đều nói Thẩm Thanh Huyền nghe.

Thứ nhất là vào cung ám sát lão hoàng đế, sau đó hắn giả làm con riêng lão, thừa dịp mấy hoàng tử kia đấu tới đấu lui, hắn trở hết tài năng kế thừa để vị.

Cách này tốn thời gian khá dài, hơn nữa lão hoàng đế chết rồi còn phải chịu tang, Thẩm Thanh Huyền ngấm lại liền thấy buồn nôn, vì vậy cự tuyệt.

Cố Kiến Thâm liền cho y phương án thứ hai, hắn chạy ra biên cương, làm một ít chuyện tạo dân loạn, đất nước tự nhiên sụp đổ, sau đó hắn thành lập triều mới.

Cách này ngược lại thẳng thắn dứt khoát, có điều Thẩm Thanh Huyền vẫn không hài lòng: “Không được làm hại dân chúng vô tội.”

Cũng may Cố Kiến Thâm còn phương án thứ ba, hắn nói: “Vây ... xem ta như thần linh thì sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Nói nghe thử xem nào.”

Cố Kiến Thâm nói: “Trời giáng dị tượng, sao Tử Vi hiện thế, chiếu ở Thiên Bắc.”

Thẩm Thanh Huyền bị hồ tới mức trợn mắt há mồm.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Hoặc là xuất hiện ở Thiên Nam? Thiên Tây nghe không hay, Thiên Đông thì kỳ cục quá ...”

Thẩm Thanh Huyền gõ nhịp nói: “Vây Thiên Bắc đi.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Được.”

Phương án này của hắn nghe thì có vẻ mông lung như một trò đùa, nhưng thực ra thỏa đáng cực kỳ.

Lão hoàng đế ngu dốt mê muội, chính quyền thối nát làm bốn phía oán than, Cố Kiến Thâm tùy tiện dùng pháp thuật, lại phát chút tiền tài, rất dễ dấy quân khởi nghĩa.

Thân là đại lão giới tu chân, Cố Kiến Thâm rất biết cách diễn giải luận đạo, hơi lừa dối chút là các lão bách tính lập tức mê say, đồng loạt hô to khẩu hiệu: “Sao Tử Vi hiện, Chân Long xuất thế”.

Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn không xen vào, khoảng chừng nửa năm sau, “Tà giáo” của Cố Kiến Thâm đã có quy mô rất lớn.

Thẩm Thanh Huyền châm chọc hắn: “Quả nhiên là ma tu, giỏi nhất mê hoặc lòng người.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Ta còn chưa dùng huyền thuật nữa kìa.”

Thẩm Thanh Huyền ngẫm nghĩ, cũng phải ... Cái tên này giỏi nhất là huyền thuật, nếu hắn dùng thật thì còn cần chi thay đổi triều đại nữa, làm cho cả quốc gia treo cổ tự vẫn tập thể cũng không thành vấn đề.

Đợi cho lão hoàng đế ở kinh thành ý thức được nguy hiểm của đám tà giáo này thì đã muộn rồi.

Hiện giờ lão không tin được Thẩm Quốc Công, đành cắt cử tướng lĩnh mới vừa nhậm chức xuất chinh trừ loạn, kết quả bị Cố Kiến Thâm nện cho vỡ đầu chảy máu.

Lần này lão hoàng đế hoảng rỗi, vội vàng gia tăng số binh mã ...

Đáng tiếc đôi bên không hề có cùng trình độ, Cố Kiến Thâm huấn luyện binh sĩ lấy một địch mười, hơn nữa còn có chiến thuật “thần kỳ”, cộng thêm y thuật của Thảm Thanh Huyền làm hậu cần, toàn bộ quân đội có thể nói là vô địch.

Lại nhìn lão hoàng đế bên kia, vì chuyện Thảm Quốc Công mà rét lạnh không ít tướng lĩnh trong quân, lão cũng không tin được bọn họ, chỉ dùng người a dua nịnh hót, sao có thể được việc? Lần lượt bị đánh thành cháu trai hết.

Cố Kiến Thâm liên tiếp thắng lợi, nhất thời thanh thế rung trời, tiếng hô vô hạn.

Hoàng thất mê muội quá quắt như thế, thế gia kinh thành cũng nhân cơ hội tạo phản, không cần Cố Kiến Thâm ra tay, đầu lão hoàng đế đã bị ném ra khỏi hoàng cung.

Có lẽ kế tiếp sẽ là thời thế đại loạn dân chúng lầm than.

Nhưng có Cố Kiến Thâm ở đây, chỉ vồn vện rối loạn bảy ngày, tất cả thế gia đều bị đánh ngã.

Thời gian qua một năm, đội quân tinh nhuệ của Cố Kiến Thâm đập phá cửa thành, tiến vào đế cung, thành lập tân triều.

Hậu thế nghiên cứu đoạn lịch sử này cơ bản đều dùng cụm từ “khó mà tin nổi” để hình dung.

Vì Cố Kiến Thâm đột nhiên xuất hiện khó mà tin, vì Cố Kiến Thâm mạnh mẽ đoạt quyền khó mà tin, cũng vì thời loạn kết thúc nhanh chóng này khó mà tin nổi.

Trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng, một triều đại ngã xuống thường kèm theo năm tháng tai ương dân chúng lầm than.

Phần lớn phải trải qua thời gian chinh chiến rất dài mới có thể xây dựng lại tân triều, nhưng luân phiên giữa Lương và Hoa chỉ dùng bảy ngày ngắn ngủi, thật sự nhanh tới mức khiến người ta kinh ngạc.

Càng khiến người khó mà tin nổi chính là phồn vinh hưng thịnh của Hoa triều.

Nghe nói vị cao tổ(2) Cố Kiến Thâm này xuất thân dân gian, nhưng lại tinh thông chính trị, chinh đồn quốc thổ hỗn loạn lúc ấy ngay ngắn rõ ràng, sáng lập thịnh thế vinh hoa có tiếng trong lịch sử.

(2) Cách gọi vua của người đời sau

Cũng có người nói Cố Kiến Thâm thực sự là kẻ thô kệch xuất thân nơi hoang vu khuất nẻo, nhưng lại có Thảm hoàng hậu nhà cao cửa rộng chân chính phụ tá! Truyền kỳ của vị hoàng đế thiên cổ này sau khi tự đăng cơ mới chính thức mở màn ...

Đương nhiên những việc này để nói sau, trước tiên không đề cập tới.

Lại nói sau khi vào hoàng cung, chuyện đầu tiên Cố Kiến Thâm muốn làm nhất chính là đại hôn!

Một đạo thánh chỉ rơi vào Thảm phủ, Thảm phủ đồng loạt mặt mày bình tĩnh.

Từ nửa năm trước, sau khi biết được Cố Kiến Thâm khởi binh tạo phản, họ lập tức kinh hãi không dứt, thậm chí tới tận hôm nay không còn biết kinh hãi là thứ gì.

Lúc đó Thảm Thanh Huyền trở lại kinh thành hỗn loạn, khi tìm tới họ, người một nhà kích động khóc thành bầy, ai cũng cho rằng sẽ không còn được gặp lại con gái (muội muội) bảo bối, nào có ngờ vừa nghĩ thế mà đã gặp rồi! Sao không khỏi cao hứng?

Thảm Thanh Huyền mở miệng liền bảo: “Hoàng đế ngu muội như thế, phụ thân huynh trưởng hà tất chấp mê làm gì? Lão đã bất nhân, chúng ta cần gì phải ngu trung!”

Thảm Quốc Công cùng Thảm thế tử nghe xong đều chấn động điếc cả tai.

Vẫn là Thảm lão nhị tàn nhẫn: “Ta quả nhiên không nhìn lầm Cố Kiến Thâm, nếu hắn quyết đoán như thế, Thảm Khuynh Tổ ta nhất định dốc hết toàn lực, trợ giúp hắn dựng nên nghiệp lớn!”

Nửa năm nay nam nhân Thảm gia đóng góp không ít, Cố Kiến Thâm có thể thuận lợi leo lên đại vị, không thể không kể công tới “nhạc phụ” và “anh vợ”.

Đế vương đại hôn, đương nhiên cả nước cùng chúc mừng.

Thảm Thanh Huyền về phủ Quốc Công chờ gả, Lý thị mặc áo cưới cho con gái, nhất thời bùi ngủi mãi không thôi: “Nào ngờ lại có ngày hôm nay.”

Thảm Thanh Huyền hỏi bà: “Mẫu thân không vui sao?”

Lý thị cười nói: “Vui chứ con.”

Thảm Thanh Huyền lại nói: “Nhưng trong mắt mẫu thân đều là vẻ ưu lo.”

Lý thị thở dài, thấp giọng nói: “Ta tin ... Bệ hạ sẽ đối xử tử tế với con.” Bây giờ bà đã không thể gọi tục danh của Cố Kiến Thâm nữa.

Thẩm Thanh Huyền quay đầu nhìn về phía bà: “Người đừng lo, hẳn nhất định sẽ không phụ ta.”

“Ta biết chứ ...” Lý thị nắm tay y nói, “Bệ hạ chỉ hướng về con mà yêu say đắm, thế nhưng phu thê hoàng gia không thể so với dân thường, con ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Nương đang lo Cố Kiến Thâm sẽ nạp thiếp sao?”

Lý thị cả kinh, vội vàng nói: “Sao có thể gọi thẳng tục danh Bệ hạ!”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Không sao đâu, hẳn không thềm để ý.”

Sao Lý thị có thể yên tâm cho được? Có lẽ làm cha mẹ đều như thế, con gái không được gả vào chỗ tốt, bà sẽ lo lắng bất an, sợ nàng khổ cực; mà con gái gả cho người tốt, bà lại lo trong phú quý sinh mệnh khốn, cuộc sống không hạnh phúc.

Tóm lại ...

Người làm mẹ, luôn không yên lòng cho con mình.

Thẩm Thanh Huyền cũng không biết an ủi bà thế nào, đành nói: “Nương yên tâm, hẳn sẽ không nạp thiếp.”

Lý thị nghe thế vừa mừng vừa lo, tất nhiên mừng là vì Cố Kiến Thâm tình sâu nghĩa nặng với con gái, mà lo vì giờ khắc này bọn họ nồng tình mật ý, đương nhiên ngàn tốt vạn tốt, nhưng qua thời gian dài, rơi vào vạn hoa, Bệ hạ có còn kim giữ được hay chăng?

Huống chi ... Quốc Công gia không nạp thiếp, bà đã đeo trên lưng vô số bêu danh; nếu hiện tại hậu cung đương kim thánh thượng chỉ có một người, chuyện này ...

Lý thị không muốn làm con gái lo lắng, vì vậy nói rằng: “Được, mọi thứ đều tốt, lòng con luôn nhớ về hẳn, hẳn thành tâm nghĩ tới con, thế là được rồi.”

Người sống một đời, có thể giành được trái tim một người, đã là chuyện may mắn, cần gì phải tham quá nhiều.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Nương phải thường đến thăm ta đó.”

Lý thị rốt cục nở nụ cười: “Sắp gả làm vợ rồi, vậy mà còn mang tâm tư con gái nhỏ.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, y thật lòng hy vọng Lý thị có thể thường xuyên tới thăm y, người mẫu thân này cho y cảm nhận được thế nào là dịu dàng.

Lễ của đế hậu đương nhiên phải long trọng và rườm rà, trong lịch sử, hoàng hậu thân thể gầy yếu, sau khi làm lễ phải tu dưỡng mấy ngày mới có thể khôi phục nguyên khí.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền lại không như thế, y cảm thấy rất mới mẻ, cả ngày đều vui mừng hết sức.

Hôn sự ở nhân gian thú vị quá chừng, đâu đâu cũng có đồ thắm vàng rực, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Cố Kiến Thâm biết rõ sở thích của y nên dụng tâm trang trí hơn, vốn là cung điện huy hoàng giờ lại càng ánh vàng rực rỡ, sắc mùi nhà giàu mới nổi.

Đám học giả đời sau vì phẩm vị vàng rực dung tục này mà càng nhận định xuất thân bần cùng, chưa từng va chạm xã hội của Hoa cao tổ!

Tuyệt đối không có ai cho rằng hần bố trí như vậy để dỗ hoàng hậu vui, dù sao thưởng thức của Thẩm hoàng hậu cũng cao quý lắm, là tài nữ đệ nhất lưu danh thiên cổ cơ mà!

Trong phòng tân hôn, Cố Kiến Thâm rốt cục được thỏa nguyện, đẩy khăn voan đỏ của tân nương ra.

Tác giả có lời muốn nói: Không! Phẩm vị cao quý của Thẩm hoàng hậu các người mới thực sự dung tục! mặt cỡ hỏ

40. Chương 40: Đế Hậu Tình Thâm

Trâm cài khuyên ngọc, châu phượng ngậm mây.

Dưới hoa sức lung linh, là sắc sương mỏng thanh lãnh mang nét kiêu ngạo.

Cố Kiến Thâm trực tiếp nhìn ngắm đến sừng sờ, xem khắp thiên hạ, cũng không sao tìm được bất kỳ bút mực nào có thể miêu tả được một phần ngàn vạn vẻ đẹp của y.

Mày thẳng mắt tuấn, da sương nồn nà, một vệt đỏ trên cánh môi tựa như mai vàng nở rộ trong tuyết, quả

nhiên thanh khiết kiêu ngạo trên người.

Cố Kiến Thâm không hề nghĩ ngợi liền hôn y.

Sau đó ... bị tàn nhẫn đẩy ra!

Dường như bình tĩnh từ trong mộng đẹp, đầy lòng Cố Kiến Thâm đều là không cam tâm.

Thẩm Thanh Huyền nhú mày nói: “Rượu giao bôi.”

Cố Kiến Thâm: “...”

Thẩm Thanh Huyền giục: “Nhanh coi.”

Cố Kiến Thâm mất sức rất lớn mới ổn định lại tâm tình.

Không ổn định cũng không được, vợ yêu quá mạnh, nếu đánh nhau thật sẽ phá hủy hoàng cung.

Hít sâu một hơi, Cố Kiến Thâm u oán nói: “Đêm tân hôn, không thể tốt với ta chút sao?”

Thẩm Thanh Huyền thật sự mềm giọng: “Uống rượu giao bôi đi rồi hôn.”

Mắt Cố Kiến Thâm sáng lên: “Thật ư?”

Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng nói: “Ừ.”

Cố Kiến Thâm lập tức rót rượu, đưa vào tay y.

Nghi lễ thành thân ở nhân gian rất nhiều, Thẩm Thanh Huyền vì nhiệm vụ mà nghiên cứu rất kỹ, cho nên biết bước này chắc chắn không thể thiếu.

Uống rượu giao bôi xong, Cố Kiến Thâm nhìn y say đắm.

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Bệ hạ cần gì phải vậy?”

Cố Kiến Thâm không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền đứng dậy, tháo trang sức trên đầu, làm tóc dài xõa tung, y dựa gần vào Cố Kiến Thâm, ngửa đầu nhìn hắn: “Hôn cũng được, chạm cũng được, nhưng Bệ hạ lại không thể làm tới bước cuối.”

Cố Kiến Thâm: “!” Thế nào gọi là lấy đá đập chân mình? Người đó chính là Đế tôn Tâm Vực vào lúc này đây.

Thẩm Thanh Huyền chủ động kiễng chân hôn lên môi hắn.

Cố Kiến Thâm giật mình, ngay sau đó hôn trả lại y cho hả giận, vừa kịch liệt lại còn bức thiết, dường như muốn hủy xương y cho vào bụng.

Thẩm Thanh Huyền vô cùng phối hợp với hắn, thậm chí còn dụ dỗ hắn như có như không.

Cố Kiến Thâm sao mà chịu được? Bàn tay mò vào trong y phục, siết chặt vòng eo y.

Sắp sửa ...

Một cảm giác mát lạnh dâng lên ngực, Cố Kiến Thâm buông lỏng người ra.

Y phục Thẩm Thanh Huyền ngổn ngang, dựa nghiêng vào giường, hai gò má ửng hồng, gương mặt lộ vẻ phong tình vạn chủng.

Cố Kiến Thâm lại nói: “... Nghỉ ngơi đi.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Thật sự không làm sao?”

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm y: “Người cảm thấy làm rồi, nhiệm vụ sẽ hoàn thành?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đêm tân hôn, đương nhiên nên động phòng hoa chúc.”

Cố Kiến Thâm nhìn y: “Với người mình không thích, người cũng có thể làm chuyện này sao?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta không ghét người.”

Cố Kiến Thâm chắc chắn nói: “Nhưng cũng không thích.”

Thẩm Thanh Huyền nhú mày nói: “Có cần tính toán vậy không?”

Cố Kiến Thâm ném áo ngoài lên người y.

Thẩm Thanh Huyền hơi tức giận, vút y phục của hắn, lật người qua một bên.

Cố Kiến Thâm nhìn bờ vai lộ ra ngoài cùng cẳng chân trơn bóng của y, bằng vào nghị lực kinh người mà nhìn xuống.

Không thể bị y dụ dỗ, nếu theo mong muốn của y, thì phía sau mới là vực sâu vạn trượng.

Ngày hôm sau, Cố Kiến Thâm cắt ngón tay tạo vết máu đêm đầu tiên cho hoàng hậu mình.

Đáng tiếc hoàng hậu của hắn không thêm cảm kích, cả ngày làm mặt lạnh.

Cố Kiến Thâm biết rõ y đang giận gì, vì vậy bảo: “Người đừng vội, một gia đình không phải chỉ thành thân là xong đâu.”

Thẩm Thanh Huyền cười lạnh nói: “Không động phòng, thì sao tính là thành thân?”

Nghe y nói, Cố Kiến Thâm thật muốn làm y không xuống được giường luôn.

Nhưng lại không cam lòng, hắn trả giá bằng tình cảm, đâu phải chỉ cầu một lần quan hệ xác thịt ngắn ngủi?

Hắn nhẫn nại nói: “Không liên quan với nhau.”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cố Kiến Thâm nói: “Thành thân chỉ là bắt đầu, ở chung lâu dài mới cho người một gia đình chân chính.”

Hắn nói thế ngược lại cũng có tí đạo lý, Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại phủ Quốc Công, nhất thời không sốt ruột nữa.

Y nói: “Vậy để xem sao.”

Một lần xem này kéo dài mấy chục năm.

Nghe thì có vẻ mấy chục năm dài đằng đẳng, nhưng đối với hai người đã trăm triệu tuổi, thực sự không đáng là bao.

Thường ngày Cố Kiến Thâm xử lý triều chính, rảnh rỗi thì về hậu cung dỗ dành vợ.

Thẩm Thanh Huyền thì lại say mê nghệ thuật, ở không thì giúp hoàng đế phê tấu chương.

Nhân dân cả nước đều biết đế hậu phu thê tình thâm, ân ái vô song, nhân gian ca tụng.

Văn võ bá quan cả triều cực kỳ hài lòng với vị hoàng đế Cố Kiến Thâm này! Từ lúc hấn đăng cơ, quốc thái dân an, thần kỳ tới mức tai nạn cũng biến đâu mất không thấy.

Cả nước mưa thuận gió hòa, bách tính an cư lạc nghiệp, ngay cả trị an cũng tốt hơn không chỉ mấy lần ... Quả là vinh hoa thịnh thế chưa từng có!

Gặp được minh quân thế này là một chuyện vô cùng may mắn!

Chỉ có điều ... quan viên toàn triều lo lắng một chuyện, đó chính là đế cung trống rỗng, dòng dõi điêu tàn!

Bọn họ cũng biết Đế hậu ân ái, cũng biết Thẩm hoàng hậu tài đức sáng suốt —— tấu chương của ai mà chưa từng được nàng phê?

Nhưng bất hiếu có ba, vô hậu (*không có con nối dòng*) là tội lớn nhất!

Ba năm trôi qua, hoàng hậu vẫn thế không có động tĩnh gì, ai mà không sốt ruột cho được?

Không chỉ các đại thần, phủ Thẩm Quốc Công cũng gấp gấp quá chừng, Lý thị cứ ba ngày thì có hai ngày vào cung, không hỏi gì, chỉ mong con gái sẽ lớn bụng.

Tính nhẫn nại của Thẩm Thanh Huyền vô cùng tốt: mẫu thân nói, y nghe; dạy y phương thuốc cổ truyền, y cũng nghiêm túc ghi nhớ; đưa y chén thuốc, y cũng cứng rắn uống hết ... Về phần hiệu quả hử, đương nhiên không có bất kỳ hiệu quả nào.

Y đường đường là một nam nhân, sao có khả năng sinh con?

Nha ... Càng chưa kể tới Bệ hạ của y còn là một tên hèn nhát.

Lý thị cũng rất lo âu, con gái ngày trước mảnh mai yếu đuối, sao giờ càng lớn càng thon dài, càng lớn càng tuần tú? Không chỉ bụng phẳng, mà ngực ... ngực cũng phẳng lăm luôn á!

Lý thị sốt ruột cho Thẩm Thanh Huyền, các đại thần cũng bức ép Cố Kiến Thâm.

Chỉ tiếc các đại thần không có đãi ngộ như Lý thị.

Cố Kiến Thâm còn ác hơn, trực tiếp nổi trận lôi đình ngay trên triều: “Đời này ta tuyệt đối không nạp phi, còn con cái, không cần các người bận tâm!”

Vào những lúc này, đương nhiên sẽ có trung thần liều chết khuyên can, nhưng Cố Kiến Thâm có cách trị hết rồi, đại thần chạy ra chắn đường, thân vệ binh còn nhanh hơn cả đại thần, phân công ngăn chặn, làm họ có muốn chắn cũng không chắn được.

Nếu còn kẻ la hét bất mãn, Cố Kiến Thâm lập tức tìm việc cho hắn. Người mà, bận rộn thì không còn xen vào việc nhà người khác, đám đại thần này quá nhàn rồi, nếu đã rảnh thì đi tạo phúc cho bách tính đi.

Qua lại mấy bận, suốt gần mười năm, rốt cục không còn ai náo loạn nữa.

Tình cảm để hậu quá sâu nặng, đao thương không xen được, ngoài sáng trong tối, nhưng không cách nào khiến hai người xa cách!

Hai người ân ái như thế, sao không sinh được con?

Thực sự quá đáng tiếc!

Thời điểm Cố Kiến Thâm tại vị năm thứ ba mươi, nhiệm vụ của họ rốt cục hoàn thành.

Thế nhưng phương thức hoàn thành làm Thẩm Thanh Huyền khá kinh ngạc.

Thẩm Quốc Công đã già, từ mấy năm trước thân thể đã không ổn, Thẩm Thanh Huyền vẫn luôn dùng thuốc cứu chữa ông, nhưng hôm nay đã chống đỡ hết nổi.

Thân thể phàm thai, hơn bảy mươi đã thuộc loại cao tuổi.

Thẩm Quốc Công thời trẻ chinh chiến bên ngoài, bệnh cũ ứ đọng bạo phát khi tuổi già, Thẩm Thanh Huyền cũng chỉ có thể giúp ông giảm bớt đau đớn, lại không thể làm thêm được gì.

Khi bệnh tình lão Quốc Công nguy kịch, Cố Kiến Thâm cùng Thẩm Thanh Huyền suốt đêm xuất cung, tới phủ Quốc Công.

Đã từng tráng niên, hiện giờ tuổi già, sinh mệnh người phàm ngắn ngủi, thực sự khiến người thốn thức.

Thẩm Thanh Huyền ngồi bên mép giường, lão Quốc Công nhìn con gái, trong mắt vẫn đục không có chút sợ

hải với tử vong, trái lại tràn đầy vui mừng hạnh phúc: “Thanh Nhi ngoan, bé ngoan bảo bối của phụ thân.”

Thẩm Thanh Huyền nghe giọng ông, chớp mũi bỗng dừng sao mà chưa xót.

Lão Quốc Công quay đầu, nhìn về phía Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ ...”

Cố Kiến Thâm tiến lên, ánh mắt lão Quốc Công nhìn về phía hắn vô cùng hiền lành: “Có thể được Bệ hạ sủng ái, đời này Thanh Nhi thực sự hạnh phúc.”

Cố Kiến Thâm nói: “Điều là việc trăm nên làm, quốc trượng giao phó Thanh Nhi cho ta, ta sẽ bảo vệ y cả đời hạnh phúc.”

“Giao phó cho người ... Đúng rồi ...”

Lão Quốc Công đặt tay Thẩm Thanh Huyền vào trong tay Cố Kiến Thâm, nói ra câu cuối cùng của đời này: “Bệ hạ, lão thần ... lão thần giao trân bảo của đời này cho người!”

Nói xong lời này, Thẩm Quốc Công đi.

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác, mãi tới khi xung quanh vang lên tiếng khóc thổn thức, y mới phục hồi tinh thần, mà lúc này hai gò má y man mát, ướt đầm nước mắt lạnh lẽo.

Cố Kiến Thâm ôm y vào trong ngực, thấp giọng nói: “Không có chuyện gì, đời này ông rất hạnh phúc.”

Cùng lúc đó.

“Cho Thẩm Thanh Huyền một gia đình” trên ngọc giản đỏ biến thành xám nhạt.

Ngay sau đó, “không được nổi sát ý với Cố Kiến Thâm” trên ngọc giản trắng, cùng với “tiêu trừ sát ý Thẩm Thanh Huyền đối với người” trên ngọc giản đỏ đều biến thành xám nhạt.

41. Chương 41: Hái Sao Trời

Lão Quốc Công đi rồi, Thẩm Thanh Huyền lo lắng nhất là mẫu thân Lý thị.

Lý thị trẻ hơn lão Quốc Công gần mười tuổi, hơn nữa vẫn luôn quen sống trong nhung lụa, sức khỏe rất tốt. Khi Thẩm Quốc Công bệnh nặng, bà vẫn không mượn tay người khác mà tự mình chăm thận hầu hạ.

Thẩm Thanh Huyền nhiều lần khuyên bà đừng làm một bản thân, nhưng Lý thị lại cười nói: “Sao ta có thể một? Ở bên cạnh ông ấy, ta chỉ có an tâm.”

Thẩm Thanh Huyền khó mà hiểu được câu này, nhưng y vẫn tôn trọng Lý thị.

Bây giờ lão Quốc Công đi, người cả nhà đều khóc rồi tỉnh rồi mù, chỉ có Lý thị yên tĩnh ngồi ở đó, nhìn trượng phu không còn sự sống, hai mắt dịu dàng, thần thái yên tĩnh.

Thẩm Thanh Huyền muốn an ủi bà, nhưng há mồm, lại phát hiện không thể nói được gì.

Luôn có những cảm xúc mà ngôn từ không cách nào giải bày, mà dường như Lý thị cũng không cần an ủi.

Quy mô tang lễ lão Quốc Công rất lớn, chưa kể tới Cố Kiến Thâm và Thẩm Thanh Huyền ân ái cỡ nào, chỉ cần nhìn thành tựu của Thẩm Khuynh Lỗi và Thẩm Khuynh Tổ cũng làm cho vô số người khâm phục lão Quốc Công không thôi.

Thẩm Quốc Công một đời liêm khiết, giúp đỡ chính nghĩa, sinh con trai con gái, trưởng tử đứng hàng Binh bộ Thượng thư, con thứ chưởng Hình bộ, con gái hiện giờ trở thành Thẩm hoàng hậu, cùng thánh thượng phu thê tình thâm.

Một Thẩm gia như thế, thật sự vinh quang rực rỡ chiếu cả nhà!

Lão Quốc Công sống thọ chết tại nhà, mặc dù khiến người đau buồn, nhưng cũng không cần quá khó chịu.

Đời này mặt mày rạng rỡ, lão Quốc Công qua đời trước mặt con trai con gái, đã là phúc lớn.

Dùng tôn sư hoàng thất, Thẩm Thanh Huyền không cần phục hiếu(1) theo quy củ, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn vì lão Quốc Công mà niệm chú Văn Sinh(2).

(1) Để tang

(2) Chú Văn Sinh là một ngôn được trì niệm trong các lễ Tịnh Độ, cầu siêu.

Chú Văn Sinh của người phạm thật ra đều để trấn an người hiện thế, không ảnh hưởng linh hồn tiến vào luân hồi.

Nhưng thành tâm chúc phúc của Thẩm Thanh Huyền lại có thêm phúc báo sâu đậm.

Nguyện lão Quốc Công trên đường luân hồi bớt đi nhấp nhô và đau khổ.

Tang lễ kết thúc, Thắm Thanh Huyền mong được đón Lý thị hồi cung tỉnh dưỡng.

Mà Lý thị dường như cũng đang đợi y.

“Thanh Nhi ...” Lý thị gọi y như mọi ngày, như mỗi một lần trong ba mươi năm qua, mang theo thương yêu cùng quan tâm sâu sắc.

Thắm Thanh Huyền ngồi bên cạnh bà, bàn tay già nua của Lý thị đặt trên mu bàn tay y.

Thắm Thanh Huyền mơ hồ nhận ra, nhưng vẫn không sao kìm nén được chua xót trong lồng ngực.

“Nương ...” Y nhẹ giọng gọi bà.

Lý thị nở nụ cười nói: “Nương vẫn luôn bận tâm con, lo con chịu không nổi độc sủng của thánh thượng, lo con không có con cái bị người lên án, cũng lo con tuổi già không ai chăm sóc ...”

Thắm Thanh Huyền thấp giọng nói: “Không sao cả, những việc này không quan trọng.”

“Đúng vậy, không quan trọng lắm.” Lý thị nói, “Có Bệ hạ nhất vãng tình thâm(3) với con, những thứ này không còn quan trọng nữa.”

(3) Chỉ hướng về một người mà yêu say đắm

Trải qua hơn ba mươi năm, mọi lo lắng đều bị thời gian lật đổ từng cái một.

Cổ Kiến Thâm thực hiện hứa hẹn của mình, ba mươi năm này đều không nạp phi, hoặc nên nói hẳn chưa từng để mắt tới những cô gái khác.

Thắm Thanh Huyền được sủng ái ra sao, Lý thị đều thấy tận mắt, bà vỗ vỗ tay Thắm Thanh Huyền bảo: “Con ngoan, Bệ hạ thật sự rất yêu con.”

Thắm Thanh Huyền không nói gì.

Lý thị lại nói: “Một nam nhân, trong mắt chỉ có con, trong lòng chỉ có con, thích tất cả những gì con thích, thích luôn cả mọi điều con muốn, cũng nguyện lòng vì hạnh phúc của con mà gắng sức kinh doanh ... Hẳn thật sự rất yêu con.”

Những câu này chạm tới đáy lòng Thắm Thanh Huyền, nhưng có một số việc y không tiện mở miệng.

Lý thị nói tiếp: “Hai mẹ con chúng ta đều rất hạnh phúc, nhân sinh một đời, có được một người như thế, còn cầu mong gì hơn?”

Nghĩ đến lão Quốc Công, Thẩm Thanh Huyền thấy trong lòng ấm áp hơn: “Phụ thân cũng yêu mẫu thân chân thành.”

Lý thị rũ mắt, khóe miệng cong lên, mặc dù da thịt đã nhăn nheo, nhưng nụ cười này lại mang màu sắc long lanh khi còn trẻ, bà nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, ta cũng yêu ông ấy hết lòng.”

Nhìn đời này của Lý thị cùng Thẩm Quốc Công, Thẩm Thanh Huyền dường như chạm được vào chút ái tình.

Bọn họ hiểu nhau, bên nhau, và yêu nhau ...

Thẩm Quốc Công xuất thân quân nhân, tính tình cứng cỏi sẽ vì thê tử mà thấp giọng nói lời nhỏ nhẹ.

Lý thị xuất thân tiểu thư khuê các, dịu dàng xinh đẹp sẽ vì trượng phu mà trở nên kiên cường bất khuất.

Họ đến với nhau, hai người khác biệt hoàn toàn dần dần hòa thành một, thuộc về lẫn nhau.

Lý thị nói chuyện với Thẩm Thanh Huyền rất lâu, đều là những việc vụn vặt của bà và Thẩm Quốc Công: kết hôn, sinh con, nuôi dưỡng ...

Từng li từng tí, nhìn như lộn xộn, nhưng lại viết ra một cuộc đời tươi đẹp.

Sinh mệnh ngăn ngủ lại phong phú tuyệt diệu như thế.

Nhân gian ba mươi năm, thứ Thẩm Thanh Huyền đạt được có thể so với bề quan ở Vạn Tú Sơn ba trăm năm —— e rằng còn xa hơn không chừng.

Lý thị cũng đi theo lão Quốc Công, không có thương tâm, không có thống khổ, trên mặt mang theo mỉm cười thỏa mãn từ trong mộng rời khỏi thế giới này.

Nội tâm Thẩm Thanh Huyền rất bình tĩnh, vì y biết nghênh đón Lý thị chính là hạnh phúc sau cùng.

Con gái đã lớn, cũng đã có gia đình hạnh phúc, cho nên bà không còn vấn vương trong lòng, chỉ muốn đuổi theo người chồng đã biệt ly.

Đêm cuối cùng hôm ấy, bà lôi kéo tay Thẩm Thanh Huyền trò chuyện, thật ra thì vẫn không yên lòng y

nhất.

Bởi vì y không có con.

Có điều cuối cùng bà cũng nghĩ thông, chuyện ‘lưu hậu’ khắc vào bản năng trong xương của người phàm cũng bởi do tình yêu đậm bạc với người con gái.

Dường như chỉ cần Thẩm Thanh Huyền có thể hạnh phúc, bọn họ cảm thấy mọi thứ đều tốt.

Đây chính là người nhà sao?

Không hỏi nguyên do, không quản nhân quả, vô tư mà đối tốt với một người.

Ngoại trừ người nhà, còn tình cảm nào có thể được như thế?

Cố Kiến Thâm nói cho y biết: “Nhiệm vụ hoàn thành.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu, hỏi hần: “Hoàn thành lúc nào?”

Cố Kiến Thâm nói: “Khi lão Quốc Công giao phó người cho ta.”

Thẩm Thanh Huyền ngơ ngác: “Là khi đó sao?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, nắm tay y nói: “Bởi vì người xem lão Quốc Công là người nhà, ông giao người cho ta, cho nên ... ta cũng thành người nhà của người.”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu nói: “Không phải.”

Cố Kiến Thâm nhìn về phía y: “Hửm?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Là vì người đưa ta đến nhân gian, cho ta ba mươi năm, giúp ta tìm được một gia đình.”

Nếu không phải vì Cố Kiến Thâm, có thêm trăm triệu năm nữa Thẩm Thanh Huyền cũng sẽ không đến nhân gian một lần; nếu không phải Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền cũng sẽ không biến thành Thẩm Thanh Thanh; nếu như không phải Thẩm Thanh Thanh, Thẩm Thanh Huyền sẽ không gặp được người nhà họ Thẩm, đương nhiên không biết gia đình thì ra là như thế.

Duyên phận tốt đẹp, mà phần duyên phận này là Cố Kiến Thâm cho y.

Cố Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền vào lúc này, cả người đều ngây ngẩn.

Thẩm Thanh Huyền cong môi, trong mắt là ý cười dịu dàng: “Cố Kiến Thâm, cảm ơn người.”

Ba chữ sau cùng như mồi dẫn hỏa, Cố Kiến Thâm nổ pháo hoa trong lòng, chớp mắt tỏa ra vô số hào quang.

Cố Kiến Thâm nói: “Người không còn sát ý với ta nữa.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Phải.”

Cố Kiến Thâm kìm chế nửa ngày, cuối cùng vẫn nhịn không được, hôn lên môi y.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ nhàng vòng tay quanh cổ hắn, dường như dâng tặng bản thân, Cố Kiến Thâm lại càng cảm xúc dâng trào, tâm tình quay cuồng như luồng nước nóng cuốn mất lý trí hắn, khua cho thứ gọi là tự kiểm chế kia mỏng như sợi tơ ...

Trông ngóng ba mươi năm, đợi chờ ba mươi năm, rốt cục cũng nghênh đón thời khắc này.

Cố Kiến Thâm từng thể hội rất nhiều vui sướng, nhưng chưa bao giờ hạnh phúc như lúc này.

Hắn như thực sự thấy được trái tim Thẩm Thanh Huyền, đẹp như thủy tinh trong suốt, rất cứng rắn và cũng rất yếu đuối, tuy vẫn cứ đóng chặt, nhưng rốt cục đã lộ ra hình dáng.

Còn đẹp hơn cả trong tưởng tượng, còn chói mắt hơn so với tưởng tượng, còn khiến cho hắn yêu thích điên cuồng hơn tưởng tượng.

Chỉ cần nhìn thấy, vậy thì một ngày nào đó sẽ có thể chạm tới.

Hắn có kiên nhẫn, có mười phần kiên nhẫn để chờ đợi Thẩm Thanh Huyền mở rộng cửa lòng vì hắn.

Hai người ôm hôn, khi buông ra sắc mặt Thẩm Thanh Huyền ửng hồng, thở hổn hển: “Muốn thử chút không?”

Cố Kiến Thâm biết rõ y nói tới gì.

Vốn tưởng rằng Thẩm Thanh Huyền sẽ như mọi khi tiếp tục mê hoặc hắn, nào ngờ Thẩm Thanh Huyền lại ngửa đầu nhìn hắn, thành thực mà nói rằng: “Ta hẳn vẫn chưa hiểu được thích là thế nào giữa hai người yêu nhau, thế nhưng ta không ghét người.”

Lý thị và Thẩm Quốc Công yêu thương nhau như thế, y thấy rất rõ, nhưng cũng rất khó dụng tâm trải nghiệm.

Nếu Cố Kiến Thâm muốn tình yêu kiểu đó, có thể y không cho hắn được.

Nhưng y không biết rằng, câu nói này là một bước dài xưa nay chưa từng có đối với Cố Kiến Thâm.

Ít nhất y đã bắt đầu suy tư, ít nhất y không còn khẳng khái muốn chữa trị thang trời nữa rồi!

Cố Kiến Thâm cong môi, quyết định cho y như nguyện: “Nhiệm vụ hương nhân duyên có thể làm, chờ người chân chính hiểu được thế nào là thích, chúng ta lại tiếp tục những việc khác.”

Ý loạn tình mê mà ... Đơn giản là để hắn chịu giày vò.

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt nói: “Cho nên người cứng được đúng không?”

Cố Kiến Thâm: “...” Sao ngu tới mức đào cái hố như thế cho mình vấp trời!

Cố Kiến Thâm đành phải giải thích như vậy: “Người không muốn giết ta, ta đương nhiên có thể.”

Thẩm Thanh Huyền vậy mà thấu hiểu: “Cũng phải, sao có thể nổi tình dục với người muốn giết mình? Thế cũng quá ngu rồi.”

Cố Kiến Thâm ngu hết mấy chục năm chợt cảm thấy đầu gối cảm đầy mũi tên.

Chẳng qua lúc này tâm trạng Cố Kiến Thâm rất tốt, cực kỳ tốt, sao cũng không ngại.

Hắn nói rằng: “Nhiệm vụ này để về rồi làm tiếp, hương nhân duyên không hợp châm ở nhân gian.”

Dù hương nhân duyên này chỉ là vật nhỏ ở giới tu chân, nhưng đặt ở nhân gian thì chính là thần vật khó lường, không chừng sẽ quấy nhiễu số mệnh người khác.

Thẩm Thanh Huyền hiểu rõ, y lại hỏi: “Chúng ta còn phải tiếp tục ở đây sao?”

Lão Quốc Công và Lý thị là vương bản của y, bọn họ đi rồi, y cũng phải đi thôi.

Quả thực y rất nhớ Thẩm đại ca cùng Thẩm nhị ca, nhưng bây giờ hai vị ca ca gia đình mỹ mãn, tiền đồ vô lượng, dưới gối có một đôi trai gái rất hiếu thuận, thực sự không cần y bận tâm.

Lúc này đi là vô cùng thích hợp.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Có hai nhiệm vụ, vẫn nên hoàn thành ở nhân gian đi.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ cũng phải, nhiệm vụ cùng uống cùng say dùng thể xác này hoàn thành còn dễ hơn bản thể.

Bản thể hai người đều có tư lượng cao, dù không còn sát y thì chuyện cùng say vẫn không dễ dàng ...

So với trở về lãng phí rượu ngon, không bằng ở thể gian say một lần.

Thẩm Thanh Huyền hiếu kỳ nói: “Hai nhiệm vụ? Lẽ nào người có manh mối về hái sao trời?”

Hiện giờ bọn họ còn ba nhiệm vụ chưa hoàn thành, một là châm hương nhân duyên sau đó ý loạn tình mê, một là cùng uống cùng say, còn cái nữa là hái sao trời.

Còn việc lá thư thì họ đã hoàn thành trước khi đến nhân gian rồi, dù sao cũng đơn giản vô cùng.

Hương nhân duyên phải về giới tu chân hoàn thành, vậy cũng chỉ còn hái sao trời.

Nhiệm vụ hái sao trời này đến nay Thẩm Thanh Huyền vẫn chưa có chút đầu mối nào, chẳng lẽ Cố Kiến Thâm lại có ý tưởng?

Cố Kiến Thâm nói: “Xác thực có chút manh mối, có điều không thể nói, chỉ hy vọng lúc đó người đừng giận.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, ta nhất định sẽ không giận.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Chỉ mong là thế.”

Thẩm Thanh Huyền ngày càng tò mò: “Rốt cuộc muốn hái sao trời bằng cách nào?”

Cố Kiến Thâm làm động tác suyt giữa môi: “Trước giữ bí mật.”

Thẩm Thanh Huyền trừng mắt: “Nếu hái không thành thì sao?”

Cố Kiến Thâm dịu giọng nói: “Tất nhiên mặc người đánh phạt.”

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu tức: “Trên đời này ai phạt được người?”

Cố Kiến Thâm bốn cột nói: “Người không cho ta ôm ngủ, chính là hình phạt đáng sợ nhất trên đời này.”

Thẩm Thanh Huyền lại tặng cho hắn cái ha ha như mọi ngày.

Cố Kiến Thâm vui vẻ nhận, đứng đưng xem cái này thành khen ngợi.

Hai người ở nhân gian thêm ba năm, vì đang chịu tang nên cùng uống cùng say không thỏa đáng.

Tuy hiếu kỳ hoàng thất dùng ngày tính tháng(4), nhưng Thẩm Thanh Huyền lại không nghĩ thế, vốn thời gian ba năm không là gì với y, cần gì lại co lại ngắn?

(4) Chỉ thời gian lâu dài

Ba năm này, hai người họ còn thân mật hơn so với ba mươi năm trước.

Đương nhiên ... ở trong mắt người ngoài là càng càng thân mật.

Theo lý thuyết đã tới tuổi này, vừa không có con cái, để hậu thế nào cũng phải có chút mâu thuẫn, kết quả hai người họ còn ân ái hơn trước, trên quốc yến thâm tình nhìn nhau cười, nhét cho quần thần một miếng lớn thức ăn cỡ hỏ.

Điều này làm các đại thần nhăm nhe nhét mỹ nhân trẻ tuổi vào cung cho hoàng đế “vẫn còn được” phải chết tâm.

Bệ hạ quả thực sủng ái hoàng hậu như trứng độc vậy á!

Rõ ràng đã vào trung niên rồi, vậy mà vẫn gấp thức ăn châm trà cho hoàng hậu, dáng vẻ khác hoàn toàn khi nói chuyện với người khác, không hề có uy nghi đế vương, như một người trượng phu yêu thương thê tử mọi bề trên đời, nói lời nhỏ nhẹ, chậm giọng dễ dàng.

Có điều Thẩm hoàng hậu thực sự gánh nổi phần thịnh sủng này.

Rõ ràng tuổi đã gần năm mươi, vậy mà vẫn phong hoa yếu điệu, dường như còn khí độ trầm lắng hơn thuở thanh xuân, mỗi lúc cong môi khẽ cười đều sẽ làm vô số thần tử trẻ tuổi không dám thở mạnh một tiếng.

Năm tháng không để lại dấu vết trên người vị hoàng hậu này, ngược lại khí chất lắng đọng, làm nàng như được thấm dần nét thanh nhã lồi lạc trong xương, trở thành giai nhân một đời thể nhân vĩnh viễn khó quên.

Hiếu kỳ qua đi, Thẩm Thanh Huyền đến tể Thẩm Quốc Công cùng Lý thị.

Lúc trở về Cố Kiến Thâm đón y: “Trẫm chuẩn bị chút tiệc nhỏ, không biết Thanh Nhi có nề mặt thưởng thức không?”

Hơn ba mươi năm, không nhắc tới chỗ tốt khác của Cố Kiến Thâm, một tiếng Thanh Nhi này cũng được hẳn gọi ngày càng thạo, ngày càng tự nhiên.

Đến tận bây giờ Thẩm Thanh Huyền đã nghe quen, từ lâu không còn cảm thấy xưng hô thân mật như thế có gì không đúng.

Thẩm Thanh Huyền hỏi: “Bệ hạ tự mình xuống bếp?”

Cố Kiến Thâm nói: “Ngày lành cảnh đẹp như thế, đương nhiên trẫm phải tự tay chuẩn bị.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Vậy ta phải tỉ mỉ ném thử.”

Cố Kiến Thâm dẫn y vào chỗ, hai người ngồi đối diện nhau, càng cảm thấy khuây khỏa trong lòng.

Cố Kiến Thâm nhìn Thẩm Thanh Huyền mà thấy cảnh đẹp ý vui, trong lòng ngập tràn vui mừng.

Thẩm Thanh Huyền nhìn long bào kim sắc, hồng ngọc phủ châu của Cố Kiến Thâm, cũng yêu thích hết sức.

Hai người ở trong cung hơn ba mươi năm, Cố Kiến Thâm vì uốn mình làm vui lòng người, trang hoàng có thể nói vừa đỏ vừa vàng vừa tỏ vừa sáng ...

Vợ yêu thích gì thì cho cái đó, không quan tâm mắt có cay hay không!

Dù sao, các nhà khảo cổ học đời sau cũng lười khảo cứu về phẩm vị của Hoa cao tổ, thậm chí vì thế mà nhất trí cho rằng Thẩm hoàng hậu dụng tình sâu đậm với Bệ hạ, bằng không nữ tử thanh nhã thế kia sao có thể có thẩm mỹ làm xót mắt người cỡ này?

Cho nên á, cái thứ đồ chơi như lịch sử này đừng quá xem là thật, khảo tới khảo đi, khảo ra kết quả mà vẫn có thể lẫn lộn đầu đuôi.

Ngược lại có một số người đời sau nào bỏ rất hăng hái, chẳng hạn như ngàn năm sau đặc biệt lưu hành CP Cổ Thấm, nhất trí cho rằng Thấm hoàng hậu thật ra là nam mặc nữ trang, có mỹ mạo như nữ tử, nhưng là nam nhân trăm phần trăm, cho nên để hậu ân ái cỡ đó mà vẫn không thể có con nối dòng.

Nam nam làm sao sinh con? Không sinh được!

Hơn nữa nếu nào bỏ sâu thêm một tí sẽ rõ rệt cục Thấm hoàng hậu đẹp đến nhường nào, một nam tử có khả năng lừa gạt vạn nghìn triệu thần, được ca tụng là đệ nhất mỹ nhân, đủ để thấy dung mạo y khuynh thế khuynh quốc cỡ nào!

Đương nhiên Hoa Cao Tổ cũng là kiểu mẫu thâm tình, nếu hấn si tình như vậy, với tài hoa hoài bão của “Thấm hoàng hậu”, sao có thể cam nguyện dùng thân nữ tử ở hậu cung với hấn?

Đời sau khai quật không ít tấu chương Hoa cao tổ phê duyệt, trong đó có rất nhiều ngự phê đều là chữ viết của Thấm hoàng hậu.

Có không ít chuyên gia cho rằng Thấm hoàng hậu viết thay, dù sao thì chữ viết của Thấm hoàng hậu ưu mỹ tuần tú, vô cùng có khả năng Hoa cao tổ để thê tử viết giùm.

Nhưng càng nhiều người cho rằng những ngự phê kia đều do Thấm hoàng hậu tự mình hoàn thành.

Bởi vì nếu cẩn thận so sánh, có thể nhìn ra sự khác biệt giữa tấu chương hai người đế hậu phê duyệt, hơn nữa dựa theo thi từ họa mà Thấm hoàng hậu lưu lại, có thể nhìn ra *trong ngự chế nàng có đôi núi*(5), không chỉ tài hoa nổi bật, mà còn có hoài bão rất lớn!

(5) chỉ người có cái nhìn sâu xa nắm chắc về một sự vật sự việc

Hậu thế say mê nghiên cứu hai người này, thực sự kỳ tích thời họ tại vị quá nhiều, lựa một chuyện bất kỳ để kể cũng rất thú vị.

Song trên thực tế, đối với hai người, kỳ diệu nhất chính là mấy năm cuối cùng này.

Cùng uống cùng say hoàn thành hết sức thuận lợi, hai người nâng cốc trò chuyện vui vẻ, cùng nhau say ngất ngây.

Vì không cho hạ nhân vào, nên hai người họ ngủ trên giường mềm, quả nhiên say không biết trời trăng gì.

Chỉ tiếc say quá dữ dội, cho nên sau khi tỉnh lại thì không còn nhớ rõ mình đã nói gì.

Thẩm Thanh Huyền xoa xoa huyệt thái dương nói: “Tối hôm qua không mạo phạm Bệ hạ chứ?”

Đầu Cố Kiến Thâm cũng rất đau đớn, hần nói: “Mơ hồ nhớ người ghét bỏ đôi mắt ta.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Thật sự giống chuyện y có thể làm ra.

Cố Kiến Thâm nói: “May mà trời sinh ta có đôi mắt đỏ, bằng không chẳng phải người sẽ ghét bỏ ta cả đời?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nói: “Cũng không phải.”

Lời này nghe vào thì chính là ý “đúng rồi” đó!

Cố Kiến Thâm dịu y cười nói: “Thế nào, có ổn không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đầu vầng mắt hoa.”

Cố Kiến Thâm nói: “Rượu thế gian này không tốt, uống nhiều quá sẽ hại thân.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cũng may nhiệm vụ hoàn thành.”

Cố Kiến Thâm ôm ngang y lên: “Đi, vào ngủ một giấc thật ngon.”

Thẩm Thanh Huyền vòng lấy cổ hần nói: “Bệ hạ không choáng sao?”

“Choáng chứ.” Cố Kiến Thâm cúi đầu nhìn y, “Có điều cũng quen rồi.”

Thẩm Thanh Huyền nghe không hiểu: “Sao lại quen?”

Cố Kiến Thâm đặt một nụ hôn lên trán y: “Vừa thấy người, đầu đã cảm thấy choáng váng say ngất, qua nhiều năm như thế, người nói ta có quen không?”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Lắm lời.”

Cố Kiến Thâm bị giọng nói mềm mại của y trêu cho lòng ngứa ngáy, lập tức cúi đầu hôn y.

Thẩm Thanh Huyền dường như cũng quen rồi, quen với nụ hôn của hắn.

Chuyện này ...

Không thể nói rõ là tốt hay xấu.

Hai người nghỉ ngơi mấy ngày, Thẩm Thanh Huyền vẫn bắn khoản nhiệm vụ hái sao trời, y hỏi hắn: “Cái này rốt cuộc muốn hoàn thành thế nào?”

Cố Kiến Thâm nhìn y chăm chăm hỏi: “Người tin ta không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tin chứ.”

Cố Kiến Thâm nắm tay y nói: “Vậy thì giao cho ta.”

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Không cần ta làm gì sao?”

Cố Kiến Thâm nghĩ một hồi rồi bảo: “Người không cần nghĩ nhiều, thả lỏng hoàn toàn, đi theo lòng mình.”

Lời này quá mơ hồ, Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Chỉ vậy là được rồi sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Đúng, những việc khác cứ giao hết cho ta.”

Không phải Thẩm Thanh Huyền hoài nghi hắn sẽ hãm hại y, chẳng qua đối với chuyện mình không biết sẽ luôn có chút bất an căng thẳng.

Y hỏi Cố Kiến Thâm: “Có nắm chắc không?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Bảy, tám phần mười.”

Cao vậy sao! Thẩm Thanh Huyền nhất thời hài lòng: “Được, vậy thì giao cho người!”

Cứ thế họ cùng tán gẫu dưới ánh trăng, không hề có xú ý định hái sao trời.

Thẩm Thanh Huyền không nghĩ nhiều, ung dung cùng đi dạo với Cố Kiến Thâm, tùy ý nói chút chuyện lý thú, ngược lại cảm thấy thả lỏng thích ý.

Đột nhiên ...

Thẩm Thanh Huyền huyệt chân, cảm giác mất trọng lực đánh úp vào mặt!

Y cả kinh trong lòng, nóng lòng muốn bắt lấy gì đó, nhưng chung quanh trống rỗng không với tay được gì, không có gì để nắm chặt, cảm giác bất lực như thủy triều tràn vào miệng mũi, vừa quen biết lại quá đổi xa xôi chen chúc trong lòng, ký ức phủ bụi từ lâu hóa ra lại rõ ràng như thế.

Giếng sâu đen kịt, mùi hôi thối mục nát, hơi thở ẩm ướt như vô số rắn độc phun lưỡi đầy nguy cơ.

Lòng Thẩm Thanh Huyền là một mảnh lạnh lẽo, phẳng phất như trở về tuổi ấu thơ xa xăm kia, quay lại những ngày đêm bị giam trong giếng sâu.

Cô độc, vắng lặng, yên tĩnh cùng đen kịt như chết chóc.

Ngay sau đó, y ngã vào một cái ôm mềm mại.

Đầu óc Thẩm Thanh Huyền trống rỗng, thật lâu mà vẫn không sao bình tĩnh nổi.

Mãi đến khi một giọng nói trầm ấm vang lên: “Đừng sợ, không có chuyện gì đâu.”

Đây là âm thanh chưa từng tồn tại trong ký ức, đây là giọng nói xa lạ nhưng cũng rất đổi thân thuộc, đây là ... Cố Kiến Thâm.

Đột nhiên, một luồng sáng ấm áp xuất hiện, ánh nền lay động soi rọi bóng tối, mang đến nóng rực và sáng ngời.

Thẩm Thanh Huyền ngẩng đầu, ánh nhìn rơi vào trong mắt Cố Kiến Thâm.

Trong con người đen nhánh chập chờn lấp lánh ánh sao, ở trong nơi cực sâu cực lạnh cực đen này, dường như nở rộ một vì sao chói mắt trong trời đêm.

Tim Thẩm Thanh Huyền mãnh liệt run lên.

Sau một khắc, Cố Kiến Thâm đã mang y rời khỏi giếng cạn ẩm ướt.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, vẫn là hậu hoa viên ấm áp như xuân, nhưng Thẩm Thanh Huyền cả buổi vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Cố Kiến Thâm đau lòng chịu không thấu, hấn ôm chặt y nói: “Tốt rồi tốt rồi, không sao rồi, nếu khó chịu em cứ đánh ta đi, là ta không tốt, làm em phải sợ.”

Thẩm Thanh Huyền không động dậy, chỉ tùy ý để hấn ôm như thế.

Qua thật lâu, y rốt cục mở miệng: “Thì ra là thế phải không?”

Cái gọi là hái sao trời, đương nhiên không phải hái sao chân chính ... Mà thứ y cần chẳng qua chỉ là sự cứu rỗi mà thôi.

Khi còn bé, một khắc ngã vào giếng sâu kia, khoảnh khắc ấy y rất mong có người sẽ kéo y thoát ra từ trong vũng bùn.

Không có mấy ngày đêm sau đó, không có chờ đợi bất lực cô đơn lạnh lùng, không có ẩm ướt cùng âm lãnh khiến người nghẹt thở kia.

Y chẳng qua chỉ muốn trong bóng đêm đen kịt một màu, có thể nhìn thấy đôi mắt lấp lánh như ngôi sao này.

42. Chương 42: Lại Châm Hương Nhân Duyên

Cố Kiến Thâm dẫn y về nhà, Thẩm Thanh Huyền đã triệt để tỉnh táo lại, y nói rằng: “Ta đi tắm.”

Ban này y thật sự rơi vào giếng cạn, tuy Cố Kiến Thâm ôm lấy y rất nhanh, nhưng y phục của y vẫn bị bẩn.

Cố Kiến Thâm không nhiều lời, chỉ đáp: “Đi thôi.”

Từ buồng tắm đi ra, Thẩm Thanh Huyền đã thay tắm y, tóc dài cũng xoa tung sau lưng, dáng vẻ không mang bất kỳ truy sức nào ngược lại trông càng xinh đẹp.

Cố Kiến Thâm rót trà nóng cho y, từng hơi nóng mang theo hương trà ôn nhuận, có thể giúp trái tim xao động bình ổn lại.

Thẩm Thanh Huyền ngồi bên cạnh hấn: “Bệ hạ ...” Nói đoạn, y ngẩng đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm Cố Kiến Thâm, “Sao người có thể nghĩ ra cách đó để hoàn thành nhiệm vụ?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, hỏi ngược lại y: “Người cho rằng thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu nói: “Ta không biết.”

Cố Kiến Thâm chỉ gỡ nửa gút thắt: “Có lẽ sẽ có một ngày người tự mình tìm được đáp án.”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

“Được rồi, ” Cố Kiến Thâm châm trà cho y, “Nếm thử trà này đi, chúng ta nên về rồi.”

Thẩm Thanh Huyền nâng chung trà lên, khẽ nhắm một hớp, hương trà lan giữa răng môi, câu ‘Người thích ta thật sao’ đến bên miệng, lại không sao hỏi ra thành lời.

Hỏi thì làm được gì? Cố Kiến Thâm cho y đáp án thì thế nào?

Quan trọng nhất là bản thân y, tin hay không tin?

Y không tin.

Thẩm Thanh Huyền cùng Cố Kiến Thâm rời đi chẳng hề đột ngột, hoàng đế loài người có thể tại vị ba mươi năm đã tốt lắm rồi.

Mặc dù không có con nối dòng, nhưng bọn họ nhận nuôi con của Thẩm Khuynh Lỗi.

Cố Kiến Thâm giả bệnh mấy năm rốt cục đến hồi kết, có Thẩm Thanh Huyền ở đây, họ lừa đám thái y quá dễ dàng, từng người đều lắc đầu thở dài, lo sợ một lời không hợp liền chôn theo.

Hơn mười ngày cuối cùng, Cố Kiến Thâm bị bệnh liệt giường, Thẩm Thanh Huyền cực nhọc ngày đêm hầu hạ bên người.

Tình cảnh này thực sự khiến người cảm động ...

Cố Kiến Thâm “bệnh” tới khó thở còn có thời gian nói đùa: “Người biết không? Ta còn định đưa ngôi vị hoàng đế cho người.”

Thẩm Thanh Huyền hơi hốt nói: “Ta muốn thứ này làm gì?” Một ngôi vị hoàng đế nhỏ bé ở thế gian, thật sự không đáng nhắc tới với Thẩm Thanh Huyền.

Cố Kiến Thâm nói: “Không phải ai cũng bảo hoàng đế là sao Tử Vi chuyển thế ư? Có lẽ đưa người ngôi vị hoàng đế cũng là hái sao trời cho người.”

Không ngờ vừa nhắc tới đề tài này, Thẩm Thanh Huyền khẽ động tâm tư, hỏi hẩn: “Vậy sao lại thay đổi chủ ý?”

Cố Kiến Thâm nhìn y, mặc dù sắc mặt trắng bệch tiêu tụy, nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh có thần như trước: “Bởi vì đó không phải là thứ người muốn.”

Thẩm Thanh Huyền mơ hồ bắt được chút dấu vết: “... Ta muốn sao?”

Cố Kiến Thâm đáp một tiếng rồi không chịu nói nữa.

Thẩm Thanh Huyền lại nhìn về phía hẩn, chợt phát hiện tên này đã đi rồi.

“Bệ hạ ... bằng hà rồi!” =))))))))))))))))))

Kèm theo tiếng gào bi ai của thái giám, thần tử bên ngoài đồng loạt rạp đầu khóc rống.

Thẩm Thanh Huyền nở nụ cười, nằm nghiêng bên giường Cố Kiến Thâm, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Phu khứ phụ tùy(*), Hoa cao tổ cùng Thẩm hoàng hậu dùng tình yêu như truyền kỳ định nghĩa thế nào là đôi người một đời một kiếp.

() Chồng đi vợ theo*

Mấy chục năm nhân gian, chẳng qua chỉ như vài ngày ngắn ngủi ở giới tu chân.

Vạn Tú Sơn không thay đổi chút nào, cả hoa đào cũng nở rộ treo trên cành cây, lay động kiều diễm, thân thiết hoan nghênh chủ nhân trở về.

Một đợt khí tức bay tới, Thẩm Thanh Huyền cho phép Cố Kiến Thâm vào.

Hai người bên nhau ở thế gian gần bốn mươi năm, lúc này gặp lại bỗng cảm thấy rất mới mẻ.

Vẫn là Cố Kiến Thâm mở miệng trước: “Thân thể phàm thai không sánh được một phần ngàn phong thái của người.” Dù Thẩm hoàng hậu đã được y đồng hóa tới cực hạn, nhưng vẫn khác biệt rất lớn với bản thể, đây là chênh lệch không thể hình dung, không có cách nào so sánh.

Khóe môi Thẩm Thanh Huyền khẽ nhếch: “Đôi mắt Bệ hạ quả nhiên là báu vật thế gian.”

Cố Kiến Thâm đến gần y, cầm tay y nói: “Cũng chỉ có đôi mắt này là báu vật?”

Thẩm Thanh Huyền dời tầm mắt, kéo cổ áo hơi mở ra của hắn xuống.

Cố Kiến Thâm lắc đầu cười khẽ, giọng nói rất chi là ám muội: “Muốn xem không?”

Thẩm Thanh Huyền như mèo nhìn thấy cá: “Muốn ...”

Hơn bốn mươi năm không thấy, có thể không muốn sao? Ày ... còn Tiểu Kim Long nữa, chờ xem huyết ấn xong thì đi thăm Tiểu Kim!

Cố Kiến Thâm lại có ý gợi hứng thú của y: “Về trước đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đúng! Đi châm hương nhân duyên trước đã.”

Làm thế nào để mất hứng? Đây là một trong những kỹ năng đặc biệt bí truyền của Liên Hoa Tôn chủ.

Ngay lúc đó Cố Kiến Thâm hết muốn cho y xem nữa!

Thẩm Thanh Huyền lại không hề phát giác, y vẫn còn bận khoản nhiệm vụ sau cùng, châm hương nhân duyên, ý loạn tình mê...

Rồi về sau nữa? Sẽ lại có thêm nhiệm vụ kiểu gì?

Bởi vì đã thay đổi cảm xúc, hiện giờ Thẩm Thanh Huyền cảm thấy làm nhiệm vụ cùng Cố Kiến Thâm cũng thú vị quá chừng.

Hai bó hương mua trước đó, hiện giờ chỉ còn một, Thẩm Thanh Huyền nhún nhường: “Người trước đi.”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Lỡ như ta không khống chế được thì phải làm sao?”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra, nhưng rất nhanh hỏi ngược lại hắn: “Nếu làm thật thì có phá cấm chế của người không?”

Y có thể hỏi như thế, Cố Kiến Thâm không chỉ không giận mà còn rất vui.

Tốt xấu gì trong lòng gia hỏa này đã bắt đầu nghĩ tới hắn, có lẽ không liên quan tới ái tình, nhưng ít ra ngọc giản biểu hiện như thế, đồng nghĩa y không còn muốn đưa hắn vào chỗ chết nữa.

Cố Kiến Thâm cười nói: “Người đừng câu dẫn ta quá, ta hẳn có thể chống đỡ.”

Thẩm Thanh Huyền nghiêm túc nói: “Được, chỉ cần nhiệm vụ hoàn thành thì lập tức dừng lại!”

Cố Kiến Thâm ngẫm nghĩ rồi nói: “Chúng ta cùng châm đi.”

Thẩm Thanh Huyền hiếu kỳ nói: “Có được không?”

Cố Kiến Thâm: “Thử xem thì biết.”

Thẩm Thanh Huyền đồng ý, hai người đồng thời châm hương nhân duyên, khói mỏng sắc đỏ chậm rãi bay lên, mang theo cảm xúc khác lạ.

Cố Kiến Thâm hôn Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền cũng phối hợp đáp lại hắn.

“Nhắm mắt lại.” Hắn nhẹ giọng nói với Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền không nỡ nhắm mắt, Cố Kiến Thâm dứt khoát nhắm mắt trước, không nhìn thấy mắt đỏ mình yêu thích, bấy giờ Thẩm Thanh Huyền mới đắm chìm vào môi răng dây dưa triền miên.

Hai người làm phu thê mấy chục năm ở thế gian, hôn môi vô số lần, đã hết sức quen thuộc lẫn nhau từ lâu, có thể do từ đầu chí cuối đều không đi tới bước cuối cùng, cho nên mỗi nụ hôn đều mang theo nhiệt độ trên người, vừa hôn đã đốt lên nhiệt tình trong lồng ngực.

Khi Cố Kiến Thâm buông Thẩm Thanh Huyền ra, Thẩm Thanh Huyền thở gấp nói: “Y phục ...”

Cố Kiến Thâm nói: “Người giúp ta.”

Hai gò má Thẩm Thanh Huyền ửng hồng, đôi mắt trong veo, cứ thế mà nhìn người say đắm, thật sự vô cùng quyến rũ.

Cố Kiến Thâm thấy rằng, nếu không niệm Thanh Tâm chú, chỉ một nụ hôn thôi cũng đã làm mình ý loạn tình mê rồi.

Nhưng không thể cứ nhẹ nhàng như vậy rồi kết thúc, tốt xấu gì cũng phải nếm thử chút hương vị.

Thẩm Thanh Huyền cởi y phục hắn, khi cấm ẩn xinh đẹp lâu ngày không gặp lộ ra, Thẩm Thanh Huyền nhìn ngắm đến sững sờ.

Có thể nhìn thấy sự say mê trong đôi mắt sương lạnh thanh ngạo kia quả là mỹ diệu tới cực điểm.

Lại nghĩ đến y vì hấn mà biến thành như vậy ...

Cố Kiến Thâm không nhịn được, cởi bỏ xiêm y của y, hôn lên cơ thể như ngọc ấy.

Thẩm Thanh Huyền hừ nhẹ một tiếng, ngón tay thon dài rơi trên bả vai hấn.

Thế rồi trong thời khắc sục sôi ngất trời ấy, ngọc giản nhấp nháy.

Thẩm Thanh Huyền không thể tránh né nhìn thấy hàng chữ hiện trên ngọc giản: “Hai mươi mốt, cùng hưởng đêm xuân với Cố Kiến Thâm.”

43. Chương 43: Có Qua Có Lại Mới Toại Lòng Nhau

Thời khắc nhìn thấy hàng chữ này, trong đầu Thẩm Thanh Huyền liền nghĩ —— nhiệm vụ trước đó đều đã hoàn thành, cho nên tuyên bố nhiệm vụ mới.

Y tập trung nhìn, quả nhiên là thế, hai mươi nhiệm vụ trước đó toàn bộ biến thành xám nhạt, chỉ còn điều cuối cùng vẫn sáng, đáng chú ý nhất là bốn chữ cùng hưởng đêm xuân.

Cho nên nói ... Cố Kiến Thâm đã ý loạn tình mê rồi?

Thẩm Thanh Huyền duỗi tay nắm chặt hấn.

Cố Kiến Thâm bị một luồng tê dại truyền thẳng tới óc, suýt chút nữa đã đánh mất lý trí.

Thẩm Thanh Huyền lập tức buông tay, vốn định lui về phía sau, nhưng rất nhanh y lại nhớ tới nhiệm vụ trên ngọc giản.

Hmm ... cứ thế mà tiếp tục làm, chẳng phải nhanh chóng hoàn thành rồi sao?

Nhưng nếu vậy, chẳng phải Cố Kiến Thâm sẽ vi phạm cấm chế của mình sao?

Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngợi, cuối cùng vẫn lên tiếng: “Bệ hạ ... Nhiệm vụ hoàn thành.”

Cố Kiến Thâm làm như không nghe, động tác chưa hề ngừng lại.

Thẩm Thanh Huyền bị hấn làm cho ngổn ngang rối loạn, nhưng y vẫn kiên trì nói: “Chỗ ta có nhiệm vụ mới.”

Lời này nhắc nhở Cố Kiến Thâm, làm cho đại não đang thiêu cháy của hấn thanh tỉnh một lúc.

“Nhiệm vụ gì?”

Thẩm Thanh Huyền khê giọng đáp: “Cùng hưởng đêm xuân với người.”

Nghe y dùng ngữ điệu then thùng nói ra bốn chữ cuối, Cố Kiến Thâm chỉ thấy máu khắp người sôi trào, hấn ôm chặt người vào lòng, ném lên giường: “Vây tiếp tục thôi.” Xong rồi đè lên.

Thẩm Thanh Huyền chống tay lên ngực hấn, không giống chổi từ, mà còn ôm tâm trạng khao khát nhưng vẫn ra vẻ kháng cự: “Người có thể sao?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Yên tâm, trăm nhất định cho Thanh Nhi một đêm tốt đẹp.”

Nghe hấn gọi y như thế, Thẩm Thanh Huyền cũng bắt đầu thấy hơi nóng, nhưng y vẫn tốt bụng nhắc nhở hấn: “Cấm chế của người ...”

Cố Kiến Thâm không muốn nghe y nói những lời này, cánh môi ngọt ngào này chỉ cần phát ra những âm thanh mỹ lệ là được rồi.

Hôn môi vỗ về trên chọc như thế, Thẩm Thanh Huyền lập tức bị hấn đẩy lên dục vọng.

Nhìn dáng vẻ người dưới thân, Cố Kiến Thâm triệt để kìm lòng hết nổi, hấn nhào người tới ...

Thẩm Thanh Huyền lập tức thanh tỉnh: “Chờ đã.”

Thời điểm này sao Cố Kiến Thâm có thể chờ được.

Thẩm Thanh Huyền nhìn hấn chòng chọc hỏi: “Tại sao ta ở bên dưới?”

Cố Kiến Thâm: “...”

Khi nói chuyện, người vốn đang ôn nhu mềm mại đứng dậy, cánh tay trắng nõn vung lên, một luồng hơi thở thanh lãnh rét căm vọt thẳng vào đáy lòng, chớp mắt làm cho lý trí hỗn loạn trở về như cũ.

Pháp thuật kia có thể còn mất sức hơn Thanh Tâm chú rất nhiều.

Hai người chạm vào là nổ ngay cứ thế tỉnh táo lại.

Y phục vẫn hỗn loạn, nhưng bầu không khí lại khác biệt hoàn toàn.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta nghe nói nam nam giao hoan, có một bên phải thừa nhận, sao lại là ta?”

Bởi vì người thiếu thao.

Đương nhiên Cố Kiến Thâm không dám nói, hấn sợ nói xong đời này mình phải ngủ cuối giường.

Cố Kiến Thâm hít sâu một hơi, hỏi y: “Người thích ta không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

So với Thẩm Thanh Huyền do do dự dự, Cố Kiến Thâm nói chuyện vô cùng thẳng thắn: “Ta thích người.”

Mắt Thẩm Thanh Huyền lóe lên: “Thế ... thì làm sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Thật ra ta không ngại nằm dưới, nhưng điều kiện tiên quyết là người thích ta.”

Thẩm Thanh Huyền không hiểu: “Có liên quan gì?”

Cố Kiến Thâm nhìn chằm chằm y, ngữ điệu rõ ràng thấp hơn mọi ngày rất nhiều: “Ta thích người nên ta sợ người khó chịu, sẽ bận tâm cảm nhận của người, sẽ biết nặng nhẹ, cho người vui sướng thỏa mãn, nếu đổi lại người thì sao?”

Thẩm Thanh Huyền khựng lại, miễn cưỡng nói: “Ta cũng sẽ lo cho cảm nhận của người, ta cũng ...”

Cố Kiến Thâm cười trừ, trực tiếp phủ định: “Người sẽ không.”

Thẩm Thanh Huyền thật ... thật sự không tự tin được như hấn ...

Nhất thời Cố Kiến Thâm không còn hứng thú, hấn xoay người vào trong giường nói: “Ngủ đi.”

Thẩm Thanh Huyền đuối lý ... không tiện nói gì nữa.

Qua một lúc lâu, Thẩm Thanh Huyền lên tiếng: “... Nhiệm vụ mới của ngươi là gì vậy?”

Cố Kiến Thâm trực tiếp ném ngọc giản Tiểu Hồng cho y.

Thẩm Thanh Huyền vừa nhìn, nhất thời hai gò má ửng đỏ.

Trên ngọc giản đỏ phát sáng viết: “Cùng hưởng đêm xuân với Thẩm Thanh Huyền, cho y một đêm vui sướng khó quên nhất.”

Thẩm Thanh Huyền nhỏ giọng nói: “Ta ở phía dưới sẽ không vui sướng đâu.”

Cố Kiến Thâm chìa lưng về phía y, hiếm khi có cơ hội: “Ha ha.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng lại không nói rõ ra được ...

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, giả như ... chỉ là giả như, y thích Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm không thích y, sau đó nhiệm vụ yêu cầu bọn họ có một đêm tình hạnh phúc với nhau, vậy y nhất định không tình nguyện nằm dưới, vì vốn người này đâu có thích mình, mình đã thử lắm rồi, còn phải ở dưới, chẳng phải càng thêm thảm sao?

Càng quan trọng hơn là ... tôn nghiêm.

Thích một người không thích mình đã đủ mất mặt, còn phải chiều người một cách miễn cưỡng, Cố Kiến Thâm cũng không phải tên cuồng chịu ngược.

Hơn nữa ... Cố Kiến Thâm còn có cấm chế trên người, nếu hai bên lưỡng tình tương duyệt, có lẽ hắn sẽ cam nguyện phá vỡ cấm chế này, nhưng hiện giờ ...

Cố Kiến Thâm dựa vào cái gì?

Nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền thấy hơi hổ thẹn.

Nhưng dù có áy náy cỡ nào, muốn y nằm dưới hắn vẫn là chuyện không thể.

Không cách nào tưởng tượng được ... Không qua được vách ngăn tâm lý.

Cộng thêm từ đầu đến cuối Thẩm Thanh Huyền vẫn không tin Cố Kiến Thâm thật lòng thích mình.

Nhiệm vụ không làm tiếp được, sao Thẩm Thanh Huyền có thể ngủ được?

Y nghĩ ngợi một hồi ... bỗng nhiên nói: “Người vừa sờ giúp ta, ta cũng giúp người nhé.”

Cố Kiến Thâm: “!”

Thẩm Thanh Huyền dựa sát vào, ngón tay man mát dò vào vạt áo của hắn.

Cố Kiến Thâm lập tức cầm chặt tay y.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắn: “Có qua có lại mà.”

Cố Kiến Thâm hít sâu một hơi mới dần được xao động trong lòng: “Không cần.”

Thẩm Thanh Huyền lại chủ động hôn hắn, thậm chí còn ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, dây cung tinh tế mỏng manh trong đầu lạch cạch một tiếng vỡ nát thành mảnh vụn.

Hắn xoay người ghì chặt sau gáy y, vội vàng hôn trả lại.

Thẩm Thanh Huyền lại còn châm lửa khắp nơi, Cố Kiến Thâm bất chấp vò mề chẳng sợ nứt.

Có thể nếm được chút ngon ngọt nào thì cứ nếm, lỡ như ngọc giản kia không bao giờ tuyên bố nhiệm vụ tương tự nữa, chẳng nhẽ hắn phải đơn phương tương tư tới chết?

Ôm tâm trạng này, Cố Kiến Thâm càn rỡ một phen.

Xoa nắn vỗ về tới tận cuối, Thẩm Thanh Huyền bắt đầu giận: “Sao còn chưa ra ...”

Cố Kiến Thâm nói: “Để ta đi vào, nhất định ra được.”

Thẩm Thanh Huyền nguýt hắn một cái, Cố Kiến Thâm miễn cưỡng quay mặt đi, sợ mình tiếp tục nhìn sẽ kìm chế không nổi.

Sau đó ... sau đó Thẩm Thanh Huyền lại ôm lại sờ hắn, cuối cùng cũng làm cho tiểu Đế tôn giải phóng.

Sau khi xong việc, trong mắt Thẩm Thanh Huyền hiện lên thất vọng.

Cố Kiến Thâm liếc một cái liền biết, nhất thời lạnh giọng: “Người cho rằng như vậy có thể hoàn thành nhiệm vụ?”

Thẩm Thanh Huyền háng giọng nói: “Đương nhiên không thể.”

Cố Kiến Thâm vừa sượng xong lại bắt đầu khó chịu, một tay kéo người sang, ấn vào trong ngực nói: “Ngủ!”

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền không dám trêu chọc hắn, đành phải dỗ dành: “Được.”

Tĩnh ngủ, Thẩm Thanh Huyền mới ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm túc, hiện tại hai người họ không còn trong thịt thai phàm thể nữa, sao cứ phải tuân theo quy củ trời tối liền ngủ?

Quên đi quên đi, ngủ một giấc cũng không tệ, thoải mái quá chừng luôn mà.

...

Y vừa tỉnh, Cố Kiến Thâm cũng tỉnh theo.

Thẩm Thanh Huyền vẫn theo thói quen khi còn ở nhân gian, ngửa đầu nhìn hắn.

Cố Kiến Thâm vô cùng tự nhiên mà hôn y.

Hôn xong ... Thẩm Thanh Huyền sực nhớ ra, hiện giờ y không còn là Thẩm hoàng hậu nữa, cần gì vẫn phải cho hắn hôn chào buổi sáng!

Thôi vậy, hôn một chút cũng không tệ lắm.

Bên trong Vạn Tú Sơn không có thị nhân tiền hô hậu ủng như ở hoàng cung, hai người họ muốn thức đều phải dựa vào bản thân.

Cố Kiến Thâm ngồi dậy, Thẩm Thanh Huyền nhắc nhở hắn: “Dậy làm gì? Đâu còn cần vào triều.”

Cố Kiến Thâm: “...” Cũng phải.

Thẩm Thanh Huyền quan tâm hắn: “Ngủ thêm lát nữa đi!”

Cố Kiến Thâm ngửa ngáy trong lòng, ôm người hôn một cái.

Hai người nằm trên giường một lúc, sức nhớ ... ngủ gì nữa mà ngủ? Bọn họ cần gì phải đi ngủ!

Thói quen vẫn thật là đáng sợ ... Hai người nhìn nhau cười, ngược lại cảm thấy thú vị hết sức.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Hồi còn ở thế gian, luôn muốn sáng sớm có thể ngủ thêm một lát là tốt rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Phải, phiền nhất là vào triều.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đặc biệt là mùa đông.”

Cố Kiến Thâm tán thành: “Khi tuyết rơi, thật sự ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn rời khỏi ổ chăn.”

Thẩm Thanh Huyền hồi tưởng lại: “Ta thấy người cũng chịu khó thức dậy lắm.”

Cố Kiến Thâm nào dám nói mình sợ hiện tượng sáng chào cờ bị phát hiện, cho nên nhanh nhẹn đứng lên vào triều.

Thẩm Thanh Huyền thở dài nói: “Phàm nhân nhiều chuyện đau khổ, nhưng có khổ mới có vui mừng.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Chúng ta tu tiên không phải vì thoát ly khổ hải sao?”

Thẩm Thanh Huyền nhìn thang trời sụp đổ, chậm chậm nói: “Trên bể khổ không phải vẫn là bể khổ sao?”

Lời này Cố Kiến Thâm không cách nào đáp lại y, bởi vì hắn cũng không xác định.

Hai người ở Vạn Tú Sơn hai ngày, đến ngày thứ ba, Cố Kiến Thâm bảo: “Ta phải về Duy Tâm Cung một chuyến.”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên nói: “Đi đi.”

Cố Kiến Thâm vân vê ngón tay y nói: “Đi cùng ta không?”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Nhìn thấy ta, hộ pháp và tướng quân của người sẽ không tạo phản à?”

Cố Kiến Thâm nói: “Bọn họ dám?”

Thẩm Thanh Huyền tránh tay hắn nói: “Mau đi đi, có việc thì lại liên lạc.”

Cố Kiến Thâm thực sự có việc gấp nên không cưỡng cầu nữa.

Cố Kiến Thâm vừa đi, Vạn Tú Sơn liền trở nên cực kỳ trống rỗng, Thắm Thanh Huyền xoay người, tìm nơi phong cảnh nhả tịnh, uống trà ngắm trăng.

Vô số năm tháng trước kia, y đều bảo cứ ở thế này là được, nhưng lúc này lại thấy hơi khó chịu, luôn cho rằng chỉ cần quay đầu sẽ nhìn thấy một người: mi mắt anh tuấn, dáng đứng cao ráo, hần cong môi cười, hơn hẳn hoa đào nở rộ.

Khóe môi Thắm Thanh Huyền mỉm cười, cúi đầu uống một hớp trà xanh.

Thoáng qua mấy ngày, Thắm Thanh Huyền nhân lúc rảnh rỗi viếng thăm Tử Ngọ Quan.

Lần này y không hóa thành Triều Yên, mà trực tiếp đến tìm Diệp Trạ.

Quang cảnh gần bốn mươi năm, đối với toàn bộ Tử Ngọ Quan đều gần gũi không đáng nhắc tới, nhưng với đệ tử nhập môn thì quả thực là đoạn thời gian dài đằng đẳng vô cùng có ý nghĩa.

Bốn mươi năm, đủ để thấy rõ tư chất một người, đủ để vẽ ra con đường tu tiên, phân chia triệt để giữa tu sĩ và người phàm.

Nếu có duyên vấn đạo, hiện giờ hẳn cũng phải viên mãn trúc cơ; còn nếu không có, cũng nên tìm con đường khác cho họ.

Thắm Thanh Huyền vừa tới, Diệp Trạ đã kính cẩn chờ một bên.

Thắm Thanh Huyền nói ngay vào điểm chính: “Tiểu Hoa Đào kia của ta bây giờ ra sao rồi?”

Diệp Trạ tất nhiên cung kính nói: “Túc Vũ hai năm trước ngồi thiền bế quan, đang thử kết đan.”

Thắm Thanh Huyền khá là vui mừng: “Những năm này nó biểu hiện tốt không?”

Diệp Trạ nói: “Gân cốt ưu việt, tính tình thuần lương không ngu dốt, rất có tiền đồ.”

Thắm Thanh Huyền yên lòng: “Vậy thì tốt.”

Lúc nói tới đây, Diệp Trạ hơi do dự ...

Thẩm Thanh Huyền nhận ra: “Làm sao vậy?”

Diệp Trạm tạm ngừng rồi nói: “Tám năm trước, thánh nhân Chỉ Qua xuất quan.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Hắn ở đâu?”

Thánh nhân Chỉ Qua là một trong Tam Thánh, đại đồ đệ của Thẩm Thanh Huyền, họ Hạ tên Đình, tự Chỉ Qua.

Diệp Trạm nói: “Đệ tử không biết, sau khi thánh nhân xuất quan thì đến Tử Ngọ Quan một chuyến, chỉ hỏi đệ tử mấy câu liền rời đi.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Hắn hỏi cái gì?”

Diệp Trạm nói: “Thánh nhân Chỉ Qua chỉ hỏi chút chuyện liên quan tới ngài, những việc khác thì không nhắc tới.”

Thẩm Thanh Huyền nhắm mắt, thả thần thức ra bên ngoài, muốn tìm kiếm Hạ Đình, nhưng tiểu tử này ẩn dấu tung tích, nhất thời thăm dò không ra.

Chắc lại bề quan nữa rồi, y cũng không thấy có gì to tát, chỉ hỏi Diệp Trạm: “Hắn không làm khó người chứ?”

Diệp Trạm: “...”

Trên mặt Thẩm Thanh Huyền mang ý cười, đưa tay nói: “Tay cầm lấy.”

Diệp Trạm ngẩn ra, không dám động đây.

Thẩm Thanh Huyền để tay trước mặt hắn, cổ vũ mà nhìn hắn: “Không sao đâu, để lên trên.”

Diệp Trạm cúi đầu nói: “Không sao đâu ạ! Thánh nhân giáo huấn có lý, đệ tử cam tâm lãnh phạt.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Tính hắn ta còn không rõ sao? Không biết nặng nhẹ.”

Nói rồi y cầm tay Diệp Trạm, Diệp Trạm nhất thời khẩn trương muốn quỳ xuống.

Thẩm Thanh Huyền thăm dò, chau mày nói: “Thực sự là làm bừa.”

Nói xong, từ lòng bàn tay y tuôn ra luồng sáng trắng mềm mại, vây lấy Diệp Trạh, trong chớp mắt chữa trị từng kinh mạch bị tổn thương của hăh.

Giọng Diệp Trạh nức nở: “Tôn chủ ...”

Thẳh Thanh Huyền nói: “Được rồi, chuyện trước đó người đã xử lý rất tốt, không cần thiết chịu phạt.”

Diệp Trạh không thốt ra được nửa câu.

Thẳh Thanh Huyền vỗ vỗ bả vai hăh nói: “Tu hành cho tốt, chờ tới khi người nhập thánh, ta tặng người món quà nhỏ.”

Lúc Diệp Trạh bị thánh nhân Chỉ Qua chấn loạn kinh mạch lông mày cũng không nhúh một cái, nhưng lúc này thân thể thoát khỏi đau đớn, khôi phục như lúc ban đầu, hăh lại lệ nóng doanh tròng.

Thẳh Thanh Huyền rất sợ thấy hăh khóc sụt sùi, vì vậy bảo: “Ta đi đây, có bình phong ta bố trí cho người, Hạ Đình không thể bắt nạt người nữa.”

Mặc dù với tu vi hiện giờ Hạ Đình có thể dễ dàng phá vỡ bình phong của Thẳh Thanh Huyền, nhưng Thẳh Thanh Huyền vẫn nắm chắc, tiểu tử phách lối kia cũng do một tay mình nuôi nấng, dù ra sao cũng phải cho y chút thể diện.

Thẳh Thanh Huyền ngăm lại vị đại đồ đệ này, không khỏi lắc đầu bật cười.

Cũng phải gần ngàn năm rồi không gặp hăh, từ khi hăh quyết tâm hóa thân, y chưa từng nhìn thấy Hạ Đình.

Xích Dương Tử còn tình cờ tới Vạn Tú Sơn một lần, Hạ Đình lại chưa từng tới chuyển nào.

Thẳh Thanh Huyền không khỏi nghĩ đến Thẳh Quốc Công cùng Lý thị, y cũng từng có lúc chân tình thực lòng mà chăm sóc ba đứa trẻ kia.

Thế nhưng Hạ Đình cường thế, Xích Dương Tử tùy tính, Mộc Huân lại buông thả.

Y giao phương pháp tu hành cho bọn họ, nhưng lại không hiểu được tâm tính họ.

Thôi vậy, một chữ Đạo, từ trước đến giờ vẫn không thể nói rõ.

Chỉ mong bọn họ có thể tự mình ngộ đạo, đến cuối đại thừa.

Trở lại Vạn Tú Sơn, Cố Kiến Thâm vẫn không liên hệ y, Thẩm Thanh Huyền nhìn nhiệm vụ trên ngọc giản mà đau đầu hết sức.

Nhiệm vụ này đối với y chẳng khác nào tử cục.

Có hai lựa chọn, một là y thích Cố Kiến Thâm, như vậy tất cả thuận lý thành chương; thứ hai là y tự nguyện ở phía dưới, tin rằng cũng có thể miễn cưỡng hoàn thành nhiệm vụ.

Thế nhưng thích một người, Thẩm Thanh Huyền không hiểu phải làm sao, đương nhiên không có cách nào; còn nằm dưới y lại không muốn, vì vậy cũng chỉ có thể bế tắc.

Cố Kiến Thâm không liên hệ y, y cũng không tiện liên hệ hắn, ở Vạn Tú Sơn quá nhàm chán, Thẩm Thanh Huyền nảy ra ý định, muốn tới một nơi thật xinh đẹp!

Tiểu Kim Long, y phải tới thân thiết làm quen với nó!

Thẩm Thanh Huyền vừa quyết định xong liền đi tới hang động của Tiểu Kim Long.

Bốn mươi năm với Tiểu Kim Long cũng không đáng là bao, miễn cưỡng đủ để nó ngủ ngon một giấc.

Thẩm Thanh Huyền mang theo trái cây Kim Long thích ăn, còn cầm theo cả đồng thứ sáng lấp lánh.

Không phải ai cũng bảo rằng thích vàng óng sao? Tuy y cảm thấy trên đời này không có gì sáng hơn Tiểu Kim, nhưng vì làm nó vui lòng, y vẫn miễn cưỡng đi tìm một ít.

Tiểu Kim Long nhảy cảm cực kì, thoáng cái đã cảm nhận được khí tức của Thẩm Thanh Huyền.

Nó vừa vui vừa lo lắng, dè dặt rúc mình trong góc, cuộn người, nỗ lực biến bản thân nhỏ hơn nữa.

Bệ hạ không tới ... Nó phải càng cẩn thận hơn, lỡ như chọc giận Tôn chủ đại nhân thì biết làm sao?

Nó còn chưa ngấm y đủ đâu, không muốn cứ thế bị đuổi về!

Thẩm Thanh Huyền thấy đuôi to cũng không để tâm, ngược lại vui mừng hết sức, thật vàng thật sáng thật chiếu!

Hang động đen kịt đều được rọi sáng như ban ngày.

Tiếc thay nhóc này sợ người lạ, không chịu gần gũi với y, bằng không y có thể tìm cho nó một sợi ruy băng đỏ thắm, quấn trên thân rồng, chẳng phải càng đẹp hơn sao?

Phân tích theo mạch não này, may mà Tiểu Kim Long không hóa hình người.

Bằng không thử nghĩ chút coi, tiểu ca ca tóc vàng mắt vàng xinh đẹp biết bao bị quấn cho một thân đỏ choét ...

Vừa vàng vừa đỏ, có biết xót mắt không hả!

Thẩm Thanh Huyền nào bổ mà vui vẻ quá chừng, nhẹ giọng gọi: “Ta mang trái cây cho người nè, người có muốn ăn thử không?”

Trái cây! Người được tí mùi vị! Tiểu Kim Long rất muốn ăn!

Thế nhưng không được ... Nếu quay đầu thì mắt vàng tâm thường này sẽ lộ ra, sẽ khiến Tôn chủ đại nhân chán ghét.

Nó không muốn làm y chán ghét mình đâu QAQ!

Nhịn xuống nào! Tiểu Kim Long mặc niệm trong lòng vô số tiếng nhất định phải nhẫn nại!

Thẩm Thanh Huyền thấy nó không hề bị lay động, lại dụ dỗ nói: “Ta còn mang đồ chơi cho người nữa nè ... Có muốn chơi không?”

Đồ chơi! Còn có đồ chơi! Tiểu Kim Long rất muốn chơi!

Nhưng mà ... Tôn chủ đại nhân tốt như vậy, nó càng không muốn làm y chán ghét.

Kiên trì, nhất định phải kiên trì!

Vậy mà trái cây lần đồ chơi đều không dụ được đại bảo bối này, Thẩm Thanh Huyền không khỏi thấy hơi sốt ruột.

Nhưng con rồng này là đặc sản Tâm Vực, trước đây y chưa từng nuôi, cho nên thực sự không biết làm gì nó mới vui.

Không bằng đi hỏi Cố Kiến Thâm?

Trước đó không có việc nên không tiện liên hệ, hiện giờ đã có lý do liên hệ rồi.

Thẩm Thanh Huyền lập tức truyền âm: “Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm sao cũng không ngờ Thẩm Thanh Huyền sẽ chủ động liên hệ hắn, không khỏi tâm thần rung động: “Hừm, có việc?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta tìm Tiểu Kim chơi, làm sao mới dụ được nó quay đầu lại nhìn ta?”

Một câu nói thiếu chút nữa làm Cố Kiến Thâm ném cả đồng việc chạy về Vạn Tú Sơn.

Đúng là nhất thời không trông chừng liền xảy ra chuyện lớn mà!

Chỉ có điều tình huống hiện tại không tiện đi, Loạn Ứng tẩu hỏa nhập ma, nếu không có hắn trông chừng, tu vi mấy nghìn năm của tiểu tử này có thể sẽ đi tong.

Cố Kiến Thâm nhẩm nại nói: “Người đừng một mình đi gặp nó, nó vốn sợ người lạ, người càng tới gần nó càng sợ. Chờ ta trở về ta dẫn người đi thăm nó, có ta ở đó nó sẽ tự do hơn nhiều.”

Thẩm Thanh Huyền vô cùng tiếc nuối nói: “Lâu vậy rồi mà nó vẫn chưa thích ứng sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Nó vốn quái gở lắm, bốn mươi năm không gặp người, nhất định càng xa lạ.”

“Cũng phải ...” Thẩm Thanh Huyền tin ngay.

Y rất là không nỡ mà nói với Tiểu Kim Long: “Ngày khác ta sẽ trở lại thăm người.”

Tiểu Kim Long nghe nói y sắp đi, vừa thở một hơi vừa thấy đau lòng quá chừng.

Thẩm Thanh Huyền thấy nó vẫn không quay đầu lại, không dám dọa nó nữa, đành trông mà thèm ánh vàng rực rỡ trên người nó, xoay người rời khỏi.

Từ từ rồi sẽ được thôi, một ngày nào đó y có thể chạm vào nó!

Y vừa đi, Tiểu Kim Long oa một tiếng khóc lên, nó vừa khóc vừa quay đầu nhìn, thấy trái cây và đồ chơi thì càng khóc thảm hại hơn.

“Nha nha nha, Tôn chủ quả nhiên không thích ta, trái cây kia hư rồi, đồ chơi cũng xấu quá chừng!”

Ầy ... Quên nói, Kim Long thích nhất ăn trái cây vừa rớt khỏi cành, chỉ cần nát một xít liền khó ăn muốn chết ...

Còn nữa, tuy thân Tiểu Kim Long vàng óng, nhưng từ việc nó thích Thảm Thanh Huyền có thể hiểu rõ, thẩm mỹ của gia hỏa này khác hẳn so với rồng thường, nó thích màu sắc trắng trong thuần khiết thanh thanh lãnh lãnh cơ.

Ví dụ như Thảm Thanh Huyền, chính là kiểu mẫu của cao lãnh, cực hạn của trắng trong thuần khiết, nó thích y lắm ấy ...

Cho nên người á rồng á, không thể nhìn bề ngoài, quý mới biết họ có thích mình hay không.

Thất vọng trở về từ chỗ Tiểu Kim Long, Thảm Thanh Huyền lại buồn bực ngán ngẩm.

Cổ Kiến Thâm hẳn đang có việc, trong thời gian ngắn không về được. Không có hắn ở đây, nhiệm vụ của mình càng không có tin tức gì.

Thảm Thanh Huyền đợi hai ngày, thực sự cảm thấy vô vị.

Với cảnh giới hiện giờ của y, bế quan cũng không có tác dụng gì, thang trời không thành, tu vi không tăng.

Không bế quan ... Y có thể làm được gì?

Thảm Thanh Huyền hơi động tâm tư, bỗng nhiên nảy ra ý tưởng ... Không bằng tới Tâm Vực xem thử coi sao?

Y hoàn toàn có thể che lấp khí tức, đến ngắm Duy Tâm Cung một lúc.

Đại diện lát đầy kim hồng ngọc, phong thái rộng lớn tới cỡ nào!

Nói đi là đi, Thảm Thanh Huyền không hề do dự, lúc này lập tức đi Tinh Hải.

Đối với tu sĩ bình thường, Tinh Hải Vọng Tấn là ranh giới không thể vượt qua, nhưng hoàn toàn không ngăn được Thảm Thanh Huyền.

Thảm Thanh Huyền dễ như trở bàn tay vượt qua Vọng Tấn.

Vì nguyên nhân địa hình, khu vực Thiên Đạo phía Bắc Tinh Hải quanh năm bầu trời trong xanh, thỉnh thoảng có mưa tuyết chẳng mấy chốc cũng sẽ trời quang mây tạnh, ngày đêm rõ ràng.

Tâm Vực phía Nam Vọng Tẫn lại hoàn toàn khác biệt, bầu trời màu xám nhạt, ban ngày không sáng ngời, ban đêm cũng không tối tăm, ngày đêm khó phân biệt.

Thẩm Thanh Huyền che giấu hơi thở mình, thích ý tiến vào tòa thành nằm ngoài cùng của Tâm Vực.

Thành trấn nơi biên cương có thể không phát đạt, nhưng lại không thiếu sôi nổi mới mẻ.

Thẩm Thanh Huyền đầy hứng thú đi dạo, đi tới một sở bán đấu giá, nghe có người quát một tiếng.

“Món đặc biệt của ngày hôm nay! Chén Kim Ô do Đế tôn đích thân chế tạo! Ngàn năm khó gặp! Đi ngang qua không nên bỏ qua nha!”

Chén Kim Ô? Đế tôn đích thân chế tạo?

Ngẫm lại thẩm mỹ của Cố Kiến Thâm, Thẩm Thanh Huyền nhất thời đầy hứng thú.

44. Chương 44: Đây Là Cố Kiến Thâm Làm??

Thẩm Thanh Huyền chủ yếu sang đây dạo chơi nên không vội lắm, trước cứ vớt được chén Kim Ô này đã rồi nói sau.

Y tùy tiện thay đổi hình dáng, theo đoàn người tiến vào phòng đấu giá.

Phong cách Tâm Vực vẫn chênh lệch rất lớn với Thiên Đạo.

Một đám người ăn mặc đen như mực, đôi mắt xám xịt, còn thích vẽ lên mặt lung tung, tự cho là cá tính chứ thực ra vô cùng nhếch nhếch.

Thẩm Thanh Huyền hết sức thất vọng, y còn tưởng vào hội trường rồi sẽ được thấy nhiều “Cố Kiến Thâm” chứ.

... Xem ra mắt đỏ của Đế tôn Tâm Vực là độc nhất vô nhị.

Nghĩ như vậy, Thẩm Thanh Huyền rất muốn gặp hắn ngay lập tức.

Chẳng qua vẫn phải chờ được chén Kim Ô trước cái đã. Vừa nghe tên đã làm người ta thích rồi, kim hả, nhất định là cái chén vàng óng xinh đẹp.

Thẩm Thanh Huyền nhẩn nại ngồi xuống, nhìn từng món phàm phu tục vật lên đài.

Một hạt châu nát có gì để mà cướp?

Một cây kiếm hồng có gì để mà tranh?

Một đan dược tạp chất chiếm bảy tám phần có gì để mà mua?

Thiệt phiền ... Nếu không phải phần quan trọng nằm ở sau cùng, y đã đứng dậy rồi đi từ lâu rồi.

Chờ rồi chờ, chờ một canh giờ, trên đài rốt cục bày ra một thứ khiến mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên.

Đó là một cái túi xinh xắn, ước chừng to bằng lòng bàn tay, toàn thân đỏ tươi, hoa văn tinh xảo bên trên được thêu bằng kim tuyến, vì có linh khí bám vào nên kim tuyến lấp lánh ánh sáng trông rất đẹp mắt.

Người bán đấu giá kia nói: “Túi Càn Khôn hồng ngọc nạm vàng này có thể chống lửa không thấm nước, đồng thời mang huyết khế, sau khi buộc định dù làm mất cũng không sợ, dù người khác nhặt được cũng không có cách nào mở ra!”

Nghe thì có vẻ thứ này rất hấp dẫn, có người hỏi: “Dung lượng ra sao?”

Người bán đấu giá nói: “Nửa thước vuông.”

Nghe thấy dung lượng này ... nhất thời có kẻ cười nói: “Vậy thì có tác dụng chó gì?” Nhỏ vậy thì chứa được gì?

Người bán đấu giá cũng cảm thấy lúng túng lắm ... Nếu không phải túi Càn Khôn này có huyết khế, dung lượng cỡ này căn bản không được mang ra bán đấu giá.

Chỉ có điều thành thị nhỏ này vốn cũng không bán được gì tốt, cho nên gom nó vào cho đủ số.

Người bán đấu giá không ôm hy vọng quá nhiều báo giá: “Ba trăm ...”

Gã còn chưa nói hết thì đã có người giơ tay: “Ba ngàn.”

Người bán đấu giá: “!!!

Thẩm Thanh Huyền cũng biết mình ra giá quá cao, thế nhưng y không muốn kéo dài thời gian.

Hơn nữa, một túi Càn Khôn đẹp nhường này hoàn toàn đáng với số tiền kia, ban đầu y còn định ra ba vạn kìa, nhưng sợ làm oanh động, cho nên sửa thành ba ngàn, xem như khích lệ vị sư phụ làm ra túi Càn Khôn này, hy vọng ngày sau hẳn có thể sản xuất thêm nhiều thứ tốt giống vậy.

Người bán đấu giá cho rằng mình lại nghe lầm, mãi tới khi thấy tấm bảng trong tay Thẩm Thanh Huyền.

Đúng vậy, không có sự cố, không thành vấn đề ... Thật sự là ba ngàn vực thạch!

Má ơi, gặp trúng nào tàn quý danh ngu ngốc nhiều tiền, muốn giao muốn giao muốn giao hàng ngay luôn á!

Người bán đấu giá vội vã hô to vài tiếng, thấy không ai tăng giá liền gõ nhịp, gã chỉ sợ tên ngốc kia đổi ý!

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền bắt đầu tốt hơn, cuối cùng xem như không để y chờ uống công nửa canh giờ này.

Phía sau lại là những món đồ tẻ nhạt, Thẩm Thanh Huyền vì chén Kim Ô nên miễn cưỡng đợi thêm nửa canh giờ.

Rốt cục, người bán đấu giá mang món đồ được che kín bằng vải đen lên đài.

“Món quan trọng của ngày hôm nay, do Đế tôn tự tay chế tạo, chén Kim Ô từng rất được yêu thích tại cung yến của Duy Tâm Cung!”

Thẩm Thanh Huyền lập tức tỉnh táo, nghiêm túc nhìn sang.

Trong nháy mắt miếng vải đen được xốc lên, tất cả chung quanh đều là tiếng hít vào, cả đám đều kinh sợ vì thiên vật kia!

Mỹ lệ tới cỡ nào! Toàn thân trắng bạc tản ra linh khí mỏng manh, tựa như ánh trăng sáng rõ trong bầu trời đêm, thanh nhã thoát tục biết nhường nào!

Người xem toàn trường đều sững sờ, thán phục không ngừng vẻ đẹp như hoa lan trong sơn cốc kia!

Thẩm Thanh Huyền vào giờ phút này: “...”

Y chờ hơn một canh giờ, ngồi ở chỗ này nghe bọn hắn gào thét nửa ngày, nhìn biết bao nhiêu vật rác rưởi, cuối cùng ... lại chờ được cái chén Kim Ô kiểu này đó hả?

Vàng đâu? Vàng đâu? Vàng chỗ nào đâu!

Tôn chủ đại nhân thấy mà giận quá chừng, muốn tới Duy Tâm Cung bắt cái người làm ra thứ này! Rất muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì!

Trên đài đã bắt đầu đấu giá, càng làm Thẩm Thanh Huyền giận hơn ở chỗ ... Một cái chén như thế không có chút tác dụng nào, lại còn rất xấu, giá khởi điểm vậy mà tới ba ngàn vực thạch!

Phải biết giá khởi điểm của túi Càn Khôn trước đó chỉ có ba trăm! Cái chén nát này sao có thể đáng với số tiền đó?

Càng khiến Thẩm Thanh Huyền không phục chính là giá khởi đầu còn cao tới vậy, kéo theo cả đồng người đấu giá.

“Ba ngàn một.”

“Ba ngàn hai.”

“Bốn ngàn!”

“Sáu ngàn!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Một đám ngu si.

Y không hề muốn cái chén này tí nào, vì vậy đứng dậy muốn đi.

Trước khi đi y bỗng dừng nãy ra suy nghĩ.

Sao Cố Kiến Thâm có thể chế tạo cái chén này? Có chỗ nào phù hợp với thẩm mỹ của bọn họ đâu?

Y biết Cố Kiến Thâm thích tạo ra vài thứ, khi còn ở nhân gian, lúc rảnh rỗi hẳn sẽ khắc ngọc, làm bức bình phong, còn thiết kế không ít đồ trang trí ...

Nói chung cái nào cũng làm Thẩm Thanh Huyền thích vô cùng, từng món đều khiến y yêu thích không buông tay ... Nếu không phải mấy thứ đó mang về giới tu chân sẽ bị tổn hại, lúc “chết” y đã mang theo luôn rồi!

Bởi mới nói, Cố Kiến Thâm chí thú hợp cạ với y sao có thể làm ra vật này?

Thẩm Thanh Huyền càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, y muốn lấy được nó rồi mang đi hỏi Cố Kiến Thâm.

Nghĩ vậy, Thẩm Thanh Huyền dừng bước, cao giọng: “Ba vạn.”

Toàn trường nhất thời hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm mà nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền cũng khó chịu cực kỳ, cái chén đó sao có thể xứng với giá trị này?

Nhưng vì bất việc, y dứt khoát nâng giá lên mức mà không ai có khả năng nâng tiếp, cứ thế lấy được đồ dễ như bỡn.

Khi ra phía sau nhận vật bán đấu giá, người bán đấu giá cẩn thận từng li nâng chén Kim Ô trị giá ba vạn vực thạch cho y, kết quả Thẩm Thanh Huyền không thèm đếm xỉa, ngược lại thậm trọng thu lại túi Càn Khôn vàng đỏ kia.

Người bán đấu giá: “...”

Thẩm Thanh Huyền tiện tay nhận lấy chén Kim Ô, bởi vì quá không để tâm mà làm người bán đấu giá sợ hết hồn: “Cẩn thận! Cẩn thận coi chừng mẻ á!”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Chờ y hỏi Cố Kiến Thâm xong liền đập nó.

Từ phòng đấu giá đi ra, Thẩm Thanh Huyền truyền âm cho Cố Kiến Thâm: “Ở đâu?”

Đúng lúc Cố Kiến Thâm có thời gian rảnh, hần cười nói: “Người ở đâu?”

Thẩm Thanh Huyền nói ngay vào điểm chính: “Tâm Vực.”

Cố Kiến Thâm ngẩn ra, lập tức thả thần thức, nháy mắt bao trùm toàn bộ Tâm Vực.

Nhưng Thẩm Thanh Huyền che dấu khí tức, không phải hần muốn tìm là tìm được.

Cố Kiến Thâm căng thẳng nói: “Người tới Tâm Vực?”

Thẩm Thanh Huyền dùng giọng điệu cực kỳ không tốt đáp: “Đúng.”

Cố Kiến Thâm nhảy bèn cõ nào chứ, vừa nghe cái giọng này liền biết y đang giận.

Hồng, lẽ nào y nhìn thấy Duy Tâm cung rồi? Lẽ nào đã biết trước đó hần lừa y?

Nào có Duy Tâm Cung làm bằng vàng ngọc? Trước khi gặp y hẳn thật sự không có thắm mỹ này.

Chẳng qua Duy Tâm Cung vàng ngọc chân chính đang trong quá trình xây dựng, hẳn không ngờ Thắm Thanh Huyền sẽ đột nhiên lại đây.

Cố Kiến Thâm ngẫm lại cái tính hay hờn kia của Thắm Thanh Huyền, nhất thời lo lắng nói: “Người ở đâu? Đây không phải là ...”

“Quả nhiên không phải người làm sao?” Thắm Thanh Huyền nói, “Ta đã bảo rồi, sao người có thể làm ra loại chén này chứ!”

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha ha, lão Cố đánh bậy đánh bạ tránh thoát một kiếp 23333

45. Chương 45: Một Bọn Tâm Vực

Thắm Thanh Huyền bắt cần nói ra lời trong lòng, nói xong y mới sực nhớ, mình còn chưa nói chuyện cái chén với Cố Kiến Thâm, sao tên này biết được?

Vì sao Cố Kiến Thâm biết được? Hẳn sững sốt, dè dặt hỏi: “Chén?”

Thắm Thanh Huyền nhân tiện nói: “Đúng, chén Kim Ô.”

Cố Kiến Thâm nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày, mơ hồ nhớ ra hình như có thứ như thế thật ... Đường như vào lúc hắn nhàn hạ nhìn thấy miếng ngọc sáng, vì thế làm ra một cái chén.

Lẽ nào Thắm Thanh Huyền trông thấy chén rượu kia?

Hắn không để ý những thứ này, hỏi trước: “Người ở đâu?”

Thắm Thanh Huyền nói địa điểm, Cố Kiến Thâm nói: “Chờ ta một chốc.”

Thật sự chỉ chờ một chốc, Cố Kiến Thâm rất nhanh đã tới bên cạnh Thắm Thanh Huyền.

Đã lâu không gặp, gặp lại vẫn rất thân thiết, tuy Thắm Thanh Huyền không cười, nhưng khó chịu trong mắt vì sự xuất hiện của hắn mà tiêu tan.

Cố Kiến Thâm thấy rõ, trong lòng không khỏi ngọt ngào, nắm tay y nói: “Sao ngươi lại đến nơi này?”

Thẩm Thanh Huyền thành thật nói: “Không có ngươi ta không cách nào làm nhiệm vụ, vì quá trễ nhạt nên muốn đến Tâm Vực nhìn xem.”

Đây tuyệt đối là lời thật lòng, Thẩm Thanh Huyền không có khả năng vì nhớ hắn mà tới tìm hắn, Cố Kiến Thâm rất rõ điều này.

Thế nhưng hắn vẫn có tí cảm giác mong đợi bị hụt hẫng, Cố Kiến Thâm nói: “Còn tưởng ngươi nhớ ta chứ.”

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Chẳng lẽ thế này không được tính là nhớ ngươi sao?”

Cố Kiến Thâm sững sờ.

Thẩm Thanh Huyền giải thích: “Nhớ nhiệm vụ liền nhớ tới ngươi, những ngày qua, mỗi ngày ta đều nhớ đến ngươi.”

Tuy không giống như mình mong đợi cho lắm, nhưng nghe mấy câu này từ trong miệng y, hắn vẫn có cảm giác vui sướng quần quanh trong ngực khó diễn tả bằng lời.

Cố Kiến Thâm mỉm cười nhìn y: “Ta cũng nhớ ngươi.”

Thẩm Thanh Huyền nở nụ cười.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Chỉ đơn thuần nhớ tới ngươi.”

Nghe hắn nói như vậy, Thẩm Thanh Huyền rất chi là vui vẻ, có điều đảo mắt y lại nhớ ra chén Kim Ô, vì vậy bảo: “Ta vừa tới thành trấn này, nghe bọn họ sắp bán đấu giá chén Kim Ô do ngươi làm, nên muốn lấy cho bằng được, kết quả đợi hơn một canh giờ, lại hốt được cái thứ này.”

Lần này Cố Kiến Thâm hiểu ra toàn bộ.

Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía hắn nói: “Đây là ngươi làm hả?”

Cố Kiến Thâm cực kỳ bình tĩnh đáp: “Sao ta có thể làm ra thứ này?”

Thẩm Thanh Huyền nhất thời mặt mày hớn hớn: “Ta cũng cảm thấy ngươi sẽ không.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Cũng không biết ai làm ra đồ chơi này, mượn tên tuổi của ta để bán được giá tốt.”

Đạo lý này Thẩm Thanh Huyền hiểu, hiệu ứng của danh nhân ấy mà, rất phổ biến.

Cố Kiến Thâm nghĩ tới lúc nhàm chán nhàn rồi mình thật sự làm ra không ít thứ, vì vậy cố chấp vá: “Sau này người nghe mấy lời kia thì đừng xem là thật, đồ ta làm sao có thể lưu lạc bên ngoài?”

Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại hai người họ ở thế gian hơn ba mươi năm, nhân tiện nói: “Người đúng là rất thích làm mấy thứ này.”

Cố Kiến Thâm nói: “Nhưng ta tuyệt đối không làm ra vật xấu xí cỡ này.”

“Cũng đúng.” Thẩm Thanh Huyền bắt đầu hăng hái, “Chén kim phượng quần rồng trong buồng ngủ của chúng mình mới đẹp cơ.”

Chuyện là vào ngày sinh nhật của Thẩm hoàng hậu, Cố Kiến Thâm tự tay chế tạo một cái chén bằng vàng cho y, bên trên khắc kim phượng giương cánh đầy sống động, bên cạnh có kim long mắt đỏ, muốn sáng bao nhiêu liền có bấy nhiêu, đôi mắt hồng ngọc kia của kim long hoa mỹ tới cực điểm, là vật vô giá.

Nếu đặt chén kim phượng quần rồng kia cạnh chén Kim Ô trước mắt, phỏng chừng ai cũng không ngờ chúng đều được tạo ra từ tay một người.

Dù sao sở thích thẩm mỹ cách biệt quá lớn, có thể nói long trời lở đất. Có thể thấy vì đỡ “vợ yêu” vui vẻ, Cố đế tôn cực kỳ nhọc lòng.

Biết chén Kim Ô “xấu xí” này không phải Cố Kiến Thâm làm, Thẩm Thanh Huyền triệt để không còn hứng thú với nó, thế là tiện tay ném đi.

Cố Kiến Thâm yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Cái chén này không thú vị, nhưng Tâm Vực lại có vô số vật thú vị, Thẩm Thanh Huyền nhìn về phía Cố Kiến Thâm nói: “Người bạn không?”

Cố Kiến Thâm mơ hồ biết y muốn làm gì.

Đúng như dự đoán, câu tiếp theo của Thẩm Thanh Huyền chính là: “Ta có thể theo người đến xem Duy Tâm Cung không?”

Y nghĩ mình theo hần về nhà, theo lý thuyết Cố Kiến Thâm hẳn phải vui lắm, nhưng Duy Tâm Cung mà Thẩm Thanh Huyền thích chưa xây xong, phong cách Duy Tâm Cung hiện tại còn mở mịt hơn cả Càn

Thính Điện ở Vạn Tú Sơn, sợ Thảm Thanh Huyền nhìn thấy liền “chia tay” với hắn ngay lập tức.

Cố Kiến Thâm nhọc nhằn khổ sở theo đuổi hơn ba mươi năm, sắp thấy có chút hy vọng, sao có thể hủy ở đây?

Nhưng có muốn gấp cỡ nào thì một tòa cung điện không thể nào hoàn thành trong chốc lát, ba mươi năm cũng mới xây được một nửa, sau đó còn phải chăm chút từng chi tiết, dù thế nào thì bây giờ tuyệt đối không thể để Thảm Thanh Huyền nhìn thấy.

Tuy Cố Kiến Thâm có thể dùng huyền thuật làm một tòa Duy Tâm Cung đột ngột mọc lên từ mặt đất, nhưng Duy Tâm Cung này giấu được người trong thiên hạ, lại chỉ không gạt được Thảm Thanh Huyền.

Dùng linh lực còn lại của nghĩa phụ hắn có thể lừa được Thảm Thanh Huyền, nhưng xúi linh lực này hoàn toàn không đủ để chống đỡ huyền thuật tinh tế khổng lồ như thế.

Cho nên ... phải làm gì bây giờ?

Cố Kiến Thâm cũng muốn thăng thần thành khẩn lăm, nhưng điều kiện tiên quyết là Thảm Thanh Huyền thích hắn.

Ở thời điểm hiện tại, chỉ sợ vừa thăng thần xong liền không có sau đó nữa.

Cố Kiến Thâm quyết tâm, đành phải tiếp tục giằng co: “Tạm thời không được.”

Thảm Thanh Huyền thất vọng đầy mặt: “Tại sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Trước đó Duy Tâm Cung xảy ra vài chuyện, bọn họ đang nghiêm tra tu sửa.”

Ngụ ý Duy Tâm Cung toàn là người, không tiện tới đó, dù sao đây cũng là nơi quan trọng của Tâm Vực, không phải hoàng cung thông thường ở nhân gian, dù Thảm Thanh Huyền có thể che dấu khí tức, nhưng nhiều đại tướng Tâm Vực ở đây thì vẫn rất nguy hiểm.

Thảm Thanh Huyền có thể thông cảm, y cau mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Cố Kiến Thâm đành phải nói rõ: “Lúc ta không có mặt, có kẻ đánh lén.”

Thảm Thanh Huyền hỏi: “Nghiêm trọng không?”

“Vẫn ổn.” Cố Kiến Thâm nói, “Chỉ là hộ vệ Loạn Ung đúng lúc phụ trách Duy Tâm Cung bị tẩu hỏa nhập

ma, vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.”

“Bị người ám toán?”

“Là tự hấn tu hành xảy ra sai sót.”

“Ra vậy à ...” Thắm Thanh Huyền nghĩ một hồi rồi nói, “Cần ta giúp không?”

Cố Kiến Thâm thật không ngờ y sẽ nói như vậy: “Người muốn giúp Loạn Ứng chữa thương?”

“Ừ, ” Thắm Thanh Huyền nói “Để ta, làm ít mà hiệu quả nhiều.”

Lời này quả thực không phải nói quá ... Tuy tín niệm của Thiên Đạo và Tâm Vực khác nhau, nhưng đạo tu hành đều bắt đầu từ dẫn linh vào cơ thể, cơ bản là giống nhau, cho nên Thắm Thanh Huyền có thể chữa thương cho Loạn Ứng.

Chỉ có điều Cố Kiến Thâm hơi do dự, trạng thái hiện giờ của Loạn Ứng đã ổn định, chủ yếu hấn được an bài ở Duy Tâm Cung, mà Thắm Thanh Huyền muốn thăm hấn thì phải tới Duy Tâm Cung, ờm ...

Thấy hấn ra vẻ chần chừ, Thắm Thanh Huyền còn tưởng hấn đang lo việc khác, ví dụ như sợ y dùng lý do chữa thương làm hại Loạn Ứng, vì vậy y bảo: “Người yên tâm, nhiệm vụ chưa hoàn thành, ta nhất định không chọc vào người.”

Cố Kiến Thâm quay đầu nhìn y, hỏi ngược lại: “Vậy nếu nhiệm vụ hoàn thành, người sẽ?”

Thắm Thanh Huyền bị hấn hỏi đến sững sờ.

Mặc dù Cố Kiến Thâm rất để tâm câu hỏi này, nhưng cũng không hy vọng y có thể nói ra lời gì hay, vì vậy giảm bớt bầu không khí nói: “Chờ nhiệm vụ hoàn thành người liền phi thăng, ta cũng không cần lo những việc này.”

Nào ngờ Thắm Thanh Huyền yên lặng một lúc lâu, bỗng nói: “Dù không phi thăng, ta cũng sẽ không gây phiền phức cho người.”

Cố Kiến Thâm đột nhiên quay đầu nhìn y.

Thắm Thanh Huyền thấy hơi mất tự nhiên, y bảo: “Người cần được chữa trị kia ở đâu? Việc này không nên chậm trễ, nhanh đưa ta đi xem.”

Như thế đã đủ làm Cố Kiến Thâm thỏa mãn rồi, sao còn có thể ép buộc y, hấn nắm tay y nói: “Nơi Loạn Ứng ở không được đẹp để cho lắm, mong người đừng để ý.”

Thẩm Thanh Huyền nguýt hấn một cái: “Mỗi người đều có thẩm mỹ riêng, sao ta có thể tùy ý chỉ trích người khác?”

Nghe thấy lời này, khóe miệng Cố Kiến Thâm tức thì cong lên, không chỉ trích người ngoài lại chỉ trích hấn, vậy chẳng phải đang nói hấn không phải người ngoài?

Cuộc sống phu thê hơn ba mươi năm quả nhiên không uổng phí.

Cố Kiến Thâm sáng khoái tinh thần, lập tức muốn được voi đòi tiên: “Có thể hôn xịu không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Thừa dịp y không lên tiếng, Cố Kiến Thâm xáp tới mỡ cái chóc lên môi y.

Thẩm Thanh Huyền câm nín, không hề nói gì.

Cố Kiến Thâm lại muốn tiến thêm thước nữa, lần này Thẩm Thanh Huyền tránh ra: “Đừng chậm trễ cứu người.”

Tình huống Loạn Ứng bây giờ không tệ lắm, Cố Kiến Thâm không lo lắng quá nhiều, nhưng Thẩm Thanh Huyền đã nói thế, hấn cũng không thể làm gì nữa, nắm tay y đến thành Nam Tâm – một trong tứ đại chủ thành của Tâm Vực.

Ban đầu Loạn Ứng ở Duy Tâm Cung, nhưng Cố Kiến Thâm đã sớm truyền âm cho họ, sai người khẩn cấp đón Loạn Ứng vào phủ đệ của mình ở thành Nam Tâm.

Ngoại hình của Thẩm Thanh Huyền tất nhiên phải thay đổi một chút, Cố Kiến Thâm nói: “Để ta giúp người đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Được.” Huyền thuật của Cố Kiến Thâm hợp với Tâm Vực hơn, không dễ khiến người ta phát hiện. Lại nói thành Nam Tâm không thể so với Duy Tâm cung, áp trận không được cao tay cho lắm, nên không lo bị bại lộ.

Cố Kiến Thâm không thay đổi quá nhiều, chỉ biến dung mạo của y bình thường hơn, không quá gây chú ý là được.

Tuy bày đàn Tâm Vực rồi việc thì lại mắng Thẩm Thanh Huyền là hắc tâm liên đệ nhất trong lịch sử, là

bạch liên hoa giả nhân giả nghĩa, là kẻ ba phải của Thiên Đạo.

Nhưng phàm là ai từng gặp Thắm Thanh Huyền, đều sẽ chấn động với dung mạo và phong thái của y.

Tâm Vực có một đại họa sĩ, trong lúc hần chu du tứ phương từng may mắn gặp Thắm Thanh Huyền giảng đạo, khi ấy lập tức kinh động như gặp tiên nhân, trở về vẽ một bức họa mỹ nhân.

Đạo đó cuộn tranh kia gây oanh động rất lớn, vô số người trầm mê đôi mắt thanh lãnh của người trong bức họa kia, thậm chí vì thế mà rối loạn tâm trí, rơi vào bể khổ sâu thẳm cầu mà không được.

Không ai biết đây chính là Thắm Thanh Huyền bị Tâm Vực bôi đen không ngừng nghỉ, lại càng không biết đó là kẻ ba phải của Thiên Đạo trong miệng bọn họ.

Sau đó Cố Kiến Thâm nhìn thấy bức họa này, tất nhiên vừa liếc một cái đã nhận ra đây là ai.

Vì bức họa này dẫn tới vô số kẻ si mê cuồng loạn, cho nên hần mang nó đi, khóa bên trong Duy Tâm cung.

Từ đó về sau bức họa này trở thành truyền thuyết.

Thông qua việc này có thể hiểu rõ, dung mạo của Thắm Thanh Huyền cực kỳ phù hợp với thẩm mỹ quan của người dân Tâm Vực, nếu y lộ diện, e rằng có không ít người muốn đổi sang thờ Thiên Đạo.

May mà tu vi Thắm Thanh Huyền đủ cao, kẻ đầu đường xó chợ không dám nhìn thẳng y, còn có can đảm đối diện thì toàn là người tâm pháp đại thành, tâm chí kiên định lạ thường.

Trong lúc trò chuyện thì đã đến phủ đệ Loạn Ung.

Vì đã thông báo từ sớm, cho nên bọn hạ nhân thấy Cố Kiến Thâm cũng không có gì bất ngờ, chỉ lo dọn dẹp hành lễ.

Hiện giờ Thắm Thanh Huyền tới đây với thân phận là đại phu, theo lý thuyết nên đứng sau Cố Kiến Thâm, ra vẻ kính sợ hết sức.

Thế nhưng ... Tôn chủ đại nhân chưa bao giờ theo thiết lập, làm đại phu thì cũng phải cỡ thần y, đi tới đâu đều phải được người ta tán tụng tới đó.

Cố Kiến Thâm đương nhiên là cái người tăng bốc y nhất.

Thấy vậy, bọn hạ nhân đều kinh ngạc vô cùng, rất chi là hiếu kỳ với Thắm đại phu này.

Một đường đi vào buồng ngủ của Loạn Ứng, vừa vào cửa, Thắm Thanh Huyền lập tức nhìn thấy một vị nữ tử áo trắng đứng cạnh giường.

Nữ tử kia quay đầu, đồng tử Thắm Thanh Huyền đột nhiên co rút.

Cố Kiến Thâm giới thiệu: “Vị này là Tiểu Huân, thị nữ của Loạn Ứng.”

Tiểu Huân ... Ánh mắt Thắm Thanh Huyền trở nên sâu xa.

Nữ tử được gọi là Tiểu Huân kia nhu nhược cúi đầu: “Bệ hạ vạn an.”

Thắm Thanh Huyền nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu.

Tiểu Huân nhận ra được tầm mắt của y, đôi mắt hẹp dài cũng nhìn về phía y.

Thắm Thanh Huyền cười lạnh trong lòng, trên mặt lại không biểu lộ gì.

Y không nhìn nàng nữa, chỉ tới bên giường, thăm dò mạch của Loạn Ứng.

Chỉ thử một lần y liền nắm chắc trong lòng, y dùng truyền âm nói với Cố Kiến Thâm: “Linh điền chấn loạn, tâm mạch tổn thương lớn, nếu ta dùng linh lực có thể chữa trị cho hắn ngay lập tức.”

Nhưng sẽ bại lộ thân phận của y, pháp thuật cỡ này linh lực dao động cực kỳ rõ, có khả năng kinh động hộ vệ Tâm Vực.

Cố Kiến Thâm nhíu mày.

Thắm Thanh Huyền bỗng mở miệng, từ tốn nói: “Thật ra chỉ cần tìm được một vị thuốc, thương thế của tướng quân Loạn Ứng có thể khôi phục nhanh chóng.”

Cố Kiến Thâm không rõ vì sao y bỗng nhiên lên tiếng, thuận theo hỏi y: “Thuốc gì?”

Thắm Thanh Huyền lơ đãng liếc sang Tiểu Huân kia: “Mộc Nguyệt quả.”

Vừa thốt ra ba chữ này, Tiểu Huân kia đột nhiên nhìn về phía Thắm Thanh Huyền, trong con ngươi vẫn luôn nhu nhược mềm yếu bắn ra một tia tinh quang.

Thắm Thanh Huyền không thèm nhìn, tiếp tục bổ sung: “Nguyệt Thụ của Tầm Nguyệt Tông ở Thiên Đạo

ba ngàn năm mới kết được một Mộc Nguyệt quả.”

Cổ Kiến Thâm nhảy bèn nhận ra sóng ngầm giữa Thảm Thanh Huyền cùng Tiểu Huân, mắt hắn híp lại, dòm kỹ Tiểu Huân ...

Tiểu Huân lập tức cúi đầu, vẫn là dáng vẻ lo lắng sốt ruột kia.

Cổ Kiến Thâm mở miệng nói: “Nghe nói Nguyệt Thụ này do một trong Tam Thánh – thánh nhân Khinh Nhiễm trồng, mỗi lần ra quả hắn đều sẽ cẩn thận lấy đi, không đưa ra ngoài.”

Thảm Thanh Huyền làm như ảo thuật mà móc ra một quả màu trắng bạc từ trong ngực, y khẽ cười nói: “Đúng dịp, chỗ ta vừa hay có một quả.”

Giờ phút này vẻ mặt của “Tiểu Huân” chỉ có thể dùng khiếp sợ để hình dung.

Thảm Thanh Huyền cũng không nhìn hắn, chỉ để quả này vào bên môi Loạn Ứng.

Cổ Kiến Thâm lại nói: “Vật quý hiếm như thế ... Cứ vậy mà cho Loạn Ứng, thỏa đáng sao?”

Thảm Thanh Huyền nói: “Cũng chẳng có gì quý giá, suy cho cùng cũng chỉ là một quả trái cây, ta cũng không thích ăn.”

Nói xong liền bỏ Mộc Nguyệt quả quý hiếm có một không hai vào miệng Loạn Ứng.

Quả vừa tiếp xúc môi liền tan, uốn lượn chảy vào, trong nháy mắt tràn vào huyết mạch hỗn độn của Loạn Ứng.

Tiểu Huân kinh ngạc nhìn một hồi lâu.

Thảm Thanh Huyền lại nhìn về phía Cổ Kiến Thâm nói: “May mắn không làm nhục mệnh, tướng quân Loạn Ứng đã không còn gì đáng ngại.”

Cổ Kiến Thâm khách khí nói: “Nhờ có Thảm đại phu dốc lòng giúp đỡ.” Hắn cố ý nhấn mạnh chữ Thảm. Đúng như dự đoán, “Tiểu Huân” phía sau lưng lập tức căng thẳng.

Thảm Thanh Huyền cười nói: “Bệ hạ khách khí.”

Cổ Kiến Thâm lại nói: “Sắc trời đã tối, không bằng Thảm đại phu nghỉ ngơi ở đây đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cũng nên như thế, thân thể của tướng quân Loạn Ứng vẫn phải để tại hạ cẩn thận quan sát mấy ngày.”

Hai người họ nói lời khách sáo, Tiểu Huân không nhúc nhích, nhưng không còn tư thái nhu nhược yếu ớt kia nữa, còn dẫn theo mấy tia sát khí không thể xem rõ.

Thẩm Thanh Huyền vẫn không để ý đến hắn, y theo Cố Kiến Thâm ra ngoài, trực tiếp đến phòng khách uống trà.

Không còn người ngoài, Thẩm Thanh Huyền trực tiếp nói: “Nếu có mạo phạm, kính xin Bệ hạ bao dung.”

Câu này nghe thì có vẻ không hiểu ra sao, nhưng Cố Kiến Thâm lại hiểu, hắn nói: “Nghe nói thánh nhân Khinh Nhiễm tùy tính không chịu gò bó, không ngờ lại thú vị tới thế.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Trước giờ y luôn ham chơi, không biết lần này lại nổi tà niệm gì.”

Cố Kiến Thâm nghĩ một hồi rồi nói: “Vây mà ta không nhìn thấu y.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Cũng vì Bệ hạ không để bụng.”

Đây cũng chẳng phải nịnh nọt, quả thực thuật biến hóa của Mộc Huân quá tuyệt vời, nhưng nếu Cố Kiến Thâm dụng tâm vẫn có thể nhìn thấu, chỉ do hắn không để ý mà thôi, dù sao Tiểu Huân kia chỉ là một thị nữ của Loạn Ứng.

Cố Kiến Thâm không nói thêm nữa, rót trà cho y: “Ném thử hồng trà của Tâm Vực đi.”

Thẩm Thanh Huyền bị hương trà hấp dẫn, thu lại tâm tư, thích ý phẩm trà cùng Cố Kiến Thâm.

Hai người vừa nói vừa cười, thấy thời gian không còn sớm, Thẩm Thanh Huyền nói: “Bệ hạ, ta đi nghỉ ngơi.”

Cố Kiến Thâm muốn cùng đi ngủ với y, nhưng suy xét hôm nay y có việc, vì vậy đáp: “Mai gặp.”

Thẩm Thanh Huyền luôn nhớ thương nhiệm vụ của mình, y mặt mờ hỏi: “Chuyện đó ... thực sự không có con đường vẹn toàn nào sao?”

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Thanh Nhi có hiểu thế nào là thích không?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, hôn lên trán y: “Sớm nghỉ ngơi chút đi.”

Thẩm Thanh Huyền hết sức mất hứng, nên làm sao mới tốt đây? Đang làm nhiệm vụ ngon lành tự dưng bị kẹt!

Lẽ nào thực sự muốn y ở phía dưới? Thẩm Thanh Huyền nghĩ kỹ một hồi, vẫn cảm thấy cả người không thoải mái.

Hơn nữa ... Nếu y chủ động yêu cầu ở phía dưới, Cố Kiến Thâm lại không chịu làm chuyện thân mật với y thì sao?

Chẳng phải xấu hổ chết luôn ư! (;)

Không vội vàng được ... Thẩm Thanh Huyền đành phải khuyên bản thân: Việc này vẫn cần phải bàn bạc kỹ càng.

Cố Kiến Thâm đi rồi, Thẩm Thanh Huyền vẫn không về phòng, y đang đợi tên đồ đệ khốn nạn nhà mình.

Không lâu sau, một trận gió mỏng phất qua, kèm theo từng đợt ánh sáng tím, thân ảnh thon dài chợt xuất hiện, ngay sau đó y quỳ một gối trước mặt Thẩm Thanh Huyền.

“Sư phụ.” Dù hấn chưa ngẩng đầu, nhưng giọng nói lả lướt êm tai, tựa như nhạc cụ tinh xảo nhất diễn tấu ra thơ văn hoa mỹ mê người.

Thẩm Thanh Huyền nhìn y nói: “Đứng lên.”

Mộc Khinh Nhiễm đứng dậy, chậm rãi nâng gương mặt nào còn sắc đẹp nhu nhược của nữ tử ban ngày? Đây là một gương mặt yêu nghiệt mười phần, đặc biệt là vẻ ngang ngạnh cùng tà khí trong đôi mắt màu tím kia.

Thẩm Thanh Huyền cũng đau đầu với y lắm.

Mộc Huân, tự là Khinh Nhiễm, một trong đương kim Tam Thánh, lão tam nhà Thẩm Thanh Huyền.

Mộc Khinh Nhiễm bình tĩnh nhìn Thẩm Thanh Huyền, nửa ngày mới mở miệng nói: “Tại sao Sư phụ lại muốn cứu ma tu kia?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy vì sao ngươi muốn giết hấn?”

Mộc Khinh Nhiễm nói: “Ma tu vốn đáng chết.”

Thẩm Thanh Huyền nheo mắt lại: “Nếu lời này do Chỉ Qua nói, ta còn tin được.”

Mộc Khinh Nhiễm rũ xuống mi mắt, không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền vẫn biết rõ tính Mộc Huân, y đến gần nhẹ giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Mộc Khinh Nhiễm nói: “Không có gì.”

Thẩm Thanh Huyền duỗi tay cầm cổ tay y dò xét, mi tâm liền nhú chặt: “Linh điền của người.”

Mộc Khinh Nhiễm giật phắt khỏi tay y: “Không nhọc sư phụ lo lắng.”

Thẩm Thanh Huyền khựng lại, muốn tiếp tục thăm dò, trước mắt đã không còn bóng người.

Đứa nhỏ này ...

Thẩm Thanh Huyền đang ở Tâm Vực nên không tiện thả thần thức với quy mô lớn. Chẳng qua nếu Mộc Huân thực sự muốn trốn y, y có tìm cỡ nào cũng không ra.

Đám đồ đệ cánh cứng hết rồi, y không quản lý được nữa.

Nghĩ đến đây, Thẩm Thanh Huyền thấy hơi giận, năm đó khi nhập môn đứa nào đứa nấy cũng nghe lời, đứa này còn ngoan hơn đứa kia, bây giờ sao toàn thành cái dạng này hết vậy!

Y hãy còn đang tức giận, Cố Kiến Thâm đã xuất hiện bên cạnh: “Thánh nhân Khinh Nhiễm đi rồi?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đi rồi!”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Ta nghe nói người cứng chiều vị tiểu đồ đệ này nhất, sao lại chọc người giận vậy?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thương thế Loạn Ung tám chín phần mười là do y làm, cũng không biết tại vì sao.”

Cố Kiến Thâm khê cau mày, cũng hơi kinh ngạc: “Loạn Ung vẫn luôn theo bên cạnh ta, chưa từng nghe nói hấn và thánh nhân Khinh Nhiễm qua lại với nhau.”

“Từ nhỏ Huân Nhi đã tùy hứng rồi.” Thẩm Thanh Huyền tạm dừng rồi nói: “Không chừng chuyện lông gà vỏ tỏi gì cũng có thể chọc giận y.”

Hiện giờ Thẩm Thanh Huyền ngày càng thông cảm cho sự phụ mình, năm đó y trầm mê trong ổ vàng ổ bạc, sự phụ tức giận nhốt y tại Vạn Tú Sơn, cưỡng ép y đổi tính lại.

Hiện tại y cũng muốn xách mấy đứa đồ đệ này về, xử lý cả bọn một trận!

Chỉ có điều đã muộn rồi, y thực sự bắt không được chúng nó ...

Cố Kiến Thâm khuyên y: “Người cũng đừng lo nghĩ nhiều, bọn họ đều đã đến cảnh giới này, tất nhiên có suy nghĩ của mình.”

Thẩm Thanh Huyền thở dài nói: “Ta làm sao quản được bọn chúng.”

Cố Kiến Thâm lại trò chuyện với y vài câu, Thẩm Thanh Huyền đột nhiên hỏi hắn: “Người có đồ đệ không?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu nói: “Không có, ta không thích quan hệ sư đồ.”

Dường như có liên quan tới chuyện năm xưa của Thượng Đức Phong, Thẩm Thanh Huyền hơi do dự, nhưng rất muốn hỏi sâu ...

Nhưng ngay lúc này, ngọc giản liên tục chớp tắt mấy lần.

Thẩm Thanh Huyền vui vẻ trong lòng, biết là có nhiệm vụ mới, nếu kẹt ở cùng hưởng đêm xuân, vậy trước tiên làm mấy nhiệm vụ phía sau cũng được, không chừng làm rồi làm, Cố Kiến Thâm sẽ vui vẻ cùng y dạo điên một đêm xuân đó!

Thẩm Thanh Huyền tập trung nhìn, không khỏi mừng tí mắt.

“Hai mươi hai, ngủ một giấc trong tẩm cung Cố Kiến Thâm.”

“Hai mươi ba, cùng nhau tắm rửa với Cố Kiến Thâm.”

“Hai mươi bốn, đến nơi Cố Kiến Thâm thích cắm trại.”

Liên tục hiện ra ba nhiệm vụ, cái nào trông cũng có vẻ không khó, Thẩm Thanh Huyền tương đối thoải mái.

Y nhìn về phía Cố Kiến Thâm nói: “Người cũng nhận được nhiệm vụ mới phải không?”

Cố Kiến Thâm khựng lại: “Ồm.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chúng ta trước tiên nhảy qua hai mươi mốt, làm mấy cái phía sau nhé?”

Cố Kiến Thâm không nói gì, trực tiếp đưa ngọc giản hồng ngọc của mình cho y.

Thẩm Thanh Huyền vừa nhìn, nhất thời ... (# ‘ ’)

“Hai mươi hai, mời Thẩm Thanh Huyền giao hoán tại tẩm cung.”

“Hai mươi ba, cùng tắm với Thẩm Thanh Huyền rồi giao hoán.”

“Hai mươi bốn, đưa Thẩm Thanh Huyền đến nơi mình thích cắm trại rồi giao hoán.”

Liên tục ba cái, Thẩm Thanh Huyền không còn nhận biết hai chữ “giao hoán” nữa rồi!

Ngọc giản đã muốn hai đứa chịch, hai đứa không thể không chịch <(“

Ngọc giản đã muốn họ Thẩm làm thụ, Thẩm tôn chủ không thể làm công =))))))))))))))))))

46. Chương 46

Máy mà mấy nhiệm vụ này hiện trên ngọc giản Tiểu Hồng, nếu là ngọc giản của Thẩm Thanh Huyền, biết đâu chừng lúc này nó đã thành một đúm bột phấn màu trắng.

Đổi thành Tiểu Hồng, Thẩm Thanh Huyền chỉ bất đắc dĩ cười, ngay cả mắng cũng không nổi.

Tiểu Bạch như bị mẹ kế nuôi oa một tiếng khóc lên!

Cố Kiến Thâm không chịu nổi y tốt với thứ khác như thế, cầm lại ngọc giản nói: “Người xác định nhiệm vụ này có thể làm?”

Thẩm Thanh Huyền tiếc nuối quá chừng, chỉ có điều Tiểu Hồng vẫn là đồ của Cố Kiến Thâm, mình không thể vì thích mà đoạt đồ của người khác.

“Như vậy xem ra ...” Y chần chờ, nhìn Cố Kiến Thâm nói, “Chúng ta vẫn phải làm từ hai mươi mốt thôi.”

Nhìn lại mới thấy, dường như từ hai mươi mốt tới hai mươi bốn là bốn nhiệm vụ khác nhau hoàn toàn, có đủ loại yêu cầu, nhưng điều kiện tiên quyết chỉ có một, trước tiên y cần phải phát sinh quan hệ với Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm nhìn chằm chằm y nói: “Người ở phía dưới, ta lập tức làm với người.”

Lời nói này vô cùng trắng trợn, Thẩm Thanh Huyền lại thấy hơi ngượng ngùng, thế nhưng y vẫn nghe được nghĩa bóng kín đáo của Cố Kiến Thâm, hẳn biết rõ y không thích hẳn.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Vậy cấm chế của người phải làm sao?”

Cố Kiến Thâm nói: “Phá vỡ.”

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi: “Có tổn thương gì tới người không?”

Cố Kiến Thâm nói: “Một ngàn năm tu vi.”

Thẩm Thanh Huyền yên lặng, đánh đổi này quả thật không nhỏ, dù là họ thì một ngàn năm tu vi cũng không phải con số ít ỏi.

Thật ra cho tới bây giờ, Thẩm Thanh Huyền vẫn không tài nào nghĩ ra, y hỏi Cố Kiến Thâm: “Người thật sự thích ta ư?” Y vẫn luôn không tin hẳn.

Cố Kiến Thâm nói: “Nếu như không thích người, ta cần gì phải làm những việc này với người?”

Từ nhiệm vụ thứ nhất đến ba mươi năm ở nhân gian, nếu không thích Thẩm Thanh Huyền, sao hẳn cần làm khổ mình như thế?

Thẩm Thanh Huyền dừng lại, nhẹ giọng nói: “Chữa trị thang trời.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Người cho rằng ta sẽ vì chữa trị thang trời mà làm chuyện trái lương tâm?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta biết Tâm Vực tùy tâm, nhưng người cũng muốn phi thăng đúng không? Thang trời sụp đổ, người cũng không có cửa phi thăng?”

Cố Kiến Thâm nói: “Cho nên người cảm thấy tất cả những gì ta làm đều là vì phi thăng?”

Thẩm Thanh Huyền không lên tiếng.

Cố Kiến Thâm nhìn y một hồi lâu, cuối cùng hắt lạnh lùng nói: “Không làm.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩng phắt đầu, dùng đôi mắt tha thiết khóa chặt hắn.

Mọi khi thấy y trong dáng vẻ này, Cố Kiến Thâm sẽ mềm lòng ngay lập tức, nhất định sẽ chiều theo y, nhưng lần này hắn quyết tâm: “Người cho rằng ta vì phi thăng, vậy ta không làm những nhiệm vụ này là được, thang trời có ra sao cũng kệ, không liên quan gì tới ta.”

Cố Kiến Thâm chưa từng dùng giọng điệu lạnh nhạt như thế nói với y? Lòng ngực Thẩm Thanh Huyền bỗng dưng dâng lên luồng khí nóng, y lạnh lùng nói: “Không làm thì thôi.”

Vứt lời này lại, y phất tay áo rời đi.

Thẩm Thanh Huyền trở về Vạn Tú Sơn, tiên sơn đất thiêng sinh hiền tài này vì tâm trạng của chủ nhân mà thối đầy hoa tuyết.

Hoa đào sáng rực bị băng sương đông rớt khỏi cành, khô héo nằm rải đầy đất, rồi bị tuyết trắng bao trùm, biến mất trong cái lạnh như băng.

Đã lâu rồi Thẩm Thanh Huyền không thực sự tức giận, từ sau đại thừa, tâm trạng y chấp chờn ngày càng nhạt mông, không biết giận cũng không có vui mừng.

Đặc biệt là sau khi sư phụ phi thăng, y ngày càng không muốn nhập thế.

Người quen từ từ rời đi, bên cạnh y ngày càng quanh quē, chờ ba đồ đệ đều dần dập thành thánh, toàn bộ Vạn Tú Sơn triệt để trống không.

Nhóm đồ tôn kính nể y quá mức, cho nên ngăn cách rất sâu; trên Vạn Tú Sơn thảnh thơi sẽ có tiểu yêu hóa người, nhưng vì để chúng có thể khỏe mạnh trưởng thành, y đành phải thả chúng nó xuống núi tu hành ...

Cứ đến rồi lại đi, thành ra y bề quan quanh năm.

Mấy trăm năm thoáng chốc trôi qua, thật vất vả đột phá quan ải, tới trước con đường phi thăng, thang trời lại sụp đổ.

Y muốn phục hồi thang trời ... Dù sao ngoài phi thăng ra, y không biết mình còn có thể làm gì.

Sau khi phi thăng sẽ làm gì, Thẩm Thanh Huyền cũng không rõ nữa.

Có lẽ sẽ tới một thế giới phiền phức khác, có lẽ ý thức bản thân sẽ tan rã, hợp nhất với trời đất, nhưng bất kể ra sao vẫn tốt hơn hiện tại.

Ở thế giới này, y rất buồn chán.

Thẩm Thanh Huyền vừa đứng liền đứng suốt mấy ngày.

Tuyết vẫn luôn rơi, y không động đậy, mặc cho hoa tuyết lạnh băng rơi đầy mái tóc dài, bả vai, cánh tay, thậm chí là mi mắt ...

Cố Kiến Thâm rốt cuộc chịu không nổi, vào ngày thứ bảy hắn tới Vạn Tú Sơn.

Giận hờn với Thẩm Thanh Huyền thì có lợi ích gì? Đã nhiều ngày trôi qua, chắc hẳn y đang ở dưới tầng hoa đào rực rỡ, vô tâm vô phế thưởng trà ngộ đạo. Còn hắn thì sao? Tâm tâm niệm niệm, ăn ngủ không yên, hối hận khó chịu, lại không cam lòng.

Nhưng không cam lòng thì làm được gì? Từ đầu tới cuối đều là hắn quẩn lấy y, nếu không có nhiệm vụ trên ngọc giản, e rằng Thẩm Thanh Huyền cũng sẽ không gặp hắn một lần.

Suy cho cùng vẫn không nỡ, Cố Kiến Thâm thu lại cơn giận, vẫn muốn chậm rãi đi vào lòng y.

Vừa đến Vạn Tú Sơn, Cố Kiến Thâm lập tức cảm thấy không đúng lắm, hắn trực tiếp đi vào, nháy mắt bị sương tuyết đầy trời gông xiềng hai chân.

Cố Kiến Thâm khẽ cau mày, ngưng thần nhìn sang ...

Vừa nhìn, hắn xem đến ngây người.

Tuyết trắng mịn mịn nổi lên trời đất, trên đỉnh núi trống vắng là một người đang đứng, y tựa như vệt hào quang xinh đẹp nhất còn sót lại trong ánh trăng sáng ngời.

Lòng Cố Kiến Thâm như bị mũi nhọn đâm mạnh, hắn hít đông tuyết dày nặng ra, bước tới trước mặt Thẩm Thanh Huyền.

“Người đây là ...” Cố Kiến Thâm thở dài, ôm y vào trong ngực, “Người đang làm gì thế này?”

Giọng Thẩm Thanh Huyền vô cùng bình tĩnh: “Ta không lạnh.”

Y đương nhiên không lạnh, đau nhức giá rét trên thể gian này, sao có thể quần lên người y? Nhưng cũng vì không có, ngược lại không cảm nhận được vui vẻ nên có.

Cổ Kiến Thâm mềm lòng thành một mảnh, hần nhẹ nhàng phủ tuyết đọng trên vai y, bất đắc dĩ khẽ giọng: “Người đó, không thể thử thích ta sao?”

Mắt Thẩm Thanh Huyền sáng lên, y tựa vào ngực Cổ Kiến Thâm, giọng nói đầy nghiêm túc: “Không biết thể nào mới là thích.”

Cổ Kiến Thâm dừng lại.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Lý thị thích Thẩm Quốc Công, Thẩm Quốc Công thích Lý thị, nhưng kiểu thích đó ta không hiểu.”

Thì ra y thực sự đã cân nhắc, trái tim Cổ Kiến Thâm nóng lên, bỗng nhiên nhiệt tình tràn trề, hỏi y: “Người có nhớ ta không? Có muốn gặp ta không? Có hy vọng ta ở bên cạnh người không?”

Thẩm Thanh Huyền khựng lại, vẫn lắc đầu nói: “Nếu như không có ngọc giản, ta không biết.”

Cổ Kiến Thâm không giận, ngược lại hần còn cười: “Ta sẽ.”

Thẩm Thanh Huyền nhú mày, hỏi hần: “Người thật sự thích ta?”

Cổ Kiến Thâm hỏi ngược lại y: “Tại sao từ đầu tới cuối người vẫn luôn không tin?”

Thẩm Thanh Huyền im lặng một hồi, vẫn lắc đầu bảo: “Không biết.”

Cổ Kiến Thâm nắm chặt tay y, nhìn vào mắt y nói: “Thích một người kỳ thực không cần lý do.”

Những lời này là sự thật, nhưng không cho được Thẩm Thanh Huyền đáp án, trái lại càng làm y thêm mờ mịt.

Cảm xúc “yêu thích” không lý tính này đến cùng ở nơi đâu?

Thẩm Thanh Huyền không tìm được.

Bỗng nhiên Cố Kiến Thâm nở nụ cười, dịu giọng nói: “Xem ngọc giản đi.”

“Ừ?” Thảm Thanh Huyền nhìn ngọc giản của mình, cũng thấy ngọc giản của Cố Kiến Thâm, bên trên lại có thêm nhiệm vụ.

Tiểu Bạch: “Hai mươi lăm, khiến Cố Kiến Thâm thích người thêm lần nữa.”

Tiểu Hồng: “Hai mươi lăm, xin người hãy thích Thảm Thanh Huyền thêm lần nữa.”

Đồng tử Thảm Thanh Huyền đột nhiên co rút, trong mắt lóe lên kinh ngạc.

Chưa bao giờ Cố Kiến Thâm thích đôi ngọc giản này như hiện tại, bởi vì cuối cùng chúng nó cũng làm được một chuyện đúng đắn rồi.

Thảm Thanh Huyền mất nửa ngày mới phục hồi tinh thần: “Một lần nữa thích ta?”

“Đúng,” Cố Kiến Thâm nhìn y say đắm nói: “Vì hiện giờ ta đang thích người.” Cho nên mới có hai chữ ‘lần nữa’.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Người không tin ta, nhưng dù sao cũng nên tin hai tên nhóc này chứ.”

Ngọc giản sẽ không lừa y, không cần thiết phải lừa y.

Thảm Thanh Huyền sững sốt thật lâu, vẫn không dám tin: “Người thích ta ở điểm gì?”

Trong mắt Cố Kiến Thâm ngập tràn ý cười: “Người thấy người có điểm gì không làm người ta yêu thích?”

Thảm Thanh Huyền: “...”

Cố Kiến Thâm không kìm lòng được mà hôn y.

Thảm Thanh Huyền hoàn hồn, ảo não nói: “Nhưng nhiệm vụ này phải hoàn thành thế nào? Lần nữa thích ta? Chẳng lẽ trước đó phải để người ghét ta, sau đó thích ta?”

Làm khó người ta vừa thôi!

47. Chương 47: Người Hầy Thử Thích Ta

Thẩm Thanh Huyền lại nghĩ sang một kiểu khác, y quay đầu nhìn Cố Kiến Thâm: “Có phải bây giờ người không thích ta?” Cho nên mới yêu cầu hầy lại thích y.

Lời này rõ là đang nghiêm túc nghiên cứu nhiệm vụ, song không hiểu sao Cố Kiến Thâm lại nghe ra ý làm nũng trong đó — hầy cũng biết cách quăng đường cho mình lắm.

Cố Kiến Thâm ôm Thẩm Thanh Huyền, cười nói: “Thích mà, thích người lắm ý.”

Thẩm Thanh Huyền hí hửng trong lòng rồi lại thấy giận hờn hực ...

“Vậy phải làm sao bây giờ? Lẽ nào thật sự phải làm người ghét ta?” Y nhìn Cố Kiến Thâm hỏi: “Ta phải làm gì mới khiến người ghét đây?”

Cố Kiến Thâm mỉm cười: “Không có đâu.”

Vừa nói xong, Thẩm Thanh Huyền liền vả vô mặt hầy: “Chẳng hạn như ta kết làm đạo侣 với người khác?”

Cố Kiến Thâm: “...”

Sau một lúc lâu, hầy dùng sức ôm y, thâm trầm nói: “Vậy đời này người đừng hòng phi thăng.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Hình như vừa nói lời không nên nói.

Cố Kiến Thâm cũng chỉ giận một lúc rồi thôi, đảo mắt liền dỗ dành y: “Nhiệm vụ này vẫn có thể làm.”

Thẩm Thanh Huyền vội vã nhìn về phía hầy: “Làm thế nào?”

Cố Kiến Thâm nói: “Đến nhân gian tìm một cơ thể, ta niêm phong ký ức của mình là có thể lần nữa thích người.”

Có lý! Thẩm Thanh Huyền lập tức mừng tí mắt: “Bệ hạ thật là lợi hại!”

Hầy càng muốn nghe y nói câu này trên giường cơ, ngắt nổi trước mắt vẫn phải đi từ từ, cho Thẩm Thanh Huyền cơ hội hiểu rõ thế nào mới là thích.

Thẩm Thanh Huyền ngẫm nghĩ rồi lại hỏi: “Người thật sự muốn phong tỏa ký ức sao?”

Đây cũng không phải chuyện nhỏ, bọn họ xuống phàm thế một chuyến rất đơn giản, mấy chục năm chẳng qua cũng chỉ trong thoáng chốc, nhưng phong tỏa ký ức thì lại khác.

Thời điểm đó tâm tình hoàn toàn là người phàm, lại không có tâm pháp tu hành, ai biết sẽ gặp phải chuyện gì?

Tuy không phải rơi vào luân hồi, chết rồi cũng sẽ trở lại giới tu chân, sau khi về thậm chí có thể chọn vứt bỏ đoạn ký ức này, nhưng vẫn sẽ rất khó dứt bỏ đúng không?

So ra thì nó giống như một vở kịch vậy, ngồi bên dưới xem, dù trên sân khấu trình diễn vui buồn hợp tan cũng chỉ cảm thấy thoáng trong chớp mắt, đảo mắt liền quên; nhưng nếu diễn thành thật, chìm đắm trong đó, trải nghiệm những thăng trầm cùng vui sướng, dù sau đó biết đây là diễn, chỉ sợ cũng sẽ khó mà dứt ra khỏi đó.

Cố Kiến Thâm nói: “Không phải còn có người ư? Không sao đâu.”

Thẩm Thanh Huyền không nhịn được nói: “Người tin ta?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, xấu xa xoa bóp eo y: “Ta đương nhiên tin người.”

Thẩm Thanh Huyền bị nhột bên hông, nhưng y không để ý, y càng tò mò suy nghĩ của Cố Kiến Thâm: “Nếu ... ta nhân lúc người không còn ký ức ...”

Môi mỏng Cố Kiến Thâm khẽ nhếch, ám muội mà tiếp lời y: “... Quyển rũ ta giao hoan với người?”

Thẩm Thanh Huyền ngay thẳng nói: “Đúng.”

“Vậy càng tốt,” Cố Kiến Thâm rất hào phóng nói, “Bốn nhiệm vụ trước đó đều có thể hoàn thành.”

Thẩm Thanh Huyền mở to mắt: “Vậy chẳng phải người sẽ tổn thất một ngàn năm tu vi?”

Cố Kiến Thâm nói: “Không sao, chỉ cần người có thể thành công.”

Thẩm Thanh Huyền rất không phục: “Người không có ký ức, ta còn không thành công sao?”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Thử xem thôi mà.”

Thẩm Thanh Huyền nghĩ ngợi một lúc, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ bắt người nằm dưới.”

Cố Kiến Thâm vô cùng sảng khoái: “Có thể, người có kỷ ức, người muốn thế nào thì làm thế đó.” Chỉ cần có thể thành công.

Thấy hắn bình tĩnh như thế, Thẩm Thanh Huyền nhất thời cảm thấy cái đầu toàn ý nghĩ biến thái của mình thua kém cực kỳ, y lại nói: “Yên tâm đi, đến thế gian chủ yếu vì để người thích ta lần nữa, nhiệm vụ khác chờ trở về rồi hãy nói.”

Cố Kiến Thâm nói: “Ta không ngại.”

Thẩm Thanh Huyền trừng hắn: “Ta sẽ khiến người cam tâm tình nguyện để ta nằm trên!”

Trong mắt Cố Kiến Thâm toàn là ý cười ảm áp: “Người nói là người sẽ thử thích ta?”

Thẩm Thanh Huyền: “...”

Chỗ tranh chấp trong vấn đề này của hai người vẫn là: nếu Thẩm Thanh Huyền thích Cố Kiến Thâm, vậy Cố Kiến Thâm sẽ theo y, muốn làm gì thì làm; nếu Thẩm Thanh Huyền không thích Cố Kiến Thâm, chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, vậy cứ thành thật mà nằm dưới.

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền nói muốn khiến Cố Kiến Thâm cam tâm tình nguyện nằm dưới, dường như đang biến tướng nói sẽ cố gắng thích Cố Kiến Thâm ...

Nhất thời Thẩm Thanh Huyền cảm thấy mất tự nhiên, y giãy khỏi ngực hắn nói: “Lạnh chết rồi, về phòng thôi.”

Y quay người về Càn Thính Điện, băng tuyết phía sau tan rã theo từng bước chân y.

Cố Kiến Thâm đứng tại chỗ, thấy một màn làm người cảnh đẹp ý vui như thế.

Đông đi xuân tới, cánh hoa hé mở, nhưng lại không đẹp bằng một nụ cười khê thanh khiết của người trước mắt.

Rốt cục cũng đỡ được người vui, Cố Kiến Thâm nhanh chân đi theo.

Tâm trạng Thẩm Thanh Huyền không tệ, cầm lá trà mình thích nhất, Cố Kiến Thâm không để y tự mình làm, nhận lấy pha trà cho y.

Thẩm Thanh Huyền khê nháp một hơi, thở dài nói: “Tay nghề Bệ hạ thật tốt.”

Cố Kiến Thâm nhìn y trầm nghĩ: Thực sự thua trong tay người mà.

Hai người hàn huyên một hồi, lại cẩn thận thương lượng với nhau.

Cố Kiến Thâm nhắc nhở y: “Có thể lần này người không gặp được người nhà như Thẩm gia đâu.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ta rõ.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Ngọc châu hẳn sẽ tìm cho người thể xác có quan hệ gần gũi với ta, lúc đó người chỉ cần tìm ta từ người bên cạnh là được.”

Thẩm Thanh Huyền gật đầu đáp: “Lần này ta sẽ chủ động tìm người.”

Lại suy nghĩ một lúc, Cố Kiến Thâm nói: “Ngọc châu sẽ tận sức tìm cho người thân thể có thân phận hiển hách, như thế người làm việc cũng có thể tiện hơn.”

Thẩm Thanh Huyền đáp lại: “Được.”

Trên cơ bản những gì cần nói đều đã nói, những thứ khác phải tùy duyên, sau khi linh hồn rời cơ thể bọn họ cũng chỉ có thể dựa theo chỉ dẫn của ngọc châu tiến vào xác phàm.

Trước khi đi, Cố Kiến Thâm nhìn y nói: “Ta sẽ chờ để thích người thêm lần nữa.”

Thẩm Thanh Huyền tự tin tràn đầy: “Nhất định không thành vấn đề!”

Lừa một Cố Kiến Thâm không còn ký ức, nhất định đơn giản vô cùng!

Nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền rất nhanh sẽ phát hiện ra tên khốn Cố Kiến Thâm đào cho y một cái hố thiệt sâu!

Y vừa tỉnh lại ở nhân gian liền nghe tiếng bàn luận xôn xao ở phía sau.

“Sao quốc sư đại nhân còn chưa tỉnh?”

“Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Có thể có chuyện gì? Tám phần mười là không muốn tới đài xem sao, nằm ra đó ăn vạ thì có.”

“Nói mới nhớ, từ khi tiên hoàng đi, quốc sư của chúng ta ngày càng vô dụng ...”

“Người nhỏ giọng chút được không, lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, mặc dù vô dụng cũng không phải do chúng ta nói.”

Giọng đám người ấy nói chuyện rất nhỏ, người bình thường nhất định không nghe thấy, nhưng Thẩm Thanh Huyền lại nghe rõ ràng.

Nói tới cũng thú vị, thể xác này của y có chút tư chất, tuy quá kém, kém cực kỳ, ngay cả một phần mười đệ tử ký danh ở Tử Ngộ Quan cũng không bằng.

Nhưng so với người phàm thì mạnh hơn một ít, tốt xấu gì cũng có linh điền cỡ hạt vừng. Mà linh điền có nhỏ hơn đi chăng nữa cũng hầu như không có ai mạnh hơn.

Thẩm tiểu thư lần trước là người hoàn toàn bình thường, Thẩm Thanh Huyền cố gắng hấp thu linh khí, cuối cùng cũng chỉ khiến chúng nó lưu chuyển ngán ngùi trong kinh mạch, miễn cưỡng cải thiện được thể chất, những việc khác vẫn rất khó mà làm.

Bây giờ có linh điền, tuy không thể mở rộng từng bước, nhưng dù sao vẫn có thể chứa đựng một ít, dùng được vài pháp thuật ra hình ra dạng.

Thẩm Thanh Huyền không vội vã dậy, y cẩn thận nghe cho hết lời họ nói.

Phàm thể tuy rộng nhưng phiền phức, nhìn từ xa không chỉ có mỗi một Lương quốc. Phàm là người có năng lực thấp, nếu không cách nào vượt qua được núi to hoặc biển sâu, vậy thì tự hình thành một quốc gia, có văn hóa một phương.

Lần này họ giáng xuống một nơi tên là Vệ quốc, hình như cơ thể này của Thẩm Thanh Huyền là quốc sư của nước.

Nghe có vẻ thân phận không thấp, cũng từng là nhân vật trên vạn người dưới một người, chẳng qua sau khi quân chủ hấn hủ hạ qua đời, dường như ngày càng chán chường, thanh uy giảm sút, hiện giờ thể lực không còn được như trước.

Nhắc tới cũng nên như vậy ...

Cái nghề quốc sư này, Thẩm Thanh Huyền có biết tới.

Đế vương nhất gian thích nhất là truy tìm con đường trường sinh bất lão, gặp người hơi thông linh khí thì có thể đơn giản lên làm đại sư, được cúng bái như thần, chỉ cầu có thể luyện ra tiên đan bất tử.

Nhưng tiên đan bắt tử sao mà luyện ra được? Cái gọi là trường sinh thì phải dốc lòng tu hành, nâng dần cảnh giới, tuổi thọ mới không ngừng kéo dài, nhưng dù là Thảm Thanh Huyền hiện giờ cũng không dám nói trường sinh.

Một kẻ phàm bình thường sao có khả năng luyện ra loại đan dược này?

Luyện không được còn chưa tính, “vị khách” duy nhất cũng đã chết, quốc sư này không bị người ném đi chôn cũng đã rất may mắn rồi.

Thảm Thanh Huyền nghĩ ngợi, cảm thấy thân phận này rất thích hợp với y, thân là tu sĩ, làm quốc sư là hợp tình hợp lý.

Chỉ có điều y phải phấn chấn lên, một lần nữa làm cho mình đứng vững gót chân.

Cũng không biết Cố Kiến Thâm ở đâu nữa? Nhưng không gấp, trước tiên y tạo căn cơ thật vững, mới có thời gian rảnh đi yêu đương.

Thảm Thanh Huyền rời giường, cao giọng: “Người đến.”

Những hạ nhân đang nhàn hạ nói chuyện kia vội vã tiến vào, hầu hạ y thay y phục.

Trở về xác phàm, Thảm Thanh Huyền vẫn còn thích ứng được, ăn mặc ngủ nghỉ, tuy rườm rà nhưng thú vị vô cùng, thời gian bất tri bất giác trôi qua.

Một thị đồng tên Văn Phi nói: “Đại nhân, nên lên đài xem sao rồi.”

Thảm Thanh Huyền đáp: “Ừm.”

Văn Phi lại hỏi y: “Muốn ngồi kiệu liễn không?”

Thảm Thanh Huyền nhìn về phía hần: “Bằng không thì sao?”

Văn Phi lập tức cúi đầu nói: “Thuộc hạ đi an bài.”

Thật ra hần hỏi như thế đã nói rõ cái chữ hữu duyên trong này, Thảm Thanh Huyền cẩn thận ngẫm lại, chắc là lão hoàng đế chết rồi, bây giờ y không còn chỗ dựa, Văn Phi này đang nhắc nhở y khiêm tốn chút.

Thế nhưng Thảm Thanh Huyền thực sự không có gì để khiêm tốn.

Y thu thập thỏa đáng, thấy kiêu liên bên ngoài mới hiểu tại sao phải đặc biệt hỏi câu kia.

Dùng mắt người phàm để nhìn, kiêu liên này thực sự xa hoa quá thể.

Tơ lụa trắng loáng bao quanh, tay cầm bằng mỹ ngọc tinh xảo, người nhắc liễn đều là thiếu niên áo trắng, mỗi người đều tuấn tú tinh tế, quả thực là tiên khí trời nổi.

Thẩm Thanh Huyền hơi ghét bỏ, nhưng đã gọi tới đây rồi, vẫn phải ngồi lên vậy, chứ bảo y đến đài xem sao y cũng không biết đường.

Ngồi trên kiêu liên, đoạn đường này có thể nói là rêu rao khắp nơi.

Ngoại hình thịt thai này của y trông rất đẹp, vốn là đáng vẻ có hơi hướng tiên nhân, bây giờ “tiên nhân” thật vào ở lại càng thêm tiên.

Cái kiêu này Thẩm Thanh Huyền quá quen rồi, hơi dùng bản sắc để diễn liễn làm một đám người xem ngây dại.

Thẩm Thanh Huyền lại chộn rộn hết sức, y nhìn chung quanh, nghiêm túc tìm kiếm hình bóng Cố Kiến Thâm.

Tên này ... sẽ không đi làm hải tặc gì chứ?

Nếu làm hải tặc thật thì cũng tốt, y lập tức vứt cái chức quốc sư này, cùng hắc lang bạt khắp chân trời.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ thì hay lắm, nhưng đáng tiếc hiện thực luôn rất “tàn khốc”.

Y tập trung linh khí vào lỗ tai, để mình nghe rõ những nơi xa hơn, chỉ tiếc y không nghe thấy giọng Cố Kiến Thâm, ngược lại nghe được rất nhiều lời đàm tiếu.

“Tần Thanh thật đúng là to gan! Vậy mà còn dám kiêu ngạo cỡ đó!”

“Hắc tướng tiên hoàng còn sống ư? Dám ngồi ngọc liễn tiên hạc này!”

“Ta thấy chắc hắc muốn nở mày nở mặt lần cuối đó mà?”

“Hôm nay tới đài xem sao, nếu hắc lại không cầu được mưa, chỉ sợ phải ...”

“Sớm nên chết đi, tên thần côn này vốn không có bản lĩnh, ỷ vào mỹ mạo và một cái miệng, yêu ngôn hoặc chúng, hãm hại lừa bịp!”

“Đúng đó, nếu có bản lĩnh thật thì sao tiên hoàng đã trắng niên qua đời?”

“Trường sinh bất lão ở đâu ra! Coi chừng bỏ độc kê đơn thì có!”

“Còn chưa biết xảy ra chuyện gì đâu ... Hắc còn đẹp hơn cả nữ tử, tiên hoàng lại thiên vị hắc như thế ...”

Nghe đến đó, Thẩm Thanh Huyền không khỏi ghê tởm, thể xác này không làm việc dơ bẩn gì chứ? Việc ngấm xấu xa của người phạm y vẫn biết được ít nhiều, vì quyền thế, nịnh nọt xum xoe là chuyện rất có khả năng.

Thế nhưng rất nhanh Thẩm Thanh Huyền gạt đi suy nghĩ này, ngọc châu chọn thịt thai nhất định chọn lọc thật kỹ, thể gian có hàng tỉ người, chắc chắn sẽ không tìm cho y hàng xấu xa vậy đâu.

Lại nói thể xác này quả thật có chút linh khí, chắc hắc thực sự có pháp môn, chỉ tiếc vọng tưởng thông thiên, quá khinh thường.

Trong lúc đi, kiệu liễn đã đến đài xem sao.

Đài xem sao này chịu sự quản lý của Khâm Thiên Giám, vốn là một bộ ngành đứng đầu, do Tinh Quan môn phụ trách quan sát thiên tượng, tính ra tiết trời, lập ra lịch pháp. Nhưng tiên đế sủng hạnh quốc sư, Khâm Thiên Giám kia cũng giao vào tay Thẩm Thanh Huyền.

Thể xác này của Thẩm Thanh Huyền tên Tần Thanh, hắc tự nhận có tiềm chất tu đạo, không phải phạm phu tục tử, cho nên ham mê muốn làm đại sự, ví dụ như Tinh Quan khác sẽ nhìn trăng đếm sao, phán đoán thời điểm nào thích hợp nông canh, khi nào hợp để thu hoạch ...

Tần Thanh thì lại không, hắc thích cầu mưa, nơi nào hạn hán thì bày trận cầu mưa, có thể hạ mưa to tầm tã tạo phúc cho bách tính.

Nơi nào xảy ra nạn hồng thủy, hắc vẫn bày trận, có thể giảm thiểu thương vong, ngăn chặn ôn dịch.

Nghe có vẻ thần thánh lắm, nhưng cũng chỉ là mèo mù vớ phải chuột chết mà gạt được mấy lần.

Có điều tiên hoàng lại tin hắc, quần thần không dám không tin, vì vậy đành phải nịnh nọt quốc sư đại nhân.

Nhưng tiên hoàng vừa đi, không ai che chở, Thẩm Thanh Huyền liễn thăm, đúng lúc Bắc Địa khô hạn,

Khâm Thiên Giám liền mời hắc cầu mưa, bày trận bảy tám cái, đừng nói mưa to tầm tã, ngay cả mưa phèn còn không có nữa kia.

Ầm ỉ cho tới tận bây giờ, Tinh Quan của Khâm Thiên Giám đã dồn hắc vào đường cùng.

“Đại nhân, nếu hôm nay ngài vẫn cầu mưa không thành, chắc chắn phải bị định tội rồi!”

Tần Thanh sốt ruột lắm, thầm nghĩ hôm nay nhất định phải đại triển thần uy, nói sao cũng phải cầu được mưa, vì vậy luyện một đồng đan dược tào lao nhằm tăng cường pháp lực, nuốt hết vào bụng sau đó đi đòi nhà ma ...

Vì vậy Tần Thanh thành Thảm Thanh Huyền.

Thảm Thanh Huyền biết cầu mưa không? Ngài quá, đúng là biết thật đó.

Đương nhiên, trên lý thuyết không nên gọi là cầu mưa, chỉ là vận dụng trận pháp để xua mây, làm cho mưa vốn nên ở Nam Địa bay tới Bắc Địa.

Kể từ đó, Nam Địa không thiếu nước tránh khỏi ngập úng, Bắc Địa thiếu nước cũng có thể tạm hoãn hạn.

Trận pháp này cần chút linh khí chống đỡ, nếu là thể xác Thảm hoàng hậu nhất định sẽ không làm được, nhưng Tần Thanh lại có thể miễn cưỡng thử một lần.

Hiệu quả nhất định giảm đi rất nhiều, nhưng cũng đủ để kinh sợ người phạm.

Thảm Thanh Huyền đến gần đài xem sao, một đám Tinh Quan bao quanh chờ xem trò hay của hắc.

Tần Thanh tự cho mình siêu phạm, lại có tiên hoàng che chở nên luôn hung hăng cực kì, gần như đắc tội toàn bộ Khâm Thiên Giám.

Thảm Thanh Huyền chẳng buồn phản ứng đám người này, có nói tốt thêm cỡ nào cũng không bằng dùng sự thật đánh cho họ một gậy.

Hiện nay giám chính của Khâm Thiên Giám là Lư Quang Viễn, kẻ ghét Tần Thanh nhất, chờ hôm nay coi hắc xấu mặt ra sao.

Chỉ nghe Lư Quang Viễn nói rằng: “Quốc sư đại nhân, thuộc hạ đã chuẩn bị sẵn sàng cho ngài, phải chăng hiện giờ nên cầu mưa rồi?”

Mọi thường Tần Thanh cầu mưa phí rất nhiều tâm sức, vẽ trận phải dùng đá màu chàm trân quý, “mắt trận” phải được chặn bằng mỹ ngọc tốt nhất, càng chưa kể tới các loại tế phẩm thờ cúng ... Bày ra hàng loạt rực rỡ muôn màu, đủ để tới ruộng khô cấp cứu nạn thiên tai.

Thẩm Thanh Huyền ghét bỏ đá màu chàm này, còn ghét “mỹ ngọc” này hơn, cố gắng phẩm lại càng chướng mắt người ta cực kỳ, y phát tay nói: “Bỏ hết toàn bộ.”

Lư Quang Viễn sững sờ, sợ hãi luống cuống, vội vàng nói: “Bắc Địa đại hạn, quốc sư đại nhân đừng bỏ mặc không để ý chứ!”

Thẩm Thanh Huyền liếc nhìn gã: “Ai nói ta không quản?”

Lư Quang Viễn mờ mịt nói: “Nhưng bỏ hết mấy thứ này thì cầu mưa như thế nào?”

Thẩm Thanh Huyền không thèm nhìn gã nữa, quay người hỏi Văn Phi phía sau: “Có xích đàn không?”

Thứ này cũng rất hiếm thấy, nhưng Tần Thanh chuyên luyện đàn nên có không ít thứ này, vì vậy Văn Phi nói: “Có.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Đem ra.”

Vẽ trận cần phải chú ý cẩn thận, dùng gì để vẽ sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả, nhưng đó là quy tắc ở giới tu chân, ví dụ như dùng máu của mãnh thú cao cấp vẽ trận rất có hiệu quả, nhưng vấn đề là thế gian này lấy đâu ra mãnh thú? Đừng nói cấp cao, dù là kéo một con trâu của Tử Ngộ Quan cũng được xem là thánh thú rồi.

Nếu đã không có vật liệu cao cấp đó, vậy những thứ khác không còn quan trọng nữa, gì mà đá khổng tước đá màu chàm, không bằng dùng thân sa đỏ au trông còn đẹp hơn.

Không sai, trọng điểm chính là ba chữ cuối.

Tôn chủ đại nhân vất vả lắm mới đi vẽ trận, tất nhiên phải cực kỳ đẹp mới bằng lòng.

Động tác Văn Phi cực kỳ mau, rất nhanh đã cầm xích đàn tới, Thẩm Thanh Huyền nhìn thử, miễn cưỡng đón lấy.

Tuy tạp chất quá nhiều, nhưng được cái màu đẹp, xài được.

Y nói với Văn Phi: “Mài mịn giúp ta.”

Văn Phi đáp lại: “Vâng.”

Đám Tinh Quan ở đài xem sao hai mặt nhìn nhau, không biết Thắm Thanh Huyền lại muốn làm trò gì.

Đợi xích đàn được mài xong, Thắm Thanh Huyền kéo tay áo, khoanh khắc đặt bút cướp đi tầm mắt mọi người.

Người ở đây không phải lần đầu thấy y vẽ trện, nhưng không có lần nào khiến người kinh diễm như lúc này.

Không ai xem hiểu y vẽ gì, nhưng giống như đang thưởng thức tác phẩm xuất sắc được truyền lại đời sau.

Dù là kẻ thô kệch không hiểu gì cũng biết được chữ ‘đẹp’ trong này.

Biết thế nào là đẹp là bản năng của con người.

Đường nét cực đẹp, màu sắc cực đẹp, người cầm bút dường như hòa mình vào trong tranh, đẹp không giống người thật.

Bút bay lượn như rồng, cứng cáp mạnh mẽ, xích sa đỏ tươi như huyết mạch lưu động trong cơ thể, tạo ra vô số sức sống cùng sức mạnh.

Khi Thắm Thanh Huyền thu bút, tất cả mọi người đều đại mặt ra, thật lâu chưa lấy lại bình tĩnh.

“Được rồi.” Y mở miệng, dường như thức tỉnh vô số người trong mộng.

Lư Quang Viễn phục hồi tinh thần trước, gã khựng thật lâu mới nói: “Như vậy, từ ngày mai Bắc Địa sẽ có mưa buông xuống?”

Thắm Thanh Huyền cau mày nhìn về phía gã.

Lư Quang Viễn từ từ ổn định tâm thần, gã muốn vạch trần tên lừa đảo này, chỉ nghe gã lạnh lùng nói: “Nếu ngày mai vẫn không có mưa, quốc sư phải làm sao!”

Thắm Thanh Huyền nói: “Vì sao phải chờ ngày mai?”

Nghe y nói lời này, Lư Quang Viễn hơi sững sốt, Thắm Thanh Huyền lại bảo: “Sau nửa canh giờ, Bắc Địa tất có mưa to tầm tã.”

Tất cả Tinh Quan ở đây, bao gồm thị vệ đi theo Thẩm Thanh Huyền đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, hiển nhiên không ai thềm tin.

Thẩm Thanh Huyền không vội, y chậm rãi nói: “Sao các ngươi không phái người ra roi thúc ngựa đi xem thử?”

Nhân gian là thế đấy, thư từ qua lại không tiện, chỉ chút việc con con cũng phải lãng phí thời gian nửa ngày.

Đám người Lư Quang Viễn vẫn không tin, bọn hắn chỉ coi Thẩm Thanh Huyền đang giãy dụa lần cuối, cố gắng diễn trò cho trót.

“Nếu đã thế.” Lư Quang Viễn nói, “Kính xin quốc sư đại nhân đợi ở đây một lát, thuộc hạ lập tức phái người đi thăm dò xem sao!”

Không gọi được mưa xuống không phải nói suông vô nghĩa là có thể cho qua, Lư Quang Viễn tuyệt đối không tin Thẩm Thanh Huyền có thể cầu được mưa!

Thẩm Thanh Huyền cũng không buồn để ý, đi thẳng vào nội đường, còn dặn dò Văn Phi nấu nước pha trà cho y.

Hai canh giờ sau, thị vệ vào Bắc Địa kiểm tra kinh hỉ trở về, hô to: “Bắc Địa đột nhiên giáng mưa, giải trừ đại hạn cho bách tính!”

Toàn bộ người Khâm Thiên Giám đều nghếch mặt ra.

Thật ... Thật sự con mẹ nó cầu được mưa?

Đùa gì thế! Cầu sáu, bảy ngày đều không thành, ngày cuối vậy mà được?

Tần Thanh này có vận khí cắt chó kinh thiên địa khiếp quỷ thần vừa phải thôi chứ!

Thẩm Thanh Huyền rất bình tĩnh: “Vậy thì tốt rồi, có thể giải quyết khó khăn giúp bách tính là vinh hạnh của ta.”

Đám người Lư Quang Viễn thực sự như nuốt phải ruồi, muốn nuốt bao nhiêu cách liền có bấy nhiêu.

Sau khi Thẩm Thanh Huyền lần nữa lập uy thì tức thời muốn đi làm chuyện quan trọng.

Y tới thế gian này không phải để vẽ trận chơi, y tới tìm Cố Kiến Thâm, nhanh chóng tìm ra hắc, mau mau khiến hắc thích mình mới được.

Y tìm một ngày cũng không có tin tức, không ngờ ngày thứ ba rốt cục cũng gặp.

Sáng sớm, một tiểu thái giám tới quý phủ quốc sư, truyền Thẩm Thanh Huyền vào cung gặp vua.

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu thấy phiền, y vốn dự định hôm nay đến viếng bằng hữu thân thích của mình, xem thử có tìm được Cố Kiến Thâm hay không.

Dù sao Cố Kiến Thâm cũng từng dạy y, thể xác của hai người họ có mối quan hệ quen biết gần gũi nhau.

Thế nhưng hiện giờ thánh thượng đã gọi, y phải đi, tốt xấu gì cũng phải ở trong thể xác này một thời gian.

Chỉ đành thỏa đáng rồi tiến cung, Thẩm Thanh Huyền vẫn không để tâm cho lắm.

Tiên hoàng đi quá sớm, hiện nay thánh thượng chỉ là một đứa trẻ, Thẩm Thanh Huyền lười chơi với con nít.

Khiến y vụn vụn không ngờ tới là, tiểu đồng buộc tóc chễm nhai ngay ngắn trên ngự tọa kia lại là người y đang khổ sở tìm kiếm.

Tình huống gì thế này?

Thẩm Thanh Huyền quên cả hành lễ, y nhìn chăm chăm Cố Kiến Thâm nho nhỏ, nho nhỏ này ...

Không sai được... Đây chính là Cố Kiến Thâm, nhưng vấn đề là, sao hắc lại tìm thân thể nhỏ từng này chứ?

Nhiệm vụ của y là khiến Cố Kiến Thâm thích mình.

Thế thì vấn đề tới rồi nè ... Y nên làm gì để dụ dỗ Cố Tiểu Thâm này thích mình đây?

48. Chương 48: Ngay Cả Tần Ca Ca Cũng Không Bằng Lòng Gần Gũi Với Thâm Nhi Sao?

Đối mặt Cố Tiểu Thâm này, kế hoạch trước đó của Thẩm Thanh Huyền phá sản hoàn toàn, một cái cũng đừng mong làm.

Gì mà câu dẫn, gì mà làm nhiệm vụ từ hai mươi mốt tới hai mươi bốn ...

Tất cả đều dừng nghĩ tới, y cũng không phải biến thái!

Hơn nữa thích này không phải chỉ thích bình thường là xong, còn phải thích theo kiểu yêu đương nữa kìa, nhưng với độ tuổi này của Cố Kiến Thâm ... Nhìn sơ sơ, muốn hiểu được tình yêu cũng phải tới mười năm sau lận đó.

Thẩm Thanh Huyền giận quá sức, muốn đập đầu vào cột chết ngay rồi trực tiếp về Vạn Tú Sơn.

Thế nhưng ... Cố Kiến Thâm phải làm sao đây? Y cũng không thể kéo hấn đi đập cột chết chung, thế thì cũng quá khốn nạn rồi.

Có điều suy nghĩ kỹ lại, Cố Kiến Thâm biến thành đứa trẻ cũng không tệ, dấu sao cũng dễ dụ.

Thẩm Thanh Huyền quyết định trước tiên quan sát cái đã, y cúi người hành lễ.

Tiểu hoàng đế trên ngự tọa bỗng nhiên đi xuống, long bào kim sắc ôm lấy tiểu đồng trắng mịn, quả nhiên đáng yêu cực kỳ.

Hấn đến gần Thẩm Thanh Huyền, đỡ tay y nói: “Quốc sư mau đứng lên.”

Rõ ràng là giọng con nít, dù mềm mại nhưng thái độ đúng mực, xem ra được giáo dưỡng rất tốt.

Thẩm Thanh Huyền kính cẩn nói: “Đa tạ Bệ hạ.”

Tiểu hoàng đế dụ giọng nói: “Không cần giữ lễ tiết, mau mau vào chỗ đi.”

Thị nhân dẫn Thẩm Thanh Huyền nhập tọa, khi đứng dậy Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy một vệt đỏ bừng ngay tại trái Cố Tiểu Thâm.

Đồng tử y đột nhiên co rút ...

Cấm ấn? Không đúng, hấn là bớt, sao lại có cái bớt xinh đẹp ngần này?

— Đỏ tươi như hoa anh túc nở rộ, tô điểm trên vành tai tinh xảo, như hoa tai hồng ngọc nhỏ xinh, rơi vào trên da thịt tuyết trắng trông vô cùng bắt mắt.

Thời khắc này, Thẩm Thanh Huyền hoàn toàn không muốn đi.

Muốn xem cảm ản của Cố Kiến Thâm, còn phải thế này thế kia, tiểu hoàng đế dễ dụ biết chừng nào? Về sau còn không phải muốn ngắm thế nào thì ngắm thế đó ư?

Thẩm Thanh Huyền nhất thời ổn định, lúc này ai cũng dừng mong đuổi y đi!

Cố Kiến Thâm ngồi xuống rồi hỏi y: “Nghe nói Bắc Địa đại hạn, nhờ có quốc sư thi pháp, thuận lợi vì bách tính cầu mưa, hóa giải thiên tai!”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên uyển chuyển nói: “Là phúc trạch của Bệ hạ che chở cho bách tính thiên hạ.”

Tuy Cố Kiến Thâm nhỏ tuổi, nhưng nói chuyện mạch lạc rõ ràng, rất ra dáng hoàng đế: “Tuổi trăm vẫn còn nhỏ, sao có thể bảo vệ được vạn ngàn bách tính, vẫn nhờ có hiền thần như quốc sư, phân ưu giải nạn vì trăm, mưu cầu phúc báo cho dân chúng.”

Thẩm Thanh Huyền trả lời: “Bệ hạ quá khen.”

Cố Kiến Thâm cất giọng: “Phúc Đạt, mang đồ ra.”

Phúc Đạt là tên lão thái giám, chỉ nghe lão đáp: “Vâng.”

Không lâu sau, lão thái giám trở về, trên tay nâng mâm, trên mâm đặt một cái ngọc như ý xinh đẹp.

Cố Kiến Thâm đi xuống, tự mình đặt ngọc như ý kia vào tay Thẩm Thanh Huyền: “Người lập công lớn, mẫu hậu sẽ ban thưởng người hậu hĩnh, chẳng qua trong lòng trăm rất vui, nên cũng chuẩn bị cho người một phần lễ vật.”

Thẩm Thanh Huyền lập tức nói cảm tạ: “Thần tạ ơn ân điển của Bệ hạ.”

Cố Kiến Thâm dịu y dậy, bên trong đôi mắt đen láy sáng ngời có tí trẻ con: “Sao bây giờ quốc sư lại tỏ ra xa lạ với trăm?”

Thẩm Thanh Huyền không nắm chắc lời này của hần có ý gì, có điều khóe mắt nhìn sang tiểu hoàng đế, hình như hần hơi ý lại y thì phải?

Lại nhớ trước khi nhập thế Cố Kiến Thâm có nói “Ta là người gần gũi với người” ... Chẳng lẽ lúc trước quốc sư này có quan hệ riêng tư với tiểu hoàng đế?

Ngược lại cũng có khả năng lắm, khi tiên hoàng còn tại vị, Tần Thanh rất được sủng ái, thường xuyên ra vào cung đình, tiểu hoàng đế là con trai độc nhất của tiên hoàng, tất nhiên có cơ hội gặp gỡ Tần Thanh.

Thẩm Thanh Huyền thử thăm dò nói: “Quân thần có khác biệt, thần không dám thất lễ.”

Tiểu hoàng đế nở nụ cười, trong đôi mắt đẹp dễ mang theo cô đơn: “Ngay cả Tần ca ca cũng không bằng lòng gần gũi với Thẩm Nhi ư?”

Lời này làm tim Thẩm Thanh Huyền nhảy dựng.

Lòng tin rất lớn, xem ra trước đây quả nhiên Tần Thanh và tiểu hoàng đế có quan hệ riêng tư, hơn nữa cách gọi này ... Tần Thanh trước kia quả nhiên kiêu ngạo, dám để hoàng tử xưng hô như thế với hắn.

Thẩm Thanh Huyền cúi đầu nói: “Bây giờ không so được ngày xưa, mong Bệ hạ thứ lỗi, nhưng tâm ý của thần, chắc chắn sẽ không thay đổi mảy may.”

Tuy nghe có vẻ âm ờ, nhưng tiểu hoàng đế lại rất vui, chỉ thấy hắn nhoẻn miệng cười, giọng nói tăng thêm ý thân thiết: “Vậy người có thể thường xuyên tới thăm ta ... thăm thăm không?”

Thẩm Thanh Huyền bị nụ cười này của hắn làm cho lòng mềm nhũn.

Dù sao cũng là trẻ con, còn nhỏ mà đã lên ngôi, chắc chắn trong lòng bất an đến nhường nào, thấy người quen thuộc trước đó nên muốn gần gũi.

Như thế cũng không tệ lắm, Thẩm Thanh Huyền nghĩ, ngược lại y cũng muốn giữ quan hệ tốt với hắn.

Tuy nhiệm vụ “thích” chỉ có thể để sau này lại bàn, nhưng trước tiên gần gũi sẽ không có hại.

Hơn nữa, Thẩm Thanh Huyền vẫn lo cho an nguy của Cố Kiến Thâm. Bây giờ hắn là một đứa trẻ nhỏ yếu, còn là bé con vừa trải qua tang thương ôm khối vàng, trước tiên phải làm cho hắn khỏe mạnh trưởng thành mới được.

Thẩm Thanh Huyền dịu giọng nói: “Chỉ cần Bệ hạ cho gọi, thần tất nhiên sẽ thường đến thăm ngài.”

Cố Tiểu Thâm mím môi, rất chi là vui vẻ: “Quốc sư, người có thể nói ta nghe người cầu mưa như thế nào không?”

Thẩm Thanh Huyền khẽ mỉm cười, tỉ mỉ kể hắn nghe quá trình cầu mưa.

Y nói, hẩn nghe, qua một hồi, Thắm Thanh Huyền cảm thấy tâm trạng rất tốt.

Thì ra Cố Kiến Thâm mất ký ức là thế này sao, thì ra Cố Kiến Thâm nhỏ nhỏ lại đáng yêu tới thế.

Thực ra Thắm Thanh Huyền không thích trẻ con lắm, y không hiểu nổi tư duy bọn nó, không biết dỗ chúng cũng không biết giao lưu, cho nên toàn là trốn tránh.

Thế nhưng Cố Tiểu Thâm bảy tám tuổi này lại ngoan ngoãn vô cùng, không khóc không nháo không tùy hứng, mặc dầu là đế vương cao quý, nhưng hiểu chuyện hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi khác.

Thắm Thanh Huyền có ý định truyền chút đạo pháp cho hẩn, cho nên nói vài thứ tối nghĩ khó hiểu.

Nào ngờ ngộ tính của Cố Kiến Thâm cực cao, vậy mà nhận ra, còn giục y nói kỹ hơn.

Thắm Thanh Huyền tất nhiên nói từng cái cho hẩn nghe.

Sau một canh giờ, lão thái giám kia nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, thời gian không còn sớm.”

Cố Kiến Thâm lộ vẻ mặt không muốn, nhưng không kiên trì: “Nếu đã vậy, quốc sư nên về trước đi.”

Thắm Thanh Huyền khom người lui ra.

Ra khỏi cung, Thắm Thanh Huyền vẫn nghĩ tới Cố Tiểu Thâm, nghĩ xem khi nào lại đến thăm hẩn.

Ngọc như ý tiểu tử kia cho y, Thắm Thanh Huyền chướng mắt, nhưng đây là đồ đương kim thánh thượng ban thưởng, y tất nhiên phải nhận, nếu ném đi hoặc làm hư thì chính là phạm tội lớn.

Thắm Thanh Huyền còn suy xét xem làm sao tìm được cơ hội gần gũi với Cố Kiến Thâm, lại không ngờ Cố Kiến Thâm không còn ký ức vẫn thân cận với y, cách mấy ngày đã cho gọi y qua, trò chuyện tiếp cùng hẩn.

Thắm Thanh Huyền thật lòng thích tiểu hoàng đế này vô cùng, vì đây vốn là Cố Kiến Thâm, cho nên đối xử với hẩn rất chân thành.

Hơn một tháng qua, hai người ngày càng thân mật, Cố Kiến Thâm nhân lúc không có ai sẽ gọi y một tiếng Tần ca ca.

Thắm Thanh Huyền không thích nghe họ Tần này, nên nói với hẩn: “Bệ hạ có thể gọi tên tự của thần.”

Mắt Cố Kiến Thâm sáng lên, hỏi y: “Có thể ư?”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nói: “Là vinh hạnh của thần.”

Chỉ nghe tiểu hoàng đế dùng chất giọng mềm mại đáng yêu gọi: “Liên Hoa ca ca.”

Thẩm Thanh Huyền: “...” Lại thấy hơi vui vẻ xịu rồi.

Khụ ... Chỉ mong Cố Kiến Thâm khôi phục ký ức đừng âm ỉ với y.

Hai người quân thần ở chung rất vui vẻ, bên ngoài bỗng truyền giọng của thái giám: “Thái hậu giá lâm!”

49. Chương 49: Đỏ Tươi Như Thế Bất Mắt Như Thế Chẳng Lành Như Thế!

Tiền hoàng qua đời, tân đế còn nhỏ tuổi, thái hậu trẻ tuổi thành người cầm quyền phía sau.

Theo tiếng truyền của thái giám, một nữ tử mặc cung trang hoa mỹ từ tốn đi tới.

Đây chính là thái hậu đương triều, mẫu thân thân sinh thể xác này của Cố Kiến Thâm.

Nàng còn trẻ hơn so với tưởng tượng của Thẩm Thanh Huyền, khoảng chừng hai mươi bốn hai mươi lăm, là độ tuổi xinh đẹp nhất, mê người nhất của người con gái.

Nàng trông rất đẹp, có thể được chọn vào hoàng gia, dung mạo tất nhiên thuộc hàng đầu, mặc dù nàng đã là mẫu thân của một đứa trẻ, song dáng người vẫn mảnh khảnh, mặc hoa phục, mang theo phong thái mỹ nhân tự nhiên mà thành.

Tất nhiên Thẩm Thanh Huyền không thể nhìn nàng chăm chăm, nàng vừa tiến đến, y lập tức quỳ xuống hành lễ.

Cố Kiến Thâm rất vui mừng, giọng nói nhẹ nhàng vô cùng đáng yêu: “Nhi thần bái kiến mẫu hậu.”

Thái hậu cười thật dịu dàng, nhưng giọng nói lại mang theo ôn nhu giả ý: “Bệ hạ mau đứng lên.”

Cố Kiến Thâm đi tới bên cạnh nàng, đỡ nàng ngồi trên ghế, thái hậu liếc nhìn Thẩm Thanh Huyền, không bảo y đứng dậy.

Sau khi ngồi xuống, Cố Kiến Thâm lập tức gọi nội thị thêm trà cho thái hậu, thái hậu mỉm cười, hỏi Cố Kiến Thâm: “Đã làm xong bài tập chưa?”

Cố Kiến Thâm đáp: “Kinh thư đã thuộc, cũng đã chép mười lần.”

Thái hậu mỉm cười: “Thế thì tốt, Bệ hạ chăm chỉ, lòng ta mới yên định.”

Cố Kiến Thâm nói: “Mẫu hậu yên tâm, nhi thần nhất định không phụ kỳ vọng của người.”

Thái hậu nói: “Ngươi là đứa trẻ ngoan.”

Mấy lời rả rác của hai mẹ con họ khiến Thẩm Thanh Huyền cảm nhận rõ cái sự không hài hòa trong đây.

Nếu trong hoàn cảnh trước đây, y không có khả năng phát hiện, dù sao từ mẫu thân này rất xa lạ với y, hoàn toàn không tưởng tượng ra được đó là người thế nào.

Nhưng có hơn ba mươi năm ở phàm thế kia, có Lý thị quan tâm bảo vệ, hiện giờ Thẩm Thanh Huyền rất rõ một người làm mẹ nên cư xử ra sao.

Không khách khí mà nói, so với Lý thị thì vị thái hậu này chẳng khác nào người ngoài.

Dù hoàng gia có nhiều quy củ, nhưng tình cảm giữa người với người sẽ không vì chút việc này mà trở nên xa lạ, nếu thật sự quan tâm và thương tiếc, thần thái lẫn giọng nói sẽ không cách nào giấu được.

Nom thì có vẻ thái hậu quan tâm Cố Kiến Thâm lắm, nhưng nghe kỹ sẽ nhận ra thái độ hồ hững trong giọng điệu của nàng.

Hơn nữa câu nói kia của Cố Kiến Thâm luôn làm Thẩm Thanh Huyền có cảm giác quái dị.

Bài tập là thuộc kinh thư và chép mười lần?

Thái hậu cùng Cố Kiến Thâm nói chuyện, hoàn toàn không màng tới Thẩm Thanh Huyền đang quỳ bên dưới. Thái hậu không lên tiếng, Thẩm Thanh Huyền cũng không thể đứng dậy, đành phải cúi đầu quỳ.

Cố Kiến Thâm lại thấy sốt ruột, thỉnh thoảng nhìn Thẩm Thanh Huyền, trên gương mặt non nớt tràn đầy lo lắng.

Thái hậu để ý trong lòng, ngoài mặt lại không thêm đếm xỉa, chỉ lờ lợ kéo Cố Kiến Thâm tán gẫu.

Thật sự là tán gẫu, như hoa nào nở ở ngự hoa viên, dùng để làm son hương phần là tốt nhất, rồi thì sắc trời dần nóng lên rồi, nên may đồ mới thôi ...

Nói thật, những lời này mà nói với bé trai bảy tám tuổi trong nhà bình thường, sợ rằng chỉ nghe một câu đã chạy ra ngoài chơi.

Nói với bé trai gì mà hoa này hoa nọ, sao bọn nó có thể cảm thấy hứng thú? Lại còn phấn son, cắt may đồ mới, bé gái có khi còn thích thú đôi chút, chứ bé trai làm gì để ý mấy thứ này?

Thế nhưng Cố Kiến Thâm vẫn thành thật ngồi, nghiêm túc nghe, tư thái ngoan ngoãn, còn có thể đáp lại vài câu.

Từ trong giọng điệu của hắn, Thẩm Thanh Huyền vẫn có thể nghe ra mấy phần khác thường.

Không phải vì đề tài của thái hậu mà mất kiên nhẫn, mà vì Thẩm Thanh Huyền còn quý dềng kia, hắn rất sốt ruột.

Trò chuyện một lúc, Cố Kiến Thâm rốt cục nhỏ giọng nói: “Mẫu hậu, quốc sư ...”

Hắn vừa mở chuyện, thái hậu làm như mới nhận ra mà bảo: “Quốc sư cũng ở đây à.”

Thẩm Thanh Huyền sững sờ ở đó, bây giờ nàng mới nhìn thấy, sợ không phải mất mù bình thường.

Thẩm Thanh Huyền kính cẩn nói: “Thái hậu kim an.”

Thái hậu khẽ cười một tiếng, chậm tiếng nói: “Nếu không có việc gì, quốc sư hãy quay về đi.”

Mắt Cố Kiến Thâm lộ ra vẻ không muốn, song không dám trái lời thái hậu, chỉ dùng ánh mắt nhìn Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền không thể nhìn hắn, chỉ thưa vâng, lùi về sau rồi rời khỏi điện.

Dù đã rời khỏi, nhưng Thẩm Thanh Huyền tai thính mắt tinh, tận lực ngưng tụ linh khí vào tai, có thể nghe thấy tiếng hai mẹ con trò chuyện trong điện.

Chỉ nghe thái hậu hỏi: “Sao ngươi lại thân thiết với Tần Thanh kia?”

Cố Kiến Thâm nói: “Quốc sư đạo pháp cao thâm, cầu phúc vì dân, nhi thần không nên lấy lễ để tiếp đón sao?”

Thái hậu xì cười một tiếng: “Hắn làm gì biết đạo pháp? Chỉ dựa vào gương mặt đó để mê hoặc lòng người.” Nói xong lời này, nàng cho rằng Cố Kiến Thâm nghe không hiểu, tiếp tục nói, “Người chớ bị hình tượng bên ngoài che mờ mắt, Tần Thanh kia khẩu phật tâm xà, là kẻ giả dối âm hiểm.”

Cố Kiến Thâm khựng lại, nhỏ giọng giải thích: “Trước đó Bắc Địa đại hạn, là quốc sư cầu phúc vì dân, mới giáng trời hạn gặp mưa.”

Thái hậu nhíu mày nói: “Đó chẳng qua do may mắn!”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Nhưng mấy ngày trước y dự đoán Mẫn Thục có mưa, sợ sông Mẫn thoát lũ, may mà chuẩn bị sớm, mới ...”

Thái hậu xen lời hắn: “Người thì biết cái gì? Mỗi lần đến mùa này, Mẫn Thục đều mưa không ngớt, vốn nên chuẩn bị từ sớm, làm gì cần hắn suy đoán?”

Cố Kiến Thâm mím môi, cúi đầu không nói.

Hiện giờ trong điện không còn ai, thái hậu triệt để không bày ra sắc mặt tốt nữa, nàng thấp giọng mắng: “Ta thấy người quá thoải mái rồi, đã không có việc gì làm thì đi chép kinh thư, nung đúc ý chí đi!”

Cố Kiến Thâm thấp giọng đáp: “Vâng.”

Thái hậu rời đi, Thẩm Thanh Huyền đã hoàn toàn xuất cung.

Xem ra tình cảnh Cố Tiểu Thâm còn khó khăn hơn y tưởng nhiều, một tháng này Thẩm Thanh Huyền cũng đã tìm hiểu không ít chuyện.

Hiện tại tuy thái hậu Tôn thị là mẹ đẻ Cố Kiến Thâm, nhưng khi tiên hoàng còn sống chẳng hề thân mật với nàng.

Hoàng hậu của tiên đế khó sinh mà chết, về sau vẫn không có con nối dòng, sau đó Tôn thị vào cung, vì có gương mặt giống hoàng hậu quá cố mấy phần, nên gần gũi với tiên đế được mấy ngày, nhưng về sau vẫn bị lạnh nhạt, nào ngờ Tôn thị ngoài ý muốn có thai.

Theo lý thuyết đây hẳn là chuyện tốt, hoàng cung to lớn, chỉ có bụng nàng không chịu thua kém, phải nên ban thưởng hậu hĩnh, mừng vì có được long ân.

Nhưng tiên đế lại chỉ tới thăm mấy lần, không trao ân sủng gì.

Sau mười tháng, Tôn thị hạ sinh long tử, đây chính là vị hoàng tử đầu tiên cho đến hiện tại, hoàng trưởng

tử hàng thật giá thật.

Nhưng tiên đế vừa nhìn thoáng qua liền nổi trận lôi đình, răn dạy ngay tại chỗ: “Điềm gở!”

Lúc đó mọi người sợ tái mét mặt mày, sợ đến mức không dám thở mạnh một tiếng.

Tôn thị đầy lòng vui sướng sau khi nhìn thấy hài tử triệt để nguội lạnh.

Vệ quốc lấy kim hắc vi tôn (*tôn thờ màu vàng và đen*), đỏ là tối kỵ! Vậy mà trên vành tai đứa trẻ này có một vết bớt đỏ tươi như giọt máu!

Đỏ tươi như thể bắt mắt như thể chẳng lành như thế!

Tiên đế vốn không thích điệu bộ của Tôn thị, hiện giờ thấy cái bớt này càng ghê tởm cực kỳ, từ đó hấn bỏ đi, về sau chưa từng gặp lại hai mẫu tử này.

Sau đó tiên đế qua đời, Cố Kiến Thâm thân là cốt nhục duy nhất của hấn, thuận lý thành chương kế thừa ngôi vị hoàng đế, Tôn thị cũng một đêm thăng cấp, trực tiếp từ phi tử lãnh cung thành thái hậu hiện nay.

Nhìn thấy những việc này, Thẩm Thanh Huyền hết sức bất mãn.

Quốc gia này bị gì vậy hả? Đúng là ngu muội, sao có thể xem màu đỏ là tối kỵ?

Màu sắc nồng nhiệt và an lành như thế, vốn nên được vạn dân tôn sùng, sao lại trở thành cấm kỵ?

Thẩm Thanh Huyền vô cùng không vui.

Sau khi biết những việc này, rồi hiểu rõ kỹ càng, Thẩm Thanh Huyền cực kỳ đau lòng cho Cố Tiểu Thâm, tuổi còn nhỏ nhường ấy, chỉ vì một vết bớt trên vành tai mà bị phụ thân ghét bỏ, chắc hẳn những năm tháng trước khi hấn đăng cơ cũng gặp nhiều trắc trở.

Vì cuộc sống chật vật, cho nên tính tình mới cẩn thận dè dặt, không khóc không nháo không tùy hứng, trưởng thành sớm làm người thương tiếc biết chừng nào.

Càng chưa kể tới bên trong thân xác nhỏ bé này chính là Cố Kiến Thâm, cho dù thực sự là tiểu hoàng đế thể gian, y cũng sẽ không bỏ mặc.

Có lẽ vì thái hậu răn dạy, nhiều ngày qua Cố Kiến Thâm chưa triệu kiến Thẩm Thanh Huyền.

Có điều hần không triệu kiến, Thắm Thanh Huyền vẫn có thể chủ động tới.

Y là quốc sư một triều, vốn là chức nghiệp phụng dưỡng bên người hoàng đế, tự xin vào cung là được cho phép ngay.

Càng chưa kể Thắm Thanh Huyền được Tiên hoàng sủng ái, thường có thể bài của cung, ra vào rất thuận tiện.

Y tính xong thời gian tiến cung, tại ngự thư phòng gặp được tiểu hoàng đế.

Cố Kiến Thâm thấy y đến, lúc này mắt sáng lên, bước nhanh xuống, khoe mắt khoe môi đều là vui sướng: “Quốc sư ...”

Thắm Thanh Huyền ngày càng đau lòng vì hần, y hành lễ nói: “Bệ hạ vạn an.”

Cố Kiến Thâm nâng y dậy nói: “Quốc sư có thể tới, trẫm rất vui vẻ!”

Thắm Thanh Huyền có việc cần bẩm báo, y thấp giọng: “Sông Mẫn hồng thủy tràn lan, nhưng nhờ chuẩn bị từ sớm nên không gây họa lớn.”

Cố Kiến Thâm vẫn lo lắng nói: “Chắc hần việc canh tác mà rất nhiều bách tính vất vả cần cù bị hủy trong chốc lát.”

Chất đất sông Mẫn ở Diên An đầy dề, lương thực điền sản dọc theo sông có năng suất cực cao, dù có lũ lụt hiểm nguy, bách tính vẫn thà chịu mạo hiểm.

Bây giờ sông lớn vỡ đê, dù đã sơ tán bách tính, nhưng không giữ được đồng lương thực kia.

Thắm Thanh Huyền trấn an hần: “Tính mạng vẫn còn đã rất may mắn.”

Cố Kiến Thâm đảo mắt nhìn y, khâm phục nói: “Vẫn là công lao của quốc sư, nếu không có suy tính lần này, e rằng sẽ xảy ra đại họa.”

Thắm Thanh Huyền nói: “Đây là bốn phận của thần.”

Cố Kiến Thâm muốn nói nhiều thêm với y, rồi như sự nhớ ra điều gì, sốt ruột nói: “Bài tập của trẫm còn chưa làm xong, quốc sư ...”

Hần không nỡ để Thắm Thanh Huyền đi, Thắm Thanh Huyền cũng không muốn đi, y ngược lại muốn xem

thử rất cực thái hậu bố trí cho Cố Kiến Thâm “bài tập” gì.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Không biết thần có thể xem bài tập của Bệ hạ không?”

Cố Tiểu Thâm lại hơi ngượng ngùng bảo: “Trẫm ... đến giờ vẫn xem không hiểu Thiên Hóa Kinh này, chữ viết cũng qua loa, quốc sư ... quốc sư ...”

Thẩm Thanh Huyền đã đi tới, kề sát vào nhìn, quả nhiên tức tới mức xông thẳng lên đầu, nhất thời muốn gọi mụ thái hậu kia tới chất vấn cho ra lẽ.

Kinh này vậy mà là Kinh Phật, Cố Kiến Thâm còn bé như thế, lẽ ra nên học võ lòng, nghiêm túc giáo dục, sao nàng lại cho hắn học mấy thứ này!

Thẩm Thanh Huyền không phủ nhận kinh Phật, dù sao người theo đạo Phật có thành tựu lớn nhiều vô số kể, nhưng thế tục này làm gì có Phật pháp chân chính?

Thật ra Thiên Hóa Kinh cũng không phải thứ gì xấu, rảnh rỗi thì đọc, có khích lệ rất lớn tới tâm tính, cũng có ích với nhân tâm.

Nhưng sao lại để đứa bé bảy tám tuổi suốt ngày chép cái này?

Phải biết Cố Kiến Thâm chính là đương kim Thánh thượng, không được học thuật trị quốc bình quyền, ngược lại đi chép kinh Phật, chẳng lẽ Vệ quốc này mai sau muốn đổi thành Phật quốc?

Đây là chuyện không thể nào, vậy chỉ có thể nói Tôn thái hậu muốn hủy Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền nổi giận đùng đùng, Cố Kiến Thâm bèn nhảy nhận ra, hần khẩn trương hỏi: “Quốc sư đừng tức giận, ta ... mặc dù trẫm ngu dốt, nhưng sẽ khắc khổ học tập, nhất định có thể ...”

Hắn cho rằng mình viết không hay, khó ngộ được chân lý, cho nên chọc Thẩm Thanh Huyền giận.

Thẩm Thanh Huyền nghe hiểu ý hắn, nhất thời đau lòng chịu không thấu, trước đó chỉ cảm thấy Cố Kiến Thâm nhỏ thế này thật đáng yêu, bây giờ tràn đầy trong ngực đều là thương tiếc đau lòng.

“Bệ hạ đừng tự xem thường mình.” Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng nói, “Người viết rất tốt, bút tích non nớt mà đã có khí phách, theo thời gian, nhất định ngạo nghễ trăm nhà.”

Lời khen ngợi làm ánh mắt Cố Kiến Thâm sáng lên, hỏi y: “Thật vậy sao? Quốc sư đừng dối ta vui nhé.”

Thẩm Thanh Huyền dịu giọng nói: “Thần tuyệt đối không vọng ngôn.”

Đáy mắt Cố Kiến Thâm hiện rõ vui mừng, giọng nói cũng không câu nệ như trước, mà còn mang theo tính trẻ con hồn nhiên: “Nếu đã thế, ta càng phải luyện tập nhiều hơn.”

“Hôm nay ...” Hắc lảo lảo, “Hôm nay trẫm sẽ viết thêm mười trang!”

Thẩm Thanh Huyền dè tay hắc lại rồi hỏi: “Bệ hạ thích Thiên Hóa Kinh này ư?”

Cố Kiến Thâm dừng lại nói: “Th... thích chứ, mẫu hậu nói chỉ khi ngộ được đạo lý trong này, mới có thể hiểu cách trị quốc bình thiên hạ.”

Thẩm Thanh Huyền cau mày nói: “Vậy nếu thần nói, kinh này không giúp ích gì cho trị quốc, người tin không?”

“Chuyện này ...” Cố Tiểu Thâm lộ vẻ mặt kinh ngạc, rất chi là khó hiểu, “Nhưng mẫu hậu vẫn luôn nói ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thái hậu ở lâu trong thâm cung, sao hiểu được đạo trị quốc.”

Cố Kiến Thâm ngẩn người, hiển nhiên thấy hơi mê man: “Nhưng mà ...”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Chỗ ta có vài quyển sách, nếu Bệ hạ có hứng thú, có thể lặng lẽ xem.”

Nói đoạn, y lấy sách trong tay áo ra, trên bìa sách trống rỗng không có tên.

Cố Kiến Thâm nghi ngờ nói: “Mẫu hậu không cho trẫm xem sách loạn, nói trẫm còn nhỏ, xem nhiều sẽ rối.”

Thẩm Thanh Huyền bỏ sách xuống bảo: “Nếu Bệ hạ tin ta, vậy thì xem, chỗ không hiểu trước cứ để trong lòng, ngày khác ta tiến cung, có thể nói Bệ hạ nghe một chút.”

Ngay sau đó y lại nói: “Không có sách loạn, chỉ xem tâm tính người đọc sách ở đâu. Sách hỗn tạp làm nhiễu tâm, nhưng nếu lòng kiên định, thì cũng có thể nhìn được vạn vật từ đó.”

Lời này Cố Tiểu Thâm không chắc mình nghe hiểu, nhưng hắc lại sợ Thẩm Thanh Huyền giận: “Trẫm ... tất nhiên tin người.”

Hắc cứ thế này, Thẩm Thanh Huyền chỉ biết ngày càng thương tiếc, muốn toàn tâm đối xử tốt với hắc.

Đạo trị thế của đế vương ở thế gian này, Thấm Thanh Huyền vô cùng rõ ràng, dù sao cũng làm hoàng hậu ba mươi năm, xử lý chính vụ nhiều năm vậy rồi.

Đế vương thích đạo Nho gia, tôn sùng lễ chế, dùng trị quốc nhân từ khoan dung.

Nhưng nếu thực sự nghiên cứu sâu sẽ rõ, Nho đạo chẳng qua chỉ là mặt ngoài, bên trong vẫn theo pháp luật. Cái gọi là bề ngoài pháp lý là Nho, lấy Nho trị dân, nhưng bên trong vẫn có pháp luật kiểm chế.

Càng chưa kể tới thuật chế hành của nội bộ quan liêu, một môn học có nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, tuyệt đối không phải Nho gia đơn thuần có thể khái quát.

Thấm Thanh Huyền không vội dạy Cố Kiến Thâm “pháp lý”, y chỉ muốn để hắn hiểu rõ trước thế nào là “Nho biểu”.

Nho gia lấy đế vương làm đầu, y hi vọng Cố Kiến Thâm hiểu được, trong thiên hạ này, hắn mới thật sự là người cầm quyền.

Thấm Thanh Huyền không tiện ở lâu, Tôn thị nhất định có tai mắt, y ở lâu với Cố Kiến Thâm sẽ bất lợi.

Trước khi đi y dặn Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ chỉ cần tự mình xem, đừng để người khác biết, hiểu chưa?”

Cố Kiến Thâm vô cùng ngoan ngoãn: “Trẫm biết rồi.”

Thấm Thanh Huyền dịu giọng: “Mấy ngày nữa, thần sẽ trở lại thăm ngài.”

Cố Kiến Thâm gật đầu, trong mắt tràn đầy không nở.

Mặc dù Thấm Thanh Huyền mềm lòng, nhưng không tiện ở lâu, y thấp giọng: “Bệ hạ, thần cáo lui.”

Thấy y sắp đi, Cố Kiến Thâm bỗng nhiên mở miệng: “Liên Hoa ca ca.”

Tiếng gọi này làm Thấm Thanh Huyền vô cùng muốn ở lại chăm nom hắn.

Nhưng tiếc là không được, tuy thân thể này của y có chút tư chất, nhưng không chống lại được chính quyền một quốc gia.

Chỉ nghe Cố Kiến Thâm lại bảo: “Cảm ơn người.”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười với hắn: “San sẽ giúp Bệ hạ, là chức trách của thần.”

Cố Kiến Thâm nhoẻn miệng cười, trên khuôn mặt non nớt rốt cục cũng có chút hồn nhiên mà đứa trẻ bảy tám tuổi nên có.

Thẩm Thanh Huyền âm áp trong lòng, càng cảm thấy cực kỳ uất ức.

Cố Kiến Thâm khi bé ở Thượng Đức Phong cũng ngoan ngoãn như thế này sao?

Mặc dù y chưa từng gặp, nhưng phong chủ Thượng Đức yêu thương cưng chiều hắn như thế, chắc hẳn hắn rất đáng yêu hiểu chuyện.

Chỉ có điều ... Cố Kiến Thâm như thế, sao phạm vào tội ác ngập trời kia?

Tám máu Thượng Đức Phong, tàn sát hơn mười vị sư huynh đồng môn, nếu đặt ở Tâm Vực thì vẫn là chuyện ác tày trời.

Thẩm Thanh Huyền thu lại tâm tư, không muốn nghĩ thêm nữa.

Cứ thế trôi qua mấy tháng, Cố Kiến Thâm quả thực thông tuệ, Thẩm Thanh Huyền không khỏi ngày càng yêu thích hắn.

Đưa hắn sách, ba ngày hắn đã thuộc nằm lòng toàn bộ, đọc lâu lâu. Mặc dù hiểu biết không sâu vài nội dung, nhưng chỉ cần Thẩm Thanh Huyền thoáng chỉ điểm, hắn lập tức lĩnh ngộ cực nhanh, thậm chí có thể nói ra lời khiến người ta thán phục.

Điều này kích phát rất lớn lòng yêu nhân tài của Thẩm Thanh Huyền.

Ba đồ đệ kia của y cũng là thiên kiêu hiếm có không ai bì bằng, nhưng Cố Kiến Thâm hiển nhiên còn ưu tú hơn họ, không còn kị ỨC, nhưng ánh sáng linh hồn vẫn rực rỡ lóa mắt như thế.

Bị vây trong xác phàm, rất nhiều đạo pháp khó thể lĩnh hội, nhưng với ngộ tính này thực sự khiến người phải thán phục.

Thẩm Thanh Huyền dạy hắn ngày càng dụng tâm, hắn cũng học rất chi là tận hứng, hai người thường xuyên qua lại, quan hệ dần thân mật hơn.

Càng khiến Thẩm Thanh Huyền thêm vui mừng là, tuy hiểu biết nhiều như thế, nhưng Cố Kiến Thâm vẫn không kiêu không vội, chưa từng ra vẻ, hiểu được cách ẩn nhẫn.

Thật ra Thẩm Thanh Huyền hơi lơ là, y chỉ cho rằng đây là Cố Kiến Thâm, lại cảm thấy hấn tuổi nhỏ non nớt, muốn che chở cho hấn, nhưng chưa từng nghĩ, một đứa trẻ bảy tám tuổi, sao lại biết nhẫn nại như thế?

Tuy nói sách y đưa hấn đều được chọn lọc tỉ mỉ, nội dung từ cạn tới sâu, nhưng một đứa trẻ tóc để chỏm, sao lại có tâm tính nghiền ngẫm đọc sách?

Càng chưa kể tới hấn hiểu tới mức phải giấu dốt.

Đừng nói là bảy, tám tuổi, sợ rằng rất nhiều người bảy tám tuổi đều không có sự khôn ngoan và bền bỉ như hấn.

Lẽ nào Cố Kiến Thâm giữ lại ký ức? Nhưng thật sự không phải.

Hạ đi thu đến, sương rơi như tuyết.

Vệ quốc có lễ tế vụ mùa, đây là ngày lễ long trọng chỉ đứng sau tết âm lịch, không chỉ có đế hậu phải leo núi cầu phúc, ngay cả dân chúng cũng phải chè chén say sưa mấy ngày, cầu thần thương cho gặt hái thành công, ban phát lời phúc.

Leo núi cầu phúc, địa điểm là Tường Thịnh(*) sơn ở bên ngoài đế đô.

() Raw là Tường Thắng sơn nhưng sang mấy chương sau tác giả lại gọi là Tường Thịnh sơn nên mình mạn phép đổi lại chỗ này cho thống nhất.*

Vì việc này mà trên triều đã âm ỉ mấy ngày, dựa theo quy định, thường là đế hậu cùng nhau, kết bạn leo núi, vì phúc vẹn toàn, đại bách tính tế thần, cầu năm sau được mùa.

Nhưng hiện giờ Thánh thượng còn nhỏ, lấy đâu ra hoàng hậu? Không có hoàng hậu còn nhắc gì tới vẹn toàn? Nếu chọc thần phẫn nộ, chẳng phải đại họa sẽ giáng xuống!

Thế là có người bảo, không bằng để thái hậu mang theo Thánh thượng cùng nhau cầu phúc ...

Câu này càng làm trên triều âm ỉ dữ dội hơn, nhao nhao hô to hoang đường, phu thê đồng thể mới là vẹn toàn, mẫu tử cùng nhau thì ra thể thống gì? Ngẫm kỹ lại chẳng phải rối loạn luân thường!

Về sau lại có người bảo, hay chỉ cần để thái hậu thay Bệ hạ cầu phúc thôi? Dù sao tuổi Bệ hạ vẫn còn nhỏ, lễ tế điện phiên phúc lắm, bọn họ sợ có sai sót.

Nghe nói thế, Thẩm Thanh Huyền không vui, y bước ra khỏi hàng thưa: “Tiên hoàng đi về cõi tiên, là lúc thái hậu kim nén đau thương, sao lại gọi là vẹn toàn?”

Một câu làm Tôn thị đứng sau rèm giận dữ, hung hăng trừng Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền vờ như không nhìn thấy, dù sao thì việc cầu phúc cũng không tới phiên Tôn thị.

Từ trước đến giờ, dù trên triều có huyên náo cỡ nào, Cố Kiến Thâm vẫn không xen vào, hẩn mặc long bào kim sắc, đeo mào nam vạn ngọc châu, ngồi trên long ỷ tôn quý nhất, lại yên tĩnh như vật bài trí quý giá.

Thế nhưng hôm nay, hẩn lại nói: “Trẫm còn nhỏ, thực sự gánh không nổi chức trách nặng nề này, nhưng thu tể vụ mùa bao năm đều là đại sự của quốc gia, không thể lơ là.”

Giọng nói lạnh lạnh mang theo chút khiếp nhược của hẩn vang lên trong đại điện, làm người đau lòng tâm sinh thương hại, cũng làm cho những kẻ khinh thường chuẩn bị khinh thường.

Hẩn lại tiếp tục nói: “Nếu mẫu hậu không thể thay mặt, có thể để hoàng thúc thay trẫm tể thiên không.”

Vừa nói xong, toàn bộ đại điện đều yên lặng.

Mi tâm Thẩm Thanh Huyền cũng nhú chặt.

Cố Kiến Thâm nói xong câu này, khuôn mặt nhỏ đã hoàn toàn trắng bệch, thân thể gầy ốm dường như đang run rẩy.

Tiên hoàng có một thân đệ đồng bào, được phong Lý Vương, cũng là Nhiếp Chính Vương danh chính ngôn thuận theo di chiếu.

Lúc này, Lý Vương Vệ Tấn bước ra khỏi hàng, gãi cằm tay nói: “Có thể được Bệ hạ tín nhiệm, thần vô cùng cảm động.” Đây đồng nghĩa với đồng ý.

Cố Kiến Thâm nhấc tay, giọng nói lạnh lạnh thoáng run rẩy: “Vậy ... làm phiên hoàng thúc.”

Trên điện không còn ai khắc khẩu, tất cả đều cảm khẩu không nói.

Sau khi hạ triều, Thẩm Thanh Huyền hết sức lo lắng, nhưng không tiện đi tìm hẩn, đành phải trở về trước.

Màn đêm thăm thẳm.

Cố Kiến Thâm đứng trong một mảnh đen kịt, nhìn đèn đuốc sáng rõ trong tấm cung mẫu hậu ở phía xa.

Cung nhân đi theo hần chỉ cho rằng tiểu hoàng đế nhớ mẫu thân, lại không ngờ Cố Kiến Thâm đứng ở đây, nghe rõ rành rành việc ngấm ngầm dơ bẩn nơi sáng rực kia.

Tôn thị thở gấp một tiếng, đẩy nam nhân đang quẩn trên người mình: “Lần này ngươi vui sướng rồi chứ? Làm việc của đế vương trước vạn dân!”

Người được nói chính là hoàng thúc của Cố Kiến Thâm – Vệ Tấn, gã lại gần hôn Tôn thị: “Sao, ghen tị?”

Tôn thị cười nhạo nói: “Ngươi đi mà cùng cái đồ hồ ly tinh kia tế thiên đi! Ai thèm!”

Vệ Tấn nói: “Ta cũng muốn cùng nàng lắm, nhưng thế thì không hợp lễ pháp.”

Nghe nói thế, Tôn thị cả giận: “Nếu ngươi để ý lễ pháp, cần gì ngủ ở chỗ ta!”

Vệ Tấn lấy lòng nàng: “Mặc dù lễ pháp quan trọng, nhưng không sao so bằng nàng.”

Tôn thị nghe mà thích ý cực kỳ, nhưng vẫn không cam lòng: “Đừng chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt, nếu chàng thực sự xem trọng ta, vậy ly hôn với hồ ly tinh kia ngay!”

Vệ Tấn đồng ý với nàng: “Ly, ta nhất định ly hôn với ả mà, chỉ cần nàng không tức giận là được.” Nói xong lại hôn tới.

Tôn thị hừ lạnh một tiếng: “Ta giận thì có làm gì? Chàng là đồ không có lương tâm.” Ngoài miệng thì nói thế, người lại dán lên, mặc gã muốn làm gì thì làm.

Tuy hai người cá nước thân mật, Tôn thị lại hơi bất mãn trong lòng: *Vệ Tấn này vậy mà gạt nàng uy hiếp tiểu hoàng đế.*

Vệ Tấn lại thầm nghĩ: *Tôn thị này coi như thức thời, biết gạt tiểu hoàng đế để hần tế thiên.*

Đại thần cả triều cũng đều cho rằng lần ngôn luận trên triều kia, Cố Kiến Thâm bị người lừa gạt đe dọa, nhưng trên thực tế ...

Cố Kiến Thâm thu tâm mắt lại, trở về trong cung.

Dưới ánh trăng lạnh leo thê lương, một đứa trẻ đứng trong bóng đêm sâu thẳm, trong đôi mắt nào còn chút ngây thơ hồn nhiên như trước.

Vết đỏ tươi trên vành tai trắng nõn kia cực kỳ giống mặt trăng đỏ màu máu, đại biểu cho tai họa và điềm

chẳng lành.

50. Chương 50

Từ nhỏ đã có thể nghe được âm thanh cực xa, đây là loại cảm giác gì?

Không tốt. Bởi vì có một số việc, không nghe thấy ngược lại là may mắn, đặc biệt là sinh ra trong hoàng cung.

Từ khi còn rất bé Cố Kiến Thâm đã biết rất nhiều chuyện không nên biết.

Phụ thân nói hắn là diêm quỷ, mẫu thân thì chán ghét vứt bỏ hắn, thân là “tiểu chủ nhân” của tòa cung điện này, hắn nhận hết lạnh nhạt, ném đủ sỉ nhục cùng đấng chất.

Không ai yêu hắn, không ai cần hắn, không ai thật lòng đối xử với hắn.

Nhưng hắn vẫn muốn tiếp tục sống.

Làm sao mới có thể sống sót? Yên lặng mà nghe, tỉnh táo mà nhìn, trấn tĩnh mà suy nghĩ.

Phụ thân đã mất, hắn trở thành cửu ngũ chí tôn, nhưng thân vẫn trong ngục tù.

Mẫu thân, hoàng thúc, triều thần ... Đều là gậy sắt băng, dựng thẳng trước mặt hắn, bức bách hắn khuất phục.

Dựa vào cái gì? Những kẻ này dựa vào đâu mà bắt hắn khuất phục!

Hắn muốn đập tan lao tù này, hắn muốn nhìn thấy bầu trời ngoài kia.

Không ...

Hắn muốn khống chế nó trong tay, sáng ngời cũng được, đen kịt cũng tốt, hắn không cho phép trên đỉnh đầu hắn lại có thêm bất kỳ giam cầm nào!

Bàn tay nho nhỏ nắm quyền, da thịt non nớt chảy máu đỏ tươi, tựa như trắng đỏ rơi nước mắt.

Có thể nói Thẩm Thanh Huyền khó chịu cực kỳ, điều tra thông thường rất khó tra rõ nội tình của Vệ Tấn,

nhưng thể xác này của y có chút tu vi, lợi dùng pháp thuật tinh xảo, rất nhanh y đã biết chuyện Vệ Tấn và Tôn thị thông dâm!

Thật sự khiến người ta buồn nôn! Tôn thị là thái hậu cao quý của một quốc gia, nhi tử thân sinh đã là đương kim thánh thượng, nhưng nàng vẫn lòng tham không đủ!

Vệ Tấn kia thực sự yêu nàng ư? Nực cười, gã chẳng qua chỉ vì ngôi vị hoàng đế, dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa gạt nữ nhân này.

Thế mà Tôn thị tự tin lắm, thật sự cho rằng bản thân mị lực vô hạn, làm gã mê tới đầu óc choáng váng, tin lời gã hứa hẹn.

Cũng may nữ nhân này chưa ngu tới mức không còn lối về, biết giữ lại tiểu hoàng đế, bản thân mới có đủ con bài chưa lật.

Bằng không với hành vi xấu xa của hai người này, e rằng Cố Kiến Thâm đã sớm chết không biết bao nhiêu lần!

Nếu là Thẩm Thanh Huyền trước kia, chắc có lẽ đã tát một phát tiễn hai người xuống địa ngục, thế nhưng có hơn ba mươi năm sinh hoạt ở phạm thế, Thẩm Thanh Huyền đã biết cân nhắc hơn.

Dù Tôn thị có xấu xa cỡ nào đi nữa thì vẫn là mẫu thân thân sinh của Cố Kiến Thâm, khiến nàng chết rất đơn giản, nhưng Cố Kiến Thâm nhỏ tuổi nhường ấy nên thừa nhận thế nào đây?

Vệ Tấn cũng không thể chết, tuy gã lòng lang dạ thú, nhưng vẫn có chút năng lực, hiện giờ tiên đế qua đời, chủ nhỏ khó vững, nếu có gã ở đây, thiên hạ của Vệ gia mới không đổi họ.

Lại nói vận may của Cố Kiến Thâm rất tốt, rõ ràng đứng trên mũi châm hung tàn, thế mà vẫn tìm được thể cân bằng vi diệu.

Vệ Tấn áp chế triều thần, rồi vì Vệ Tấn chậm chạp không dám bỏ vợ, cho nên Tôn thị luôn che chở tiểu hoàng đế, dù có chán ghét Cố Kiến Thâm vẫn không chịu để hắn chết.

Hoàng tọa bấp bênh như thế, cố tình để cho tiểu hoàng đế ngồi trên đó.

Ngoài trùng hợp ra, Thẩm Thanh Huyền không còn nghĩ được gì khác.

Tuy nhiên quá nguy hiểm! Hiện giờ y đương nhiên sẽ giúp hắn củng cố hoàng quyền, khiến hắn chân chính ngồi vững trên ngôi vua.

Ngày tế vụ mùa dần tới gần, tin tức Vệ Tấn thay hoàng đế tế thiên đã được truyền ra ngoài.

Tuy e ngại quyền thế Nhiếp Chính Vương, không ai dám nói gì ra bên ngoài, nhưng trong lòng hết sức bất mãn.

Chưa chắc dân chúng ủng hộ Vệ Thâm (Cố Kiến Thâm) bao nhiêu, nhưng lòng người thường hay thương hại kẻ nhỏ yếu.

Tiểu hoàng đế còn nhỏ, không công lao nhưng cũng không có sai lầm. Vệ Tấn chấp chính, dù làm tốt cỡ nào vẫn sẽ đắc tội người khác, huống chi gã cũng chẳng làm tốt bao nhiêu.

Lễ tế vụ mùa vốn là chuyện thể diện, nếu Vệ Tấn khiêm tốn, để Cố Kiến Thâm đi tế thiên, bách tính sẽ khen gã tài đức sáng suốt.

Nhưng hôm nay gã lại chủ động xuất đầu lộ diện, chỉ càng khiến lòng người bất an, luôn lo một khắc sau gã sẽ trực tiếp thay tiểu hoàng đế leo lên ngôi vị.

Thật ra đối với bách tính, ai làm hoàng đế không phải chuyện quan trọng, nhưng làm người, họ sẽ luôn thiên vị phe yếu thế, đặc biệt khi thế yếu còn đang là chính thống.

Thẩm Thanh Huyền cũng không định buông tha cơ hội này, y tìm người viết thoại bản, lan rộng khắp dân gian.

Nội dung thoại bản này vừa đơn giản lại còn gắt, không gì ngoài triều đại nào đó, chủ nhỏ khó vững, quyền thần lộng quyền, cuối cùng dân chúng lầm than.

Xét thấy bách tính đều thích truyện thần thoại, Thẩm Thanh Huyền lập tức hạ bút thành văn cho ra vài đoạn, nào là “Quân vi thần cương, phụ vi tử cương, nếu quân thần cương loạn, tất tam cương sẽ loạn(*). Đến lúc đó quân không phải quân, thần không phải thần, phụ không phải phụ, tử không phải tử, chắc chắn trời giáng thần phạt, tai họa không ngừng!”

() Đây là khái niệm đạo đức xã hội của Nho giáo khi nói về người trong xa hội xưa, được gọi là Tam cương ngũ thường (còn một cương trong quan hệ phu thê nhưng trong truyện không đề cập).*

Cương ở đây là dây lớn của chiếc lưới, cũng gọi là giếng lưới hay giường lưới, nghĩa bóng chỉ những thứ quan trọng bậc nhất trong một cơ cấu tổ chức.

Theo đó, nghĩa của câu trên là những người bề trên như vua (quân), phụ (cha) phải thương yêu, chăm sóc cho người bề dưới như thần (bề tôi), tử (con), đồng thời bề dưới cũng phải kính nhường, thương yêu, phục tùng bề trên. (Nguồn tham khảo)

Vừa có ngôn luận thế kia, bách tính vốn đang thiên vị tiểu hoàng đế càng thêm kinh hoảng bất bình.

Sợ Vệ Tấn mạo phạm làm thần phản nộ, dẫn tới tai họa!

Muốn xưng đứng đầu vạn dân, thì không thể mất dân tâm, trải qua lễ tế vụ mùa, Vệ Tấn thực sự rất hồ rối.

Thẩm Thanh Huyền bận rộn mấy ngày, vẫn luôn không có thời gian vào cung, hôm nay rảnh rỗi, y rất nhớ mong, lập tức xin lệnh bài vào cung diện thánh.

Cố Kiến Thâm nghe tiếng truyền của thái giám, trực tiếp nghênh đón y ở ngoài ngự thư phòng.

Nhìn thấy tiểu đồng màu vàng đứng đằng kia, Thẩm Thanh Huyền bước tới, hành lễ xong thì dịu giọng nói: “Thời tiết lạnh giá, sao Bệ hạ lại ra ngoài này?”

Cố Tiểu Thâm ngửa đầu nhìn y, trong mắt có chút vui sướng xen lẫn bất an: “Quốc sư đã nhiều ngày không tới, trăm ... hơi nhớ.”

Thẩm Thanh Huyền nhất thời mềm nhũn cả lòng, giọng nói ngày càng mềm mại: “Thần có bệnh khó chữa, vừa vào thu sẽ ho suốt mấy ngày, không muốn lây cho Bệ hạ, cho nên vẫn không tới.”

Nghe y nói thế, Cố Kiến Thâm lại càng lo lắng: “Hiện giờ đã ổn chưa?”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Đã không còn gì đáng ngại.”

Cố Kiến Thâm rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: “Quốc sư nhất định phải bảo trọng thân thể.” Nói đoạn, hắn lại gọi Phúc Đạt, bảo lão đi chuẩn bị canh lê: “Lần trước trăm cảm lạnh, mẫu hậu phái người đưa ta canh lê do chính tay nàng nấu, ta uống thử một lần đã cảm thấy tốt hơn nhiều, hiện giờ tuy quốc sư vẫn ổn, nhưng cũng nên uống chút đi, hữu hiệu lắm.”

Nghe giọng điệu quăn quít của hắn đối với Tôn thị, Thẩm Thanh Huyền cảm thấy đau lòng cực kỳ, gì mà tự tay nấu canh lê? Sợ là lừa hắn thôi.

Còn phái người tới đưa, nếu thực sự quan tâm, không phải nàng nên tự mình sang đây sao? Ngẫm lại đã cảm thấy đáng trách tội bậc!

Thẩm Thanh Huyền trước tiên cảm tạ hắn ban thưởng, sau đó lập tức muốn đổi chủ đề ...

Nào ngờ khi vào trong, Cố Kiến Thâm bước hụt chân, sắp sửa ngã xuống.

Thẩm Thanh Huyền nhanh tay lẹ mắt, lập tức đỡ lấy hắn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Kiến Thâm trắng bệch, hơi mang vẻ áy náy nói: “Là trẫm ngẩn ngơ.”

Thẩm Thanh Huyền lại sững sờ cả người, y ôm Cố Tiểu Thâm, trọng lượng trên tay làm y tê dại cả đầu.

Sao lại gầy yếu thế này!

Đường đường là vua một nước, là hoàng đế cao quý, sao Cố Kiến Thâm lại gầy tới mức này?

Ngày thường mặc để phục nên không phát hiện, nhưng vừa đến gần chạm vào ... Quả thực khiến lòng người thăng thốt mà!

Thẩm Thanh Huyền có rất nhiều lời muốn nói, nhưng vừa đến bên môi lại phải cứng rắn nuốt vào.

Không thể nói, không thể tổn thương đứa trẻ đáng thương này.

Thẩm Thanh Huyền áp chế cơn tức, bình tĩnh trò chuyện với Cố Kiến Thâm một lúc, mấy ngày không gặp, Cố Kiến Thâm đã học thuộc toàn bộ sách y đưa, đọc ra từng cái, mạch lạc rõ ràng, Thẩm Thanh Huyền nghe mà vui mừng, đồng thời cảm thấy sao mà chua xót.

Đến lúc phải đi, Cố Kiến Thâm rất không nỡ.

Thẩm Thanh Huyền dặn dò hắn: “Bệ hạ, ngài nhất định phải bảo trọng thân thể.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Quốc sư yên tâm, ngày nào mẫu hậu cũng đưa đồ ngon cho ta.”

Thẩm Thanh Huyền mặt nhăn mày nhu, không nói thêm gì nữa.

Trước khi đi, Cố Kiến Thâm lại thấp giọng gọi: “Liên Hoa ca ca.”

Thẩm Thanh Huyền dừng bước, Cố Kiến Thâm tạm ngừng, cẩn thận hỏi: “Người vẫn sẽ đến thăm ta nữa, đúng không?”

Giống như bị gai nhọn đâm vào trong tim, Thẩm Thanh Huyền đáp ngay tắp lự: “Bệ hạ yên tâm, ngày mai thân sẽ còn tới nữa.”

Cố Kiến Thâm mím môi mỉm cười, vì hứa hẹn nhỏ nhen này mà vui vẻ không thôi.

Thẩm Thanh Huyền lại hận không thể giết Tôn thị không nhân tính kia.

Bóng đêm sâu thẳm, Thẩm Thanh Huyền che dấu khí tức, nương theo ánh trăng vào cung.

Y dễ như bỡn đi vào ngự thư phòng, tuy đã sớm đoán trước, nhưng khi thực sự nhìn thấy, y vẫn cảm thấy lo lắng vô cùng.

Hiện giờ đã qua giờ tỵ, Cố Kiến Thâm nho nhỏ vẫn còn nằm trước án, kiên cường gắng gượng chép kinh Phật.

Bên cạnh đã chất đống rất nhiều —— viết sai một tí liền bỏ đi viết lại, thật sự hao tâm tổn sức.

Tại y lơ là quá rồi, y chỉ một lòng muốn hẩn đọc sách, lại quên mất hẩn vẫn còn “bài tập” do Tôn thị bố trí.

Cố Kiến Thâm vừa phải học thuộc kinh điển Nho gia y đưa, đồng thời phải hoàn thành bài tập của Tôn thị, đứa trẻ bảy tám tuổi thức đêm đến tận giờ, sao có thể không gầy gò cho được!

Thẩm Thanh Huyền thanh tâm quả dục mấy ngàn năm, lần đầu cảm nhận được phần nộ một cách rõ ràng.

Tác giả có lời muốn nói:

Bệ hạ: Luận về cách giả bộ đáng thương, trẫm vẫn chuyên nghiệp nhất (´••)

51. Chương 51: Tai Thính Mắt Tinh, Bách Độc Bất Xâm

Chân chính khiến Thẩm Thanh Huyền phần nộ không phải Tôn thị, mà là chính y.

Nếu y không sơ suất tới vậy, Cố Kiến Thâm cần gì phải mệt mỏi ngần này?

Y biết rõ Tiểu Vệ Thâm tôn kính thái hậu, không có khả năng xao nhãng “bài tập” nàng bố trí, nhưng y cũng không tìm biện pháp giải quyết giúp hẩn.

Quả thật chép kinh thư không hề có ích lợi gì, nhưng một đứa trẻ thì biết cái gì? Hẩn chẳng qua chỉ đang nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ mà người thân giao cho, sợ làm không tốt chút thôi sẽ khiến người không hài lòng.

Hắn hy vọng Tôn thị tốt với hắn, hy vọng Thẩm Thanh Huyền cũng tốt với hắn, cho nên dù xem không hiểu kinh thư, lý giải không thông Nho đạo, nhưng vẫn sẽ nghiêm túc thực hiện.

Sao lại khiến người thương thế kia!

Thẩm Thanh Huyền thật sự không ngờ, Cố Kiến Thâm không còn ký ức lại là đáng vẻ này.

Thẩm Thanh Huyền cố dần lại cảm xúc, ở bên cạnh tiểu hoàng đế để cho tới khi hắn chép xong kinh thư, mà lúc này đã qua giờ sủu.

Tiểu Vệ Thâm mỗi một lên giường, gần như vừa dính vào giường là ngủ ngay.

Đáng tiếc tới giờ mao hắn lại phải tỉnh ...

Đang tuổi ăn tuổi lớn, vậy mà ngủ ít tới vậy, sao mà không gây cho được? Nếu cứ tiếp tục kéo dài sẽ ảnh hưởng thân thể phát dục, gây cho hắn thương tổn không cách nào cứu vãn!

Thẩm Thanh Huyền thở dài, ra khỏi cung.

Đợi đến chiều, y tự xin vào cung, Cố Kiến Thâm lập tức ra đón, vẫn là đáng đáp vui vẻ kia.

Thẩm Thanh Huyền lên men trong lòng, ngoài miệng vẫn chỉ có thể nói: “Bệ hạ, coi chừng cảm lạnh.”

Cố Kiến Thâm nói: “Không sao đâu, thân thể ta trước giờ tốt lắm.”

Ngẫm lại cánh tay nhỏ gầy kia của hắn, Thẩm Thanh Huyền thở dài trong lòng, y nói với hắn: “Long thể là nền tảng lập quốc, mong Bệ hạ trân trọng.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Trẫm hiểu mà.” Nói xong, ánh mắt hắn sáng ngời rực rỡ, dường như rất vui vì Thẩm Thanh Huyền quan tâm hắn.

Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy càng thêm đau lòng, bọn họ vào phòng, theo lệ hỏi những đạo lý trên sách.

Sau khi nói xong, Cố Kiến Thâm lộ vẻ mặt không nữ, có lẽ cho rằng Thẩm Thanh Huyền sắp đi.

Thẩm Thanh Huyền lắng nghe thử, phát hiện bên ngoài không có động tĩnh gì, thế là thấp giọng: “Bệ hạ, thần có pháp môn giúp cường thân kiện thể, người có muốn học không?”

Chút tối tắm trong con người Cố Kiến Thâm lóe lên cực nhanh, song đã nhanh chóng làm vẻ mặt mong đợi nhìn Thẩm Thanh Huyền: “Có! Quốc sư muốn dạy ta ư?”

Thẩm Thanh Huyền dùng ánh mắt dịu dàng nhìn hắn, nhẹ giọng: “Hiện giờ Bệ hạ đang tuổi lớn, nếu tập luyện thật tốt, ngày sau nhất định thành công lớn.”

Y nói thế, Cố Kiến Thâm đương nhiên càng mừng rỡ, muốn học ngay lập tức.

Thẩm Thanh Huyền nhỏ giọng: “Trước tiên người hãy nhớ kĩ khẩu quyết này, bật hơi hấp thu cụ thể ra sao, ta sẽ từ từ dạy người.”

Cố Kiến Thâm ngoan ngoãn gật đầu: “Được!”

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền không muốn vội vã truyền đạo tu hành cho hắn vậy đâu, nhưng tình cảnh Cố Kiến Thâm hiện giờ thực sự quá tệ, thân thể còn gầy yếu thế này, nếu không điều dưỡng, sau này sẽ không cách nào uốn nắn được nữa.

Thật ra pháp môn này cũng bình thường lắm, phù hợp với người phàm, nếu Cố Kiến Thâm luyện thật tốt, đợi tới khi thành niên, ít nhất sẽ được thể chất như Thẩm hoàng hậu.

Đối với người bình thường như thế đã đủ: tai thính mắt tinh, bách động bất xâm. Nếu tu luyện chút ngoại công sẽ có được bản lĩnh không tệ! Dù sao năm đó nom Thẩm hoàng hậu có vẻ nhu nhược, chứ thực ra cao thủ đại nội còn chẳng làm gì được nàng.

Thân là đế vương, vốn đã vất vả hơn người thường rất nhiều, cũng gặp nhiều nguy hiểm hơn, so với trông cậy mọi việc vào hộ vệ của người khác, còn không bằng dựa vào chính mình, cho nên tạo nền tảng vững chắc cho bản thân là việc cần thiết.

Ngặt nổi hiện giờ thời gian của Cố Kiến Thâm quá sít sao, chưa kể tới đồng kinh thư kia ... chỉ cần là sách y đưa cũng đủ để hắn xem rồi. Nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền định dời dạy Nho đạo lại, củng cố thân thể cho hắn trước.

Tiểu hoàng đế rất thông minh, Thẩm Thanh Huyền đọc khẩu quyết phiên phức có vài lần, hắn đã nhớ không sai một chữ.

Thế nhưng chỉ nhớ thôi thì không được, Thẩm Thanh Huyền lại cẩn thận giảng cho hắn nghe.

Đạo lý trong đó rất khó lĩnh ngộ, Cố Kiến Thâm nghe mà cau mày liên tục, Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Chỗ nào không hiểu thì nói ta nghe.”

Cố Kiến Thâm lắc đầu, mi tâm nhíu chặt, dường như muốn nói song không biết nên bắt đầu từ đâu.

Đạo pháp với người phàm là thế, người bình thường có thể nghe, thông minh thì có thể nhớ, nhưng muốn thấu hiểu lại khó khăn cực kỳ.

Đạo pháp dễ hiểu từng này, ngộ tính cực cao như Cố Kiến Thâm mà đã trầy trật thế rồi, có thể thấy tu đạo là chuyện không thể cưỡng cầu.

Chẳng qua Thắm Thanh Huyền cũng không định để Tiểu Vệ Thâm nhập môn chân chính, chủ yếu muốn hấn tận dụng thở ra hít vào và ngồi tĩnh tâm để điều dưỡng thân thể.

Thắm Thanh Huyền sợ Cố Kiến Thâm buồn chán, nói: “Mặc dù tu hành kiểu này khó hiểu, song có lợi rất lớn cho Bệ hạ trong mai sau, hy vọng người có thể chăm chỉ tu hành không ngừng.”

Cố Kiến Thâm tức thời lên tinh thần, gắng sức học tập.

Thấy cũng đã sắp đến giờ, Thắm Thanh Huyền lại hỏi: “Bệ hạ, gần đây thái hậu nương nương còn giao bài tập cho người không?”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười: “Mẫu hậu mong ta sau này rạng danh, tất nhiên phải bố trí rồi.”

Thắm Thanh Huyền lại hỏi hấn: “Vậy hiện giờ người hiểu được Thiên Hóa Kinh kia chưa?”

Trước đây y không hợp hỏi câu này, song hiện giờ Cố Kiến Thâm đã đọc nhiều đạo trị thế của Nho gia vậy rồi, chắc hấn cũng nên có cách nhìn nhận của mình.

Tiểu hoàng đế nhỏ tuổi bảo: “Thiên Hóa Kinh nói về luân hồi nhân quả, không thể tạo nghiệp.”

Thắm Thanh Huyền tiếp tục nghe hấn nói.

Cố Kiến Thâm lại bảo: “Nhưng ta thân là đế vương, sao có thể không tạo nghiệp? Không tạo nghiệp thì phải làm gì để tạo phúc cho bách tính? Tu thân đương nhiên quan trọng, nhưng hàng nghìn vạn bách tính trong thiên hạ vẫn đang rơi vào bể khổ, sao ta có thể vươn xa cho được?”

Trong mắt Thắm Thanh Huyền lập tức mang theo khen ngợi: “Bệ hạ thật lương thiện.”

Cố Kiến Thâm ngẫm nghĩ, rồi rũ mắt nói: “Trong lòng mẫu hậu nghĩ cho ta, muốn ta tốt, cho nên hy vọng sau khi chép kinh ta lĩnh ngộ được chân lý, có thể buông gánh nặng, trấn an bản thân.”

Nàng chỉ muốn người mất đi tư cách làm hoàng đế mà thôi. Đương nhiên Thắm Thanh Huyền không thể nói ra sự thật, Cố Kiến Thâm tin tưởng Tôn thị đến vậy, lại khao khát tình thương của mẹ, sao y có thể đâm vỡ bọt nước mỏng manh yếu ớt này.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thái hậu nương nương yêu người sâu sắc, vô cùng khiến người cảm động, nhưng Bệ hạ là chủ của vạn dân, không nên chỉ ngộ lòng mình, mà phải mở rộng ý chí, cất chứa vạn nghìn.”

Cố Kiến Thâm liên tục gật đầu, hiển nhiên hết sức tán thành.

Thẩm Thanh Huyền tiếp tục uyển chuyển nói: “Hiếu đạo cũng không thể mất, tấm lòng của thái hậu, Bệ hạ không thể phụ lòng.”

Cố Kiến Thâm rũ mắt nói: “Trẫm hiểu, kinh thư này ta sẽ chăm chỉ chép, coi như cầu phúc vì thái hậu.”

Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Nếu đã thế, sợ rằng thân thể Bệ hạ sẽ chịu không nổi.”

Cố Kiến Thâm lắc đầu nói: “Ta không sao, từ trước đến nay ta ngủ khá ít, vẫn có nhiều thời gian.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn nói: “Bệ hạ tuổi nhỏ, thiếu ngủ sẽ ảnh hưởng thân thể trưởng thành, rất dễ lẫn lộn đầu đuôi.”

Nhắc tới phương diện này cũng thật làm khó người ta. Không chép kinh thì bất hiểu, song chép kinh lại không có lợi cho mình ...

Cố Kiến Thâm nghi hoặc mà nhìn Thẩm Thanh Huyền.

Thẩm Thanh Huyền nhẹ giọng nói: “Không bằng để thần làm giúp?”

Đồng tử Cố Kiến Thâm đột nhiên co rút.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Mười lần kinh thư này ... hãy để thần thay người chép đi.”

Cố Kiến Thâm sửng sốt một lúc mới lên tiếng: “Nhưng nét chữ ...”

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, đặt bút viết lên giấy hai chữ.

Kiểu chữ ngay ngắn lại non nớt, mặc dù đầu bút lông có vẻ yếu thế, nhưng chữ viết lại giống của Cố Kiến Thâm như đúc!

Cố Kiến Thâm yên lặng nhìn, đôi mắt đen đột nhiên trở đậm, sát ý ác liệt nháy mắt lao ra khỏi lớp vỏ yếu đuối.

Thẩm Thanh Huyền thấp thoáng nhận ra một ít, thế nhưng y vừa tập trung, sát khí kia lập tức biến mất không còn bóng dáng tăm hơi ...

Cố Kiến Thâm thở dài nói: “Liên Hoa ca ca, người thật là lợi hại!” Trong giọng nói mềm mại đều là khâm phục và kính hãi, nào có gì khác thường?

Thẩm Thanh Huyền chỉ nghi ngờ thoáng chốc, song không nghĩ quá nhiều, y dịu giọng: “Cũng may có thể san sẻ giải nạn giúp Bệ hạ.”

Thế là xem như đã giúp Cố Kiến Thâm giảm bớt gánh nặng.

Chép kinh vốn không giúp ích gì cho hắn, song vì ứng phó Tôn thị, không muốn đánh rần động cỏ, nên kinh này vẫn phải chép.

Năm đó “Thẩm hoàng hậu” đa tài đa nghệ, trình độ thư pháp cực cao, mô phỏng nét chữ chưa thành thực của Cố Kiến Thâm hiện giờ vẫn rất dễ.

Hơn nữa bản mẫu của kinh thư này rất nhiều, dựa theo đó mà viết sẽ không để người ta nhìn ra kẻ hở.

Thế nhưng mười lần kinh thư này rất tốn thời gian, dù là Thẩm Thanh Huyền chép cũng phải mất một lúc.

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Giờ không còn sớm nữa, kinh thư hôm nay vẫn để trầm chép đi.” Vì sáng mai phải giao qua cho thái hậu kiểm tra rồi.

Thẩm Thanh Huyền nhớ tới thân ảnh nhỏ gầy nằm trước án mà không sao đành lòng, y liền bảo: “Để thần làm đi.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Nhưng nếu muộn hơn nữa ... người không tiện xuất cung đâu.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thần mang về chép.”

Cố Kiến Thâm hơi nhú mày: “Vậy sáng mai ...”

Thẩm Thanh Huyền trấn an hắn: “Yên tâm, đợi khi trời khuya, thần sẽ lên mang kinh thư đặt trước án.”

Hàm nghĩa của lời này chính là Thẩm Thanh Huyền có thể tránh thủ vệ trong cung, vô thanh vô tức xuất nhập cung đình.

Cố Kiến Thâm vẫn mặt không đổi sắc, thế nhưng bàn tay nhỏ giấu trong ống tay áo lại dùng sức siết chặt.

Hắn hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Vậy có ổn không?” Hắn lộ ra vẻ mặt lo âu, “Nếu chậm trễ, ngày mai ...”

Thẩm Thanh Huyền tưởng rằng hắn sợ Tôn thị giận, thế là an ủi hắn: “Sẽ không đâu.”

Cố Kiến Thâm ngẫm nghĩ, thoải mái nói: “Vậy làm phiền quốc sư rồi.”

Đáy mắt Thẩm Thanh Huyền chứa đầy dịu dàng: “Là vinh hạnh của thần.”

Quyết định xong, Thẩm Thanh Huyền trở về dùng khoảng một canh giờ chép hết kinh thư, chép xong y lại đi xử lý một chuyện, sau đó nương theo bóng đêm vào cung, đặt kinh thư ở ngự thư phòng.

Thế nhưng y lại không hề hay biết, một đêm này Cố Kiến Thâm căn bản không chớp mắt, hắn nằm trên long sàng hoa lệ, tay đặt trên dao găm, chăm chú lắng nghe tròn một đêm.

Hôm sau trời sáng, hắn lập tức vào ngự thư phòng.

Một chồng kinh thư đặt trên bàn giống như ánh mặt trời gay gắt làm đau hai mắt Cố Kiến Thâm.

Hắn không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì, và cũng không có bất cứ động tĩnh gì.

Hoàng cung nghiêm mật tử thủ —— nơi Vệ Tấn từng thử ám sát vô số lần đều tay trắng trở về, thế nhưng bị Tần Thanh qua lại tự nhiên như vậy.

Hắn tập trung tới nỗi nghe được rõ tiếng kêu của côn trùng, song tai lại không nghe thấy động tĩnh của Tần Thanh.

Cố Kiến Thâm nhắm mắt lại, cầm chồng kinh thư kia, màu mắt hắn càng tối hơn.

Nét chữ này đừng nói là Tôn thị, ngay cả hắn còn không thể phân biệt.

Hắn đã thử thay đổi bút tích, song Thẩm Thanh Huyền vẫn có thể tiếp tục mô phỏng theo.

Tiểu đồng đứng lẻ loi trong gian phòng trống rỗng, bỗng nhiên nheo mắt đầy nguy hiểm.

52. Chương 52: Không Có Ai Là Ngoại Lệ

Hôm sau, khi Thẩm Thanh Huyền tiến cung, Cố Kiến Thâm vẫn mặt mày vui mừng mà chào đón: “Quốc sư!”

Thẩm Thanh Huyền hành lễ với hắn.

Cố Kiến Thâm vội vàng đỡ y dậy, kề sát vào y nhỏ giọng: “Kính thư rất tốt, ta nghe Phúc Đạt nói, mẫu hậu xem xong còn vui mừng mỉm cười.”

Hắn nói thế càng làm Thẩm Thanh Huyền thấy bức mình hơn, chưa biết chừng Tôn thị kia còn chẳng buồn liếc nhìn, nói chi tới vui mừng mỉm cười? Phúc Đạt này ... có lẽ lão cũng đau lòng vì tiểu hoàng đế, cố ý nói vậy để hắn vui.

Đương nhiên y sẽ không vạch trần, chỉ bảo: “Vậy thì tốt rồi.”

Cố Kiến Thâm lại hỏi: “Hôm nay chúng ta học gì đây?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Pháp môn hôm qua thần dạy người, người còn nhớ không?”

Cố Kiến Thâm vội vàng thuật lại một lần, Thẩm Thanh Huyền rất đổi vui mừng, nói với hắn: “Hôm nay chúng ta lại luyện nữa đi.”

Cố Kiến Thâm cong tít mắt nói: “Được!”

Học cái này kỳ thực rất khô khan, hơn nữa tiến triển vô cùng chậm, càng học càng vô vị.

Với trình độ hiện giờ của Cố Kiến Thâm, căn bản không thể lĩnh ngộ, cho nên ích lợi cho thân thể không lộ rõ, nhìn từ khía cạnh nào đó, nom pháp môn này nhìn thì khác nhưng cũng vô dụng như chép kinh.

Đương nhiên nếu qua thời gian dài, từng chỗ tốt sẽ lần lượt hiện ra.

Kết thúc tu hành, Thẩm Thanh Huyền lại hỏi hắn vài câu bài tập trong Nho học.

Cố Kiến Thâm hiển nhiên thích cái này hơn, đáp mạch lạc rõ ràng, rất có chính kiến.

Thẩm Thanh Huyền chỉ giảng tới đó là dừng, y muốn phát triển theo từng bước, không muốn tiếp tục khiến hắn mệt mỏi.

Sau khi đã đến giờ, Thắm Thanh Huyền nói: “Bệ hạ, thần cáo lui.”

Cố Kiến Thâm mang theo thất vọng đáp lại: “Ừ.”

Thắm Thanh Huyền chỉ cho rằng hấn không nỡ để y đi, nên không khỏi mềm lòng nói: “Ngày mai thần vẫn sẽ đứng giờ đến đây.”

Cố Kiến Thâm lập tức vui vẻ: “Ừ.” Thế nhưng ý cười không lan tới đáy mắt.

Đến ngày tế mùa vụ, Cố Kiến Thâm ở lại trong cung, theo lý Thắm Thanh Huyền thân là quốc sư, nên đến Tường Thịnh sơn phụ tế thiên, nhưng Thắm Thanh Huyền không bằng lòng đi.

Vừa khéo Vệ Tẩn cũng không ưa y, y không tới gã còn mừng lắm kìa, nhanh chóng tìm tâm phúc cùng lên núi.

Trên Tường Thịnh sơn là quang cảnh náo nhiệt, trong hoàng cung lại trở nên quạnh quẽ hơn nhiều.

Thái hậu cũng đến Tường Thịnh sơn, chỉ có Cố Kiến Thâm không đi, Tôn thị lấy lý do Cố Kiến Thâm bị phong hàn, cần tĩnh dưỡng trong cung.

Song thực tế ra sao mọi người đều rõ trong lòng, tế thiên vốn là việc của đế vương, kết quả do Nhiếp Chính Vương thay thế, lúc này Cố Kiến Thâm mà đi, chẳng phải lúng túng lắm sao?

Không có Tôn thị ở đây, Thắm Thanh Huyền dứt khoát tiến cung thật sớm.

Cố Kiến Thâm vẫn mang vẻ mặt vui sướng khi thấy y, thế nhưng ẩn sâu trong con ngươi là nỗi mất mát không sao che giấu.

Nghĩ tới cũng phải, mặc dù tiểu hoàng đế non nớt, nhưng không phải không hiểu gì, mấy ngày qua Thắm Thanh Huyền dạy dỗ cũng có tác dụng, hấn hiểu thân phận mình, cũng biết tế thiên là chuyện lớn.

Thế mà bản thân mình là quân chủ lại không thể đi.

Thắm Thanh Huyền hỏi hấn: “Bệ hạ đang nghĩ gì vậy?”

Cố Kiến Thâm hơi chần chờ, cuối cùng vẫn hỏi: “Liên Hoa ca ca, có phải trầm vô năng lắm không?”

Thắm Thanh Huyền hỏi ngược lại hấn: “Sao lại vô năng?”

Cố Kiến Thâm lộ rõ sừng sốt, tất nhiên không trả lời được.

Thẩm Thanh Huyền ôn hòa nói: “Bệ hạ trên kính thân thích, dưới được lòng dân, mặc dù tuổi nhỏ mà đã đọc trăm sách, sao có thể vô năng?”

Mi mắt Cố Kiến Thâm hơi sụp xuống, yếu ớt lại kiên cường.

Thẩm Thanh Huyền thương xót hần lắm, thành thử trấn an: “Bệ hạ đừng vội, người vẫn đang trưởng thành. Cây đơn thì sợ gió, nếu lớn thành rừng cây, thì có gì phải sợ?”

Ngôn từ của y nhẹ nhàng, từ tốn lại dịu dàng, Cố Kiến Thâm cũng bị y thuyết phục, chậm rãi dâng lên tinh thần, tầm mắt nhìn y ngày càng ý lại.

Thẩm Thanh Huyền lại trò chuyện với hần một hồi, thấy hần hoàn toàn thoải mái mới yên lòng.

Do Tôn thị không ở đây, buổi trưa Cố Kiến Thâm giữ Thẩm Thanh Huyền lại dùng bữa, Thẩm Thanh Huyền cũng bằng lòng ở cùng hần, vì thế lưu lại.

Dù Tôn thị có tệ hại ra sao cũng sẽ không khát khe thức ăn của hoàng đế.

Tuy người ngự thiện phòng không cần thiết nịnh nọt Cố Kiến Thâm, nhưng cái gì nên có đều có, nhất định không so được với bên chỗ Tôn thị, nhưng không tới nỗi làm hần đói.

Tất nhiên Thẩm Thanh Huyền gai mắt đồng thức ăn này, thế nhưng y thấy dinh dưỡng cân đối, phối hợp hợp lý, trong lòng vẫn thoáng thỏa mãn.

Khẩu vị Cố Kiến Thâm không tệ, ăn được không ít, Thẩm Thanh Huyền theo hầu bên cạnh, cảm thấy rất thú vị.

Trước đây đều là Cố Kiến Thâm hầu hạ y, lần này đổi thành y cũng được lắm chứ.

Chẳng qua thực tế Thẩm Thanh Huyền cũng không phải làm gì, từ nhỏ Cố Kiến Thâm đã tự lập, trên căn bản mọi thứ đều tự mình làm, hoàn toàn không mượn tay người khác.

Thẩm Thanh Huyền lại đau lòng hết sức, chỉ tưởng rằng Cố Kiến Thâm nhỏ tuổi chịu uất ức, cho nên quen tự mình động tay.

Song thực tế, Cố Kiến Thâm không tin được bất luận kẻ nào.

Thức ăn là thứ dễ bị người ta gian lận nhất, hắn từng “nghe” quá nhiều cung nhân thống khổ rên rỉ tới chết sau khi trúng độc, cho nên không bao giờ dám khinh thường.

Cố Kiến Thâm bắt đầu ăn, Thẩm Thanh Huyền ở bên cạnh nhìn, càng nhìn mi tâm nhú càng chặt.

Rõ ràng đã không cần chếp kinh nữa, y cũng giảm việc học cho hắn rất nhiều, sao Cố Kiến Thâm vẫn gầy yếu từng này?

Trông hắn ăn cũng không ít, sao lại không có thịt?

Pháp môn tu thân kia không có hiệu quả quá nhanh, Thẩm Thanh Huyền không khỏi thấy sốt ruột.

Y nào biết rằng, chính y mỗi đêm đến đưa kinh thư làm Cố Kiến Thâm ngủ không ngon.

Nếu không có cách nào ngủ đủ giấc, thì thân thể này đừng mong khỏe mạnh.

Thẩm Thanh Huyền nhìn Cố Kiến Thâm, trong lòng nảy ra một ý định, liền bảo: “Bệ hạ ... Người có muốn xuất cung không?”

Dù có trưởng thành sớm cỡ nào thì hắn vẫn là một đứa trẻ, nhất định sẽ thích náo nhiệt, ngọt ngào trong cung lâu tới vậy, người nào cũng ghen muốn hồng, dẫn hắn ra ngoài giải sầu không chừng sẽ tốt hơn nhiều.

Thẩm Thanh Huyền thực sự rất lo cho thân thể Cố Kiến Thâm.

Nghe y nói thế, Cố Kiến Thâm vốn đang ăn ngon đột nhiên ngừng lại ... Hắn rũ mi mắt, ý lạnh tụ lại trong con ngươi đen nhánh.

Xuất cung ...

Y rốt cục muốn hạ thủ rồi sao? Ngược lại là cơ hội tốt.

Ngón tay Cố Kiến Thâm hơi dùng sức, nỗ lực ổn định lại tâm trạng, hắn nhìn Thẩm Thanh Huyền: “Nhưng mẫu hậu từng bảo, không cho – trẫm xuất cung.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Không sao đâu, chúng ta có thể yên ắng ra ngoài, không ai biết được đâu.”

Lòng bàn tay lẩn sau lưng Cố Kiến Thâm đều phát lạnh, nhưng trên mặt vẫn giữ vững lực trấn định ngoài sức tưởng tượng, thậm chí còn tò mò hỏi: “Làm sao mới có thể không khiến ai biết?”

Thẩm Thanh Huyền lập tức nháy mắt với hắn: “Bệ hạ ngẫm lại xem buổi tối thần tiến vào kiêu gì.”

Quả thực, hoàng cung to lớn, vô số thị vệ, căn bản ngăn không nổi một Tần Thanh.

Y có năng lực qua lại tự nhiên, mang theo hắn đương nhiên cũng không thành vấn đề. Đặc biệt là hắn – người bị lừa gạt, sẽ không phát ra bất luận âm thanh gì.

Chẳng trách y không đi tế thiên, thảo nào đạo này y đối tốt với hắn như vậy.

Chính là vì ngày hôm nay sao?

Không có Tôn thị, cũng không có Vệ Tấn, trong hoàng cung trống huơ, nếu hắn phối hợp với y, xuất cung là chuyện dễ dàng.

Vừa xuất cung.. thì chính là giờ chết của hắn.

Mặc dù đã dự đoán từ trước, nhưng trái tim Cố Kiến Thâm vẫn đau nhói như bị kim đâm.

Mấy tháng qua, y đối xử tốt với hắn, dạy hắn đạo trị quốc, dạy hắn thuật quản lý dân ...

Ngoại hình y cũng thật đẹp, nụ cười rất dịu dàng, giọng cũng rất dễ êm tai, và y cũng là người đẹp nhất, gần gũi nhất hắn từng gặp ...

Thế nhưng tất cả những thứ này chỉ toàn là giả dối, toàn bộ đều cố ý làm cho hắn xem, chỉ vì để hắn thả lỏng cảnh giác, chỉ vì muốn lừa hắn.

Hắn tin y, kính y, y lại y, nhưng phía sau nụ cười xinh đẹp ấy lại là dao độc.

Đều giống nhau ... Tất cả đều giống nhau.

Không có ai là ngoại lệ.

Cõi đời này, chỉ có mình hắn.

Thẩm Thanh Huyền gọi hắn một tiếng: “Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm đột nhiên hoàn hồn, đôi mắt sáng lấp lánh: “Ta thật sự có thể ra ngoài sao?”

Thẩm Thanh Huyền cực kỳ thích dáng dấp trẻ con này của hắn, y gật đầu bảo: “Đương nhiên rồi.”

Cố Kiến Thâm lại dè dặt hỏi: “Lỡ như bị phát hiện thì sao?” Khi hỏi câu này, ánh mắt hắn nhìn Thẩm Thanh Huyền chăm chăm không chớp, hắn muốn xem đôi mắt y, muốn nhìn thấy chập chờn nhỏ bé trong tình tự của y, muốn xem có phải y tự tin một trăm phần trăm hay không.

Hoàng cung nho nhỏ này làm sao kiềm chế được Thẩm Thanh Huyền? Y ung dung đáp: “Tuyệt đối không bị phát hiện.”

Trái tim Cố Kiến Thâm triệt để chìm vào trong hồ băng.

Hắn không thể phản kháng ... không thể trở mặt ... thậm chí không thể lộ ra kẽ hở, nếu để y nhận ra hắn định gây động tĩnh, có lẽ Thẩm Thanh Huyền sẽ đập nôi chìm thuyền liễu chết tới cùng, giết hắn ngay lập tức.

Nhưng xuất cung rồi thì sao? Chỉ còn một chữ chết, hơn nữa chết càng thêm vô thanh vô tức.

Phải làm sao đây? Cố Kiến Thâm bất an, nhưng không biểu hiện ra ngoài mảy may.

Ra ngoài trước đã ... Cố Kiến Thâm tự nhủ với mình, chỉ có thể ra ngoài rồi lại tìm cơ hội.

Tuy rất xa vời, nhưng còn tốt hơn chọc giận Tần Thanh, đưa mình vào chỗ chết ngay thời khắc này.

Cố Kiến Thâm nói: “Vậy chúng ta đi ngay thôi!”

Thẩm Thanh Huyền cười bảo: “Bệ hạ dùng bữa trước đi đã, không vội.”

Cố Kiến Thâm làm sao nuốt trôi được nữa?

Chẳng qua có thể kéo dài được lúc nào hay lúc đó, hắn hy vọng có thể ăn bữa cơm này lâu thật lâu.

Nhưng thực chất ... có lâu hơn thì có khác gì đâu? Sẽ không có ai tới cứu hắn.

Ngay từ đầu đã không có ai thích hắn.

Sau này cũng sẽ không có người thương hắn.

Cố Kiến Thâm buông đũa, nhìn Thẩm Thanh Huyền: “Liên Hoa ca ca, chúng ta đi thôi, ta muốn ra ngoài

xem thử.”

Nếu nhất định phải chết, ít nhất cũng phải nhìn xem thế giới bên ngoài ra sao.

Cuộc đời ngắn ngủi này của hần, dựa vào đâu chỉ nhìn thấy một mảnh trời!

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nói: “Được, buổi tối thần sẽ mời Bệ hạ tới Phong Trâm lâu ăn đồ ngon.”

Mắt Cố Kiến Thâm tức thì sáng lên: “Món đó có ngon hơn đồ ăn ngự thiện không?”

Thẩm Thanh Huyền đáp: “Tất nhiên không sánh bằng ngự thiện rồi, nhưng nó vẫn có mặt thú vị khác.”

Cố Kiến Thâm mặt mày hớn hởi: “Liên Hoa ca ca đã thích, vậy nhất định là ngon nhất rồi.”

Nhìn nụ cười hồn nhiên ỷ lại nương kia, ý định muốn bảo vệ hần trưởng thành thật tốt ngày càng vững vàng.

Cố Kiến Thâm làm người thương như vậy, không nên để nước bùn dơ bẩn nhấn chìm, y chắc chắn trả lại cho hần một mảnh trời xanh quang đãng.

Nếu đã muốn xuất cung, vậy thì nhất định phải đổi trang phục.

Thẩm Thanh Huyền đưa y phục đã chuẩn bị cho Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm vội nói: “Trẫm đi thay ngay.”

Lo hần ăn mặc không chỉnh tề, Thẩm Thanh Huyền nói: “Thần đến giúp người.”

Cố Kiến Thâm ngượng ngùng bảo: “Không cần, trẫm làm được mà.”

Thẩm Thanh Huyền cũng không biết hầu hạ người cho lắm, vì vậy nói: “Thần chờ người bên ngoài.”

Cố Kiến Thâm ôm y phục vào phòng, nụ cười trên mặt biến mất ngay tức khắc.

Hần cỡi long bào, cẩn thận giấu kỹ dao găm dưới gối vào trong người, mặc thường phục Thẩm Thanh Huyền chuẩn bị cho hần.

53. Chương 53: Gió Lạnh Trút Vào Y Sam, Huyết Dịch Lại Sôi Sùng Sục

Cố Kiến Thâm thay y phục xong rồi đi ra, Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Bệ hạ, thần mạo phạm.” Nói xong, y nhẹ tay nhẹ chân nhân bế tiểu hoàng đế.

Cố Kiến Thâm ngẩn ra, khi phản ứng lại thì đã ngã vào lồng ngực ấm áp mang khí tức dễ chịu.

Hắn ngỡ đầu là có thể thấy Thẩm Thanh Huyền, có thể nhìn thấy đường cong dáng vẻ và cổ đầy ưu mỹ, thấy ý cười như có như không nơi khóe miệng y, nhưng đáng tiếc không thấy rõ được ánh mắt y ...

Không thấy cũng tốt, hắn vẫn có thể đắm chìm trong ôn nhu giả ý, hưởng thụ ấm áp mỏng manh như ánh nến kia.

Cố Kiến Thâm yên tĩnh dựa vào lồng ngực y, cất giọng khê khàng: “Liên Hoa ca ca.”

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Hmm?”

“Không có chuyện gì,” Cố Kiến Thâm lại nhỏ giọng: “Ta chẳng qua ... chẳng qua chờ mong quá mà thôi.”

Dáng dấp ngoan ngoãn này của hắn khiến trái tim Thẩm Thanh Huyền tan chảy, y cẩn thận ôm hắn nói: “Bệ hạ, chúng ta xuất phát.”

“Ừm.”

Khi Thẩm Thanh Huyền nhảy lên, Cố Kiến Thâm không kịp được dùng sức siết chặt y phục y.

Khoảnh khắc đó, hắn như thật sự bay lên, cảm giác chân không chạm đất khiến người bất an, vô cùng lạ lẫm khi toàn tâm ý lại người bên cạnh, song tất cả đều không che được tiếng gió sượt qua tai.

Gió thu thật lạnh, nhưng cũng không hẳn lạnh, nó mang theo hương vị mùa gặt hái, như một vị thần thu hoạch trong truyền thuyết, đưa sức mạnh vô tận vào sâu trong máu.

Cố Kiến Thâm cảm thấy tự do.

Thì ra cảm giác không bị ràng buộc là như vậy ư, thì ra chim trên trời vui sướng là như thế, hóa ra gió lại dịu dàng đến nhường ấy.

Nhảy lên tường cung, Cố Kiến Thâm nhìn thấy lao tù giam cầm mình.

Nó hùng vĩ tráng lệ, nó là nơi vô số người tha thiết mơ ước, nó chiếm cứ trên đỉnh đế quốc, đại biểu cho quyền lợi vô thượng.

Nó rất đẹp, lại như đóa hoa kịch độc, mỗi giờ mỗi khắc mà đâm những cây gai nhỏ nhẩn dữ tợn vào thân thể hắn.

Cố Kiến Thâm ngẩng đầu, lại ngắm Thảm Thanh Huyền.

Y cũng hết như nó vậy, mỹ lệ và nguy hiểm. Bên trong vẻ ngoài này đều là tham lam cùng tàn nhẫn.

Song hắn lại bất ngờ muốn có được họ, nó cũng được, mà y cũng tốt, hắn muốn nắm họ trong lòng bàn tay!

Gió lạnh rót vào quần áo, huyết dịch lại sôi sùng sục.

Không thể cứ vậy mà chết, không thể trốn chạy một cách chật vật.

Đây là thuộc về hắn, hoàng cung này đế quốc này, tất cả mọi thứ, đều phải là của hắn.

Dựa vào đâu hắn phải chấp tay dâng cho người khác?

Hắn bị nó ăn linh hồn, thế vì có gì muốn hắn từ bỏ nó!

Hắn muốn đoạt lại, đoạt lại tất cả mọi thứ đã mất đi!

Lên xuống mấy lần, Thảm Thanh Huyền thoải mái mang hắn rời khỏi hoàng cung, đi thêm một đoạn, hoàn toàn tiến vào kinh đô phồn hoa.

Cố Kiến Thâm ngửa đầu nhìn y: “Liên Hoa ca ca ...”

Thảm Thanh Huyền cup mắt nhìn hắn: “Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm nhìn vào trong mắt y, cười nói: “Người thật tốt với ta.”

Thảm Thanh Huyền ngẩn ra.

Cố Kiến Thâm bỗng nhiên nhào vào trong ngực y, dùng sức ôm eo y, dùng chất giọng rầu rĩ mà nói: “... Còn tốt hơn mẫu hậu của ta.”

Âm cuối của hân vừa nhẹ vừa khẽ run, làm người thương cực kỳ, Thẩm Thanh Huyền vốn đau lòng vì hân, lúc này chỉ cảm thấy tâm can như bị vỡ tan.

Nếu y sớm gặp được một đứa trẻ thế này, thì đã không có cách nào nhập thánh đại thừa.

Tư tâm quá nặng, khó thể dứt bỏ, thì làm sao vẫn đạo.

Thẩm Thanh Huyền ôm lại hân, thở dài nói: “Thái hậu là người thân nhất của người, thần chẳng qua chỉ làm việc mình phải làm.”

“Không ...” Cố Kiến Thâm lắc đầu nói, “Người tốt với ta lắm, ta chỉ nguyện mỗi ngày đều có thể nhìn thấy người.”

Lòng Thẩm Thanh Huyền trở nên mềm mại, dễ dàng hân: “Thần sẽ luôn canh giữ bên cạnh người.”

Cố Kiến Thâm cười thật tươi, trong mắt đều là thư thái, nhưng rất nhanh con người hân lại ảm đạm, hàng mi cong dài khẽ run, chán chường bảo: “Liên Hoa ca ca tốt với ta như vậy, ta lại chẳng làm được gì.”

Thẩm Thanh Huyền nhìn hân nói: “Bệ hạ đừng nghĩ thế.”

Cố Kiến Thâm mong mỗi nhìn y, toàn thân toàn tâm ý lại y: “Ta muốn cho người thứ tốt nhất, muốn đưa hết thầy cho người, Liên Hoa ca ca ... người đừng rời khỏi ta có được không, chỉ cần người ở bên cạnh ta, mọi chuyện ta đều nghe theo người.”

Mùi vị trong lòng Thẩm Thanh Huyền lúc này thực sự không cách nào tả rõ.

Tuy nói Cố Tiểu Thâm một lòng kính ngưỡng mẫu hậu, nhưng thực tế cũng biết Tôn thị không thật lòng yêu hân, đúng không? Thế nhưng không bằng lòng thừa nhận, cố chấp nín giữ một phần tình mẹ không tồn tại, vụng dại nỗ lực ... Nhưng có được cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước hư vô.

Y tới đây, cho hân sự quan tâm chân chính, hân lập tức như chim non, quần quít không muốn xa rời y.

Thẩm Thanh Huyền thở dài một tiếng, động viên hân: “Bệ hạ yên tâm, thần chắc chắn dốc lòng tận lực, chân thành phụ tá.”

Cố Kiến Thâm mỉm cười, trong thần thái tràn đầy tin cậy.

Nếu để Thẩm Thanh Huyền biết được suy nghĩ thực sự trong lòng Cố Kiến Thâm, sợ rằng sẽ xách hân về giới tu chân, rửa sạch não cho hân.

Yên tâm? Sao Cổ Kiến Thâm có thể yên tâm?

Trong cái đầu be bé kia của hắn đều là cong cong vẹo vẹo, có thể sánh bằng mê cung cỡ lớn.

Tần Thanh muốn giết hắn, đơn giản là được người nhờ vả, người muốn hắn chết nhiều lắm, mà Vệ Tấn lại xông pha đi đầu.

Cổ Kiến Thâm không muốn chết, cho nên muốn để Tần Thanh thấy những khả năng khác, chẳng hạn như quyền lợi to lớn hơn.

Hắn chết, Vệ Tấn xưng đế, nhất định hứa hẹn cho Tần Thanh rất nhiều lợi ích.

Mà dù có tốt cỡ nào cũng chỉ là bẽ tôi cho kẻ khác ... Hơn nữa Vệ Tấn tham lam xảo trá thế kia, nói không chừng còn có thể qua cầu rút ván.

So với Vệ Tấn, hắn vô hại hơn nhiều.

Hắn nhỏ tuổi non nớt, lúc này biểu hiện tin cậy và không muốn xa rời y, Tần Thanh kia hoàn toàn có thể mượn tên hắn hưởng hoàng quyền chí tôn.

Một tiểu hoàng đế nhỏ bé toàn tâm tin cậy y, còn không phải mặc y bài bố hay sao. Tần Thanh có bản lĩnh nhường kia, sao lại không có dã tâm cơ chứ?

Nhất định có, bằng không cơ hội để y giết hắn có rất nhiều, không nhất thiết chờ tới bây giờ.

Cho nên ... Hắn muốn cho y biết, hắn có thể làm con rối vâng lời, hắn cho y nhiều hơn cả Vệ Tấn!

Trước tiên phải sống sót ...

Dẫu cho đi từ lao tù này sang lao tù khác, nhưng chỉ cần dao cầu tử vong chưa rơi xuống, hắn vẫn còn cơ hội.

Tôn thị Vệ Tấn cũng được, Tần Thanh cũng thế, cuối cùng hắn sẽ khiến họ biết ai mới là chủ thiên hạ này!

Tuy mạch não hai người vung móng lao điên cuồng theo hai hướng khác nhau hoàn toàn, nhưng bất ngờ ... lại hài hòa vô cùng, hướng về nhau, cũng là một loại duyên phận kỳ diệu khác.

Thẩm Thanh Huyền dịu giọng nói với Cổ Kiến Thâm: “Bệ hạ, ra ngoài rồi, thần không thể dùng kính xưng.”

Cố Kiến Thâm cười gật đầu: “Chúng ta hãy gọi nhau là huynh đệ được không?”

Tiểu hoàng đế nói lời này để nhử mồi lớn, xưng huynh gọi đệ với hoàng thất là khái niệm gì? Nghiêng về một người, trên vạn người.

Nhưng Tôn chủ đại nhân nào quan tâm mấy chuyện này? Y chỉ cảm thấy Cố Tiểu Thâm đáng yêu quá chừng, trên gương mặt ngập tràn dịu dàng: “Vây thần mạo phạm.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Liên Hoa ca ca, người gọi ta là Uyên Nhi được không?”

Tiểu hoàng tử họ Vệ tên Thâm, tự là Uyên.

Thâm là chữ cấm, dân gian không được gọi, nhưng chữ Uyên thì không sao, nên Cố Kiến Thâm mới nói thế.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ tới tên tự Cố Kiến Thâm là Cửu Uyên, không khỏi cảm thấy hai chữ “Uyên Nhi” thú vị cực kỳ.

Ngẫm lại đức hạnh kia của Đế tôn Tâm Vực, nếu hắn nhớ ra đã từng bảo y gọi hắn như thế, sợ rằng sẽ ảo não một thời gian.

Thẩm Thanh Huyền cong tí mắt gọi: “Uyên Nhi.”

Trái tim Cố Kiến Thâm khẽ run, ngửa đầu nhìn y: “Liên Hoa ca ca.”

Thẩm Thanh Huyền nắm tay hắn nói: “Đi thôi! Thần ... Ta dẫn ngươi đi dạo chung quanh.”

Bây giờ đang thu tế vụ mùa, kinh đô cực kỳ náo nhiệt, buôn bán trong thành rộn ràng tấp nập, có người bán hàng rong thét to, cũng có dân chúng cò kè mặc cả, náo nhiệt nhất chính là nghệ nhân làm xiếc ảo thuật.

Tiểu hoàng đế quanh năm bị giam trong cung nào từng thấy khung cảnh này?

Dù tâm tư có nặng thế nào, lòng dạ sâu hơn thì vẫn chỉ là một đứa bé, bản tính bị áp chế giờ khắc này bạo phát, hắn nhìn quanh quất khắp nơi, có quá nhiều thứ xem không hết, lộ ra nụ cười chân chính.

Thẩm Thanh Huyền nghiêng đầu nhìn, rất vui mừng, y cảm thấy quyết định này của mình sáng suốt vô cùng, dẫn hắn ra ngoài xem quả nhiên cần thiết. Không đề cập tới mặt khác, nhưng tâm trạng tốt thì mới có thể khỏe mạnh trưởng thành.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hần: “Muốn ăn kẹo hồ lô không?”

Cố Kiến Thâm nhìn sang mấy xâu chuỗi hoa quả đỏ kia, trong lòng thích cực kỳ, nhưng có điều băn khoăn, hần do dự hỏi: “Ăn ngon không?”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Chờ chút, ta mua cho ngươi một xâu.”

Cố Kiến Thâm bèn gật đầu, nhưng trong lòng thấy hơi sốt sắng.

Đồ vật xinh đẹp thế kia, liệu có độc không?

Thực ra Thẩm Thanh Huyền muốn mua mấy xâu lận cơ ... Nhìn đẹp thật, sơn tra đo đỏ, vỏ bọc đường màu vàng, buộc lại cùng nhau sáng lóng lánh, có ăn ngon không cũng không hề gì, quan trọng là nó đẹp!

Hiềm nỗi những thứ này đều dành cho trẻ con, Cố Tiểu Thâm lấy một xâu chẳng có gì to tát, nhưng một người trưởng thành như y cầm thì ... ờm ... nói chung Tôn chủ đại nhân vẫn muốn chăm nom cho hình tượng bản thân.

Y đưa kẹo hồ lô cho Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm cầm lấy nói: “Cảm tạ.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ném thử đi.”

Cố Kiến Thâm dừng lại ...

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười nhìn hần, Cố Kiến Thâm quyết tâm, đang định cắn xuống, phía sau chợt truyền tiếng kinh hô.

Hần sững sờ, quay đầu nhìn thấy màn ngực vỡ đá tảng kinh điển.

Cố Tiểu Thâm sợ ngây người: “Thật là lợi hại.”

Thẩm Thanh Huyền thấy hần hứng thú, bèn hỏi: “Ta dẫn ngươi đi xem nhé?”

Cố Tiểu Thâm vội vàng gật đầu.

Thẩm Thanh Huyền ôm hần lên, lách vào đám người chen chúc.

Xiếc ảo thuật cũng chỉ có mấy trò như vậy, Thẩm Thanh Huyền chẳng hề hứng thú, song tình cảnh này lại

là lợi hại đối với tiểu hoàng đế.

Cố Kiến Thâm ngẩng không chớp mắt, còn nhỏ giọng hỏi Thẩm Thanh Huyền: “Sao người này lợi hại quá vậy!”

Búa tạ hạ xuống, đá nát nhưng người lại không bị thương mảy may! Người kia còn có thể dùng một tay nhắc hai người trưởng thành! Còn có người đứng trên dây thừng mỏng như giẫm trên đất bằng!

Thẩm Thanh Huyền thấy hấn kinh ngạc nhường ấy mà thú vị quá chừng, đường đường là Đế tôn Tâm Vực, thế mà không ngừng thần phục mấy trò vật này, đáng tiếc không có đá lưu ảnh, bằng không đã ghi nhớ dáng vẻ này của hấn, quay về lại mở cho hấn xem, nhất định thú vị lắm luôn!

Lòng thì nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền đương nhiên sẽ không nói ra, y nhân cơ hội dụ dỗ Cố Kiến Thâm: “Tiềm lực con người là vô hạn, nếu chăm chỉ rèn luyện, sau này Uyên Nhi cũng có thể cường tráng giống vậy.”

Hiện giờ tiểu hoàng đế quá nhỏ gầy, y lo lắm, có tí cơ hội liền muốn dụ hấn rèn luyện cơ thể ngay.

Mắt Cố Kiến Thâm sáng lên, thực sự khắc ghi lời này vào buồng tim: “Ta cũng có thể như người nọ ... đá vỡ mà người không sao ư?”

Nếu Cố Kiến Thâm chuyên cần tu hành pháp môn y đưa, đừng nói đá vỡ, nếu tư chất tốt, sợ rằng đao thương bình thường còn không đủ thương được hấn nữa kia.

Chỉ có điều nói thế nghe hơi sỗ tọc gậy, Thẩm Thanh Huyền đành úp mở nói với hấn: “Rèn luyện thật tốt là được thôi!”

Người ta thường bảo mắt thấy mới là thật, Cố Kiến Thâm dù thông minh cỡ nào thì vẫn thiếu kinh nghiệm, hấn còn tha thiết sự sống khát vọng sức mạnh, cho nên tin là thật.

Về phần sau này luyện tới mức ngay cả Thẩm Thanh Huyền cũng không làm gì được hấn, cứ để đó hẵng nói sau.

Xem xong xiếc ảo thuật, kẹo hồ lô đã chảy, Thẩm Thanh Huyền giục hấn: “Mau mau ăn thử đi, chảy ăn không ngon đâu.”

Cố Kiến Thâm khựng lại, nhìn Thẩm Thanh Huyền nói: “Một mình ta ăn không hết, Liên Hoa ca ca giúp ta ăn một ít đi.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Uyên Nhi quả là một đứa trẻ cần kiệm.”

Cố Kiến Thâm nở nụ cười, lại nói: “Ca ca ăn trước.”

Thẩm Thanh Huyền cảm thấy phẩm chất tốt đẹp này cần được tán dương, cho nên thuận theo hắn nói: “Vậy ta sẽ không khách khí.”

Cố Kiến Thâm nhìn y lom lom, Thẩm Thanh Huyền ăn một viên kẹo hồ lô trong tay hắn.

Thấy y nuốt xuống, Cố Kiến Thâm hoàn toàn buông lỏng: “Ngọt không?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Ngọt, nhưng cũng hơi chua.”

Cố Kiến Thâm rốt cục ăn một viên, mùi vị vừa vào miệng làm mi tâm hắn hơi nhíu.

Không ngon như trong tưởng tượng, nhưng cũng không tồi, chua xốt ngọt ngào, ngọt không như ngọt, chua không như chua.

Thẩm Thanh Huyền hỏi hắn: “Ngon không?”

Cố Kiến Thâm miễn cưỡng nói: “Cũng tạm tạm ...”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Ta cảm thấy không ngon.”

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng nói theo: “Ta cũng thấy vậy ...”

Ý cười trong mắt Thẩm Thanh Huyền càng sâu: “Không sao mà, ca ca dẫn người đi ăn món ngon chân chính.”

Cố Kiến Thâm giãn mặt mỉm cười, giọng nói nhẹ và nhanh hơn: “Ừ.”

Thẩm Thanh Huyền đúng hẹn dẫn hắn tới Phong Trần lâu của kinh đô.

Vừa vào cửa, tiểu nhị ra chào đón, Thẩm Thanh Huyền nói: “Một gian phòng trên lầu.”

Cố Kiến Thâm lại giật nhẹ ống tay áo y mà rằng: “Chúng ta ở lầu một đi ...”

Thẩm Thanh Huyền dừng lại.

Cố Kiến Thâm dè dặt nói: “Ồ đó náo nhiệt hơn.”

Cũng phải, phòng riêng trên lầu dù thanh nhã cỡ nào cũng không sánh bằng trong cung, Cố Kiến Thâm ra ngoài để xem trò vui, muốn ăn dùng ở đại đường cũng rất bình thường.

Thẩm Thanh Huyền đáp lại: “Được, hôm nay đều nghe theo Uyên Nhi.”

Cố Kiến Thâm mím môi cười, rất chi là đáng yêu.

Khi chọn món ăn, Thẩm Thanh Huyền định cho Cố Kiến Thâm nếm thử những món mới lạ, song Cố Kiến Thâm vẫn luôn khắc ghi “ôn lương cung kính kiệm nhượng(*)“, không chịu lãng phí.

() ôn hậu, lương thiện, cung kính, tiết kiệm, lễ nhượng*

Thẩm Thanh Huyền vui mừng vì đức hạnh của hắn, chỉ nói khẽ với hắn rằng: “Chờ có cơ hội, ta lại mang người ra ngoài.”

Cố Kiến Thâm hơi giật mình, tiếp tục cười nói: “Được!”

Bữa cơm này hai người ăn cực kỳ tận hứng, thấy trời không còn sớm, Cố Kiến Thâm hỏi: “Có phải chúng ta nên về rồi không?” Khi hỏi lời này hắn hơi căng thẳng, không xác định Tần Thanh có thay đổi tâm ý chưa.

Thẩm Thanh Huyền nhìn sắc trời nói: “Được, chúng ta trở về thôi.”

Nghe câu này, trái tim lơ lửng của Cố Kiến Thâm rơi xuống một nửa.

Xem ra ... hắn có thể tạm thời thả lỏng.

Tần Thanh là ngoại thần, muốn đoạt quyền còn khó hơn cả Vệ Tấn, Vệ Tấn có thể trực tiếp thay thế hắn, nhưng Tần Thanh muốn nắm quyền trước tiên phải lợi dụng tên tuổi của hắn.

Mặc dù Tôn thị cũng giống thế, nhưng nữ nhân này vụng về, khó thành đại sự.

Lao tâm lao phế cả ngày, trở về tẩm cung, Cố Kiến Thâm vừa dính vào giường là ngủ ngay.

Thẩm Thanh Huyền thấy hắn ngủ yên như thế, trong lòng rất vui vẻ ... Quả nhiên là trẻ con, ra ngoài chơi mệt, vừa về liền ngủ thom ngọt ngay.

Thu tế vụ mùa kết thúc, Vệ Tẩn vốn tưởng rằng mình được lợi lớn, nào ngờ kết quả lại không được như ý.

Thoại bản Thẩm Thanh Huyền phát tán rất có tác dụng, thấy Nhiếp Chính Vương cùng Vương phi dương dương tự đắc trong thu tế vụ mùa, các bách tính hoảng loạn, cũng có người lo nước thương dân, hô to mây đen che lấp mặt trời, tặc tử cầm quyền ...

Trong triều vốn đã rắc rối phức tạp, khi tiên đế còn tại vị, Vệ Tẩn ngông cuồng, đắc tội không ít người, bây giờ người trong triều kiêng kỵ hẳn rất nhiều.

Mặc dầu tiểu hoàng đế non nớt, song tốt xấu gì cũng không gây chuyện, trên triều có không ít trọng thần sợ sau này Vệ Tẩn thượng vị sẽ trừng trị bọn họ, cho nên ước gì bóc phốt hẳn thật nhiều.

Hiện giờ mấy bài thơ văn bình dân vừa xuất hiện, lập tức có người phát tán, đau đớn phê phán Vệ Tẩn miệt thị hoàng quyền, chuyên quyền ngang tàng!

Đặc biệt trong đó còn có phụ thân của Tôn thị, Vệ Tẩn tức nghẹn cả ngực, tưởng rằng mình bị Tôn thị xỏ mũi!

Người đàn bà kia quả nhiên ác độc mà, giả ý để hẳn đi tế thiên, nhưng thực ra có lưu lại hậu chiêu, hại lưng hẳn đeo biết bao bêu danh!

Vệ Tẩn giận mấy ngày, sau khi rồi rảnh vào cung, Tôn thị lại hỏi hẳn chuyện bỏ vợ, Vệ Tẩn tức thì giận dữ, hỏi nàng: “Dù ta có bỏ Tưởng thị, chẳng lẽ có thể cưới người sao?”

Tôn thị lúc này phát hỏa: “Vệ Tẩn ngươi có ý gì!”

Vệ Tẩn nói: “Ta mới là người muốn hỏi ngươi có ý gì!”

Tôn thị giận dữ: “Ta toàn tâm toàn ý vì ngươi, vậy mà ngươi đối xử như thế với ta?”

“Vì ta?” Vệ Tẩn cười lạnh, “Ngươi vì chính ai trong lòng ngươi tự biết!”

Dứt lời gã phát tay áo rời đi, Tôn thị giận tới mức đập phá đồ sứ đầy phòng.

Nàng làm sao biết suy nghĩ của Vệ Tẩn, nàng chỉ cho rằng Vệ Tẩn ăn quả đắng vì thu tế vụ mùa, cho nên giận chó đánh mèo với nàng.

Nhưng việc này sao có thể trách nàng? Nếu không phải Vệ Tẩn lòng tham không đáy uy hiếp tiểu hoàng đế, sao lại rơi vào kết quả này?

Nghĩ vậy, Tôn thị liền hận, hận huynh đệ Vệ gia người này còn bạc tình hơn người kia, hận nam nhân thế gian này đều là thứ lòng lang dạ sói!

Nghe được những lời này từ nơi xa xăm, Cố Kiến Thâm hiếm khi ngủ một giấc thật ngon.

Cách một ngày, Cố Kiến Thâm đi thỉnh an Tôn thị, Tôn thị vừa thấy hấn cơn tức lại tăng lên.

Nhưng nàng càng giận, Cố Kiến Thâm càng vui sướng, hấn vâng lời thưa: “Mẫu hậu vạn an.”

Tôn thị lạnh giọng hỏi hấn: “Bài tập đâu.”

Cố Kiến Thâm đưa kinh Phật đã chép cho nàng.

Tôn thị nhìn chòng chọc, chỉ cảm thấy ngực ngày càng phiền muộn!

Bình sinh nàng hận nhất là chồng mình, sau đó chính là đứa con điềm gở không nên sinh ra này!

Nếu không có người Vệ gia bọn họ, sao nàng lại rơi vào tình cảnh này?

Một người hai người, tất cả đều là đồ bạc tình, tất cả đều lừa nàng gạt nàng! Nàng trẻ tuổi thế này, dựa vào đâu phải như thạch sùng chết kẹt, vì lẽ gì phải lạnh lẽo thê lương sống qua ngày!

Càng nghĩ càng giận, Tôn thị ném cả xấp giấy thật dày lên đầu Cố Kiến Thâm: “Toàn viết qua loa, trở về chép lại!”

Cố Kiến Thâm cúi đầu nói: “Vâng.”

Tôn thị phiền muộn trong lòng, phất tay bảo Cố Kiến Thâm rời đi.

Nàng đối xử như thế với hấn, Cố Kiến Thâm lại chẳng có vẻ đau lòng, hấn đi thẳng ra ngoài, lại cảm thấy bầu trời mù mịt bên ngoài thật đẹp.

Khí trời dần lạnh, thu đi đông sẽ đến.

Nhưng hấn chưa bao giờ sợ giá lạnh, bởi vì thời thời khắc khắc hấn đều ở trong băng lãnh.

Khi đi tới hậu hoa viên, hấn nói với thái giám phía sau: “Ta ngồi ở đây một lát, các người ra ngoài chờ đi.”

Bọn thái giám tất nhiên luôn miệng thưa vâng.

Trong hoa viên đã sớm không còn những đóa hoa kiều diễm, chỉ sót lại những cành khô trơ trọi, lộ ra vẻ thê lương và cô đơn, lại trông như Tôn thị đang tức nổ phổi.

Khóe miệng Cố Kiến Thâm cong lên. Hắn mở lòng bàn tay, lộ ra một mảnh sứ vỡ.

Đây là mảnh vỡ của ly sứ bị Tôn thị quăng bể ...

Cố Kiến Thâm nhìn nó chằm chằm một lúc, thoáng sau bất thành linh dùng nó xẹt qua mu bàn tay mình.

Tức thì máu tươi tuôn ra, hắn nhìn vết thương bị nứt, dòng máu trào ra, ngay cả lông mày cũng chẳng nhú một lần.

Đau không? Vẫn tạm.

Hắn cẩn thận chôn mảnh sứ vỡ, tay rứt vào trong ống tay áo rộng lớn.

Trên mu bàn tay nhỏ non nốt vẫn đang chảy máu, nhưng môi mỏng hắn lại nhếch lên, con ngươi sáng lạn ngời ngời.

Khi Thẩm Thanh Huyền vào cung rất đổi kinh ngạc, vì tới thời gian này, lần nào tiểu hoàng đế cũng canh giữ ở ngoài cửa ngự thư phòng, bất kể y nói thế nào hắn đều khăng khăng chờ ở kia.

Vì không để hắn chờ, y ngày càng tới sớm, nhưng y sớm một khắc, tiểu hoàng đế ở đó, sớm hai khắc, tiểu hoàng đế vẫn ở đó.

Nhận ra thời gian không quy luật của mình trái lại còn khiến Cố Tiểu Thâm chờ lâu hơn, thành thử y đều đúng hạn đến đây, thế thì tiểu hoàng đế không cần đứng kia chờ y từ rất sớm nữa.

Thế nhưng hôm nay ... Cố Kiến Thâm không đứng cạnh cửa.

Thẩm Thanh Huyền mong hắn đừng ra ngoài chịu lạnh, nhưng ngày thường có khuyên cỡ nào hắn cũng không nghe, hôm nay sao tự dưng nghe lời rồi?

Thẩm Thanh Huyền mang theo nghi hoặc vào phòng, gần như vừa bước vào là đã nghe thấy mùi máu tanh thoang thoảng.

Chuyện gì xảy ra?

Thẩm Thanh Huyền nhú mày, ngẩng đầu nhìn sang.

Trước án cao rộng, Cố Tiểu Thâm vùi đầu viết ...

Chép kinh? Sao lại chép nữa rồi?

Thẩm Thanh Huyền bước nhanh tới, tập trung nhìn, nhất thời trong lòng tê rần: “Bệ hạ, người đây là ...”

Cố Kiến Thâm làm như mới nhận ra y tới, hần vội vã rút tay lại, hấp tấp nói: “Quốc sư đến rồi.”

Thẩm Thanh Huyền cũng đã nhìn thấy, sao có thể mặc hần giấu giếm? Y cầm cánh tay hần, hất ống tay áo ra, đập vào mắt là vết đỏ cực đậm trên mu bàn tay.

Giọng Thẩm Thanh Huyền lạnh tới cùng cực: “Chuyện gì đây!”

Mi mắt Cố Kiến Thâm khê chớp, thấp giọng: “Không có việc gì, không sao đâu.”

“Sao lại không hề gì?” Thẩm Thanh Huyền không hỏi thêm nữa, vội vàng gọi thái giám, bảo họ đi đun nước sạch.

Nghĩ kỹ, y lại không yên lòng lang băm trong cung, dứt khoát nói: “Bệ hạ chờ ta một lát.”

Cố Kiến Thâm không muốn y đi: “Liên Hoa ca ca ...”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Thần sẽ trở về rất nhanh.”

Nói xong y đứng dậy xuất cung, về lấy thuốc trị thương tốt nhất, dùng tốc độ nhanh nhất về cung.

Cố Kiến Thâm thấy y đến liền luôn miệng nói: “Trẫm không sao mà, thật sự không sao đâu.”

Thẩm Thanh Huyền mím môi, không nói tiếng nào thanh lý vết thương cho hần.

Kỳ thực không cần hỏi y cũng đoán được xảy ra chuyện gì ...

Nhất định là Tôn thị kia làm! Nghe đâu hôm qua nàng và Vệ Tấn cãi vã, chỉ sợ hôm nay chưa nguôi giận, cho nên trút giận lên Cố Kiến Thâm.

Sao lại có người đàn bà như thế! Còn là mẫu thân nữa! Đúng là ghê tởm chết đi được!

Thẩm Thanh Huyền dè nén hỏa khí, cẩn thận từng li từng tí bôi thuốc cho hấn.

“Bệ hạ, có thể sẽ hơi đau, người nhẫn nhịn chút nhé.”

Cố Kiến Thâm nhỏ giọng đáp: “Trẫm không sợ đau.”

Do đâu lại có người không sợ đau? Đơn giản vì đau nhiều nên học được cách nhẫn nại.

Thẩm Thanh Huyền đau lòng tột bậc, động tác cũng ngày càng nhẹ nhàng.

Sau khi băng bó cẩn thận, Cố Kiến Thâm bỗng nhiên lên tiếng, giọng nói đáng thương xen lẫn yếu ớt: “... Có phải mẫu hậu không thích ta không.”

Nghe hấn nói Thẩm Thanh Huyền thực sự muốn vác dao đi chém chết Tôn thị!

Từ trước tới giờ Cố Kiến Thâm mù quáng kính ngưỡng nàng, thấp hèn khát cầu tình mẹ không tồn tại, sẽ vì chút việc nhỏ nàng làm mà vui vẻ thật lâu, thế mà lúc này hấn lại hỏi một câu như vậy.

Tôn thị phải phát điên cỡ nào mới có thể khiến Cố Kiến Thâm đau lòng nhường ấy!

Thẩm Thanh Huyền đau đớn trong lòng, không nỡ để hấn thất vọng, vì thế gạt hấn: “Sao có thể? Người là đứa con duy nhất của thái hậu, nàng nhất định thích người.”

Cố Kiến Thâm cúi đầu, vai khẽ run, dường như đang kìm nén tiếng khóc: “Nhưng nàng bảo ... nàng thà rằng không sinh ra ta.”

Đầu Thẩm Thanh Huyền kêu “oang” một tiếng, ôm lấy hấn, triệt để không muốn nói thay cho Tôn thị!

Cố Kiến Thâm mặc cho y ôm, giọng nói nghẹn ngào, tràn trề dè dặt mà bảo: “Chỉ có người tốt với ta.”

Âm thanh non nớt của hấn từng chút nện vào trái tim Thẩm Thanh Huyền: “Liên Hoa ca ca, ta ... chỉ có người.”

Bàn về kỹ năng bán thảm, Bệ hạ đã đứng hai thì không ai dám đứng nhất. __.

54. Chương 54: Không Xa Không Rời

Thẩm Thanh Huyền ôm chầm hấn, thở dài nói: “Bệ hạ, kiếp này thần nhất định không xa không rời người.”

Không xa không rời.

Cố Kiến Thâm dựa vào bả vai y, đôi mắt nhìn thẳng về phía trước.

Hấn làm ra dáng vẻ này chủ yếu để Thẩm Thanh Huyền buông lỏng cảnh giác, khiến y triệt để cảm nhận được hấn tin tưởng y, còn tin y hơn cả Tôn thị.

Thế thì dã tâm Tần Thanh sẽ càng bành trướng.

Thế mà y lại bảo, kiếp này y sẽ không xa không rời hấn.

Quả là bốn chữ tựa như mộng ảo.

Không rời —— không xa rời.

Không bỏ —— không vứt bỏ.

Huyết mạch chí thân của hấn toàn bộ đều rời xa hấn, vứt bỏ hấn, cõi đời này sao có thể có người không rời không bỏ hấn.

Không đúng ... Trên đời này tại sao lại có bốn chữ này? Không chân thực.

Song hấn thấy vui lắm, nghe y nói thế, hấn thực sự rất vui.

Bất kể ra sao, Tần Thanh quả thật tốt hơn Tôn thị và Vệ Tấn nhiều, mặc dù đều đang lợi dụng hấn, nhưng ít nhất Tần Thanh còn phủ mật đường bên ngoài độc dược, cho hấn nếm trải được mùi vị ngọt ngào.

Cố Kiến Thâm cong môi, trong mắt có thêm một tia thật lòng chân tình, hấn khẽ giọng nói: “Cảm ơn người.”

Giả cũng không sao, đây là cái ôm ấm áp nhất mà kiếp này hấn nhận được.

Thẩm Thanh Huyền trấn an hấn: “Bệ hạ yên tâm, những thứ người mất đi, thần sẽ tìm về từng cái cho

người.”

Quan tâm của người nhà, y sẽ cho hấn; hoàng tọa huy hoàng, y sẽ giúp hấn ngồi vững; toàn bộ thiên hạ; y sẽ bảo vệ vì hấn.

Lời thề này, Thẩm Thanh Huyền sẽ dùng một đời để thực hiện.

Cố Kiến Thâm cười mà chẳng ừ hử gì, song tâm tình lúc này phải nói sung sướng cực kỳ.

Tựa như đứng trong vực sâu ngược nhìn một tia sáng, tuy rất có khả năng đó là ánh sáng phản xạ từ lưới đao sắc bén nào đó, nhưng nó mỹ lệ và rực rỡ vô hạn, làm người ta lòng say thần mê.

Xử lý xong vết thương, Cố Kiến Thâm lại muốn chép kinh Phật.

Sao Thẩm Thanh Huyền có thể để hấn tiếp tục khổ cực? Y bảo: “Bệ hạ để đó đi, giao cho ta là được.”

Cố Kiến Thâm lắc đầu nói: “Ta luôn cảm thấy lừa gạt mẫu hậu như thế, trong lòng không sao đành.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Người làm mẹ đều luôn hy vọng con mình có thể khỏe mạnh trưởng thành. Thái hậu nghiêm khắc, nhưng lòng vẫn còn đó, mặc dù Bệ hạ lấy hiếu làm gốc, song cũng không thể cứng nhắc. Biết rõ chép kinh vô ích, lại còn kiên trì thế này, chẳng khác gì đang chỉ dẫn thái hậu phạm sai lầm.”

Cố Kiến Thâm dừng lại.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Thái hậu cao quý, người bình thường không được nói chen vào, nhưng Bệ hạ không nhất thiết đâm lao phải theo lao, mà nên dùng chút thủ đoạn uyển chuyển tránh cái sai mới là lẽ phải.”

Y nói thế, Cố Kiến Thâm tất nhiên đáp: “Quốc sư nói phải.”

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Hôm nay tay Bệ hạ bị thương, việc học của chúng ta vẫn nên tạm ngừng đi.”

Cố Kiến Thâm vội vàng nói: “Ta không sao.”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Bệ hạ, mọi việc nên tiến dần theo trình tự, không thể nóng vội.”

Cố Kiến Thâm nhú chặt mày, hấn muốn học, thực sự rất muốn học.

Thẩm Thanh Huyền hiếm khi thấy hấn lộ ra dáng dấp tùy hứng, thành ra không khỏi mềm giọng: “Bệ hạ nên dưỡng thương cho tốt, đợi đến mai, thần sẽ mang thêm nhiều quyển sách cho người.”

Mắt Cố Kiến Thâm sáng lên, gật đầu nói: “Quốc sư, một lời đã định.”

Thẩm Thanh Huyền dịu giọng đáp: “Một lời đã định.”

Tuy không học đạo pháp, nhưng Thẩm Thanh Huyền vẫn không đi, y ở phàm thế ba mươi năm là người có tài danh, không chỉ một bút kinh diễm thế nhân, mà họa bút vung lên, lại tái hiện được cả một giang sơn.

Thẩm Thanh Huyền có lòng bồi dưỡng khí phách ý chí Cố Kiến Thâm, cho nên cầm bút lên, vì hấn mà vẽ một bức tranh sơn thủy.

Vẩy mực lên giấy, ý vị sẵn có, trong tranh có núi sông rừng, trong ngực có vạn nghìn gò khe!

Nơi đầu bút lông y lướt qua, rung động đến tận tâm can!

Cố Kiến Thâm ngấm tới mức sững sờ, hấn chưa từng gặp cảnh sắc nghệ thuật thế này?

Mây mù trôi nổi, núi non trùng điệp, ngấm nhìn non sông, lòng dạ sáng tỏ thông suốt, như thể những đám chiều nghĩ suy trước kia đều là ruội nắng bu quanh, quấy quá không sao tả xiết!

Thẩm Thanh Huyền thu bút, thấy hài đồng bên cạnh lộ vẻ mặt kinh ngạc, không khỏi hỏi hấn: “Bệ hạ thích không?”

Cố Kiến Thâm nhìn y, nửa ngày mới thốt một câu: “Quốc sư đại tài.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Chẳng qua cũng chỉ là chút tài mọn.”

Tầm mắt Cố Kiến Thâm rơi vào núi sông trên đó, bỗng nhiên nhắm mắt lại, hấn nói: “Nếu có cơ hội, trăm nhất định mời quốc sư xem giang sơn còn xinh đẹp hơn.”

Thực ra bọn họ đã cùng nhau ngắm không biết bao nhiêu lần, đương nhiên Cố Kiến Thâm đều quên mất, Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Vây thần cảm tạ Bệ hạ trước.”

Ngày hôm nay trôi qua cực nhanh, thấy sắc trời nhá nhem tối, Thẩm Thanh Huyền không thể không đi.

Mắt Cố Kiến Thâm tức thì lộ ra vẻ không nỡ.

Thẩm Thanh Huyền trấn an hấn nói: “Bệ hạ, ngày mai gặp lại.”

Cố Kiến Thâm gật đầu, sau khi đáp xong bỗng nhiên lại nói: “Đêm nay quốc sư có đến không?”

Chép kinh Phật xong, tất nhiên Thẩm Thanh Huyền phải tới một chuyến, y đáp: “Sẽ đến.”

Cố Kiến Thâm lại hỏi y: “Khi nào?”

Thẩm Thanh Huyền báo thời gian.

Cố Kiến Thâm hơi chần chờ, sau cùng vẫn nói: “Nếu quốc sư tới, có thể đến thăm thăm chút không?”

Thẩm Thanh Huyền không sao hiểu được, y nói: “Đã trễ như thế, sẽ quấy rầy Bệ hạ nghỉ ngơi.”

Cố Kiến Thâm hiềm thấy cố chấp nói: “Có trễ cỡ nào cũng không sao, xin hãy tới thăm ta.”

Ngay cả chữ xin hấn cũng đã dùng, Thẩm Thanh Huyền không tiện từ chối nữa.

Đêm đó, Thẩm Thanh Huyền đập trăng lên vào cung, trước tiên y đặt kinh Phật vào chỗ, sau đó mới tới tẩm cung Cố Kiến Thâm.

Y nhẹ nhàng tiến vào, nhìn thấy tiểu hoàng đế đang nằm nghiêng trên long tháp.

Muộn vậy rồi, quả nhiên hấn đã ngủ ...

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu bật cười, toan rời đi.

Cố Kiến Thâm bất thành linh quay đầu, đôi mắt đen láy chuẩn xác khóa chặt y: “Quốc sư?” Trong giọng nói lạnh lạnh làm gì có chút buồn ngủ nào?

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra: “Bệ hạ vẫn chưa ngủ sao?” Y vừa nghĩ lại hỏi, “Đang đặc biệt chờ ta ư?”

Cố Kiến Thâm nói: “Chỉ là ngủ không được.”

Thẩm Thanh Huyền nghi ngờ hỏi: “Có tâm sự sao?”

Cố Kiến Thâm đứng dậy, thân ảnh nhỏ gầy càng lộ vẻ cô độc trong đêm tối: “Không có.”

Thẩm Thanh Huyền đến gần hấn nói: “Vậy sao lại ngủ không được?”

Cố Kiến Thâm nhẹ giọng đáp: “Rất tối.”

Thẩm Thanh Huyền bật cười, trong lòng thì nghĩ: Suy cho cùng vẫn là trẻ con, vẫn biết sợ tối.

Y dịu giọng hỏi hấn: “Cần thần đốt đèn không?”

“Không cần.” Cố Kiến Thâm lại nói, “Quốc sư, người có thể ở bên cạnh trẫm không?”

Thẩm Thanh Huyền đương nhiên đồng ý.

Cố Kiến Thâm vỗ vỗ bên cạnh: “Nếu không so đo, quốc sư có thể ngủ cạnh ta không?”

Thẩm Thanh Huyền sững sờ, chưa kịp phản ứng lại.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Bên cạnh có người, thiết nghĩ có thể ngủ ngon hơn.”

Thẩm Thanh Huyền đi tới, ngồi bên mép giường bảo: “Bệ hạ ngủ đi, thần ở đây.”

Cố Kiến Thâm nhìn y, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, hấn nói: “Trẫm ngủ, người cũng đừng đi.”

Thẩm Thanh Huyền chỉ cho rằng hấn đang làm nũng, song vẫn thấy đau lòng: “Được.”

Cố Kiến Thâm nằm trên giường, cuốn chăn, giương mắt nhìn y.

Thẩm Thanh Huyền thương hấn còn nhỏ, ánh mắt rất đổi dịu dàng: “Ngủ đi.”

Cố Kiến Thâm nhìn một lúc, mắt nhắm lại, ngủ một giấc bình yên chưa từng có.

Tần Thanh sẽ không giết hấn, ít nhất là những năm này, y sẽ không giết hấn.

Thật tốt ...

Trong màn đêm đen kịt vắng lặng, có người ở bên cạnh, thật tốt.

Thẩm Thanh Huyền vốn tưởng mình trông người này ngủ một đêm là đủ rồi, ai mà ngờ vừa trông liền trông rờn rã suốt năm năm.

55. Chương 55: Y Luôn Cảm Thấy Hương Đi Này Của Họ Không Đúng Lắm ...

Năm năm này đối với Thẩm Thanh Huyền mà nói khá là bận rộn.

Y phải cho tiểu hoàng đế giáo dục nên có: Từ Nho học tới luật học, từ đạo trị quốc đến tu thân dưỡng tính, rồi từ cường thân kiện thể đến ý chí khí phách ... Những thứ này không phải chỉ đơn giản như nói ngoài miệng, mà từng cái phải theo trình tự, Tôn chủ đại nhân bày tỏ mình có thể mở lớp học cấp tốc được rồi.

Lẽ dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là phải có tiềm chất của hoàng đế, giống như Cố Kiến Thâm vậy, vừa học đã rõ, học một hiểu mười, chăm chỉ ngoan ngoãn lại còn hiểu học, quả thực ưu tú đến không thể ưu tú hơn.

Thẩm Thanh Huyền ngày càng thích Cố Tiểu Thâm, tình cảm chăm bẵm đồ đệ bị thời gian nhấn chìm đã lâu được kích phát một cách tròn vẹn.

Ba người đồ đệ kia của y, tuy tư chất đều thuộc hàng đầu, nhưng lão đại Hạ Đình cường thể lạnh tình, lão nhị Xích Dương Tử khó nắm bắt như gió, lão tam Mộc Huân khi còn bé thì ngoan cực kỳ, thế mà càng lớn càng tùy hứng, hoàn toàn không hiểu y nghĩ cái gì.

Cứ thế mà so, Cố Tiểu Thâm quả thực là mẫu mực của đồ đệ tốt. Vừa thông tuệ bớt lo, vừa khiến người thương tiếc, người dạy dỗ là y hết sức có cảm giác thành tựu.

Nói chung, tâm trạng Thẩm Thanh Huyền bây giờ chẳng khác nào cha già cưng chiều con thơ, không so thì không thấy tổn thương, mà vừa so ... ba vị “nhị tử” đầu tiên cũng phải vứt đi.

Năm năm này, quan hệ bọn họ ngày càng gần gũi, ngoại trừ mỗi đêm “dỗ ngủ”, Thẩm Thanh Huyền thiết nghĩ “tiểu đồ đệ” này của mình có thể nói là hoàn mỹ.

May mà dỗ ngủ không lẩn qua lẩn lại quá nhiều, Thẩm Thanh Huyền không chịu nằm long sàng, chỉ trông giữ bên cạnh hắn, thấy hắn ngủ rồi mới rời đi.

Về sau y phát hiện, y vừa đi Cố Kiến Thâm liền tỉnh ngay, hơn nữa rất khó ngủ tiếp.

Thế mà tính tên này vừa bền vừa dai vô cùng, ngủ không ngon nhưng hôm sau vẫn có thể lên tinh thần, sau cùng vẫn bị Thẩm Thanh Huyền thường xuyên qua lại phát hiện.

Y hỏi hắn: “Tối ngủ không ngon sao?”

Cố Kiến Thâm do dự thật lâu, sau cùng hần thẳng thắn bảo: “Quốc sư, trăm ngủ rồi người cũng đừng đi, được không?”

Đây là lần thứ hai hần nói câu này, lần đầu Thắm Thanh Huyền không xem là chuyện to tát, nhưng tới lần hai y không cách nào không để bụng.

“Lúc thần rời đi đánh thức người ư?”

Cố Kiến Thâm lắc đầu nói: “Ta tỉnh dậy giữa chừng, vừa tỉnh sẽ khó mà ngủ tiếp.”

Thắm Thanh Huyền sửng sốt: “Ra là thế à?”

Cố Kiến Thâm gật đầu.

Ngay đêm đó Thắm Thanh Huyền ở lại, đương nhiên y đợi ở bên hông giường, y muốn xem tình trạng giấc ngủ của Cố Kiến Thâm.

Có y ở đây, Cố Kiến Thâm ngủ rất nhanh, nhưng cỡ chừng hơn nửa canh giờ sau, tiểu hoàng đế vốn đang ngủ rất ngon bỗng nhiên mở mắt ra, trong con ngươi toàn là vẻ thanh minh, làm gì có chút buồn ngủ nào.

Thắm Thanh Huyền hoảng sợ, y thấp giọng gọi hần: “Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm quay đầu, nháy mắt nhìn thấy y, tất cả đề phòng đều biến mất, trong đôi ngươi tràn đầy không muốn xa rời: “Liên Hoa ca ca.”

Thắm Thanh Huyền ôn hòa nói: “Ngủ đi, thần ở đây.”

Cố Kiến Thâm lại ngủ tiếp.

Một đêm này, Thắm Thanh Huyền xem như biết rõ vì sao Cố Kiến Thâm ăn ngon uống ngọt, không tiếp tục thức đêm vẫn gây yếu nhược ấy.

Bởi vì chất lượng giấc ngủ thực sự quá kém! Hần đang tuổi lớn, giấc ngủ không tốt gây tổn thương rất lớn cho cơ thể, bất kỳ đồ ăn gì cũng không bồi bổ được.

Hôm sau, Thắm Thanh Huyền hỏi Cố Kiến Thâm: “Ban đêm Bệ hạ vẫn luôn như vậy ư?”

Cố Kiến Thâm cụp mắt nói: “Vẫn luôn như vậy.”

Chuyện này thiệt sự làm người ta lo lắng mà, Thẩm Thanh Huyền thở dài: “Bệ hạ an tâm ngủ yên, hôm sau thần chắc chắn làm bạn bên cạnh người.”

Cố Kiến Thâm cười rất chi là vui vẻ.

Từ đó về sau, hàng đêm Thẩm Thanh Huyền đều lưu lại trong tấm cung hoàng đế, đương nhiên y vẫn không ngủ trên giường hắn, như vậy quá mạo phạm, y làm hoàng hậu nhiều năm, vẫn hiểu quy củ ra sao.

Cố Kiến Thâm thấy y khẳng khẳng không ngủ với hắn, thành thử lén lút chuẩn bị một cái giường cho y.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, ấm áp trong lòng, thế là hai người bắt đầu tháng ngày ở chung phòng dài hạn.

Có Thẩm Thanh Huyền làm bạn, chất lượng giấc ngủ Cố Kiến Thâm tăng lên gấp bội, ban đầu hắn cũng hay tỉnh, nhưng chỉ cần nhìn thấy Thẩm Thanh Huyền, thoáng cái hắn sẽ lại ngủ thiếp đi.

Dần dà ... Cố Kiến Thâm từ một đêm tỉnh mấy lần biến thành một hai lần, cho đến về sau có thể ngủ tròn một đêm tới hừng đông.

Chất lượng giấc ngủ tốt mang ích lợi cho cơ thể vô cùng rõ ràng.

Tiểu hoàng đế vẫn luôn gây yếu ớt cục bắt đầu cao lên, không chỉ có vậy mà còn ngày càng rắn chắc.

Từ khi biết chăm chỉ rèn luyện sẽ làm được “ngực vỡ đá tảng”, Cố Kiến Thâm liền ham mê luyện tập vào sáng sớm, ban đầu chỉ là đánh vài quyền, sau đó gia nhập cưỡi ngựa bắn cung phóng ngựa, suốt một quá trình, thị nhân bình thường hoàn toàn đuổi không kịp.

Bọn thị vệ đều cho rằng tư chất Bệ hạ hơn người, là kỳ tài luyện võ, nhưng thực chất tất cả đều nhờ công lao pháp môn kia của Thẩm Thanh Huyền.

Tu hành pháp môn này là con đường rất dài, mới đầu không phát hiện, nhưng năm năm trôi qua, chỗ tốt đã thấm bổ khắp vị trí cơ thể, cộng thêm Cố Kiến Thâm nhiệt tình vận động, hiệu quả càng vượt trội hơn, Thẩm Thanh Huyền cùng đưa ngựa với Cố Kiến Thâm của hiện giờ, bản thân đã mệt tới nỗi thở hồng hộc.

Bởi vậy có thể thấy ... tương lai tiểu hoàng đế không thể nào lường trước được.

Không chỉ thân thể khỏe mạnh, tính cách Cố Kiến Thâm so với trước kia cũng tốt hơn rất nhiều.

Thẩm Thanh Huyền giáo dục hết sức thành công, không chỉ không bị gò bó trên phương diện lý thuyết, lại càng không “học lệch”, bất kể là lý luận trị quốc, hay là văn học tu dưỡng, y đều truyền thụ dẫn dắt Cố

Kiến Thâm từng cái một.

Nếu là quốc sư Vệ quốc Tần Thanh, hẳn không dạy được những thứ này, nhưng Thẩm Thanh Huyền là ai cơ chứ? Không nhắc tới thân phận đại lão giới tu chân, chỉ cần là “Thẩm hoàng hậu” dày công tu dưỡng cũng đủ cho Cố Kiến Thâm lợi ích cả đời.

Điều duy nhất khiến Thẩm Thanh Huyền buồn rầu là ...

Cố Kiến Thâm vẫn ý lại ý vô cùng, hoặc nên nói càng thêm ý lại.

Đương nhiên đây không phải chuyện xấu ... Dù sao chuyện này họ tới phạm thể chủ yếu nhất là để Cố Kiến Thâm thích mình lần nữa.

Cố Kiến Thâm tin cậy ý, không muốn xa rời ý, việc này có lợi cho phát triển tình cảm mai sau, hẳn là có lợi cho ý.

Nhưng thực ra Thẩm Thanh Huyền lại lo ...

Ý luôn cảm thấy hướng đi này của họ không đúng lắm ...

Vì quá nhỏ nên thường ở chung, ý là nam, lại còn lớn tuổi hơn hẳn nhiều, dường như tiểu hoàng đế hoàn toàn xem ý với vai trò cha anh.

Bây giờ nhất định Cố Kiến Thâm thích ý, điểm này Thẩm Thanh Huyền không hề nghi ngờ, song ngọc giản lại không có xú động tĩnh nào ... Điều này đồng nghĩa Cố Kiến Thâm hoàn toàn thích ý như cha anh.

Hiển nhiên kiểu thích này không phù hợp yêu cầu ngọc giản.

Cho nên Thẩm Thanh Huyền ưu sầu cực kỳ, ý lại bất cẩn nữa rồi, có năm năm này làm đệm, sao có thể biến chất sang kiểu thích kia được?

Chưa kể tới Cố Kiến Thâm, ngay cả ý cũng không cách nào sinh ra loại tình cảm ấy với đứa trẻ do chính tay mình nuôi nấng.

Như vậy thì kỳ quá!

Thất sách ... gần đây Thẩm Thanh Huyền càng thấy mình thất sách.

Song trước tình huống năm năm trước, ý cũng chỉ có thể làm vậy, tiểu hoàng đế non nớt được nuôi trong

bầy sói, y không chăm sóc hần, sợ rằng hần không sống được tới giờ.

Sống còn sống không được, còn yêu đương gì nữa?

Thẩm Thanh Huyền sầu ơ là sầu, tuy nhiên chẳng biết làm sao, chỉ đành đi được bước nào hay bước đó.

Mấy năm qua y tất nhiên đã đứng vững gót chân trong triều, đã có thể quang minh chính đại đối cứng với Vệ Tấn.

Chủ yếu Cố Kiến Thâm ngày càng lớn dần, y nói gì thì nghe nấy, cho nên y mới được rất nhiều triều thần không quen nhìn Vệ Tấn, lại ủng hộ chính thống tín nhiệm.

Mà kế hoạch Thẩm Thanh Huyền chuẩn bị năm năm sắp có thể triển khai rồi.

Vệ Tấn nhảy nhót lâu như vậy, nên cút đi rồi.

Ban đêm, khi Thẩm Thanh Huyền đến, Cố Kiến Thâm vẫn chưa ngủ.

Mọi khi tiểu đồng ngủ trên giường cũng có thể bị nhấn chìm trong đệm chăn, ấy mà giờ đã trưởng thành thành thiếu niên cao lớn, Thẩm Thanh Huyền nhìn mà thổn thức không thôi.

Sao cứ thấy mới qua mấy năm mà tiểu tử này trông còn cao hơn y nữa vậy?

Trước đây còn hay không nhéo vùi y ngủ cạnh hần, bây giờ thì không nhấc nữa, dự là y thật sự lên giường, hần có thể còn ngại chật nữa kia.

Cố Kiến Thâm thấy y tới, trên gương mặt anh tuấn ngập tràn vui sướng: “Quốc sư mau tới, trẫm để dành đồ tốt cho người này.”

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền không cần vào cung mỗi ngày nữa, gần đây những gì có thể dạy Cố Kiến Thâm y đều đã dạy, thứ hai là hiện tại y bị triều chính quần thân, thực sự rất bận.

Đương nhiên ban ngày không đến, nhưng buổi tối nhất định phải đi.

Thẩm Thanh Huyền trước tiên hành lễ, rồi đi tới hỏi: “Là vật gì thế?”

Cố Kiến Thâm lấy một quả trái cây đỏ tươi sáng bóng từ trong tay áo.

Mắt Thắm Thanh Huyền sáng lên.

Cố Kiến Thâm nói: “Không ăn được, nhưng rất đẹp, ban ngày ta nhìn thấy ở ngự hoa viên đó.”

Có thể nói Thắm Thanh Huyền thích quá chừng, y cong tí mắt nhận lấy: “Đa tạ Bệ hạ.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Người đó, sao lại thích mấy thứ kỳ quái này chứ.”

Thắm Thanh Huyền nhìn quả nhỏ đỏ tươi trong tay, vô cùng nhớ nhung đôi mắt nguyên bản của Cố Kiến Thâm.

Cố Kiến Thâm thấy y thích thành cái vẻ kia, ban đầu cứ tưởng Thắm Thanh Huyền giả vờ thích màu đỏ, bây giờ lại hết sức chắc chắn, người này thích thật sự.

Màu sắc chẳng lành này là sắc thái khiến người chán ghét, là màu sắc hắc mang từ lúc sinh ra, được Thắm Thanh Huyền yêu thích thật lòng.

Nghĩ tới đây, Cố Kiến Thâm tức thì cảm thấy lồng ngực nóng lên, dâng lên một loại cảm giác sung sướng quỷ dị.

Bởi vì Thắm Thanh Huyền thích, đương nhiên y cũng không ghét mà vứt bỏ mình, khi soi gương hắc cũng không cần che dấu vết đỏ trên vành tai nữa.

Sao lại là điềm gở? Màu máu tươi này là điềm gở ư? Nhưng màu đỏ này cũng không đại biểu cho ánh sáng mặt trời và sinh mạng mới.

Dù quả này có ăn được, Thắm Thanh Huyền cũng không nỡ ăn, y cẩn thận cất kỹ nó, rồi lên tiếng: “Bệ hạ, thời tiết dần nóng, không bằng mấy ngày nữa mang thái hậu tới hành cung ngủ hè.”

“Được,” Cố Kiến Thâm thuận miệng đáp: “Làm phiền quốc sư chuẩn bị.”

Thắm Thanh Huyền nói: “Là bốn phận của thần.”

Thời gian không còn sớm, hai người không nói thêm nữa, từng người lên giường ngủ.

Hôm sau trên triều, Thắm Thanh Huyền đề ra chuyện nghỉ hè, Cố Kiến Thâm tự nhiên hoàn toàn đồng ý, Vệ Tẩn lại bất mãn nói: “Hành cung hoang phế không tu sửa, Bệ hạ cùng thái hậu vào ở, nhất thiết phải xây dựng rầm rộ, bây giờ Nam Địa đang mùa mưa, nếu có nạn hồng thủy, quốc khố khan hiếm thì phải làm sao!”

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu trách gã như mọi khi: “Thân thể Bệ hạ là căn bản quốc gia. Hành cung vốn là nơi nghỉ hè, lẽ ra nên tu sửa hàng năm, chẳng lẽ Bệ hạ không vào ở, hành cung liền trở thành đất hoang?”

Trên thực tế, hàng năm Vệ Tấn đều sẽ vào đó ở một thời gian, sao có thể không tu sửa? Căn bản là náo nhiệt cực kỳ, chẳng qua do Vệ Tấn to gan lớn mật, tu hú chiếm tổ khách nên không muốn để Cố Kiến Thâm đi.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Về phần Nam địa lũ lụt, cũng chẳng nhọc Lý Vương ưu tâm, đây là chức trách của Khâm Thiên Giám, thần đã đo lường tính toán từ trước rồi.”

Bây giờ Thẩm Thanh Huyền được mọi người ủng hộ, dám rạch ròi chống lại Vệ Tấn, lại thêm sự tín nhiệm của Cố Kiến Thâm, phải nói mấy năm nay Khâm Thiên Giám càng vì y mà ra sức!

Vốn dân chúng quan tâm nhất là mưa thuận gió hòa, mà mấy năm qua Vệ quốc thực sự MƯA THUẬN GIÓ HÒA! *(Câu này nguyên gốc là: “Mà mấy năm qua Vệ quốc đúng nghĩa mưa thuận gió hòa được viết hoa”. Nên mình viết hoa luôn:v)*

Dù sao có vị đại lão như Thẩm Thanh Huyền ở đây, dù gió không dịu mưa không thuận, y cũng có thể làm cho thuận.

Chuyện nghỉ mát cứ được quyết định như thế.

Sở dĩ muốn để Cố Kiến Thâm cùng Tôn thị đi hành cung là vì, Thẩm Thanh Huyền định chuẩn bị một món quà lớn cho Tôn thị.

Điều tra nhiều năm như vậy, Thẩm Thanh Huyền vô cùng rõ sở thích của Tôn thị.

Năm đó khi vào cung, nàng ngưỡng mộ tiên đế, thế nhưng tiên đế bạc tình, mới mẽ mấy ngày liền thấy hết hứng thú, lạnh nhạt nàng.

Tôn thị kiêu căng tự mãn, bỗng cảm thấy không cam lòng, vậy mà tự đào hố mình sử dụng thủ đoạn, dụ dỗ tiên đế.

Tiên đế tỉnh dậy giận tím mặt, phất tay áo rời đi, từ đó Tôn thị triệt để mất thánh tâm.

Trùng hợp là nàng mang thai trong một đêm, trở thành phi tử mang dòng dõi duy nhất trong hậu cung.

Tôn thị thiết nghĩ đứa nhỏ này là tương lai của nàng, chỉ cần sinh ra, tiên đế nhất định sẽ vì hài tử mà thương tiếc nàng.

Ôm mong đợi đó, nàng nhọc nhằn khổ sở sinh hài tử ra, dần vật tới mức nửa cái mạng đã sắp không còn, kết quả tiên đế không chỉ không thay đổi thái độ với nàng, mà còn vì nốt ruồi son kia giận chó đánh mèo lên nàng, cho rằng nàng dùng thủ đoạn bỉ ổi, nên sinh ra đứa con mang điềm chẳng lành, vì vậy ngày càng chán ghét.

Lần này Tôn thị nản lòng thoái chí, hận thấu tiên đế và cũng cực kỳ oán Cố Kiến Thâm.

Nàng vốn là kẻ ích kỷ, hiện giờ càng thấy mình oan ức không sao tả xiết, sao có thể thích đứa con mang tai vạ cho mình?

Nàng sống mơ màng một mình qua ngày. Không ngờ rằng sẽ có ngày trở thành thái hậu, mới thấy được “khổ tận cam lai”, rồi lại bị lời ngon tiếng ngọt của Vệ Tấn lừa gạt, nên cảm thấy tương lai có hy vọng.

Song thực tế nàng yêu Vệ Tấn ư?

Chưa chắc, nàng đơn giản chỉ muốn có người cưng chiều nàng, chẳng qua cảm thấy tiên đế nhìn nàng không lọt mắt, mà Vệ Tấn lại thỏa mãn được lòng hư vinh của nàng.

Biết rõ tâm tư của nàng là có thể hốt thuốc đúng bệnh.

Nếu nàng muốn có người thích mình, vậy chỉ cần chuẩn bị cho nàng một người như thế là được.

Hai năm qua nàng và Vệ Tấn luôn giữ quan hệ, chủ yếu Vệ Tấn vẫn tình nguyện dụ dỗ nàng, nhưng nàng ngày càng mất kiên nhẫn, nhận ra Vệ Tấn căn bản không thật lòng yêu nàng, chỉ muốn lợi dụng nàng mà thôi.

Bấy giờ, để cho nàng tình cờ gặp được một người tri tâm phong lưu lỗi lạc ...

Không ngoài Thẩm Thanh Huyền dự liệu, vị tri tâm này chỉ cần ngon ngọt vài câu, Tôn thị thoáng cái ném Vệ Tấn ra sau đầu.

Hai tháng ở hành cung này, tất cả mọi người đều sung sướng.

Tôn thị tìm được “chân ái”, ngày ngày đắm chìm trong mộng đẹp.

Cố Kiến Thâm hiếm khi xuất cung, cảm thấy mọi thứ đều mới mẻ, chuyện gì cũng thú vị, phải nói vui sướng cực kỳ.

Thẩm Thanh Huyền biết hẳn thích cưỡi ngựa bắn cung, đợi tới khi khí trời mát mẻ, y hỏi hẳn: “Bệ hạ, có muốn đi săn bắn không?”

Bình thường đều là mùa thu mới săn, nhưng hoàng gia có bãi săn, vốn do người làm ra, Thẩm Thanh Huyền hơi bố trí lại, cũng có thể để Cố Kiến Thâm chơi thật tận hứng.

Cố Kiến Thâm lập tức đáp: “Được! Quốc sư đi cùng trăm không?”

Thẩm Thanh Huyền hàm súc nói: “Thần không giỏi săn bắn, chỉ có thể theo sau Bệ hạ.”

Cố Kiến Thâm cười nói: “Vậy trăm nhất định sẽ săn thật nhiều con mời cho người!”

Thẩm Thanh Huyền thích cái vẻ phần chấn mạnh mẽ này của hắn lắm: “Thần xin đợi.”

Xưa nay Thẩm Thanh Huyền làm việc gì cũng đều có chủ đích, y an bài đợt săn bắn lần này để các đại thần nhìn, tiểu Bệ hạ của bọn họ đã trưởng thành rồi.

Xã hội nam quyền luôn sùng bái sức mạnh, tuy Cố Kiến Thâm chưa lập công tích trên chính sự, nhưng khí thế giương cung bắn mặt trời đã đủ kinh sợ quần thần!

Thẩm Thanh Huyền trăm phương ngàn kế vạch mưu vì Cố Kiến Thâm, Cố Kiến Thâm cũng không phụ kỳ vọng của y.

Trên bãi săn, nam nhi cưỡi ngựa rong ruổi, tư thế oai hùng hoàn toàn lộ rõ, Thẩm Thanh Huyền đứng ngóng từ xa, hết sức vui mừng.

Qua hai ba năm nữa, thiếu niên tuần tú này nhất định sẽ thành vua một nước được vạn người kính ngưỡng!

Nói mới nhớ trước đây Thẩm Thanh Huyền chỉ cảm thấy Cố Kiến Thâm đẹp trai, đôi mắt là đẹp nhất, đẹp tới mức y không muốn nhìn những thứ khác.

Nhưng hôm nay, khi bỏ qua màu mắt, y lại phát hiện được rất nhiều điểm khác.

Chẳng hạn như khí phách của hắn, linh hồn của hắn, sự ưu tú của hắn.

Năm năm qua, Thẩm Thanh Huyền nhìn thấy một Cố Kiến Thâm chân chính.

Chắc có lẽ biết sẵn Cố Kiến Thâm không còn ký ức, cho nên y cũng tháo dỡ đề phòng, chân chính thưởng thức hắn.

Hai tháng ở hành cung nhoáng cái đã qua, sau khi hồi cung, Tôn thị cùng vị tri kỷ kia đã tình chàng ý thiếp, chặt chẽ không tách rời.

Trong cung không tự tại như hành cung, Tôn thị khó nén được nỗi tương tư, lén lút thả người vào.

Thẩm Thanh Huyền thấy độ lửa đã đến lúc, ngay lập tức nhân cơ hội dụ Vệ Tẩn tới.

Lần này phải nói trong cung thái hậu náo nhiệt cực kỳ.

Vệ Tẩn vốn ra vào thường xuyên, cung nhân không dám thông truyền, dù sao hoàng thúc tới chỗ thái hậu đã quá không bình thường.

Tôn thị sợ trong cung mình có tai mắt, nên gặp người trong lòng toàn giấu giếm họ, lén lén lút lút.

Thực ra nếu nàng không giấu, cung nhân thấy Vệ Tẩn tới còn có thể bao che giúp nàng.

Giờ thì hay rồi, trong điện đang điên loạn đảo phượng, Vệ Tẩn trực tiếp xông vào.

Trong lúc nhất thời ... tình cảnh lúng túng tột bậc.

Tôn thị quần áo xốc xếch ngồi dậy từ trên giường, thấy Vệ Tẩn đang đứng nghếch mặt tại chỗ.

Vệ Tẩn cũng bối rối lắm, gã đội mũ xanh mấy năm cho ca ca đã tạ thế, vạn vạn không ngờ tới mình cũng đội.

Vệ Tẩn giận tím mặt: “Cái con dâm phụ này!”

Tôn thị vốn đang đuối lý, nghe gã mắng thế cũng nổi cơn: “Nơi quan trọng như hậu cung, tại sao Vệ Tẩn ngươi lại một mình xông vào!”

Lời này tức thì chọt trúng chỗ đau của Vệ Tẩn, hai người bắt đầu mắng qua mắng lại.

Từ mấy năm qua, Thẩm Thanh Huyền đã bắt đầu trong tối trong sáng gây xích mích họ, Vệ Tẩn không tin Tôn thị, Tôn thị dần thất vọng Vệ Tẩn, hai người miễn cưỡng duy trì quan hệ, cũng chỉ vì Tôn thị lưu luyến lời ngon tiếng ngọt của Vệ Tẩn, Vệ Tẩn thì luôn cho rằng Tôn thị có thể giúp mình một tay.

Bây giờ hai người đã triệt để chết tâm.

Tôn thị nhìn thấu Vệ Tẩn, Vệ Tẩn cũng hiểu rõ con người Tôn thị.

Thứ hai người muốn đối phương đều không cho được, lần này hoàn toàn trở mặt ngay tắp lự!

Vệ Tẩn giận dữ rời đi, Tôn thị cười lạnh trong lòng, xoay người tiếp tục thân thiết với nam nhân.

Hiềm nỗi khiến họ trở mặt thành thù vẫn chưa đủ, Thẩm Thanh Huyền còn muốn một lần giết luôn Vệ Tẩn.

Vệ Tẩn về phủ, tức khắc nổi trận lôi đình!

Mấy năm qua gã rất là bức mình, trên triều Thẩm Thanh Huyền ngang trời xuất thế, đối nghịch với gã mọi nơi, vậy mà gã lại không làm gì được y.

Bên ngoài Tần Thanh có tiểu hoàng đế ủng hộ, được hãn quân lệnh, danh chính ngôn thuận còn hơn cả gã.

Gã ngấm ngầm phái vô số người ám sát Tần Thanh, tất cả đều một đi không trở lại.

Mấy năm qua, gã trơ mắt nhìn Tần Thanh đứng vững gót chân, bản thân lại chẳng có biện pháp nào!

Đáng nhẽ gã giận chó đánh mèo với Tôn thị, thấy nàng làm mẹ còn chẳng thân với tiểu hoàng đế bằng một người ngoài, kết quả Tôn thị lại chơi gã kiểu đó.

Gã vốn đa nghi, càng cho rằng Tôn thị liên thủ với Thẩm Thanh Huyền, muốn nâng đỡ tiểu hoàng đế!

Vệ Tẩn sao có thể cam tâm? Gã khổ tâm gầy dựng thật lâu, mắt thấy ngôi vị hoàng đế dễ như trở bàn tay, sao có thể từ bỏ?

Người Thẩm Thanh Huyền sắp xếp bên chỗ gã nhân cơ hội, xúi giục gã: “Vương gia, nếu đã vậy, không bằng dứt khoát ...”

Màu mắt Vệ Tẩn tối sầm, gã động lòng.

Nếu còn tiếp tục thế này, chờ tiểu hoàng đế tự mình chấp chính, gã triệt để hết cơ hội!

Không bằng nhân lúc này nắm quyền, trực tiếp bức vua thoái vị!

Thẩm Thanh Huyền đang chờ gã tự mình đi vào chỗ chết đây.

Vệ Tẩn tự cho rằng mình nắm giữ cấm quân, chỉ cần đánh bất ngờ diệt trừ hoàng đế và thái hậu là có thể thành công.

Song không ngờ Thẩm Thanh Huyền đã chuẩn bị từ trước, khi gã xông vào tẩm cung, một kiếm đâm xuống chỉ thấy bông bay tứ phía ...

Tim Vệ Tẩn căng thẳng sắp hỏng, vừa quay đầu, đèn đuốc hoàng cung đã sáng rõ.

Tướng lĩnh cầm quân vốn trợ giúp gã bức vua thoái vị đã quỳ gối trước mặt Cố Kiến Thâm: “Bệ hạ, xin hạ lệnh thần tước nã tặc tử!”

Gương mặt Cố Kiến Thâm không hề có cảm xúc.

Vệ Tẩn thấy Thẩm Thanh Huyền đứng sau hắn, vỡ lẽ mình rơi vào cạm bẫy do người khác bố trí!

“Vệ Thâm!” Vệ Tẩn biết rõ giờ chết đã đến, lòng đầy oán hận mà gào, “Kẻ chân chính lòng muông dạ thú đang ở cạnh ngươi ...”

Gã còn chưa hết lời, Cố Kiến Thâm đã rút kiếm, đâm xuyên qua cổ họng gã.

Hành động này khiến mọi người đều chấn động.

Cầm quân, cung nhân, tất cả nhìn thấy cảnh này đều cúi đầu cup mắt, không dám thở mạnh một tiếng.

Thiếu niên mười bốn tuổi, một kiếm đâm xuyên hoàng thúc mình.

Dù Vệ Tẩn đứng người đứng tội, song một kiếm không hề do dự kia khiến người phát lạnh cả lưng.

Tiểu hoàng đế vô năng ư? Chỉ sợ rồng lên vào vực sâu, sau cùng nhảy ra ngẩng cao đầu!

Mi tâm Thẩm Thanh Huyền nhú lại, song vẫn không nói gì.

Bè đảng Vệ Tẩn bị loại trừ, triều đình lập tức ổn định.

Thẩm Thanh Huyền vốn còn định thuận thế giao quyền trong tay ra, nào ngờ lại xảy màn này.

Phụ thân của Tôn thị, ông ngoại Cố Kiến Thâm – Tôn lão bước ra khỏi hàng, tấu xin thánh thượng đại hôn!

Lão vừa thốt ra, nhất thời được nhiều người ủng hộ.

Thẩm Thanh Huyền giật mình.

Vậy mà y quên mất việc này ...

Cố Kiến Thâm đã mười bốn, quả thực tới tuổi nên thành thân ...

Đế vương phàm nhân vốn phải thành thân sớm, lẽ ra Cố Kiến Thâm phải cưới vợ từ lâu, nhưng có Vệ Tấn áp chế, không ai dám đề xuất.

Dù sao hoàng đế trẻ đại hôn, không phải chỉ đơn thuần cưới vợ là thôi, mà thường mang nghĩa tự mình chấp chính.

Sao Vệ Tấn có thể để Cố Kiến Thâm tự mình chấp chính? Vậy nên gã vẫn luôn kìm hãm.

Song hôm nay gã đã rút dài, việc này lập tức được nhắc tới.

Thẩm Thanh Huyền chẳng buồn để ý, nhưng rất nhiều cựu thần lại lưu tâm.

Tuy Tôn thị hồ đồ tốt cùng, nhưng Tôn lão là người thông minh, biết cháu ngoại mình mạnh hơn bao người.

Tôn lão chỉ sợ Thẩm Thanh Huyền trở thành Vệ Tấn thứ hai, cho nên nhanh chóng muốn để ngoại tôn tự mình chấp chính.

Mà bước đầu tiên của tự mình chấp chính chính là đại hôn!

Thẩm Thanh Huyền bắt đầu giận rồi ...

Bảo Cố Kiến Thâm cưới vợ? Đùa gì thế!

Hắn cưới hoàng hậu, bọn họ còn yêu đương kiểu gì?

Vốn đã phát triển rất sai lệch rồi, đợi Cố Kiến Thâm có hoàng hậu, y làm sao vác mặt đi bảo hắn thích y?

Không đúng!

Trọng điểm là Cố Kiến Thâm hiện giờ không có ký ức, đợi tới khi Cố Kiến Thâm lấy lại ký ức, phát hiện mình không chỉ có hoàng hậu mà còn có con ...

Thẩm Thanh Huyền nhất thời tê cả da đầu, cảm thấy Cố Kiến Thâm nhất định liều mạng với y luôn!

56. Chương 56: Cố Kiến Thâm Lại Có Thể Dùng Một Tay Kéo Y Qua

Dù sao thì việc đại hôn này tuyệt đối không được!

Bất kể thế nào Thẩm Thanh Huyền cũng không cho phép xảy ra!

Vậy nên khi quần thần đều dồn dập dâng tấu thỉnh, Thẩm Thanh Huyền bước ra khỏi hàng thưa: “Lập hậu là việc quan trọng của quốc gia, không thể qua loa, vẫn cần bàn bạc lại kỹ càng.”

Y vừa biểu hiện thái độ, cả triều lập tức trở nên vi diệu.

Người là loại sinh vật giảo hoạt khôn khéo, trong thoáng chốc đã nghĩ được cả đồng thứ cong cong vẹo vẹo.

Chẳng hạn như phe của Tôn lão, chắc hẳn Thẩm Thanh Huyền lòng lang dạ sói, 100% là Vệ Tấn số hai.

Đã nhiều năm như thế, Thẩm Thanh Huyền đương nhiên thu nạp không ít tâm phúc, tâm phúc của y cũng hưng phấn lắm, cảm thấy lãnh đạo nhà mình quả nhiên có tâm chí mạnh mẽ.

Những người này đều nghĩ được, sao thiếu niên để vương trên ngự tọa không nghĩ tới cho được?

Hoàn toàn nằm trong dự kiến, chẳng có gì bất ngờ, thế nhưng lồng ngực không tránh khỏi dâng lên một luồng lạnh lẽo.

Năm năm ...

Thời gian tươi đẹp gần ấy, xem ra sắp phải vẽ một dấu chấm tròn rồi.

Không chờ người khác mở miệng, Cố Kiến Thâm đã tự mình lên tiếng: “Quốc sư nói đúng, chuyện đại hôn không vội.”

Hắn nói thế, mấy người Tôn lão cũng chỉ đành than thở.

Đến giờ vẫn luôn là vậy, Tần Thanh nói gì, Bệ hạ bọn họ đều sẽ phụ họa theo, trước đây còn có Vệ Tấn chống lại, mà hiện giờ đã là nơi Tần Thanh lên tiếng.

Tôn lão cũng chẳng dám làm cứng, lúc này Vệ Tẩn vừa mới chết, là thời điểm Bệ hạ tin cậy Tần Thanh nhất, hiện giờ đối nghịch với Tần Thanh, ngược lại sẽ bị y tiện tay diệt trừ.

Đợi tới khi trên triều toàn là người của Tần Thanh, có lẽ đã đến lúc thay đổi triều đại rồi.

Việc này cứ như vậy bị Thẩm Thanh Huyền dần xuống.

Ngặt nỗi y vẫn lo cực kỳ, chỉ áp chế được tạm thời chứ không thể cả đời, vẫn phải nghĩ ra cách giải quyết mới được.

Kỳ thực đơn giản nhất là khiến Cố Kiến Thâm thích y, vậy thì tất nhiên hẳn không thể lấy vợ.

Nhưng mà ... Thẩm Thanh Huyền nhìn thiếu niên một tay mình nuôi nấng ...

Không xuống tay được!

Nếu là Cố Đại Thâm, y sẽ không chút do dự tới câu dẫn hẳn, bất kể dùng thủ đoạn gì cũng phải thu phục được hẳn.

Song đối mặt với Cố Tiểu Thâm ...

Quốc sư đại nhân bày tỏ: Thần không làm được.

Sau khi hạ triều, Thẩm Thanh Huyền ở lại trong cung.

Cố Kiến Thâm vẫn như trước kia, hỏi y vài thứ trong sách, còn đưa chữ viết gần đây cho y xem.

Thẩm Thanh Huyền giảng giải cho hẳn một hồi, sau cùng vòng đề tài về lại chuyện đại hôn.

Việc này phải nói cho rõ, tuy hiện giờ y không cách nào bắt Cố Kiến Thâm không lập hậu, nhưng tốt xấu gì cũng phải nói rõ đạo lý.

Cố Kiến Thâm đã lớn, tới tuổi tự mình chấp chính, y chỉ không muốn hẳn đại hôn, chứ không phải không muốn cho hẳn chấp chính.

Khi còn bé, y và Cố Kiến Thâm ra sao cũng được, nhưng bây giờ đã lớn, có một số lời y vẫn phải nói rõ ra.

Thẩm Thanh Huyền nói: “Chuyện hôm nay Tôn lão đề cập ...”

Nào ngờ y vừa mở đầu, Cố Kiến Thâm đã nhân tiện bảo: “Trẫm không muốn lập hậu.”

Thẩm Thanh Huyền ngẩn ra, không nhin được hỏi hần: “Tại sao?”

Cố Kiến Thâm nhìn y, sau một lát dịch tầm mắt sang chỗ khác: “Trẫm không tin nàng.”

Bốn chữ này làm lòng Thẩm Thanh Huyền mềm đi một nửa, theo lý thuyết lúc này y nên răn dạy hần, nói hần biết hôn nhân là chuyện mà đời người tất yếu trải qua, giúp hần cởi bỏ khúc mắc, tìm một thê tử bầu bạn cả đời ...

Đây mới là suy nghĩ bình thường của một trưởng giả, nhưng Thẩm Thanh Huyền không thể.

Nếu hiện giờ y không xuống tay được với Cố Kiến Thâm, không bằng kéo dài thời gian, tốt xấu gì cũng phải kéo tới khi hần thành niên rồi bàn bạc kỹ lại.

Thẩm Thanh Huyền ôn hòa nói: “Sau cùng Bệ hạ cũng sẽ gặp được bạn đời đáng để tin tưởng, chẳng qua bây giờ còn hơi sớm.”

Cố Kiến Thâm nhìn y, con người đen thẳm, nhưng dịu dàng đến bất ngờ: “Liên Hoa ca ca, trẫm chỉ tin người.”

Thẩm Thanh Huyền nghe mà lỗ tai hơi ngứa.

Cố Kiến Thâm bé xúu gọi y như thế, y chỉ cảm thấy mềm mại êm tai, bây giờ hần đã là thiếu niên choai choai, giọng cũng trầm đi, gọi y như thế tự dưng có thêm cảm giác gì đó lạ lùng.

Thẩm Thanh Huyền mỉm cười, không nói gì nữa.

Y vẫn rất yên tâm với Cố Kiến Thâm, tuy không thể nhắc tới chuyện tự mình chấp chính, chỉ có điều thi hội lần này y sẽ để hần tiếp nhận.

Tự mình chấp chính không phải chỉ nói ngoài miệng là có thể ném toàn bộ cho hần.

Đây là một quá trình phát triển từng bước, bàn giao từng việc mới không phạm sai lầm.

Buổi chiều Thẩm Thanh Huyền rời cung, Cố Kiến Thâm ngồi một mình luyện chữ trong ngự thư phòng, văn chương rơi trên giấy, một chữ “Thanh” mạnh mẽ nằm trên đó. Ba nét phẩy khỏe khoắn, chữ Thanh lối lạc, một chữ đơn giản lại hết như tuốt kiếm khỏi đao, nhiễm cái khí sát phạt của chủ nhân.

Thanh, Tần Thanh, Tần Liên Hoa.

Cố Kiến Thâm nhìn chăm chăm thật lâu.

Hắn bỗng viết một chấm đen thật to nhấn chìm con chữ kia, hết như đầm lầy lầy lội nuốt chửng con mồi.

Vậy mà hắn vẫn mong chờ, còn gì đáng để hy vọng?

Vừa bắt đầu đã là giả dối, tất cả đều là giả, lòng người ... sao có thể tồn tại.

Cố Kiến Thâm vò nát trang giấy, ném vào bên trong chậu than, nhìn nó bị đốt thành tro bụi.

Ban đêm, Thẩm Thanh Huyền bị vài việc vặt vãnh ngáng chân nên đến hơi trễ.

Đã trễ thế này, y thiết nghĩ Cố Kiến Thâm hẳn đã ngủ rồi, song vẫn nhịn không được mà tới đây.

Thói quen là thế đó, chỉ cần nuôi thành quen, có khi thân thể còn nhanh hơn suy nghĩ, vào lúc y chưa kịp cân nhắc kỹ càng đến cùng có nên tới hay không, y đã tới đây mất rồi.

Thẩm Thanh Huyền khê khàng đi tới, phát hiện Cố Kiến Thâm quả nhiên đã ngủ.

Khi còn bé, đứa trẻ hàng đêm tỉnh giấc đã không còn sợ bóng tối nữa, nhưng y vẫn không yên lòng.

Đã tới rồi thì ... ở lại đây vậy.

Thẩm Thanh Huyền nghĩ thế, nhẹ nhàng đi vào, vừa tới gần hắn liền lắc đầu cười khổ ... lại không đắp chăn nữa rồi.

Tiết trời đã vào thu, Cố Kiến Thâm lại luôn không thích đắp chăn.

Chắc là vì thiếu niên có sức chịu lạnh tốt? Không sợ lạnh?

Nhưng buổi tối hắn lạnh thật, vậy mà Cố Kiến Thâm thường không đắp chăn.

Thẩm Thanh Huyền sợ hắn bị cảm, bèn cẩn thận đắp chăn cho hắn.

Gần như cùng lúc chân rơi xuống, tay y bị người dùng sức nắm chặt.

Thẩm Thanh Huyền sững sờ.

Cố Kiến Thâm lại có thể dùng một tay kéo y tới.

Lần này Thẩm Thanh Huyền kinh ngạc thực sự, y vừa mới có phòng bị, vậy mà động tác Cố Kiến Thâm vừa nhanh sức lại lớn, làm y không sao né tránh được.

Thẩm Thanh Huyền ngã trên giường, Cố Kiến Thâm nằm phía trên nhìn y.

Hai người nhìn nhau một lúc, Thẩm Thanh Huyền mở miệng trước: “Bệ hạ?”

Cố Kiến Thâm nhìn y chằm chằm không chớp mắt, nhìn ngũ quan xinh xắn của y, nhìn mặt mày ôn nhu của y, nhìn lo lắng cùng mong nhớ trong đôi mắt ấy.

Thẩm Thanh Huyền lại hỏi hắn: “Gặp ác mộng ư?”

Sau cùng Cố Kiến Thâm vẫn buông y ra.

Ác mộng gì chứ, chẳng phải mọi giây mọi phút hắn đều bị giam trong đó sao?

“Xin lỗi.” Hắn thấp giọng nói, “Chắc là gặp ác mộng.” Dứt lời hắn đứng dậy xuống giường.

Tay Thẩm Thanh Huyền bị hắn siết hơi đau, mặc dù y kinh ngạc với sức mạnh của Cố Kiến Thâm, nhưng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng hắn gặp ác mộng.

Y đứng dậy rót nước cho hắn: “Uống chút nước nóng đi.”

Cố Kiến Thâm nhận ly, giọng nói đã khôi phục như thường: “Vừa rồi không dọa ngươi chứ?”

Thẩm Thanh Huyền lắc đầu nói: “Ta không sao.”

Cố Kiến Thâm uống một hớp, ấm áp chảy vào lồng ngực, lại chẳng hòa tan được băng hàn trong đó.

Hắn nhìn về phía Thẩm Thanh Huyền: “Quốc sư, ngươi có muốn gì không?”

Muốn? Có chứ, Thẩm Thanh Huyền mỉm cười bảo: “Đương nhiên là có.”

Cố Kiến Thâm quay đầu nhìn y: “Trẫm có thể thỏa mãn ngươi không?”

Đúng là việc này ngoài Cố Kiến Thâm ra không ai có thể thỏa mãn y, Thẩm Thanh Huyền ngẫm lại thấy thú vị quá chừng, y bảo: “Có thể.”

Cố Kiến Thâm nhìn y chằm chằm nói: “Nói ta biết đi.”

Thẩm Thanh Huyền cười nói: “Vẫn chưa thể nói.”

Y cười nhạt đến là thuần khiết, vốn là đôi mắt xinh đẹp, giờ khắc này dưới ánh nến chập chờn, nom còn dịu dàng hơn mọi ngày.

Tựa như y đang nhìn hắn, trong lòng cũng nghĩ về hắn, toàn bộ hành động đều là vì hắn.

Cố Kiến Thâm dời mắt đi, hơi cứng ngắc mà nói: “Thời gian không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Thẩm Thanh Huyền cũng thấy hơi mệt, thế là đồng ý.

Bóng đêm dần sâu thẳm, ánh trăng lại càng sáng rõ, chiếu vào gian phòng tối đen, tựa như phủ xuống một tầng sương mỏng.

Cố Kiến Thâm xoay người, nhìn Thẩm Thanh Huyền đã chìm vào giấc ngủ.

Hắn có thể giết y, đây là thời cơ tốt nhất, bởi vì y không hề phòng bị với hắn.

Nhưng hắn lại không xuống tay được.

Dẫu biết rõ y hư tình giả ý, song hắn lại không muốn từ bỏ chút âm áp vốn vẹn này.

Như một người rơi vào bùn lầy, dù biết rõ thứ đưa tới là cây gai độc, hắn vẫn muốn nắm thật chặt, ôm ấp tia hy vọng cuối cùng, khát vọng được người cứu rỗi.

Tác giả có lời muốn nói: Mượn bình luận dùng trong tiểu kịch trường.

Cố Kiến Thâm: Ta biết, người muốn ngôi vị hoàng đế của ta mà. („ „)

Thẩm Thanh Huyền: Không, ta muốn chịch người trên hoàng tọa.

Ha ha ha!

Ngồi chờ Hắc Thâm bị Tôn chủ đại nhân chọc điên 23333

57. Chương 57: Bởi Vì Rất Muốn, Cho Nên Năm Lần Bảy Lược Trầm Luân

Thẩm Thanh Huyền hồn nhiên không hề hay biết suýt chút nữa mình bị “đuối về” Vạn Tú sơn.

Khi y thức dậy thì Cố Kiến Thâm đã tỉnh rồi.

Hôm nay có tảo triều, cho nên Cố Kiến Thâm dậy khá sớm, tối qua Thẩm Thanh Huyền ngủ quá muộn nên sáng nay không có tí sức lực nào, hơn nữa thời tiết dần trở lạnh, y thực sự không muốn rời khỏi ổ chăn ấm áp.

Cố Kiến Thâm nói: “Chốc nữa dùng bữa sáng rồi hẵng đi.”

Thẩm Thanh Huyền giữ vững tinh thần: “Không được ... Thần phải về ngay.”

Ngủ ở đây đã là đại bất kính, nếu còn dùng chung bữa sáng với hoàng đế ... Y không thể không có quy củ như thế được.

Cố Kiến Thâm không ép y ở lại nữa, chỉ dặn y: “Mặc y phục vào, coi chừng lạnh.”

Thẩm Thanh Huyền thấy lòng ấm áp quá đổi, nhìn hắn nói: “Bệ hạ cũng vậy.”

Cố Kiến Thâm nói: “Trẫm không sợ lạnh.”

Cũng phải ... Đêm nào cũng đá chăn, Thẩm Thanh Huyền nói: “Vẫn là Bệ hạ trẻ tuổi.”

Lời này y chỉ thuận miệng nói mà thôi, song không ngờ lại làm Cố Kiến Thâm dao động.

Hắn quan sát Thẩm Thanh Huyền, nhìn từ trên xuống dưới hồi lâu.

Thẩm Thanh Huyền nhận ra tầm mắt của hấn, nghi ngờ hỏi: “Bệ hạ? Có chỗ nào thần chưa chỉnh tề không?” Bị Cố Kiến Thâm nhìn chằm chằm, y cứ tưởng mình chưa mặc quần áo tử tể.

Cố Kiến Thâm lại nói: “Quốc sư đang ở độ tuổi đẹp nhất.”

Thì ra đang quan sát cái này à ... Nói thật, thể xác này của y lớn hơn Cố Kiến Thâm một lứa có thừa, Cố Kiến Thâm mười bốn, y cũng đã hai mươi bảy.

Bây giờ còn chưa lộ rõ, chờ tới khi Cố Kiến Thâm mười tám, y liền ba mươi có thừa, rồi thời gian lại trôi ...

Thẩm Thanh Huyền nhất thời bị ngược quá chừng, lúc đó tuổi y đã cao, vậy mà còn định dụ dỗ hoàng đế vừa thành niên ... Có biết xấu hổ không hả?

Tuy tư chất thân thể này còn tốt hơn Thẩm hoàng hậu, dù cho bảy mươi, tám mươi tuổi cũng có thể bảo trì dung nhan không tàn, nhưng vậy thì kỳ lắm, dù sao đây cũng là thế giới người phàm ... Cố Kiến Thâm lại không có ký ức, hấn có thể thích một nam nhân lớn hơn mình mười ba tuổi sao?

Từ khi sinh ra tới giờ, lần đầu tiên Tôn chủ đại nhân bắt đầu hoài nghi mị lực của mình, việc này cũng kỳ kỳ lắm chứ!

Càng nghĩ càng ngược, Thẩm Thanh Huyền yếu ớt nói: “Sau này, Bệ hạ tuyệt đối đừng chê thần tuổi già đó.” Thiếu chút nữa nói tàn phai nhan sắc luôn rồi.

Cố Kiến Thâm giật mình, hấn thì lại nghĩ: Làm gì có sau này? Chẳng qua nghe Thẩm Thanh Huyền nói thế, hấn bằng lòng phối hợp, bảo: “Bất cứ lúc nào, trẫm cũng sẽ không chê quốc sư.”

Nhưng không chê còn chưa đủ, phải thích ta nữa cơ!

Thôi quên đi, đừng tự chuốc nhục nhã, vẫn nên về bảo dưỡng lại cho tốt, tranh thủ Cố Kiến Thâm mười tám, trông y cũng giống mười tám luôn đi!

Thẩm Thanh Huyền khom người cáo từ, Cố Kiến Thâm lại nói với y: “Lát nữa gặp.”

Thấy hấn đã cao lớn vậy rồi mà còn dính y, Thẩm Thanh Huyền hết sức hưởng thụ, y cũng bảo: “Lát gặp.”

Thẩm Thanh Huyền vừa đi, cung nhân tiến vào mời dùng cơm.

Cố Kiến Thâm đứng dậy ra ngoài, nhìn bữa sáng phong phú, thế nhưng lại chẳng có tâm trạng cảm đưa lên.

Mỹ thực cao lương, dù có đi vào ruột, thứ hấn muốn lại không cách nào chiếm được.

Tần Thanh luôn dặn hấn phải đắp kín chắn, kéo bị cảm lạnh, hấn lại luôn không đắp.

Thẩm Thanh Huyền tưởng rằng hấn trời sinh thể nhiệt, không sợ lạnh, nhưng thực chất ai mà chẳng sợ lạnh? Cơ thể càng nóng thì càng sợ lạnh, song hấn không muốn vì mình trong chăn bông mềm mại, hấn cần cái lạnh thấu xương kia, cần phần băng hàn kia cảnh tỉnh bản thân.

Nhắc nhở bản thân đừng rơi vào lao tù bệnh bằng ấm áp của Tần Thanh.

Song trên thực tế, hấn đã sớm vấp hãm vào đó rồi.

Cố Kiến Thâm siết đũa, cật lực kìm nén đau đớn truyền từ trong tim.

Vậy mà hấn còn hoang đường nghĩ, nếu Tần Thanh thực sự là huynh trưởng của hấn thì hay biết chừng nào, như vậy ngôi vị hoàng đế lẽ ra nên là của y, mà y có thể thuộc về hấn.

Chân chính thuộc về hấn, Liên Hoa ca ca.

Đáng tiếc sau cùng vẫn chỉ là vọng tưởng, hết như con sâu cái kiến hèn mọn, yếu đuối và nhát gan.

Tay Cố Kiến Thâm dùng sức, đũa bạc trong tay cong vẹo, nhưng không bị bẻ gãy, cũng giống như hấn, quật cường giữ vững tôn nghiêm của mình.

Tĩnh táo hơn đi nào, đừng khát vọng thứ căn bản không tồn tại.

Từ khi Vệ Tấn bị diệt trừ, triều đình một mảnh an lành, tiến độ nghị sự nhanh hơn không ít.

Đầu tiên, Thẩm Thanh Huyền rất có kinh nghiệm xử lý triều chính, sau khi không còn ai gây sự, y luôn có thể đưa ra phán đoán chính xác nhất, hiệu suất tự nhiên tăng lên; thứ hai, tất cả mọi người đều không dám trêu Thẩm Thanh Huyền, vì không muốn làm chim đầu đàn nên ai ai cũng thành kẻ phụ họa.

Về phần Cố Kiến Thâm ngồi trên đài cao, vốn không xen lời, hiện giờ câu nào cũng là “Quốc sư nói rất đúng.”

Cảnh tượng này khiến đám người Tôn lão lắc đầu than thở hoảng loạn.

Đáng tiếc Tần Thanh này giả dối, gạt Bệ hạ xoay vòng vòng, ngay cả cơ hội để họ khuyên can cũng không có.

Bận rộn một quãng thời gian, sau khi ổn định vài chuyện quan trọng, Thắm Thanh Huyền dự định ủy quyền.

Dù Vệ Tấn đã chết, song vẫn còn dư đảng, y xử lý xong sớm rồi chỉ dạy Cố Kiến Thâm, như vậy hẳn có thể thoải mái hơn, dù sao Cố Kiến Thâm vừa tự mình chấp chính, mới vào cuộc đã đụng phải cục diện hỗn loạn, Thắm Thanh Huyền sợ đả kích chí tiến thủ của hắn.

Có một khởi đầu tốt, về sau sẽ ngày càng thông thuận.

Thắm Thanh Huyền hết mực dụng tâm chăm sóc Cố Kiến Thâm.

Về phần bạn học Cố Tiểu Thâm có cảm kích hay không ... Ờm ... Chỉ có thể nói vận may đôi bên không tệ, một người vẫn chưa đâm dao, một người không cần bị đâm vào tim.

Sắp vào đông, Thắm Thanh Huyền ngày càng sợ lạnh, mỗi đêm vào cung đều cồng tới mức mặt trắng như tuyết.

Cố Kiến Thâm chuẩn bị trà gừng cho y: “Uống cho xua khí lạnh.”

Thắm Thanh Huyền uống xong vẫn thấy lạnh quá sức, y xoa tay bảo: “Năm nay là ngày đông giá rét.”

Cố Kiến Thâm cười y: “Do quốc sư quá sợ lạnh đẩy thôi.”

Thắm Thanh Huyền nói: “Lạnh thật mà, không tin người thử xem.”

Nói đoạn y đưa tay ra, Cố Kiến Thâm ngấm bàn tay trắng nõn thon dài của y mà run lên.

Dứt lời, Thắm Thanh Huyền mới ý thức được mình hơi mạo phạm, vội vàng toan rút tay về, Cố Kiến Thâm lại bỗng dưng nắm chặt.

Rất lạnh, cũng rất mịn màng, như băng đọng trên má hiên.

Thắm Thanh Huyền đành giữ bình tĩnh nói: “Có phải lạnh lắm không?”

“Ừm ...” Cố Kiến Thâm mỉm cười, “Trái lại trầm cực kỳ nóng, vậy cứ để trầm ủ tay cho quốc sư đi.”

Thắm Thanh Huyền vội vàng nói: “Không được! Sao có thể để Bệ hạ ...”

“Đừng khách khí với trẫm.” Cố Kiến Thâm ôn hòa nói, “Vốn vì tư tâm của trẫm mới khiến người bên ba hàng đêm.”

Đúng là thế thật, nếu không phải vì tới rồi Cố Kiến Thâm ngủ, sao Thẩm Thanh Huyền có thể đêm hôm khuya khoắt chịu gió lạnh, cóng tới mức run lấy bầy.

Cơ mà tay Cố Kiến Thâm nóng hôi hổi, Thẩm Thanh Huyền muốn để cho hắn ủ lấm kia.

Cứ vậy đi, dù sao cũng không có ai, y và Cố Kiến Thâm không cần phải khách khí, Thẩm Thanh Huyền ngấm lại bản thân “càng vất vả công lao càng lớn”, nên cứ hưởng thụ đi vậy.

Cố Kiến Thâm thấy sắc mặt y hồng hơn, trong lòng lại có tí ấm áp.

Nói đến cũng buồn cười, tay y lạnh như thế, y nguy hiểm thế kia, song hắn chỉ có thể hấp thu chút ấm áp thoáng chốc từ phía y.

Như thể uống rượu độc giải khát, vì quá muốn, cho nên năm lần bảy lượt trẫm luân.

Chờ chút nữa thôi ... Đợi thêm thời gian nữa ...

Hắn sẽ khiến tất cả chấm dứt.

Bàn tay nóng hổi, trái tim Thẩm Thanh Huyền cũng nóng hầm hập, có lẽ đây là tâm trạng người cha già được vỗ về, khi có thể cù chằm chỉ ra sức vì con mình.

Sau khi vào đông, biên cương sẽ có nổi loạn.

Đặc biệt là vào ngày đông giá rét càng cực kỳ bất ổn hơn.

Nguyên do khá là đơn giản, dân tộc du mục nơi biên cương dựa vào chăn nuôi để sinh sống, sau khi vào đông, giá rét đất cứng, cỏ nuôi, súc vật lẫn con mồi đều giảm mạnh, ngựa cũng không chịu lạnh nổi, họ không đủ ăn dùng, chỉ có thể đến khu vực bình nguyên cướp đoạt.

Người mà, thể nào cũng muốn sống sót, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, trước tai vạ, họ chỉ còn cách đi xâm lược.

Mùa đông năm nay bắt đầu sớm, khí trời trở lạnh, đừng nói Thẩm Thanh Huyền, ngay cả dân chúng bình thường đều biết đây là trời đông giá rét.

Tuy mỗi nhà đều có tích trữ lương thực, song bách tính biên cương rất bất an, sợ bị ngoại tộc cướp đốt giết chóc.

Hôm nay trên triều, có người tấu thỉnh: “Sắp vào đông, mong có thể phân phối kinh phí, chuẩn bị đầy đủ vật tư cho binh tướng biên phòng, phòng ngừa ngoại tộc xâm lấn.”

Lúc này có người nói ngay: “Chuẩn bị đầy đủ thì thế nào? Đội quân Man tộc tinh nhuệ, nếu thật sự muốn xâm lấn, thì sao phòng được!”

Vừa dứt lời, lập tức có tướng lĩnh phát hỏa: “Phòng được hay không sao người biết? Chẳng lẽ vứt bỏ bách tính không màng tới, mặc cho Man tộc cướp đốt giết chóc?”

“Bao năm qua nghênh chiến, các người có từng lập được công lớn nào không? Chẳng phải lần nào cũng tiền mất tật mang hay sao!”

“Đứng nói chuyện không biết đau eo(*)! Vệ quốc ta biên vực bao la, Man tộc kia xâm lấn bao lần đếm không xuể, sao có thể phòng bị kỹ càng được!”

() Không biết đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ*

“Nếu đã phòng bị không xong, sao không cầu hữu nghị, giúp nhau vượt qua trời đông giá rét!”

“Hoang đường, đại quốc ta mệnh mông, chẳng nhẽ còn sợ đám dị tộc kia? Đúng là trợ giúp chí khí cho người, tự giảm uy phong của mình!”

Cứ thế trên triều người một lời ta một câu náo loạn cả lên.

Đây cũng là lệ thường, đối với chuyện dùng binh, trước nay luôn có tranh chấp giữa chủ chiến và chủ hòa.

Người đôi bên đều có lý lẽ riêng, ngoại trừ cãi nhau, cho đến giờ vẫn không tìm được nguyên do.

Bấy giờ cần có người ra quyết định, rốt cục muốn chiến hay hòa, cần phải xem thực lực một nước, đồng thời xem tâm tính người đế vương.

“Được rồi.” Thẩm Thanh Huyền mở miệng, ngắt lời đôi bên đang “cãi nhau”.

Y vừa lên tiếng, mọi người tất nhiên im lặng, các đời triều đại, người hô dùng đều là hoàng đế, nhưng ở chỗ họ hôm nay là địa bàn của quốc sự, cho nên Thẩm Thanh Huyền vừa mở miệng, bọn họ cùng chờ đợi kết quả.

Cứ nghĩ Thẩm Thanh Huyền sẽ đưa ra kết luận như thường lệ, rồi mới tỏ ý hỏi Bệ hạ.

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền mở miệng liền bảo: “Hãy nghe Bệ hạ quyết định.”

Vừa dứt lời, triều đình to lớn nhoáng cái yên tĩnh, như thể tất cả đều ngừng thở.

Mọi người đều hoài nghi mình nghe nhầm, trong mọi người này đoán chừng cũng bao gồm Cố Kiến Thâm.

Thẩm Thanh Huyền cũng đang chờ đợi.

Qua thật lâu, mọi người mới dần dập phục hồi tinh thần.

Không nghe nhầm ... quốc sư thật sự nói như vậy ...

Nhưng mà ... sao có khả năng?

Đám người Tôn lão đều nhao nhao phỏng đoán: Chẳng lẽ có cạm bẫy gì? Hoặc giả đang cố ý gây khó dễ cho Bệ hạ?

Cố Kiến Thâm lên tiếng: “Quốc sư có ý kiến gì không?”

Câu này của hắn khiến tâm tình đám người Tôn lão hết sức phức tạp, đồng thời có chút an tâm, không sợ Tần Thanh khó dễ Bệ hạ trên triều, mặt khác lại thấy khó chịu, đường đường là đế vương, vậy mà mọi chuyện toàn phải hỏi người khác ... Không thể nghi ngờ càng thêm cổ vũ uy thế cho Tần Thanh!

Bọn họ đồng loạt nghĩ, có lẽ đây mới là hiệu quả Tần Thanh muốn.

Đáng tiếc gian thần tặc tử mà bọn họ nào bỏ lại thực sự lòng son dạ sắt, Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Ý kiến của Trần thượng thư cùng Lý tướng quân đều có lý, chỉ chờ Bệ hạ quyết định.”

Hết lần này lần khác y đều ném vấn đề cho Cố Kiến Thâm.

Đám người Tôn lão tức cực! Tên tặc tử này, rốt cục muốn nhục nhã Bệ hạ tới khi nào?

Cố Kiến Thâm hơi nhú mày, tiếp tục nói: “Trẫm muốn nghe kiến giải của quốc sư hơn.”

Nghe Cố Kiến Thâm nói vậy, Thẩm Thanh Huyền cũng nhú mày, quả nhiên tự mình chấp chính không phải việc đơn giản ...

Thôi vậy, chuyện biên cương náo loạn vẫn quá lớn, tính Cố Kiến Thâm trước giờ luôn cẩn thận, có lẽ không muốn phán đoán sai lầm gây đại họa.

Nghĩ thế, Thẩm Thanh Huyền bình thường trở lại, bảo: “Thần cho là, Man tộc binh mạnh nhưng nội loạn, không bằng giao hảo với bộ tộc, sau khi moi được tin tức thì công kích tộc họ, từ đó gây tác dụng kinh sợ, cũng giải quyết được nạn biên cương.”

Đánh giặc là chuyện hao tiền tốn của, dù có thắng thì bách tính biên cương cũng lưu lạc khắp nơi, đầy đọa tội lớn.

Mà đám dân tộc du mục kia không sao đánh đổ, đánh càng dữ, bọn họ càng lui vào sâu trong thảo nguyên, bên phe họ cũng không cách nào truy kích sâu hơn; mà nếu không truy kích, chờ tới khi nghỉ ngơi lấy sức xong, sang mùa xuân năm sau, bọn họ sẽ lại sinh sôi như cỏ dại được gió xuân thổi.

Cho nên biện pháp cân bằng này của Thẩm Thanh Huyền không thể tốt hơn.

Chủ ý của y tất nhiên tốt vô cùng, Cố Kiến Thâm theo lệ nói: “Quốc sư nói rất đúng.”

Tảo triều cứ vậy mà kết thúc.

Cố Kiến Thâm đang nghĩ gì Thẩm Thanh Huyền dĩ nhiên không biết, y còn mãi nghĩ nên bắt tay từ đâu để Cố Kiến Thâm dung nhập triều chính ...

Tâm trạng Cố Kiến Thâm rất kém, hạ triều đã tới sân ngựa, chạy tới mức mồ hôi đầm đìa.

Bây giờ thính lực của hắn còn tốt hơn trước kia, cho nên nghe thấy đám người Tôn lão nghị luận khi hạ triều.

“Tần Thanh này thật là càn rỡ, vậy mà dùng chiêu này để thị uy!”

“Ta thấy y quá thiếu kiên nhẫn, hận không thể để triều thần khen y anh minh cơ trí!”

“Y quả là lòng tham không đáy, hiện giờ đã là chỗ đứng của y, còn không biết thế nào là đủ!”

“Thấy đủ? Ha ha, nếu y biết đủ sao lại có ngày hôm nay?”

“Trời xanh không có mắt mà, khiến Đại Vệ của ta chịu khuất nhục này.”

Những lời này rơi vào tai Cố Kiến Thâm, hắn sẽ nghĩ thế nào?

Hận và oán.

Hận Thảm Thanh Huyền bạc tình lạnh ý, oán bản thân nhẹ dạ vô năng.

Hận oán đan xen, thế mà hắn vẫn không buông được tia chấp niệm kia ...

Cảm xúc phức tạp ấy giằng co trong lồng ngực đế vương thiếu niên, sao có thể khiến hắn tiêu tan cho được?

Phóng túng phi ngựa, tên bắn hồng tâm, nhưng không sao tháo gỡ phần uất trong lòng!

Khi Thảm Thanh Huyền vào cung, Cố Kiến Thâm đang thay y phục, biết y tới, Cố Kiến Thâm cất giọng: “Quốc sư vào đi.”

Thảm Thanh Huyền tiến vào, sau khi hành lễ, y nhìn thấy đế vương thiếu niên chỉ mặc áo lót.

Tổ chất thân thể này tốt thật nha ...

Thảm Thanh Huyền dời mắt sang chỗ khác, trong lòng thì nghĩ: Cố Kiến Thâm nhất định thiết lập thêm cho mình, tìm thể xác có tổ chất còn tốt hơn hắn.

Đáng tiếc hắn không còn ký ức, không thể tu hành, bằng không thân thể này đã sớm vượt qua hắn rồi.

Chẳng qua hiện giờ cũng na ná như nhau, y còn nhớ tư vị đêm đó bị Cố Kiến Thâm ràng buộc dưới thân.

Cố Kiến Thâm ăn mặc chỉnh tề rồi hỏi y: “Quốc sư có chuyện gì sao?”

Dĩ nhiên Thảm Thanh Huyền không phải tới để thưởng thức cơ thể hắn, y có việc quan trọng.

Y theo lệ hàn huyên vài câu, tán thưởng Cố Kiến Thâm cưỡi ngựa ngày càng giỏi, tài bắn cung cũng càng chính xác.

Dăm ba câu của y làm tâm trạng luôn bị đè nén từ trưa của Cố Kiến Thâm có dấu hiệu trời quang mây tạnh.

Nhưng ngay sau đó lại càng cảm phần vô ngần, hắn giận mình mặc y bài bố dễ như bỡn.

Thảm Thanh Huyền tạm ngừng rồi bảo: “Bệ hạ, việc trên triều hôm nay, người thực sự tán thành kiến nghị của thần sao?”

Mắt Cố Kiến Thâm trở nên lạnh lùng: “Quyết định của quốc sư đương nhiên là đúng.”

Thẩm Thanh Huyền hơi lo lắng, Cố Kiến Thâm tin y là chuyện tốt, nhưng có phải hơi tin cậy quá mức rồi không ...?

Mai này sao có thể chấp chính? Chẳng lẽ muốn y giúp hắn xử lý chính vụ cả ngày? Ngẫm lại ba mươi năm phàm thế trước kia ... Cố Kiến Thâm lười tới mức tấu chương cũng không phê, ngày nào cũng để hoàng hậu như y phê ...

Không được! Lần này Cố Kiến Thâm không có ký ức, không thể mặc hắn tiếp tục lười biếng nữa, bất cứ giá nào cũng phải để y được nhàn nhã lần này!

Đã đến thế gian, ai mà muốn mỗi ngày phải phê tấu chương!

Thẩm Thanh Huyền quyết tâm nói: “Thần mong sau này Bệ hạ có thể đưa ra cách nhìn của mình nhiều hơn.”

Cố Kiến Thâm chỉ coi như y đang thăm dò hắn, vì vậy bảo: “Quốc sư nói đều đúng, nếu đã đúng, trăm nghe theo là được.”

Quả nhiên chiều hư hắn rồi, tiếng chuông cảnh báo trong lòng Thẩm Thanh Huyền vang lên mãnh liệt, lại nói: “Nếu như thần biến mất thì sao?”

Cố Kiến Thâm sững sờ, lúc này nhìn về phía y nói: “Quốc sư muốn đi đâu?”

Thẩm Thanh Huyền tạm dừng, nói qua quýt: “Ai cũng có số mệnh riêng, ta lớn tuổi hơn Bệ hạ, tất nhiên phải ra đi trước ngươi rồi.”

“Đừng nói như thế!” Cố Kiến Thâm nhú chặt mày nói, “Quốc sư vẫn còn trẻ, sao có thể xem thường như vậy!”

Hình như nói hơi lỗ rồi ... Thử nghĩ lại, nếu Lý thị nói vậy với y, y cũng không thích nghe.

Thẩm Thanh Huyền đành đổi đề tài tiếp tục nói: “Bệ hạ, đây là chức trách của người, thần không thể luôn làm thay được.”

Nghe y nói thế, lưng Cố Kiến Thâm đột nhiên căng chặt, không xác định được Thẩm Thanh Huyền muốn làm gì.

Lẽ nào y muốn trở mặt ư? Chẳng lẽ Vệ Tấn vừa rơi đài, y nhất thời thiếu kiên nhẫn?

Trái tim Cố Kiến Thâm lạnh như nước, đã vào trạng thái đề phòng.

Nào ngờ Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Hiện giờ Bộ hạ cưới ngựa bắn cung đều rất tuyệt vời, nhưng vẫn nên dụng lòng hơn trên việc triều chính.”

Giọng điệu cẩn thận chỉ rõ tốt xấu này của Thẩm Thanh Huyền cứ như người cha già lo con trai ham chơi không kế thừa gia nghiệp vậy ...

Cố Kiến Thâm bị y nói mà sững sờ, càng nghe càng không hiểu.

Thẩm Thanh Huyền còn tưởng hấn vì không được cưới ngựa bắn cung mà giận y, vì vậy mềm lòng bảo: “Cũng không phải không cho người ra săn ngựa, nhưng thời gian phải ít hơn một tí, ví dụ như sáng sớm đã cưới, thì chiều không nên đi nữa.”

Cố Kiến Thâm mờ mịt hỏi: “Vậy ... trẫm phải làm gì?”

Thẩm Thanh Huyền nói: “Phê duyệt tấu chương!”

Cố Kiến Thâm triệt để ngây dại.

Thẩm Thanh Huyền thấy cái vẻ này của hấn, thầm nghĩ quả nhiên không nên dung túng hấn nữa! Chỉ mới bảo phê duyệt tấu chương mà đã như trời sập, vậy sau này lên triều chẳng phải bỏ gánh giữa chừng?

Thế thì không được! Y mệt lâu lắm rồi, không muốn mệt hoài!

Đã mười bốn mười lăm rồi, nếu đặt trong gia đình bình thường, tuổi này đã nên cưới vợ sinh con kế thừa gia nghiệp rồi!

Thẩm Thanh Huyền quyết tâm, kể từ hôm nay phải bắt hấn thích ứng với sinh hoạt hằng ngày của hoàng đế.

Mãi tới khi ngồi vào ngự thư phòng, nhìn một chồng tấu chương, Cố Kiến Thâm mới chậm rãi phục hồi tinh thần lại.

Chuyện gì xảy ra? Tần Thanh có ý gì đây?

Vẫn đang ... thăm dò hấn ư?

Cần thiết làm tới mức này sao? Hấn đã thuận theo y vậy rồi, y vẫn chưa tin sao?

Hay là chuyện hấn làm sau lưng, y đã phát giác?

Nghĩ đến đây, sau lưng Cố Kiến Thâm chợt lạnh, lòng bàn tay rịn ra lớp mồ hôi mỏng.

Không, Tần Thanh không biết, nếu như biết, chắc chắn sẽ không có dáng vẻ này.

Nhưng nhất định có nghi ngờ ... cho nên đang không ngừng thăm dò hấn.

Nghĩ vậy, Cố Kiến Thâm bình tĩnh lại: “Quốc sư ... người viết thay trẫm không được ư?”

Quả nhiên muốn ăn bơ làm biếng! Thắm Thanh Huyền nói: “Không được, quốc gia đại sự, lẽ ra Bệ hạ nên tự mình cân nhắc quyết định!”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Sao quốc sư không làm như lúc chép kinh? Dù sao chữ viết của người có thể mô phỏng giống trẫm như đúc.”

Đứa nhỏ này, thế mà còn bần khoản việc này, năm đó y chép kinh giúp hấn là vì để hấn có nhiều thời gian học tập trị quốc, bây giờ thì hay rồi, ngược lại thành cái cớ để hấn lười biếng!

Thắm Thanh Huyền cảm thấy giáo dục của mình nhất định có vấn đề, lệch lạc nghiêm trọng, trước đây luôn lo cơ thể hấn phát triển không tốt, cho nên cổ vũ hấn rèn luyện nhiều, giờ thì xem đi, không cần thận bồi dưỡng ra hoàng đế chỉ thích vận động không ham triều sự!

Thắm Thanh Huyền nghiêm túc nói: “Khi đó Bệ hạ tuổi nhỏ, bút tích không thuần thực, cho nên thần có thể mô phỏng mấy phần, bây giờ thể chữ của người đã thành thực, sao thần có thể bắt chước được?”

Cố Kiến Thâm kinh ngạc nhìn về phía y: “Không mô phỏng được nữa?”

Vẫn mô phỏng được, nhưng Thắm Thanh Huyền sẽ không cho hấn cơ hội lười biếng, vậy nên trịnh trọng nói: “Thần không làm được!” Chết tâm đi tiểu tử thú!

Thì ra không mô phỏng được nữa ư? Cố Kiến Thâm vỡ lẽ, xem ra để hấn phê tấu chương vì muốn trấn an đám người Tôn lão, xem ra, sợ rằng kế hoạch của Tần Thanh còn chưa ổn thỏa, vẫn cần thêm chút thời gian.

Cố Kiến Thâm vững vàng quyết tâm, nhưng không dám bắt cấn, hấn khó xử nói: “Nếu đã vậy ... trẫm thử xem.”

Khi phê tấu chương, Cố Kiến Thâm hoàn toàn không có chủ kiến của mình, cơ bản mọi việc đều hỏi Thắm Thanh Huyền.

Ban đầu Thẩm Thanh Huyền rất giận, nhưng nghĩ hấn rốt cục cũng chịu đề bút, cảm thấy không thể nóng vội, nên dứt khoát theo hấn, trước tiên cho hấn ý kiến, rồi về sau dần dần để hấn tự xem xét quyết định.

Thế là, Cố Kiến Thâm càng vững tâm: Quả nhiên, y chỉ mượn bút tích của hấn trấn an triều thần.

Đảo mắt đã hơn một tháng, thời tiết ngày càng lạnh, Thẩm Thanh Huyền ngày càng tức ...

Rõ ràng hồi còn bé tên này thông tuệ ngàn ấy, sao giờ càng lớn càng bại hoại quá vậy!

Đúng là chẳng muốn vận động đầu óc, mọi chuyện đều hỏi y, y không cho ý kiến, hấn liền ném qua một bên; mà bảo hấn nghĩ, hấn lại mỗi mắt nhìn y, không nghĩ ra được.

Thẩm Thanh Huyền vừa thấy dáng dấp này của hấn liền mềm lòng, một khi mềm lòng là lại cho hấn câu trả lời.

Cứ qua qua lại lại, sao còn gọi là Cố Kiến Thâm phê tấu chương, rõ ràng là để hấn đi luyện chữ!

Thẩm Thanh Huyền thử nghĩ lại, cho rằng mình quá cứng chiều hấn, nuôi cho hấn quen tật.

Không thể tiếp tục như vậy, còn dung túng hấn sẽ giẫm lên vết xe đổ.

Nhất định phải để hấn tự lập, cho hấn làm một hoàng đế tốt chăm chỉ.

Nhưng sao mới có thể khiến hấn tự lập?

Thẩm Thanh Huyền vừa nghĩ, thực sự nghĩ ra được một chiêu.

Đêm đó, Thẩm Thanh Huyền đi vào tắm cung, vừa vào cửa, y liền cúi đầu ho khan vài tiếng.

Cố Kiến Thâm vẫn chưa ngủ, thấy y tới toan đi qua, Thẩm Thanh Huyền vội vàng khoát tay bảo: “Khụ ... Bệ hạ đừng qua đây ... Thần bị bệnh, hôm nay không thể ở lại chỗ này.”

Lười biếng đúng không? Y bị bệnh, xem coi hấn còn trông cậy vào ai!

58. Chương 58: Chẳng Lẽ Không Có Thần, Bệ Hạ Lại Trắng Đêm Khó Ngủ?

Theo lý thuyết, triều thần bị bệnh là không thể gặp vua, sợ sẽ lây bệnh cho thánh thượng.

Nhưng lúc này Thấm Thanh Huyền không thể không đến, đã trông nom hẩn năm năm rồi, bất thành linh không xuất hiện, y sợ Cố Kiến Thâm hốt hoảng.

Mà ban đêm y vào cung là chuyện bí mật, đương nhiên không thể nhờ ai truyền tin, vậy nên mới đành kéo cái thân “bệnh nặng” đến đây.

Cố Kiến Thâm vội vàng đi tới, sốt ruột hỏi: “Sao lại bị bệnh?”

Thấm Thanh Huyền vội vàng lui về: “Khụ ... Bệ hạ đừng tới đây, coi chừng lây cho người.”

Cố Kiến Thâm nhú mảy, cầm tay y nói: “Trẫm không sợ.”

Thấm Thanh Huyền còn lui nữa là lọt ra ngoài, mà bên ngoài thì lạnh lắm, y không thích ra đó.

Cố Kiến Thâm vươn tay áp lên trán y: “Sao lại nóng thế này.”

Thấm Thanh Huyền phối chút thuốc cho mình, bệnh cũng thành thật, tuyệt đối không phải giả bệnh theo nghĩa thông thường.

Cố Kiến Thâm nói: “Người chờ đây, trẫm cho truyền thái y.”

“Không được!” Thấm Thanh Huyền vội vàng nói, “Nửa đêm canh ba, thần ở chỗ này còn ra thể thống gì!”

Cố Kiến Thâm lo lắng nói: “Vậy người mau mau hồi phủ, trẫm bảo ngự y tới quý phủ ...”

“Không sao đâu.” Thấy hẩn quan tâm y, Thấm Thanh Huyền cảm thấy ấm áp vô ngần, y bảo, “Chút bệnh vặt mà thôi, tình dường mấy ngày là khỏe.”

Cố Kiến Thâm vẫn không sao yên lòng, Thấm Thanh Huyền lại nói: “Đêm nay thần không thể nghỉ ngơi ở đây, kính xin Bệ hạ thứ lỗi.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Ở lại đi, trẫm chăm sóc người.”

Thấm Thanh Huyền nói: “Sao mà được? Ngày mai Bệ hạ còn phải vào triều!”

Cố Kiến Thâm lo âu hết sức.

Thấm Thanh Huyền mềm lòng, trấn an hẩn: “Bệ hạ, để thần về nghỉ đi, ngày mai có thể thần sẽ không

vào triều, mong Bệ hạ thông cảm.”

Không thể vào triều? Cố Kiến Thâm sững sờ.

Thẩm Thanh Huyền sợ hãi lại lùi biếng, tranh thủ phong kín đường lui: “Sức khỏe hiện giờ của thần, thực sự chịu không nổi gió lạnh sáng sớm.”

Cố Kiến Thâm không ghìm nổi nói: “Nếu không có quốc sư, vậy trên triều ...”

Thẩm Thanh Huyền nói tiếp: “Bệ hạ, người có thể!”

Trái tim Cố Kiến Thâm tức thì nhảy dựng, trong lòng trở nên thận trọng.

Thẩm Thanh Huyền lại giả vờ ho khan mấy tiếng, tiếp tục nói: “Sắc trời không còn sớm, thần ... đi về trước.”

Cố Kiến Thâm khựng thật lâu mới nói: “Quốc sư phải chú trọng thân thể.”

Thẩm Thanh Huyền hành lễ nói: “Có Bệ hạ quan tâm, thần nhất định có thể hồi phục nhanh chóng.”

Song thực chất, y không muốn phục hồi thì có đánh chết cũng không phục hồi được.

Hôm sau vào triều, Thẩm Thanh Huyền không xuất hiện, văn võ cả triều đều ngêch mặt ra.

Quốc sư bị bệnh? Thật sự bị bệnh? Bệnh tới độ không xuống được giường? Sao không trực tiếp ốm chết luôn đi!

Quốc sư đại nhân lòng son dạ sắt chỉ muốn lùi biếng bỗng hắt hơi một cái rõ to: Thuốc này hiệu quả không tệ, y cảm thấy dường như mình bệnh thiet luôn rồi.

Tuy không có Thẩm Thanh Huyền, nhưng y chấp chính đã lâu, đã là cây lớn rễ sâu, y không xuất hiện, song người ủng hộ y vẫn còn, cho nên lần lên triều này không có dao động gì lớn, vẫn là cái dạng như cũ.

Cố Kiến Thâm ẩn nhẫn nhiều năm, bụng dạ cực sâu, sao lúc này có thể sơ suất?

Hắn rất cẩn thận, bất kể Tần Thanh bệnh thật hay giả, hắn đều tuyệt đối không vượt qua lôi trì nửa bước.

Sau khi hạ triều, hắn dùng cơm trưa xong liền đi Tần phủ, tự mình thăm viếng quốc sư bệnh nặng.

Thẩm Thanh Huyền đã có chuẩn bị trước, mặt mày tái nhợt tựa trên giường: “Thần ... bái kiến Bệ hạ.” Vừa dứt lời đã toan xuống giường.

Cố Kiến Thâm tiến lên vài bước, đỡ lấy y nói: “Thân thể quốc sư không tốt, không cần đa lễ.”

Thẩm Thanh Huyền làm như đứng không vững, hành lễ đơn giản rồi thuận thế nằm xuống, ra vẻ cực kỳ suy yếu.

Mi tâm Cố Kiến Thâm nhíu chặt: “Sao lại bệnh nghiêm trọng nhường này?”

Thẩm Thanh Huyền dợm nói chuyện, bỗng cảm thấy yết hầu hơi ngứa, y vội vã quay lưng, ho khan thật mạnh một hồi: “Giờ đã tốt hơn rồi, Bệ hạ cần gì đến đây? Nếu lấy cho người, thần sẽ bứt rứt lắm!”

Cố Kiến Thâm không có gì phải kiêng dè, hần đứng dậy tới gần, thử nhiệt độ trán y rồi bảo: “Người không thoải mái, sao trẫm có thể yên tâm cho được?”

Thấy hần lo lắng như vậy, Thẩm Thanh Huyền có tí cảm giác tội lỗi ...

Tiểu hoàng đế ỷ lại y, y rất rõ điều này, đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, nếu Lý thị bệnh không xuống giường được, y cũng sẽ lo âu hầu hạ bên cạnh.

Song không thể tiếp tục mặc kệ hần, phải để hần tự mình chấp chính!

Thẩm Thanh Huyền yếu ớt nói: “Thần không sao, chỉ bị phong hàn, tĩnh dưỡng mấy ngày sẽ ổn.”

Cố Kiến Thâm mang thái y đến đây, thái y xem xong cũng nói thế này: “Bệ hạ yên tâm, quốc sư đại nhân chỉ bị cảm lạnh, an dưỡng mấy ngày sẽ không còn gì đáng ngại.”

Cố Kiến Thâm thở ra một hơi nói: “Vậy thì nhanh đi điều chế thuốc!”

Thái y thưa vâng rồi lui ra.

Thẩm Thanh Huyền lại nói: “Bệ hạ nên về mau đi, thần thực sự sợ lây cho người.”

Cố Kiến Thâm vẫn không đi, hần ngồi chếch bên giường, tỉ mỉ kể việc trên triều cho y nghe.

Thẩm Thanh Huyền nghe mà bất đắc dĩ, có thể đừng kể được không? Y không muốn nghe, y muốn nghỉ ngơi biết chưa!

Nhưng không thể bỏ mặc hoàn toàn, Thẩm Thanh Huyền đành phải theo từng bước cho Cố Kiến Thâm ý kiến, nỗ lực dẫn dắt hắn suy nghĩ, giải quyết một cách độc lập.

Tất cả mọi người đều cho rằng, ba hoặc năm ngày sau Thẩm Thanh Huyền sẽ lên triều, ai mà ngờ y vừa bệnh, lại bệnh trọn vẹn hai tháng!

Đời sau có rất nhiều người đánh giá đoạn lịch sử này, ai cũng bảo trời phù hộ Đại Vệ, giáng một cơn bệnh nặng chặt đứt dã tâm lang sói của Tần Thanh.

Cũng có người bảo đây là kế sách của Vệ vô đế, là hắn giăng bẫy khiến Tần Thanh bị bệnh, bấy giờ mới mượn cơ hội tự mình chấp chính.

Đáng tiếc tuyệt đối không có ai đoán được chân tướng ...

Ai có ngờ Tần Thanh giả bệnh? Ngay cả hậu thế YY cp Vệ Tần cũng không nào bỏ ra được nội dung vở kịch như vậy có biết không!

Ngày thứ nhất, Cố Kiến Thâm cùng văn võ cả triều dè dặt vào triều.

Ngày thứ hai, Cố Kiến Thâm cùng văn võ cả triều càng thêm cẩn thận.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, ngày thứ sáu ...

Thẩm Thanh Huyền trực tiếp bỏ gánh: “Bệ hạ cảm thấy thỏa đáng là được, thần ngủ trước đây.”

Cố Kiến Thâm nhọc nhằn khổ sở chạy tới Tần phủ hỏi ý kiến y mờ mịt đầy mặt ...

Tần Thanh ... thực sự bệnh tới mức này? Bệnh tới nỗi không cách nào xử lý triều chính?

Không phải y giả bộ bệnh? Không phải đang thăm dò hắn? Không phải đang chôn giấu âm mưu quỷ kế?

Sau cùng ... Cố Kiến Thâm thử quyết định một việc trên triều, hắn vốn tưởng sẽ dẫn tới tranh cãi thật lớn, nào ngờ lại thuận lợi một cách khó tin.

Ngày thứ mười ... Cố Kiến Thâm để Tần phủ thăm Thẩm Thanh Huyền, Thẩm Thanh Huyền vẫn mang vẻ mặt ốm yếu xanh xao ...

Cố Kiến Thâm hỏi y: “Sao vẫn chưa thấy khá hơn?”

Thẩm Thanh Huyền suy yếu nói: “Vốn đã ổn hơn, nhưng thần ở trong phòng ngột ngạt phát hoảng, ra ngoài dạo một vòng, không ngờ lại cảm lạnh.”

Cố Kiến Thâm nhíu mày bảo: “Sao quốc sư có thể tùy hứng như thế? Làm gì cũng phải lấy thân thể làm trọng, nghìn lần không thể khinh thường!”

Thẩm Thanh Huyền tất nhiên vâng lời đáp lại.

Cố Kiến Thâm lại căn dặn y cả buổi, Thẩm Thanh Huyền nhìn hẩn, càng nhìn càng thấy sai sai: Đứa nhỏ này ... sao trông gầy hơn rất nhiều?

Thẩm Thanh Huyền khê động tâm tư, hỏi hẩn: “Gần đây Bệ hạ có nghỉ ngơi đủ giấc không?”

Mắt Cố Kiến Thâm lóe lên, không lên tiếng.

Thẩm Thanh Huyền căng thẳng trong lòng, vội vàng hỏi hẩn: “Lẽ nào không có thần, Bệ hạ lại trắng đêm khó ngủ?”

Cố Kiến Thâm không nói, nhưng Thẩm Thanh Huyền đã hiểu. Chuyện này đúng là đáng lo, y cứ tưởng hẩn đã không sao, không ngờ vẫn không ngủ ngon được.

Ngẫm lại đứa trẻ gầy yếu trước kia, Thẩm Thanh Huyền không sao đành lòng.

Y phải giả bệnh mới được chút tác dụng, lúc này bỗng dưng “khôi phục”, chẳng phải kiểm củi ba năm thiêu một giờ?

Thẩm Thanh Huyền bất thành linh nói: “Nếu Bệ hạ không ngại ... không bằng đêm nay tới chỗ thần ngủ?”

Y bị bệnh nên ban đêm không cách nào đột nhập vào hoàng cung, nhưng với thân thủ Cố Kiến Thâm hiện giờ, lén xuất cung là chuyện không thành vấn đề.

Nghe y nói, Cố Kiến Thâm sững sờ thấy rõ.

Thẩm Thanh Huyền lại bảo: “Nếu Bệ hạ cảm thấy mất công tốn sức, vậy ...”

“Trẫm sẽ tới.” Cố Kiến Thâm đáp.

Thẩm Thanh Huyền cong tí mắt: “Thần chỉ lo sẽ lây bệnh cho người.”

Cố Kiến Thâm lại nói: “Sẽ không, thân thể trẫm rất tốt.”

Thẩm Thanh Huyền càng lo cho giấc ngủ của hần hơn, vậy nên bảo: “Vậy thần xin đợi thánh giá.”

Ban đêm, Cố Kiến Thâm quả nhiên đến.

Thẩm Thanh Huyền cố tình cho lui hộ vệ, Cố Kiến Thâm tới vô cùng nhẹ nhõm.

Thực ra khi tới đây, Cố Kiến Thâm nghĩ rất nhiều, song nhìn thân ảnh suy trên giường, hần lại không nhớ nổi bất kỳ điều gì.

Nếu có âm mưu, vậy cứ tới đây đi, khiến hần triệt để hết hy vọng.

Nếu không có ... Hần muốn đến nhìn y, muốn ở bên cạnh y, muốn ngủ một giấc an lành.

Thẩm Thanh Huyền bắt chuyện với hần: “Giường đơn sơ, uất ức Bệ hạ rồi.”

Cố Kiến Thâm nói: “Người còn đang bệnh, đừng ngồi dậy.”

Thẩm Thanh Huyền thích ý lười biếng, làm bộ ho khan mấy cái: “Mong Bệ hạ có thể thứ cho thần vô lễ.”

Cố Kiến Thâm ngủ, thính lực lại lan tỏa cực hạn, gần như nghe được tiếng trùng kêu chim hót khắp Tần phủ.

Rất yên tĩnh ...

Không có tiếng binh khí áo giáp, không có tiếng bước chân cộc cạch, thậm chí không có tiếng tranh cãi khe khẽ của đám người hầu ...

Rất thư thái rất thích ý, khiến cho hần cực kỳ an tâm.

Cố Kiến Thâm nhẹ nhàng xoay người, ngắm nhìn Thẩm Thanh Huyền đang ngủ say.

Mái tóc mượt mà của y tản ra như vẩy mực, thân hình thon gầy hơn trước đây, mặt mày vì bệnh mà lộ vẻ tái nhợt suy yếu.

Nhưng không sao che lấp được dung mạo tinh xảo của y, ngược lại còn tôn thêm nét nhu nhược do bệnh trạng ...

Cố Kiến Thâm lẳng lặng nhìn, một luồng nhiệt khí khó diễn tả bằng lời bất chợt dâng lên từ khoang ngực, khiến trái tim hắn đập vội vàng hơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muon-phi-thang-thi-yeu-di>